

STAR TREK VOYAGER

Hatodik évad

120. Equinox, Part II - Napéjegylenlőség, II. rész

Janewaynek egy pillanatnyi ideje van átgondolni a helyzetet, és végül meg sem próbál ráloni a rakétasebességgel feléje száguldó lényre, inkább oldalt fordul, így a lény csak súrolja fejének bal oldalát, és bal vállát, mielőtt a kapitány a földre vethetné magát. Chakotay már nem ilyen szerencsés, az ugyanebben a pillanatban mögötte megjelenő hasadékból eloszálguldó lény mintha egyenesen áthatolna a parancsnok egy pillanatra áttetszővé váló fején, és Chakotay egy fájdalmas kiáltással rogy össze. Janeway, miután a lény elzúgott fölötte, és áldozatául esett a hídszemélyzet valamelyik tagja által leadott lövésnek, felpattan, és a kapitányi székbe vetve magát, a két szék közötti terminállal kezd foglalkozni, közben felkiáltva: "Taktikai irányítást kérek!" Pár másodperc múlva a gömb alakú hasadékok összehúzódnak, és csend borul a hídra. "Ez bejött." állapítja meg Janeway, majd magyarázatképpen hozzáteszi: "Egy deflektor-impulzussal megerősítettem a pajzsot. Csakhogy nem fog sokáig tartani." "Híd hívja a gyengélkedőt, orvosi vészhelyzet." üzeni a Chakotayhoz siető Paris, miközben Janeway is odamegy hozzájuk, "Doktor, válaszoljon!" Janeway otthagyja Chakotayt és Parist, s Kimhez fordul. "Jönnek a kárjelentések." bólint az, "Két halott, harminc sebesült, a hajtóművek súlyosan károsodtak." "Az Equinox?" kérdezi Janeway. "Görbületre gyorsítottak." "Van nyoma nukleogén részecskéknak?" "Nincs." "Akkor még nem indították be a javított görbületi hajtóműveket. Keresse tovább..." mondja Janeway, majd elhallgat, mikor megint megszólal az idegenek betörését megelőző zaj.

"Jelentést." szól Ransom az Equinox hídján. "A pajzshálózat a helyén. Az idegenek elkerülnek minket." mondja Burke. "Észlelik a szenzoraink a Voyager-t?" "Úgy tunik, támadás alatt állnak." feleli Lessing, mire Ransom felsóhajt, majd néhány pillanatnyi habozás után így szól: "Írányt tartani."

Janeway néhány másik legénységi taggal együtt, fegyverrel a kezében siet a Voyager egyik folyosóján. Kísérei egy kereszteződésben leszakadnak tőle, Janeway viszont csak siet tovább, Néhány sarokkal odébb végül megtorpan, részben, mert megpillant a folyosó közepén egy halott idegent, részben pedig, mert Neelix tart felé: "Kapitány... Megtaláltam a Doktor mobil emitterét a kilences szinten. Talán el kellene vinnünk a gyengélkedőbe." Janeway azonban nem szól, egy hosszú pillanatig szemléli a megfeketedett, összeaszalódott idegen testet, majd tovább siet a folyosón. A gyengélkedőn Paris, és néhány, a tudományos személyzetből való segítője igyekszik tartani a frontot. A sebesültekkel nem csak az ágyak, hanem a padló is tele van, lépni is alig lehet tőlük. A Paris által vizsgált sebesültön már nem lehet segíteni, néhány másodperc múlva meghal, így a zászlós odabíccent az ágy mellett álló kékbetűtes egyenruhát viselő férfinak, majd trikorderét összecsuksva átvág a gyengélkedő a muto irányába. Ott Chakotay fekszik, eszméleténél van, de elég rosszul néz ki. A gyengélkedő közelebbi ajtaja kinyílik, és a belépő Janeway láttán Paris megkérdi: "A Dokit megtalálták már?" "Itt van a kezében." mutatja fel Janeway a mobil emittert, majd elhelyezi azt a holografikus rendszerkonzolban, és aktiválja a VOH-t. "Kérem, pontosítsa a..." kezdi a megjelenő hologram, majd a felfordulás láttán elhúzza a száját: "Hagyjuk." "Chakotayval kéne kezdenie." szól Paris, "Stabilizáltam, de belső sérülései vannak." "A kilences szinten találtuk az emittert." mondja Janeway a hologramnak. "Az Equinox legénysége túsul ejtett. Kikapcsoltam magam, hogy megmeneküljek." mondja a hologram, közben egy orvosi trikorderrel véve magához, amivel vizsgálni kezdi Chakotayt, "Megállították... Oket?" "Nem." mondja Janeway bosszúsán. "Kérnék egy állapotjelentést, de nem vagyok biztos benne, hogy szeretném is hallani..." sandít Chakotay előbb a Doktorra, majd Janewayre, végül felül a mutoasztalon. "Harry elkezdte elemezni a hangot, amit adnak. Úgy gondolja, valamiféle kommunikáció." mondja Janeway. "Hát, az után, hogy rájött, hogy lehet beszélni azzal a torali tengeri lénnel, ez se lehet sokkal nehezebb. ... Amint kijutok a gyengélkedőre, segítek neki." "Nekünk az Equinox megtalálásán kell dolgoznunk." mondja Janeway. "Előbb ami fontosabb. Véget kell vetnünk ezeknek a támadásoknak." mutat rá

Chakotay. "A mi ellenségeink nem az idegenek, hanem az emberek az Equinox fedélzetén. Létfontosságú, hogy ne..." Ekkor felhangzik az idegenek érkezését jelző hang a gyengélkedőn, mire Janeway elhallgat, és pásztázni kezd a nála lévő karabéllyal.

A sziklás partot ostromló hullámverés morájába furcsán ide nem illo hang vegyül: a Föderációs hajók fedélzetén használatos, jellegzetes ajtócsengo-hang.

A kabinja sötétjében ülő Ransom semmibe bámuló szemei megmozdulnak, és a férfi megszólal: "Ki az?" "Max vagyok. Látogatót hoztam." "Várjon." mondja Ransom, majd leveszi a fejéről a füle mögé rögzített kis szerkezetet, és az ajtó felé fordulva kiszól: "Jöjjenek be." Burke Sevent kíséri be a kabinba. "Örülök, hogy jól van. ... Ezt a szinapszis-stimulátort használtam... Sétáltam egyet a t'nkari tengerparton. Próbálja ki, ha van kedve..." nyújtja oda Ransom a szerkezetet Sevennek, de az nem nyúl érte, helyette így szól: "Nevezze meg a szándékát." "Tudja, miután újra üzembe állítjuk a javított görbületi hajtóművünket, máris úton leszünk hazafelé. ... De még hónapokig fog tartani az út. Ezt az időt eltöltheti a fogdában, vagy... Részévé válhat ennek a legénységnek. ... Én jobban szeretném az utóbbit." "Én jobban szeretném a fogdát." mondja Seven hűvösen. "Tudja, nem Janeway az egyetlen kapitány, aki segíthet magának felfedezni az emberiséget." "Maga alacsony színvonalú példakép volna." "Janeway a legénysége kárára is ragaszkodik az elveihez. Magának talán tanulnia kellene ebből a hibájából." lép Ransom Seven elé. "Az egyetlen hiba, amit elkövetett, az volt, hogy bízott magában." Ransom erre felsóhajt, majd megérinti a Seven homlokán lévő sebet, és odaszól Burke-nek: "Lássák el a sérülését." A parancsnok és Seven távoznak, Ransom pedig pár pillanatig komoran bámul maga elé.

"Elsofokú fézer-égés, kisebb hámsérülések... Azt hiszem, amputálnunk kell." mondja Burke Sevennek az Equinox gyengélkedőjének maradványai között, majd, mivel a nonek erre arcizma sem rezdül, hozzáteszi: "Ez vicc volt. ... Most mosolyognia kéne, és visszavágni." "Ismerem az ugratás fogalmát." nyugtatja meg Seven Burke-öt, "Kiismerhető, mint ez a legénység." "Tudja, Seven... Szólíthatom Sevennek? ... Itt nem sok luxuscikk van, de itt vagyunk mi egymásnak. Meg kéne próbálnia leereszteni a pajszeit, különben magányos útja lesz." Seven erre nem reagál, a diagnosztikai konzollal foglalatostkodó Burke viszont meglepetten szólal meg: "Megüt a guta... Úgy látszik, az orvosunk hagyott itt egy helyettest." A következő pillanatban egy VOH jelenik meg nem messze a párostól, és a 'személyazonosságára' is azonnal fény derül, mikor Seven felé fordul: "Seven...?" "Foglyok vagyunk." tájékoztatja a nő a Doktort. "Megtámadott a VOH-juk." magyarázza a Doktor. "De legalább letöltötte magát a mi adatbázisunkba." állapítja meg Burke, "Helyes. Elláthatja a barátját." A parancsnok ezzel távozik, a Doktor pedig nekilát megvizsgálni Sevent.

"Injektorok elokészítve." hallatszik egy férfi hangja az Equinox gépházában, mire a keverokamra ellenőrző konzoljánál álló Gilmore így szól: "Marla hívja a hidat." "Mondja." "Készen állunk." "Nyugtázva." üzeni Ransom, majd odaszól a kormányospultnál ülő Lessingnek: "Juttasson be hús izogrammot a vegyületből a görbületi hajtóműbe." "Igenis, uram. ... Görbületi hajtómű kész." Burke és Ransom közben leültek székeikbe, majd a kapitány így szól: "Jóváhagyva." Az Equinox hajtóművének hangja megváltozik, de a dolog egy zökkenést követően szinte azonnal véget is ér. "Mi történt?" kérdezi Ransom. "Az energiatovábbítók leálltak, a vezérlést kódolták." üzeni Gilmore.

"Adja meg a kódot!" mondja a gyengélkedőben álló Seven és a Doktor körül járkáló Ransom. "Nem." "Ha nem adja meg a kódot, talán ki is szedhetjük belőle." jegyzi meg Burke. "Seven kérgi beültetésrendszere nagyon összetett. Ahhoz is hónapokra volna szükségük, hogy kiderítsék, mit reggelizett." mondja a Doktor gúnyos felhanggal. "Ezért fog maga segíteni nekünk." néz rá Burke. "Nem vagyok hajlandó." jelenti ki a hologram. "Csinálja, vagy törölöm a programját." mondja Ransom. "Legyen a vendégem." von vállat a Doktor. "Doktor...!" "Ne aggódjon, szükségük van rám." mondja a hologram, miközben Ransom odamegy az egyik terminálhoz, "Egyébként meg mit csinálnának, talán levágják a holografikus orromat? ... Szóval, azt javaslom..." A hologram egy pillanatra instabillá válik, mire elhallgat. "Jól van, Doktor, de most már munkára." szól Ransom,

"Tudja, mit keresünk." "Jól van hát." fordul a hologram Seven felé, "Megpróbálhat ellenkezni. Le kell kötnöm." "Doktor...?" néz rá Seven. "Töröltem az etikai szubrutinjait. Azt hiszem, most már együttműködőbb lesz." mondja Ransom, majd a Doktorra pillant: "Tájékoztasson." "Igen, kapitány." bólint a hologram, majd a muto felé kezdi terelni Sevent: "Erre parancsoljon."

"Nem az a kimondott Shakespeare, de a lényeg benne van." áll fel Janeway a kapitányi székből, miután átnézte a kezében tartott jegyzetfüzet tartalmát, majd Kim felé indulva folytatja: "Futtassa ezt át a fordítómátrixon." "Tegyük le a fegyvereket." szól Chakotay. "Parancsnok...?" néz rá Paris. "Valakinek el kell kezdenie a 'bízom benned ha bízol bennem' játékot." "Parancs visszavonva." szól Janeway Chakotayra pillantva, "Értékelem az optimizmusát, de ebben az esetben inkább a fegyverek." "Adásra kész." szól Kim. "Pajzsot le, csak a híd körül." szól Janeway, miközben fézerét kivéve a fegyvertokból, Chakotay mellé lép, "Csinálja, Harry." A hidat elektronikus ciripelés és zümmögés tölti be, amihez hamarosan csatlakozik az idegenek átjáróinak megnyílását kísérő hang. Egyetlen hasadék jelenik meg, az abból kilépo lény pedig egyenesen Kim munkahelye felé veszi az irányt, majd egy jó fél méterre attól megáll a levegoben, és fejét félrebillentve hallgatózni kezd. Végül rávisít Kimre, és egy pillanat alatt visszabújik az átjáróba, ami azonnal le is zárul mögötte. "Pajzsokat fel." szól Janeway. Ezután pár másodperc csend következik, majd Kim szólal meg: "Ha meg is értették az üzenetet, nem válaszolnak." A hajó a következő pillanatban megrázkódik, mire Janeway így szól: "Itt a válasz. Felkészülni a következő deflektor-impulzusra." "A pajzs stabilizálódott hatvankét százalékon." jelenti Tuvok. "Ezzel megint nyerünk pár perc nyugalmat." néz körül Janeway, "Javaslom, használjuk ki a lehető legjobban. Összpontosítsanak a görbületi hajtómu javítására, meg kell találnunk az Equinox-ot." "Ha nem bánja, szeretnék még egy próbát tenni az üzenettel." mondja Chakotay, "Átírányíthatnánk..." "Nem figyelnek ránk, Chakotay! Ransomot kell üldöznünk, nem lehetőségekkel vacakolni!" mondja Janeway, ezzel beviharzik a készenléti helyiségbe, ám Chakotay a nyomába szegodik. "Érdekli az első tisztje véleménye?" kérdezi a parancsnok odabent. "Majd én." fordul vele szembe Janeway, "A deflektorunk energiát veszít, és mikor leáll, védtelenné válunk. A Voyager miatt kellene aggódnunk, nem az Equinox miatt." "Remek első tiszt válna magából, akinek a tanácsát érdemes megfogadni." "Talán így van. De a legénységünk egy tagja azon a hajón rekedt." "Tényleg Sevenrol volna szó...? Vagy igazából inkább Ransomról?" kérdezi Chakotay. "Nem tudom, miről beszél." mondja az asztali terminál tanulmányozásába mélyedt Janeway. "Megvan az oka neheztelni. Az az ember elárulta a Csillagflottát, megsértette az Elsodleges Irányelvet... Bemocskolt mindent, amiben maga hitt. És a farkasok elé vetette a Voyager-t." "Borg, hirogen, malon, találkoztunk elég szemét alakokkal, Ransom se különb náluk." "Dehogynem. Éppen ön mondta. O földi. ... Nem hibáztatom, amiért dühös. De nem kockáztathatja a hajó biztonságát, hogy beteljesítsen valami személyes bosszút." "Méltányolom az egyenességét, hát hadd legyenek én is nyers..." mondja Janeway azon a jellegzetesen nyugodt hangon, ami nála azt jelzi, most aztán igazán nagy baj van, "Igaza van, dühös vagyok. ... Piszokul dühös vagyok. ... O a Csillagflotta kapitánya. De úgy döntött, hátat fordít annak, amit ez az egyenruha jelent. ... Most ott van kint valahol, és ártatlan lényeket kínoz és öl meg, csak hogy egy kicsit gyorsabban hazajuthasson. ... Ezt nem fogom elturni." Janeway kilép az asztal mögül, és Chakotay elé állva elszántan folytatja: "Vadászni fogok rá, akármeddig tart is. Akármibe kerül. Ha maga ezt bosszúnak akarja nevezni, csak tessék." A parancsnok erre végigméri Janewayt, majd szó nélkül távozik.

Az Equinox egy ránézésre 'M' osztályúnak látszó bolygó körül kering.

"Miért hozott ide minket?" kérdezi a hídra érkező Burke Ransomot. "A bolygó partagenikus légköre észrevehetően tesz minket, míg elvégezzük a javításokat." "És találtunk odalent néhány deutérium- lelohelyet is." fordul hátra Lessing a kormányospultról. "Vigyen egy felderítőosztagot, Noah, és nézzen utána, meg tudják-e találni pontosan." "Odalent nem lesz védelmük az idegenek ellen. Fegyverkezzenek fel, és a baj első jelére felsugározzuk magukat." szól Burke. "Igenis, uram." bólint Lessing, ezzel útnak indul.

A Doktor kedélyesen dalolgatva dolgozik Seven kérgi implantjának feltörésén, majd a no savanyú ábrázatát látva megjegyzi: "Miért ilyen borongós a kedve? Gondoljon csak bele, hamarosan végre láthatjuk a Földet." "Nyilvánvalóan képzelodik. Hagyja, hogy megjavítsam a programját." "Ugyan miért akarnám, hogy megtegye? Minden ember közül magának kellene a legjobban értenie... Az, hogy nem kötik a kezemet az etikai szubrutinok, sokkal hatékonyabbá tett." Ekkor Ransom érkezik a gyengélkedobe: "Hogy áll?" "Ki fogom emelni az agykérgi rendszerét, ami tartalmaz egy katalógust az emlékezet-engramjairól. De miután eltávolítottam, magasabb idegi funkciói... Beszéd, kognitív képességek... Súlyosan károsodni fognak." Ransom a mutoasztalhoz megy, és szemügyre véve Sevent, így szól: "Mondja meg a kódokat..." "Nem." "Janewaynek egy dologban igaza volt. Maga különleges. Kár volna elveszteni magát." "Az együttérzése lényegtelen." "Azt hiszi, nekem ez könnyű..."? kérdezi Ransom szenvedo arccal, bár nem túl meggyozoen, "Látni magát azon az asztalon. De nem hagy nekem más lehetőséget." "Nincs választása? Gyakran mondja ezt. ... Élőlényeket pusztít el, hogy elérje a célját... Aztán azt állítja, azok nem hagytak magának más lehetőséget. ... Megnyugtatja ez a gondolkodásmód?" Ransom egy darabig csak hangtalanul tátog, majd még egyszer megismétli: "A kódokat...!" "El kell pusztítania, hogy megszerezze oket." Ransom erre feláll, és odabólint a hologramnak, hogy folytathatja.

"A kapitány naplója, kiegészítés. A görbületi hajtómu újra üzemel, de többszöri szenzor-letapogatásokkal sem sikerült megtalálnunk az Equinox-ot."

"Jöjjön be." szól ki Janeway a készenléti helyiségből a csengo hangjára. Chakotay érkezik a híd felől: "Beszélni akart velem." "Nem vall magára, hogy írásban nyújtja be a javaslatait." mutat fel Janeway egy jegyzetfüzetet. "Mikor legutóbb beszélünk... Nem figyelt rám különösebben." "Attól tartok, ez most sem lesz másként. ... Érdekes az ötlet... De az ankarik tizenöt fényévnnyire vannak, nem a megfelelő irányban." "Ezt megértem." bólint Chakotay, "De ok ismertették meg Ransomot ezekkel a lényekkel. Ésszerű lehet feltételezni, hogy ok talán képesek kommunikálni velük. Megmondhatnák nekik, hogy hagyjanak fel a támadásokkal." "Az elsődleges feladatunk megtalálni Ransomot." jelenti ki Janeway, majd Chakotay hosszan elnyúló hallgatására így folytatja: "Még mindig nincs nyomuk nukleogén részecskének?" "Még semmi." "Akkor nem juthattak messzire. A javított hajtómuve nélkül a hajója csak hatos görbületre képes." mondja Janeway, majd az asztalt otthagya folytatja, "Tanulmányoztam a szolgálati adatait. Elég sokszor szaladt össze ellenséges idegenekkel. Úgy tunik, ha üldözik, hajlamos elrejtőzni. ... Az Epsilon IV-nél beleszaladt egy klingon Bird of Prey-be. Három napig fogócskáztak egy ködben, mire a klingonok végül feladták. Két évvel később egy romulan Warbirdtol szabadult meg úgy, hogy bevitte a hajóját egy gázóriás légkörébe. ... Menjen le az asztrometriára. Próbáljon olyan helyet találni, ahol maga bújna el, ha a hajója sérült volna." "Igen, asszonyom." bólint Chakotay, ezzel elsiet.

A kabinjába hazatérő Ransom rövid járkálás után magához veszi a szinapszis-stimulátort, és elhelyezve az eszközt a füle mögött, letelepszik egy fotelbe.

A szerkezet megint arra a sziklás tengerpartra viszi, ahol már korábban is járt, ám most nincs egyedül: úgy húsz méterre tole egy szöke hajó, könnyű nyári ruhát viselő nő áll a hullámok ostromolta sziklán, neki háttal.

Ransom zavartan veszi le a stimulátort a fejéről, és egy darabig még bámul maga elé, mielőtt felállna a fotelból.

A kapitány valamivel később a gépházba érkezik. "Milyen volt a parton?" kérdezi Gilmore. "Vannak ezekben a programokban emberek is?" néz Ransom a kezében tartott stimulátorra. "Nem, csak tájak. ... Miért?" lép közelebb a nő. "Nem fontos..." rázza meg a fejét Ransom, mielőtt távozna.

"Egy nagyobb lelohelyet észlelek." mondja a napsütötte, füves domboldalon egy társával lefelé ereszkedő Lessing, "Írányszög 117, harminc méter. ... Elég mélyen van, lehet, hogy fézerekkel kell hozzáférnünk. ... Tudod, ez a McKinley-parkra emlékeztet. A húgommal jártunk oda

kölyökkorunkban. Ez a hely pontosan olyan." A páros közben beér egy erdos részre, Lessing pedig tovább mesél: "Élt egy földimókus-család pontosan ott... Szömörce nőtt mellettük. Tíz éves koromban egyszer egyenesen átsétáltam rajta, utána úgy néztem ki, mint egy regaliai vörösféreg. Amint visszaérünk a Földre, az első dolgom lesz..." A visszaemlékezésnek azonban itt vége szakad, egy kidolt fatörzs mögül ugyanis Paris emelkedik fel, mikor Lessing társa épp elhalad előtte, és fézerkarabélyával kiüti a fickót. Lessing megpróbálna ráloni, de egy közeli bokorból ékezo lövés leteríti. A lövés nyomában Chakotay bukkan fel, és a földön heverő páros felé sietve aktiválja kommunikátorát: "Négy személy felsugárzásra."

"Szubtéri adást fogunk." jelenti Gilmore az Equinox hídján. "Kitől?" kérdezi Ransom meglepetten. "Nem tudom megmondani." "Nem látok hajót odakint. ... Nyisson csatornát." "A doktor hívja az Equinox-ot, válaszoljanak." "Halljuk." "A Voyager megtalálta magukat." mondja a hologram elfojtott hangon, mire Ransom felpattan a kapitányi székből, "Orbitális pályára álltak. Polarizálták a burkolatukat, hogy észrevétlenné tegyék az érkezésüket. Azt hiszem, már rajta is ütöttek a felderítőinken. Janeway követte a..." Az adás ekkor bezajosodik, majd teljesen megszakad. "Hossza vissza!" utasítja Ransom Gilmore-t. "Nem megy." "Ransom hívja a felderítőket. ... Noah, készüljenek felsugárzáshoz!" "Nincsenek odalent." állapítja meg Gilmore, mire Ransom dühösen ereszkedik vissza a székébe, majd így szól: "Mindenki a harcálláspontokba!"

"Harmincezer kilométer, és közelednek." jelenti Paris a Voyager kormányospultjától. "Célozza az energiaközpontjukat." néz Janeway Tuvokra.

"Közvetlen találat, kisebb károk." jelenti Gilmore az első találat után. "Tüzet viszonzni." szól Ransom.

"Híd hívja Torrest: helyzetjelentést." szól Chakotay, miközben a Voyager-t megrázza az Equinox lövése.

"Nem tudom bemérni a pajzshálózat-generátort." üzeni az asztrometriai laborban dolgozó B'Elanna, "Tudnának több energiát adni a szenzorokra?"

"Várjon..." üzeni Chakotay egy újabb találat közben. "A deflektor megsérült, kapitány." jelenti Tuvok, "Ha leáll, sebezhetővé válunk az idegenek támadásával szemben." "Tudomásul véve. Célozza a fegyverzetüket." szól Janeway.

"Elvesztettük a fézeregységeket." jelenti Gilmore. "Torpedókat, teljes szórás." rendelkezik Ransom. "B'Elanna próbálkozik, át akarja hidalni a biztonsági rendszereinket." szól Burke. "Állítsa meg." Az asztrometriai labor fomonitorán látható kép összetöredezik, mire Torres az egyik oldalsó konzolhoz siet, közben így szólva: "Számítógép, csatornát az Equinox-hoz, B-33-as munkaállomás." "Max, hallgass rám..." mondja a Burke munkahelyének egyik kijelzőterületén megjelenő Torres. "Jöhet a második menet, B.L.T.?" "Ez most nem játék! Emberek halnak meg ideát!" "Remélem, neked nem kell majd köztük lenned." "Max, kérle..." Burke azonban bontja a kapcsolatot. "A pajzs gyengül." jelenti Tuvok. "Majdnem megvannak. Továbbra is cél a fegyverzetük." rendelkezik Janeway, "Még egy torpedónak elégnek kell lennie." "Kapitány..." próbál tiltakozni Tuvok. "Tuz!"

A Voyager-rol indított fotontorpedó keményen hátba taszítja az Equinox-ot.

"A fegyverzet üzemképtelen!" jelenti Gilmore. "Janeway Ransomnak: adják fel a hajójukat." "A hajtóműveink még megvannak, nem igaz?" kérdezi a kapitány, nem válaszolva a hívásra. "Igen, uram." mondja Gilmore. "Új pályagörbe a bolygó légkörén belülre. Hatvan fokos vektor."

A Voyager fomonitorán látható Equinox átpozícionálja magát a bolygó normálisához, vagyis a hajó hasa immár 'lefelé', a bolygó felszíne felé mutat, és ereszkedni kezd. "Mi az istent csinál ez?!" pattan fel Janeway a kapitányi székből, "Követjük!" A Voyager pár másodperccel később tompa dübörgés közepedte rázkódni kezd. "Áthaladunk a felső termoszférán." jelenti Paris. "Fézereket." szól Janeway Tuvokra.

Az Equinox nyomában egyre mélyebbre a légkörbe merülő Voyager ismét tüzet nyit, miközben mindkét hajó pajzsai izzani látszanak a légköri gázokkal történő érintkezés miatt.

"A pajzs gyengül. Harmincegy százalék. ... Huszonkilenc." jelenti Tuvok. "A tehetetlenségi tompítók leálltak." teszi hozzá Kim egy nagyobb rándulás után. "Kapitány, ha elveszítjük a pajzsot, az idegenek megtámadnak." mondja Chakotay, majd mivel Janeway, aki közben elorement a kormányospulthoz, nem reagál, utána indul: "Kapitány...!" "Üldözést abbahagyni..." mondja végül Janeway.

"Visszavonulnak." mondja Gilmore. "Emeljen ki." bólint Ransom. Az Equinox rázkódása lassan abbamarad, a hídon tartózkodók elengedik azt, amibe eddig kapaszkodtak. "Komoly károkat szenvedtek. Pajzs, meghajtás..." jelenti Burke. "Húzzunk el innen." rendelkezik Ransom.

"Görbültre gyorsítottak." mondja Paris. "Írányt és sebességet felvenni." szól Janeway. "Nem megy. Addig nem, míg rendbe nem hozzuk az elsodleges rendszereket." mondja Kim. "Ido...?" fordul felé Janeway bosszúsan. "Kell néhány óra." Janeway végül felsóhajt, majd futólag Chakotayra pillant: "De legalább nem állunk itt üres kézzel."

Janeway fenyegető arccal járkál a kettős raktérben, hátrabilincselte kézzel egy széken ülő Lessing körül. "Ransom taktikai állapotelemzését akarom, és most akarom, Mr. Lessing." mondja Janeway, mire a férfi kihívón néz fel rá: "Vagy mi lesz? Megver?" "Nem, matróz." áll meg Janeway Lessing előtt, megtámaszkodva annak vállain, hogy arcuk vagy csak tizenöt centire van egymástól, "Csak kikapcsolatom a pajzsot a helyiség körül. És hagyom, hogy a kis barátaik meglátogassák." "Az gyilkosság volna." "De ugyanígy hívhatja költői igazságszolgáltatásnak is." Lessing felsóhajt, majd a valamivel odébb kifejezéstelen arccal álló Chakotayra pillant: "Gondolom, maga meg a terv szerint a segítségemre siet majd, igaz?" "Nincs terv, legalábbis én nem tudok róla." mondja Chakotay, "A kapitány önállóan cselekszik." "Ransom helyzetét, azonnal!" szól Janeway. "A pokol is kevés volna hozzá." Janeway erre felegyenesedik, és így szól: "Mindenkinek a maga privát pokla, Mr. Lessing. Remélem, élvezni fogja a sajátját. ... Az interkom működik. Odakint leszünk, ha meggondolná magát." Janeway ezzel a kijárat felé indul, Chakotay pedig a nyomába szegődik. Miután a biztonsági ajtó bezáródott mögöttük, a parancsnok megkérdi: "Mit csinál?" "Nem figyelt?" kérdezi Janeway, közben a fali terminál segítségével kikapcsolja a raktér védelmét. "Ne tegye ezt!" "Meg fog történni." jelenti ki Janeway.

A raktérben felhangzik az idegenek érkezését jelző bűgás, mire Lessing idegesen nézelodni kezd.

"Híd hívja a kapitányt: elvesztettük a pajzsot az alfa huszonegyes szektorban." üzeni Tuvok.

"Tudom. Várjanak." érkezik a válasz.

"Huséges tiszt. Nem fogja elárulni a felettesét." néz Chakotay a raktér ajtaja felé, ahonnan kihallatszik az idegen bűgás, "Kapcsolja vissza a pajzsot!" "Meg fog történni." ismétli Janeway.

"Kapitány!" "Pihej." Chakotay pár pillanat múlva a terminálhoz fordul, és megpróbálja

visszakapcsolni a pajzsot. "Kilences szintu jogosultság szükséges." mondja erre a számítógép. "A

szentségit, Kathryn!" csattan fel Chakotay. "Kezd pánikba esni." mondja Janeway nyugodtan,

"Beszélni fog." "Kapitány, egy hasadék nyílik a szektorban." érkezik Tuvok üzenete a hídról.

"Értettem." szól Janeway. Chakotay dühösen méri végig a kapitányt, majd kirántja fézerét a tokjából, és beront vele a raktérbe. Odabent a hasadék ekkor kezd teljesen kialakulni, Chakotay még épp időben zárja le két, jól irányzott lövéssel, majd kirángatja Lessinget a folyosóra, és a falnak lökve a férfit, így szól hozzá: "Na jó. Bebizonyította, hogy huséges a kapitányához. Remek. De most aztán beszéljünk az ankarikról." Janeway erre komor arccal indul útnak a folyosón, úgy, hogy csak egy jó centi választja el attól, hogy nekimenjen Chakotaynak út közben.

"Ha van egy ankari hajó, kevesebb mint két fényévnire tolunk, miért nem vettük észre?" kérdezi Torres a tanácssteremben összegyűlt tisztikart. "A jelek szerint egy különleges meghajtórendszert használnak, amitől elég nehéz észlelni őket." feleli Chakotay, miközben az ablakoknál a falnak támaszkodva álló Janeway fagyos pillantásokat lövell felé. "Gondolja, hajlandók segíteni nekünk?" kérdezi Paris. "Megéri megpróbálni." véli Chakotay, "Mr. Lessing beleegyezett, hogy megmutatja, hogyan kell beállítani a szenzorokat. Amint megtalálják az ankari hajót, álljunk irányba." "Igen, uram." bólint Paris a híd felé indulva. "A foglyunk adott ki más információkat is?" kérdezi az orvosi

hologram, amit itt egyelőre mindenki a Doktornak hisz. "Nem igazán." néz rá Chakotay, "A többiek folytatják a javítási munkákat. Végeztünk." A tisztikar útnak indul, és Chakotay is távozna velük együtt, de az ablaknál álló Janeway rászól: "Parancsnok..." Chakotay visszafordul, és várja, mi mondanivalója van a kapitányának. "Hát jó. Megpróbáljuk a maga módszerével." hagyja ott Janeway az ablakokat, "De azt akarom, egy dolog tiszta legyen..." "Az elsődleges feladatunk elkapni Ransomot." bólint Chakotay, "Ha valamit egyértelművé tett a viselkedése, akkor ez az." "Voltak már nézeteltéréseink, Chakotay. De nyíltan sosem fordult még szembe velem." csóválja a fejét Janeway. "Majdnem megölte ma azt az embert!" "Kezelhető kockázat volt, és én felvállaltam." pontosít Janeway. "Akkor is rossz húzás volt." "Bevezettem a tiltakozását a naplómbe." "Teszek a naplójára! Ez most nem csak a szabályokról, és rendelkezésekről szól, hanem arról, mi helyes, és mi nem! ... És figyelmeztetem, nem hagyom, hogy még egyszer átlépje azt a határt." Janeway arca erre rideggé válik, és miközben Chakotay elé lép, megint azon a bizonyos halk hangján szólal meg: "Nem hagy nekem más lehetőséget... További rendelkezésig ezennel felmentem a szolgálat alól." Chakotay Janeway szemébe néz, és felsóhajtva megkérdi: "Mi lett magából, Kathryn?" "Én is épp ezt a kérdést akartam feltenni." mondja Janeway, ezzel faképnél hagyja Chakotayt.

"Nem válaszolnak." jelenti Tuvok a Voyager hídján. "Vonósugarat." szól Janeway elszántan. "Kapitány, az ankari hajó..." "Csinálja!" csattan fel Janeway, majd a meglepetten figyelő Kimre sandít. "Hívják minket." jelenti az, pár másodperccel az után, hogy Tuvok vonósugárra vette az ankari hajót. "Képernyőre." szól Janeway. A fomonitoron megjelenő ankari csak egyetlen szót mond undorodva: "Csillagflotta...." "Igen." mondja Janeway. "Hagyjanak békén. Nincs semmi értékes a hajónkon." "Az útmutatásukra van szükségünk. A szerencsehozó szellemeik megtámadtak minket." "Persze, hogy azt teszik. Hiszen gyilkolják őket!" "Nem mi vagyunk a felelősek érte." "Az Equinox..." "Így van. ... Tudnak kommunikálni az idegenekkel?" "Eressze el a hajómat." mondja az ankari nyomatékosan. "Nem tehetem. Addig nem, míg bele nem egyeznek, hogy beszélnek velük." Az ankari hosszan töpreng, végül így szól: "Megidézem őket. ... De magának kell beszélnie velük! Magának kell meggyőznie őket!" Az ankari ezzel bontja a kapcsolatot. Az ankari kapitány, valamint Janeway és Tuvok, meg a lények hívására használt szerkezet valamivel később a kettes raktérben vannak. Az ankari buvóli a berendezést egy darabig, míg el nem kezdenek megjelenni az átjárók, amelyeken keresztül három lény érkezik. "Azt mondják... Egy ember halálát akarják." mondja az ankari. "Elég nehezen lehet innen tárgyalást kezdeményezni." jegyzi meg Tuvok. "Értenek engem?" kérdezi Janeway az ankarit. "Igen." "Nem mi tettük ezt magukkal." mondja Janeway a magasban cikázó lényeknek, "Megpróbáljuk megállítani azt a földit, aki tette." "Nem hiszik, hogy bántaná a saját fajtáját." tolmácsolja az ankari a lények közlését. "Vannak viselkedési szabályaink. Az Equinox megszegte ezeket azzal, hogy megölte a társaikat. A kötelességünk megállítani őket." mondja Janeway. Az idegenek viselkedése erre dühösebbé válik, majd az ankari fordít: "Adják a kezükre az Equinox-ot. Adják a kezükre az Equinox-ot! ... Ragaszkodnak hozzá, hogy elpusztítsák azokat, akik felelősek ezért." "Mg fogjuk büntetni őket, a mi szabályaink szerint." mondja Tuvok, "Bebörtönzésre kerülnek, elvesztik a szabadságukat." Az idegenek nem tunnek különösebben elégedettnek, dühösen köröznek tovább a levegőben, mire Janeway előbbre lépve így szól: "Hát jó... Ha beszüntetik a támadásokat... Átadom maguknak az Equinox-ot." "Kapitány..." lép a vulcani Janeway mellé. "Tudom, mit csinálok, Tuvok." "Ezek a lények meg fogják ölni Ransom kapitányt, és a legénységét." mutat rá Tuvok. "Mi a válaszuk?" néz Janeway az ankarira. "Irracionális a viselkedése." mondja Tuvok, "Lehet, hogy találhatnánk más megoldást." "Az első tisztemet már a kabinjába zárattam, akar csatlakozni hozzá? ... Szóval?" "Beleegyeznek." mondja az ankari Janeway kérdésére.

"Több üzemanyagra van szükségünk. Csak annyi maradt, amivel újabb ötszáz fényévet ugorhatunk." mondja Burke Ransomnak, mikor belépnek az Equinox hídjára. "Üzemanyag. ... Szóval maga már csak így hívja őket." mordul fel Ransom, "Úgy érti, további élőlényeket kell megölnie." "Még jó párat." bólint Burke, ezzel a dolgára indul, Ransom pedig felsóhajtva néz utána.

"Meddig tart még?" kérdezi a gyengélkedobe belépo Ransom, a még mindig Seven koponya-implantjain dolgozó Doktort. "Egy óra, talán annyi sem." feleli a hologram, egy idore felfüggesztve az énekelgetést, amiben meglepo módon Seven részt vesz. "Mit csinál?" kérdezi Ransom meglepetten. "Az audio-processzora... Felhasználtam egy kis közös gyakorlásra. Tulajdonképpen én tanítottam meg neki ezt a régi dalt." büszkélkedik a hologram, majd tovább énekel, Seven pedig felelget neki. Ransom hallgatja oket egy darabig, majd a Doktor mellé lépve felcsattan: "Elég!" "Miért lógatja az orrát, kapitány?" kérdezi a hologram, mikor Ransom szenvedo arccal veszi szemügyre a mutoasztalon fekvő Sevent, "Hamarosan hazajuttatja a legénységét. ... O az útjukat próbálta állni. Nem volt választása." "Nincs választásom...? Köszönöm, Doktor." mondja Ransom, majd pár pillanatig még ácsorog a mutoasztal mellett, mielőtt az ajtó felé indulna. "Miótan ennek vége, talán megengedi, hogy megtanítsam néhány dalra." szól utána a Doktor, "Szükségem lesz egy új kísérohangerre." Ransom nem reagál a megjegyzésre, mire a Doktor hümmment egyet, majd visszafordul Seven felé.

Ransom végül visszatér a kabinjába, ahol szinte azonnal felteszi a szinapszis-stimulátort, és felsőhajtva elhelyezkedik a fotelben.

A kapitány megint a korábban már látott sziklás tengerparton jár, bár ezúttal egy másik szakaszán. Hamarosan megint megpillantja a not, aki ismét háttal áll neki, azonban Ransom ezúttal nem állítja le a szimulációt, hanem gondolatait összpontosítva elindul a no felé. Mikor a közelébe ér, az megfordul, és Ransom meglepetten néz Annika Hansen szöke fürtökkel keretezett arcába. "Maga... Maga mit keres itt...?" "Elbújtam... Ahogy maga." feleli az a no, aki Seven helyett létezne, ha nem találkozott volna annak idején a borggal. "Én nem bujkálok." mondja Ransom. "Gyönyörü hely." néz körül Annika, "Megértem, miért nyugtatja meg." "Nem tudom, miről beszél." "Csakhogy ez itt nem valódi." "Maga nem valódi." mondja Ransom, majd nagyot sóhajtva hozzáteszi: "És most hagyjon magamra." "Még nem késő abbahagyni." mondja Annika. "Nincs más választásom." "Találjon!" "Nincs másik." "Ne próbáljon tovább bujkálni!" "Már mondtam, nem bujkálok! Tunjön el innen!" "Fejezze ezt be." mondja Annika nyomatékosan. "Nem!" szól Ransom, mire a no egy pillanat alatt átváltozik az idegen lények egyikévé, ami, tuhegyes fogakkal teletuzdelt száját nagyra nyitva Ransomra ront.

A kapitány döbbsent arccal kapja le a füle mögül a szinapszis-stimulátort, és addig bámul kabinja sötétjébe, míg Burke hangja meg nem szólal az interkomból: "Híd hívja Ransomot." "Mondja." jelentkezik be Ransom, miután kicsit összeszedte magát. "Janeway ránk bukkant." "Megyek." bólint a kapitány bizonytalanul.

"Távolság?" kérdezi Burke, eloresietve az Equinox kormányospultjáiig. "Ötvenezer kilométer, gyorsan csökken." feleli Gilmore. "Írányt tartani." rendelkezik az első tiszt. Ransom ekkor érkezik a hídra, mire Burke odamegy hozzá: "A Voyager magas görbületi sebességgel közeledik. Van egy kettes osztályú kód kevesebb mint egy fényévre innen. Janeway szenzorai nem fognak ránk találni, miután beléptünk. Azt hiszem, arra kellene fordulnunk, és..." "Nem. Nyisson csatornát."

"Megváltozott a taktika?" kérdezi Burke meglepetten. "Így is mondhatja. ... Itt az ideje, hogy másik utat találjunk hazafelé." "Másikat?" "Összefogunk Janewayjel, Max. Ha hajlandó rá." "Már megbocsásson, uram, de... Maga megbolondult." "Épp ellenkezőleg." néz Ransom Burke-re.

"Hatósugáron belül vagyunk." jelenti Gilmore, "Töltik a fegyvereiket." "Hívja oket." szól Ransom.

"Parancs visszavonva. Pajzsokat fel." szól Burke, mire Ransom felé fordul: "Felmentem a szolgálat alól, parancsnok!" Burke erre elhúzza fézerét, és halálos fokozatra kapcsolva Ransom mellének szegezi azt: "Átvesszem a parancsnokságot. Mindenki, aki nem tart velem, most szóljon." Gilmore, és a hídon tartózkodó negyedik személy nem ellenkezik, mire Burke odaszól nekik: "Vigyék a fogdába." Gilmore indul, hogy teljesítse a parancsot, közben elovéve, és élesre állítva fézerét.

"Sajnálom." mondja Ransomnak, aki szó nélkül a kijárat felé indul a novel a nyomában. "Milyen a fegyverzet-státuszunk?" fordul Burke a hídon maradt másik férfi felé. "Teljes készlet torpedó, minimális fézerkapacitás." "Nyisson biztonsági csatornát a gyengélkedőjükhöz, és készítse a fegyverzetet." "Igenis, uram."

A Voyager gyengélkedőjében néhány sebesültet ellátó VOH azonnal abbahagyja a munkát, mikor a központi terminál befutó hívást jelez, és az orvosi muszert félredobva a főorvosi iroda felé veszi az irányt. "Itt vagyok." fogadja a hívást suttogva. "Szükségünk lesz a segítségére, doktor." üzeni Burke, "Nézzon utána, ki tudja-e deríteni a Voyager jelenlegi pajzsfrekvenciáját." "Vettem. Kell néhány perc." mondja a hologram, ezzel munkához lát.

"Torpedókat lőnek ki." jelenti Tuvok a Voyager hídján, és a hajó szinte azonnal meg is rázkódik. "Közvetlen találát a bal pajzson, a pajzs kitart." mondja Kim. "Kedveskedjünk nekik mi is." szól Janeway ridegen.

Az Equinox nyomában haladó Voyager négy torpedót indít útnak rövid időközönként, melyek mindegyike becsapódik az Equinox hátsó pajzsába.

"Ez nem a fogda." jegyzi meg Ransom, mikor Gilmore megáll vele a gépház közepén. "Tudom." mondja a no, leeresztve fézerét, "Én magával vagyok, uram. Próbáljunk meg véget vetni ennek az egésznek." "Hozzá kell férnünk a transzporter-vezérléshez." néz körül Ransom, majd Gilmore segítségével munkához lát az egyik nagyobb rendszerkonzolnál.

A Voyager közben tovább eregeti a torpedókat az Equinox után, és az egyik lövés a pajzsot áttűtve szétveti a menekülő hajó bal oldali hajtómugondolóját.

"Tönkretettük a bal gondolójukat." jelenti Kim, "Plazmát veszítenek." "Kiesnek görbületből." teszi hozzá Paris. "Velük maradunk." rendelkezik Janeway.

"Doktor az Equinox-nak." szólal meg az ismert hang az Equinox hídján, "Megvan a pajzsfrekvencia. Továbbítom." "Megpróbálhatják újramodulálni. Figyelje tovább." üzeni Burke. "Igen, uram."

"Egynegyed impulzusra lassított." jelenti Torres a Voyager hídján. "Készítse a vonósugarat." szól Janeway. "Újabb torpedót indítanak." szól Tuvok. "Teljes energiát az előlso pajzsba." A Voyager pajzsfrekvenciájára állított torpedót azonban a pajzs nem állítja meg, és a fegyver a parancsnoki egység előlso részébe csapódva keményen megrázza a hajót. "A burkolat átszakadt a négyes szinten!" jelenti Kim. "Átjött a pajzson." teszi hozzá Torres. "Keményen balra, kerüljünk hatósugáron kívülre. Pajzsot újramodulálni!" szól Janeway.

Az Equinox VOH-ja azonban szorgalmasan küldözgeti az új pajzs-adatokat Burke számára a Voyager gyengélkedőjéből.

"Visszavonulnak." fordul Burke felé az Equinox kormányosa. "Üldözopálya, tovább tüzelni."

"Kilotték a fegyverzetet." jelenti Kim az újabb találát után. "Tuvok!" néz Janeway a vulcanira. "Tíz másodpercenként változtatom a pajzsfrekvenciát." mondja az, ám a harmadik torpedó is akadály nélkül találja el a hajótestet. "Elvesztettük az impulzusmeghajtást." szól Paris. "Hívnak minket. Ransom az." jelenti Kim. "Adja be." mondja Janeway. "Kapitány..." jelenik meg a fomonitoron az Equinox gépházában levo Ransom, "Hajlandó vagyok feladni az Equinox-ot... De mát nem én vagyok a parancsnok. ... Max úgy döntött, szít egy kis lázadást. De... Azt hiszem, meg tudom állítani. ... Elszigeteltem a transzporter-vezérlést, mindenkit át tudok sugározni a Voyager-re. Jó lenne, ha készenlétbe helyeznének néhány ort, mert nem mindenki fog örülni a vizontlátásnak az itteniek közül." Janeway töpreng pár pillanatig, majd így szól: "Kezdjék." "Asszonyom...?" kapja fel a fejét Paris meglepetten. "O még mindig a Csillagflotta kapitánya. Legfeljebb egy idore megfeledkezett errol. ... De én hiszek neki." mondja Janeway, mire Ransom bólint, és bontja a kapcsolatot.

Az Equinox hídján egy konzol riasztani kezd, Burke utánanéző a dolognak: "Valaki megpróbál átsugározni minket. Erotereket!"

"Zavarják a célzószkennert." jelenti Gilmore a gépházban. "Akkor a többiekét sugározza a Voyager-re, magát is beleértve. Maxot majd én elintézem." Gilmore zavartan nézi a kapitányát, majd bizonytalanul bólint: "Igen, uram." "Számítógép, hozzáférést a pajzshálózatához." szól Ransom.

A Voyager szállítóhídjára épp időben siet be egy felfegyverzett biztonsági osztag, pár pillanattal később ugyanis megindul a sugárzási ciklus, és az Equinox legénységének egy része érkezik meg, valamint az öntudatlan Seven.

"Nahát... Úgy látom, már egészen otthon érzi magát." hallja meg a főorvosi irodában még mindig a pajzsadatokat küldözgető VOH a Voyager Doktorának hangját. "Maga meg mit keres itt?" mered a hologram az ajtóban álló Doktorra. "Visszafoglalom a gyengélkedőmet!" indul meg befelé a Doktor elszánt arccal. "Álljon meg, ahol van! Fotonikus tölteteket helyeztem el az egész holovetítő-rendszerben. Egyetlen paranccsal fel tudom robbantani az egész..." "Számítógép, Equinox-VOH-t törölni." szól a Doktor, és a másik hologram a következő pillanatban eltűnik. Az egyetlen megmaradt hologram lezárja a kommunikációs kapcsolatot az Equinox felé.

"A doktor nem továbbít." mondja az Equinox kormányosa. "Burke hívja a doktort: jelentést." "Attól tartok, az orvosuk többé nem praktizál." hallatszik a VOH jellegzetes hangja, ami persze ezúttal már a Voyager hologramjáé. "Max, itt a kapitány! Kikapcsoltam a pajzsot mindenhol, a hidat, és az én tartózkodási helyemet kivéve. A létfontosságú rendszerek védtelenné váltak. Azt javaslom, sugározzon át a Voyager-re, és..."

Ransom elhallgat, mikor a gépházban megjelenik két hasadék, és a belőlük kilépo idegenek nekirontanak az Equinox keverokamrájának.

"A hajtóműmag túlterhelődik. El kell tűnnünk innen." mondja az Equinox kormányosa. "Hová? A Voyager fogdájába?" "Jobb, mint elpárologni, uram." "Még van egy működő siklónk." mondja Burke. "A siklóhangár két szinttel lejjebb van!" mutat rá a kormányos, "Az idegenek...!" "Sikerülni fog." indul a kijárat felé Burke. A kormányos idegesen néz körül, végül fézért maximális energiára állítva a parancsnok nyomába ered.

Végül még ketten csatlakoznak hozzájuk, így négyesben igyekeznek átküzdeni magukat a romos folyosókon át a siklóhangár felé, közben idorol idore elpusztítva a közelükben megjelenő idegen átjárókat. Azonban egy kereszteződésben egyszerre legalább fél tucat hasadék nyílik meg, és az azokból előrontó lények egy pillanat alatt megölik mind a négy embert.

"Csak egy életjel maradt." jelenti Kim a Voyager hídján, "Ransom az." Janeway maga nyit csatornát a két szék közötti lekérdezőterminálon: "Kapitány...?" "A dolgok nem egészen a terv szerint alakultak. ... De maguknál van mindenki, akit érdemes megmenteni." "Kisugározzuk onnan." "A hajó fel fog robbanni. El kell távolodnom maguktól. Hozzáfértam a kormányvezérléshez."

"Automatikus navigációra kapcsol, és átsugároz a Voyager-re." üzeni Janeway felállva a székéből.

"Nincs rá idő! ... Magának van egy remek legénysége, kapitány... Ígérje meg nekem, hogy hazaviszi őket." "Ígérem." bólint Janeway, mire Ransom bólint, és bontja a kapcsolatot. A fomonitort újra a haldokló Equinox foglalja el, ahogy a megsemmisült bal hajtóműgondola csonkjából ömlo plazma hosszú, zöldesfehér csíkját maga után húzva egyre távolodik a Voyager-tól. Janeway dermedten figyel a látványt, mintha pusztá akarataerejével próbálná megmenteni Ransomot, és a pusztulásra ítélt hajót.

Miközben a gépház lassan, konzolról konzolra semmisül meg Ransom körül, a kapitány nyugodt mozdulattal illeszti füle mögé a szinapszis-stimulátort, valószínűleg életében utoljára.

A sziklás tengerparton csak a sirályok rikoltozása, és a hullámok soha nem szűnő robaja hallatszik. Ransom az egyik nagyobb sziklán áll, arcát a tenger felől fújó szélbe fordítva, és az elérhetetlen messzeségbe tuno látóhatárt kémleli békés, megnyugvást tükröző arccal. Jól van most már... Minden jól van.

Az Equinox RCS-e adja fel a küzdelmet utolsóként, a hajó pozíciótartását elvesztve bukdácsol tovább még pár másodpercig, majd ragyogó csillaggá változva fejezi be útját, fényévek tízezreire attól a helytől, ahol valaha, néhány örökkévalóságnak tuno évvel korábban megszületett.

A Voyager hídján a csend az úr, a hídszemélyzet tagjai vagy a fomonitort figyelve, vagy fejüket lehorgasztva állnak, némán fohászkodva bunbocsánatért egy megtévedt lélek számára.

"A kapitány naplója, kiegészítés. Az Equinox pusztulása után az idegenek visszatértek lakóhelyükre. Chakotayt visszahelyeztem a posztjára, és elindultunk hazafelé."

"Mintha új volna." mondja a Doktor, befejezve az utolsó simításokat a Seven bal szemöldöke fölötti implanton, majd elhúzódva hozzát teszi: "Azt szeretném, ha néhány órát regenerálódna. Segíteni fog

az agykérgi rendszerének stabilizálásában." "Értettem." A Doktor, visszatérve a közelben álló muszterkocsihoz, pár pillanatig maga elé bámul, majd zavartan megszólal: "Ami az... Equinox-on történt kellemetlenségeket illeti... Remélem, nem érez megvetést irántam." "Megváltoztatták a programját." mondja Seven. "Éppen elég aggasztó az a tudta, hogy valakinek csak át kell váltania egy kapcsolót, és én máris Mr. Hyde módba kapcsolok." lép a Doktor Seven mellé. "Talán fel kellene javítania a programját biztonsági rendszerekkel." javasolja a no, "Hogy a jövőben elkerülhető legyen az ilyen beavatkozás." "Jó gondolat." bólint a Doktor elmosolyodva. "Miután végeztem a regenerálódással, a segítségére leszek." mondja Seven, ezzel a kijárat felé veszi az irányt. "Köszönöm." hajt fejet utána a Doktor. "Hamis volt." jegyzi meg meg Seven, útban kifelé. "Hogyan?" "My darling, Clementine', harmadik versszak, második sor." mondja Seven faarccal. "Az lehetetlen." jelenti ki a Doktor homlokráncolva, mire a no megáll, és visszafordul felé: "A vokális modulációja nulla egész három hertz-el eltért a kívánttól. ... Ebben is a segítségére lehetek." "Tényleg...?" méri végig a Doktor Sevent, majd sértett arccal így folytatja: "Kettes holodeck, holnap, tizenhat nulla-nulla. ... Csak maga, én... Meg egy hangvilla." "Alig várom." szól Seven, majd miután a kijárat felé fordulva ismét útnak indult, és így a Doktor már nem láthatja, elmosolyodik. Azonban így o sem láthatja, hogy a hologram is mosolyogva néz utána.

"Mikor legutóbb fogadtuk magukat a fedélzeten, visszaéltek a bizalmunkkal." mondja a tanácssteremben, az Equinox-ról megmentett legénységi tagok sora előtt járkáló Janeway, "Elárulták ezt a legénységet. ... Még egyszer nem követek el ilyen hibát. ... Noah Lessing, Marla Gilmore, James Morrow, Brian Sofin, Angelo Tossoni... Ezennel megfosztom magukat a rangjuktól. Ezen a hajón matrózként fognak szolgálatot teljesíteni, az eljogaikat korlátozzuk, és szigorú felügyelet alatt fognak dolgozni mindaddig, amíg azt én jónak látom. ... Ezúttal... Ki kell érdemelniük a bizalmunkat. Lelépni." Az öt ember Tuvok kíséretében távozik, Janeway pedig, anélkül hogy a helyiség másik felében várakozó parancsnok felé fordulna, megkérdi Chakotayt: "A javítások?" "Haladnak." Janeway bólint, majd továbbra sem nézve Chakotayra, a hídra indul. "A legénység hogy van?" kérdezi közben a nyomába szegedo parancsnokot. "Sok a felborzolt ideg." Janeway eloremegy a híd közepére, Chakotay pedig hátul marad, és az egyik leszakadt mennyezetpanel maradványai közül lelógó kábeleket és csöveket kezdi vizsgálgatni, közben így folytatva: "De Neelix már szervez egy fogadást, hogy javítson a hangulaton." "Találkozhatom ott önnel?" kérdezi Janeway. "Én replikálom a salátát." jelenti ki a parancsnok. "Én meg viszek majd krutont." mondja Janeway, majd határozatlanul Chakotay felé fordul, "Chakotay..." A parancsnok és a kapitány elindulnak egymás felé, és nagyjából félúton találkoznak, ahol Chakotay türelmesen várja a folytatást. "Tudja..." mondja Janeway maga elé bámulva, "Magának is lett volna oka egy kis lázadást szítani." "Felöltött bennem a gondolat." ismeri be Chakotay hosszas hallgatás után, "De azzal átléptem volna azt a bizonyos határt." Janeway megint egyszer futólag Chakotayra pillant, majd körülnézve a hídon, így szól: "Na lám csak..." A kapitány odasiet az egyik fal tövébe söpört törmelékkupachoz, és kihalászik belole egy kissé viharvert fémtáblát, a Voyager névplakettjét. Janeway tenyerével törölgetni kezdi a fémlemezről az azt borító koszt, közben eltöprengve így szól: "Mennyi év... Mennyi csata... De ez még egyszer sem esett le a helyéről ezelőtt." Chakotay átveszi a táblát a kapitánytól, és befejezi annak megtisztogatását, majd Janewayre nézve így szól: "Tegyük vissza oda, ahová való." Kathryn felpillant Chakotayra, majd töprengő arccal nézi, ahogy a férfi elindul, hogy visszarögzítse a táblát a híd falára.

121. Survival Instinct - Lenni, vagy élni

A szürkészöld növényzetu bolygó felszíne fölött néhány száz méterrel egy súlyosan sérült borg gömb repül, hosszú füstcsóvát húzva maga után, majd pár kilométerrel odébb egy rotes színű robbanás jelzi a lezuhanását.

A különös alakú növényzet, és a köztük elszórt roncsok között néhány dolgozó igyekszik visszaállítani alapfolyamatait, egyelőre három, két férfi, és egy nő gyúlik össze egy nagyobb roncs mellett. "Bemeneti hiba." mondják mindhárman kis időközökkel, közben egymásra nézve. Hamarosan egy negyedik dolgozó is kiemelkedik a roncsok közül, ez is nő, és egészen úgy néz ki, mint Seven of Nine, mielőtt a Doktor kezelésbe vette. Seven szemügyre veszi három társát, majd így szól: "Megszakadt a kapcsolatunk a Kollektívával. Másodlagos protokollokat életbe léptetni." Valahonnan a közelből tompa dörrenés hallatszik, mire Seven, közben közelebb lépve a többi dolgozóhoz, megállapítja: "A hajó transwarp-kamrája közelít a kritikus nyomáshoz. El kell hagynunk ezt a területet." "Rendben." mondja a másik három dolgozó egyszerre, majd kis szinkronkéséssel hozzátesszik: "Irányadatok nem állnak rendelkezésre." Seven körülnéz, majd egy irányban megállva így szól: "Arra. 301-es irányban." "Rendben." mondja a másik három borg ismét egyszerre. "Hozzuk azt a dolgozót." néz le Seven egy mozdulatlan testre néhány lépéssel odébb, mire a két közelebb lévő borg odamegy, és a földön fekvő társuk egy-egy karját megfogva vonszolni kezdik azt maguk után.

"A kapitány naplója, CsillagIdo 53049.2. Dokkoltunk a Markonian Helyorségen, és kölcsönös látogatásokban egyeztünk meg, ezért mindenkinek, aki igényli, engedélyezem a szárazföldi kimenet. Tuvok parancsnok tiltakozott a túl sok látogató fogadása ellen, de a biztonsági ügyektől eltekintve én örömmel várom a kulturaközi kapcsolatokat, és hogy új barátságokat köthessünk."

A Voyager egy hatalmas, összetett felépítésű urállomás számos dokkoló-karja egyik végéhez csatlakozva pihen.

"Elnézést... Bocsánat..." szabadkozik az egyik liftből, a hihetetlenül zsúfolt hídra kilépo Chakotay, miközben egy négyágú szerkezetet igyekszik átmanoverezni a tömegben. Ez nem túl könnyű feladat, tekintve, hogy az 'izé' idonként önállósítja magát, és karjai ide-oda forognak a központi rúd körül, fejbe veréssel fenyegetve bárkit, aki a hatósugarukon belül tartózkodik, magát a parancsnokot is beleértve. Chakotaynak végül csak sikerül behátrálni a készenléti helyiség ajtaján: "Kapitány..." "Azonnal ott vagyok." hallatszik Janeway hangja, ám ő maga egyelőre nem látszik. Ez nem is csoda, ugyanis a készenléti helyiség új néz ki, mint valami bolhapiac, dugig van tömve a legkülönfélébb holmikkal. A kapitány végül az íróasztalán trónoló hatalmas szobanövény dzsungelsuruségu levelei mögül bukkan elő: "Az állomásigazgató nem említette, hogy ez a fa kicsit önfeju. Meg akartam öntözni, erre megragadt..." "Ez a kemboray delegáció ajándéka." néz Chakotay bizonytalanul a kezében tartott szerkezetre, "Nem tudom, micsoda, csak azt, hogy valamelyik szent játékukhoz használják, és hogy nagyon nehéz!" "Akkor tegye le valahova." mondja Janeway, közben még mindig a növény ágai közül próbálva kiszabadulni. Chakotay erre gyorsan megszabadul a szerkezettől, és Janeway is kilép az asztal mögül, majd a hajába akadt kisebb ágakat és leveleket szedegetve így szól: "Köszönöm, hogy idehozta nekem. ... Ezt adja át nekik a mi nagyrabecsülésünk jeleként." Janeway ezzel felvesz pár holmit az asztról, és Chakotay kezébe nyomja oket. "Már kaptak egy Voyager-plakettet, úgy tunt, megtisztelésnek vették." jegyzi meg a parancsnok. Ekkor csengetnek, mire Janeway kissé kimerülten szól ki: "Jöjjen be." Tuvok érkezik, és miután alaposan szemügyre vette a helyiségben felhalmozott mindenfélét, Janeway elé lép. "Hát nem úgy néz ki, mint Karácsony reggelén, parancsnok?" néz az asztal szélére telepedett Janeway a vulcanira. "El kell ismernem, vendégeink nagylelkusége nagyon figyelemre méltó." bólint Chakotay, Tuvokra pillantva. "Mint ahogy a buncselekmények elkövetése iránti hajlamuk is. ... A reggeli biztonsági

jelentés." ad oda Tuvok egy jegyzetfüzetet Janewaynek, aki összevont szemöldökkel olvasni kezdi: "Egy tönkrement ODN-vezeték... Néhány eltunt személyes tárgy... Egy megrongált szkanner-relé... Ah, ez azért nem olyan súlyos." "Van második oldala is a jelentésnek." jegyzi meg Tuvok jelentőségteljesen. "Ahm... Ezek egy része egy kicsit már tényleg komolyabb. De ennek ellenére még mindig úgy gondolom, helyesen cselekedtünk." mondja Janeway, közben körbejárva az egymás mellett álló Tuvokot és Chakotayt, majd a parancsnokra néz. "Harmadik oldal is van." közli Tuvok nyomatékosan. Chakotay erre közelebb hajol, hogy o is láthassa a jegyzetfüzetet, közben így szól: "Hát, Tuvok... A sok idegengyulölő faj után nem üdítő változatosság olyan emberekre bukkanni, akik értékelik a nyíltságot és a szabadságot?" "Én úgy vélem, a hajó megnyitása izgalmas tapasztalatot jelent, hatalmas siker volt. Én elégedett vagyok." jelenti ki Janeway, elindulva vissza az asztalt elfoglaló növény mögé. "Én szintén." néz Chakotay Tuvokra. "Én pedig elégedett vagyok, mert elégedettek." mondja erre a vulcani, szemöldökét megemelve, "Ha most megbocsátanak..." "Tuvok..." állítja meg Chakotay a kijárat felé induló vulcanit, "Kérem, fogadja ezt el nagyrabecsülésünk jeleként." Tuvok erre végigméri a boszen vigyorgó Chakotayt, majd szó nélkül távozik. "Au... Juj!" hallatszik ekkor a minidzsungel felől, majd Janeway fájdalmas arca bukkan ki az ágak közül: "Elkapta a hajamat...!" Chakotay erre útnak indul, hogy megregulázza a kapitányt molesztáló növényt.

"Már tizenkét óra negyvenöt van..." néz fel Naomi Wildman az asztrometriai labor fő konzoljánál dolgozó Sevenre. "Ha éhes vagy, ehetsz nélkülem is." mondja erre Seven. "Azt mondta, együtt ebédelünk..." "Még nem fejeztem be az állomás energia-átalakító mátrixának elemzését." "Meddig fog tartani?" "Néhány óráig." "Seven... Megígérte..." Seven erre felsóhajt, majd lenéz Naomira: "Na jó..." Naomi erre elmosolyodik, Seven pedig biztosítva a konzolt, vele együtt a kijárat felé indul. A hajó folyosóin elképesztő a tömeg, mozdulni is alig lehet. "Szerintem még többen vannak, mint reggel..." jegyzi meg az elöl haladó Naomi. "Igen." ért egyet Seven, a hangján érződik, o nem örül túlságosan ennek a ténynek. "Bocsánat... Bocsásanak meg... Kérem... Szeretnénk átjutni a turbólifthez... Bocsánat..." próbálkozik Naomi, de nem túl nagy sikerrel. "Álljanak félre!" szól végül Seven, megelégedve a dolgot, mire a folyosó egy pillanat alatt csendbe borul, és az ott tartózkodók gyorsan a falak mellé húzódnak. "Köszönjük." mondja Naomi vidám mosollyal, majd Sevennel a nyomában, hátratett kézzel végigmasírozik a fal mellé húzódott humanoidok kettős sorfala között.

"Sajnálom, de elfogyott a Masupilai Meglepetés..." tárja szét a kezét a zsúfolt kaszinó tálalópultja mögött álló Neelix, "Csak két kiló alapanyagot kaptam, és már mind elfogyott. ... És pizzát nem kér valaki, hm?" Seven és Naomi egy kétszemélyes asztalnál próbálnak ebédelni, bár Sevent szemmel láthatóan zavarja a nagy jöves-menés a kaszinóban. "O egy... S'hvoli, igaz?" kérdezi Naomi, futólag az egyik szomszédos asztalnál ülo lényre pillantva. "Így van." bólint Seven. "521-es faj...?" kérdezi Naomi bizonytalanul. "Az édesanyád nem helyeselné, hogy borg azonosítókat tanulsz. És én sem helyeslem. ... Megbeszéltük már, hogy illetlenség a borgot utánózni." "Bocsánat." mondja Naomi bunbánó arccal. "Én végeztem..." tolja el magától Seven a tányérját, közben bosszús grimasszal mérve végig a körülöttük tolongókat. "De hát most ültünk le." "Nem kedvelem a tömeget..." fészkelodik Seven a széken. "Pedig a Kollektívában volt... Az nem olyan, mint egy nagy tömeg?" "Éppen ezért nem kedvelem most." néz körül Seven idegesen. "Ah... Sajnálom. Ezt nem tudtam. Menjünk." mondja erre Naomi, ám mielőtt felállhatnának, egy sötét öltözetet viselő humanoid férfi áll meg az asztaluk mellett, és Sevenhez intézve szavait, így szól: "Bocsánat... Ön Seven of Nine?" "Igen." A férfi erre felemeli a nála lévő lapos fémtokot, és kinyitja. A tárolóban néhány jellegzetes kinézetű szerkezet van, amik láttán Seven szinte ijedten ugrik fel a székből, és hátrál egy jó lépést, majd az elkövetkező másodpercekben beugrik neki néhány emlék a borg gömb lezuhanásáról, és az az után történetekről. "Jól van...?" kérdezi Naomi aggodalmasan. "Ezek borg szinapszis-relék..." mondja Seven, döbbenet bámulva a tároló tartalmát, "Az... Egykori unimátrixomból..." "Ezek a magáé...?" kérdezi Naomi, szintén megszemlélve a szerkezeteket. "Hol jutott hozzájuk?" kérdezi Seven a férfit. "Egy kereskedőtől, az Orinda V-ön. ... Hallottam, hogy maga korábban borg dolgozó

volt, és gondoltam, érdekelhetné ezeknek a holmiknak a megszerzése." "Elfogadom. ... Janeway kapitány gondoskodik az igényei szerinti anyagi ellenszolgáltatásról." "Megegyeztünk." mondja a férfi komor arccal, majd összecsukja, és átadja Sevennek a lapos dobozt. "Meg kell vizsgálnom alaposabban ezeket a tárgyakat." mondja Seven Naominak, ezzel sietosen a kijárat felé veszi az irányt. "Rendben..." néz utána a kislány, majd a továbbra is az asztal mellett ácsorgó humanoidra pillant: "Mi a neve?" Az azonban egy szót sem szól, hanem elindul a másik kijárat irányába. "Neveletlen alak..." morogja Naomi, visszaereszkedve az asztalhoz, félbemaradt ebédje mellé. A férfi azonban, mielőtt kilépne az ajtón, pár pillanatra megtorpan, és valamiféle mentális, vagy a testébe épített kommunikációs rendszer segítségével hangtalanul kapcsolatba lép valakivel: "A kettes szakasz kész. Nála vannak a relék, tanulmányozni fogja őket."

"A regenerációs kamrája a kettes raktérben van." üzeni hasonló módon egy bajorinak látszó no a gépházból.

"Oda fog menni. Készülnünk kell a hármas szakaszra." csatlakozik a 'beszélgetéshez' egy harmadik személy, egy idegen férfi, aki épp valamelyik folyosón ácsorog.

"Rendben." üzeni a no, furcsán gépies hangszíjjal.

"Egyetértés." állapítja meg a reléket Sevennek átadó férfi, "Találkozó az én pozíciómon, felkészülni a biztonsági rendszer áttörésére."

A lezuhant borg gömb Sevenen kívüli másik három túlélője, akik egyébként feltűnően hasonlítanak a Voyager-en lefolytatott különös beszélgetésben részt vevőkre, a magukkal hozott üzemméptelennek tűnő borg körül foglalatostkodnak, egyikük épp egy beültetést választ le róla muszerkarjával. A borg, miután megsejmelte a szerkezetet, így szól: "Hiba." "Magyarázat?" fordul felé a valamivel odébb egy roncsdarabot vizsgáló Seven. "Nem szabadna szétbontanunk ennek a dolgozónak a testét... Ez Brothora akarata ellen való." "Kicsoda Brothora?" néz a négyes másik notagja a dolgozóra.

"Brothora. Az 571-es faj által imádott természetfeletti istenség." mondja a másik férfi. "Én az 571-es faj tagja vagyok." emelkedik fel az implantot a kezében tartó dolgozó. "Jelentéktelen adatok zavarják. Figyelmen kívül hagyni őket." mondja Seven. "Azt mondta: 'én az 571-es faj tagja vagyok'. Egyénnek tekinti magát?" kérdezi a másik no. "Itt nincsenek egyének. Borg vagyunk." szól Seven.

"Rendben." mondja a másik három dolgozó szinte egyszerre. "Folytatni a kommunikációs jeladó építését." szól Seven, mire a többiek munkához látnak, bár közben bizonytalan pillantásokat vetnek egymásra.

"Szabvány borg szinapszis-relének látszik." állapítja meg Torres, miután megvizsgálta a kettes raktérben lévő konzol tetején heverő szerkezetet. "Valami többnek kell lennie itt..." sóhajt fel Seven, "Mikor eloször kerültem kapcsolatba vele, képek árasztottak el. Emlékek, hangok..." "Nekem ez teljesen természetes reakciónak tunik." néz Torres Sevenre, majd mikor az értetlenül bámul rá egy darabig, magyarázni kezdi: "Ez az unimátrixának része volt, igaz? ... Akkor legalábbis nem lehetséges, hogy amit tapasztalt, az egyszerű nosztalgia volt? Tudja, szentimentális érzések a múltból..." "Tudom, mi a nosztalgia." mondja Seven ridegen, "De a múlttal kapcsolatban nincsenek érzéseim." "Jól van..." fúj visszavonulót Torres sértődötten, "Én akár el is mehettek." B'Elanna ezzel a kijárat felé indul, mire Seven utána szól: "Haddnag... Ön segíteni próbált. Ezt méltányolom."

"Szívesen bármikor..." néz vissza Torres, "Ah... És talán ugyan nem nosztalgiával gondol vissza a múltra, de... Azt mondanám, érzései határozottan vannak vele kapcsolatban. Még hozzá erők." Torres ezzel távozik, Seven pedig elgondolkodva néz a mögötte becsukódó ajtóra, majd megpróbál újra a munkára koncentrálni.

"Félelmetesek a biztonsági protokolljaik. Talán nem lesz elég időnk." 'mondja' a humanoid férfi két társának a kaszinó egyik asztalánál. "Aggódom Seven of Nine miatt." néz rá a másik férfi, az 571-es fajból származó, "Újra kellene gondolnunk annak a lehetőségét, hogy egyszeruen megkérdezzük..."

"Tudod, mi lesz a reakciója! Nem fog segíteni, mert o..." vág a szavába a no, majd újra az eloször szóló veszi át a szót: "Ezen már túl vagyunk." "Lehet, hogy maradandóan károsodik!" mondja az 571-es, "Én nem akarok ártani..." "Elég." szól végül a másik férfi fennhangon, mire többen

körülöttük meglepetten kapják fel a fejüket. "Egyetértés kell." mondja a no, szintén hangosan. "Anélkül nem cselekedhetünk." ért egyet a férfi. "Tudom..." csóválja meg a fejét az 571-es. "Akkor rajtad áll. Folytatjuk, vagy sem?" "Igen." mondja végül az 571-es, "Bocsánatot kérünk... Kérek a döntésképtelenségemért." A másik férfi bólint, a no viszont odasziszeg neki: "A bocsánatkérés lényegtelen!"

"Számítógép, multipólusos elemzést megkezdeni." utasítja Seven a konzolt a kettes raktérben. "Analízis folyamatban." "Befejezési idő?" "Öt óra tizenhét perc." Seven ennek hallatán állít még valamit a konzolon, majd a regenerációs fülkéjéhez megy, és elhelyezkedik benne. A konzolon hagyott implantok egyike pár pillanattal később életre kel.

A kaszinóban ülo három egykori borg egyszerre dermed meg, majd a vezetőjüként viselkedő férfi szólal meg először: "Regenerálódik." "Megkezdeni a belső szenzorok átirányítását." néz a no az 571-esre. "Szenzorbemenet átirányítás alatt a másodlagos processzorokra." üzeni az a rejtett kommunikációs rendszerükön keresztül.

A hídon, a hátsó taktikai konzolnál dolgozó Tuvok felvont szemöldökkel fordul a fokonozol felé, mikor az hangjelzést hallat, és vizsgálódni kezd.

A három volt borg ekkor egy liftben utazik, számos más látogatóval együtt. Az egyik megállónál rajtuk kívül mindenki kiszáll, majd miután a lift tovább indult, a no így szól: "Állj!" A kabin rögzíti magát a liftaknában, a trió vezetője pedig felnyújtózik, hogy kinyissa a kabin tetején lévő búvónyílást.

"Mit talált?" kérdezi a sietve Tuvok felé tartó Chakotay. "Energia-ingadozás a biztonsági rendszerben." feleli a vulcani, miközben a mellette megálló Chakotay is tanulmányozni kezdi a kiírásokat.

A trió közben a Jeffries-folyosók hálózatán át eljutott a kettes raktérbe, és hamarosan már a regenerációs fülkében lévő Seven körül állnak.

"Csak annyit tudunk, hogy rés van a védelmünkön, nem tudjuk, hol." pillant Chakotay a taktikai konzol túloldalán gondterhelt arccal álló Janewayre.

A csoport vezére leveszi a bal kézfeje csavart fekete szövetdarabot, és állítgat valamit az alóla elokerülő beültetésen. "Kész. Beilleszteni az összekötőmodult." pillant a férfi a nore, aki kiemel a bal combján lévő foglalatról egy kis szerkezetet, és csatlakoztatja azt a regenerációs fülkéhez:

"Kész." A jelek szerint végül az 571-esen volna a sor, de o habozni látszik. "Még mindig azért aggódik, hogy kárt tehetünk benne." néz rá a másik férfi. "Ha kudarcot vallunk, soha nem leszünk egyének. Ezt észben kell tartanunk!" lép közelebb a no az 571-eshez. Az bizonytalanul bólint, mire a vezér így szól: "Egyetértés." A férfi ezután odalép Sevenhez, és kioldja a bal kézfejében lévő nanoszonda-injektorokat, amelyek Seven nyakába mélyednek. "Megtaláltam az emlék-állományokat." mondja a vezér kíváncsian. "Tudatában van a jelenlétünknek." állapítja meg a no.

"Igyekszik visszanyerni az öntudatát..." mondja a vezér. "Abba kell hagynunk." szól az 571-es.

"Nem!" kiált fel a no, "Túl közel vagyunk." Seven lassan kinyitja a szemét, és lecsatlakozik a regenerációs fülkéről, de ennél jobban nem tud megmozdulni. "Nem engedelmességek!" mondja határozottan, majd sikerülve teljesen visszanyernie a vezérlést a teste fölött, félrelöki maga mellől a vezért, majd megpróbál megszabadulni a másik két volt borgtól is. Szerencsére nem sokáig kell küzdenie a túleróval, ugyanis egy másodperccel később Tuvok siet be a raktérbe egy biztonsági osztag élén, és habozás nélkül tüzet nyitnak Seven támadóira. Miután azok a földre roskadtak, Tuvok Sevenhez siet, két embere pedig gyorsan bejárja a rakteret, hogy nem rejtozik-e még valaki a ládák és tartályok között.

A négy hajótörött borg egy tüz mellett ácsorog az éjszakába fordult bolygón, az 571-es egy, a halott társukból származó húsdarabot próbál megsütni. "Végeztem már ezt a cselekvést korábban." állapítja meg Seven, mikor tüz felé nyújtva kezdi melengetni kezeit, "Az apámmal voltam. ... Magas férfi volt." "Nekem van egy... Hasonló emlékem." szólal meg az, akiből később a trió vezetője lesz, "De... Én egy házban voltam... És a tüz egy tüzhelyben volt..." "A bio-anyag elkészült." mondja ekkor az

571-es, a többiek felé nyújtva a roncsok közül származó alkalmi fémnyáron levo húsdarabokat. Azok lehúznak róla egyet-egyet, és bizalmatlanul enni kezdik. "Olyan íze van, mint egy madárnak, amit egyszer ettem..." mondja a no. "Én készítettem már ételt. A... Szüleimnek." néz a többiekre az 571-es, "Egy kis épületben éltek... Egy folyó mellett." "Én félttem... A sötétben." mondja Seven remego hangon. "Épp mielőtt asszimiláltak, ettem... Egy csoport emberrel. Számokkal dolgoztunk... Matematika..." emlékszik vissza a leendo vezér, "Én egyenleteket számoltam ki egy másik embernek." "Nekem van nevem... Maurica." mondja a no, közben leereszkedve egy kidolt fatörzsre, "Maurica... Wil... Wilcora..." "Üdv, Maurica Wilcora." néz rá a leendo vezér. "Az azonosítód Three of Nine!" mondja Seven, némi kétségbeeséssel a hangjában. "Nekem is van nevem..." néz fel az 571-es a többiekre, "B'shan. D'Nora és Aenshan fia. Az elsődleges feladatom a gondozásuk volt." "Házass voltam..." szól Maurica, "Egy csillaghajón voltunk... Az Excalibur-on. A gépházban... Dolgoztam." Seven közben nyugtalanul járkál ide-oda pár lépéssel odébb. "Ez nem az én kezem..." néz le a leendo vezér mechanikus bal kezére. "A szüleim meghaltak... A borg ölte meg őket..." tunodik B'shan, majd feláll a fatörzsre, amin eddig ült: "Gyulölöm a borgot." "Ez nem hatékony. Törölnünk kell... Minden lényegtelen adatot!" mondja Seven kétségbeesetten. "Vissza akarom kapni a kezemet." mondja a vezér. "Szolgáltatásban voltam... Éjszakai ügyelet. Akkor jött a borg." mondja Maurica, majd feláll, és elszörnyedve néz végig magán: "Istenem! Nézzétek, mit tettek velem! Ezek... Ezek a dolgok, amiket a testembe raktak...! Mit tettek?!" "Parancs-felülbírállás! Kommunikációt befejezni!" szól Seven, mire három társa bizonytalanul néz egymásra. "Engedelmeskedni!" szól rájuk Seven, "Nem hívjuk le újra ezeket az emlék-állományokat. ... Csak az előre meghatározott karbantartó és túlélőprogramokat futtatni! ... További kommunikációra nincs szükség, míg nem asszimilálnak újra a Kollektívába." "Rendben." mondja a leendo vezér. "Rendben." lép mellé Maurica. "Rendben." bólint végül B'shan is.

"Bárki távolította is el a beültetéseiket, rossz sebész volt." grimaszol a Doktor, miután végzett a félmeztelen vezér vizsgálatával, kinek felsotestén számos helyen láthatók a beültetések maradványai, "A folyamat során több belső szervük károsodott, és a testük tele van hegekkel." "Azt mondta, felismerte őket..." fordul a közelben áll Janeway Seven felé. "Nem azonnal. De mikor megpróbáltak hozzáférni az emlék-állományaimhoz, idolegesen összekapcsolódtam velük. ... Two of Nine... Three of Nine... Four of Nine..." mondja Seven, előbb a vezérre, aztán a nore, végül az 571-esre pillantva, "Mindannyian ugyanannak az unimátrixnak a tagjai voltunk." "Tudja, miért próbáltak hozzáférni az emlékeihez?" kérdezi Janeway. "Nem." "Mennyi ideje szunt meg a kapcsolatuk a Kollektívával?" kérdezi a kapitány a Doktort. "Három-négy hónapja. Azonban egymással még mindig összeköttetésben állnak." feleli a Doktor, a diagnosztikai konzolhoz vezetve a többieket, "A kisagy bal lebenyét valahogyan szerves összeköto-csomópontokká alakították. Egyfajta háromtagú kollektívába vannak kapcsolva." "Ébressze fel őket." határoz Janeway, mire a Doktor betölt egy oltópisztolyt, és eloször Two of Ninehoz megy, majd sorban a másik kettőhöz. Two of Nine hamarosan felül az ágyon, Janeway pedig így szól hozzá: "Janeway kapitány vagyok. Tudjuk, kik maguk, és tudjuk, mit akartak csinálni. Amit nem tudunk: miért?" "Információi vannak, amikre szükségünk van." néz Two of Nine Sevenre. "Miféle információk?" "Mi szeretnénk..." "Egyének lenni." veszi át a szót Three of Nine. "Meg akarják szüntetni a hármójuk közti idegi kapcsolatot..." "Maga nem akarná?" kérdezi Three of Nine, leszállva az ágyról, miközben két társa odalép mellé, "Egyikünk sincs egyedül a saját gondolataival, a saját érzéseivel." "Életem minden napja úgy telik, hogy két másik hangot hallok a fejemben." mondja Two of Nine. "Mikor alszunk, látjuk a többiek álmait..." teszi hozzá Four of Nine. "Ez mennyiben különbözik az élettől a Kollektívában?" kérdezi a Doktor. "A Kollektívában milliárdnyi hang van." mondja Seven, "Amelyekből... Háttérzaj lesz." "De ha csak három..." mondja Two of Nine. "Minden hang tisztán hallható." csóválja a fejét Three of Nine kétségbeesetten. "Véget kell érnie!" szól Four of Nine, "Meg kell szakítanunk az idegi kapcsolatot." "Doktor, tud tenni valamit?" néz Janeway a hologramra, aki tanácstalanul csóválja meg a fejét: "Túlságosan kiterjedtek az átalakítások. Az idegpályáikat alapvetően megváltoztatták."

"Maga a kulcs." néz Two of Nine Sevenre. "Miért?" kérdezi az. "Maga ott volt velünk." szól Three. "A 1865-alfa bolygón. Emlékeznie kell!" mondja Four. Seven gondolkodik egy darabig, majd Janewayre pillantva beszélni kezd: "Nyolc évvel ezelőtt a jármuvünk lezuhant. Mi négyen voltunk az egyetlen túlélők." "Miután újra asszimiláltak..." sóhajt fel Two. "Észrevettük, hogy valahogyan összekapcsolódtunk." teszi hozzá Three. "Egy részhalmoz lettünk a Kollektívában." mondja Four. "Olyan volt, mintha három hang suttogna az egyik fülünkben..." mondja Two. "És egy tömeg üvöltene a másikban..." teszi hozzá Three remego hangon. "Ki kellett szabadulnunk, így összefogtunk, és... Végül elmenekültünk." mondja Four. "Az implantjainkat az Inavar Prime-on vetettük ki." "De az idegi kapcsolatot nem tudták megszüntetni." "Meg kell tudnunk, mi történt nyolc évvel ezelőtt! A lezuhanás után." "Azon az éjszakán, mikor újra asszimiláltak a Kollektívába. Tudnunk kell, hogyan jött létre a kapcsolat. De az emlékeink..." "Töredékesek. Szervezetlenek. Azt reméltük, maga tudja." "Nem tudom." mondja Seven, "Azonban hajlandó vagyok visszakeresni az adatokat." Janeway egyetérten bólint, Seven pedig a kijárat felé indul: "Jöjjenek velem."

"Készen van?" néz Seven Fourra a kettes raktérben, akinek koponyájához Three épp ekkor csatlakoztat egy vezetékét. "Igen." bólint a férfi ezután. Seven munkához lát a konzolon, majd Fourra pillant: "Adatkeresés kész. Emlékszi még valamire?" "Nem. Az utolsó emlékem, hogy..." "Mindannyian ott állunk..." "A tábortuznél..." mondja Four, Three és Two a mondat három darabját egymás után. "A az agykérgi processzorában lévő adatállományok sértetlennek tunnek. Nem találok emlékvésztesre utaló nyomot." "És magával mi van?" néz Two Sevenre, "Miért nem emlékszik vissza maga, mi történt?" "Nem tudom. A saját memóriaállományaim között sem találtam sérülés nyomait. A tuzre én is emlékszem, aztán arra, hogy felébredek a Kollektívában. Nyilvánvalóan van egy hézag. De semmi sem utal arra, miért." feleli Seven, a végén tanácstalanul felsóhajtva. "Miért hívják még mindig Sevennek? Kapnia kellett volna egy nevet." jegyzi meg Two. "Ez a nevem." "Nem. Ez egy... Azonosító." mondja Four, "Maga most már egyén." "Úgy határoztam... Hogy a régi nevem többé nem megfelelo." mondja Seven, majd Threere pillant: "Készüljön a memória-kaszád újraindítására." "Én alig várom, hogy újra a régi nevemet használhassam." mondja Three munka közben. "Semmi sem akadályozza meg ebben." mutat rá Seven. "Kivéve, hogy jobbra nem tudom, a nevem Maurica, B'shan, vagy Lancer." mondja Two komoran, "A nevek..." "A nevek, az emlékek, még a gondolatok is áramlanak egyikünkbe a másikba." veszi át a szót Four. "Nem tudunk szeretni, gyűlölni, vagy nevetni..." mondja Three, majd a mondat utolsó részét Two-val együtt mondja: "Sími anélkül, hogy megosztanám velük." Ezután Two egyedül folytatja: "Hogyan választhatna bármelyikünk..." "Magának..." szól Two és Four együtt, majd Four egyedül folytatja: "Nem vagyunk egyének." "Nem vagyunk borg." szól Three. "Nem vagyunk semmi." mondja végül Two. Seven egy pillanatra bizonytalanul nézi őket, majd zavartan a konzol felé fordul: "Indítsuk a memória-kaszádöt."

"Egy baráti játszma..." hallatszik Janeway meglehetősen morózus hangja a készenléti helyiségben, mire a vigyázban feszítő, jobb szeme körül csinos kis lila monoklival ellátott Paris feszengve bólint: "Legalábbis annak indult." "Értem. És meg tudnák mondani, hogy lett ebből a baráti játszából tömegverekedés?" Paris erre a mellette álló, felrepedt szájú Kimre sandít, majd torkát megköszörülve így szól: "Nos, Harry és én... Fel akartuk deríteni az állomást... Ahm... Szélesíteni próbáltuk az idegen kultúrákkal kapcsolatos ismereteinket, és..." "Ugorjuk át a védobeszédet." húzza el a száját Janeway, "Egy bárt kerestek. Aztán mi történt?" "Hát... Találtunk egyet." veszi át a szót Kim, "Ott találkoztunk két kemborayval, akik beszéltek arról a játékról, amit játszani szoktak, azokkal a nagy... Fura kinézetű ütökkel." "Olyanra gondol?" mutat Janeway arra a szerkezetre, amit még Chakotay szállított e valamivel korábban. "Igen." mondja Kim és Paris egyszerre. "Na, mindenesetre... Kihívtak minket egy játszma-ra, mi pedig elfogadtuk." folytatja a történetet Paris, "De azt hiszem, nem ismertük teljesen az összes szabályt..." "Meg gondolom, ittak is." Paris és Kim erre megint összenéznek, majd Paris kénytelen bevallani: "Igen, asszonyom. ... Tudja, azt hittük, ez egyfajta tenisz. De mikor fogadtuk az első szervát, az a kemboray átugrott a háló fölé, és nekünk

rontott az ütojével." "Mi meg azt hittük, vissza kell vágnunk." mondja Kim, "Aztán... Hát... A dolgok kissé elfajultak." "Egy kicsit elfajultak..." mondja Janeway olyan hangon, hogy a helyiségben hirtelen több fokot zuhan a hőmérséklet, majd felvéve egy jegyzetfüzetet az asztalról, olvasni kezdi: "A Voyager legénységének hét tagját... Köztük kettőt a hídszemélyzetből..." Janeway itt jelentőségteljes pillantást vet az asztal túloldalkán álló párosra, "Tizenhárom kemberayval, meg egy morphiniai kávézó-tulajdonossal együtt letartóztattak. A vádak a közrendzavarástól, a biztonsági tiszt ellen elkövetett testi sértésig terjednek." Paris és Kim erre összenéznek, majd Kim hevesen tiltakozni kezd: "Na az nem igaz." "Köszönöm, Mr. Kim, ezt a tiltakozást be fogom vezetni a naplóba. ... További döntésig a kabinjukban maradnak... Miután jelentkeztek a gyengélkedőn... Végeztem." Paris és Kim megkönnyebbült sóhajjal indulnak a kijárat felé, ám mielőtt kinyílna előttük az ajtó, Janeway, vidám szikrákkal a szemében felsandít rájuk: "De legalább győztek...?" "Mi az hogy, asszonyom." bólint Paris büszkén. "Szétrúgtuk a... Ütoiket." teszi hozzá Kim vigyorogva. "Helyes." mosolyodik el Janeway féloldalasan, "Lelépni." A távozó párost Seven váltja fel a kapitány asztala előtt. "Valami eredmény?" kérdezi Janeway. "Megállapítottam, hogy mindannyiunknak pontosan ugyanolyan hiány van az emlékei közt. Valószínűtlennek látszik, hogy véletlen egybeesés legyen." "Tehát úgy véli, a Kollektíva szándékosan törölte az emlékeiket az újraasszimilálás során..." lép ki Janeway az asztal mögül. "Ez a legvalószínűbb magyarázat." bólint Seven. "De...?" kérdezi Janeway, kihallva Seven hangjából a bizonytalanságot. "A Kollektívát nem zavarná, ha négy dolgozó emlékezne arra, hogy újraasszimilálták őket." "Valaminek történnie kellett a folyamat során." állapítja meg Janeway, "Valaminek, amit el akartak rejteni maguk elöl. ... Vizsgáljuk meg másik nézőpontból... Egyáltalán miért zárta össze őket a Kollektíva ebbe a neurális háromszögbe?" "Nem tudom. Nem jár elonnyel három dolgozó ilyen módon történő csatlakozása." "De akkor is megcsinálták valamiért..." töpreng Janeway, "És olyan érzésem van, ha ezt a kérdést meg tudjuk válaszolni, a többi részlet a helyére kerül. ... Bár ki tudnánk tölteni valahogy a réseket az emlékeik közt." "Van egy módja." ismeri be végül Seven. "Felteszem, volt rá oka, hogy mindeddig nem említette." "Azt igényelné, hogy összekössem a neurális interfészemet az övékkel. Együtt talán képesek volnánk visszaállítani a hiányzó adatokat. Azonban így újra egy csoportelme részévé válnék." "Nem vágyik különösebben újra erre az érzésre..." állapítja meg Janeway, "És..." "És annak is megvan a lehetősége, hogy én is csapdájába esek az idegi kapcsolatnak." "Ami a trióból kvartettet csinálna. Nem kérem, hogy vállaljon ilyen kockázatot." "Úgy érzem, kénytelen vagyok segíteni nekik. De nem vagyok biztos benne, ez a helyes lépés." "Hadd kérdezzek valamit..." lép Janeway Seven elé, "Családként... Gondol ezekre az emberekre?" "Lényeges ez?" kérdezi Seven bizonytalanul. "Van egy régi mondás: a vér nem válik vízzé. Olyasmit jelent, hogy a családi kötelékek minden egyéb kapcsolatnál erősebbek. A családjunk tagjaiért gyakran olyan dolgokat is megteszünk, amit bárki másért még álmunkban sem tennénk." mondja Janeway, ám Seven döntését ezzel nem sokban segíti.

"Seven...! Seven..." szólongatja az egyik folyosón utána siető Naomi a not, mire az végül lassít léptein, és bevárva a kislányt, ránéz: "Naomi Wildman...?" "Hallottam a dolgozókról. Bántották?" "Nem szenvedtem károsodást." "Mit akartak?" "Információkat reméltek tolem. De nem vagyok biztos benne, tudok-e nekik segíteni." "Ah... Vigyázzon magára." "Naomi Wildman..." veszi szemügyre Seven a kislányt megtorpanva, "A családod tagjának tekintesz engem?" "Én... Én nem, vagyis... Hm... Igen...?" sandít fel Naomi Sevenre, "Ha... Nem baj." "Nincs ellenvetésem." "És... Ön a családtagjának tekint engem...?" Seven ezen töpreng pár pillanatig, végül így szól: "Igen." Naomi erre elmosolyodik, Seven pedig belép a kettes raktérbe, ami elé idközben megérkeztek.

"A kapitány naplója, kiegészítés. Seven of Nine úgy határozott, aláveti magát az eljárásnak, ami összeköti a tudatát a többi dolgozóéval. A kockázat ellenére kötelességének érzi, hogy segítsen távoli unokatestvéreinek."

"Figyelemmel fogom kísérni a neurális értékeit, míg a kapcsolat tart." mondja a Doktor Sevennek a kettes raktérben, miközben a másik három volt borg elhelyezkedik egy-egy regenerációs fülkében, "De nem vagyok biztos benne, hogy tudok tenni valamit, ha... Csapdába esik." "Tudom, hogy mindent meg fog tenni." jelenti ki Seven. "Az nem jó jel, ha a beteg úgy érzi, bátorítania kell az orvosát." mondja a hologram aggodalmas arccal, "Sok szerencsét." Seven erre alig észrevehetően biccent, majd az üres regenerációs fülke felé indul, a Doktor pedig gondterhelt arccal fordul a konzol felé. "Kész vagyok." néz Seven a balján lévő fülkében álló Two-ra. "Kész." bólint az, majd Four és Three is bólintanak, végül mind a négyen becsatlakoznak a kamrákba.

Az emlékek folyama eloször nagy sebességgel zúdul rájuk, majd meglassul, ahogy ahhoz a ponthoz érnek, ahol a négy dolgozó a tüz mellett álldogál. Seven a többiekre pillant, majd elindul valamerre. A jelek szerint valamiféle adóberendezés jelzéseit követi, és végül rá is bukkan egy súlyosan sérült, majdnem üzemképtelen borgra. "Megsérültél. Segítek." guggol le mellé Seven, de mikor megpróbálná lábra állítani, a dolgozó megragadja a karját, és mélyen Seven ép szemébe néz. "Ne aggódj. Minden rendben lesz." mondja Seven. A borg a következő pillanatban görcsösen megvonaglik, pár pillanatig rángatózik, majd elcsendesedik. Seven döbbszerűen bámulja néhány pillanatig a kezei között meghalt borgot.

Valamivel később lassú léptekkel tér vissza a tüz mellett várakozó többiekhez, épp akkor, mikor a közelben álló jeladó jelezni kezd. "A Kollektíva megtalált minket." állapítja meg Four, "Egy borg hajó közeledik." "Újra egyek leszünk a borggal..." mondja Seven bizonytalan hangon. "Nem! Nem akarok visszatérni a Kollektívába!" szól Two. "Egyetértek." mondja Four. "Ez minden érvényben lévő protokoll megszegése." mutat rá Seven. "Felejtsd el a protokollokat! Nem dolgozó vagy, személy, mint mi!" néz rá Three. "Van neved, életed! Csak annyit kell tenned, hogy magadhoz öleled mindazt, aki vagy." mondja Four. "Nem..." csóválja a fejét Seven kétségbeesetten, "Én nem létezem, csak egy nagyobb egész része vagyok!" "Ok akarják, hogy ezt hidd, azt akarják, hogy mind ezt higgyük!" szól Two. "Borg vagyunk! Elsodleges rendeltetésünk a Kollektíva szolgálata!" "Többé már nem." mondja Two, ezzel felemeli a földrol, majd egy sziklához csapja a jeladót, ami ettől darabokra törik. "Hiba! Sikertelen bevitel!" mondja Seven kétségbeesetten. "Azt tudják, hogy ezen a bolygón vagyunk, de a jeladó nélkül sokkal nehezebben találunk majd meg." jelenti ki Two. "Ha újra tudjuk modulálni a kérgi implantjainkat, talán elkerülhetjük a szenzorait." javasolja Three. "El kell hagynunk ezt a helyet." szól Two. "Ez a beszélgetés minden érvényben lévő protokoll megszegése." mondja Seven könnyörögve, ám Four és Two sietosen útnak indulnak. Three pár pillanatig még marad, és így szól Sevenhez: "Te csak maradj, és hagyd magad újraasszimilálni, ha akarod! Én nem fogom!" Ezzel Three két társa után siet, Seven pedig egyedül marad a tisztáson.

Valamivel később, mikor a tüz már rág kialudt, Seven egyre csak járkál ide-oda a tisztáson. Idonként megáll, és hallgatja egy darabig az idegen erdő fenyegetőnek tűnő neszeit, majd folytatja az ideges járkálást.

Seven valamivel később egy nagyobb faféle növény árnyékában figyeli a növények közül kibukkanó Fourt, majd a jobb karjába épített fegyverrel rálo. A dolgozó összeroskad, de nem veszi el az eszméletét. Seven odamegy hozzá, és letérdel mellé. "Mit... Csinálsz...?" kérdezi Four. Seven megragadja a fejét, és a dolgozó nyakába engedi nanoszonda-injektorait. "A nanoszondák új átviteli csomópontot fognak létrehozni a bal agyféltekédben." mondja Seven ridegen, "Az ellenállás hasztalan." Pár másodperc múltán Seven visszahúzza az injektorcsöveket, Four pedig merev, gépies mozdulatokkal felállva a földrol, engedelmesen Seven után indul.

A párosnak hamarosan sikerül megtalálnia Two-t, akit Seven Fourhoz hasonló kezelésben részesít. Végül Three-t is sikerül sarokba szorítaniuk. "Nem engedelmeskedem!" mondja az, szembefordulva az elszántan közeledő Sevennek, "Nem engedelmeskedem!" A nanoszondák azonban teszik a dolgukat, és néhány másodperc múlva már Three is csak engedelmes báb a mini-kollektívában. A három dolgozó felsorakozik egymás mellett Seven előtt, aki így szól hozzájuk: "Azonosítókat megadni." "Two of Nine, a 01-es unimátrix első kiegészítője." "Three of Nine, a 01-es unimátrix külső processzora." "Four of Nine, a 01-es unimátrix második kiegészítője." Mi az elsodleges

rendeltetés?" "Szolgálni a Kollektívát." mondja a három borg egyszerre. "Megjavítjátok a kommunikációs jeladót." rendelkezik Seven, a többiek pedig engedelmeskednek.

"Maga volt...!" hallja maga előtt Seven Two hangját, mikor lassan feleszmél a regenerációs fülkében, "Maga volt a felelos! Mit tett velünk?!" "Összekötött minket!" szól Three. "Maga tehet róla." mondja Four. "Hogy tehetete?!" kérdezi Three. "Ha nem akart volna..." "Visszatérni a..." "Kollektívához, nem..." "Is kellett..." "Volna." mondja a három volt borg, egymás mondatait folytatva. "Nem értik, mi történt...?!" kiabál Seven, de hangja elvész a másik három hang között, "Segítsen valaki!" "Mi történik?" kérdezi a Doktort a raktérbe besieto Tuvok, miközben Seven és a többiek egyre csak kiabálnak. "Meg kellett szakítanom a kapcsolatukat Sevennel. Hibásan működnek." feleli a Doktor, majd Sevenék felé indulva hozzáteszi: "Segítsen a gyengélkedőre vinni őket."

"Megszakítottam a kapcsolatukat önnel. ... Ez biztosan túlterhelte az agykérgi beültetéseiket." mondja a Doktor a gyengélkedőben álló Sevennek, miután végzett az egyik volt borg vizsgálatával, "Neurális sokkot kaptak." "Én ennek ellenére nem károsodtam." állapítja meg Seven. "Azt hiszem, tudom, miért. ... Azt mondta, emlékszik, hogy nyolc éve nanoszondákat oltott beléjük." "Igen. Kapcsolatot hozott létre köztük. Ez volt az egyetlen módja, hogy megakadályozzam a szökésüket a Kollektíva elöl." "Nos, úgy néz ki, ennek volt egy szerencsétlen mellékhatása. A magasabb agyi folyamataik valahogyan megosztódtak a kapcsolaton át. Mikor megszakították a kapcsolatot magával a raktérben... Az túl nagy megterhelést jelentett a kognitív rendszereiknek." "Vissza tudja hozni őket?" "El tudom távolítani az implantokat. Az megszünteti az őket összekötő kapcsolatot. De meg is öli őket. Néhány hétig élnek, legfeljebb egy hónapig." "Mik az egyéb lehetőségek?" "Vissza lehetne juttatni őket a borghoz. Ha a Kollektíva újraasszimilálná őket, visszanyernék az öntudatukat... És átlagos hosszúságú életet élhetnének." "Dolgozókként." mondja Seven ridegen. "Dolgozókként." bólint a Doktor, "De élnek, Seven."

"Nincs esélyük a túlélésre, hacsak nem kerülnek vissza a Kollektívába." mondja Seven Chakotaynak az asztrometriai laborban. "Nem éppen a legboldogabb befejezés, igaz?" "Nem." feleli Seven szukszavúan. "Ott, azon a bolygón... Mit gondol, miért viselkedett annyira toluk különbözően? ... Miért félt annyira az egyénné válástól?" "Mikor eloször asszimiláltak a Kollektívába, gyerek voltam. ... Öket felnottként asszimilálták. Mikor... Az egyéni emlékeink kezdtek a felszínre bukkanni..." "A magáé egy kislányéi voltak." állapítja meg Chakotay, közelebb lépve Sevenhez, "Egy ijedt kislányé." "Hagytam, hogy az a félelem irányítson." ismeri be Seven, "Miután láttam azt a dolgozót meghalni a mocsárban, én... Pánikba estem. Az kezdett foglalkoztatni, én is meghalok... Egyedül. Még csak egy dolgozó sem lesz mellettem, hogy vigaszt nyújtson. ... Így visszatérésre kényszerítettem őket. ... A bal agyféltekéjükbe nanoszondákat juttattam, és létrehoztam egy új kapcsolóhálózatot. Olyat, aminek nem tudnak ellenállni. Azután eltüntettem a tetteimre utaló bizonyítékokat." "Olyan érzések uralták el, amiket nem tudhatott megérteni. Ezért nem felelos." "Azért, amit tettem, a hátralevo életüket a Kollektívában kénytelenek eltölteni." mondja Seven élesen, "Ezért pedig felelos vagyok." Chakotay ezen gondolkodik egy darabig, majd így szól: "Különbség van a túlélés, és az élet között. ... A Kollektívában túlélnek, de nem volnának igazán élok. ... Maga ezt bármelyikünkénél jobban tudja." Seven erre megint a központi pulttal kezd foglalkozni, és közben így szól: "Nincs alternatíva." "Meddig maradnának életben, ha a Doktor leállítaná azt a kapcsolóhálózatot, amit maga létrehozott?" "Legfeljebb egy hónapig." "Egy hónap egyénként, vagy egy élet dolgozóként... Maga melyiket választaná?" kérdezi Chakotay, jelentőségteljes pillantást vetve Sevenre, aki fájdalmas arccal néz vissza rá.

A Doktor kérden néz fel az irodájában, az asztala mellett megálló Sevenre. "A túlélés elégtelen." mondja a no. "Hogyan...?" néz rá a hologram értetlenül. "Nyolc évvel ezelott kényszerítettem őket, hogy visszatérjenek a Kollektívába. Nem követem el újra ugyanazt a hibát. ... Megérdemlik, hogy

egyéenként létezzenek. Meg kell szüntetnünk köztük a kapcsolatot." A Doktor ere feláll, és Seven elé lépve így szól: "Megértem, hogy bizonyos mértékben felelősséget érez ezekért a betegekért. De az orvosuk lévén én nem különben. A kötelességem megóvni az életüket, ameddig ez csak lehetséges, még akkor is, ha..." "Nem juttatom vissza oket a borghoz!" mondja Seven ellentmondást nem tűrő hangon. "Arra gondol, hogy mi jobb nekik... Vagy mi jobb magának?" "Magyarázat...?" bámulja Seven a hologramot értetlenül. "Maga mondta." von vállat a Doktor, "Hibázott. És Seven of Nine nem szeret hibázni. A tökéletességre törekszik. ... Szeretném, ha belegondolna, mi készítette erre a döntésre. Azt teszi, ami annak a három embernek jó? ... Vagy a nyolc évvel ezelőtt történtek miatti buntudattól próbál megszabadulni?" "A kár, amit okoztam, nem helyrehozható. A buntudatom pedig lényegtelen! Egyszerűen azt akarom, hogy megtapasztalják az egyénlétet. Ahogy én megtapasztaltam. Ahogy maga megtapasztalta! ... Volt idő, mikor be volt zárva ebbe a gyengélkedőbe. A programja vészhelyzeti orvosi eljárásokra korlátozódott. Bizonyos értelemben nem volt külön egy dolgozónál. ... De lehetőséget kapott arra, hogy felfedezze az egyéniségét. Lehetőséget kapott, hogy kibővítsa a programját, a mobil emittore szabad mozgást tett lehetővé. A gondolatai a sajátjai. ... Ha azt mondanák, legyen újra dolgozó, azt hiszem ellenkezne." "Igen." mondja a Doktor halkán, "Azt hiszem, azt tenném." "Mint ahogy ok is." néz ki Seven az iroda üvegfalain túl az ágyakon fekvő volt dolgozókra, "A szabadságot választanák. Legyen az bármily mulandó is. ... És csak maga és én... Tudjuk ezt teljességében megérteni." "A túlélés... Elégtelen." bólint a Doktor.

"Annyira... Csöndes." mondja a kaszinó ablakán át a csillagokban gyönyörködő Maurica. "Nem tudtam, hogy ezt fogod mondani." néz rá B'shan, majd a közelebb lépo Lancer felé fordulva folytatja: "Nem tudom, mit gondoltok." "Ah... Elfelejtettem... Milyen egyedül lenni a saját gondolataimmal." sóhajt fel Lancer, "Elmegyek." "Hová akarsz menni?" kérdezi Maurica. "Látni akarom ezt az urállomást, és... Új emberekkel találkozni. Érezni az életemet... Az életet... Ismét. ... Amíg még idom van rá." Lancer vállon veregeti B'shant, még egyszer Mauricára pillant, majd a mindvégig valamivel odébb álló Seven elé lép. Hosszan megszemléli, végül nem szól, csak egy apró bólintással fejezi ki háláját, majd csendben távozik. "Én is elmegyek." fordul B'shan Maurica felé, "Van egy lakatlan bolygó... Csak néhány fényévnnyire innen. ... Szeretném az utolsó napjaimat... A szabad ég alatt tölteni." Maurica bólint, mire B'shan átöleli, majd ő is Seven elé lép: "A népem nem haragtartó. ... Minden jót kívánok... Seven of Nine." "Köszönöm." mondja Seven elcsukló hangon, majd B'shon is távozik. Maurica könnyes szemmel fordul újra az ablakokon túl ragyogó csillagok felé: "Jó újra egy Föderációs csillaghajón lenni. ... Szeretnék a Voyager fedélzetén maradni." "A kapitány azt mondta, addig maradj, ameddig kíván." "Úgy értem, addig, amennyi idom még van. ... Nem bocsáthatom meg, amit velünk tett. De megértem, miért tette."

"Naomi Wildman..." pillant Seven az asztrometriai laborba besiető kislányra. "Gondoltam, elkelné egy kis társaság." "Miért?" "Azért... Ami a dolgozókkal történt." "Látom, a hír gyorsan terjed." sóhajt fel Seven. "Kis hajó ez. ... Gondoltam... Szeretne egy kis időt... A családdal tölteni." Seven hosszan szemléli a kislányt, míg végül odabólint neki, mire Naomi elmosolyodik, és együtt lépnek át a labor fő konzoljához.

122. Barge of the Dead - A Holtak Bárkája

"Torres a Voyager-nek... Elkelve itt egy kis segítség..." üzeni B'Elanna egy veszettül rázkódó kettes osztályú sikló pilótafülkéjéből. "Mi a helyzete?" kérdezi Chakotay. "Közeledem, de egy ionvihar elintézte a deflektoromat. Nincs kormányvezérlésem, és ereszt a plazma a bal gondolából."

"Átállítjuk a vonósugarat, hogy lelassítsuk vele." érkezik Chakotay üzenete. "Vettem." "A befogómezok a helyükön vannak, leszállhat." "Kapaszkodjon, B'Elanna, rázni fog..." hallatszik Janeway hangja, miközben a Voyager siklóhangárjának bejárata rohamos növekedésnek indul az ablakban. A kapu fölött felvillan a vonósugár, és ráfogva a kissé oldalra dölve, és magasan érkező siklóra, igyekszik azt minél jobban lelassítani, és irányba állítani. A hangárba bevágódó sikló áttöri az első két fékezomezot, a harmadiknak azonban sikerül megfognia, és ez Torres szerencséje, utána ugyanis már csak a hangár hátsó fala következne. B'Elanna egy fájdalmas nyögéssel a pilótakonzolnak csapódik, és a sikló elcsendesedik. De csak egy pillanatig, a következőben ugyanis nyílik az ajtó, és az orvosi készlettel felszerelt Paris ront be a járműbe, és térdel le Torres mellett: "B'Elanna...?" A nő felnyög, ahogy Paris ülo helyzetbe segíti. "Élsz még?" "Mondd meg te..." mondja Torres erotlenül. Tom orvosi trikordert szed elő, és miután gyorsan megvizsgálta Torrest, így szól: "Van egy enyhe agyrázkódásod." "Ez a legjobb, ami ma történt velem..." morogja Torres bosszúsan, mire Paris megkönnyebbülve mosolyog rá.

"Ha parancsot adok magának, elvárom, hogy végre is hajtsa." mondja az íróasztala körül járkáló Janeway a készenléti helyiségben, az asztal túloldalán vigyázzban álló Torresnek, "Márpedig én azt mondtam, térjen vissza, és ne kövesse a szondát egy ionviharba." "Csak egy multitér-szondánk van, nem akarom elveszíteni." "Csak egy B'Elanna Torresünk van, én meg ot nem akarom elveszíteni." vág vissza Janeway hasonló stílusban. "Értettem." mondja Torres kimerően, ezzel a kijárat felé veszi az irányt. "Lana..." szól utána Janeway, "Örülök, hogy egy darabban visszajutott." Torres megdermed, majd meglepetten fordul vissza Janeway felé: "Lának szólított az imént?" "Azt hiszem, igen." mondja Janeway elmosolyodva. "Az anyám szólított így." "Akkor jó társaságba kerültem." jelenti ki Janeway talányosan, mire Torres végigméri, majd szó nélkül elsiet.

"Jöjjön be..." szól ki a kabinjában olvasgató B'Elanna a csengo hangjára. Chakotay bukkan fel az ajtóban, és valami lapos holmit hozva magával, beljebb lép: "Jobban vagy?" "Voltam már rosszabbul..." óhajt fel Torres, miközben Chakotay leül a közelében levo fotelbe. "Hoztam valamit, ami talán érdekelhet. Az őseim erre mondták volna, hogy franciakulcs. ... Ez volt a bal gondolában." mondja a parancsnok, a kezében levo fémdarabra nézve. "És hogy került oda?" "A szenzornaplóból ítélve az után szaladtál bele, hogy összeomlott a deflektormezod. A nagyobbik kérdés viszont az... Hogyan került ebbe a kvadránsba?" kérdezi Chakotay, ezzel átadja a fémdarabot Torresnek. "Mire gondolsz?" kérdezi az, majd miután megszemlélte a fémdarabot, döbbsenten mered előbb arra, majd Chakotayra: "Mi...?!" A fémbe ugyanis a klingon birodalom emblémája van belegravírozva. "Ez klingon...!" mondja Torres hitetlenkedve. "És jó öreg. De nagyjából ennyi, amit tudunk. ... Úgy látszik, a klingonok néhány száz évvel korábban értek a Delta Kvadránsba a Csillagflottánál. ... Lehet, most éppen a klingon történelem legjelentősebb archeológiai leletét tartod a kezében." "Emlékeztess majd, hogy kituzzem valahová a Birodalom zászlaját..." morogja Torres, ezzel visszaadja a fémdarabot Chakotaynak, majd a nappaliban levo asztalhoz lépve így folytatja: "Tudod, a legegyszerűbb magyarázat erre az, hogy a borg asszimilált egy Bird of Prey-t valahol az Alfa Kvadránsban, majd útból hazafelé kidobták a zsillipból." "Talán így volt." bólint Chakotay, miközben feláll, majd Torres mellé lép: "Akárhogy is... Szép szuvenir válna belőle." A parancsnok ezzel megint Torres kezébe nyomja a fémdarabot, ezzel távozik. B'Elanna az asztalra teszi a kapott holmit, majd egy bögrét magához véve a replikátorhoz indul. Miközben beprogramozza a rendeltetést, az asztalon hagyott fémdarab furcsa változásba kezd: mintha valami suru, sötét folyadék szívárogná elő a klingon emblémából, és gyulne lassan növekvő tócsába az asztal üveglapján. Torres hirtelen

úgy érzi, mintha távoli, kiáltozó hangokat hallana, és mikor megfordul, döbbenten mered az asztalra. A fémdarabból szivárgó folyadék erre hirtelen eltunik, mintha soha nem is lett volna.

"Harry... Vértzett! Kiáltozott! Kell lennie valami magyarázatnak..." mondja a gépházban a fölöttébb szkeptikusnak tűnő Kim és az állványra helyezett fémdarab körül járkáló Torres. "És nekem van is egy magyarázatom rá: jobban beverte a fejét, mint hitték." szól Harry. "Nem hallucináltam." jelenti ki Torres, "Futtasson le egy szubmolekuláris letapogatást." "Hány letapogatást hajtsunk még végre? Nincs benne semmi! Se folyékony, se gáznemu maradványok." "Talán talál valami rendellenességet atomszinten." köti az ebet a karóhoz Torres. "Ez csak egy darab fém. Amit hallott, annak talán semmi köze hozzá. Talán a kommunikációs rendszer szedett fel valami zajt egy pulzárból, vagy mit tudom én..." "Egy klingonul beszélő pulzár..." mered Torres Kimre, mire az a fejét csóválva így szól: "Na jó, B'Elanna... Talán van valami magyarázat arra, ami történt. Csakhogy hajnali három óra van, én is fáradt vagyok, maga is fáradt, úgyhogy tegyük ezt a vacakot egy szigetelomezobe, és majd reggel elbánunk vele!" "Ah... A Birodalom leánya, pont, akit keresek!" szólal meg ekkor Neelix hangja a közelből, és a felnéző páros a szélesen mosolyogva közeledő talaxiait pillanthatja meg, "Én akartam lenni az első, aki gratulálhat önnek a klingon lelet felfedezéséhez." Neelix ezzel kezét nyújt a kissé zavartnak tűnő Torresnek, aki, miután kezét fogott a talaxiaival, így szól: "Neelix... Egyszerűen belerohantam a siklóval." "A klingon történelem felfedezéseinek jó része a véletlen műve volt. ... Mikor Sor'pec a Rettenthetetlen megtalálta Kieram kését, éppen az elsőközt tarqját kereste." mondja Neelix felnevetve, "Hát nem elképesztő? ... Kutattam egy kicsit." "Miért?" kérdezi Torres. "Mert egy ünnepséget tervezek." feleli Neelix, majd óvatosan megérinti az állványon pihenő fémdarabot: "Szóval ez itt a kincs." "Neelix, nézze... Igazán értékelem a lelkesedését, de miután én vagyok az egyetlen klingon a fedélzeten, igazán nincs értelme bulit rendezni." "Butaság!" néz rá a talaxiai, "Hiszen ez a lelet is jelképe a klingon szellemiségnek. Egy darab az Alfa Kvadránsból, a Voyager otthonának szimbóluma. És ez ugyanannyira méltó az ünneplésre, és néhány dalra, mint megtalálni valami régi kést." "Ami azt illeti, jók az indokai..." sandít Kim Torresre. "Ráadásul már replikáltam is öt hordó vérbort, csak nem hagyhatom pocskba menni... Az ünnepség tizenkilenc nulla-nullakor kezdődik." mondja Neelix, ezzel elindul vissza a kijárat felé, miközben Torres elképedve, Kim pedig széles vigyorral néz utána. "Ah... Majd elfelejtettem." fordul vissza Neelix, "Remélem, számíthatunk rá, hogy díszvendégként mond majd néhány szót a népe nevében." "Úgy hallom, nagy nap vár magára. Talán... Pihennie kéne egy kicsit." néz Kim jelentőségteljesen Torresre, aki végül bosszús sóhajjal adja be a derekát: "Jól van, jól van... Fújjunk takarodót." "Köszönöm." bólint Kim hálásan, ezzel sietosen távozik.

"Ne becsülje alá az elme hatalmát." mondja Tuvok Torresnek valamelyikük kabinjában, miközben köztük az asztalon egy vulcani meditációs mécses sárga lángja lobog, "A lelet csak katalizátora volt a képzeletének. ... Hívatlan emlékeztetőül szolgált arra, honnan származik. ... Arra, hogy mikor a tükkörbe néz, nem akarja elfogadni, hogy egy klingont lát." "Ki beszélt itt ilyesmiről?" kérdezi Torres bosszúsan. "Megveti azt, hogy klingonnak kell lennie. ... Ez nem titok. Amit a kabinjában átélt, az a tudatalattijának megnyilvánulása volt... Erre a gyűlölségre reakcióként. ... A vér, ami az ereiben folyik... Az őseinek hangja... Mind a klingon örökségének jelképei." "És mikor a vér eltűnt... Az mi volt? Én, ahogy megpróbálok megszabadulni attól a részemtől?" "Igen. De a lényege annak, aki ön... És ami a lelet, ott maradt." "A történet tanulsága pedig..." mondja Torres a száját elhúzva. "Nagyon egyszerű. Azon erőfeszítései ellenére, hogy valaki mássá legyen... Akár a Csillagflotta tisztje, akár Maquis... A klingon természete továbbra is mutatja magát." "Ez egy érdekes elmélet." grimaszol Torres. "Talán el kellene tekintenünk a meditációtól, és megpróbálkozni egy másfajta gyakorlattal." véli Tuvok, ezzel feláll az asztal mellől, és átmegy a másik helyiségbe. "Én benne vagyok." mondja B'Elanna nem túl nagy lelkesedéssel. Tuvok egy batlh'etlhel tér vissza, minek láttán Torres megjegyzi: "Na, ez érdekes lesz..." "Érezze a batlh'etlhel súlyát a kezében." nyújtja oda Tuvok a fegyvert, amit B'Elanna vonakodva elvesz tőle. "Írja le az első gondolatot, ami eszébe jut. "Nehézkes fegyver." mondja Torres, szemügyre véve a bonyolult alakú pengét, "Túlhangsúlyozott. Mint

minden más is, ami klingon." Torres ezzel visszaadja a fegyvert Tuvoknak, aki szemügyre véve azt, így szól: "Nem látja a tervezésének eleganciáját... A gyűlölete miatt." "Nem gyűlölöm a klingonokat!" bizonygatja Torres. "Ez egy harcos pengéje." mondja Tuvok, néhány mozdulattal jelét adva, hogy nem teljesen idegen tőle a batlh'etlh forgatása, "Kiegyensúlyozott... Precíz. ... Figyeljen." Tuvok ezzel hátralép, és végrehajt egy rövid formagyakorlatot a fegyverrel, mely közben többször is Torres torkától néhány centire állítja meg a pengét, végül pedig egy remekül kivitelezett mozdulattal apró vágást ejt vele Torres arcán. "Magának ez az elképzelése a terápiáról?!" csattan fel Torres, megtapogatva a sebet az arcán. "Hallgassa saját magát! Nyafog, akár egy ferengi." mondja Tuvok. "P'takh!" köpi Torres. "Nem méltó az ereiben keringo vérre!" szól Tuvok, odadobva a fegyvert Torresnek, "Egy igazi klingon megpróbálna itt álltomban megölni!" "Mi a fene ütött magába?!" mered Torres a vulcanira, visszadobva neki a batlh'etlht. "A gyakorlatnak vége." mondja erre Tuvok, majd az ajtóhoz megy, és kinyitja azt, "Távozhat, hadnagy. És vigye magával a szégyenét is!" Torres egy pillanatig hitetlenkedve mered a vulcanira, majd elviharzik.

A Paris kíséretében az étkezobe érkező Torresnek azt kell látnia, hogy Neelix beváltotta 'fenyegetését', a helyiséget ugyanis számos klingon motívum díszíti, az egyik bejárat közelében a Doktor épp egy klingon dalt énekel, Neelix pedig egy tálcával jár körbe. "És bokáig ért a vér..." fordítja a hologram Sevennek a Dal következő sorát, majd elénekli azt klingonul, és megint jön az újabb fordítás, "És a Skral folyó bíborvörössé változott." "Nem értem, miért kell még egy klingon bordalnak is a dicsőségrol szólnia..." jegyzi meg Seven, aki egy üres vérboros kupát lógat jobb kezében. "Ez nem az ivásról szól, Seven... Hanem hogy tisztelegjünk oseink nemes tettei előtt." magyarázza a Doktor, miközben a közelükben megálló Torres rosszálló pillantást vet rá, majd tovább indul, "És megtiszteljük vele a csatában elesetteket. Gondolja... Qapla! ... Gondolja... Éljen soká a Birodalom!" Torres út közben összefut Tuvokkal, mire jeges pillantásokat váltanak, majd szó nélkül kitérnek egymás útjából. "Gondoljon valami másra..." mondja közben Seven. "Na jó, lehet, hogy kicsit túlzásba vittem." ismeri be a Doktor, miközben Paris kérden Torresre pillant, de az nem érzi szükségét a közjáték kommentálásának. "Miért nem adja át magát az esemény szellemiségnek?" kérdezi a Doktor. "Jól van hát..." adja be a derekát Seven, ezzel énekelni kezdi a Doktor által megkezdett klingon dalt, amihez a hologram is csatlakozik. Miután befejezték, többen megemelik feléjük kupáikat, illetve tapsolni kezdenek, Torresre viszont nem gyakorol különösebb hatást az eloadás. "Gakh kell?" torpan meg Paris és B'Elanna mellett Neelix, klingon stílusban ajánlgatva a jellegzetesen klingon ételt, majd hozzátesz valamit klingonul. Paris kérden mered a talaxiaira, mire Torres tolmácsolni kezd: "Azt mondta, vagy megeszed, vagy a hullád torkán fogja letönni." "Nem sértésnek szántam." lép ki Neelix egy pillanatra a szerepéből. "Ah... Nem is vettem annak." nyugtatja meg Paris, majd lenéz a tányérra, amin a gakh mocoog, "És ez... Ugye replikált?" "Sajnos." sóhajt fel Neelix. "Akkor... Hogy vette rá, hogy mozogjon?" "Egy kine-sztatikus hatóanyaggal kicsit mozgékonytá tettem." mondja Neelix, majd a tányért ott hagyva egy közeli asztalon, tovább indul. "Csak én látom így, vagy mindenki klingon-mániás lett?" néz körül Torres boldogtalan ábrázattal. "Jaj, ugyan már, B'Elanna... A te kedvedért csinálják." "Hát, akkor nem ismernek valami jól." jelenti ki Torres, Parissal együtt leülve az asztalhoz, "És ha neked is esetleg eszedbe jutna csatlakozni ehhez a 'fogadd el a klingon örökségedet' felhajtáshoz, esküszöm, kitépem a nyelved, és övként fogom hordani." "Hát tudod... Nem is sok klingon vonás van benned..." horkan fel Paris, ezzel álcázva a rátörni készülő nevetést. "Örököltem a homlokat, meg a rossz modort, és ennyi." morogja Torres, majd szemügyre véve a központi asztal körül ugyan visszafogottan, de azért amennyire tőlük telik, klingon módra mulatozó legénységi tagokat, így szól: "O nagyon szerette volna..." "Az anyád?" kérdezi Paris, mire Torres bólint: "Annyira megszállottja volt a klingon szertartásoknak, meg mítoszoknak... Az orületbe kergette apámat, meg engem. ... Meséltem neked valaha is, hogy bedugott egy klingon kolostorba?" "Ah, viccelsz...?" "A házasságuk után nem sokkal volt. ... Kivett a Föderációs iskolából, hogy... Becsületet és fegyelmet tanítson nekem." "Hm... A serpenyóbol egyenest a tüzbe." "Minden nap Kahlesshez imádkozott, hogy vezessen engem a harcosok útjára. ...

Csak azt hiszem, o éppen nem figyelt." mondja Torres elmosolyodva. Janeway ekkor néhányszor az asztalhoz veregeti éppen üres kupáját, majd emelt hangon így szól: "Hölgyeim és uraim... Kérhetném a figyelmüket?" a jelenlevők a beszélgetést abbahagyva Janeway köré gyűlnek, aki így folytatja: "Nem szívesen szakítom félbe a mulatságot, de mielőtt átadnám a terepet a mi klingonunknak, szeretnék mondani néhány szót. ... Nagy nap ez a mai a Klingon Birodalom számára. Ezen a napon az elodeik becsületére emlékezünk. Azoknak a harcosoknak a tetteire, vitézségére, és dicsőségére..." Janeway hangja, legalábbis Torres úgy hallja, lebegni kezd, mintha valahonnan messzirol többször visszaverődve hallatszana, majd a hangok lelassulnak és eltávolodnak, a helyiség világítása mintha elhalványodna, és Torres egyre erősebben véli hallani saját szívdobbanásait. B'Elanna lassan megfordul, és a tálalópultnál egy klingon harcost pillant meg, aki batlh'etlhjét meglegetve rohamra indul, el Torres mellett, majd át a Janeway elotti üres térségen. A kapitány mögött állók között feltunik egy másik klingon, aki lassan eloremegy Janeway mögé, majd felemeli kezét, amiben egy d'k tagh pengéje villan meg. "Kapitány...!" kiált fel Torres, de elkésett, a klingon lesújt a torrel Janeway nyakcsigolyái közé, társa pedig egy nagy ívú vágással felhasítja a Doktor és Seven mellkasát, majd a többiekre támad. A két klingon néhány pillanat alatt végez minden jelenlevővel, Torresen kívül, majd a batlh'etlht forgató harcos B'Elanna felé indul, odakiáltva neki valamit klingonul, végül a feje fölé emelt fegyverrel lesújt Torresre. A hadnagy a földre roskad, ám arca nem az étkező padlójához, hanem nedves fához ér, valahol fölötte pedig égzengés hallatszik, és egy villám kékes fénye lobban. Torres felemelve a fejét azt látja, hogy egy vitorlás hajón van, amin klingonok hajóznak. "Hol vagyok...?" kérdezi Torres a hozzá legközelebbi harcost. "Csendet! A halott nem kérdez." Ezt követően két klingon lép Torres mellé, és felrángatják a földrol. "Számítógép, programot befejezni!" szól Torres, remélve, hogy csak valamelyik nagyokos eseményszervező szórakozik vele, de sajnos hamar kiderül, nem ez a helyzet. "Szálljanak le rólam!" próbálja magát Torres kirángatni a két klingon kezei közül, de azok erősebbnek bizonyulnak nála. A vele szemben álló klingon kezébe ekkor egy tüzesre izzított végu vaspálcát adnak. "Ne... Várjanak!" kiabál Torres, akinek kezd ismerossé válni a szertartás, de ezzel nem tudja megakadályozni, hogy az arcához nyomják a tüzes bélyegvasat, amitől felüvölt fájdalomában. "Mi a fene folyik itt?!" mered Torres a klingonra, közben megégetett arcfelét tapogatva, mire a klingonok vezére odamordul két társának, akik visszalökik a földre B'Elannát, egy ott ülo idosebb klingon mellé, majd távoznak. "Hol vagyok?!" néz fel Torres a klingonok vezetőjére. "Tudnod kellene, félig klingon vagy." néz rá a közelben ücsörgő öreg. "Világosítson fel." grimaszol Torres. "Ez itt A Holtak Bárkája." néz szét az idős klingon az újabb villám által megvilágított hajón, "Amin minket, becsület nélküli lelkeket visznek Grath'Orba." "A klingon pokol csak egy mítosz." jelenti ki Torres. "Én is ezt gondoltam. Hogy egy ostoba babona. ... Képzelheted a meglepetésemet." "De hát én a Voyager-en voltam, a legénységemmel..." "Az a d'naaj volt... A halál elotti álom. ... Ha nem tudjuk elfogadni, hogy meghaltunk, megteremtjük magunknak az élet illúzióját, hogy legyen mibe kapaszkodnunk." "Lemészárolta a barátaimat!" néz Torres a hajó kapitányára. "Nem. Az álmot ölte meg. ... Kirángatott az élet illúziójából. Ez az, ahová tartozol." mondja az öreg, majd rövid csend következik, miközben csak a hajótest ropogása, és a villámok dörrenései hallatszanak. Hamarosan azonban távoli, visszhangzó kiáltások veszik körül a hajót, melyek mintha egyre közelednének. "Mi ez...?!" kérdezi Torres, miközben mindenki a hajókorláthoz gyűlik, és az öreg is elindul vele együtt. "A k'ost gareeth. Megpróbálnak magukhoz csalni. Ne hallgass rájuk!" "B'Elanna, ott vagy...?" válik kivehetővé egy hang a kiáltásból, "Megkeresünk..." "Tom? ... Chakotay?" kiabálja Torres reménykedve. "Ezek nem a barátaid!" szól az öreg, miközben a hajó egyik utasa átveti magát a korláton, egyenest a sötét vízbe. Az pár pillanat múlva szinte formi kezd körülötte, ahogy számos, kígyószerű vízi lény ront rá, és magukkal rántják a mélybe. "Itt még a halálnál is rosszabb dolgok vannak." mondja az öreg. "Te...!" szólal meg egy hang Torres mögött, és mikor az megfordul, az ott álló klingon karon ragadva rángatni kezdi a kapitány felé. "Ez az a korcs gyermek, akirol beszéltél?" fordul a kapitány a Torrest kíséző klingonhoz. "Igen! Az, akinek nincs hely D'mokh-ban." A kapitány Torres felé fordul, szemügyre veszi, majd így szól: "B'Elanna... Miral lánya. Ez nem a te

idod." "Honnan tudja a nevem?!" "Sokszor álltál közel ahhoz, hogy erre a hajóra lépj. ...

"Emlékszem az elsore. Gyerek voltál..." mondja a kapitány elmosolyodva, "Az anyád elvitt a Gat'an tengerhez. A kíváncsiságod olyan mély volt, akár a víz." "Beleestem. Majdnem megfulladtam." mondja Torres. "Miután az anyád visszalehelte az életet a tüdödbe, mesélt neked rólam." "Szóval te volnál Kotar." "Ah... Emlékszel rám." pillant a kapitány B'Elannára. "Kotar legendájára emlékszem." pontosít Torres, "Az első klingon. Aki elpusztította az isteneket, akik megteremtették." "És büntetésként azzal sújtottak, hogy én szállítsam a becstelének lelkeit Grath'Orba." "Gyerekként talán hittem benned..." mondja Torres élesen, miközben araszolni kezd a kapitány mögött felakasztott batlh'etlh felé, "De már nem hiszek." "Ha nem hinnél még mindig, nem volnál itt." mondja erre Kotar, miközben Torres megkaparintja a fegyvert, és a kapitány felé ront vele, aki még neki háttal állva felnevet, s csak ezután fordul meg: "Ostoba lány!" Kotar ezzel elkapja a batlh'etlht a penge középső részénél fogva, de a jelek szerint az nem tesz kárt benne. "Nem árthatsz nekem..." mondja a kapitány, a fegyverrel együtt közelebb húzott B'Elanna szemébe nézve, "Már halott vagyok." Kotar ezzel kitépi Torres kezéből a batlh'etlht, ami közben megvágja a nő tenyerét. Kotar visszateszi a fegyvert a helyére, majd újra a kormánykerék mögé áll. A szél egyre erősebben kezd zúgni, bár az ereje nem sokat változik. "Mi történik?" kérdezi Torres. "Egy újabb becstelenné vált harcos lelke érkezik." feleli Kotar. A hajó közepe táján pár pillanat múlva felbukkan egy klingon, akit a mellette lévő két harcos felrángat a földre, így jobban láthatóvá válik, ki is érkezett. "Anyám..." mondja Torres, mikor megpillantja a klingon nő arcát, mire Kotar nevetve néz rá. A következő villám éles ragyogásától Torres megtántorodik, majd levego után kapkodva ül fel a gyengélkedőben, a mutoasztalon. "Semmi baj." lép közelebb gyorsan a Doktor, "Biztonságban van." "A siklód egy ionvihar határzónájában sodródott. Leállt a létfenntartásod. Épp idoben találtunk rád." mondja a másik oldalon álló Paris. Torres pár pillanatig zavartan nézelődik, majd Tomra pillant: "De... Én átjutottam azon a viharon. ... Emlékszem, ahogy becsapódtam a siklóhangárba." A Torrest vizsgáló Doktor keze egy pillanatra megáll a levegőben, majd a hologram így szól: "Mikor visszavontattuk a siklóját a Voyager-re... Már kómában volt." "Majdnem elvesztettünk." bólint Paris. "A klingon lelet...!" "Lelet...?" néz Paris zavartan Torresre, aki lepillant a tenyerére, amit az ő emlékei szerint a batlh'etlh vágott meg: "A kezem..." "Jól megkapta a magáét odakint." mondja a Doktor, ezzel elkezd ellátni Torres sérülését, "Többet, mint ami egy gépésznek kijár a vágásokból és horzsolásokból." Miután a Doktor végzett, B'Elanna újra megbámulja a tenyerét.

Később, a kabinjában is egyre csak azt vizsgálhatja, azt próbálva eldönteni, miben is volt része az elmúlt időszakban. Megszólal a csengo, mire Torres kiszól: "Jöjjön be." Chakotay sétál be a kabinba, és a heverőn felülő Torres előtt megállva megkérdezi: "Hogy érzed magad?" "Ahm... Elég nagy bennem a felfordulás." "Akarsz beszélni róla?" "Igen." mondja Torres, mire Chakotay az egyik fotel felé indul, majd B'Elanna következő mondatát hallva megtorpan: "És nem." "Akkor majd ha eldöntötte." bólint Chakotay, ezzel a kijárat felé indul. "Nem tudom, hogy mondjam el anélkül, hogy orútságnak hangzana..." mondja Torres maga elé bámulva, mire Chakotay visszafordul félútról a kijárat felé, és letelepszik B'Elanna mellé: "Próbáld meg." "Hiszel a túlvilágban?" kérdezi Torres rövid erogyuítás után. "Elfogadom, hogy vannak az univerzumban olyan dolgok, amiket nem lehet egy trikorderrel megmérni. ... Mi történt veled odakint?" "Azt hiszem... Meghaltam." néz B'Elanna zavartan Chakotayra, aki figyelmesen hallgatja, "Meghaltam, és a Holtak Bárkájára kerültem. A klingon túlvilágba." "A klingon mitológia veled van gyerekkorod óta. Nem meglepő, hogy abból láttál képeket, míg öntudatlan voltál." "Láttam az anyámat, Chakotay." mondja Torres ijedséget tükröző arccal, "Ha mindez valóságos volt. ... Akkor ő meghalt." "B'Elanna... Az anyád... A Holtak Bárkája... Ezek csak jelképek. A tudatalattid az, ami mondani próbál neked valamit." "De hát mit?! Hogy az anyám a pokolra fog jutni?" "Időre van szükséged, hogy feldolgozd, amit tapasztaltál. Értelmezned kell a jelképeket, és megkeresni a jelentésüket." "És mi van, ha nincsenek értelmezhető jelképek? Mi van, ha a túlvilág létezik? ... Mérnök vagyok. Egész életemben a tudomány, a tervrajzok vettek körül. De... Mi van, ha most eljött az ideje mindezek mögé nézni?" Chakotay erre

nagy levegot vesz, majd így szól: "A nagyapám úgy hitte, képes farkassá változni, és így bejárhatja, és felfedezheti a lelkek birodalmát. O ezt valóságként élte meg. Ugyanolyan valóságként, mint amilyen valódi neked volt az, amit átéltél. ... De ez még nem jelentette azt, hogy a nagyapám hirtelen szorös lett, és négy lábon kezdett járni." Torres erre nagyot sóhajt, majd rövid töprengés után így folytatja: "Sokat gondoltam mostanában az anyámra. ... Nagy évforduló volt nemrég... Tíz éve, hogy utoljára szoltunk egymáshoz. ... De annyira valóságos volt... Éreztem a vér szagát a levegoben. Éreztem a szelet... Felfordult a gyomrom a hajó imbolygásától." Torres fájdalmas arccal néz Chakotayra, aki egyelőre nem tud több tanáccsal szolgálni.

Paris figyel egy darabig a gépház egyik konzoljánál valaminek az olvasásába belefeledkezett Torrest, majd nagyot sóhajtva elindul felé: "Szia..." "Szia." pillant rá futólag Torres. "Mit olvasol?" kérdezi Paris. "A P'k batlarh-t. Ez egy klingon szent tekercs." "Találtál valamit?" "Inkább ne akard tudni." rázza meg a fejét Torres gyászos arccal. "Jaj, ugyan már... Annyira rossz nem lehet a helyzet." "Ah, rosszat akarsz hallani...? Rájöttem, hogy anyám útban van Grath'Or felé. ... Méghozzá azért, mert én odajuttattam." "Hogy érted?" "A gyermek bunei." pillant Torres a monitorra, "Megbüntették az én szégyenemért. Hátat fordítottam mindennek, ami klingon... És most neki kell megfizetnie az árát." "B'Elanna... Még abban sem lehetsz biztos, hogy az anyád meghalt. Azért meg pláne nem hibáztathatod magad, mi történik vele valami túlvilágon..." "Nézd meg ezt." lép odébb Torres a szomszédos konzolhoz, "Tovek tizenegyedik könyve. ... Ez a halálból visszatérő Kahless története. Maradt rajta egy sebhely a túlvilágról, figyelmeztetésként, hogy amit átélt, az nem csak egy álom volt. ... Ugyanez történt velem is!" "B'Elanna, ez..." próbálná Paris leállítani Torrest, de az nem hallgat rá. "És az egyetlen ok, amiért Kahless egyáltalán átment a túlvilágra, hogy elhozza a testvérét A Holtak Bárkájáról, és átvigye StoVoKorba." "Na jó..." bólint Paris. "Hát nem érted?! Lehetőségem van megmenteni az anyámat! Ha fel tudom vállalni a felelősséget az o szégyenéért, mielőtt átlépi Grath'Or kapuját. ... Vissza kell mennem." "Na... Várjunk egy kicsit, hogy érted, hogy visszamenni?!" mered Paris Torresre. "Nem hagyhatom ot szenvedni azért, amit tettem. ... Ez az egyetlen módja." Paris erre felsóhajt, majd így szól: "B'Elanna... Tiszteletben tartom, amiben hiszel. De... Kezdesz megijeszteni!" "Magamat is megijesztem..." bámul maga elé Torres.

"Ez egy ellenőrzött eljárás. Folyamatosan felügyelet alatt leszek." mondja Torres a tanácsteremben járkáló Janewaynek, "A Doktor tudja szimulálni az ionvihar körülményeit, és beleegyezett, hogy segít. De csak az ön engedélyével." "Még mindig nem hajlok arra, hogy jóváhagyjam a kérését." fordul Janeway Torres felé. "Azt akarja mondani, nem gyakorolhatom a vallásomat?" "Lana, nem hagyom, hogy elterelje a vitát a vallásszabadság kérdésének irányába." csóválja a fejét Janeway bosszúsan. "Pedig épp errol van szó." mutat rá Torres. "Van egy határa annak, meddig mehet el a vallásosság ezen a hajón. Ha a vallása azt követelné, hogy áldozzon fel egy gyereket az isteneinek, azt sem engedném meg." "Ez egy abszurd példa..." jelenti ki Torres bosszúsan. "Maga egy halálközeli élményt akar szimulálni, hogy újra eljuthasson A Holtak Bárkájára... És még maga akarja nekem megmondani, mi abszurd...? ... Lényeg a lényeg, B'Elanna: nem hagyom, hogy kockára tegye ezért az életét." mondja Janeway határozottan. "Kapitány, kérem..." "A kérés megtagadva." "Az egy dolog, hogy mit csinálok a saját életemmel. De tudni azt, hogy pokolra juttattam az anyámat, aki azért, amit én tettem..." "Tiszteletben tartom, amit mondani próbál, B'Elanna. De bármit tapasztalt is... Az nem volt valóságos." "Nem számít, maga valóságnak gondolja-e! Nekem az volt!" fakad ki Torres, mire Janeway helytelenítő pillantást vet rá. "Bármi volt is... Megváltoztatott. Ezt nem hagyhatom figyelmen kívül. Szembe kell néznem azzal, ami történt." Janeway töpreng egy darabig, majd így szól: "Sajnálom." Torres pár pillanatig dühösen mered rá, majd miközben a kijárat felé viharzik, felmordul: "Pont olyan maga is, mint o volt." "Hadnagy...?" állítja meg Janeway. "Az anyám." néz rá Torres. "Maga ugyanolyan elkötelezet híve a Csillagflotta alapelveinek, mint o volt a klingon becsületnek. ... Tudom, hogy nem mindig voltunk egyenesek egymáshoz. De a nézetkülönbségeink ellenére maga csinált belőlem rendes tisztet. És szeretném azt hinni, ezért büszke rám." "Az vagyok." bólint Janeway komolyan. "Az anyámnak sosem volt lehetősége, hogy

büszke legyen rám. ... Szeretném, ha megismerne olyannak, amilyennek ön ismer." Janeway erre elfordul Torrestól, és a tanácsterem ablakához lépve kibámul rajta. "Nem akarom, hogy úgy haljon meg... Hogy én vagyok a szégyene. ... Engednie kel, hogy végigcsináljam." mondja Torres, mire Janeway végül felé fordul.

"El sem tudom hinni, hogy a kapitány megengedte ezt!" méltatlankodik a gyengélkedőben készülődő Torres körül járkáló Paris, "Az egyik percben még kómában fekszel, aztán meg máris hithu klingon vagy?! Én ezt nem értem!" "Én sem vagyok benne biztos, hogy értem-e." csóválja a fejét Torres, miután végzett a mutorészleg előtt lévő állványra tett gyertyák meggyújtásán, "Csak abban, hogy valamit tennem kell." "Kell lennie valami egyszerűbb módnak is arra, hogy megismerd a szellemiséged!" mondja Paris, "Templomba járás, vagy ilyesmi..." "Az nem volna elég." jelenti ki Torres, közben felfeküdve a mutoasztalra. "Figyelj... Elolvasom a tekerceket... Megtanulok klingonul! Kitaláljuk, mi ez. Együtt." "Legközelebb." néz B'Elanna Tomra. "Reméljük, lesz legközelebb..." mondja Tom komoran. "Lesz." bólint Torres elszántan, ezzel hátradol az ágyon. Ekkor Janeway érkezik a gyengélkedőbe: "Jelentést." "Megvizsgáltam a siklóút szenzornaplóit." lép ki az irodájából a Doktor, "Képesnek kell lennem reprodukálni azokat a viszonyokat, amelyek kiváltották nála a halálközeli élményt." "Rendben." bólint Janeway, majd Torres felé fordul: "B'Elanna..." "Kész vagyok." Paris közelebb lép a mutoasztalhoz, és lenéz a rajta fekvő nore: "Légy óvatos." B'Elanna bólint, mire Paris megcsókolja, majd visszahúzódik a Doktor mellé a diagnosztikai konzolhoz. Helyette Janeway lép közelebb: "Egy órája van, hogy megtegye, amit meg kell tennie. A baj első jelére visszahozzuk. Világos?" Torres ismét bólint, így Janeway átengedi a terepet a Doktornak, aki B'Elanna köré zárja a mutokeretet, és elhelyez egy agykéreg-stimulátort Torres füle mögött. "Számítógép, szigetelomezot kérek a mutorészleg köré." szól a hologram, majd miután az erotér felszikkaszt, folytatja: "Az erotéren belüli oxigénszintet huszonhét százalékkal csökkenteni. ... Megkezdeni a zárt terület ionizálását, ötezer részecske per köbméter határértékig." Torres pislogni kezd, majd szeme lassan lecsukódik. "Elvesztette az eszméletét." jelenti a Doktor. "Csökkeno idegi aktivitás, nyolcvanhét százalék... Hatvankét százalék..." mondja Paris, majd mikor a konzol hangjelzést hallat, idegesen teszi hozzá: "A szinaptikus funkciók leállnak." "Kiegyenlitem." szól a Doktor. "Ideig aktivitás névleges." szól Paris kisvártatva, immár valamivel nyugodtabban. Janeway, aki közben közelebb lépett a mutot lezáró erotérhez, elhulve állapítja meg: "Nem lélegzik..." "Még életben van. A tüdeje felvesz épp annyi oxigént, hogy megakadályozza az agysejtek pusztulását." nyugtatja meg a Doktor. A gyengélkedő teljes csendbe burkolódik, majd Janeway halkán így szól: "Qapla, B'Elanna."

Torres klingon harci öltözékben eszmél fel A Holtak Bárkájának fedélzetén, körülötte már számosan várják, hogy a hajó célhoz érjen. B'Elanna elindul a tat felé, majd miután kivárta, hogy a hajó legénységének egyik tagja elmenjen mellette, kinyitja a fedélközbe vezető lejáró fedelét, és leereszkedik. Odalent szinte azonnal rábukkan Miralra. "Anyám..." lép közelebb hozzá, mire a klingon no hátrálni kezd tőle: "Tartsd távol magad tolem! Te csak egy illúzió vagy! Egy k'ost gareeth, ami megpróbál magával csalni!" "Anyám, én vagyok... Én vagyok az." mondja Torres, miközben megragadja anyja kezét, és közelebb húzza őt magához. "B'Elanna... Akkor hát te is meghaltál." "Eljöttem, hogy feloldjalak szégyenedtol." "De te nem hiszel StoVoKorban." "Sok dolog történt, mióta nem láttalak. ... Megváltoztam." "Nem eléggé. Te voltál az... Aki rám hozta ezt a kárhozatot." mondja Miral keserűen. "Ha nem próbáltál volna harcossá kényszeríteni..." "Én a klingonok útjára próbáltalak terelni." "Egy kicsit túlzásba vitted." sziszegi Torres dühösen, ezzel odébb lép az anyjától. "Ha hallgattál volna rám fiatalabb koromban, nem lennénk A Holtak Bárkáján. ... Mindig csak menekültél." "Mert mindig üztél engem! Ugyanúgy, ahogy apámat is elüldöztél!" "O elhagyott minket!" mondja Miral megvetően. "Te juttattad odáig, hogy már semmi klingon dolgot nem tudott elviselni maga körül. ... Engem is beleértve." "Én tisztességet akartam adni neked! És ha ő ezt megértette volna... Nem lennék most útban Grath'Or felé." B'Elanna erre bosszúsan néz körül: "Itt vagyunk A Holtak Bárkáján... És még mindig ugyanazon vitázunk, mint tíz

évvel ezelott. ... Nézd... Ha én fosztottalak meg a becsületedtol... Akkor igazán sajnálom." "Nem sajnálod. Túl sok harag van a szívedben ahhoz, hogy sajnáld." "Hogy tölthetjük ezzel az idot, ha végre akarjuk hajtani a megváltást!?" "Így akarsz megmenteni a szégyenemtől? Hogy elfoglalod a helyem?" "Ó, ne aggódj. Nem áll szándékomban addig a Bárkán maradni, míg eléri Grath'Ort. Épp van annyi idonk, hogy végrehajtsuk a szertartást, mielőtt a legénységem újraéleszt." "Ah... Tudhattam volna. A könnyebbik utat választod." "Te meg mirol beszélsz?! Tudod, mit kockáztattam, hogy megmentselek?" "Még mindig nem tudsz semmit arról, mit jelent klingonnak lenni! ... Inkább nézek szembe a kárhozattal, abba a kis becsületbe fogódzva, amit nekem hagytál, mint hogy csalással jussak StoVoKorba. Ekkor kinyílik a fedélzetre vezető ajtó, és Kotar 'első tisztje' jön le a fedélközbe egy másik klingon kíséretében. "Ott van." mutat az első tiszt Torresre, "Vidd mindkettőt."

"A korcs gyermek visszatért." néz Torresre a kormány mögött álló Kotar, mikor ot és az anyját felrángatják a hajó tatrészében lévő kormányállásba. "Azért jöttem, hogy elfoglaljam anyám helyét!" szól Torres, mire Miral rákiált: "B'Elanna!" "A magadénak kívánod vallani az ő szégyenét?" néz Kotar Torresre. "Igen." "Hajlandó vagy meghalni érte?" "Igen. Engedd ot StoVoKorba." "Ne!" kiált fel Miral. "Hallgassd el!" szól Kotar a nő mellett álló klingonra, mire az befogja Miral száját, "Ez nem a te döntésed! Jogában áll visszaszerezni a becsületedet. ... Miután elértünk Grath'Orba, és te a kapun belül vagy... Elengedem." "Nem. Most!" szól Torres, mire Kotar felnevet, és eléje lép: "Nagyon türelmetlen vagy. Biztos múlik az idő az élok világában. ... Attól tartasz, a barátaid felélesztenek, mielőtt befejeznéd a csalást. ... Tényleg azt hitted, engem ilyen könnyű rászedni?" B'Elanna az anyjára pillant, majd elszántan kijelenti: "Meghalok érte. Semmi trükk, semmi játszadozás. Becsületesen elfoglalom a helyét. ... Klingonhoz méltón." "Ha ezt az utat választod... A barátaid nem fognak tudni megmenteni." mondja Kotar. "Nem, megtiltom!" kiált fel Miral, letépve szájára elöl fogva tartója kezét. "Megértettem." néz Torres Kotarra, mire az előbb Miralra, majd B'Elannára pillant, amitől a Miral arcán lévő égetett bélyeg átkerül Torresre. "Feloldoztak szégyened alól. StoVoKor vár rád." mondja Kotar Miralnak. "Nem hagyom el a lányomat!" szól az. "Meghozta a döntést. Menj!" mondja Kotar, majd intésére Miral alakja szertefoszlik.

A Bárka végül megérkezik egy hatalmas kapuval ellátott, végeláthatatlan kofal elé, ami egyenest a víz partján magasodik, csak egy kis bejáró nyúlik ki a kaputól a víz fölé. "Miral lánya... Fogadd végzeted." mondja Kotar Torresnek, miközben leeresztik a kiszálló rámpát, ami a kapuhoz vezető, halvány vörösen izzó bejáró fölé ér. Torres lassan útnak indul, majd a rámpánál álló klingon sürgetően lökdösni kezdi. Mikor B'Elanna fellép a rámpára a hatalmas kapu szárnyai szétnyílnak, és mögöttük narancsvörös lángok válnak láthatóvá.

"A neurális mintái összeomlanak." jelenti Paris a diagnosztikai pulttól. "Megkezdem a kényszer-visszahozást." szól a Doktor, "Ionizált gázt kivonni!"

A rámpa elején álló Torres visszanéz a hajó felé, mire a mögötte álló klingon szorosabbra markolja batlh'etl'hjét, így B'Elanna elszánt arccal elindul a rámpa vége felé.

"Húsz milligramm chlordazine-t, azonnal!" rendelkezik a Doktor. "Kikapcsolom az eroteret." mondja Janeway, átvéve a diagnosztikai konzol felügyeletét Paristol, aki így besiet a mutorészlegbe, hogy segítsen a Dokornak.

Torres a rámpa végéről még egyszer hátrafordul, és a klingon helyett Tuvokot pillantja meg, aki fellép utána, és a batlh'etl'hel megütve lelöki B'Elannát.

Torres a gyengélkedőn tér magához, ám ez nem az igazi gyengélkedő, a levegő füstös, és ő is még mindig klingon ruhát visel. Az egyik irányból Neelix közeledik rezzenéstelen arccal, majd a Doktor is befut, és széles mosollyal így szól: "Üdvözlöm Grath'Orban." "Ez nem Grath'Or." jelenti ki Torres, leszállva a mutoasztalról. "Nos, biztosíthatom, ez az. Hiszen megvan a billogja is." mutat a Doktor a saját arcára, mire Torres meggyőződik róla, hogy az égetett bélyeg tényleg ott van a bal arcfelén. "Mi ez, valami vicc?!" mered B'Elanna ez után a Doktorra. "Ez nem nevetség tárgya." lép közelebb Neelix. "O Mr. Neelix." mondja a Doktor, "A nemrég elhunytak nagykövete. Kérdés, kérés, javaslat... Ő az embere." "Ha volna szíves követni..." indul Neelix a kijárat felé, mire Torres

hitetlenkedve veszi szemügyre a hologramot, majd a talaxiai nyomába ered. "Egyébként..." szól utána a Doktor, "Ma este Berlioz-áriákat fogok előadni a kettes holodeckben. Nézzen be, ha van kedve." Torres kiviharzik a gyengélkedőből, a nyomába szegődő Neelix pedig büszkén sorolni kezdi: "Tizenöt szint... A számítógép bio-neurális áramkörökkel feljavítva. Legmagasabb görbületi sebesség kilenc egész kilencthetvenöt... Nem mintha maga bárhová is menne vele..." "Se Fek'lar, se Kétségbeesés Terme?" "Azokra nincs szükség." "Én nem tekintem pokolnak a Voyager-t!" "Biztos benne? Volt itt valaha is igazán boldog? Ha azt hitte, tizenöt év nehéz lesz ezen a hajón, próbálja ki az örökkévalóságot."

Neelix az étkezőbe kíséri Torrest, ahol szintén félhomály uralkodik, fáklyák égnek mindenfelé, a tisztikar pedig egy klingon dalt énekel. Torres érkezétre Janeway egy asztalhoz csapkodja vérboros kupáját, majd így szól: "Nagy nap ez B'Elanna Torresnek. Az a nap, mikor a szégyenét ünnepeljük." "Nem reagál a chordazine-ra." mondja a Doktor. "Idegi aktivitás negyvennyolc százalékon." jelenti Janeway, "Harmincöt..." "Elveszítjük." néz Paris kapitányra. "Stabilizálnunk kell az idegi funkcióit. ... Megpróbálok egy közvetlen neurális újraprendezést." szól a Doktor.

"B'Elanna rossz cselekedetei Grath'Orba juttatták ot." mondja Janeway az étkezőben, "Sem vitézségről, sem dicsőségről nem számolhat be. Semmirol, amit dalokban és történetekben lehetne ünnepelni." "Tényleg nem hibáztathat senkit, csak magát." mondja Neelix, közelebb hajolva Torreshez. "Mindig megtartotta a távolságot, még Tommal szemben is, akit állítólag szeretett." szól Kim. "Úgy, úgy!" mondja Paris, megemelve vérboros kupáját. "Próbáltam segíteni, hogy hatékonyabbá teghesse a gépeket. De maga ellenállt." mondja Seven szemrehányó hangon, "Makacs." "Az anyjától örökölte... A homlokával együtt." szól a doktor gúnyosan. "Mit gondol a túlvilágról, ezek alapján?" kérdezi Chakotay. "Eddig nem egészen olyan, mint amire számítottam." feleli B'Elanna. "Értelmez minden jelet, átkutatja a tudatalattiját a jelentésük után?" "Torres hadnagy..." szólal meg Tuvok hangja, mire a többiek szétválnak a batlh'etlht forgató vulcani előtt, "Védje magát!" Tuvok eloreront, és a penge villanásában B'Elanna újra A Holtak Bárkájának fedélközében találja magát. A feljáró sötétjében egy Csillagflotta-egyenruhás alak áll, aki akár Janeway is lehetne. "Kapitány...?" lép előbbre Torres, de az egyenruhásról kiderül, hogy Miral az. "Mit keresel te még itt? Elengedtelek StoVoKorba." mondja Torres döböntően. "Addig nem tudsz felszabadítani, míg nem szabadítod fel saját magad." "Nem értem!" "Sosem értetted." szól Miral nyugodtan. "Megtettem mindent, amit a szertartás megkövetelt! Visszajöttem érted, hogy..." "Felejtsd el a szertartást. Nem jelent semmit." "Nem jelent semmit?! Meghaltam érted!" "Nem, nem tetted. Nem jött el az idod. ... Még mindig nem érted ezt az utazást." "Akkor értesd meg velem!" kiáltja Torres kétségbeesetten. "Kérés elutasítva." fordul el Miral B'Elannától. "Mit akarsz?!" "Kitol kérded ezt?" "Toled... Kahlesstol, a Fogtündértől, akárkitől, aki hajlandó megmondani, mit kéne tennem!" "Te vagy az egyetlen, aki válaszolni tud erre a kérdésre. ... Válaszd az életet... B'Elanna." mondja Miral, szeretetteljes pillantást vetve a lányára, ezzel elindul felfelé a fedélzetre vezető lépcsőn. "Idegi aktivitás huszonhárom százalék." szól Paris, miközben a Doktor elhelyezi a kérgi stimulátorokat Torres homlokán. "Kérgi stimulálást megkezdeni, ötven millijoule-os impulzust." szól a hologram. "Nincs hatás." mondja Paris. "Növelni hetven millijoule-ra." "Gyerünk, B'Elanna..." fohászkodik Janeway.

Torres felmegy a bárka fedélzetére, ahol a tisztársai várják, középtűt a batlh'etlht forgató Tuvokkal. "Védje magát." mondja a vulcani, ezzel odadobja B'Elannának a fegyvert. "Azt akarja, hogy harcoljak? Hogy rendes kis klingon legyek? ... Errol van szó?!" lép előbbre Torres, majd egy hirtelen mozdulat után Tuvok torka előtt pár centivel állítja meg a pengét. "Hagyta, hogy a dühe a hatalmába kerítse, és most minket is magával ragad." szól Janeway. "Mindannyiunkat elátkozott." teszi hozzá Seven. "A nyomorúság kedveli a társaságot." mondja a Doktor. "Hagyjanak békén!" kiabál Torres, széles ívben meglengetve a batlh'etlht. "Vagy mi lesz? Megöl itt helyben?" kérdezi Kim gúnyosan. "Mondják meg, mit akarnak, mi legyek?! ... Jó Csillagflotta-tiszt?" kérdezi Torres Janeway felé sújtva, majd Chakotayra támad: "Jó Maquis? ... Szereto? ... Leány? ... Csak mondják már meg, mit akarnak tolem!" "Nem akarunk toled semmit, B'Elanna." mondja a többiektől kicsit távolabb álló

Miral. "Csak magát akarjuk." teszi hozzá Janeway. "Nem vagyunk az ellenségei." csóválja a fejét Neelix. "Védd magad!" szól Paris. "Nem tudom, hogyan. ... Annyira belefáradtam a harcba." "Tudjuk." mondja Janeway, mire B'Elanna fájdalmasan felkiált, és elhajtja a batlh'etlht, ami messze száll a szél korbácsolta sötét víz fölé, Torres pedig összeroskad. A körülötte állók csendben figyelik, majd az anyja guggol a kimerülten ziháló B'Elanna mellé: "Megtetted az első lépést az úton." "És veled mi lesz?" néz fel Torres Miralra. "Találkozunk majd újra." "StoVoKorban." "Igen. StoVoKorban. Vagy... Talán... Mikor hazaérsz." Egy villám lobban A Holtak Birkája fölött, és B'Elanna egy pillanatra belevakul a nagy fényességbe. "Anyám..." mondja halkán, mire a mutoasztal körül állóképpé dermedt trióból Janeway lassan megmozdul, majd Paris segít felülni a feleszmélt Torresnek. Janeway szótlánul fürkészi B'Elanna arcát, aki megkönnyebbült sóhajjal néz valahová a magasba: "Élek...!" Torres hirtelen előre hajol, és szorosan átöleli Janewayt, aki megilletődötten így szól: "Üdvözlöm újra itthon."

123. Tinker, Tenor, Doctor, Spy - Piktör, tenor, doktor, kém

"Valahol... Mindabban, amit az Univerzumként tartanak számon... Van egy Tejút nevu galaxis." mondja az étkezőben az ablakok előtt átszellemült arccal járkáló Doktor a tisztikart is magában foglaló hallgatóságának, "És annak a galaxisnak az egyik szegletében van egy Föld nevu bolygó. A bolygón van egy Manchua nevu város... Ott egyenesen, el a szökökút mellett, aztán jobbra, majd balra, végül ismét jobbra... Az ember végül egy vízfolyás mellett sétálva találja magát... Amint egy férfit hallgat énekelni, kedvese hutlen szívérol... És még a halak is sírva fakadnak. ... Quando, La Donna Mobile." A halak lehet, hogy sírva, a Doktor viszont ezt követően dalra fakad, a közönség pedig eleinte érdeklődve, majd egyre nagyobb elismeréssel hallgatja az előadást. Tuvok mintegy fél perc után annyira elérzékenyül, hogy diszkrétan szipogni kezd, a dologra a közelében ülo Paris meglepetten figyel fel. "Tuvok...?" hajol közelebb Tom a vulcanihoz, és ekkorra a Doktor is felfigyel a közjátékra, de egyelőre folytatja a dalt. A vulcani hamarosan harsány kacagásban tör ki, majd fájdalmas arccal felnyög, és előreborul a székről, amin ült. Paris odalép mellé, hogy felsegítse, de a vulcani egy laza karmozdulattal átrepíti néhány szék fölött. "Janeway a biztonságiaknak: küldjenek egy csoportot azonnal az étkezőbe!" mondja az ennek láttán felpattanó kapitány. Chakotay és Kim közben megpróbálják lefogni Tuvokot, mire a Doktor rájuk szól: "Húzódjának vissza. Rájött a pon farr. Egy neurokémiai kiegyensúlyozatlanság párázra készíteni, nem fogunk tudni értelmesen beszélni vele." Tuvok közben megszerzett egy fézert, és most fenyegető pillantásokkal méregeti a körülötte állókat, miközben a Doktor, visszaváltva éneklésre, a dallamot követve így folytatja: "Tuvok, én megértem, ön vulcani egészen, s hét évet vészelt át, anélkül... Nos, tudják. Paris, kérem jöjjön, egy oltópisztolyt betöltsön, s mikor megadom a jelet, célozza a hátsó felet." Az akció a jelek szerint sikeres lesz, Tuvok ugyanis zavartan hallgatja a Doktor előadását, így Paris a háta mögött észrevétlenül keríthet elő egy vészhelyzeti orvosi készletet, és töltheti be az abból eloszedett oltópisztolyt. "Dühöngő hormonok, tüzes neuronok, az egész aaaaaa..." a Doktor hosszan kitérve a hangot, sürgetően néz Parisra, aki nagy ívben odadobja neki az oltópisztolyt Tuvok feje fölé, a jelenlevők tekintete követi a szerkezet röppályáját, "...Aaaaanyira illogikus." A Doktor ezzel egy gyors mozdulattal beadja a nyugtatót Tuvoknak, és miközben a vulcani összeroskad, sajnálkozó arccal kiejtve kezéből az eszközt, befejezi az átköltött dal előadását: "Illogikus. Iiiiiiiillll... Illogikus!" A jelenlevők a földön heverő Tuvokkal mit sem törődve tapsban, és éljenzésben törnek ki, sőt, ki tudja honnan elkapott virágokat kezdenek a Doktorra szórni, aki ragyogó arccal hajlong lelkes közönsége előtt. "Doktor..." hallatszik B'Elanna kissé bosszús hangja a tapsviharon át, ami csak azért furcsa, mert Torres mindeközben ott tapsol a többiekkel együtt. "Doktor...! ... Hello!" ismétli meg a főorvosi iroda ajtajában ácsorgó Torres, mire a székében hátradolva, arcán üdvözült mosollyal ábrándozó hologram végre csak visszatér a valóságba, és zavart torokköszörülések közepette gyorsan az asztali terminállal kezd foglalkozni. "Talán le kéne futtatnom egy ellenőrzést a hallószubrutinján." véli Torres, mire a hologram gyorsan megrázza a fejét: "A hallásomnak semmi baja. Csak egy kicsit... Szabadjára engedtem a fantáziámat, ez minden." Torres erre meglepetten méri végig a hologramot, aki úgy sandít fel rá, mintha valami tiltott dolgon kapták volna rajta. "Ha éppen nem dolgozik valamin, ki kéne kapcsolnia magát, hogy megspóroljon nekünk egy kis energiát." mondja Torres rosszállóan, ezzel odaad egy jegyzetfüzetet a hologramnak. "Na álljunk csak meg." mondja a Doktor, miután átfutotta a kapott feljegyzést, "Azt hittem, én is megyek a felderítőkkel." "Nos, a bolygó a távolsági felderítés során elég kellemesnek látszott, bármi orvosi gond esetén használhatjuk a transzportereket. De azért átnézheti az eredményeket, hátha kihagytunk valamit..." mondja Torres vidáman, ezzel a kijárat felé veszi az irányt. "Hadnagy...!" indul utána a Doktor méltatlankodva, "Én részt akartam venni a felderítésen! ... Van egy kanyon a bolygón, amit meg akartam vizsgálni." A hologram, hogy tudassa, mire gondolt,

magához veszi, és felmutatja holokameráját. "Már kiosztottam a megbízatásokat. Majd legközelebb." mondja Torres ellentmondást nem tűrő hangon, mire a hologram lelombozódva torpan meg előtte. "Ha akarja..." folytatja Torres megenyhülve, "Ellövök magának pár képet." "Ne fáradjon." morogja a Doktor. "Ahogy akarja." von vállat B'Elanna, ezzel elsiet. "Majd a fantáziámra bízom." néz utána a hologram száját elhúzva, majd visszatér az íróasztal mögé.

Chakotay lendületes léptekkel érkezik a hídra, majd útban a széke felé, mikor tekintete a fomonitorra esik, meglepetten kérdezi: "Ez meg honnan került ide?" A képernyőn ugyanis valami vöröses, ködszerű jelenség látható. "Jó kérdés." sandít rá Janeway, szemmel láthatóan némiképp bosszúsán, "Pár perccel ez előtt nem látszott a szenzorokon." Chakotay nagyot sóhajt, majd leülve székébe, vallatni kezdi a lekérdezoterminált: "'T' osztályú köd... Ezer kilométer átmé... Hidrogén, hélium, argon." "Vagyis semmi drámai." bólint a széke karfáján unott ábrázattal könyöklő Janeway. "Drámára vágyik?" néz rá Chakotay, "Akkor nézze meg ezt." Janeway átveszi a Chakotay által feléje nyújtott jegyzetfüzetet, és olvasni kezdi: "Jelentés Kathryn Janewaynek, a Voyager csillaghajó kapitányának, a Voyager csillaghajó Vészhelyzeti Orvosi Hologramjától. Tárgy: a Voyager csillaghajó Vészhelyzeti Orvosi Hologramjának állapota." Janeway itt kérdezősködik Chakotayra mered, aki elérte a pillantást, nekilát összefoglalni a lényegét: "Hivatalos feljegyzést nyújtott be." "Mivel kapcsolatban?" "Hogy hogyan bánik vele a legénység. ... Van benne egy fejezet a jövőjéről a Voyager-en, és egy előléptetési indítvány." "Érzo lény mivoltának figyelmen kívül hagyása... Goromba viselkedés..." olvassa Janeway, itt jelentőségelteljes pillantást vetve Parisra, aki erre ártatlan képpel fordul a kapitány felé. "Ez meg mi?!" kérdezi Janeway kisvártatva, miután tovább olvasta a feljegyzést, "Kérelem kapitánnyá történő ideiglenes kinevezésre katasztrófajellegű vészhelyzetek esetén? ... Ezt komolyan gondolja?!" "Halálosan komolyan, és hivatalos választ vár rá." bólint Chakotay, "A rendtartás végett." "A protokoll megengedi, hogy Chakotay parancsnok, vagy jómagam válaszoljunk a... Kéréseire." jegyzi meg Tuvok, "Ha a kapitány úgy látja jónak." Janeway elszánt arcot vágva áll fel a székéből: "Nem... Majd én elintézem. Nem akarom, hogy bárki kellemetlenül érezze magát ezen a hajón. ... Azt hiszem, meg kell próbálnunk kicsit megértőbbnek lenni az érzéseit illetően." Janeway az utolsó mondat során jelentőségelteljes pillantást vet Parisra, aki erre így szól: "Kapitány... Éppen hogy o bántja saját magát, hiszen már így is o a vezető orvosi tiszt. Tehetünk mi arról, hogy nem elég neki ennyi?" "Maga csak tartson továbbra is a bolygó felé." mondja Janeway a készenléti helyiség felé indulva, "Chakotay, magáé a híd. Nekem meg kell írnom egy hivatalos választ."

A Voyager elhúzza a vöröses színű gázköd előtt, és a legénység mit sem sejt arról, hogy a köd mélyén egy különös, élőlényre emlékeztető alakú hajó fedélzetén lévő testes humanoid idegenek egyike kíséri figyelemmel a Voyager mozgását. "Milyen kategóriába is soroltam én azt a hajót?" kérdezi az egyik lény. "Elfogadhatatlan kockázat." fordul felé a kérdezett, a pultoknál ülök egyike. "Így van. És mi volt az indoklásom erre a döntésre?" "A hajó nem szerepel az adatbázisainkban, és a belsejének letapogatására tett kísérletek kudarcot vallottak." "Akkor miért pazarolja az erőforrásainkat?" "Azt... Azt hiszem, át tudok hatolni a burkolaton." mondja a kérdezett idegesen, "Egy mikrocsatornás szenzorral." "És azzal akarja egyszerre egy molekulás tempóban átvizsgálni a belsejét?" kérdezi a másik idegen rosszállóan, "Vannak más megfigyelendő potenciális célpontok is." "Ha be tudnék csatlakozni az egyik adatátviteli vonalukra, hozzáférhetnék a központi számítógép-magjukhoz. Abból pedig megszerezhetnék mindent, amit tudnunk kell a taktikai rendszereikről. Elvileg..." "Észrevehetnek. Lehet, nem szeretik, ha kémkednek utánuk." "Azt hiszem, elég óvatos voltam, hogy ezt elkerüljem, minden óvintézkedést meg fogok tenni, ígérem..." "Elfogadhatatlan kockázat." mondja a másik idegen nyomatékosan. "Már továbbítottam az ajánlatomat a... Hierarchiának. Pillanatokon belül megjöhet a válasz." "Akar mondani valamit...?" fordul hirtelen az ötlet miatt tiltakozó humanoid egy mögötte megállva hallgatózó másikhoz, mire az ijedten fúj visszavonulót: "Nem." "A Hierarchiát nem lehet zavarni mindenféle ostoba feljegyzéssel, amit maga..." fordul vissza a humanoid az engedetlenkedő felé, ám mikor egy közeli muszerpult jelezni kezd, elhallgat.

Pár pillanatig mindketten figyelik a pulton látható színes fényfolyamot, majd a konzolnál ülo humanoid diadalmas arccal mondja a másíknak: "Jóváhagyták! Jobb, ha munkához látok." A megfigyelok fonöke erre szó nélkül vonul vissza az irodájába, a sikerrel renitenskedo humanoid munkatársa pedig így fordul hozzá: "Túl sokat akaratoskods. Jelentést fog írni rólad." A másík lény azonban erre csak vállat von, és elégedett arccal fordulva vissza saját konzolja felé, vidáman így szól: "Elfogadható kockázat."

"Egy aentenium-réteg fut pontosan a kanyonnal párhuzamosan." mondja a tanácssteremben az asztalnál ülvö egy jegyzetfüzetet tanulmányozó Torres. "A letapogatásom geológiai instabilitásokat mutat a célterület százméteres körzetében." néz Seven Janewayre. "Letehetem... A Flyert épp a terület határán kívül." mondja Paris. "Nem is tudom, Tom. Lehet, hogy az kicsit túl távol lenne..." jegyzi meg Neelix. A Doktor, aki szintén jelen van a megbeszélésen, és történetesen épp Paris és Torres között ül, egyszer csak meglepett arcot vág, majd oldalt hajolva benéz az asztal alá. "Mi a gond, Neelix? Fél egy kis testgyakorlástól?" kérdezi közben Paris. A Doktor közben elégedett arccal állapítja meg gyanúja helyességét, igen, valóban B'Elanna lábát érezte a lábszárhoz érni. "Szerintem is megbirkózunk száz méternyi mászással." ért egyet Torres, semmi jelét sem adva annak, mi folyik közben az asztal alatt. "Egyet kell értenem." mondja Paris. "Felmenni csak az egyik dolog... De le is kell jönnünk, ráadásul ércel megpakolva." mutat rá a talaxiai. A doktor elott hevero jegyzetfüzet kijelzoje ekkor villogni kezd, és mikor a hologram felveszi, egy felirat jelenik meg rajta: "Vacsora, ma este?" Az üzenet küldözére is fény derül hamarosan, ugyanis mikor a hologram felpillant, Seven sokat sejteto mosollyal arcán kacsint rá. "Ráadásul a talaj is instabil." sorolja tovább az aggályait Neelix. "Azt javaslom, korlátozzuk az egy személyre jutó terhelést húsz kilogrammra." mondja Seven, "Az elozetes vizsgálatok szerint a kéreg elég eros ahhoz, hogy ekkora súlyt elbírjon." Janeway közben feláll az asztalforol, és útnak indul az asztal mentén, a doktor oldalán, majd miközben elhalad a hologram mögött, végigsimít annak vállain. "Esetleg megpróbálhatnánk levinni pár transzporter-erosítot." véli Paris. "Nem rossz ötlet." ismeri el Neelix, "Besugározzuk az ércet a Delta Flyerbe, így nem kell kézzel cipelni." Janeway magánakciójára eközben mind Seven, mint Torres felfigyel, és szemmel láthatóan nem örülnek a dolognak. "Tudják, ez a küldetés..." mondja Torres, közben villámló szemmel méregetve Janewayt, "Kezd kicsit veszélyesebbnek látszani, mint gondoltuk. Talán mégis szükség volna arra, hogy a Doktor velünk jöjjon. ... Ha beszakad valaki alatt a kéreg, könnyen állhat elo sérülés." A Doktor jegyzetfüzetén ekkor új üzenet jelenik meg: "Ellenállni!" "A Doktor segítségére én tartok igényt az asztrometrián." jelenti ki Seven. "Ugyan minek?!" néz rá Torres, mire Paris meglepetten veszi szemügyre elobb az egyik, majd a másík not. "Ahhoz magának semmi köze." mondja Seven huvösen. "Szerintem meg igenis van!" csattan fel Torres. Janeway, aki eközben folyamatosan a Doktor széke mögött járkált, ekkor fájdalmasan felnyög, és behajol a hologram és Torres közé, a derekát tapogatva. "Mi történt, kapitány?" kérdezi Neelix. "Semmi komoly, egy régi akadémiai sérülés. Elobon idorol idore. Azt hiszem..." fordul Janeway a Doktor felé, "Hogy itt kellene maradnia, és vetni rá egy pillantást... Pontosán..." Janeway megfogja a Doktor kezét, és a derekára igazítja azt, majd lejjebb csúsztatja egészen odáig, ahol már a dolognak nem sok köze lehet egy derékfájáshoz. "Itt..." mondja a kapitány miközben Paris homlokráncolva figyel az eloadást. A hologram sajnálkozó pillantást vet Sevenre, Torres azonban nem hagyja annyiban a dolgot, és felpattanva így szól Janewayhez: "Hagyja ot békén!" "Maga... Távozhat." szól erre Janeway gúnyosan, mire B'Elanna sértetten elvonul. "Doktor..." mondja a kapitány, mire a hologram ábrázatára széles vigyor ül ki.

"Doktor...?!" ismétli a Doktor széke mellett álló Janeway, a hologram pedig összerezzen, majd kissé zavartan mered rá: "Igen, kapitány...?" "Beszéljünk ezekrol a követelésekrol..." mutatja oda Janeway a kezében tartott jegyzetfüzetet a hologramnak a tanácssteremben, ahol kettejükön kívül senki más nem tartózkodik. Janeway ezzel a kijárat felé indul a hologram pedig a nyomába szegodik. A páros a jelek szerint a készenléti helyiségbe költözött át, legalábbis a beszélgetés ott folytatódik. "Nagy szabadságot biztosítok önnek ezen a hajón." mondja Janeway. "Ezt nem is vitatom." mondja a

Doktor. "De nem is elégedett ennyivel." mutat rá a kapitány. "Nekem is benne kellene lennem az eloléptetési rendszerben, mint a legénység bármely másik tagjának." "Ugyanakkor tisztában kellene lennie a korlátaival is." "A programomat korlátozás nélkül lehet bővíteni. Nekem nincsenek korlátaim." "Talán. De mindenkinek megvan az alapvető felelősségi köre, és a magáé a gyengélkedő." "Számítógép-program vagyok. A többfeladatos végrehajtás természetes adottságom." "Ez a maga javaslata, hogy tegyünk meg... Mivé is, hogy mondta..." ráncolja a homlokát Janeway, miután keresgált egy darabig a jegyzetfüzetben. "VPH. Vészhelyzeti Parancsnoki Hologram." "Alapjában véve érdekes az ötlet. Egy tartalék kapitány arra az esetre, ha én cselekvésképtelenné válok, és a parancsláncolat is széthullik. ... De a programjának kiterjesztése több hónapnyi munkát igényelne." "Egy napon akár a legénység élete függhet tőle." mutat rá a Doktor. Janeway töpreng egy darabig, majd így szól: "Attól tartok, a válaszom nemleges, Doktor. Azonban a hivatalos válasz részeként kérni fogom, hogy a Csillagflotta rendeljen ki egy mérnökcsoporthoz a javaslata elbírálására. ... Amint visszaértünk az Alfa Kvadránsba, továbbítani fogom." Janeway ezzel visszaadja a jegyzetfüzetet a teljesen maga alá zuhant Dokornak, aki a kijárat felé veszi az irányt: "Köszönöm, kapitány." "Én köszönöm, Doktor." szól utána Janeway, cseppet sem vidám arccal.

A Doktor letörtén baktat egy folyosón, majd belépve egy biztonsági ajtón, az egyik raktérbe jut, ahol a legénység számos tagja várakozik, a jelek szerint rá. "Hölgyeim, és uraim, hadd mutassam be... A Vészhelyzeti Parancsnoki Hologramot." mondja a középütt álló Janeway, közben felemelve pezsgospoharát. Seven odasétál a meglepetten ácsorgó hologramhoz, és arcon csókolja, majd a másik oldalról a Doktor mellé lépo Torressel együtt belékarol, és így vezetik beljebb a raktérbe. A jelenetet a ködben rejtőző hajóról is figyelemmel kísérik, miközben a megfigyelést végző humanoid lelkesen magyaráz a társának: "Megpróbáltam hozzáférni a belső szenzorjaikhoz, de nem tudtam átjutni a biztonsági kódoláson. De aztán találtam valamit... Ami még ennél is jobb. ... Egy holografikus legénységi tagot! Mivel sikerült hozzáférnem a kognitív szubrutinjaihoz, figyelemmel kísérhetünk mindent, amit tapasztal." "Olyan, mintha volna egy ügynökünk a fedélzeten." állapítja meg a másik elismerően. "A VPH-ra." mondja közben a konzol egyik kijelzőjén látható Janeway. "Kapitány, ez hatalmas megtiszteltetés..." szól a Doktor, "De ha nem bántja, hogy ilyet mondok... Még aligha a legnagyobb." A társaság erre nevetésben tör ki, a két humanoid pedig elégedetten figyeli a képernyőt.

"Engedje meg, hogy bemutassam... A Doktort." mondja valamivel később a megfigyelési ötletért felelős humanoid a felettesüknek, "O egy számítógép-program. Egy értelemmel bíró holografikus technológia, aki a Voyager orvosi tisztje." "Voyager?" "Ez a hajó neve. Még csak néhány órája figyelem a Doktort, és máris többet tudtam meg arról a hajóról, mint elotte három napnyi szenzoros vizsgálattal." "Részletezze." "Annak az oka, hogy a Voyager nem szerepel az adatbázisunkban az, hogy nem... Ebből a kvadránsból való. Mert hogy... Eltévédtek. Egyedül vannak." "Nincs erosítésük?" "Aha!" "Nincs kihez fordulniuk segítségért?" "Pontosan. ... Még néhány óra megfigyelés, és mindent tudni fogok, amit tudnunk kell róluk. Védelem, fegyverzet, legénységi kapacitás, minden." "Egyetlen személy megfigyelésével?" kérdezi a felettes szkeptikusan, "Valószínűtlen." "Tulajdonképpen... Nagyon is valószínű. A Voyager társadalmi felépítése... Nagyban különbözik a miénktől." "Milyen értelemben?" "Ez itt az én megfigyelőposztom." mutat a humanoid a munkahelyére, "Egyetlen rendeltetésem van. A Doktor viszont... Nem csak gyógyászattal foglalkozik. Neki... Hozzáférése van az egész hajóhoz! És úgy látszik, hogy szakértoje... Mindennek. ... Sot, a kapitány épp most adott neki felhatalmazást arra, hogy átvegye a híd irányítását. Ez annyira... Izgalmas pillanat volt!" "Akkor most miért nem figyeli?" "A kapcsolat... Idonként megszakad, de pár percen belül biztosan helyre fog állni." A felettes gondolkodik egy darabig, végül így szól: "Folytassa a megfigyelést."

"Ez majd gondoskodik minden esetleges, légi úton terjedő kórokozóról. Én a hídról fogom figyelemmel kísérni az egészségi állapotukat, de nem számítok semmiféle nehézségre." mondja a

Doktor Neelixnek, miközben bead neki egy injekciót a gyengélkedon. "Mivel én... Nem megyek..." folytatja a hologram, "Azon töprengtem, nem készítené-e néhány holoképet nekem, míg odalent vannak?" A Doktor közben elveszi a holokamerát, Neelix pedig közelebb lépve átveszi azt tőle: "Örömmel." "Áruljon el nekem valamit, Mr. Neelix... Szokott ön... Álmodozni?" Neelix meglepetten veszi szemügyre a hologramot, majd közelebb hajolva így szól: "Talaxián van egy mondás: az álom álmodja az álmodót." "Volna kedves lefordítani?" "Mi szeretünk úgy gondolni erre, hogy az ábrándok, és álmok valahonnan máshonnan jönnek. Egy másik helyről. ... Becsusszannak a lelkiünkbe, és olyan dolgokról suttognak nekünk, amiket még csak nem is képzelnénk." "Fura elképzelés." jegyzi meg a Doktor. "És maga álmodozik, Doktor?" "Ahm. Természetesen nem, én számítógépprogram vagyok. ... Szeretem a panoráma-felvételeket, Mr. Neelix... És ha kísérletezni támad kedve, próbálkozzon az ultraibolya tartománnyal." mondja a hologram, ezzel a kijárat felé kezdi terelni a talaxiait. "Meglesz." mondja Neelix távozás közben.

"Voyager hívja a Delta Flyert: jelentést." üzeni Kim a hídról, a bolygó felé tartó siklónak. "Közeledünk a kanyonhoz... Huh... Micsoda látvány!" hallatszik Paris lelkes hangja. "El tudom képzelni." füstölög a Doktor. "Álljunk szinkron orbitális pályára a leszállási koordinátáik fölött." rendelkezik Janeway, miközben a Doktor tanulmányozni kezdi a középkonzolon a felderítőosztag bio-adatait. "Voyager, segítség!" szólal meg kisvártatva Paris hangja. "Mi történt?" kérdezi Janeway. "Lelottek minket. Megpróbálom letenni a hajót a..." Paris szavai belefulladnak a csatornát betöltő zajba, majd a kapcsolat megszakad. "Harry...!" néz Janeway sürgetően Kimre. "Nem tudom, mi történt velük." csóválja a fejét az tanácsstalanul. "Egy hajót észlelek, kapitány. Borg." jelenti Tuvok. "Vörös készültség!" rendelkezik Janeway, felpattanva ültéből, "Képernyőre. ... Mindenki a harcálláspontokba." A fomonitoron egy borg gömb jelenik meg, és Tuvok hozzákezdene a részletesebb vizsgálathoz, ám jobb kézfejének bore alatt mocorogni kezd valami, majd a bor alól elobukkanva kibontja szirmait az asszimiláció első fázisát jelző borg fémvirág. A vulcani egy pillanatig döbbenten mered a kezére, majd felmutatva azt, így szól: "Kapitány...! Fel kell mentenie a szolgálat alól. Azonnal!" "Egy asszimiláló-vírus jutott át a védelmünkön." állapítja meg Seven. "Dolgozókká változunk...!" mondja Chakotay, akinek átalakítása közben szintén megkezdődött. "Eros jobbforduló!" rendelkezik Janeway, pajzsokat megerősíteni!" "Tűz alá vesznek minket!" jelenti Kim, és a Voyager-t a következő pillanatban megrázzák az első találatok. Janeway a padlóra zuhan, és fejét beverve a híd hátsó részére vezető lépcsőfokok egyikébe, mozdulatlanul terül el. "Doktor...!" nyögi a műveleti tiszt konzol mellett dermedten álló Kim, kinek bal arcfelén szinte szemmel látható sebességgel növekszik a borg maszk. "Számítógép... VPH-t aktiválni." szól a hologram. "Nyugtázza." hallatszik a számítógép kimért női hangja, majd a Doktor egyenruhájának vállrészén kék a pirosra változik, és gallérján megjelenik a kapitányi rangjelzés négy pöttye. "Minden rendszer vezérlése átirányítva." jelenti a számítógép, miközben a hologram elindul a híd első része felé, "Őné a híd." "Így van." bólint a Doktor elégedetten, "Pajzsot maximumra, teljes sorozat fotontorpedót. ... Tűz! ... Számítógép, jelentést!" "Az ellenség pajzsa sértetlen." A hídon a következő pillanatban megszólal a Kórus: "Mi vagyunk a Borg." "Nagyon jól tudom, ki maga." legyint a hologram, "Tegyük le a fegyvert." "Adja meg az azonosítóját." "Vészhelyzeti Parancsnoki Hologram..." mondja a Doktor büszkén, "Szolgáltatukra." "Ismeretlen azonosító." "Már nem sokáig." "Doktor..." mondja ekkor Seven, ijedten húzódva a hologram közelébe. Tuvok közeledik jobb felől, balról pedig Chakotay emelkedik föl, immár mindketten félig-meddig asszimilálva. A Doktor gyorsan felméri a helyzetet, majd magához véve két oltópisztolyt, Chakotayhoz lép velük. A parancsnok a hologram egyik kezét félresöpri, a másikkal azonban a Doktornak sikerül beadnia valamit Chakotaynak, amiből az összeesik. Tuvok ilyen jellegű kezelésére azonban már nincs ideje, így vele rövid kézitusát követően a vulcani idegfogással bánik el. "Figyelem! Az elsődleges pajzsrendszer összeomlik." jelenti a számítógép, miközben a Doktor diadalmas pillantást vet az ott áhítattal figyelő Sevenre. "Most szólok utoljára...! Tegyük le a fegyvert!" üzeni a Doktor a borgnak, "Forduljanak vissza, amíg tehetik." "Asszimilálásra kerülnek." "Csak a programomon át..." csóválja

a fejét a hologram, "Számítógép, fotonlöveget aktiválni." "A fotonlöveg tuzkész." mondja a számítógép egy jó másodperc múltán. "Tuz." szól a Doktor, majd elégedetten figyeli, ahogy a Voyager elé kinyújtózó két sárga energiacsáp darabokra szaggatja a borg gömböt. Az idegen hajó megfigyelo helyiségében a két humanoid döbbsenten hoköl hátra a borg gömb pusztulását látva, majd mielőtt a kapcsolat megszakadna, egy pillanatra mintha Kim hangját lehetne hallani: "Doktor, meg tudja erősíteni...?"

A Voyager hídján álló hologram mozdulatlanul állva vigyorog bele a nagy semmibe, mire Kim megismétli: "Az értékek, Doktor." "Ahm... Ööö..." néz körül a hologram feleszmélve, mire mindenki kérdőn fordul felé. "Az... Értékek... Megerosíteni. ... Persze... A felderítok fiziológiai adatai elfogadható határokon belül vannak. Minden életjel stabil." "A folytatás engedélyezve, Tom." üzeni ennek hallatán Kim. "Értettem. Következo kapcsolat a helyszín elérésekor."

"A Voyager nem lesz könnyű célpont." mondja a megfigyelést végző humanoid idegesen a felettesének, "Fel van fegyverezve valamivel, amit fotonlövegnek hívnak. Láttam, ahogy egyetlen lövéssel elpusztítottak vele egy borg gömböt." "Nem jelentettek borgot ebben a térségben." jegyzi meg a felettese. "A saját szememmel láttam." "Keresett roncsokat?" "A hajó megsemmisült, annyi sem maradt belőle, amit a szenzorok észlelhettek volna." "Folytassa." "A kapitányuk a támadás során cselekvésképtelenné vált. Most a hologramé a parancsnokság. O egy lenyugözo személy. Orvos, mérnök... Harcos... És nagyon vonzó a nonemuek körében. ... Mindenképp el kell kerülnünk a vele való közvetlen összetűzést, hármass osztályú lopakodó rajtaütést javaslok." A felettes bekódolja a dolgot a nála levo szerkezetbe, majd bedugja azt az egyik konzol nyílásába. Azon fények kezdenek villogni, majd mikor abbahagyják, a felettes visszafordul két beosztottja felé: "A Hierarchia jóváhagyta. ... Készüljenek lopakodó rajtaütésre, hármass típus. És keressenek borgokat, nem hiányzik valami meglepetés az utolsó pillanatban. ... Nem akarok hibákat."

"Doktor..." éri utol Chakotay a hologramot az egyik folyosón, "Válthatok önnel néhány szót?" "Tudom, hagytam, hogy kicsit elkalandozzon a figyelmem a hídon." fordul a hologram a parancsnok felé, "De biztosíthatom, hogy..." "Ne vicceljen, remek volt. Csak gratulálni szerettem volna." "De pontosan... Mihez is?" kérdezi a Doktor zavartan. "A borg kétszer is meggondolja majd, megtámadja-e újra a Voyager-t. Remek munka volt." "Számítógép, bemérni Chakotay parancsnokot..." szól a hologram rosszat sejtve. "Chakotay parancsnok a kabinjában tartózkodik." "Valami baj van?" kérdezi Chakotay a döbbsenten rámeredő hologramot.

"De hát mit próbált csinálni?" kérdezi Torres, aki Kimmel és Sevennel együtt áll a gépház egyik konzolja mellett. "Kísérletképpen megpróbáltam egy új funkciót illeszteni a programomhoz. Kognitív projekciók." ad oda a Doktor egy jegyzetfüzetet Torresnek, majd zavartan teszi hozzá: "Ábrándozás. Szerettem volna... Ábrándozni." "Haszontalan tevékenység." jelenti ki Seven, mire a hologram elhúzza a száját. "Idonként mi is csináljuk, Seven, a Doktor miért ne tehetné?" jegyzi meg Kim. "Én is pontosan ezt gondoltam." bólint a hologram. "És, mi a baj?" kérdezi Torres, aki közben átfutotta a módosításokat. "Ehm... Az algoritmusok rosszul működnek. Ábrándozni kezdek... Akár akarok, akár nem." "Úgy mondják, annak az orvosnak, aki magát muti meg, egy p'takh a betege." jegyzi meg Torres, miközben alaposabb ellenőrzésnek veti alá a Doktor által saját magán végzett módosításokat, míg Seven ki nem kapja a kezéből a jegyzetfüzetet: "Én tudok segíteni rajta." "Naná, hogy tud!" csattan fel Torres sértetten, mire a hologram felkapja a fejét. "A Doktor és én felmegyünk a gyengélkedőbe." jelenti ki Seven, miközben megkerüli a konzolt, és karon ragadja a hologramot. "Minden kifogás jó, hogy egyedül lehessen velem!" kapja el Torres a Doktor másik karját, "Mi, Seven?" "Kellemtelen dolog ám asszimilálásra kerülni." vág vissza Seven. "Most fenyeget?" néz rá Torres kihívón, miközben mindketten ide-oda rángatják a köztük álló Doktort. Ekkor riadójel szólal meg, mire Kim otthagyja a perlekedőket, és átsietve egy másik konzolhoz, utánanéző a dolognak. "Ez lehetetlen..." néz a többiekre döbbsenten, "A keverokamra szigetelomezeje összeomlik!" Seven és Torres erre gyorsan felhagynak a vitával, és a keverokamra körül konzolokhoz sietnek, amik már

alig látszanak ki a hajtómumag hutoköpenyéből áradó hutoanyag-gozból. "Reaktorburrok-átszakadás harminc másodperc múlva." jelenti be a számítógép. "Nem tudom stabilizálni az antianyag-beáramlást, a vezérloáramkör leállt." szól Torres. "Figyelem! Reaktorburrok-átszakadás sokkal korábban, mint azt hinnék!" szól a számítógép, ám a meglehetősen rendhagyó bejelentés senkinek sem tunik fel. "Valakinek kézzel kell leállítani a hajtómumagot!" szól Torres. "Senki sem élne túl a plazmasugárzás jelenlegi szintjét." mutat rá Seven, majd egy pillanatra mindketten megdermednek, összenéznek, végül hátrafordulnak: "A Doktor!" "Ez nem valóság!" néz körül a gépház közepén álló hologram, "Vagy mégis?" "Doki, mag az egyetlen, aki segíthet!" sürgeti Kim. "Figyelem! Utolsó lehetőség hosnek lenni, Doktor. Lászon neki!" szól a számítógép sürgetően, mire a hologram elindul a keverokamra felé.

"Megvan a gond." fordul Kim Seven felé, miután átnézték a Doktor kiegészítő programjait, "Az új algoritmusokat nem különítették el rendesen. Beleágaznak az érzékelési szubrutinokba. ... Doki, mi lenne, ha közelebből megnéznénk a mátrixát, és..." Kim csak ekkor néz fel a nála levo jegyzetfüzetből, és mikor elsore nem találja a hologramot, aki az elobb még ott állt mellettük, meglepetten néz körül. Végül csak felfedezi a keverokamra felé tartó Doktort, és rászól: "Doki, mit csinál?" "Ki kell vetnem a keverokamrát." feleli a hologram álmatagon. "Micsoda?!" mered rá Kim, Torres és Seven pedig összenéznek, majd Seven így szól: "Állítsa le a programját." "Nem megy, az károsítaná a mátrixát." feleli Torres, ezzel mind ok ketten, mint Kim a hologram után vetik magukat, és megpróbálják visszarángatni a hajtómumagot övezo korláton kívülre. "Ne próbáljanak megállítani!" tiltakozik a hologram. "Vigyük le a gyengélkedobe!" szól Kim. "Nekem... Nekem meg kell mentenem a hajót! ... Meg kell mentenem a hajót!" kiabálja a Doktor, miközben a trió egyesült erővel a gépház fobejárata felé kezdi vonszolni.

"Igazán elbuvölo ma este, Seven. ... És, hová menjünk? ... Ez remekül hangzik!" beszél a levegobe a gyengélkedo mutorészlegébe zárt Doktor, aki szemmel láthatóan nincs tudatában a környezetének. "A új algoritmusai teljesen átvették az irányítást." magyarázza Torres Janewaynek valamivel odébb. "Nagykövet!" kiabál oda valakinek a hologram. "Vagyis most egyfolytában ábrándozik?" "Ez pedig a fotonlöveg, én magam terveztem." mondja a Doktor, majd nekisétál a mutorészleget körülvevo erotérnek, mire így szól: "Hoppá, bocsika..." "A jelek szerint véletlenszerűen vált egyikrol a másikra." bólint Torres, "Készítettem egy programot az egyes holodeckbe, így Harry és Seven figyelemmel tudják kísérni a fantáziálását." "Maga szerint ez helyénvaló...?" néz Janeway rosszállóan Torresre, "Elvégre ezek az o saját fantáziaképei. És én még azt ígértem neki, kicsit figyelmesebbek leszünk vele." "Így jobban megérthetjük, mi történik egyáltalán. Segít, hogy megjavítsuk." von vállat Torres. "Mr. Neelix, milyen figyelmes öntol. Süteményt sütött nekem!" "Kim hívja a gyengélkedot." "Mondja, Harry." jelentkezik Janeway, közben aggodalmas arccal figyelve a hologramot. "Ezt esetleg... Látni akarnák..." "Megyek." bólint Janeway, és Torressel együtt elhagyja a gyengélkedot.

Janewayt és Torrest a holodeckbe érkezve a következő látvány fogadja: a szimulációs térben a kettes raktér szimulációja látható, benne a hosszú köpenyt, kis kerek sapkát viselo Doktorral, aki épp nagy mugonddal egy festmény elkészítésén dolgozik; a közelében álló Seven és Kim; valamint egy másik Seven, aki egy heveron fekszik a Doktortól nem messze, modellként szolgálva egy akthoz. "Kérem, maradjon mozdulatlan." mondja a hologram a szimulált Sevennek, miközben a valódi tüzetesebben megvizsgálja a készülő képet. "Amit csak mond, Doktor." mondja a hologram modellje. "Van hozzá keze." állapítja meg Janeway, szintén szemügyre véve a képet. "Nyilvánvalóan sokat gyakorolhatott." mondja Seven, jó adag bosszúsággal a hangjában, majd odébb lépve az egy kupacba rakott vázlatokra pillant: "Nézze meg ezeket." Azonban mielőtt Janeway megtehetné, a helyszín egy pillanat alatt megváltozik körülöttük. Immár a hídon vannak, ahol a Doktor épp a földön hevero Janeway-szimuláció pulzusát ellenorzi, majd elszánt arccal felállva így szól: "Számítógép, Vészhelyzeti Parancsnoki Hologramot aktiválni!" "Ez a kedvenc részem..." lép közelebb Kim Sevenhez, szélesen vigyorogva. "Ügyes megoldás." ismeri el Janeway, mikor a rangjelzo pöttyök

egymás után megjelennek a hologram gallerjában. "Fotonlöveget feltölteni!" rendelkezik a Doktor. "Fotonlöveg?" néz Janeway kérdés Kimre. "Tömegpusztító fegyver, amit természetesen a Doktor talált fel." "Természetesen..." bólint Janeway. "Sok esetben veszi át a parancsnokságot, és menti meg a hajót." magyarázza Seven. "Értem." bólogat Janeway. "Ami azt jelenti, ez a bizonyos algoritmus könnyebben hozzáférhető, mint a többi." mondja Kim. "Akkor... Ha meg tudnánk találni... Talán képesek lehetünk stabilizálni a programját." véli Torres, miközben a helyszín megint megváltozik, immár a kaszinóban vannak. "Miért bánsz velem így?" kérdezi a valamivel előttük az egyik asztalnál egy Torres-szimuláció a vele szemben ülo Doktort. "Én sem ezt akartam." "Nem?" "Azt szeretném, ha boldog lennél, B'Elanna." "Nélküled..."? sóhajt fel a szimulált Torres, mire a valódi bosszúsan mered hasonmására: "Mi van?!" Janeway azonban rápisszeg, miközben a beszélgetés zavartalanul folytatódik. "Én mindig... Kedvelni foglak. Ez nem fog megváltozni soha." mondja a Doktor. "Nem hagyatsz el így! ... Nem tudnám elviselni az egyedüllétet." A valódi Torres erre a kijelentésre skeptikus arccal sandít a hologramra. "Nem feledkezel meg valakirol...? Neki szüksége van rád, B'Elanna. Most sokkal inkább, mint bármikor." mondja a Doktor, oldalt pillantva, az egyik távolabbi asztalnál ülo Paris felé, aki félszeg mosollyal odaintet a felé forduló szimulált Torresnek. "Felejtse el. Félig sem olyan férfias, mint te." jelenti ki a szimulált Torres. "Hm... Hát nem." ingatja a fejét a Doktor. "Eleget láttam." jelenti ki a valódi Torres, ezzel a kijárat felé indul, Seven és Kim vidáman néznek utána. "Akkor hát... Menjünk vissza a gyengélkedore, és próbáljuk megtalálni azt a programrészletet." indítványozza Kim, ezzel ok is követik B'Elanna példáját. Janeway is a nyomukba szegodne, de mikor a helyszín megint megváltozik, és meghallja a saját hangját, megtorpan, majd visszafordul. "Gratulálok." mondja a szimulált Janeway az egyik raktérben, valamivel a VPH-avató ünnepség után, egy kitüntetést akasztva a Doktor nyakába. "Köszönöm ezt a lehetőséget, kapitány. ... Én mindig is csak annyira vágytam, hogy kihasználhassam a teljes kapacitásomat. Hogy hozzáférhessek minden képességemhez... Kiterjesszem a lehetőségeimet... Így segítve az embereket, akiket szeretek." A valódi Janeway, néhány lépésre állva a szimulálttól, akihez a Doktor szavai szóltak, megrendülten bámul a hologramra.

Az idegen hajón a Voyager megfigyelését végzo humanoid bosszús arccal mered a megint üressé vált monitorra, és csak nagy sokára fordul felettse felé, mikor az megkérdi: "Mi a helyzetünk?" "Én... Megint elvesztettem a jelet. Nem tudom, mi történt." "Két támadóhajó közeledik, hogy csatlakozzon hozzánk. Nélkülözhetetlenek a pontos információk!" "Minél többet tudok meg a Voyager-rol, annál kevésbé vagyok biztos benne, megérne-e ennyi bajlódást..." "Pontosítsa!" "Megtámadni egy ilyen komoly fegyverzetu hajót... Ez nagy kockázatot jelent. ... És mi végre? Egy kis antianyag, meg dilithium?" "A vizsgálatai mindkettobol nagy mennyiséget jeleztek. ... Máris komoly erőforrásokat fektettünk a támadás megszervezésébe. Talán tévedett?!" "Nem, dehogy... Egyáltalán... Én csak... Óvatosságra szólítottam fel." "Ha a behatoló osztagunk nem pontosan olyannak találja a Voyager-t, amilyennek maga leírta... A Hierarchia meg fogja tudni." "Értem." áll fel a megfigyelo a helyérol, "Nem történt hiba." "Akkor folytatjuk." bólint elégedetten a felettse, ezzel visszatér a helyére. "Szörnyu hibát követtem el..." fordul a megfigyelo idegesen a társához. "Mennyire szörnyut?" "A Doktor néhány másodpercenként új helyeken tunt fel, ez nem látszott lehetségesnek. Ezért tovább vizsgáldtam, és... Nem az érzékeit figyeltem, hanem az álmait! A... Képzelseit! Pontosán nem tudom, mit... De az nem a valóság volt! Mihez fogok most kezdeni?"

"A betegét jöttem ellenorizni." mondja a foorvosi iroda ajtajában megálló Janeway, az odabent a látszólag az asztali terminált tanulmányozó, ám valójában sokkal inkább csak töprengo Doktornak. "Remekül van, kapitány." mondja a Doktor zavartan, nem fordulva Janeway felé, "Torres hadnagynak a fél éjszakája ráment a mátrixom stabilizálására... De azóta egy pillanatot sem fantáziáltam. ... Bocsánatot kérek, amiért engedély nélkül módosítottam a programomat." "Legalább nem esett benne végleges károsodás." "Attól tartok... Mégis." sóhajt fel a Doktor, "Leleplezodtem. Megszégyenültem. Kifordultam önmagamból, és láthatott az egész világ. ... Ha elvesztettem a tiszteletüket..." "Az sosem fog megtörténni." mondja Janeway megnyugtató hangon, majd beljebb

lép, és a Doktor asztalára támaszkodva folytatja: "Legalábbis attól semmiképp, mert láttunk néhány véletlenszerű fantáziaképet. ... Mindannyian ábrándozunk, Doktor. Az segít elképzelnünk más lehetőségeket az életünkben. ... Csak tartson ki addig, míg kitaláljuk, hogyan tehetné meg ön is anélkül, hogy kárt okozna magának. Rendben?" A hologram végül Janeway felé fordul, ám nem szól semmit. Azonban a jelek szerint nem is kell, mert a kapitány megérten bólint oda neki, majd csendben távozik.

"Jöjjön be." szól ki a készenléti helyiségből Janeway a csengo hangjára. "A hajó állapotáról készült jelentés." nyújtja oda neki a híd felől berobogó Chakotay a nála lévő jegyzetfüzetet, és miközben Janeway tanulmányozni kezdi a jelentést, a parancsnok szemügyre veszi, mit tanulmányoz a kapitány az asztali terminál segítségével. "A Föderáció törvényei? Pályamódosításra készül?" "Szó nem lehet róla. ... Vagyis hogy... Én semmiképp." sandít Janeway Chakotayra, majd kilépve az asztal mögül, így folytatja: "Azt próbálom kideríteni, milyen törvényes úton lehetne egy hologramot irányító pozícióba juttatni. ... Csakhogy nincs ilyen út." "Kapitány, ennek a hajónak szüksége van orvosra. Arra kellene összpontosítania, amire programozták. Orvosi ellátás." "Azt hiszem, alábecsültük ot, a mi saját, emberi korlátainkat alapul véve. ... Nem tudjuk, mi mindenre lenne képes, Chakotay." mondja Janeway, letelepedve az íróasztal szélére. "Maga jól érezné magát, miután átadta a hajója irányítását egy számítógép-programnak?" "Nem tudom, olyan messzire el kellene-e mennünk..." "Elképzelhető, hogy szükségessé válna. ... Lehet, kevesebbel meg sem elégedne." mondja Chakotay vidáman, ezzel a kijárat felé veszi az irányt.

A Doktor a gyengélkedőben végez ellenőrzéseket, mikor egyszer csak mintha számos ember beszélgetésének halk moraja ütné meg a fülét. A hologram zavartan néz körül, majd mikor a közeli konzol tetején felfedez egy pezsgospoharat, döbbszerűen így szól: "Jaj, ne...!" "Engedje meg, hogy kezet rázzak önnel!" indul meg felé Neelix az egyik raktérben, ahol épp a VPH-avató ünnepség zajlik, "Gratulálok." "Doktor, válthatnék önnel néhány szót, kérem?" szólal meg egy ismeretlen hang a hologram mögött, és mikor a Doktor megszólal, az idegen hajó személyzetébe tartozó megfigyelő pillantja meg. "Arra nem emlékszem, hogy magáról is álmodoztam volna..." húzza el a száját a hologram, miután végigmérve a földi mértékrend szerint kimondottan kövér, ám fajtársai között átlagos testalkatú humanoidot. "Nem is. Bejuttattam a szimulációmát a programjába, de én valóban is létezem." A hologram erre bosszús arccal aktiválja kommunikátorát: "Doktor a hídnak: megint ábrándozni kezdtem, valaki kapcsoljon ki!" "A Voyager-t hamarosan meg fogják támadni!" próbálkozik tovább a humanoid. "Hát persze! Mire a hos Doktor újra akcióba lendül, igaz?" "Igen, így van. Pontosan." "Ez a fő témája minden vágyálomomnak." bólogat a Doktor bosszúsán. "Én indítottam újra ezeket az algoritmusait, én helyeztem vissza ebbe a... Kitalációba." magyarázza a humanoid, miközben Seven kerül elő valahonnan, és a Doktorhoz simulva sugdosni kezd a fülébe. A hologram egy pillanatig a homlokát ráncolva mered a humanoidra, majd pezsgospoharát odaadva Sevennek, elhessegeti a not, ki kissé sértetten távozik. "Miért?" kérdezi a Doktor. "Ez volt az egyetlen lehetőségem arra, hogy beszélhessek magával." A Doktor töpreng egy pillanatig, majd a raktérben lévő ládák felé int a fejével, ahol a jelenlevők távol, nyugodtabban beszélhetnek. "Hallgatom." mondja a Doktor. "Távolsági megfigyelő vagyok, egy Nassae osztályú hajón. Az elhaladó hajókat tapogatjuk le technológia, és nyersanyagok után. Mikor találok egy megfelelő célpontot, kifosztjuk." "Tehát kémkedtek utánunk." állapítja meg a Doktor. "Sokkal inkább csak maga után." pontosít a humanoid, "Napok óta figyelem a programját egy nagy hatótávolságú mikrocsonk szennyezéssel. Maga lett volna a szemünk és a fülünk a Voyager-en. Azonban... Ezt kaptam helyette!" ragadja meg a humanoid a Doktor nyakában lógó kitüntetőt. "Az ábrándjaimat?! ... Maga rácsatlakozott az ábrándjaimra? Azért váltak instabillá az algoritmusaim!" "Az én hibám, sajnálom." "Mondjon valamit arról a támadásról." szól a Doktor, egyelőre napirendre térve a korábban hallottak fölött. "A hajóm alig egy órányira van. Segíthetek elkerülni az összetűzést, de ehhez pontosan azt kell tennie, amit mondok!" "Miért akarna maga segíteni nekünk?" "Maga ezt nem érti... A Hierarchia nem téri a hibákat. Vagy éppen... A téves információkat. Ha rájönnek a...

Tévedésemre... Elvesztem az életjogomat." "Hát, így jár az ember, ha kukkolónak áll." fordul el a hologram a humanoidtól. "De ugyanígy érdekel az is, hogy magával mi lesz." indul utána a megfigyelo, "Úgy érzem, mintha az elmúlt napokban megismertem volna." "Maga a vágyálmaim után kémkedett, nem utánam! Engem egyáltalán nem ismer!" "Dehogynem. Tudom hogyan... Muködik az elméje... Milyen remények éltetik!" mondja a humanoid lelkesen, "Ön hozta létre mindezt a sok... Alternatív lehetőséget! ... Az én fajom nagyon különbözik ettől. A gondolkodásunk... Korlátolt, és én csak... Csodálni tudom magát. ... Nem akarom, hogy baja essen." A Doktor pár pillanatra szeme látható zavarban bámul az idegenre, majd így szól: "Akkor azt hiszem ideje... Akcióba lépünk."

"Kapitány, meg fognak támadni minket. Idegen hajók közelednek." jelenti ki a hídra érkező Doktor. "Nincs semmi a szenzorokon, Doki." jegyzi meg Paris a kormányospulttól. "Álcázottak a hajóik." "Honnan tudja?" kérdezi Chakotay. "Az idegenek egyike kapcsolatba lépett velem." "Nem észleltem kommunikációt." "Az egyik ábrándomban beszélt velem." "Nem akarok erről többet hallani!" szól Janeway, "Arról azonban igen, miért szegte meg egy közvetlen parancsomat." "Be tudom bizonyítani." mutatja fel a Doktor a kezében tartott jegyzetfüzetet, "Az idegen elmondta, hogyan állítsuk át a szenzorainkat, hogy hatástalanná tegyük az álcázómezejüket." A hologram közben odasiet Kimhez, és átadja neki a jegyzetfüzetet, mire Harry kérdően néz Janewayre. Az odabólint neki, így Kim munkához lát, a konzol pedig pár pillanat múlva taktikai riadót fúj. "Igaza van." állapítja meg Kim meglepetten, mivel eddigi arckifejezéséből látszott, ő sem hisz igazán a Dokornak, "Három hajó van odakint. Távolság: hatszázmillió kilométer, egyenesen felénk tartanak." "Képernyőre." szól Janeway, "Teljes nagyítást." A fomonitoron három olyan hajó jelenik meg, mint ami korábban a ködből kísérté figyelemmel a Voyager útját.

"Az idegen nem fog segíteni nekünk, ha mi nem segítünk neki." magyarázza a doktor valamivel később Chakotaynak és Janewaynek a hídon. "És mi van, ha ez az egész része a támadásuknak?" kérdezi Paris, "És ezzel akarnak kiugrasztani?" "Segített, hogy átlássunk az álcázásukon. Én hajlok arra, hogy higgyek neki." néz Chakotay Janewayre. "Én nem különben. De mi volna, ha egyszerűen csak eltunnénk innen, maximális görbülettel?" "Az csak elodázza az összetűzést, az egész szektorban ott rejtőzködnek a hajóik." mondja a Doktor. "Van a barátjának valami terve?" kérdezi Janeway. "Azt mondta, egy hármastípusú lopakodó rajtaütésre készülnek, csak akkor lépnek ki az álcázásból, mikor már itt lesznek a nyakunkon. Figyelmeztető lövést adnak le, aztán az ellátmányunkat, és a technológiánkat követelik. Ha nem engedelmesskedünk, megsemmisítenek. ... Szerencsére az idegen megígérte, hogy elküldi a fézereik rezonancia-frekvenciáját." "Cserébe pedig..."? kérdezi Tuvok jelentősen. "Cserébe pedig." bólint a Doktor, "Tévedésből arról tájékoztatta a feletteseit, hogy én vagyok a Voyager kapitánya. Hogy megvédje magát a lefokozástól, azt akarja, hogy... Tartsuk fent ezt a látszatot. Mikor csatornát nyitnak... Nekem kell a kapitányi székre ülni. ... Sajnálom, kapitány. De ragaszkodott ehhez." Janeway lassan a Doktor elé sétál, majd így szól: "Azt hiszem, itt az ideje valóságot csinálni a fantáziából."

"Teljesen ki vagyok az idegtől! Mi van, ha kudarcot vallok?!" kérdezi a Doktor idegesen, a gyengélkedőben a programja módosítását végző Kimtől. "Pont úgy hangzik, mint én, mikor a kapitány először osztott be ügyeletre az éjszakai szolgálatban. ... Az a szék akkorán látszott, hogy azt hittem, teljesen eltűnök benne, és senki nem fog észrevenni." "De magának ott volt az Akadémiai kiképzése, amit felhasználhatott!" mutat rá a Doktor. "Hát, nekem úgy tűnt, magának is rengeteg gyakorlata van." jegyzi meg Kim vigyorogva. "Az nem volt valóságos! ... Figyeljen, Doki. Eleve azért akart képessé válni az ábrándozásra, hogy kipróbálhassa a képességeit, igaz? ... Na, tekintse ezt záróvizsgának." A hologram erre nagyot sóhajtván néz Kimre.

"Miért nem látni a borg támadás utáni burkolati károkat?" kérdezi a megfigyelőtől a felettese, szemügyre véve a Voyager képét az egyik konzolon. "Mert... Kijavították." "Ilyen gyorsan?" "Hmm..." hűmmög egy másik humanoid, "Készülünk négyes típusú támadásra." "Négyesre?"

kérdezi a megfigyelo idegesen, "Az nagyon igénybe venné az energiaforrásunkat. Eroforrásokat pazarolnánk vele. Gondolja, hogy ez... Ez tényleg szükséges?" "Nem számít, én mit gondolok. A maga távolsági felderítése borg támadást mutatott, közelrol megtekintve a hajót, ez kétségesnek látszik. Elképzelhető, hogy hibás jelentést készített róluk. Azt hiszem, az óvatosság helyénvaló." A humanoid ezzel bekódolja a döntést a nála levo szerkezetbe, majd a konzol csatlakozójába dugva azt, türelmesen várakoznak az eredményre. "A Hierarchia egyetért." állapítja meg végül a humanoid, majd a többiekre pillant: "Felkészülni a négyes típusra."

A turbólift hídra nyíló ajtajából a vörös betétes egyenruhát, és kapitányi rangjelzést viselő Doktor lép ki, a nyomában Kimmel. "Kapitány a hídon!" szól Paris, mire Kim vállon veregeti az ettől idegesen összerezzeno hologramot. A Doktor úgy megy a nagy székhez, mintha a kivégzésére tartana, majd sokáig nézegeti a kapitány helyét. "Nem harap." jegyzi meg a mögötte álló Chakotay. "Mit nem adnék most egy hajrá-pomponért." sóhajt fel Paris. "Egy... Miért?" mered rá Kim. "Osrégi technológia." legyint Paris. A Doktor végül csak leereszkedik a székbe, eloször még mintha karót nyelt volna, aztán elengedve magát, hátradol. A két szék közötti lekérdezőterminál ezt a pillanatot választja arra, hogy hangjelzés kíséretében tudtasson valamit, mire a hologram ijedten pattan fel, majd zavartan körülnézve újra nekifut a dolognak, és ezúttal sikerül ülve maradnia. "Kapitány, készen állunk." üzeni Chakotay, ő is a széke felé indulva.

Janeway, aki az asztrometriai labort nevezte ki parancsnoki bunkerré, Seven mellé lép, szemügyre veszi az egyik pult kijelzéseit, majd így szól: "Vettem, parancsnok." "A belső kommunikációs kapcsolat kész. A Doktoron kívül senki más nem fogja hallani." néz Seven Janewayre. "Doktor, készen áll?" kérdezi a kapitány.

A kapitányi székben ülo hologram félrebillentett fejjel hallgatózni kezd, majd kényszeredett vigyorral így szól: "Nem. De hát van más választásom?" "Én itt leszek magával minden lépésnél. Csak ne feledje: azért még én vagyok a kapitány." "Értettem." A taktikai konzol jelezni kezd, majd Tuvok így szól: "Adást észlelek egy biztonsági csatornán, csak hang." "Biztosan a Doktor barátja. Halljuk, mit akar mondani." szól Chakotay, "Doktor...?" A hologram megköszörüli a torkát, majd így szól: "Tessék, itt a Voyager. Én vagyok..." "Doktor...! Szörnyű dolog történt. Négyes típusú támadást rendeltek el, a fézereink frekvenciáját folyamatosan változtatni fogják! ... Nem fogok tudni segíteni maguknak!" "Kitéromanover!" rendelkezik Chakotay. "Három hajó lép ki álcázásból a bal oldalunkon." jelenti Tuvok, és a Voyager a következő pillanatban megrázkódik az első találattól. "Én nem úgy éreztem, hogy ez figyelmeztető lövés lett volna..." forgatja a szemét Paris. "Közvetlen találát, a pajzs kitart." szól Tuvok. "Hívnak minket." jelenti Kim. "Itt az idő, Doktor." néz Chakotay az idegesen nézelodo hologramra, "Képernyőre."

"Látják, itt van!" mondja a megfigyelo lelkesen, mikor a Doktor megjelenik a monitoron, majd észbe kapva sokkal visszafogottabban folytatja, miközben felettese a képernyő elé lép, "Csak óvatosan, veszélyes." "A Hierarchia uralja ezt az urtértséget." mondja a humanoid, miután a Doktor barátságosan odaintett neki, "A hajójuk olyan technológiával és ellátmánnyal rendelkezik, amire igényt tartunk."

"Mondja meg neki, hogy védekezni fogunk, nem adjuk át nekik, amit akarnak." üzeni Janeway a Doktornak a zárt kommunikációs vonalon. "Védekezni fogunk! Nem adjuk át nekik, amit akarnak!" ismétli a Doktor hangosan. "Hmm...?" mered rá zavartan a humanoid a fomonitorról. "Úgy értem, maguk nem fogják megkapni amit akarnak! ... Egymillió év alatt sem! Akkor semmiképp, ha nekem is van beleszólásom a dologba!" "Ne rögtönözzön, Doktor." érkezik Janeway figyelmeztetése, mire a hologram hangosan válaszol: "Bocsánat." Chakotay a hologramra sandít, de a jelek szerint az idegenek nem tulajdonítottak jelentőséget a bakinak. "Egy tuzpárbaj mindkettonk hajóiban kárt tenne. De nekünk van utánpótlásunk a közelben, maguk viszont egyedül vannak. Kapcsolják ki a fegyvereiket, és készüljenek a..." Az adás ekkor megszakad, mire a Doktor kérdon pillant a megszólaló Tuvokra: "Bocsánat a megszakításért, parancsnok, de találtam egy esetleges gyenge pontot a pajzsukon. ... Ám idore van szükségem a fézerek átállításához." "Foglalja le őket, Doktor." mondja Chakotay a hologramnak, majd otthagya a székét, így szól: "Képernyőre." "Ez az utolsó

figyelmeztetésem!" mondja a képernyőn megjelenő humanoid. "Ne... Sietessenek." változtatja meg a mondat végét a Doktor, mivel eredetileg Chakotayra akart rászólni, hogy ne hagyja egyedül. "Kapcsolják ki a fegyvereiket, azonnal. Nem mondom még egyszer." "Én úgy látom, hogy maga fizio-emocionális rendellenességben szenved. Türelmetlen, gyorsan dühbe jön... Van fogalma arról, mit csinál ez a vérnyomással?" kérdezi a Doktor, nem tudta róla, hogy közben Janewayt gutaütés kerülgeti az asztrometrián, "Talán beszélnie kellene egy orvossal." "Féztűz." jelenti Tuvok, és a fomonitronon látszik, ahogy az idegen hajó megrázkódik a találattól. "Közvetlen találát." jelenti Kim. "Hah! .. Na, ez hogy tetszett, mi?" kérdezi a Doktor diadalmas arccal, "Kaptak a saját orvosságukból!" "Higgadjon le, Doktor." érkezik Janeway üzenete, mire a hologram bólint. Ezt követően az idegenek nyitnak tüzet, ráadásul egész hatékonyan. "Féztűz üzenet kívül." jelenti Tuvok. "Készüljenek a behatolásra." szól a humanoid. "Ideje tárgyalni, Doktor. Mondja meg nekik, hogy..." üzeni Janeway, ám a Doktor elszánt arccal csattan fel: "Tuvok!" A vulcani kérdőn néz a székbe felpattanva a híd közepére lépő Doktorra, aki így folytatja: "Fotonlöveget elokészíteni!" Erre mindenki zavartan nézelődni kezd, a Doktor pedig így szól: "Tuvok, parancsot adtam!" Chakotay és a vulcani összenéznek, majd a parancsnok bólintására Tuvok így szól: "Fotonlöveg feltöltés alatt... Uram." "Ne kelljen kiadnom a tüzparancsot." néz a hologram a fomonitronon látható idegenre. "A szenzoraink nem mutatnak fegyvertöltési folyamatot..." mondja az kissé nyugtalanul. "Persze, hogy nem. A fotonlöveg szenzorok számára észlelhetetlen." "A borg sem észlelte, ezért pusztultak el..." súgja oda a megfigyelő a felettesének. "A Borg, a Hierarchia... Nekem mind egyforma. Csak egy a sok eroszkódo fickók közül, aki nem tudja, mikor kell eltakarodni." mondja a Doktor. "El fognak párologtatni..." mondja a megfigyelő idegesen. A felettese egy pillanat múltán idegesen bontja a kapcsolatot, a Voyager tisztikara pedig feszülten várja az események alakulását. Az idegenek hajóján közben rövid tanácskozás zajlik a szokásos módon, majd a konzolon megjelenő fények láttán többen megkönnyebbülten sóhajtanak fel. "A Hierarchia visszavonulást javasol." mondja a felettes.

"Teljes impulzusmeghajtással elszakadnak." jelenti Kim. Tuvok és Chakotay megint összenéznek, a Doktor pedig visszabotorkál a kapitányi székhez, de elotte megtorpan. "Csak nyugodtan, Doktor. Kérdemelte." bízta Chakotay vidáman, így a hologram végül letelepszik, és elmosolyodva néz körül a hídon.

"Seven of Nine hívja a Doktort." szólal meg Seven hangja az interkomból a főorvosi irodában. "Mondja." néz fel a hologram az asztali terminálról. "Szükségem van segítségére az étkezőben." A Doktor felsóhajt, majd a mobil emittert kivéve védotokjából, így szól: "Máris ott vagyok." "Meglepetés!" kiáltanak fel az étkezőben összegyűlt, díszegyenruhát viselő tisztek, és a legénység számos másik tagja, mikor a hologram megérkezik. "Ne aggódjon, Doki, nem álmodik." kiabál be Kim vidáman. "Kapitány...?" mered a Doktor zavartan Janewayre, mire az kinyújtja a kezét Kim felé, aki a tenyerébe tesz valamit. "A hajó és a legénység fantáziadús módon végrehajtott megvédéséért a Csillagflotta elismerő érdemrendjével tüntetem ki." mondja a Doktor elé lépő Janeway, miközben feltuza annak egyenruhájára a kitüntetést, "Gratulálok." "Köszönöm." "Újra fontolóra vettem a kérelmét is. Engedélyezni fogok egy kutatási programot, a parancsnoki képességeinek felderítésére." mondja Janeway, majd mosolyogva hozzáteszi: "Maga született tehetség..." A jelenlevők erre felnevetnek, majd tapsolni kezdenek, miközben Seven válik ki a társaságból, és a hologramhoz lépve így szól: "Gratulálok, Doktor." A no ezzel gyorsan arcon csókolja a hologramot, majd téve egy kört körülötte, hozzáteszi: "Ez egy plátói gesztus volt. Ne várja, hogy modellt is állók majd." "Tudomásul vettem." bólint a hologram, zavart torokköszörölések közepette.

124. Alice – Alice

"Jól van, jól van... Na várjon. Szóval, ha 2304-ben házasodott, és a lánya a tizenegyedik pon farr-ja idején fogant, akkor így... Százhatvankét évesnek kell lennie." fordul Paris a kapitányi székből ülvén Tuvok felé, aki, miközben egy jegyzetfüzetet tanulmányoz, így szól: "Helytelen." "Ugyan már, Tom, a fickó nem idosebb száznegyvennél." jelenti ki Kim, "Azt tudjuk, hogy legalább száz volt, mikor másodszor lépett be a Csillagflottához, szóval szerintem olyan... Százharminchárom lehet...?" "Szintén helytelen. ... Attól tartok, egyiküknek sincs elegendő adata egy logikus következtetés levonásához." "Jaj, Tuvok, mondja már meg!" szól Paris. "Nem látom értelmét, hogy felvilágosítsam magukat." "Nehogy azt mondja, hogy a vulcaniak szégyenlik a korukat..." jegyzi meg erre Kim. "Épp ellenkezőleg. Értékeljük a bölcsességet, ami az évek elorehaladásával jár." "Ebben az esetben... Maga mennyire bölcs?" "Ahhoz eléggé, hogy véget vessék ennek a kérdezősködésnek." jelenti ki Tuvok, miközben visszaadja a jegyzetfüzetet a mellé álló biztonsági tisztnak, aki távozik vele. A kormányospult ekkor jelezni kezd, mire Paris így szól: "Ezt most megúsza..." "Egy egész flottát észlelek. Kétszázezer kilométer, egyenesen előttünk." jelenti Kim. "Tudja azonosítani őket?" kérdezi Tuvok. "Negatív, uram." "Többféle hajótest-struktúrát észlelek." mondja Paris. "Pajzsokat fel, vörös készültség." rendelkezik Tuvok, mire Janeway és Chakotay azonnal elokerülnek a készenléti helyiségből. "Jelentést." szól Janeway, útból a széke felé, amiből Tuvok időközben felállt. "Nagy számú hajót észleltünk egyenesen előttünk." "Ellenségesek?" kérdezi Chakotay. "Elképzelhető. Töltöm a fegyverzetet." "Képernyőre." szól Janeway, Chakotayval együtt elfoglalva helyét. A fomonitronon meglehetősen kaotikus látvány jelenik meg, valóban mindenféle hajók, és köztük számos maradvány lebeg az urban. "Hatvankét hajót, és néhány száz hajódarabot észlelek." "Egy roncsstelep." vigyorodik el Paris, "Gratulálok, Tuvok, épp most mentett meg minket egy flottányi ellenséges szeméttől." Tuvok persze nem reagál a megjegyzésre, Kim ellenben így szól: "Hívnak minket." "Lássuk, mit akarnak" mondja Janeway. "Üdvözlöm önöket Abbadon Elveszett Kincsek Lerakatában." mondja a képernyőn megjelenő, kissé egy borgra emlékeztető humanoid behízelgő modorban, "Legyen éjjel, vagy nappal, mi mindig nyitva vagyunk. ... Nézzenek körül!" A humanoid besiet a mögötte látható mindenféle holmi közé, és onnan folytatja: "Meglehet, találnak itt valamit, amiről eddig nem is tudták, hogy szükségük van rá!"

A Voyager valamivel később a hatalmas urbéli roncsstelep szélén lebeg.

"Mr. Abbadon..." fogadja Chakotay a transzporteremelőnyen megjelenő, kissé izgágának tűnő férfit. "A nevet az apám hagyta rám, aki az ő apjától örökölte. Tudom, nem valami nagy képzelőerőre valló szokás, de én ugyanúgy hallgatom rá..." "Én Chakotay parancsnok vagyok, ő pedig Mr. Neelix." mutatja be Chakotay a mellé álló talaxiait. "Üdvözlöm a Voyager-en." szól Neelix. "Neelix, igaz? Ön is olyan kereskedőféle, nemde?" lép le Abbadon az emelőnyről. "Ah... Miből gondolja?" "Udvariás viselkedés, figyelmes tekintet, nyilvánvaló, hogy ön közösségi ember." "Önök remek az emberismerete, Mr. Abbadon." állapítja meg Chakotay. "Hasznos képesség az én munkámban." "Na jó, elismerem, volt idő, mikor ezzel foglalkoztam..." mondja Neelix, mire Abbadon diadalmas arccal pillant rá, "De mostanában inkább az ételek, és a diplomácia köti le a figyelmemet." "Nos, akkor akár egy új izo-konvekciós süto, akár egy szelektív adatfordító-mátrix érdekelje is, jó helyen jár." mondja Abbadon büszkén, majd odaad egy kéziterminált Chakotaynak: "Ez a készletnyilvántartásom, plusz-mínusz pár apróság. Húsz év alatt elkallódik pár dolog." "Úgy tunik, vannak olyan cikkei, amik érdekelhetnek minket..." állapítja meg Chakotay, átfutva a listát. "Ah... A kérdés az, ön mire számít cserében?" kérdezi Neelix, miközben Abbadon a transzporter vezérlését kezdi nézegetni, majd megszemléli a falburkolatot is: "Hm... Mesterséges gravitációvezető-bevonat. ... Plazmaalapú energiarendszer, hm? Lenyugózó." "Ezek beépített rendszerek, sajnos nem tudnánk eladni önnek anélkül, hogy szét kelljen szednünk az egész hajót."

mondja Chakotay. "Parancsnok, nincs néhány tartalék duranium-panelünk az egyes raktérben?" fordul Neelix Chakotay felé, "Egy kis átalakítással lehet belőlük gravitációvezetot készíteni." "Jó ötlet. ... Mutassa meg Mr. Abbadonnak a mi készleteinket, és jelentkezzenek, ha végeztek." szól Chakotay, ezzel a kijárat felé veszi az irányt. "Igen, uram. ... Mr. Abbadon, kövessen, kérem."

"Ez a fickó több technikát gyűjtött össze, mint a borg." állapítja meg Kim, aki Sevennel és Parissal együtt az asztrometriai laborból vizsgálják a roncsstelep 'kínálatát'. "De majdnem az összes használhatatlan." jelenti ki Seven. "Várjanak... Az mi?" mutat Paris a képernyőre, mire Seven Kimre pillant: "Zászlós?" "A negyvenkilenc-alfa rácspont." fordít Kim, majd felnagyítja a kérdéses területet, így egy kisméretű hajó, vagyis talán inkább sikló válik láthatóvá. "Ah... Gyönyörű...!" mondja Paris áhítattal. "Csak egy rozsdás konzervdoboz." von vállat Kim. "Viccelsz? Nézd meg a kontúrokat, ez művészi munka! Ezt a hajót nem építették, hanem megformázták. Azt hiszem, szerelmes vagyok..." mondja Paris, mire Seven alaposan megnézi magának.

"Ezzel tizenöt kielégítő állapotú energia-szabályzó, és... Egy kis munkával még hármat ki tudunk szerelni." mondja Neelix Chakotaynak a tanácsteremben, ahol rajtuk kívül még Kim és Paris vannak jelen, "Sevennek kétségei vannak az ioncseréző rudakkal kapcsolatban." "Megkockáztatjuk." határoz Chakotay, "Adjátok is a listához. ... És mi a helyzet ezekkel a kulturális mutárgyakkal?" "Ah... Csak pár apróság, amikről úgy véltem, talán lehet valami történelmi értékük. Nem kerülnek sokba." "Jó eresztésnek tunik. Ennyi lesz?" kérdezi Chakotay, mire Paris Neelix felé fordul, aki így szól: "Ah, igen, volna még... Egy tétel. Egy... Kis hajó, ami nagy hasznunkra lehet." "Vannak siklóink, a Delta Flyert nem is említve. Minek kéne nekünk az a gazdátlan hajó?" kérdezi Chakotay. "Chakotay, az a hajó egy csiszolatlan gyémánt. Jó, kicsit ütött-kopott, de... Tessék, nézze csak meg a rendszereit." mondja Paris lelkesen, ezzel a fal terminálhoz siet, hogy lehívja a siklóról elérhető adatokat, "Van benne... Egy neurogén interfész, ami lehetővé teszi, hogy közvetlenül a pilóta gondolataira reagáljon. Ettől gyorsabb, és manőverezhetőbb, mint bármi, amink van, a Delta Flyert is beleértve." "Ezen felül, optronikus fegyverrendszer van." teszi hozzá Neelix. "Látom a lényegét." bólint Chakotay, majd Parisra pillant: "Biztos, hogy nem csak egy új játékot akar magának?" "Nem, egyáltalán! Még B'Elanna is úgy gondolja, megéri magunkkal vinni ezt a hajót." "Talán... Ha volna emberünk a megjavításához..." "Én megcsinálom mindent, a szabadidőmben." jelenti ki Paris, "És... Ha mégis kéne segítség, Harry felajánlotta." "Tényleg?" mered Kim Parisra, mire Chakotay elvigyorodik, majd felsóhajtva megkérdi: "Mibe kerülne ez nekünk?" "Abbadon felajánlotta három használt energiacella, és Tom zenegyűjteménye ellenében." "A wurlitzerem..." von vállat Paris. "Jól van. ... Egy alig használt idegen hajó." veszi fel Chakotay Paris 'szerelmét' a bevásárló listára, "De aztán nehogy megbánjam." "Ah, nem fogja." jelenti ki Paris.

"Ne feledje, egy ülés, nem nagy raktér, sebességre tervezték, nem szállítókapacitásra." mondja Abbadon Parisnak a Voyager egyik folyosóján. "Értettem." "És ügyeljen, hogy kezelje a fűvókákat, nem szereti a férfias bánásmódot." "Temperamentumos?" kérdezi a mögöttük haladó Neelix. "Érzékeny lélek." pontosít Abbadon, "Elvárja a tiszteletet, mint bármelyik kifinomult gépezet." "Egészen úgy hangzik, mintha sajnálna megválni tőle." jegyzi meg Paris, "Hát, bizonyos értelemben kicsit olyan volt nekem, mint egy férjhez adható lányom, de ez nem azt jelenti, hogy bárkire megpróbáltam rászógni. ... Van egy olyan érzésem, mag az a fajta pilóta, akire szüksége van. Valaki, aki megfelelően bánik vele, és odafigyel rá." "Én vagyok a maga embere." jelenti ki Paris, mikor megérkezik a szállítóhídhöz. "Ne aggódjon, Mr. Abbadon, jó kezében lesz." mondja Neelix. "Nos... Ez nagyon produktív árucseré volt." mondja Abbadon elégedetten, miközben elhelyezkedik a transzporteremelőn, "Ah, csak egy dolog volna még." "Hadd találjam ki." szól Neelix, "Fizetés után nincs reklamáció." Abbadon erre elmosolyodva bólint oda Neelixnek, aki vidáman néz Parisra.

Az Abbadontól vásárolt hajócska a Voyager siklóhangárjában pihen, belsejéből Paris hangja hallatszik: "Még mindig nem tudom feléleszteni a kijelzőket...!" "Itt a magyarázat." lép Kim a sikló

bejárat nyílásába, "Még egy döglött energiacella." "Jaj, Alice, hagyd már... Nem szállnál le rólunk egy kicsit...?" méltatlankodik Paris a pilótafülkében, miközben Kim vigyorogva teszi a hibás alkatrészt a közeli szerelőállványon sorakozó többi mellé. "Alice?" kérdezi Kim. "Ah, valami nevet adnom kellett neki..." "Mit szólnál ahhoz, hogy 'A veszett ügy'?" kérdezi Kim, mire Paris odabent felnevet: "Alice Battisti maga volt a megtestesült veszett ügy. ... Még az Akadémián találkoztunk, okos volt, szexis... De jól agyon tudta vágni a napjaimat." "Akkor tényleg jó lesz az Alice." állapítja meg Kim vidáman, majd a hajó külső burkolatán felnyitott szerviznyíláshoz fordul, és egy szerszámmal kezelésbe vesz benne valamit, majd agy szól: "Próbáld meg megint." A hajó ablakai kivilágosodnak, és a halk búgásból ítélve a foreaktor is beindul. "Megvan a pulzusa!" hallatszik Paris diadalmas kiáltása odabent, mire Kim is beszáll a hajóba, majd körülnézve így szól: "Egy kicsit fapados..." "Ahogy Seven mondaná... Hatékony a tervezése." mondja erre Paris, "A fő számítógép már éled." "Nem sok adat van benne... Csak pár tervrajz." állapítja meg Kim, mikor Paris keresgélni kezd az adattárban a pilótakonzol egyik kezelőfelületén, "Mintha valaki megpróbálta volna törölni az adatbázist." "És lehet, hogy a kilométerórát is visszatekerték. ... Lássuk, mit tud ez a neurogén interfész." mondja Paris, ezzel hátradol a pilótaülésben, mire egy vékony fémpánt csúszik a homloka elé. Ekkor derül ki, hogy a hajó mindeddig csak készenléti állapotban lehetett, ugyanis az interfész aktiválásával mintha valahol beindulna egy fő reaktormag, bekapcsolnak a helyzetfények, és a hajó alja alól erős fény árad ki. "Huu..." bámul maga elé Paris, mintha láthatatlan kijelzőket venne szemügyre. "Milyen érzés?" kérdezi Kim. Paris pár pillanatig összpontosít, majd zavartan szólal meg: "Hát... Elég nehéz leírni. Be vagyok kötve az összes elsodleges rendszerbe... Muveletek, tüzvezetés, szenzorok..." A szenzorpánt ekkor hirtelen visszahúzódik, és a hajó sötétbe borul. "Most meg mi van?" néz körül Paris. "Kiegettünk két újabb energiacellát." állapítja meg Kim. "Nah! ... Nézz utána, át tudod-e szervezni az energiaelosztó-hálózatot." mondja Paris. "Nézd, mindketten fáradtak vagyunk... Miért nem hagyjuk abba mára, és folytatjuk majd holnap?" "Ugyan, pár óra még belefér..." "Neked talán, de én megyek aludni." jelenti ki Kim a sikló kijárata felé indulva. "Na jó... Te nyertél." sóhajt fel Paris ezzel Harry után ered. A páros elhagyja a hangárt, de Paris az ajtóból még visszanéz a hajóra: "Jó éjt, Alice. Reggel találkozunk." Kicsivel az után, hogy a hangár biztonsági ajtaja becsukódott, a némaságba burkolózó hajó életre kel, és a pilótakonzol fő monitorán bio-letapogatási adatok kezdenek futni, majd koponyafelvételek láthatók, amelyek Paris fejéről készültek. "Jó éjt, Alice. Reggel találkozunk." hallatszik Paris hangja a pilótafülkében. "Reggel találkozunk." szólal meg ismét a második mondat, kissé torzabban, majd még néhány alkalommal, minden egyes iterációval változva egy kicsit, míg végül már egy nő hangja hallható.

Paris a kabinjában dolgozva mintha egy női hangot hallana, amint a nevét mondja. "B'Elanna...?" néz körül Tom összevont szemöldökkel, majd a kijárat felé indul, és kilépve az ajtón körülnéz a folyosón. Jobb felől lépteket hall, így elindul arrafelé, és még éppen lát valakit befordulni a sarkon, de nem tudja utolérni. Az üldözoversen egészen a hangárig tart, ahol, miután a biztonsági ajtó kinyílt, Paris meglepetten bámul be rajta: "Maga meg kicsoda?" "Én vagyok az... Alice." hallatszik egy női hang, mire Paris belép az ajtón.

"Jó reggelt, Alice." mondja a másnap reggel szerszámos táskával a vállán a hangárba besiető Paris az odabent csendben várakozó hajónak.

Tom a napot a hajó javításával tölti, előbb a pilótakonzol van soron, majd megtakarítja a vastag kosszal fedett ablakokat, ezt követően pedig a burkolathibák kijavítása a következő lépés. Végül Paris, immár nem egyenruhában, hanem egy fényes-szürke anyagból készült öltözetben, leveszi kommunikátorát a félredobott egyenruháról, lefújja róla a ráakódott port, majd új ruhája mellrészére biggyeszti a kommunikátort.

"Sajnálom, de... Ezen a téren meg kell bíznom bennem." mondja a szürke ruhában lévő Paris a gépház emeletén lévő konzolok egyikének, amin Alice külső nézeti rajzai láthatók, "Sokkal boldogabb leszel, ha át tudom hidalni az EPS-reléket." Az egyik feljáró felől Kim érkezik, Proton

kapitány szimulációhoz öltözve: "Tom..." "Igen?" "Kihez beszélsz?" "Alice-hez. Ma nagyon makacsnak látszik. Akármilyen csinálok, nem tudom rávenni, hogy beindítsa a meghajtórendszerét." "Következő kérdés: mi ez rajtad?" "Ah... Alice adatbázisában találtam ezt a repülőruhát. ... Az utolsó pilótája viselte." "Ah... Már azt hittem, megváltoztattad Proton kapitány megjelenését. ... Harminchetedik fejezet..." "Ja, a Fájdalom hálója! Teljesen elfelejtettem." "Nem gond, van még egy órád a holodeckben." "Ahm... Tudod..." néz Paris zavartan Harryre, "Ez nem valami jó alkalom. Holnap nem lehetne?" fordul vissza Paris a konzol felé. "Tegnap is ezt mondtad." "Sajnálom, Harry, Alice-nek szüksége van rám." "És mi lesz Arachnia királynóval?" "Add át neki üdvözlétem." Kim bosszúsan felsóhajt, ezzel eloldalog.

"Seven...!" néz Neelix az étkezőbe besiető nőről, miközben az Abbadontól vett mindenféle mutárgyak tisztoztatásával foglalatoskodik az egyik asztalnál, "Mit adhatok?" "Visszatérítést." szól Seven, odaadva Neelixnek egy jegyzetfüzetet, "Az Abbadontól vett térképek pontatlanok." "Tényleg?" "Elavult adatok alapján készültek." "Nem ez az egyetlen holmi, ami nem éppen olyan fényes, mint a hirdetésen..." sóhajt fel Neelix bosszúsan, az asztalon elötte heverő holmikra mutatva. "Mutárgyak." állapítja meg Seven. "Abbadon szerint a Delta Kvadráns elveszett mukincsei." mondja Neelix, miközben Seven felveszi az egyik tárgyat, és alaposabban szemügyre veszi, "De ha engem kérdez, csak értéktelen csecsebecse..." "Talán mégsem. ... Ez egy berillium-kristály." "Értékes?" kérdezi Neelix reménykedve. "A 539-es rácspontban a berillium a hivatalos fizetőeszköz. Vannak fajok, amik egy egész csillaghajó-flottát adnának ezért a... Csecsebecséért." "Ha Abbadon tudta volna, biztos nem adja ide pár plazma-kicsatolóért." mondja Neelix, megnézve a tárgyat, amit Seven odaadott neki, "Hah... Talán vissza kéne adnom." "Ha szabad emlékeztetnem... Fizetés után nincs reklamáció." jegyzi meg erre Seven jelentőségteljesen, majd a jegyzetfüzetét magához véve, távozik. Pár pillanattal később Paris érkezik: "Neelix... Kéne még egy üveg pezsgó, ha nem bánja." "Újabb évforduló?" kérdezi a talaxiai az egyik replikátornál megálló Parist, aki még mindig a sötét repülőruhát viseli. "Nem. Megkereszelem Alice-t." "Gratulálok." áll fel Neelix az asztaltól lelkesen, "Akkor én meg összeütök valamit a legénységnek." "Ne fáradjon, ez zártkörű rendezvény lesz. Csak én, meg B'Elanna." "Meg Alice, természetesen." "Meg persze ő." bólogat Paris, megállva a tálalópult mellett, ami mögé Neelix időközben besietett. "Ah, nincs is annál szebb, mint ha saját hajója van az embernek. Emlékszem, milyen volt, mikor eloször pillantottam meg az én kis áruszállítót, Baxialt." "Ne is mondja, szerelem első látásra." bólint Paris. "Hát... Tulajdonképpen én úgy éreztem, ennél rosszabbat még életemben nem láttam." ingatja a fejét Neelix vidáman, majd mindketten felnevetnek, "De aztán a szívemhez nőtt. Igazából nem is tudom... Hogy lettem volna meg nélküle. ... Hiszen ott van lent ő is a siklóhangárban. Miért nem visszük ki Alice-el együtt egy kettős randira?" "Maga hozza az uzsonnás kosarat, én meg csomagolok deutériumot." mondja Paris vidáman.

"Szóval, végre találkozhatom a 'másikkal'..." néz B'Elanna Parisra, miközben kettesben tartanak a siklóhangár felé. "Ne legyél túl szigorú vele, még messze nincs befejezve." "Mikor szoktam én túl szigorú lenni?" néz B'Elanna vidáman Parisra, mire az erőtelt komolysággal kérdez vissza: "Ez valami beugratós kérdés...?" A páros közben megérkezett a hangár ajtajához, és Paris a nyitópanelhez lépve így szól: "Kész vagy?" Torres bólint, így Paris kinyitja az ajtót, majd besétálnak a hangárba, amelynek közepén ott áll a hajó, makulátlan burkolattal, fényesre pucolt ablakokkal, mintha most jött volna ki a gyárból. "Na...?" néz Paris büszkén B'Elannára. "Gyönyörű. Alig tudom elhinni, hogy ez ugyanaz a hajó." "Hát... Részben nem is. ... Kicseréltem az impulzus-reaktort, a navigációs rendszert, a plazma-sokszorozókat... És még sorolhatnám. ... Még néhány kisebb javítás, és urálló lesz." mondja Paris, majd odaadja a pezsgősüveget B'Elannának: "Érdekel a megtiszteltetés?" "Szinte vétek volna hozzávágni ezt a burkolathoz..." veszi szemügyre Torres az üveget, mire Tom eltöpreng, majd így szól: "Mondasz valamit..."

Így aztán a keresztelől inkább pezsgőzés lesz a hajó két személy számára kissé szűkös pilótafülkéjében, bár mikor az ital kiszalad Torres poharából, Paris idegesen törölgetni kezd:

"Vigyázz, az impulzus-trimmer...!" "Mindjárt hívok egy gépészcsapatot, hogy takarítsák fel..." jegyzi meg erre B'Elanna, "Alice-re." "Alice-re!" bólint Paris, majd koccintanak, és isznak egy-egy kortyot. "És, mikor lesz az első út?" kérdezi B'Elanna. "Pár napon belül, ha fel tudok hajtani minden szükséges alkatrészt. Akarsz velem jönni?" "Lesz itt elég hely?" "Legfeljebb összebújunk..." "Menni fog." húzódik közelebb B'Elanna Tomhoz, de mielőtt megcsókolhatná, a pilótakonzol jelezni kezd. "Várj csak..." mondja erre Paris. "Valami baj van?" A környezetszabályzás... Be kell állítanom." "Mintha melegebb is lenne idebent, nem?" "Alice, csökkentsd a légkör hőmérsékletét." szól Paris. "Kérem, pontosíts, Tom." szólal meg egy feltunoen étellel teli női hang, mire B'Elanna felkapja a fejét. "Öt fok elég lesz." "Hőmérséklet-módosítás kész." "Ez aztán a hang..." jegyzi meg Torres. "A hajó tartozéka volt." von vállat Paris, majd B'Elannára pillant: "Tán féltékeny lettél...?" "Hát, talán volna rá okom." jelenti ki Torres nagy komolyan, mire Paris ránevet, "Hallottam, aludtál is itt." "Mikor Alice hagyott aludni." "Úgy hangzik, mintha nem sokszor hagyott volna..." jegyzi meg B'Elanna, de Tom nem igazán figyel rá, teljesen belemerül a jobb oldali segédkonzol buvölésébe, így Torres nézegetni kezdi a kijelzéseket, majd így szól: "Hát... Ha akarsz még rajta javítani, talán a reaktor-beállítással kellene kezdeni, túl magas a deutérium-bevitel." "Alice így szereti." B'Elanna erre kissé meglepetten sandít Parisra, majd megpróbál beszállni a munkába, de Tom elkapja a kezét: "Ahhoz ne nyúlj!" "Csak próbáltam segíteni." "Kösz, de remekül vagyunk." "Vagytok...? Tom, ez egy hajó!" "Igen, de az én hajóm." "Hát... Akkor talán kettesben is hagylak benneteket." "Jó..." bólint Paris szórakozottan, "Viszlát később..." "Kösz a pezsgót." húzza el a száját Torres, ezzel bosszús arccal a kijárat felé veszi az irányt. Ám mikor megnyomja az ajtónyitó gombot, az egy fájdalmas elektromos kisüléssel ajándékozza meg, mire felszisszen. "Bocs." néz rá Paris, közben kioldva az ajtózárat a pilótakonzolról, "Meg kéne végre javítanom."

"Harminc méter EPS csatorna, egy szélessávú szenzormátrix, egy taktikai adatmodul...?" olvassa Chakotay a kezében tartott jegyzetfüzetrol az irodájában, majd a türelmetlenül járkáló Parisra pillant: "Tom, értékelem a lelkesedését, de ezeket az alkatrészeket most nem tudjuk nélkülözni." "De hát csak hevernek ott a kettes raktérben." "Az a vészartalék. És most nincs vészhelyzet." mutat rá Chakotay. "Jól van... És mi volna, ha replikálnám őket?" "Ahhoz energia kell. És jelenleg nem vagyunk éppen valami jól eleresztve. Talán pár héten belül, ha sikerül feltölteni az energia-tartalékunkat." "Pár hét?! Hah! ... És addig mihez kezdjek?" "Végezze a kötelességét... Amit mostanában elhanyagol. ... Kétszer késett el a gyengélkedobol, figyelmetlen a hídon. Talán ideje volna pihentetni a projektet." Paris erre felsóhajt, majd így szól: "Igaza van. Azt hiszem, túlzásba viszem." "Elég leharcoltnak látszik... Talán be kellene néznie a gyengélkedore, és megvizsgáltatni magát a Doktorral." "Nem, remekül vagyok. Csak nem... Nem aludtam eleget." "Hát... A következő szolgálata nulla hét nulla-nullakor kezdődik. Miért nem tesz magának egy szívességet, és tart korai villanyoltást?" "Igen... Jó ötlet." bólint Paris bizonytalanul, ezzel a kijárat felé indul. "Még valami..." szól utána Chakotay, "Értékelném, ha megborotválkozna, és visszatérne az egyenruhájához. Itt szabályok is vannak..." "Igen, uram." "Alice repülni fog." mondja Chakotay biztató hangon, "Csak adjon neki egy kis időt."

"Sajnálom, Alice..." mondja a siklóhangárba belépo Paris a hajónak, "De le kell fűjünk a próbaútat. ... Csak pár vacak tartalék alkatrész kéne, de Chakotay szerint a Voyager egy tapodtat sem tudna tenni nélkülük." "De már olyan közel vagyunk..." mondja a hajónak támaszkodva álló fiatal nő, aki ugyanolyan ruhát visel, mint Paris. "Hát... Parancsot kaptam tőle." "És, mióta törodsz ilyen nagyon a parancsokkal?" kérdezi a nő. "Már így is csak zászlós vagyok. Azt akarod, hogy a kadétként végezzem?" füstölög Paris, közben nekilátva kihámozni magát a repülóruhából. "Ne vedd le..." állítja meg a nő. "Attól tartok, vissza kell térnem az egyenruhához. Szabályzat." "Hagyd a szabályzatot! Miután végeztél a javításommal... Elmehetünk valahová együtt..." mondja a nő, újra nekidolva a hajónak. "Hagyjuk el a Voyager-t?" "Jó ideje volt már, hogy olyan pilótával voltam együtt, aki kompatibilis velem. Mehetünk, ahová csak akarod." "Ez nagyon csábító, Alice... De nem léphetek le csak így." mondja Paris, közben matatni kezdve valamit a hajón. "Mi tart vissza?" "A

munkám, hogy csak egyet említsek. ... A barátaim... És B'Elanna." "O nem ért meg téged úgy, ahogy én. Senki sem közülük." Paris hosszan nézi a not, majd a kezében lévő szerszámot lecsapva a hajó burkolatára, a kijárat felé indul: "Nézd... Pár héten belül talán megejthetjük a próbautat, és ha az jól sikerül, biztos, hogy a kapitány közösen fog minket feladatokra küldeni. De nem hagyhatom el a Voyager-t." Paris visszafordul a hajó felé, de a no nincs ott, a hangja Tom mögött szólal meg: "Rendben. Biztosan tudod, mi a legjobb nekünk." "Igen, azt hiszem..." "Kicsit fáradtnak látszol." állapítja meg Alice, közelebb húzódva Parishoz, "Mit szólnál egy kis pihenéshez?" "Dolj hátra. Lazíts..." mondja Alice a hajó pilótaülésébe leereszkedő Parishnak, "Hadd segítsen." A no megigazítja Paris repülóruháját, aminek Tom kérden tapogatja meg a mellkasi részét, mikor olyasmit érez a ruhában, ami korábban nem volt ott: "Ezek mik?" "Csak pár változtatás, amit a ruhán eszközöltem. Segíteni fognak, hogy szorosabban együtt dolgozhassunk. ... Megmutatom. ... Kapcsold be az interfészt." Paris kérden néz a no-re, mire az így szól: "Csak egy percre... Nem fogod megbánni." Paris végül engedelmeskedik, és a szenzorpánt néhány gombnyomás után a homloka elé csúszik. "Mit gondolsz, folytassuk a javításokat?" kérdezi Alice, miközben Paris mintha valami láthatatlan dolgokat figyelne.

Paris a Jeffries-folyosók hálózatának egyik függőleges aknájában mászik felfelé, majd két szintközi átjáró között megállva kinyitja a létra mögötti falszakaszban lévő szerviznyílást. "Hogy haladsz?" hallatszik Alice hangja. "Ez lesz az utolsó energiacella, utána már csak az adatmodul kell a bétatizenkettes szektorból..." mondja Paris, majd pár pillanatig elbizonytalanodva bámul a nyílásba. "Mi a baj?" hajol közelebb hozzá Alice. "Hát... Csak ezek a relék elég trükkösek, ennyi az egész." "Nem vagy oszinte hozzám. Azt hittem, megállapodtunk, hogy mindent elmondunk egymásnak." "Hát, csak... Fontos rendszereket veszélyeztetünk..." "Tartalék rendszereket." pontosít Alice. "De ha vészhelyzet áll elő, a Voyager-nek szüksége lesz rájuk!" "Ha a barátaid megértőbbek lennének, nem kéne így, lopva cselekednünk." "Az elmúlt hat évet velük töltöttem. Mintha a családom volnának." "Néha az embernek hátra kell hagynia a családját. ... Ok nem olyanok, mint mi. Ok a szabályok, és szabályzatok csapdájába estek. ... Sebesség, szabadság... Ok sosem tudják úgy értelmezni ezeket a dolgokat, mint mi." Paris a no arcát szemügyre véve eltöpreng, majd így szól: "Igen... Talán igazad van." "Persze, hogy igazad van. Te nem ide tartozol. ... Te hozzám tartozol. ... Most az első repülésre gondolsz, igaz?" Paris erre elmosolyodik. "Mesélj róla." "Apa vitt föl egy öreg S osztályú siklóval. ... Két ülés, semmi görbületi hajtómu, kézi kormányszervek. Nyolc éves voltam... Majd betojtam a félelemtől." "Nem tudtad szintben tartani a hajót..." "Elsore nem. De aztán... Minden kitisztult... Hirtelen értelmet nyertek a dolgok." "Szétváltak a felhők." mondja Alice. "Repültem." sóhajt fel Paris a no-re pillantva, "Nem számít, hány csillaghajót vezettem azóta... Még mindig azt az érzést keresem." "Holnap megtalálod." ígéri a no, "Csak ezúttal nem lesznek nehézkes kezelőszervek, amik az utadba álnak. ... Csak te... Én... Meg a csillagok."

Paris, aki a jelek szerint valamiféle útvonalterv összeállításán dolgozik az asztrometriai laborban, idegesen fordul az ajtó felé, mikor kinyílni hallja azt. "Ah... Üdv." mondja a belépo Sevennek, aki kérden néz rá: "Nem tudtam, hogy az asztrometriára osztották be." "Én csak... Erre jártam és azt hiszem, erot vett rajtam a kíváncsiság." "Felderítő utat tervez? Útvonalat készít." állapítja meg Seven. "Ja, az...?" pillant Paris mintegy mellékesen a foképernyőre, "Nem csak belekukkantottam, mi áll előttünk." Paris gyorsan alaphelyzetbe kapcsolja a rendszereket, majd a kijárat felé indulva Sevenre pillant: "Minden az öné." "Módosította az öltözkét." mondja Seven, megnézve Paris repülóruháját. "Tulajdonképpen inkább alkalmazkodóbbá tettem. Csináltam pár trükköt, hogy javítsak Alice neurogén interfészén. ... Tudja, ember és gép összeolvasztása..." mondja Paris, kihangsúlyozva az utolsó mondatot. "Talán többet kellene megtudnia arról az interfészről, mielőtt megkísérli használni." véli Seven. "Gyozd meg, arról, hogy biztonságos." szólal meg a Paris mellett álló Alice. "Ellenőrzéseket futtattam annak a hajónak minden rendszerén. Semmi ok az aggodalomra." szól Paris. "Talán nekem is meg kellene vizsgálnom." véli Seven. "Mentsd ki magad,

és távozz." utasítja Alice Tomot. "Ahm... Kedves az ajánlat. De igazán nem szükséges. ... Mennem kell dolgozni." mondja Paris, ezzel elsiet, Seven pedig munkához lát az egyik konzolnál.

"Az energia-ingadozás lement négy egész héttized százalékra." mondja Kim Torresnek a gépház egyik konzoljánál, "Úgy látszik, az Abbadon-féle szabályzók mégiscsak beválnak." "Azért csak tartsa rajta a szemét. Más már nem is hiányzana, mint egy önfeju energiaellátás." szól Torres. "Nehéz nap az irodában?" kérdezi Kim, mire B'Elanna rásandít, majd így szól: "Nehéz éjszaka... Tom Parissal. ... Maga a legjobb barátja, igaz?" "Nekem váltig bizonygatja..." bólint Kim. "Akkor maga talán meg tudja magyarázni, miért van, hogy minden alkalommal, mikor új hobbit talál magának, nekem irány a légzsilip?" "Ne vegye személyeskedésnek. A ferengik ezt úgy hívják: a Megszerzés öt fokozata. Belebolondulás, önigazolás, kisajátítás, megszállottság, viszonteladás. ... Úgy tunk, már csak egy fokozat van hátra, míg megunja azt a hajót. ... És akkor megint teljesen a magáé lesz." "A következő belebolondulásig." húzza el a száját Torres, majd szemügyre veszi a konzolt, amin Kim dolgozik: "Van ott egy nulla egész nulla nulla hármas csökkenés a görbületi mezo teljesítményében." "Az a határon belül van." "Az én skálámon nem." jelenti ki Torres, majd utána néz a dolognak, "Valaki kivett négy energiacellát a másodlagos görbületi rendszerből. ... Engedély nélkül." "Bárki volt is, megpróbálta eltüntetni a nyomait azzal, hogy energiát irányított át más cellákból. Szóljunk Tuvoknak?" "Ne fáradjon. Ez egy sima ügy." jelenti ki Torres, ezzel elsiet, és egy pillanattal később már Kim arckifejezése is arról árulkodik, rájött, ki volt a bunös. "Tom Paris!" szól Torres emelt hangon, miután belépett a siklóhangárba, de nem érkezik válasz. B'Elanna megkerüli a helyiség közepén álló hajót, majd egy nyitott szerviznyílásban megpillantva az energiacellák egyikét, bosszúsán kapja ki onnan a szerkezetet: "Nahát, Alice... Úgy látom, az engedélyem nélkül kölcsönvette a holmimat." Torres ezzel el is indulna kifelé, de a hajó bejáratánál megtorpan, és végül belép a pilótafülkébe. Odabent nézelodik egy darabig, majd bekapcsolja a készenlétben várakozó jobb oldali konzolt, mire a hajó lezárja a bejárat nyílást. "Hé...!" lép az ajtóhoz B'Elanna, de nem tudja kinyitni azt a nyitógombbal. "Számítógép, ajtót kinyitni!" "Nem lehetséges." hallatszik a már ismerős noi hang, amit valami halk sziszegés, majd újabb bejelentés következik: "Figyelem! Létfenntartás-meghibásodás." Torres próbálkozik még néhányszor az ajtóval, de nem jár sikerrel. A kabin levegojének oxigéntartalma a jelek szerint rohamosan csökken, mert B'Elanna pár pillanat múlva már erosen zihál, miközben aktiválja kommunikátorát: "Torres hívja a hidat. ... Torres hívja Chakotayt! ... Valaki...!" A hangárba gyanútlanul belépo Paris döbbenten torpan meg, mikor észreveszi a hajó ablakain egyre erotlenebbül dörömbölo Torrest, majd futva indul a hajó felé. Az ajtóvezérlés neki minden gond nélkül engedelmeskedik, és mikor belép a pilótafülkébe, a földön fekve találja Torrest. "B'Elanna... Mit keresel itt?" kérdezi, letérdelve a friss levegotol gyorsan feleszmélo Torres mellé. "Engedj ki innen...!" kiabálja Torres, pánikszueren menekülve ki a hajóból. Paris egy pillantást vet a pilótakonzolra, majd Torres nyomába ered, de így is csak a folyosón tudja utolérni. "Mi a fene történt odabent?" "A hajód... Megpróbált megölni!" feleli Torres, még mindig levego után kapkodva. "Ez nevetséges...!" "Lezárta... A bejáratot... És leürítette a levegot..." "Biztos véletlenül belepiskáltál a környezetszabályzásba..." "Ne próbáld beadni nekem, hogy ez valami baleset volt!" "Mi más lehetett volna?!" "Esetleg pilótahiba?!" kérdezi Torres felindultan. "Azt mondd, az én hibám volt?" "Mi ütött beléd? Alkatrészeket lopsz, Tom! ... Megtaláltam az energiacellákat!" "Néhány... Tartalék alkatrész!" szól Paris indulatosan, "Túlreagálo-d a dolgot!" "Tényleg?" kérdezi Torres, ezzel sietosen útnak indul a folyosón. "Hová mész?" "Beszélék a kapitánnyal!" "Ne, várj...!" "Valami nincs rendben veled." "Hallgass meg!" üvölt Paris Torresre, és a karjánál megragadva megpróbálja visszatartani. "Megbolondultál?!" mered Torres Parisra, aki a falnak lökve ot, tovább üvöltözik vele: "Ebbol maradj ki, B'Elanna!" "Vagy mi lesz? Megint rám uszítod Alice-t?!" kérdezi Torres, ezzel elviharzik. "Hagyd elmenni." mondja a folyosó közepén álló Alice, mire Paris odalép hozzá, megragadja, és dühösen megrázza: "Mégis, mit gondoltál?! Akár meg is ölhetted volna!" "Belépett az adatbázisomba! Felfedezhette volna a repülési tervünket!" vág vissza Alice, lerázva

magáról Tom kezét, "Nem, mintha ez most már számítana..." "Ez meg mit jelentsen?!" kérdezi Paris, mire a legénység néhány, arra haladó tagja meglepetten bámul rá. "Halkabban." mondja Alice szemrehányón, "Amint a barátnod beszélt a kapitánnyal, a gyengélkedőre fog vitetni. Egy neurális vizsgálat, és mindent tudni fognak rólunk." "Talán itt volna az ideje, hogy megtudják..." mondja Paris kétségbeesetten, ezzel útnak indul, otthagya Alice-t. "Azt hiszed, csak így elmehetsz?" "Csak figyelj jól!" szól vissza Paris dühösen. "Tehát... Azt hiszem, ez az igazi Tom Paris." mondja a Paris elé lépo Alice, "Az élet eloáll néhány problémával, mire o már indul is a legközelebbi kijárat felé." "Tunj el elölem!" löki félre Paris a not, közben tovább sietve. "Sziükségem van rád!" szól utána Alice. "Ezen az elott kellett volna gondolkodnod, hogy megpróbáltad megölni B'Elannát!" mondja Paris, majd berontva egy liftbe megadja az útírányt: "Gyengélkedo!" "Emlékszel mit éreztél, mikor eloször megláttál?" kérdezi a kabinban mellette álló Alice, "Tudtad, hogy minket egymásnak szántak." "Tévedtem." "Emlékezz, milyen érzés, mikor a kormánynál ülsz, és muködik az interfész..." "Vége van, Alice! Így vagy úgy, de megszabadulok toled!" "Sajnálom, hogy így érzel." mondja a no, fenyegeto arccal lépve Paris elé, mire Tom felüvölt, és a padlóra roskad: "Mit csinálsz velem?" "Meggyozlek, hogy helyesen cselekedj. ... Elviszel a siklóhangárhoz. Elhagyjuk a Voyager-t." "Nem..." rázza a fejét Paris, mire megint erot vesz rajta a fájdalom. "Kérlek, Tom, én nem akarlak bántani... A siklóhangárba, azonnal!" "Tízes szint... Siklóhangár." nyögi ki végül Paris, mire kínjai szemmel láthatóan enyhülnek.

"Ez nem az elso alkalom, mikor ön és Tom összevesznek azon, o mivel tölti a szabadidejét..." mondja Janeway Torresnek a készenléti helyiségben, mire B'Elanna bosszús arccal fordul felé: "Ez nem csak egy kis vita volt. Kapitány, gyakorlatilag megtámadott!" "Ez nem vallana Tomra." csóválja a fejét Janeway. "Nem Tom volt! Alice tette!" "Na... Most aztán lemaradtam." mered Janeway zavartan Torresre. "Ezen a néven nevezi az... Új hajóját. Amióta azon dolgozik, nem alszik, ingerlékeny, irracionális... És nem csak rólam van szó, Chakotay és Harry is észrevették." "Ez az új hajó..." töpreng el Janeway, "Ugye van neki valami neurogén interfésze?" "Pontosan. Biztosan az fejt ki rá valami hatást." "Jól van. Megnézetem a Doktorral. ... De addig is nem akarom, hogy..." "Kapitány, engedély nélküli kifutás van folyamatban." szólal meg ekkor Chakotay hangja az interkomból, mire Janeway elhallgat, döbbsenten Torresre pillant, majd sietosen a híd felé veszi az írányt.

"Lezární a siklóhangár ajtaját." rendelkezik épp Chakotay, mikor Janeway és Torres kilépnek a készenléti helyiségbol. "Késo. Már kint van." szól Kim.

Az Alice a siklóhangárból kifordulva nagy sebességgel húz el a Voyager mellett.

"Fent van a pajzsa, nem tudok ráállni transzporterrel." jelenti Kim. "Vonósugarat." szól Janeway.

"Megpróbálnak visszavontatni." mondja a neurogén interfész pántjával a homloka elott a pilótaülésben ülo Paris, mikor a hajó megrázködik. "Állítsd meg oket." szól rá az üles mellett álló Alice. "Nem tudom." "Sokkal jobban tudsz majd manoverezni, ha teljessé tesszük az interfészt."

"Hogyan?" "Hozd muködésbe az összekapcsoló folyamatot." Paris kinyúl a pilótakonzol felé, és megérint néhány szenzort, mire az üles felzúmmög, majd négy vékony kábel vágódik elo belöle, melyek a pilótaruha elején levo csatlakozókhoz rögzítik magukat. Paris felnyög, és arca pár pillanatra eltorzul. "Most már egy vagyunk, Tom." szól Alice diadalmas arccal, "Csak gondold ki, mit akarsz, és én megteszem." "Kiiktathatjuk a vonósugarukat... Egy optronikus impulzussal..."

"Helyes. Hozzáférésed van a fegyvereinkhez. Használd oket."

"Tölti a fegyverzetet." jelenti Tuvok. "Teljes energiát a pajzsokra." szól Chakotay. "Ki akarja iktatni a vonósugarat." állapítja meg Torres. "Több energiát az emitterre. Ha kell, a hajánál fogva rángatjuk vissza." szól Janeway elszánt arccal. A Voyager megrázködik, majd Tuvok szólal meg: "Elszabadult, kapitány." "Janeway hívja Parist: hagyja abba, és azonnal térjen vissza a Voyager-re."

"Most már Alice-el vagyok, kapitány. Engedjen el minket." üzeni Paris maga elé meredve, a novel az ölében.

"Tudja, hogy nem tehetem, Tom."

"Mindent meg fog tenni, hogy visszakapjon." mondja a Paris arcát fürkészo Alice, "Nem hibáztatom ezért, de meg kell állítanunk." "Hogyan...?" "Te tudod."

"Visszafordult." jelenti Kim. "Ismét tölti a fegyvereket." teszi hozzá Tuvok, majd miután a Voyager megvonaglott, folytatja: "Telitalálat." "Tüzet viszonzni." "Görbületi sebességre gyorsított." szól Kim. "Nyomkövetés!" rendelkezik Janeway. "Elfedte a görbületi mintázatát. ... Eltunt..." néz le Torres a hátsó középkonzol mögül Janewayre.

"És Daedalus szárnyakat készített viaszból, és tollakból..." hallja Paris Alice megnyugtató hangját, miközben elméjét a görbületi sebességnél hosszú csíkokká torzult csillagfény széles spektrumú látványa tölti ki, melyet a hajó szenzorainak segítségével észlel, "És megszökött velük börtönéből." "Ah... Ez az egyik kedvenc mítoszom." mosolyodik el Tom. "Tudom." "Csak azt a részt kihagytad, mikor Ikarus túl közel repült a naphoz, és megolvadtak a szárnyai." jegyzi meg Paris, akit közben már szinte teljesen beborítottak a pilótaülésből a ruhához kapcsolódó színes vezetékek, Tom jóformán csak a fejét tudja még mozgatni. "Költoi szabadság." mondja erre Alice, "Egyébként pedig, ha mi kerülnénk túl közel egy csillaghoz, van multifázis-pajzsunk, ami megvéd." Paris ekkor aggodalmas arccal pillant le, mire a no megkérdi: "Mi az?" "A karjaim. ... Zsibbadnak." "Minek kellenek karok, mikor szárnyaink vannak? ... Most a részemmé válsz, a képességeink határtalanok. Feledd el a régi Tom Parist, o nem létezik többé."

"Ismerik az alapelvemet." mondja a fomonitronon látható Abbadon, mire Janeway így szól: "Nem visszatérítésért jöttünk. Csak információért." "Ez olyasmi amiből nekem nincs raktáron. Javasolom, keresgéljenek másfelé." mondja Abbadon feltunoen elutasító hangnemben. "Addig nem, míg nem kapunk néhány választ." "Rá fognak jönni, készen állok a problémás ügyfelek fogadására." "Kapitány, aktív fegyverzetet észlelek hármon a roncshajók közül." jelenti Tuvok, "A Voyager-t veszik célba." "Mielőtt olyat tennénk, amit mindketten megbánhatunk..." fordul vissza Janeway Abbadon felé, "Mr. Neelix szeretne mutatni valamit önnek." A Janeway jobbán levo üloként várakozó Neelix ekkor feláll, és pár lépést téve a fomonitor felé, így szól: "Szeretnék köszönetet mondani... Ezért az... Elveszett kincsért." Neelix ezzel felmutatja azt a tárgyat, amire Seven figyelt fel az étkezőben. Abbadon döbbsenten bámulja egy darabig, majd így szól: "Egy berillium-kristály..." "Meg is lepett, hogy egy olyan gyakorlott kereskedo, mint maga, hagyta kicsúszni a kezéből. Most azt mondhatnám... Fizetés után nincs reklamáció... De... Mi hajlandók volnánk visszaadni... Egy kis együttműködésért cserébe."

"Kísértetjárta...?" néz Tuvok kérdon a tanácssteremben az egyik oldalon járkáló Abbadonra. "A haakoniai, akitől vettem, ezt mondta. ... Én az elszigetelési betegség tüneteinek vettem azokat a vad történeteket, ezért vettem át tole a hajót." "Észrevett valami különöset a hajón?" kérdezi Chakotay, épp, mikor Abbadon mögéje ér. "Különöset?" néz le a kereskedo a parancsnokra, "Így is lehet mondani. Át akartam alakítani vontatóhajóv. ... Eloszor engedelmesnek mutatkozott, de aztán állandóan javítani... Ah..." Abbadon ekkor megdermed, és rémulten bámulni kezd a helyiség túlsó felébe. "Remélem, nem felejtettél el." mondja az ott álló nonemu fajtársa. Abbadon pislog párat, de továbbra is képtelen megmozdulni, miközben a jelenlevok szemügyre veszik azt a helyet, ahová a kereskedo bámul, de ok nem látnak ott semmit. "Mr. Abbadon...?" kérdezi Neelix. "H... Hol is tartottam...?" "Állandó javítások." segíti ki Chakotay. "Ah, igen..." folytatná Abbadon, de mikor a no felbukkan mellette, könyörögve fordul felé: "Kérem... Én nem akartam nekik semmit mondani..." "Kihez beszél?" kérdezi Tuvok. "Senkihez." mondja Abbadon gyorsan, "Most mennem kell... Visszaadom a tárgyakat, amiket a hajóért adtak." A no ekkor már közvetlenül Abbadon mellett áll, és fenyegeto pillantásokkal méregeti. "Hagyjon békén! Megtettem, amit mondott, találtam magának pilótát!" mondja Abbadon a nonek. "Mi az? Mit lát...?" kérdezi Janeway. "O az...!" mondja Abbadon rettegeve, "Itt áll elottem!" "Nincs ott senki." mondja Chakotay. "Sugározsanak vissza, azonnal!" fordul felé Abbadon, majd felkiáltva a fejéhez kap, és összeesik. Janeway egy pillanat alatt mellette terem, majd kommunikátorát aktiválva így szól: "Janeway a gyengélkedonek: orvosi vészhelyzet!"

"Agyvérzést szenvedett." mondja a Doktor Janewaynek, miközben megállnak a mutoasztalon fekvő, egyelőre eszméletlen Abbadon mellett, "Szerencsére sikerült időben orvosolnom a bajt." "Mi okozta?" "Úgy tunik, az idegpályáit nemrégiben átalakították..." mondja a Doktor, és bár Janeway arckifejezése arról árulkodik, már tudja, mivel fogja folytatni a hologram, azért befejezi a mondatot: "Egy neurogén mintázatra bukkantam." "Úgy látszik, Alice ot is elkapta. ... Ébressze fel." A Doktor bead valamit Abbadonnak, aki pár pillanat múlva úgy ül fel, mintha dróton rángatnák: "Itt volt!" "A no, akit látott, egy hallucináció volt, amit a roncshajó neurogén interfésze hozott létre." nyugtatja meg a Doktor, "Kapott egy agykérgi blokkolót, a no... Nem fogja zaklatni többé." "Mondja... Mit akar az a hajó a legénységem tagjától?" kérdezi Janeway, előre hajolva Abbadon felé. "Magától nem tud repülni, pilóta kell neki. Egy biológiai lény, aki együttműködik a programjával." "De ha pilótára volt szüksége, miért nem használta fel magát?" "Nem voltam kompatibilis. Azt... Mondta, a reflexeim túl lassúak, olyan hasznavehetetlen vagyok, mint... A szemét, amit árulok..." mondja Abbadon szégyenkezve, "És így nem tudtam volna elvinni oda, ahová mennie kell. A koordinátákat ne kérdezze, sosem beszélt róluk. ... Csak követelte, hogy szerezzek neki egy igazi pilótát. ... Sajnálom, hogy... Nem figyelmeztettem magukat korábban. ... Nem tudtam ellenállni neki." "Seven of Nine hívja Janeway kapitányt." szólal meg ekkor az interkomból, "Kérem, jelentkezzen az asztrometrián." Janeway pár pillanatig még méregeti Abbadont, majd a doktorra sandít, és szó nélkül elsiet.

"Sikerült rekonstruálnom az adatokat, amelyeken Paris zászlós dolgozott." mondja Seven a laborba belépő Janewaynek, "A gyanúm helyes volt, ez egy útvonalterv." "Lássuk." áll meg Janeway Seven mellett, majd a nagy monitor felé fordul. "A 867-es térbeli rácsponthoz vezet." mondja Seven. "Lakatlannak tunik." állapítja meg Janeway. "Üres tér." pontosít Seven, "Egy kisebb anomáliától eltekintve." Az asztrometriai szenzorok hamarosan megmutatják, mire gondolt Seven: egy fehéren izzó hasadék, amiből a sárga, piros, bíbor, és végük kék színeken átmenetet képező fényfolyam áramlik enyhe örvénnyel a semmibe. "Egy részecskeforrás..." mondja Janeway elámulva, "A Föderáció tucatnyinál is több hajót vesztett el az Alfa Kvadránsban, hasonló jelenségek vizsgálata során. Továbbítsa a koordinátákat a hídra."

"Lépjünk ki görbületből." mondja Alice Parisnak, mire a hajó a következő másodpercben lelassul. "Most már látod?" kérdezi a no. "Igen..." feleli Paris, a részecskeforrás pompás látványát figyelve, "Mi ez?" Alice az elülső ablak felé fordulva áhítatos arccal mondja: "Az otthon!"

"Távolság." mondja Janeway a részecskeforrás felé tartó Voyager hídján. "Hatmillió kilométer." feleli Kim. "Sebességet egynegyed impulzusra csökkenteni, pajzsokat teljes töltésre." "Hajót észlelek a jobb oldalunkon." jelenti Tuvok. "Tom az." állapítja meg Kim, "Egyenesen az anomália felé tart." "Be tudja mérni a transzporterrel?" kérdezi Janeway, elindulva a műveleti tiszt konzol felé. "Nem, asszonyom. Míg az a multifázis-pajzs a helyén van..." "Kommunikációs távolságban vagyunk?" fordul Janeway Tuvok felé. "Csatornát nyitok." bólint az válasz gyanánt, "Válaszol." "Tartsák a távolságot, kapitány, vagy tüzet nyitok!" mondja a fomonitoron megjelenő Paris. "Tom, hallgasson rám. A neurogén interfész befolyásolja az ítéloképességét. Eressze le a pajzsot, és hagyja, hogy átsugározzuk."

"Ne foglalkozz velük. Menj tovább." utasítja Alice Parist.

"Nem válaszol." jelenti Kim. "Célozza a hajótüreműrendszerét." mondja Janeway Tuvoknak, "És lojón."

Mikor a hajó találatot kap, Paris fájdalmas grimasszal felkiált.

"Találat." jelenti Tuvok, "A hajó pajzsa kiment." "Doktor a hídnak: tüzet szüntess! Paris zászlós neurális értékei ingadozni kezdtek. A szinaptikus funkciói össze vannak kapcsolva a hajóval. Ha tovább lövünk, benne teszünk kárt."

"Súlyosat." teszi még hozzá a Doktor, miközben átsiet a gyengélkedő egyik konzoljától egy másikhoz, ahol Torres dolgozik. "Értettem." hallatszik Janeway üzenete.

"Tuvok, hagyja abba." int oda Janeway a vulcaninak. "Tíz percünk van, míg Tom eléri a részecskeforrást." jelenti Kim. "Ki lehet valahogy iktatni a pajzsait, fegyverhasználat nélkül?" kérdezi Chakotay. "Ha hozzá tudnék férni a központi számítógépéhez, és kikapcsolási parancsot küldeni..." mondja Tuvok. "A baj ott van, hogy Tom és Alice észrevennék." mutat rá Kim, "És megakadályoznák." "Hacsak nem tudjuk valahogy elvonni a figyelmüket." mondja Janeway, "Híd hívja a Doktort." "Mondja." "Valami eredmény, a neurogén interfész vizsgálatában?" "Még semmi, kapitány." "Lehetséges volna becsatlakozni az interfészbe egy kommunikációs jel segítségével?" kérdezi Janeway, miközben felmegy Tuvokhoz, a taktikai munkahelyre. "Azt hiszem..." üzeni a Doktor elgondolkodva, "De nem tudom, mit lehetne azzal elérni." "Öt perce van. Lászon neki." hallatszik Janeway hangja, mire a Doktor vállat von, "És mondja meg B'Elannának, hogy készüljön felderítőútra." "Kapitány...?!" kérdezi erre Torres meglepetten, de egyelőre nem kap választ.

"Négy percre vagyunk." jelenti Kim, mire Janeway így szól: "Híd hívja a gyengélkedot: jelentést." "Várjanak, kapitány. Most végzem az utolsó beállításokat." üzeni a Doktor, miközben a Torres jobb halántékán levo eszközön dolgozik. "Nem is tudom igazán, mit érzek attól, hogy be kell mennem Tom fejébe..." mondja B'Elanna bizonytalanul. "Talán így meg tud majd magyarázni pár dolgot, miután visszajött..." jegyzi meg erre a Doktor.

"Tudtam, hogy te vagy az igazi." mondja Alice elégedetten Parisnak, "Senki sem juttatott még ilyen közel korábban." "Néhány perc múlva otthon leszel..." mondja Paris, ám mintha a beszéd eros összpontosítást követelne tőle. "Ígérem, nem leszel csalódott." mondja Alice. "Ne higgy neki." szól Parisra az ülés mellett álló Torres, mire Tom oldalra sandít: "Alice hol van?" "Alice nem létezik. O csak egy rakás áramkör a hajó számítógépmagjában. ... Hagyod, hogy egy program rászedjen." "Doktor a hídnak: bent van." üzeni a hologram, miközben a mozdulatlanul, lehunyt szemmel ülo Torres állapotát kíséri figyelemmel.

"Mehet." néz Janeway Tuvokra. "Csatlakozás a fő számítógépükhöz..." lát munkához a vulcani. "Te ezt nem érted! Ez az, amirol mindig is álmodtam!" mondja Paris Torresnek. "Még mindig álmodsz. ... És mikor felébredsz, nagy meglepetés fog várni." "Alice-nek szüksége van rám!" "És nekem is." "Szép szavak. De hazugság." jelenti ki Alice, "A te 'családod' mindent megtenne, hogy elválasszon minket egymástól. Ne hallgass rájuk!" "Tom, én vagyok az, B'Elanna... Alice illúzió." "Én megadom neked, amit mindig is akartál. Valamit, amire ok képtelenek!" szól Alice, "Úgy hangzik ez, mint valami illúzió?" "Nem tudok... Gondolkodni... Hagyjatok egyedül... Mindketten!" mondja Paris küszködve, miközben a pilótafülke fényei hunyorogni kezdenek. "Hozzáfértek a rendszeremhez! Megpróbálják kikapcsolni a pajzsomat!" mondja Alice dühösen, "Állítsd meg őket!" "Rám összpontosíts... Rám hallgass!" mondja B'Elanna. "Leáll a pajzsom, csinálj valamit!" "Ideje hazajönni..." "Tom..." mondja Alice kétségbeesetten. "Nem...!" kiált fel Paris. "Tarts ki, kiszedünk innen..." mondja B'Elanna. "Tom...!" "Neeem!"

"Megvan, kapitány. A pajzs kikapcsolva." jelenti Tuvok. "Sugározzák a gyengélkedobe." rendelkezik Janeway. "Túl nagy a zaj a részecskeforrás miatt." mondja Kim. "Felerősítem a zárómezot." szól Chakotay, "Most próbálja." "Megvan!" Janeway Tuvokra pillant, aki odabólint neki, majd miközben a kapitány a híd közepére siet, így szól: "Alice elveszti a pozíciótartást." A jelenségből kiáramló részecskefolyam darabról darabra morzsolja szét a benne egyre mélyebbre merülő hajót, ami végül teljesen elenyészik egy felvillanásban. "Felvenni az irányt az Alfa Kvadráns felé." mondja Janeway komor arccal, miután 'Alice' végzete beteljesült.

"Szüksége lesz néhány nap pihenésre, hogy teljesen rendbe jöjjön." mondja a gyengélkedoben Parist vizsgáló Doktor, "Gondolja, hogy nyugton tud maradni addig?" "Ha nem, majd eltöröm a lábait." nyugtatja meg B'Elanna a hologramot. "Nos, akkor... B'Elanna gyengéd gondoskodására bízom." szól a Doktor faarccal, ezzel otthagya a párost. "Hoztam neked valamit." lép közelebb B'Elanna Tomhoz, és egy kis mappát ad oda neki, "Egy 'gyógyulj meg hamar' üdvözlőlapon Naomi

Wildmantol." Paris kinyitja mappát, és megnézi a benne lévő gyerekrajzot, ami kettejüket ábrázolja. "Te egészen jól sikerültél..." állapítja meg Torres vidáman, "De a szememet nem sikerült kellemesen kiemelnie..." Tom hosszan, és nagy zavarban bámulja a rajzot, mire végre össze tudja szedni magát, hogy megszólaljon: "Sajnálom... Mindent." "Nem a te hibád volt." mondja B'Elanna halkán, mire Paris nagyot sóhajtva ránéz: "Most emlékszem csak... Mindenre. ... Mindenre, amit mondtam... Amit tettem... Olyan voltam, mint egy alvajáró..." "Az a fontos, hogy felébredtél." "Igen..." néz rá Tom, "Köszönöm, hogy az ébresztőóráam voltál..." B'Elanna erre szorosan magához öleli: "Bármikor..." "Ettől a naptól kezdve... Ígérem, nem kezdek ki fura hajókkal." mondja Paris. "És a Delta Flyer?" kérdezi Torres elmosolyodva. "Vele csak barátok vagyunk." nyugtatja meg Paris, majd szenvedélyesen megcsókolja B'Elannát.

125. Riddles – Útkeresés

"A nagykövet naplója, CsillagIdo 53263.2. Bár segítségemre volt a Kesat anyabolygón lefolytatott tárgyalások során, Tuvok parancsnok semmiképp sem tartozik a legkellemesebb útitársak közé."

"Mr. Neelix..." néz fel a Delta Flyer pilótaülésében ülo Tuvok, mikor Neelix már jó ideje kopog ujjjaival a taktikai konzol tetején. "Bocsánat." hagy fel a dologgal a talaxiai, majd rövid töprengés után így szól: "Mit szól egy Faj, Hajó vagy Anomália játékhoz?" "Biztos vagyok benne, hogy hasznosabb elfoglaltságot is tud találni az ideje kitöltésére." "Ugyan már, Tuvok, jó móka lesz. ... Ön kigondol valamit, fajt, hajót, vagy anomáliát, nekem pedig tizenöt kérdésem van, hogy kitaláljam. Na, gyerünk, rajta!" "Én többre értékelnék egy kis nyugalmat és csendet." Neelix erre elhúzza a száját, de nem adja fel: "És mit szól egy fejtörőhöz?" "Mr. Neelix...!" "Ne csinálja már..." hagyja ott Neelix a taktikai konzolt, és Tuvok mellett letáborozva így szól: "Jól fogunk szórakozni." "Nem vágyom szórakozásra." "Jó, akkor hagyjuk a szórakozást. Egy jó fejtörő felpezsdíti az elmét, és önérzetes vulcani erre nem mondhat nemet." Tuvok erre felsóhajt, majd beadja a derekát: "Jól van hát. Egy... Fejtörő." "Már jön is... Tehát, egy zászlós egyedül marad egy 'L' osztályú planetoidon, ellátmány nélkül. Az egyetlen tulajdona egy naptár. Mikor a Csillagflotta tizenkét hónappal később megtalálja, tökéletesen egészséges. Miért nem halt éhen?" "Elvileg fennáll a lehetősége, hogy egy ilyen planetoidon forró vizes források vannak, amelyek segítségével az illeto hetekig életben maradhat." "De nem egy egész évig." mutat rá Neelix. "Elismerem, a logika azt mondja, hogy a kérdéses zászlós oda fog veszni." "Aha!" mondja Neelix, majd felnevetve folytatja: "Mégfogtam! A helyzet az, hogy nem csak hogy túlélte a dolgot, de egy napot sem éhezett, mert a naptár minden dátumából jól bevacsorázott (lefordíthatatlan angol szójáték: a 'date' jelent dátumot, és datolyát is, a ford.)." "Az ön válasza csak egy szimpla szójáték." húzza el a száját a vulcani, "Nincs valóságalapja. ... És most, ha megbocsát..." "Hová megy?" kérdezi Neelix, mikor Tuvok otthagyja a pilótakonzolt. "Valami békés, és nyugodt helyet keresni." "Jó szórakozást." szól utána Neelix.

Tuvok hátramegy az utastérbe, és egy jegyzetfüzetet véve magához, letelepszik egy székre. Azonban nem sokáig olvassgathat, az átellenben levo fal terminál ugyanis egyszer csak életre kel, mintha valaki használatba vette volna, ám senki sem áll a terminál előtt. Tuvok pár pillanatig figyel a meglepo jelenséget, majd aktiválja kommunikátorát: "Tuvok hívja Neelixet." "Máris hiányzom, parancsnok?" "Ön kapcsolta be a hátsó taktikai munkahelyet?" "Nem. Miért?" Tuvok erre trikordert vesz elo, és a terminál környezetét vizsgálva így szól: "A jelek szerint elindult egy letöltés." "Ez fura..." mondja Neelix. "Rendellenes értékeket észlelek." mondja a trikorderét figyeló Tuvok. "Miféle értékeket?" "Nem vagyok biztos benne, de azt hiszem, ez valami álcázó-frekvencia, ami..." A működésbe lépett terminál előtt a tér hirtelen mintha 'összegyurodne', és egy kék energiasugár találja el Tuvokot, aki felnyög, majd összeesik.

A nyitott kommunikációs csatornából hallatszó zajok hatására Neelix fézert vesz magához, és lassan a pilótafülke ajtaja felé indul: "Parancsnok...?" Mikor megérkezik a lakótérbe, Tuvokot a földön fekvve találja, a vulcani görcsösen rángatózik, arcát hosszú sebhelyek borítják, a kezében tartott, kiegészített trikorder pedig diszkrét füstcsíkokat ereget. Neelix a legközelebbi konzolhoz ugorva segélykéro csatornát nyit: "Delta Flyer a Voyager-nek: vészhelyzet!" A talaxiai ezután letérdel Tuvok mellé, és szólógnatni kezdi: "Tuvok... Mi történt?"

"Jelentést!" szól a Voyager gyengélkedőjébe besieto Janeway, mire a Tuvok stabilizálásán dolgozó Doktor így felel: "Neuroleptikus sokkot kapott. ... Kelleni fog még húsz milligramm senaptazine." "Máris hozom." indul Neelix a közeli készletkocsi felé, majd egy oltópisztolyt betöltve besiet a Doktor és Janeway után a mutorészlegbe. A Doktor beadja a szert Tuvoknak, de semmi hatás. "Ez nem segít. Közvetlen agykérgi stimulációval kell próbálkoznom. Indítson egy neuro-statikuss impulzust a jelzésemre." mondja a Doktor Janewaynek. "Rendben." bólint a kapitány, átsietve a diagnosztikai konzolhoz. A Doktor elhelyezi a stimulátort, majd odaszól Janewaynek: "Most. ...

Újra!" A második próbálkozásra Tuvok görcsei megszűnnek, és az eddig folyamatosan sivalkodó biomonitor is megnyugszik. "Az életjelei stabilizálódtak." sóhajt fel a Doktor megkönnyebbülve, "Legalábbis egyelőre. De súlyos neurológiai traumát szenvedett el." "Tudja, mi okozta?" megy vissza Janeway a mutobe. "Valamiféle idegen fegyver." "Mire odaértem Tuvokhoz... Bárki is volt a támadója, már elment." mondja Neelix. "És a környező ur? Volt valami jele álcázott hajóknak?" kérdezi Janeway. "Egyszerre igyekeztem vigyázni a parancsnokra, meg vezetni a Flyert... Rengeteg dolgom volt, nem... Nem tudtam álcázott hajókat keresni. Sajnálom." "Megmentette Tuvok életét, Neelix, nincs mit sajnálnia." mondja Janeway, majd visszafordul a Doktor felé: "Hogy tervezi a kezelést?" "Addig nem tudom, míg nem végeztem egy sor neurológiai vizsgálatot. De az mindenképp segítene, ha tudnánk valamit a fegyverről." "Neelix... Azok a kesatiak, akikkel tárgyalt. Van valami okunk azt gondolni, lehet információjuk erről az egészről?" "Nem árthat megkérdezni." véli Neelix. "Akkor itt az ideje felfrissíteni a diplomáciai kapcsolatokat." jelenti ki Janeway.

"Naroq helyettes nyomozó, Kesat Biztonsági Szolgálat." mutatkozik be a Voyager tanácstermébe belépo fiatal humanoid férfi büszkén, "Janeway kapitány, Chakotay parancsnok. ... Neelix nagykövet..." "Látom, megtanulta a házi feladatát." állapítja meg Janeway, közben helyet kínálva Naroqot. "Útban idefelé megismerkedtem az adatokkal." bólint a kesati. "Reméljük, segíthet fényt deríteni arra, mi történt a legénységünk tagjával." mondja Chakotay, miközben ok is leülnek. "Úgy vélem, igen. Az önöktől kapott információk alapján úgy vélem, hogy az illető a Ba'Nethek áldozata lett." "Sosem hallottam róluk." jegyzi meg Janeway, futólag Chakotayra sandítva. "Ez nem lep meg. A mi nyelvünkben ez a név azt jelenti: 'Arnyemberek'. Ez egy, a kilétét megszállottan titkoló faj. Rendkívül paranoidak és idegengyűlölők." "Ez megmagyarázza az álcázójukat." mondja Janeway Chakotaynak. "A megítélésem szerint ok felelősek számos megmagyarázatlan, ám ehhez a mostanihoz hasonló támadásért." "Miért nem figyelmeztettek rájuk a kormányukkal folytatott megbeszélésem során?!" kérdezi Neelix méltatlankodva. "Mert a kormányunk hivatalos álláspontja az, hogy a ba'nethek hivatalosan nem léteznek. Legtöbben úgy gondolnak rájuk, mint valami mítoszra." "Abban mi Mr. Tuvokkal történt, nincs semmi mitikus." jegyzi meg Chakotay, "Miért ennyire szkeptikus a kormányuk?" "Mert nagyon kevés találkozás esett meg a ba'nethekkel. És... Hát, látni még senki sem látott egyet sem." "Pontosan hány találkozásról is beszélünk?" kérdezi Janeway. "Ez előtt az eset előtt... Tizenketto." feleli Naroq. "Úgy látom, mi vagyunk a szerencsés tizenharmadik." sandít Chakotay Janewayre. "Azért szerencsések, hogy két üveg cassarsi sört adtam a felettesemnek, hogy nekem adja ezt az ügyet. ... Bármelyik másik nyomozó egyszeruen valami... Megmagyarázatlan jelenség hatásának minősítette volna Mr. Tuvok sérülését." "Már megbocsásson, Mr. Naroq... De miért olyan biztos abban, hogy a ba'nethek nem csak egy mítosz?" kérdezi Janeway. "Mert ez az esemény beleillik a mintába, kapitány. Minden eddigi találkozás nem ebből a szektorból való hajók fedélzetén következett be. Azt hiszem, a ba'nethek ezzel az újonnan jöttek technológiáját igyekeznek megszerezni." "Taktikai adatokat próbáltak letölteni." néz Neelix a többiekre. "Tuvok parancsnok pedig idegrendszeri károkat szenvedett, ami szintén jellemzője a korábbi támadásoknak is. A ba'nethek biztosak akartak lenni benne, senkinek sem beszél arról, amit látott." "Talán ezért semmisítették meg Tuvok trikorderét." bólint Janeway, "Nem akarták, hogy meglássuk az álcázó-frekvenciát, amire o rájött." "Megtalálta az álcázó-frekvenciát...?" kérdezi Naroq izgatottan. "A jelek szerint." "Kapitány... Nem, hibáztatom, ha kissé... Különösnek találják az elméletemet. Már hozzászóktam, ezért vagyok még mindig helyettes nyomozó. De hoztam felszerelést, hogy segítsem a nyomozásukat. Hadd vizsgáljam meg Tuvok parancsnokot, és a hajót, amin megtámadták. Talán végre bizonyítani tudom az elméletemet!" "Ne haragudjon... De minket sokkal inkább izgat Tuvok életének megmentése." mondja Janeway ridegen. "Ha együttműködünk... Talán mindkettőt megtehetjük." Mutat rá Naroq, amin Janeway elgondolkodik.

"A kognitív, emlékező, és logikai központjai súlyosan károsodtak." mondja a Doktor Janewaynek a gyengélkedőn, miközben Naroq a saját felszerelésével vizsgálja Tuvokot. "De még van agyműködése, ami sokkal több, mint amit a korábbi áldozatokról el lehet mondani." néz Naroq a

többiekre. "A vulcani idegszövet rendkívül ellenálló. Nincs kétségem afelől, hogy egy gyengébb faj agya ezt nem vészelte volna át." mondja a Doktor. "Ha el tudná mondani nekünk, mit látott, Mr. Tuvok..." mondja Naroq, közelebb hajolva a vulcanihoz, mire a Doktor bosszúsán megjegyzi: "Nem hiszem, hogy mostanában bármit is hallani fogunk tőle." "Folytassa a munkát." mondja Janeway a Doktornak, "Szólok, ha találunk valamit, ami esetleg segíthet. ... Elkísérem magát oda, ahol a támadás történt." Naroq bólint, és a kijárat felé induló Janeway nyomába szegodik. Neelix, aki mindeddig kicsit odább várakozott, most odamegy a mutoasztalon fekvő Tuvokhoz. "Tehetek önért valamit, Mr. Neelix?" kérdezi a Doktor. "Segíteni szeretnék." "Hacsak nincs diplomája vulcani neurobiológiából, amirol pedig nincs tudomásom, nincs semmi, amiben segíthetne." "Valaminek csak lennie kell..." "Azt javaslom, térjen vissza a kabinjába, és próbáljon pihenni egy kicsit." "Úgysem fogok tudni elaludni, miközben tudom, hogy Tuvok itt fekszik ilyen állapotban..." A Doktor, aki mindeddig Neelixnek háttal egy jegyzetfüzetet tanulmányozott, most a talaxiai felé fordulva így szól: "Voltak ritka esetek... Amelyekben kómás betegek reagáltak külső ingerekre. Illatok, érintés, hangok..." "Vagyis... Azt mondja, ha itt maradok, és beszélek Tuvokhoz... Talán kiprovokálhatok belőle valami reakciót?" "Ha valaki ki tud provokálni bármit is Mr. Tuvokból... Maga mindenképp jó eséllyel indul." jelenti ki erre a hologram.

"Jó reggelt, Tuvok!" mondja a gyengélkedőbe érkező Neelix, aki a jelek szerint azzal töltötte az utóbbi időszakot, hogy a vulcani kabinjának berendezési tárgyait áttelepítse a mutorészlegbe, és most is éppen egy újabb szállítmányt tol maga előtt, "Hoztam még néhány holmit a kabinjából, hogy barátságosabbá tegyük vele a gyengélkedőt. ... Elhoztam a kalto-játékát... Ha esetleg úgy érzi, készen áll egy játszóra. ... Ah, és eszembe jutott, talán tetszene önnek néhány felolvasás ebből a klasszikus proto-vulcani drámából, melynek címe: Összecsapás a Tuzsíkon." Neelix lerakja a díszes kötésű könyvet a mutokeret burkolatára, majd büszkén hozzáteszi: "Én magam fogom eloadni mind a huszonhárom szakaszt. ... Ah, és hoztam virágokat a hidroponikus kertből." Neelix magához vesz egy szál virágot, megszagolja, majd odatartja a mutoasztalon fekvő Tuvok elé: "Ah... Kellemes igaz? ... Ahm... Talán egy vulcani füstölőnek jobban örülne." Neelix elhelyezi a kis háromlábú tálkát a mutoasztal fejéhez állított állványra, és miközben meggyújtja a benne lévő anyagot, így szól: "Mit szólna egy kis zenéhez? ... Számítógép, hozzáférést a vulcani hanganyagokhoz. Az ötvenhét alfa jelzésű tételt." A lejátzás megkezdődik, és az irodájában dolgozó Doktor idegesen kapja fel a fejét, mikor a gongütésekkel kísért monoton kántálás betölti a gyengélkedőt. A hologram elindul a muto felé, majd igyekezve barátságos ábrázatot ölteni, így szól: "Mr. Neelix...? Mi ez a borzalmas zaj?!" "A T'Peneti szerzetesek zsolozsmája." feleli a talaxiai ragyogó arccal, majd a hologramhoz lépve halkabban folytatja: "Személy szerint én is borzalmasnak találom, de ez Tuvok egyik kedvence." "Értékelem az erőfeszítéseit, Mr. Neelix, de épp a legutóbbi neurológiai vizsgálatának eredményeit próbálom elemezni, és ez a... Zene... Nagyon zavarólag hat." "Maga mondta, hogy próbáljam stimulálni az érzékszerveit." "Stimulálást mondtam, Mr. Neelix, nem kiírtást." "Számítógép, zene állj." szól Neelix, mire a gyengélkedőre kellemes csend borul, a Doktor pedig megkönnyebbülten sóhajt fel: "Köszönöm..." A hologram ezzel visszatér az irodába, Neelix pedig visszafordul Tuvok ágya felé, majd a meglepetéstől megdermed. Tuvok ugyanis felült, és zavartan nézelődik. "Doktor...!" integet Neelix a hologramnak, mire az megint felbukkan, "Tuvok...?" A vulcani a jelek szerint nem ismeri fel Neelixet, érdeklődve szemléli a mutoasztalhoz lépo talaxiait. "Balesetet szenvedett..." magyarázza Neelix, miközben a Doktor orvosi trikordert kerít, "A gyengélkedőn van." A hologram megpróbálja megvizsgálni Tuvokot, de az eltolja magát a Doktor kezét. "Nyugalom, parancsnok... Csak meg akarom vizsgálni." "Ne aggódjon Tuvok, segíteni próbál." mondja Neelix. A vulcani azonban továbbra is bizalmatlan a trikorderrel szemben, így Neelix elkéri a muszert a Doktortól, és letapogatja vele magát: "Ez csak egy trikorder. Látja, nem bánt. ... Most próbálja meg." A Doktor újabb próbát tesz a visszkapott muszerrel, és ezúttal sikerrel jár, így a talaxiai felé fordulva odasúgja neki: "Remekül csinálta, Mr. Neelix."

"Chakotay parancsnok mondta, hogy találtak valamit." mondja a Delta Flyer utasterébe érkező Janeway az ott dolgozó Sevennek és Naroqnak. "Ez, kapitány, alulértékelése a dolognak." jelenti ki a kesati, majd a magával hozott muszerek egyikét kézbe véve folytatja: "Hallgassa...!" A muszer, ahogy Naroq közelít vele a konzolhoz, ami előtt Tuvokot a támadás érte, gyorsuló ütemű csipogást hallat. "Mi ez?" kérdezi Janeway. "A történelem keletkezésének hangja." "Kevesebb költészetet, és több ténnyt, Mr. Naroq." húzza el a száját Janeway. "A hang, amit hall, veridium-izotópok jelenlétére utal." mondja a kesati. "Maradványrészekké a ba'nethek álcázó mezejéből." magyarázza Seven. "Korábban is észlelte már ezeket az izotópokat?" kérdezi Janeway. "Igen, de csak már akkor, miután lebomlottak. Tudja, a veridiumnak nagyon rövid a felezési ideje, kevesebb mint hetven óra. A korábbi nyomok több hónaposak, gyakran egy évesek is voltak." "De ezek az izotópok még aktívak." állapítja meg Janeway. "Mr. Naroq fotolitikus konverterével láthatóvá tehetjük őket." mondja Seven. "Érti már, kapitány, miért történelmi ez a pillanat?" kérdezi a kesati lelkesen, "Talán megtudjuk végre, hogy néznek ki a ba'nethek." "Akkor hát lássuk, mit találtunk." szól Janeway, mire Naroq odamegy a helyiség közepén felállított berendezéshez, bekapcsolja, és állíthatni kezd rajta. A konzol előtt valami formálódni kezd a levegőben, Naroq pedig így szól: "Nem is tudja, milyen régóta várom, hogy találkozhasam magával..." "Tehát a ba'nethek mégsem csak egy mítosz." állapítja meg Janeway. "Ez a legjobb felvétel, amit valaha készítették róluk." mondja a kesati lelkesen. "Talán. De azt hiszem, állíthatok a belső szenzorokon, hogy javítsak rajta." szól Seven, ezzel előbb a Delta Flyer egyik konzoljánál, majd a kesati berendezésnél állíthat valamit. "Mit csinál?" kérdezi Naroq idegesen, "A végén még teljesen szétzilálja a képet!" Azonban ennek épp az ellenkezője történik, és a mindaddig gyakorlatilag kivehetetlen formájú fénygomoly helyett egy kékesen derengo üvegszerű forma válik láthatóvá, egy korall-polipra emlékeztető lény, melynek tölcsérszerű, alulról felfelé kiszélesedő teste, és számos hajlékony nyúlványa van. "Csápok! Mindig is sejtettem, hogy számos végtagjuk van!" kiált fel Naroq diadalmasan. "Doktor hívja a kapitányt: kérem, jelentkezzen a gyengélkedőn." hallatszik ekkor a hologram hangja, mire Janeway még egyszer szemügyre veszi a konzol előtt álló lény utóképét, majd így szól: "Azonnal megyek. ... Seven, ha egybe tudnánk építeni Mr. Naroq fotolitikus technológiáját a deflektorrendszerünkkel, talán észlelhetnénk az álcázott ba'neth hajókat." "A technológia csak kis távolságról hatásos. Előbb meg kellene találnunk a hajót, hogy leleplezhessük." mondja Naroq, "Még mindig szükségünk van arra az álcázó-frekvenciára." "Csak szépen sorjában..." csóválja a fejét Janeway, majd Sevenre pillantva távozik.

"A vulcani agy." mondja a Doktor, a Tuvok agyáról készült mélyréteg-letapogatást szemlélve az orvosi iroda nagy monitorán, "Egy rejtélybe csomagolt fejtörő, amit egy koponyába rejtettek. Tuvok idegpályái elkezdtek áthidalni a sérült szöveteket. Új szinaptikus kapcsolatokat létesítenek, gyakorlatilag mintha az agya újrarahuzalná magát. ... Hogy ez az én neurosztatikus kezelésemnek, vagy Neelix rehabilitációs kísérleteinek, esetleg a ketto keverékének eredménye, azt nem tudom." "Van esélye a teljes felépülésnek?" kérdezi Janeway. "Túl korai még erről beszélni. ... De fókuszált a figyelme, és már visszanyerte az alapvető motorikus funkcióit." "De még nem beszél." néz ki Janeway a mutorészleg felé. "Csak idő kérdése, kapitány." mondja Neelix bizakodva, "Nézzé, milyen messzire jutott máris." "Remélem, igaza van, Neelix. De ha tudna beszélni, talán mondhatna nekünk valamit arról az álcázó-frekvenciáról." "Nem vagyunk biztosak benne, mennyire emlékszik." mondja a Doktor, "De az kétséges, hogy felismer minket, sőt, hogy egyáltalán azt tudja, ő maga ki." "Körbeviszem majd a hajón." mondja Neelix, "A Doktor úgy féli, az ismerős hangok és képek talán beindítják a régi szinaptikus kapcsolatokat." Janeway bólint, majd a kijárat felé indul, mire Neelix utánaszól: "Ne aggódjon, kapitány. Tuvok gyorsabban olyan lesz, mint volt, mielőtt ön ki tudná mondani: élj soká, élj boszorgban."

"Látogatót hoztam!" szól ki Neelix a hídra a liftből, majd kivezeti a kissé bizonytalanul mozgó Tuvokot. "Örülünk, hogy benézett." lép közelebb Chakotay, mire Neelix Tuvok felé fordul: "Emlékszik Chakotay parancsnokra?" Tuvok megszemléli Chakotayt, de nem adja jelét a felismerésnek. Pár pillanatnyi zavart csend támad, majd a parancsnok így szól: "Éppen

pajzsellenorzést végzünk. Van kedve megnézni?" "Az ott a taktikai munkahely. Ahol ön dolgozik." mutatja Neelix a konzolt, ami mögött most Kim tart ügyeletet. Tuvok bebotorkál a munkahelyre, és tétován megérint néhány szenzort, mintha egy-egy automatizmus kezdene dolgozni benne. "Csak melegen tartom magának. Remélem, nem bánja..." mondja Kim, "Az ott a pajzshálózat... Ez pedig a vonósugár-emittereket vezérli." "Azt hiszem, emlékszik rá." súgja oda Neelix Chakotaynak, látva, hogy Tuvok nagyon is céltudatosan vizsgálja át a taktikai munkahely kezelőfelületeit. Azonban a jelek szerint nem teljes az emlék-visszaállítás, a tuzvezető pult ugyanis Tuvok érintése nyomán figyelmeztető jelzést hallat. "Hohó, megállj...!" lép közelebb Kim, mire Tuvok gyorsan elhárít. "Felszabadította a fotontorpedó-veteket." néz Kim magyarázón Chakotayra. "Semmi gond, Tuvok, mindenki követ el hibát..." nyugtatja meg Neelix a vulcanit, majd visszatereli a lifthez, közben odaszólva a többieknek: "Később visszajövünk."

"Végül... De nem utolsó sorban..." mondja Neelix, mikor bevezeti Tuvokot a kabinjába, "A kabinja. Sok időt tölt el itt. Olvas, meditál. ... Mr. Paris egyszer úgy hívta: a vulcani barlang. ... Nézzen csak körül... Fedezze fel magának." Tuvok pedig pontosan ezt teszi, tétován járkálva a nappaliban megérint ezt-azt.

"Asztrometria a hídnak: Mr. Naroq és én befejeztük a deflektor-átalakítást." üzeni Seven az asztrometriai laborból, "Készen állunk a rendszer tesztelésére."

"Várjanak." üzeni Janeway a hídról, "Sebességet egynegyed impulzusra, Harry, teljes energiát a deflektorrendszerre." "Igenis." Janeway és Chakotay leülnek székeikbe, majd a kapitány így szól: "Rendben, Seven. Csinálja." "Aktiválom a deflektort." üzeni Seven. A Voyager deflektora egy pillanatra fényesen felizzik, majd a fomonitoron megjelenik egy lapos, kicsit egy földi rájára emlékeztető hajó. "Ezt nevezem és sikeres tesztnek." jegyzi meg Paris. "Egész idő alatt figyeltek minket." állapítja meg Chakotay. "Hívjuk oket." szól Janeway. "Melyiket?" kérdezi Kim homlokráncolva, "Egy egész flotta van odakint." És valóban, legalább fél tucatnyi hajó kering a Voyager körül. A hídon rövid csend áll be, majd Janeway így szól: "Itt Kathryn Janeway kapitány, a Voyager nevére Föderációs csillaghajóról. Nincsenek ártó szándékaink." "Töltik a fegyvereiket." jelenti Kim. "Pajzsokat." szól Janeway, és az első lövés szinte azonnal ez után meg is érkezik. "Szétszóródnak, kapitány, minden irányba." jelenti Paris. "Kövesse a vezérhajót." A Voyager az egyik idegen hajó nyomába szegodik, ami időről időre elereszt egy-egy lövést üldözője felé. A jelek szerint Tuvok meglehetősen rosszul reagál az urcsatára, ugyanis egy asztal alatt keresett menedéket, és erosen kapaszkodik a bútordarab egyik lábába. "Semmi baj, Tuvok, itt vagyok." kúszik be mellé Neelix, "Mellettem biztonságban van."

"Még mindig nincs válasz a hívásunkra." jelenti Kim, miközben a ba'neth hajó állhatatosan lodóz a Voyager-re, komótos tempóban. "Nem szeretek belerondítani egy jó kis üldözésbe, de a ba'neth hajó kezd kilépni a deflektor hatósugarából..." jegyzi meg Paris. "Seven, meg tudja határozni az álcázó-frekvenciájukat?" kérdezi Janeway. "Blokkolják a szenzorainkat." érkezik a meglehetősen bosszús válasz. "Elvesztettük oket." mondja végül Chakotay.

"Most már elmentek, Tuvok." mondja Neelix, mikor a lövöldözés a ba'neth hajó távoztával végre abbamarad, "Mondtam, hogy nem lesz semmi baj." "Igen. Mondta." mondja Tuvok, mire Neelix döbbenten bámul rá pár pillanatig, majd letérdel a vulcani mellé: "Tuvok...? Mit... Mondja, mit csináltam?" "Megmondta nekem. Hogy nem... Lesz bajom." "Tudja, ki vagyok?" "Maga Neelix... Maga mellett... Biztonságban vagyok."

"Szükségünk van Tuvokra, hogy elmondjon mindent, amire emlékszik a támadásból." mondja Naroq Janewaynek a készenléti helyiségben, mire a mellette álló Neelix így szól: "Kapitány... Meglehet, újra tud beszélni, de ez nem azt jelenti, hogy készen áll egy vallatásra. Kezd... Érzelmeket érezni. Erosetek. A ba'nethekkel történt találkozás során megrémült." "Tapintatosak leszünk, ígérem." Neelix erre nagyot sóhajt, majd a hídra nyíló ajtóhoz megy, és kiszól rajta: "Rendben, Tuvok... Most már bejöhet." A vulcani eddig a készenléti helyiségbe vezet néhány fokból álló lépcső alján üldögélt, és most felállva belép a helyiségbe. "Jó újra látni..." siet oda hozzá Janeway. "Janeway kapitány..."

"Így van. O pedig Mr. Naroq. Kérem, üljön le." Janeway odavezeti Tuvokot az íróasztallal szemben levo székre, és miközben leülteti, így folytatja, "Két nappal ezelott egy siklóval volt úton Mr. Neelix társaságában. Észrevett egy álcázott behatolót." "Az megtámadta." veszi át a szót Naroq. "Igen. És ezért van most... Bajom." "Igen. És ahhoz, hogy segíthessünk... Meg kell találnunk azokat az embereket, akik bántották." mondja Janeway leguggolva Tuvok előtt. "Mielott a behatoló megsebesítette..." mondja Naroq, "Meg tudta vizsgálni ezzel." A kesati odaadja Tuvoknak a kiegészített trikordert, majd így folytatja: "Rögzítette az álcázó-frekvenciáját. De a trikorder tönkrement, és az információ elveszett. Tud mondani nekünk valamit arról a frekvenciáról?" Tuvok hosszan forgatja a kezében a tönkrement muszert, miközben Janeway így szól: "Próbáljon visszaemlékezni..." "Vizsgáltam..." mondja Tuvok, mikor egy pillanatra bevillan neki saját, trikordert tartó keze. "Így van. Mit látott?" kérdezi Janeway. Tuvok emlékszik, ahogy az idegen fegyver sugara eltalálta, mire kezei remegni kezdenek, és kiesik elölük a tönkrement muszer: "Nem... Nem emlékszem..." "Próbálja meg!" szól rá Naroq türelmetlenül, mire Janeway leállítja: "Jól van, ennyi elég volt. Mára végeztünk." "De kapitány..." "Menjen le Seven of Nine-hoz az asztrometriára. Nézze meg, jutott-e valamire a ba'nethekkel." szól Janeway ellentmondást nem tűrő hangon, mire a kesati kietlenül távozik. "Hát... Nekünk is mennünk kellene." mondja Neelix, "A légénységből többen jelezték, hogy segítenek Tuvok rehabilitációjában." "Arra gondoltam, később együtt ebédelhetnénk. Csak mi ketten..." mondja Janeway Tuvoknak, miközben mindhárman az ajtóhoz mennek. "Én inkább Neelixel maradnék..." "Ah, Tuvok... Biztos vagyok benne, hogy..." mondja Neelix zavartan, mire Janeway vállon veregeti: "Menjenek csak. Nekem úgyis sok dolgom van." mondja Janeway kisse letörten.

"A játék célja az..." magyarázza Kim Tuvoknak a kalto lényegét az étkező egyik asztalánál, "Hogy ezt a... Pálcikahalmot egy tökéletes gömbbé formáljuk. ... Felváltva helyezzük el a darabokat. Az, akinél eloször formálódik ki a gömb, győz." "Nekem tetszik úgy, ahogy most van." jelenti ki Tuvok, mire Kim és Neelix vidáman néz egymásra, majd Harry így szól: "Na, mit gondol, megpróbáljuk?" "Ez mindig is a kedvenc játéka volt, Tuvok. Segít formában tartani a logikáját." magyarázza Neelix. "Én kezdek." mondja Kim, ezzel elhelyez egy fémpálcát a halomban, mire az egy kicsit változtat az alakján, "Most maga jön." "Csak rajta." biztatja Neelix Tuvokot, aki tanácstalanul nézegeti egy darabig az alakzatot, majd elhelyez benne egy újabb darabot, amitől az eddigi struktúra félig széthullik. "Nem szeretem ezt a játékot..." mondja erre Tuvok zavartan. "Mikor eloször mutatta meg, hogy kell játszani, nekem se ment." mondja Harry, "De maga folyton bátorított, és végül sikerült összehoznom az első kaltoamat. Csak gyakorlat kell hozzá, ennyi az egész." "Próbálja meg újra. Menni fog." biztatja Neelix a kudarcától elkedvetlenedett vulcanit. "Nem tetszik ez a játék!" csattan fel Tuvok, ezzel felpattan az asztaltól.

"A Doktor segített megkeresni a személyi aktámat." mondja Tuvok a gyengélkedőben az őt követő Neelixnek, miközben a diagnosztikai konzol felé tartanak. "Szép a fényképe." állapítja meg Neelix, megnézve a monitoron futó adatokat, "Látná az enyémet. Pocsék..." "Oktató voltam a Csillagflotta Akadémián... Tizenhét kitüntetést kaptam... Férj vagyok... Apa..." "Maga egy remek fickó, Tuvok." bólint Neelix büszkén. "Voltam... Remek fickó." "Még mindig ugyanaz az ember..." "Akkor miért nem dolgozom már a hídon?" "Beszéltünk már erről... Balesetet szenvedett." "És most már nem vagyok elég okos." hagyja ott Tuvok a terminált. "Tuvok... Türelemmel kell lennie. Nézze csak meg, mennyit fejlődött máris." "O..." mutat Tuvok felindultan a terminálra, "Hatástalanítani tudott egy... Egy foton robbanófejet harminc másodperc alatt! Én meg még kalto se tudok játszani!" "Ehhez idő kell. De meg fogja tanulni mindezt." "Honnan veszi ezt?!" "Hát, mert a Doktor..." "A Doktor...! A Doktor se tudja, hogy csináljon belőlem jobbat! Vagy mégis...?!" kérdezi Tuvok kétségbeesetten. "Még nem, de..." "Sosem leszek újra o!" "Ezt nem tudhatja. Egy vulcani elme..." megy oda Neelix Tuvokhoz, de az ellöki magától: "Nem vagyok vulcani! Többé már nem!" Tuvok ezzel elkezd szétdobálni a kabinjából származó holmikat, a Doktor pedig a zajra kinéz az irodájából: "Mi folyik itt?" "Nyugalom, Doktor, megoldom." állítja meg Neelix, majd Tuvokhoz megy: "Kérem, Tuvok..."

Próbáljon megnyugodni, minden rendben lesz." "Nem! ... Semmi sincs rendben! Hagyjon engem békén!" Tuvok nagyot taszít a talaxiain, mire a Doktor rászól: "Most már jobb, ha távozik." "De..." "Innen én átveszem." mondja a Doktor, ezzel elindul Tuvok felé.

Neelix valamikor este megereszkedett vállakkal botorkál be a sötét étkezőbe, arra számítva, már nem talál ott senkit. Azonban nem ez a helyzet, Seven áll a középso ablaknál, és a csillagokat fürkészi. "Ah, sajnálom... Nem akartam megzavarni." torpan meg Neelix. "Nem zavar." "De igen..." morogja Neelix, "Éppen töprengett. Valami nehéz dolgon, így ránézésre. ... Olyasmi, amiben segíthetek?" "Valószínűtlen." "Tegyen próbára." Seven erre teljesen Neelix felé fordul, majd így szól: "Hogy talál meg valamit, ami láthatatlan?" "A ba'neth." "Meg tudjuk világítani oket... De ehhez meg kell találnunk oket, amit viszont a pontos álcázó-frekvencia nélkül nem tudunk megtenni." "Ez komoly fejtörő." "Amit talán megoldhatnánk, ha Tuvok parancsnok meg tudná mondani, mit látott. ... Hogy halad a rehabilitációja?" "Hát... Azt hittem, remekül." feleli Neelix, letelepedve az egyik asztalhoz, "De most... Mondjuk úgy, nekem is akadt egy fejtörő." "Tegyen próbára." mondja erre Seven. "Jól van. ... Mikor nem vulcani többé egy vulcani?" "Ha a genetikai kódját alapvetően megváltoztatják." "Nem, én... Átvitt értelemben gondoltam." "Ebben az esetben egy személy akkor nem vulcani többé, ha elvesztette a logikai képességét." mondja Seven. "Így van! És hogyan szerezheti vissza?" "Tanítani kell." "Pontosan. De mi van, ha károsodott az agya, és az érzelmei instabilak? Akkor hogyan tanul?" "Talán képtelenség lehet számára megtanulni azt, amit tanítani próbálunk." "Hát... Kösz a segítséget." morogja Neelix bosszúsán. "Én csak arra akartam utalni, hogy alkalmazkodnia kell a körülményekhez." "Milyen körülményekhez...?!" csattan fel Neelix, "Azt mondja, hogy az a Tuvok, akit ismertem, elveszett, úgyhogy ne próbáljak segíteni rajta?" "Mikor engem elválasztottak a Kollektívától, én is károsodtam. Többé nem álltam kapcsolatban a kaptárelmével, elvesztettem számos olyan tulajdonságomat, ami dolgozóként megvolt. De alkalmazkodtam." "Mert Janeway kapitány nem mondott le magáról. ... Tovább próbált segíteni magának." "De nem úgy, hogy megpróbált visszaállítani azzá, ami voltam. Abban segített, hogy felfedezzem, mivé lehetek." mutat rá Seven.

A gyengélkedőbe érkező Neelix nagy munkában találja Tuvokot, meg is kérdezi tőle: "Mit készít?" "Egy virágot." feleli a vulcani, aki épp az utolsó simításokat végzi a kék gyertyaviaszból formált szirmokon. Neelix odamegy hozzá, Tuvok pedig átnyújtja neki a virágot: "Magának..." "Köszönöm." veszi át Neelix meglepetten az ajándékot, "Nem vagyok biztos benne, megérdemlek-e egy ajándékot..." "Nem kellett volna magára kiabálnom. Dühös voltam." mondja Tuvok, "Sajnálom." "Bosszús volt. Nem hibáztatom. ... Nekem kéne bocsánatot kérnem." "Miért?" "Mert túlzottan eroltattam. Olyan formába akartam kényszeríteni, ami nem lehetett." "Csalódott bennem... Mert nem tudom olyan jól a dolgokat, mint előtte." "Talán vannak dolgok, amiket jobban tud." "Ugyan, mit tudok jobban...?" kérdezi Tuvok némi öngúnnyal a hangjában. "Hát... Ezt, például." mutatja fel Neelix a viaszvirágot, "Korábban ezt az idő illogikus pazarlásának nevezte volna." "Nem is jó..." nézz Tuvok a virágra. "Dehogy is, csodálatos! Kreatív, a barátság jelképe... A balesete előtt eszébe sem jutott volna, hogy esetleg megsérthette az érzéseimet. És biztos... Biztosan nem készített volna ajándékot nekem." "Nem voltunk barátok?" kérdezi Tuvok, amitől Neelix kissé zavarba jön: "Hát... Kollégák voltunk... És én mindenképp kedveltem magát." "De én nem viszonztam ezt az érzést..." állapítja meg Tuvok. "Maga... Elviselt... Engem." "Nem értem." "Ilyeneket mondott, hogy... Mr. Neelix, kérem, hagyjon fel a fecsegéssel." mondja Neelix, a régi Tuvok stílusát utánózva, amin az új Tuvok jól derül, "Meg hogy... Mr. Neelix, nem vágyom szórakozásra. ... És sosem mosolygott. Most sokkal jobb a humorérzéke." "Szeretek mosolyogni." "Én is." jelenti ki Neelix. "Nem akarok többé kaltot játszani." jelenti ki Tuvok, otthagyni az ágyat, "Vagy meditálni... Vagy logikai problémákon dolgozni." "Nem is kell." rázza meg a fejét Neelix. "Mit csinálhatunk helyette?" kérdezi Tuvok. "Amit csak akar." "Tanítson meg dolgokra, amiket maga szeret." mondja Tuvok, és Neelixnek nem kell sokáig töprengenie a kérdés teljesítésén.

"Mevagyunk..." jelenti ki Tuvok, miután egy gyümölcsdarabot biggyesztett egy nagy tál édesség tetejére, majd az étkező egyik asztalánál ülo Paris és Kim felé indul vele, "Triplacsokis szédült gyümölcsvasárnap, meleg vatren-szósszal." "Vatren-sóssz... Vasárnap?" sandít fel Paris a Tuvok kíséretében érkező Neelixre. "Kóstolja csak meg." mondja az. "Ezt tényleg maga csinálta?" néz Kim Tuvokra, mire az így szól: "Ahogy Neelix mondja: essenek neki." Kim és Paris nem sokáig kelletik magukat, majd meglepett pillantást vetnek Tuvokra: "Ez remek...! Fantasztikus." Neelix majd megpukkad a nevetéstől, majd így szól: "Én mondom, Tuvoknak van tehetsége az ennivalóhoz. Egész délelőtt új recepteket eszelt ki, olyan összetevőkből, amik nekem eszembe se jutottak volna. ... Például... T'ranat-felfűjt..." Neelix közben a tálalópulthoz megy, és elkezdí Parisék elé hordani Tuvok kreációit, "Jebaliai karamellatorta bormentával..." "És csak édességek? Hogyhogy?" kérdezi Paris. "Mert finomak." feleli Tuvok. "Na, Neelix, most aztán vigyázhat, mert Tuvok még kitúrja az állásából." jegyzi meg Kim vidáman. "Amit maga mond, azt holnapra már a kapitány fülébe jut..." jegyzi meg Paris. "Biztos meghallotta." jegyzi meg erre Kim, tekintve, hogy Janeway épp ebben a pillanatban lép be az étkezőbe. "Ez meg micsoda...?" néz végig Janeway az asztalon, ami Neelix és Tuvok közreműködésével most úgy néz ki, mint egy cukrászüzlet kirakata. "Szórakozunk." jelenti ki Tuvok. "Mint kiderült, Tuvok itt a helyi mestercukrász." magyarázza Paris. "Kér egy kis t'ranat-felfűjtat, kapitány?" kérdezi Tuvok, megkínálva Janewayt egyik 'művével'. "Ah, igen... Köszönöm. ... Ah... Ez pompás!" "Örülök, hogy ízlik..." mondja Tuvok elégedett mosollyal, majd sietosen a konyha felé indul, Janeway pedig nagy szemeket meresztve az édességhegy elpusztításán munkálkodó Parisra és Kimre, a nyomába ered. "És most mit készít?" kérdezi a kapitány, megállva a tálalópultnál. "Astasio-tortát, perakrém-öntettel." "Ah... A pera-krém a kedvencem." "Akkor az öné az első szelet." "Tuvok... Eszébe jutott még valami arról, ami a Flyeren történt?" kérdezi Janeway mintegy mellékesen, mire Tuvok abbahagyja a munkát, és maga elé bámulva töprengeni kezd: "Észleltem egy álcázó-frekvenciát..." "Igen, úgy van. Meg tudja határozni?" "Nem is tudom, én..." "Szimmetrikus volt a modulációja? Állandó volt az amplitúdója?" "Én ezt nem értem..." csóválja a fejét Tuvok. "Semmi gond, nem akarom eroltetni, Tuvok. De talán ha tudna..." "Ez túl bonyolult neki, kapitány." mondja a Janeway mellé lépo Neelix, "Talán majd holnap kéne újra megpróbálnia." Tuvok közben befejezte a készülő torta díszítését, és így szól: "Ezt." Janeway kérdőn fordul felé, majd lenéz a pultra rakott tortára, aminek a tetején egy piros öntetcsíkkal megrajzolt hullámforma látható, "Ezt láttam." "Mi ez?" kérdezi Neelix. "Egy álcázó-frekvencia!" néz Janeway mosolyogva Tuvokra.

"A kapitány naplója, kiegészítés. A számítógép elemezte Tuvok hullámformáját, és meghatározta a ba'nethék álcázó-frekvenciáját. Ezzel egy maréknyi naprendszerre szukítottuk le a kutatást."

"Mevagyunk, kapitány. Egy kilencmillió terawattos álcázómezo a 216-os rácspontban." jelenti Kim a hídon. "Kilencmillió terawatt?" lép Chakotay Janeway mellé, "Akármit rejtegetnek is, hatalmas lehet." "Változtassunk irányt, Mr. Paris." határoz Janeway. "Igenis, asszonyom." "Híd az asztrometriának: helyzet?" "A deflektorrendszer kész, kapitány." hallatszik Seven válasza. "Pajzsot fel." szól Janeway, közben lesétálva hátulról a híd közepére. "Igen, kapitány." bólint Kim. "Hatósugárban vagyunk." jelenti Paris. "Jól van, Seven... Gyűjtson alájuk." szól Janeway. A Voyager deflektora egy pillanatnyi időre vakító fénnel felvillan, mire egy hatalmas, hosszúka urállomás, és körülötte számos ba'neth hajó válik láthatóvá a Voyager útvonalán. "Egy fegyveres helyorség, körülbelül háromezer élettel, huszonkét hajó." sorolja Kim. "Hívjuk oket." "Nincs válasz, kapitány." "Töltik a fegyvereiket." jelenti Chakotay. "Csatornát nyitni minden szubtéri sávon." szól Janeway. "Tűzet nyitottak." szól Chakotay, majd a hajó megrázkódik. "Azonnal szüntessék be a tüzelést." mondja Janeway, "Vagy továbbítom a helyorség koordinátáit a kesatiak anyabolygójára." Janeway még be sem fejezte a második mondatot, mikor a lövöldözésnek egyszeriben vége szakad. "Erre felfigyeltek." állapítja meg Paris. "Több nappal ezelőtt a fajuk egyik tagja megtámadta a legénységem egy tagját." folytatja Janeway a nyílt csatornán át, "Súlyosan megsérült. Hogy elláthassuk, többet kell tudnom a fegyverről, amit használtak." "Válaszolnak. Csak

hang." mondja Kim. "Nem osztozunk a technológián." "De elveszik másoktól." mutat rá Janeway, "A támadó épp a taktikai adatbázisunkat töltötte le, mikor az eset történt." "Fel kell mérnünk a potenciális fenyegetést." "Paranoidak. Ahogy sejtettem." jelenti ki Naroq diadalmasan. "Cserébe a fegyverük adataiért, ellátjuk magukat taktikai adatokkal több fajról, amikkel nemrég találkoztunk. Addig méricskélhetik a potenciális fenyegetésüket, ameddig akarják." "A hajójuk fedélzetén levo kesati nyomozóban nem lehet megbízni." Naroq erre meglepetten kapja fel a fejét, Janeway pedig kérdőn fordul felé. "Maguk... Tudnak rólam...?" kérdezi Naroq. "Évek óta próbál már leleplezni minket. Maga fenyegetés. Meg kell állítani." "Megint készítik a fegyvereiket." szól Chakotay. "Várjanak..." szól a kesati, "Az én fotolitikus konverterem tette lehetővé a Voyager-nek, hogy semlegesítse az álcázójukat. Ha megadják Janeway kapitánynak, amit akar, odaadom a konvertert. Felhasználhatják a technikájuk javítására, hogy mások a jövőben ne fedezhessék fel magukat." "Kétlem, hogy a kesati anyabolygóról jobb ajánlatot kapnának." üzeni Janeway, "Nagy kár volna, ha arra kényszerítenének, hogy üzenjek nekik." Hosszú csend következik, majd egy rövid válasz: "Megegyeztünk."

Neelix meglepetten torpan meg Tuvok kabinjának ajtajában, mikor belépve azt látja, hogy a vulcani az egyik ablakban üldögél, és éppen földi jazzt hallgat nagy odaadással. "Mit hallgat?" kérdezi a talaxiai. "Egy válogatást Tom jazz-adatbázisából. Tényleg meno..." Neelix erre felnevet, Tuvok pedig így szól: "Számítógép, zenét felfüggeszteni." A vulcani ezzel odasiet Neelixhez, és megmutat neki egy jegyzetfüzetet: "Átnéztem a holodeck programjait. Szeretném megnézni a Risai Vízi-sport Szórakoztató Központot. Velem tart?" "Talán a Doktori vizitje után..." "Vizit?" kérdezi Tuvok. "A Doktor elemezte a ba'neth fegyvert... És kidolgozott egy eljárást a kezelésére!" mondja Neelix lelkesen. Tuvok azonban szemmel láthatóan nem örül ilyen nagyon, gondterhelten lép vissza a kabinba. "Most... Most büszkének kellene lennie magára." mondja Neelix, "Ha nem rajzolja azt az ábrát a tortára, sosem találtuk volna meg a gyógyymódot." "Bár ne rajzoltam volna meg azt az ábrát..." "Miért?" "Mert nem... Akarom alávetni magam az eljárásnak." "Csak a mutét előtti félsz jött ki magán, ennyi az egész. Ne aggódjon, mindenki így van vele. ... Gondoljon csak bele: néhány óra, és megint ön maga lesz!" "Most is ön magam vagyok." fordul Tuvok Neelix felé. "De... Képes lesz megint mindarra, amire korábban. Dolgozhat a hídon, tanácsokat adhat a kapitánynak..." "De én azt szeretném, ha tudnék szórakozni...! Magával." mondja Tuvok, levetve magát az ablakok alatt álló kanapéra, "De nem fogok tudni. Ugye?" "Hát... Nem mókának hívja majd... Hanem származtatott meglegedésnek. De alapjában véve ugyanarról van szó." mondja Neelix, leülve Tuvokkal szemben, "Továbbra is érezni fog..." "De nem mutatom ki az érzéseimet." "Valószínűleg nem." "Akkor hogy fogja tudni... Mennyire szeretek magával lenni?" kérdezi Tuvok előre hajolva. "Hiszen most mondta..." "Akkor is barátok leszünk?" "Persze." "Még akkor is ha én csak... Elviselem majd magát?" "Hazudnék, ha azt mondanám, ugyanígy lesz akkor is kettenk között..." "De hát miért...?" kérdezi Tuvok felpattanva, "Miért akarják, hogy olyan legyek, amilyen voltam?" "Mert a legénységnek... A taktikai tisztre van szüksége a hídon... És nem volnék valami jó barát, ha figyelmen kívül hagynám ezt. Csak azért, hogy maga hozzám kedvesebb legyen." "Mr. Tuvok..." fordul a Doktor a gyengélkedő kinyíló ajtaja felé, amin át Neelix és a vulcani érkeznek, "Már kezdtem azt hinni, nem jönnek." "Erot vett rajtam a... Mutét előtti félsz." mondja Tuvok, "De Neelix segített úrrá lenni rajta." "Ezt örömmel hallom. És most, kérem, feküdjön fel." mutat a Doktor a mutoasztalra. Tuvok útnak indul, majd félútról visszanéz Neelixre: "Találkozunk a mutét után?" "Persze." Tuvok erre halványan elmosolyodik, majd tovább indul. "Nekem hiányozni fog." mondja Neelix halkán, a Doktor mellé lépve. "Nekem is." bólint a hologram. Tuvok közben elhelyezkedett a mutoasztalon, majd köréje záródik a mutokeret, és hamarosan kifejti hatását az altatás.

"Üdv, parancsnok..." szól ki Neelix a konyhából, mikor Tuvok, immár újra egyenruhában, és szokása szerint egy jegyzetfüzetre összpontosítva, belép az étkezőbe. "Mr. Neelix..." mondja Tuvok, útnan az egyik asztal felé. "Jó látni, hogy újra... Lábba állt." szól Neelix, lassan Tuvok asztala felé

araszolva, "Jobban érzi magát?" "A Doktor engedélyezte a szolgálatba állásomat." "Ez remek hír! Mit szólna egy üveg pezsgőhöz, ünneplésként?" "Tea elegendo lesz." "Persze..." bólint Neelix, majd a konyha felé indulna, de végül meggondolva magát, leül Tuvokkal szemben: "Egy különleges vacsorát készíték ma estére, a felépülése örömére. De gondolom... Nincs kedve elkészíteni valamelyik híres desszertjét..." "Sokkal fontosabb dolgom is van, mint részt venni túlzott tápértéku ételek készítésében." "Talán majd máskor." mondja Neelix letörten, és felállva útnak indulna, ám Tuvok így szól: "Vasárnaponként." "Hogyan?" mered rá Neelix. "Tovább töprengtem a fejtőroján a zászlósról, aki úgy maradt életben, hogy elfogyasztotta a dátumokat a naptárából. ... Úgy tunik számomra... Hogy a vasárnapokat is megehetette." "Ez nagyon okos válasz, Mr. Vulcani..." ereszkedik vissza Neelix a székre, "De nem valami logikus, vagy igen?" "Nem. Nem az." néz fel Tuvok faarccal a talaxiaira, aki erre elmosolyodik.

126. Dragon's Teeth – Sárkányfogak

A hatalmas város fénylo felszínu, égig nyúló épületeit a légkörön túlról érkezo lövések pusztítják vég nélkül. Valahol a város alatt, egy különféle berendezésekkel telezsúfolt, félig mesterséges barlangrendszerben egy humanoid no igyekszik valahová, próbálva elkerülni a felülről záporozó kisebb-nagyobb köveket, közben kétségbeesetten kiabálva: "Gedrin...! Gedrin...?!" Egy masszív, szürke falba vágott nyílásból egy, a novel egy fajú férfi siet ki, akit a no megkönnyebbülve ölel magához: "Mi történt? Szem elol tévesztettek..." "Harminchét biotartály megsérült. Le kellett választanom oket a reaktorról." feleli a Gedrin nevu férfi, miközben a karjánál fogva terelni kezdi a not valamerre. "Meghaltak...?" kérdezi az közben remego hangon. "Nem volt választásom." érkezik a felelet. A páros végül megérkezik egy kisebb helyiségbe, ahol számos muszerkonzol, és két nagy, szürke tartály van összezsúfolva. Gedrin végigfutja néhány kijelzo adatait, majd elégedetten állapítja meg: "A fo energiarendszer stabil. A biotartályok energiaellátása biztonságban van." A no közben kinyitja a két itteni tartály fedelét. "Most már csak mi maradtunk..." mondja a melléje lépo Gedrin, "Ne aggódj annyira, olyan lesz mint egy könnyu alvás. ... Kifutunk az idobol." A no a férfi segítségével belefekszik az egyik tartályba, közben megkérdezve: "Gondolod, megszabadulunk...?" "Nem tudom. Átvészeliük valahogy." "És mi van, ha semmi sem marad...?" "Újrakezdjük." mondja Gedrin, bízató pillantást vetve a tartályban fekvő nore, majd megérintve annak arcát, hozzáteszi: "Öt év..." Gedrin végül a no fölé zárja a tartály átlátszó fedelét, majd a sajátjához siet, hogy azt is elokészítse a hosszú alvásra.

A Voyager egy barnászörös, szeszélyesen kanyargó csoszeru képzodményben repül, körülötte mindenféle roncsok maradnak el.

Chakotay feszülten figyeli néhány másodpercig a fomonitoron levo látványt, majd Paris mellé lépve szemügyre veszi a kormányospultot. "Jelentést." szól a hídra érkezo Janeway. "Valamiféle szubtéri folyosóba jutottunk." mondja Chakotay. "Hatos görbülettel haladtunk, aztán egyszer csak... Zutty! Ez a vacak úgy rántott magához minket, mint egy mágnes." teszi hozzá Paris. "Honnan jön ez a sok roncs?" kérdezi Janeway, megsejmlélve a fomonitort. "Nem tudni. De a folyosó tele van vele." feleli Tuvok, "Fémдарabok, plazmanyomok, szerves maradványok." "A roncsok egy része több mint száz éves, kapitány." állapítja meg Seven. "Szeretném elkerülni, hogy mi is a szemét részévé legyünk... Látni valami kiutat?" kérdezi Janeway. "Nem tudom... Folyosók százai vannak itt, mint egy labirintus." mondja Paris tanácsalanel. "Legyen ügyes laborpatkány, és találjon nekünk egy kis sajtot, hm...?" mondja erre Janeway, útban a széke felé. "Rajtam nem fog múlni, kapitány." bólint Paris. A roncsok között egyszer csak felbukkan egy nagyobb fémdarab, ami azonban kimondottan nem roncsnak látszik, vagy ha mégis az, akkor ismeretlen okból keresofényei, és szárnyai is vannak. "Tuvok...?" pillant hátra Chakotay, miután a szembe jövo objektum egy pillanat alatt eltunt a látómezobol. "Hajó volt, uram." bólint a vulcani, "Hívnak minket." "Adja be." szól Janeway. A fomonitoron egy pillanatra megjelenik az ismeretlen hajó, ami közben felzárkózott a Voyager mögé, majd a helyét egy hajóbelso, és egy mélyen barázdált fehér boru humanoid férfi veszi át. "Ki maga?" kérdezi az idegen. "Kathryn Janeway vagyok, a Voyager csillaghajó kapitánya. Ön pedig...?" "Ez az alsótér a miénk." "Véletlenül kerültünk ide, kiutat keresünk. Tud segíteni?" kérdezi Janeway. "Segíteni? Igen... Segítünk." Az idegen bontja a kapcsolatot, majd a Voyager megrázkódik. "Egy rezonancia-impulzust bocsátottak a pajzsunkra." mondja Tuvok, "Megváltozik a frekvencia... Kilöködünk a folyosóból." A Voyager folyamatos rázkódásba kezd, majd egy nagyobb zökkenés után megnyugszik. "Kint vagyunk." jelenti Paris. "A hajó szintén kilépett a folyosóból." állapítja meg Tuvok. "Kapitány..." mondja Paris hitetlenkedve, "Kétszáz fényévvel odébb vagyunk, mint ahol beléptünk a folyosóba." "Kétszáz fényév öt perc alatt...?" ráncolja a homlokát Kim. "Hívja oket." mondja a Paris mellé lépo Janeway, majd mikor a fomonitoron megjelenik az idegen hajó pilótája, így szól: "Köszönjük a segítségét. ... Volna valami, amire szeretném megkérni. Hosszu út áll

előttünk, és azon gondolkodom, meg tudnánk-e állapodni az önök alsóterén való áthaladásban?"

"Engedjék le a pajzsot, és készüljenek: átszállunk." "Átszállnak?" kérdezi Chakotay, "Miért?" "Meg kell tisztítanunk a számítógépüket. Eltávolítani minden adatot, amit a területünkön gyűjtöttek."

"Nem jelentünk fenyegetést magukra nézve, mi egyszeruen csak..." mondaná Janeway, de a humanoid a szavába vág: "Megsemmisítjük azokat az adatokat! Így, vagy úgy! ... Eresszék le a pajzsot!" "Azt már nem." jelenti ki Janeway határozottan, mire az idegen bontja a kapcsolatot, és tüzet nyit a Voyager-re. "Kitéromanover. Próbálják harcképtelenné tenni!" rendelkezik Janeway. "A hajójuk jól manoverezhető, nehéz ráállni a fázerekkel." mondja Tuvok. "Két másik hajót észlelek, felénk tartanak." jelenti Kim. "Közvetlen találát, a görbületi hajtómu üzemképtelen." jelenti Paris. "Pajzs nyolcvankét százalékon." teszi hozzá Tuvok, "Hatvan százalék." "Közelednek!" szól Paris. "Most aztán elkelné valami okos javaslat..." néz körül Chakotay a hídon. "Van egy bolygó nyolc millió kilométerre előttünk. Lakatlan, de a légkör radiogén részecskékkal telített." mondja Seven. "Mennyire radiogén?" kérdezi Chakotay. "Háromezer isoram." "Ha elég energiát adunk a pajzsra, abban még túlélhetjük. De a barátaink talán nem." néz Chakotay Janewayre. "Pajzsok ötvenhárom százalékon." jelenti Tuvok a soron következő találát után. "Csináljuk." határoz Janeway. A Voyager, nyomában a három idegen hajóval, megérkezik egy vörössessárga bolygóhoz. "Belépünk a termoszférába." jelenti Paris. "Sugárzásszint háromezer isoram, növekszik." mondja Kim. "Az idegen hajók?" kérdezi Chakotay. "A nyomunkban, töltik a fegyvereiket." feleli Tuvok. "Növeljük az ereszkedés ütemét." szól Janeway. "Még mindig közelednek." csóválja a fejét Paris pár pillanat múltán. "Közvetlen találát a hátsó pajzsos." jelenti Tuvok. "Keresse meg a legnagyobb sugárzáskoncentrációt, és vigyen át rajta minket." szól Janeway. "Közeli sugárzás négyezer isoram." jelenti Kim, "Ötezer... Hat..." "A pajzsuk gyengül." mondja Tuvok, "Elszakadnak." "Na..." húzza ki magát Janeway, "Most már csak egy hely kell, ahová leülhetünk elvégezni a javításokat. Tom?" "Elhagyjuk az alsó sztratoszférát..." mondja Paris. "Képernyőre." A sárgás felhők lassan feltisztulnak, így láthatóvá válik a bolygó kopár felszíne, és majdnem pont a fomonitor közepén egy hatalmas város maradványai. "Mintha azt mondta volna, a bolygó lakatlan." néz hátra Chakotay. "A sugárzás biztosan zavarta a letapogatásokat." mondja Kim. "Hát, most már nem is lakott." állapítja meg Paris, "Ez a bolygó úgy néz ki, mintha épp egy nukleáris tél közepén járna." "Megerosítem. A gammasugárzás értéke nagyon veszélyes." jelenti Tuvok, "A becsapódási kráterek orbitális bombázásra utalnak." "Mennyi ideje?" kérdezi Janeway. "A radiogén részecskék leépülési sebességéből... Nyolcszázkilencvenkét éve." feleli Kim. "Ez egy több milliós város lehetett." mondja Janeway, a romokat bámulva, majd a széke felé indulva így szól Parishoz: "Tegyen le minket." A Voyager egyre lassulva ereszkedik alá a város épületei közé, egy megfelelő méretű sík térsegre. "Hajtómuvek leállítva." szól Paris a leszállási muvelet végén. "Vörös készültség törölve." mondja Janeway, "Állítsák össze a javítóosztásokat... És, Tom, gondoskodjon róla, hogy B'Elannának legyen elég segítsége a gépházban. Vissza akarom kapni a görbületi hajtóművet." "Igen, asszonyom." mondja Paris, ezzel a kijárat felé veszi az irányt. "A... Barátaink... Még mindig orbitális pályán vannak." jegyzi meg Tuvok. "Köröznek, mint a keselyűk." mondja Chakotay. "Hát, akkor éhen maradnak." jelenti ki Janeway. "Akkor nem, ha módosítani tudják a pajzsukat, és lejönnek utánunk." mutat rá a parancsnok. "Kapitány... Gyenge életjeleket észlelek egy kamrából, több száz méterrel a felszín alól." "Túlélők...?" kérdezi Janeway reménykedve. "Kilencszáz év után...?" néz rá Chakotay szkeptikusan. "Felügyelje a javítóosztásokat." mondja neki a lift felé induló Janeway. "Lemegy oda." állapítja meg a parancsnok. "Ha valaki túlélte ezt a katasztrófát, szüksége lehet a segítségünkre. ... Jól mérje be a koordinátákat, nem akarok a tömör sziklába érkezni. Seven, Tuvok, velem jönnek."

A felderítők egy sötét, félig-meddig beomlott barlangrendszerbe érkeztek, ahol trikordereik segítségével igyekeznek tájékozódni. A sziklajáratokban néhány működő berendezést találnak, majd elérkeznek egy masszív, szürke falhoz. "Ezek a falak tritánium erosításúak. Tartósra építették, bármi legyen is." állapítja meg Janeway.

A menet hamarosan egy kisebb helyiségbe érkezik, ahol Tuvok alaposabban megvizsgál néhány berendezést. "Az energia-elosztók legtöbbje még üzemel." mondja. "Nem rossz, kilenc évszázad után..." néz körül Janeway. "A foreaktor a bolygó geotermikus magjából nyer energiát." állapítja meg Seven, "Hatékony."

A felderítők egy félig beomlott kamrába érkezve két embernyi méretű tartályt találnak az ottani berendezések között. Janeway lesöpri az összegyult port, és kisebb köveket az egyikről, így az átlátszó fedélen át nem más pillanthat meg, mint a Gedrin nevű humanoidot. "Valamiféle sztázistartály." mondja Tuvok. Seven vallatni kezdi az egyik konzolt, majd így szól: "A kijelzések szerint több tartály van a falak mögött. Egy részük tönkrement." "Elképesztő, hogy egyáltalán volt, ami megúsza..." mondja Janeway, "Lássuk, mi más találunk még." A kapitány és Tuvok ezzel kicsit odébb mennek, Seven pedig nézegetni kezdi Gedrin tartályát, majd az annak fejénél lévő vezérloegységhez megy, és miután tanulmányozta egy darabig a kezelőfelületet, beindítja az ébresztési folyamatot. A tartály felszisszen, és pár pillanat múlva kinyitja a fedelét. "Seven..." siet vissza Janeway, "Mit csinál?" "Elindítottam az újraélesztési eljárást. O talán elláthat válaszokkal." "Nem tudunk semmit erről a fajról." mutat rá Tuvok, "Ellenségesek is lehetnek." "A legtöbb humanoid kultúra az." jegyzi meg Seven, jelentőségteljes pillantást vetve a vulcanira. "Emlékeztessen majd, hogy frissítsem fel az ismereteit a felderítő utak szabályzatáról." morogja Janeway, miközben a tartály lakóját vizsgálja trikorderével. Gedrin hamarosan kinyitja a szemét, és fejét alig mozdítva a tartály mellett állókra pillant: "Ki...?" "Minden rendben." mondja gyorsan Janeway, "Nem vagyunk az ellenségei. Egy csillaghajóról jöttünk. Megtaláltuk ezt a tartályt, és újraélesztettük magát." "Mennyi ideig voltam...?" kérdezi Gedrin, és mivel megpróbál felülni, Janeway segít neki, közben befejezve a mondatot: "Sztázisban? ... Majdnem kilencszáz évig." "Kilencszáz..." mered rá a férfi döbbsen, majd a másik tartály felé fordul: "Jisa... Segítsenek rajta! Kérem..." Seven odasiet a másik tartályhoz, letisztítja annak vezérlopujtját, és miközben Janeway és Tuvok kísérik Gedrint a saját tartályából, felnyitja a noét. Abban azonban csak egy mumifikálódott test fekszik. "Jisa... Nem...!" hajol Gedrin fájdalmas arccal a holttest fölé, "O volt a feleségem..."

Gedrin a Voyager gyengélkedőjében, a mutoasztalon eszmél fel, és zavartan néz körül. A mozgolódásra felfigyelve a Doktor elokerül az irodája felől, és barátságos arccal nyitja ki trikorderét, hogy megvizsgálja Gedrint, aki bizalmatlanul húzódik el tőle. "Nem fogom bántani..." nyugtatja meg a hologram. "Többször elvesztettem az eszméletem, míg idehoztak... De azt láttam, ahogy maga felbukkan... A semmiből." mondja Gedrin. "Én egy számítógép-program vagyok. Hologram." Gedrin erre megérinti a Doktor karját, mire az elmosolyodik, majd a humanoid megkérdi: "És a többiek?" "Hús-vér lények, mint maga." feleli a Doktor, miközben Janeway és Seven érkeznek a gyengélkedőbe. "Ok emeltek ki a sztázisból..." fordul feléjük Gedrin, majd szemügyre véve őket, így folytatja: "Nem ismerem fel a fajukat..." "Földi." mondja Janeway, "Az anyabolygónk a galaxis másik felében van." "És... Kiterjesztették a területüket egészen ideig?" kérdezi Gedrin óvatosan. "A hajónk véletlenül került ide. Próbálunk hazajutni." "Maga borg." mutat Gedrin Sevenre. "Ezt honnan tudja?" kérdezi az. "Nem ismeri fel a népet? A vaadwaurokat?" "A Kollektíva emlékei kilencszáz évvel ez elottrol töredékesek." "Sok alkalommal... Találkoztam a maga fajtájával." "És életben maradt, hogy most meséljen erről? Lenyugozó." mondja a Doktor. "Hogyan találtak ránk?" kérdezi Gedrin rövid töprengés után. "Szükségünk volt egy helyre, ahol elrejtőzhetünk a tureik elöl... Miután ránk bukkantak az egyik szubtéri folyosójukban." feleli Janeway. "Az o folyosók...?" "Ok ezt állították." "A folyosók a miénk voltak. Századokig tartott a feltérképezésük. Fajok százai irigyelték tőlünk, a tureiket is beleértve." "Ok felelősek azért, ami a bolygójukkal történt?" "A tureik, meg még egy tucatnyi más faj. Amit az egyik nem tudott megcsinálni, a többiek elvégezték. ... Szeretném... Látni, mi maradt a világomból."

"Ott volt az utolsó védpontunk." mondja a kaszinó ablakain át a város romjait szemlélő Gedrin Janewaynek. "Letapogattuk a katakombákat. Még ezernyi sztázistartály van odalent, a legtöbbjük működik. Több száz hajó, felszíni járművek... Fegyverek." "Egy hadosztály, és a családjai. Úgy

terveztük, öt év múltán térünk vissza a sztázisból. Úgy gondoltuk, addigra a szövetségesek egymás torkának esnek." "Újraépítették volna..." "Nem. Nem itt." csóválja a fejét Gedrin, "Tudtuk, hogy a bolygó évszázadokra megmérgeződik. Úgy terveztük, elmegyünk egy másik világra, kolóniát alapítunk... Reméltük, új szövetségeseket találunk, tanulhatunk tőlük..." "Az energiarendszerük még működik. A vezérlők sérültek meg a támadás során, ezért nem ébredtek fel soha a sztázisból." magyarázza Janeway. "Jisa és én ott laktunk..." mutat Gedrin a város egy pontjára, "A régi negyedben. Volt egy kertünk, ami kinyúlt az alatt levo utca fölé. ... Kár, hogy nem volt bátrabb az utolsó időkben..." "A körülményeket tekintve..." "Ez nem mentség." "Bocsássa meg, hogy ezt mondom, de ez kissé... Szívtelenségnek tunik." néz Janeway a vaadwaurra. "Mikor esik, vagy kapualjtól kapualjig szalad az ember, megpróbálva szárazon maradni, de mégis megázik, vagy elfogadja a tényt, hogy esik. És méltósággal folytatja útját." "Az eso egy dolog. A plazmabombák pedig egy egész másik." mutat rá Janeway. "Az alapelv ugyanaz." mondja Gedrin komoran. "Én esernyővel járok." jelenti ki végül Janeway, mire Gedrin elmosolyodva pillant rá: "Talán még nem késő új szövetségesre találni... És tanulni tőle." mondja a vaadwaur, ezzel a tálalópult felé indul. "Bátorkodtam elkészíteni a legkülönbébb Delta Kvadránsbeli ételek gyűjteményét..." mondja a kezében egy tálcával a konyhából kilépo Neelix, "Remélem, talál köztük kedvére valót." "Ön talax'lhazai." néz rá Gedrin. "Talaxiai." bólint Neelix meglepetten, "De igaza van. Az oseink talax'lhazai-nak hívták magukat. A régi nyelven." "A régi még az új nyelv volt, mikor találkoztam a fajukkal." mondja Gedrin. "Maga eljutott egészen Talaxiáig?" kérdezi Janeway hitetlenkedve. "Még tovább is." bólint Gedrin, "A folyosóink sok világra elvittek minket. ... Kíváncsi volnék, ön hallott rólunk? A vaadwaurokról?" "Ahm... Attól tartok, nem sok feljegyzés van abból az időből." mondja Neelix, "De a vaadwaur a régi nyelv egy szava. Azt jelenti... Ostoba." Janeway erre kérden Gedrinre pillant, miközben Neelix folytatja: "De... Biztos vagyok benne, ez természetesen csak véletlen egybeesés. Nem akartam megsérteni." "Az oseik bölcsek voltak." jelenti ki Gedrin, majd visszafordul az ablak felé, "Csak az ostobák engedik, hogy ilyesmi történjen velük." Ebben a pillanatban egy torpedószeru objektum szeli át a légkört, rövid ideig tartó fénylo csíkot hagyva maga után, majd becsapódik valahol a romvárosban, jelentos detonációt idézve elo. "Chakotay hívja Janeway kapitányt." "Mondja." "Úgy látszik, az orbitálison levo barátaink ránk találtak." "Máris megyünk." üzeni Janeway, ezzel maga mellé intve Gedrint, a kijárat felé indul. "Jelentést." szól a kapitány, mikor kicsivel később a vaadwaurral a nyomában megérkezik a hídra. "Hat turei hajó állt pályára. Plazmatölteteket indítanak." mondja Chakotay. "Ez kétezer méterrel volt a jobb oldalunktól." jelenti Tuvok, mikor egy újabb becsapódástól a Voyager enyhén megrázkódik. "Úgy látszik, nem tudnak pontosan ráállni a pozícióinkra. A radiogén légkör zavarhatja a tuzvezetésüket." véli Kim. "Kilencszáz méter." mondja Tuvok a következő lövés után, miközben Gedrin tétován leereszkedik az első tiszt székébe. "Közelednek..." jegyzi meg Paris. "Tudjuk viszonzni a tüzet?" kérdezi Janeway. "A probléma nálunk is fennáll. A torpedóink nem állnak rájuk." feleli Chakotay. A Voyager a korábbiaknál erősebben megrázkódik, majd Tuvok így szól: "Közvetlen találat, hátsó pajzs tizennyolc százalékon." "Kapitány..." mondja Gedrin, felpattanva a székből, "Tudnak jelet küldeni ezen a légkörön át?" "Már megpróbáltunk beszélni velük..." csóválja a fejét Janeway. "Nem áll szándékomban a tureikkel beszélni. Pályára állítottunk egy megfigyelo muholdat, pontosan a város fölött. Használhatná annak a szenzorait a torpedójuk irányítására." Janeway Tuvok felé fordul, aki ekkorra már utána is nézett a dolognak: "Ott van. Sértetlen, üzemel." Janeway erre egy intéssel Kim felé indítja Gedrint, és ő is utána siet. "Nyisson csatornát." mondja a muveleti tiszt konzolhoz sieto vaadwaur, "Megadom az aktiváló kódokat." Azonban mikor meglátja a pultot, kissé elbizonytalanodik: "Ahm... Le vagyok maradva pár évszázadot..." "Ott adhatja meg a kódot." mutatja Kim a pult egyik kezelőfelületét. Gedrin pötyögtet egy darabig, majd Kim így szól: "Veszi a telemetriánkat." "Háromszögelést!" szól Janeway, "És tuz." "Telitalálat." szól Tuvok pár pillanat múlva, "A vezérhajó elvesztette a pajzsait, a meghajtása leállt." "Egy második torpedó végez velük." mondja Gedrin, mire Janeway meglepetten fordul felé. "A többi hajó visszavonul." jelenti Chakotay. "Kapitány, miért nem lonek tovább?" kérdezi Gedrin értetlenül. "Eljlesztettük őket.

Egyelőre elég ennyi." "De vissza fognak jönni, kétszer ennyi hajóval..." "Kis szerencsével akkorra már üzemképes lesz a görbületi hajtóművünk." mondja Janeway. "Még lehet, a tureik gyávák, de a technológiájuk sokkal fejlettebbé vált, mint a miénk. Ha itt hagynak, lemeszárolnak minket... Ismét." "Mit javasol?" kérdezi Chakotay. "Segítsenek elhagyni a bolygót... És mi olyan szubtéri folyosókat mutatunk, amiket senki más nem ismer. Így megszabadulnak a tureiktól... És ezer fényévvvel közelebb kerülnek az otthonukhoz." Janeway hosszan szemléli a vaadwaurt, majd Chakotayra sandít, végül így szól Gedrinhez: "Ébresszük föl a hadosztályát."

Így aztán Gedrin vezetésével Janeway és Chakotay valamivel később már ismét a föld alatti óvóhelyen jár, ahol egy nagyobb helyiségbe jutva Gedrin elkezd újraindítani a menedék rendszereit. Ahogy a méretes barlangban ismét felgyúlnak a fények, és láthatóvá válik a több száz sztázistartály, Chakotay halkan így szól: "Sárkányfogak..." "Sárkányfogak...?" lép közelebb hozzá Janeway. "Egy osi görög mítosz. ... Mikor legyőzték egy sárkányt egy háborúban, a fogai szétszóródtak a csatamezon. Gyökeret eresztettek... És a földből harcosok nettek ki, hogy folytassák a csatát."

"A kapitány naplója, kiegészítés. Majdnem kétszázat elesztettünk fel a vaadwaurok közül, így a váratlan szövetségünk ügye eloremozdulni látszik."

"A Voyager-t kétszáz fényévnnyire innen vonzotta magába az egyik folyosó." mondja Tuvok néhány vaadwurnak az asztrometria laborban. "Magába húzta?" kérdezi az egyik vaadwaur. "Biztosan rés van a sugárirányú falon." véli egy másik. "A folyosók természetes eredetűek, de nagyon instabilak, a használat károsítja őket." mondja a menet végén érkező Gedrin Janewaynek. "Nyilvánvaló, hogy a tureik nem elég bölcssek, hogy rendesen karbantartsák őket." mondja az első vaadwaur, szemügyre véve a nagy monitoron látható adatokat, "Így... Nagyon nehéz lesz több évszázad után navigálni bennük." "Csak néhányat tudunk feltérképezni a folyosók közül." mondja Tuvok, "Tudnának szolgálni egy teljesebb térképpel?" "Sosem voltak írásos feljegyzéseink... Biztonsági okokból." mondja a másik vaadwaur, "Természetesen mindannyian kívülről megtanultuk az összes folyosó elhelyezkedését. Minden többszörös utat, minden térbeli elágazást." "Örömmel állítunk össze önöknek egy útvonalat." mondja az első vaadwaur, aki nyilván valami magas rangú katonatiszt lehet, "De előbb... Át kell jutnunk a tureiken. Hány hajó van orbitális pályán?" "Tizenegy." feleli az egyik oldalsó konzol mellől Seven. "Mr. Gaul, Tuvok, kezdjék meg a taktikai terv kidolgozását." szól Janeway. "Amennyiben sikerül elmenekülnünk... Keresnünk kell egy lakható világot." mutat rá Gedrin. "Seven... Nézze át az asztrometria adatbázist, lássuk, mit tud keríteni. ... Valami félreeső helyet." "Igen, kapitány." bólint Seven. "Morin..." fordul Gedrin a harmadik vaadwaur felé, "Vegye át a hadosztály újraélesztésének felügyeletét." "Sok biotartályunk megsérült. Elkelve egy kis segítség." "A főmérnökünk örömmel lesz a segítségükre." mondja Janeway, miközben Gaul mintha egy kis mohósággal a szemében venné szemügyre a labor rendszereit. "Akkor, lássunk hozzá. Van itt egy újraépítendő civilizációnk." néz a többiekre Janeway, majd mindannyian útnak indulnak kifelé.

A Wildman-szálláshelyre érkező Neelix menet közben bekukkant Naomi szobájába, ahol ki van kapcsolva a világítás, és Naomi kicsit csalódottan tunne hever az ágyán. "Ma este nem lesz mese, Naomi. Kétszáz emberre kellett főznöm..." mentegetőzik Neelix. "Semmi baj. Én is fáradt vagyok." mondja Naomi. "Tudtál találkozni valamelyik gyerekkel?" kérdezi Neelix, miközben rendel valamit a replikátortól. "Nem szeretem őket." jelenti ki Naomi. "Miért nem?" néz be megint Neelix a szobába, egy bögrével a kezében. "Csak nem." "Na, ennyi azért nem elég." mondja Neelix beljebb lépve, "Én vagyok a hajó nagykövete, te meg a kapitányasszisztens. Jó benyomást kell tennünk az új barátainkra." "Nem az én barátaim..." von vállat Naomi. "Hát... Még nem. ... Figyelj. Holnap az első dolgunk lesz, neked, meg nekem, hogy összejövünk pár gyerekkel." "Nem." mondja Naomi elutasítón. "Naomi, mi a baj?" "Semmi. Nem szeretem őket, és nem akarok játszani velük." Neelix aggodalmas arccal veszi szemügyre a kislányt, majd kiböki: "Mintha nem is te lennél... Meséld el, mi történt." "Gúnyveveket mondtak rád." "Gúnyveveket?" "Azt mondták, a te bolygódon mindenki

buta volt. Meg hogy fura a füled. Meg hogy ha meglátnak, nevetniük kell. És azt is mondták..." "Jól van, értem a lényegét. ... A gyerekek néha kicsit kíméletlenek tudnak lenni, de nem kell megsértodni ettől. És egyébként... Tényleg elég fura a fülem." "Nem akarok játszani velük." ismétli meg Naomi. "Hát... Akkor nem is kell." mondja Neelix, "Na, indíts." "Jól van." mondja Naomi, ezzel megfordul az ágyon, Neelix pedig betakarja: "Jó éjszakát. Holnap majd mondok mesét. ... Megígérem." Neelix ezzel visszatér a szoba ajtajához, de onnan még egyszer, töprengő arccal veszi szemügyre Naomit, mielőtt távozna.

"Nem tetszenek nekem ezek az ingadozások." mondja a barlangrendszerben egy berendezést buvölo Torres, mire a közelben dolgozó Morin odamegy hozzá, "Talán túl sok hajót próbálunk egyszerre újraindítani." "Azt javaslom, koncentráljunk a támadógépekre." mondja a vaadwaur, miközben segít B'Elannának odébb vonszolni a diagnosztikai berendezést, "Kol-tel t'pok." "Kösz. Maga meg mikor tanult meg klingonul?" kérdezi Torres meglepetten. "Csak pár kifejezést. Belenéztem az adatbázisukba. ... A klingonok nemes faj." "Vannak jó pillanataik." ismeri el B'Elanna elmosolyodva. "Jó nap ez a halálra." "Hogyan...?" kapja fel a fejét Torres. "Kahless. A legnagyobb harcosuk... Ez volt a csatakiáltása." "Úgy látom, érdeklodik a klingon történelem iránt." állapítja meg B'Elanna. "Sok párhuzam van a kultúránk között. A vaadwaurok szintén megtanulták félelem nélkül fogadni a halált. Gyerekként úgy tanítanak minket, hogy minden elalvás előtt képzeljük el egy új módját a halálunknak." Torres erre kissé döbbenten veszi szemügyre Morint, majd így szól: "Én jobb szeretek egy jó könyvön elaludni..." "Hm..." ingatja a fejét a vaadwaur, ezzel kicsit odébb lépve ő is munkához lát.

"Számítógép..." szól Neelix, elégedett sóhajjal dölve hátra az étkezőben álló székek egyikén, "Megnyitni a személyes adatbázisomat." "Kapcsolat létrehozva." "Menjünk a talaxiai nyelvi fájlokhoz, a régi nyelv dialektusaihoz. Keresés és meghatározás a vaadwaur szóra." "Vaadwaur: archaikus melléknév. Elsodleges jelentés: Ostoba. Kiegészítő jelentések: gyengeelméjű, vakmero, vak." "Mikori az első ismert előfordulása?" "Írásos formában először Peldaxon folklorisztikai gyűjteményének második változatában található meg. Publikálás éve: ötezer-tizenketto, új naptár szerint." Neelix egy darabig a fejét ingatva töpreng, majd felsóhajt, végül így szól: "Számítógép, kérem a címét azoknak a népmesének, amikben szerepel a vaadwaur szó." "Az aranyhangú démon. A veszedelmes idegen meséje. A fejét vesztett fiú meséje. A véres kéz meséje." sorolja a számítógép, miközben Neelix, felfigyelve arra, hogy a tuzhelyen foni hagyott étel kifutott, besiet a konyhába, hogy megkezdje a 'kármentesítést'. "Nem az a kimondott 'Lúdanyó meséi'." jegyzi meg a talaxiai, miután a felsorolás véget ért, "Számítógép... Továbbítsa ezeknek a meséknek a szövegét a kabinomba." "Átvitel kész."

"Az a csillaghalmaz, a 1421-es rácspontnál..." mutat Gedrin az asztrometriai labor nagy monitorára, "A bolygóknak majdnem a fele lakható." "Sajnálatos módon már mind foglalt." jegyzi meg a mellette álló Seven, "A borg tulajdona." "A borg...? Az én idomben még csak egy maréknyi rendszert asszimiláltak. Úgy látszik, elterjedtek az egész kvadránsban, mint valami járvány. ... Már megbocsásson..." mondja Gedrin, meghajolva Seven felé. "Semmi baj." "Volt egy kolóniánk... Egy kettos csillagnál a 215-ös rácspontban." "Az most már a Devore Birodalom része." mondja Seven. "És ok kik?" "Egy hatalmi elvű kormányzat. Három szektor tizenegy naprendszerét mondják magukénak." "Feltételezem, nem volna kedvük tárgyalni egy esetleges albérletrol..." "A devoreiek nem kedvelik a kívülállókat." "Nem számít, egyébként sincs tárgyalási alapunk. A technológiánk kilencszáz évvel ezelőtt elavult." "A pesszimizmusa lényegtelen." jelenti ki Seven, "Fogunk találni egy otthont önöknek." "Remélem, igaza van."

"Már tizenhat turei hajó van orbitális pályán." mondja Tuvok Gaulnak és Janewaynek a tanácssteremben, "A távolsági szenzorok további ötöt jeleznek érrefelé tartani." "Megértem, hogy túlerobe akarnak kerülni, de nem túlzás ez egy kicsit..." tunodik Janeway. "Talán észlelték minket."

mutat magára Gaul, "Ha ismerik a történelmet, felkészülten akarnak várni." "Kilencszáz év jó sok idő ahhoz, hogy még mindig nehezteljenek..." jegyzi meg Janeway. "A tureik semmit sem akarnak jobban, mint megtalálni a többi szubtéri folyosóinkat is. ... Nem engedhetjük, hogy ez megtörténjen." "Akkor azt javasolnám, használjuk ki a meglepetés erejét." mondja Tuvok, mire Gaul közelebb lép hozzá. "Nulla hat nulla-nullakor a Voyager elhagyja a felszínt, és orbitális pályán megtámadja a turei hajókat. Míg mi magunkra vonjuk a tüzet, a legerősebb vaadwaur hajók több irányból támadásba lendülnek. ... A többi vaadwaur a bolygó másik oldaláról indul, és tovább halad a szubtéri folyosókba, ahol mi ez után találkozunk velük." "És mi van, ha a Voyager-t harcképtelenné teszik? Védtelenné válunk." mutat rá Gaul, "Ha felszerelnénk a hajóinkat az önök fotontorpedóival..." "Ezt nem, engedélyezhetem." mondja Janeway ridegen. "Miért nem?" "A Csillagflotta szabályzata nagyon szigorú a fegyverek átruházásának kérdésében." "Nem vagyok hozzászokva, hogy valaki más kezébe adjam az életem." mondja Gaul. "Sok olyan dolog van még, amihez hozzá kell szoknia. ... Szembesültünk már a tureiknél komolyabb ellenfelekkel is, és biztos vagyok benne, tudjuk kezelni őket." "Szükségem van azokra a fegyverekre." mondja Gaul nyomatékosan. "Sajnálom, de a válaszem: nem." "Ha hozzáférést akarnak a folyosóinkhoz..." "A nyílt urben folytatjuk az utat, ha muszáj." jelenti ki Janeway, amiből Gaul látja, nincs értelme tovább vitázni, így futólag Tuvokra pillant, majd újra Janewayre nézve így szól: "Rendben. Az életünk a maga kezében van."

"Találtunk egy bolygót." mondja Gedrin Gaulnak és Morinnak, valahol a felszín alatti óvóhelyen, "Közel a 39-es és 875-ös folyosók találkozásához. Elszigetelt helyen, viszonylagos biztonságban leszünk." "Viszonylagos..." morogja Gaul bosszúsan. "Attól tartok, a bolygó kicsit kényelmetlen, nincsenek nagy vízfelületek, és ritka a növényzet." "Ez abszurd..." fakad ki Gaul, majd gyorsan elhallgat, mikor a Voyager legénységének egyik tagja áll meg a fölöttük levo futóhídon: "Zászlós, hozzon ide egy energia-kicsatolót. Futólépés!" A futóhíd alatt összegyult vaadwaurok erre gyorsan eltűnnek a közelből, hogy kevésbé forgalmas helyen folytathassák a megbeszélést. "Az volt a terv, hogy újra benépesítsük az egyik korábbi kolóniánkat." morogja Gaul út közben, "Szövetségeseket szerzünk, újraszervezzük az eroinket, és visszavesszük, ami a miénk volt!" "A régi kolóniáink vagy megsemmisültek, vagy olyan fajok foglalták el, amik nálunk sokkal fejlettebbek." mondja erre Gedrin. "Akkor módot találunk a visszavételükre." jelenti ki Morin. "Ugyan mivel? Egy hadosztálynyi elavult hajóval, és idejétmúlt fegyverekkel?!" néz rá Gedrin. "Nem. A Voyager-el." mondja Gaul, lehalkítva hangját, "Tanulmányoztam a technológiájukat. A vezérlőrendszert, meghajtást, fegyverzetet... Megtanulhatjuk önállóan üzemeltetni a hajójukat." "Mit akar mondani...?" kérdezi Gedrin. "Miután megtámadták a tureiket, arra számítanak majd, hogy segítünk. Ehelyett... Rájuk támadunk! Bejuttatunk annyi katonát a Voyager-re, amennyit tudunk, és bevisszük a folyosókba." "Ez hiba volna! Ha kudarcot vallunk, minden odavész." jelenti ki Gedrin. "Ha akarja, visszadughatom a sztázistartályába! ... Tájékoztassa a többieket."

"Ez egy 'M' osztályú bolygó, ami egy 'G' típusú csillag körül kering." mondja Seven Gedrinnek az asztrometriai laborban, bemutatva neki a talált bolygó adatait, "Találtunk egy kontinenst eheto növényzettel, és földalatti vízkészletekkel. Sajnos a területen szélviharok dúlnak." "Nem éppen édenkert..." jegyzi meg a vaadwaur. "Alkalmazkodni fognak." jelenti ki Seven. "Gyakorlatias, és egyenes. Mint a feleségem, os is szeretett egyből a lényegre térni." mondja Gedrin, közelebb lépve Sevenhez. "Biztosan hatékony egyén lehetett." néz rá a nő. "Az már biztos. Kedvelte volna az ön társaságát. ... Ön egyáltalán nem olyan... Mint az a borg, amit én ismertem." Seven pár pillanatig hallgatásba burkolózik, mielőtt válaszolna: "Dolgozóként... Számos civilizáció asszimilálásában segítettem. ... Most lehetőségem van segíteni egynek az újjáépítésében. Ez a lehetőség... Öröömre szolgál." "Nekem úgyis..." bólint Gedrin, "Kíváncsi volnék... A legénysége sosem gondolt arra, hogy keressen egy bolygót... Egy saját helyet... Hogy letelepedjen?" "Janeway kapitány eltökélt szándéka, hogy visszaviszi a Voyager-t a Földhöz." "Évtizedekig tarthat... És számos veszély vár az úton." mutat rá Gedrin. "Alkalmazkodni fogunk." "Úgy hiszem, igen." bólint a vaadwaur. "Neelix hívja Seven of Nine-t." "Igen?" "Találkozhatnánk a kettes raktérben? Fontos." Seven egy pillanatig

meglepetten mered maga elé, majd így válaszol: "Nyugtázva." "Rám még vár egy utolsó eligazítás Mr. Tuvokkal..." mondja Gedrin. "Elkísérem a hídra." ajánlja Seven, mire a vaadwaur bólint. A regenerációs fülkék emelvényének szélén ücsörgő Neelix Seven érkezésére felpattan, és a no elé siet: "Sajnálom, hogy megzavartam, de... Végeztem némi kutatást az új szövetségeseinkkel kapcsolatban. És találtam valami nagyon érdekeset. A népem egy tucatnyi osi népmeséjében van egy közös téma: egy fantomhadseregrol szólnak, ami a semmiből bukkan fel, és egész kolóniákat pusztít el, majd egy szempillantás alatt eltűnik. ... Nem ismeros...?" "A szubtéri folyosók." mondja Seven. "Pontosan. ... Gedrin azt állítja, ok kereskedelmi utakként használták őket, de... Azért én kíváncsi lettem..." "A forrásanyagai népmesék, Mr. Neelix." mutat rá Seven. "De sok mesének van valóságalapja. ... Önben ott van ezernyi faj összegyűjtött tudása. Végezhetne keresztellenorzést az én megállapításaimhoz. ... Csak pár percet venne igénybe..." Seven végül, bár látszik rajta, nem túl nagy lelkesedéssel, de rááll a dologra, és a borg adatoszlophoz lépve munkához lát.

"Jöjjön be..." mondja a készenléti helyiségben egy bögre kávé kortyolgató Janeway a csengo hangjára, mire Gedrin óvakodik be a hídra vezető ajtón: "Látni kívánt, kapitány...?" "Igen. ... Egy kis történelemleckére volna szükségem." mondja Janeway, közben futólag a bekapcsolt asztali terminálra pillantva. "Nem várhat... Addig, míg elérjük a folyosókat?" kérdezi Gedrin egy csipetnyi nyugtalansággal a hangjában. "Attól tartok, nem." áll fel Janeway az asztal mögül, "Épp most beszéltem, Mr. Neelix és Seven of Nine-al. Átnéztek több adatbázist. És néhány meglepo felfedezésre jutottak." "Meglepo...?" "Maga azt mondta nekem, a vaadwaurok kereskedo és tudós kultúra volt, akik úgy bővítették a tudásukat, hogy szubtéri folyosókon át utaztak más világokra." mondja Janeway, közben felsétálva az ablakok alatti emelt részre, "Fajok százai irigyelték magukat... És néhányan egyenesen maguknak akarták a folyosókat." "Mit akar ezzel?" "Hadd mondjam el az események egy másik verzióját." mondja Janeway ridegen, majd visszasétál Gedrin elé, és így folytatja: "A vaadwaur egy agresszív kultúra volt, akik úgy terjeszkedtek, hogy a folyosókat használták más világok megtámadására. ... Míg azon világok egy része össze nem fogott, hogy megvédje magát. És egyszer s mindenkorra véget vessen a vaadwaur fenyegetésnek. ... Nem volna kedve tisztázni a dolgokat?" "Az kilencszáz éve volt." "Ha egymás mellett akarunk harcolni... Bíznom kell magukban. Biztosnak kell lennem abban, hogy nincsenek hátsó szándékaik." "Az egyetlen szándékunk a túlélés." "Ha kételkedés nélkül hinnék maguknak... A régi talaxiaiak engem neveznének vaadwaurnak. ... Ostobának. ... Ok így nevezték azokat, akik hagyták, hogy az ellenségük rászedje őket. Több száz ehhez hasonló utalás van még." "A történelmünk... Mindkét változata igaz." mondja végül Gedrin, "Valóban használtuk a folyosókat felfedezésre, és alkalmanként a területünk kiterjesztésére. Azonban, kapitány, a népességünk most hatmilliárdról hatszázra változott! A fegyvereink ósdiak. ... Tényleg azt gondolja, hogy épp készülünk hadat üzeni a Delta Kvadránsnak?" "Még nem. Jelen pillanatban a Voyager miatt aggódom. A tureik mindent a hajómra fognak lóni, amijük csak van. Maguk pedig talán megpróbálják kihasználni ezt." "Akkor mit fog csinálni? Visszaküld mindenkit a sztázisba?" "Azt mondtam, segítünk maguknak az újakezdésben. És meg akarom tartani ezt az ígéretet. De nem hagyhatom figyelmen kívül a történelmet, Mr. Gedrin." mondja Janeway komor arccal, ezzel a hídra nyíló ajtóhoz, megy, majd jelentoségteljes pillantást vetve a vaadwaurra, jelzi, hogy annak ideje volna távoznia. Maga Janeway is követi a férfit, majd a hídon odaszól neki: "Helyezze kényelembe magát, Mr. Gedrin." A kapitány ezt követoen odamegy a kormányospultnál Paris mellett állva dolgozó Chakotayhoz, és félrehívja: "Chakotay... Nem tudom, higgyek-e nekik, vagy sem. ... Mit nem adnék most egy betazoidért..." "Ha Mr. Neelixnek igaza van, mindenre fel kell készülnünk. Meglehet, a technológiájuk idejétmúlt, de sok kárt tud okozni." "Egyetértek. Tartsák fenn a teljes biztonsági készenléteket. És Tuvok tartsa bemérve a foreaktorukat." "Még mindig belevágunk nulla hat nulla-nullakor?" kérdezi Chakotay. "Igen. De néhány módosítással. ... Hol van Mr. Gaul?" fordul Janeway a híd közepe felé, felemelve a hangját. "A központi teremben." feleli Kim. "Hívja." A vaadwaur hamarosan megjelenik a fomonitoron: "Kapitány... Üzemképessé tettünk hetvenhárom támadóhajót, a pilótáink készen

állnak." "Egy tervmódosításról kell tájékoztatnom." mondja Janeway, alaposan végigmérve Gedrint, "Azt akarom, hogy tíz kivételével minden hajójukon kapcsolják ki a részecskeágyúkat. Akkor a terv szerint folytatjuk." "Ezt nem értem." "Csak tíz hajójuk fogja megtámadni a tureiket, a többi egyenesen a szubtéri folyosókhoz indul. És nem látok okot arra, hogy azok is fel legyenek fegyverezve." "Valami rosszul is sikerülhet. Miért hagynánk oket védtelenül?" Janeway Gedrinre sandít, majd így szól: "A Voyager majd megvédi oket." "Mi az oka ennek a... Változtatásnak?" "Nem voltak teljesen oszinték a múltjukat illetően. És ez kissé elbizonytalanított a jelennel kapcsolatban." "Gedrin..." mordul Gaul a fajtársára. "Azt javaslom, hallgasson rá." mondja Gedrin. "A kérés megtagadva, kapitány." szól Gaul. "Ez nem kérés. Ha akarja, nevezheti ultimátumnak is." "Elfogadhatatlan!" "Egy órán belül elhagyom ezt a bolygót. Magukkal, vagy maguk nélkül." "Nem azért töltöttünk kilencszáz évet sztázisban, hogy parancsokat fogadjunk el magától!" mondja Gaul dühösen, ezzel bontja a kapcsolatot, mire Janeway ismét Gedrinre sandít. "Hívja a hadosztályt. Mondja meg nekik, hogy készüljenek a támadásra." mondja Gaul Morinnak a felszín alatti támaszponton, mire a másik vaadwaur bólint, majd elsiet valamerre. "Nem tudom, maguk hogy vannak vele, de én készen állok eltunni innen." mondja Janeway, körülnézve a Voyager hídján, majd odaszól Parisnak: "Milyen az állapotunk?" "Impulzushajtómu üzemkész." feleli Paris. "Pajzsok maximumon, fegyverzet készenlétben." teszi hozzá Tuvok. "Tom, készüljön fel az emelkedés megkezdésére..." mondaná Janeway, majd mikor a Voyager rázkódni kezd, meglepetten elhallgat. "Jelentést!" szól Chakotay. "Magas energiaérték a központi terem felől." mondja Kim. "A vaadwaurok. Elindítják az első hajóhullámot." állapítja meg Tuvok, "Tizenhét hajó tört át a felszínre. Most kétezer méteres magasságon vannak, töltik a fegyvereiket." "Asszonyom..." szól Paris, "Nem emelkednek orbitális pályára. A Voyager felé fordultak." "Tom...!" szól erre Janeway sürgetően. "Légköri hajtóművek be, emelkedési folyamat megkezdve." "Vaadwaur hajók közelednek a jobb oldal felől." jelenti Tuvok. "Fézereket célra, teljes terítés." szól Janeway. A Voyager néhány fémes koppanás kíséretében megbillen, majd Paris így szól: "A levegőben vagyunk." "Tom, milyen magasságra kell emelkednünk ennél a bolygónál, hogy görbületre gyorsíthassunk?" kérdezi Chakotay. "Át kell haladnunk a termoszférán. Minimum kétszáznyolcvan kilométer." érkezik a válasz, miközben a vaadwaur hajók támadásba lendülnek. "Pajzs kilencvenkét százalékon." jelenti Tuvok. "A fézereket." szó Janeway. A város magasabb épületeinek romjai között lassan emelkedve száguldó Voyager-nek csak egy-egy lövésébe kerül megsemmisíteni egy-egy vaadwaur vadászt, miközben azok szorgalmasan lövik a hajó pajzsait. "Négy hajójukat tettük harcképtelenné." jelenti Tuvok. "Újabb harminckilenc hajót indítottak." mondja Chakotay. "Kitéromanover." szól Janeway. "Semmi értelme, minden oldalról jönnek." mondja Paris. A Voyager hirtelen erosen megrándul. "Közvetlen találat a bal oldali navigációs hajtóművön." jelenti Kim. "Csökken a magasság." szól Paris. "Írányítsa át a tartalék energiát, orbitális pályára kell jutnunk." rendelkezik Janeway. "Célzószenzorok üzenen kívül. Kézi bemérésre állók." jelenti Tuvok. "Harry..." siet át Janeway a muveleti tiszt konzolhoz, "Tud biztosított csatornát nyitni a turei hajókhoz?" "Igen, asszonyom. De azzal elárulnánk a helyzetünket, és ránk állnának a plazmatöltetekkel." "Azt hiszem, itt az ideje összehozni megint pár régi barátot. ... Hívja oket." szól Janeway. "A Voyager pajzsai gyengülnek, de megint magasságot nyertek." tájékoztatja Morin Gaul a csata állásáról a központi teremben, "Közelednek a termoszférához." "Indítson egy újabb rajt." "Újabb kilenc vadász ragadt ránk..." jelenti Paris. "Hátsó pajzs húsz százalékon." teszi hozzá Tuvok. "Kapitány, a tureik válaszolnak." mondja Kim. "Adja be oket." fordul Janeway a fomonitor felé. "Mit akarnak?" kérdezi a bejelentkező turei. "Van a maguk számára egy indítványom." "Semmi beszéd. Készüljenek a megszállásra." "Mondja, nem észlelnek fegyvertüzet?" érdeklődik Janeway társalgási stílusban. "Észleltünk... Néhány szokatlan energiamintát, valóban..." "Ez csak azért van, mert támadás alatt állunk..." jegyzi meg Janeway, miközben a Voyager megrándul, "A vaadwaurok által." "Képtelenség! Századokkal ezelőtt elpusztították oket." "Néhányan túléltek." lép előbbre

Gedrin, mire a turei hitetlenkedve mered rá egy pillanatig. "Több mint kétszáz hajójuk van." mondja Janeway, "És valami olyasmit emlegettek, hogy vissza akarják szerezni a szubtéri folyosóikat. ... Azt javaslom, egyesítsük eroinket, és próbáljuk meg semlegesíteni a fenyegetést itt és most. ... Mi a fontosabb maguknak: kitörölni a feljegyzéseket egy Föderációs hajón, ami nem jelent veszélyt magukra nézve; vagy megvédeni magukat több száz vaadwaurtól, akik elszánták magukat arra, hogy megtámadják az alsóterüket? ... Azt javaslom, válasszon ellenséget." "A szenzoraink nem hatolnak át a légkörön. Miért harcoljunk egy olyan ellenséggel, amit nem látunk?" kérdezi a turei.

"Hozzáfértünk az egyik megfigyelomuholdjukhoz." jelenti ekkor Chakotay, "A segítségével továbbíthatjuk magukhoz a szükséges koordinátákat." A turei közelebb hajol a képfelvetőhöz: "Ha ez megtévesztés...!" "Nehezen tudok kapcsolatot létrehozni a muholdjukkal... A szenzorrendszerünk súlyosan károsodott." jelenti Kim. "Én hozzá tudnék férni a földalatti vezérlobol. Sugározzanak oda." mondja Gedrin, mire Janeway rá, Chakotay pedig a kapitányra pillant. "A népemből nem mindenki rekedt meg a múltban, kapitány." folytatja Gedrin. "Tuvok, menjen vele." mondja végül Janeway, mire a vaadwaur és Tuvok sietve távozik.

"Elértük a burkolatukat, két szintnél majdnem átszakadt." jelenti Morin Gaulnak a központi teremben. "Energiaát kell elvonniuk a pajzsaitól, hogy lezárják őket." mondja Gaul, "Nincs más választásuk, mint feladni. Készen állnak a földi erők?" Morin erre bólint.

Tuvok és Gedrin közben már meg is érkeztek a vezérlobe, ahol Tuvoknak csak egy ort kell ártalmatlanná tennie, hogy munkához láthassanak.

"Elvesztettük az impulzuseghajtást, és a navigációt." jelenti Kim egy találat után. "A manoverező hajómuvek akadoznak, magasságot veszítünk." teszi hozzá Paris. "Tuvok, helyzet? ... Tuvok?!" hívja Janeway a felderítőket, eredménytelenül. "Elvesztettem a jelét." szól Kim. A Voyager erosen megrándul, Janeway pedig, miután visszanyerte egyensúlyát, elszántan így szól: "A kapitány a teljes legénységhez: kényszerleszállási eljárást életbe léptetni. ... És fegyverezzék fel magukat. Ha a vaadwaurok megszállják a hajót, közelharcban verjük vissza őket, ha kell."

"Miután biztosítottuk a Voyager-t, végezzék ki a legénységet." mondja Morin egy másik vaadwaurnak a központi helyiségbe vezető folyosók egyikében. "Várjon." szól rá a valahonnan felbukkanó Gaul, "Több száz sértetlen biotartályunk van. Helyezzék őket sztázisba. ... Néhány száz év múlva talán erre jár majd valaki, hogy felélessze őket..." A föld alatti bázis ekkor megrázkódik, és kövek hullanak alá fentrol. "Mi ez?" néz fel Gaul, mire Morin odasiet egy közeli konzolhoz. "Egy plazmatöltet... Orbitális pályáról jött. A tureik azok! Bemérték a helyzetünket!" "Hogyan?" "Az egyik megfigyelő muholdat beindították." "Állítsa le!" utasítja Gaul Morint.

"Blokkolják az utasításaimat, ciklikusan változtatom a vivofrekvenciát." mondja Gedrin Tuvoknak, válaszul Morin ténykedésére. Azonban a tureik plazmabombái természetesen az ő környéküket sem kímélik, a mennyezetről itt is kövek, és támgerendák potyognak. "A kamra destabilizálódik, el kell hagynunk." sandít fel Tuvok. "Nem, még nem. Ha azt akarjuk, hogy sikerrel járjunk, továbbítanom kell a vadászaink mintázatait a tureiknek. ... Maga menjen!" Tuvok erre útnak indul, Gedrin pedig visszafordul a konzol felé.

A Voyager-en a jelek szerint stabilizálódott a helyzet, mert a hajó ismét meredeken emelkedik, nyomában a vaadwaur vadászokkal, mellettük pedig a felszín felé tartó plazmatöltetek sárga csóvái záporoznak.

"A tureik hat vaadwaur hajót semmisítettek meg." jelenti Chakotay, "A többiek megszakítják a támadást." "Impulzushajómuveket." szól Janeway. "Még mindig üzemképtelen." mondja Paris. "A tartalékenergia?" "Épphogy a létfenntartásnak elég, kapitány." feleli Kim. "Harry..." fordul Janeway Kim felé, "A légkörben levo radiogén részecskék... Tudnánk azokat energiaforrásnak használni?" "Ahhoz át kellene alakítani a hajómumag konverter-mátrixát. Órákig tartana." "És ha közvetlenül bejuttatjuk a részecskéket a plazma-sokszorozóba?" kérdezi Janeway. "Attól jól nekilódulnánk...!" mondja Paris. "Meg kiegészíti a hajó összes energia-elosztója." teszi hozzá Kim. "Ha megtesszük, végünk, ha nem, úgy is." mondja Janeway, majd felsóhajtva így folytatja: "Nyissa meg a gondolák beömlönyölését, és fordítsa vissza a surítókat. Vegyünk fel hatszáz kilogrammnyit."

A turei plazmatöltetek komoly pusztítást visznek véghez, mind a felszínen, mind a felszín alatt. A központi terem is egyre rosszabb állapotban van. "A terem összeomlik, uram!" mondja Morin Gaulnak, mire az kiabálni kezd: "Próbáljanak magukkal vinni minél több hajót! El kell érnünk a szubtéri folyosókat!"

Gedrin azonban nem menekül, az utolsó pillanatig továbbítja a céladatokat a turei hajóknak, míg végül a kisebb vezérlohelyiség rá nem omlik, maga alá temetve a konzolt, és a vaadwaurt is.

"Részecskesurúság háromezer a millióhoz." jelenti Kim a mellette álló Janewaynek. "Eressze be a sokszorozóba." szól a kapitány. "Plazma átirányítva az energia-vezetékekbe." mondja Paris, "Van impulzusmeghajtás." "Vigyen ki." szól Janeway.

A Voyager nekilódul, de még mindig messze van a légkör magasabb rétegeitől.

"Épp most robbant fel tizenhárom plazmarelé a hatos szinten." jelenti Kim. "Nyugalom." szól Janeway. "Áthaladunk a termoszférán." mondja Paris. "Valami jele üldözőknek?" kérdezi Janeway. "Semmi." feleli Chakotay, "Úgy látszik, a vaadwauroknak van elég dolga..." "Magasság?"

"Kétszázhatvan kilométer. ... Kétszázhetven. ... Elhagytuk a termoszférát." "Gyorsítsunk görbületre, Mr. Paris." "Igen, asszonyom."

A Voyager hajtómugondoláit utazó pozícióba emelve fényhatár fölé gyorsít, a bolygó légkörének határánál pedig a menekülő vaadwaur vadászok néhány másodperc múlva összezsápnak a fogadásukra összegyult turei hajókkal.

"A kapitány naplója, CsillagIdo 53167.9. Két nap múltán sincs semmi nyoma sem a vaadwauroknak, sem a tureiknek. Azonban Seven of Nine nyugtalanító felfedezést tett."

"Hány hajó...?" kérdezi Janeway elhulve, miközben elöbbre hajol, hogy szemügyre vehesse az asztali terminált a készenléti helyiségben. "Az asztrometriai szenzorok ötvenhárom ionnyomot észleltek a szubtéri folyosókban. Mind vaadwaur." "A földalatti termék?" kérdezi Janeway.

"Megsemmisültek a turei bombázás során." feleli Seven, majd megkerülve az asztalt, a gondterhelten a terminált szemlélő Janewayhez fordul: "Kapitány... Azt hiszem, hibás döntést hoztam." "Mikor?"

"Mikor felébresztettem Gedrint... Olyan eseményláncot indítottam el, ami majdnem a pusztulásunkhoz vezetett. Segíteni akartam feléleszteni egy civilizációt... Nem pedig kirobbantani egy háborút." "Úgy gondolta, együttérzésből cselekszik. ... Talán én is így tettem volna. ... De ettől még nem lesz helyesebb, Seven. Az esemény utóhatásai katasztrofálisak lehetnek." "A technológiájuk kilenc évszázada elavult. A hódítási terveik lényegtelenek." "Ez egy találegy faj. Elszánt... Alkalmazkodni fognak. Kétlem, hogy most láttuk oket utoljára." mondja Janeway komoran, minek hallatán Seven szótlanul méregeti egy darabig.

127. One Small Step - Kis lépés

Mars, 2032 október 19.

"Ares Négy hívja Kumagawát." indul útnak egy rádióüzenet a Mars körül keringo, hosszú, hengeres, a huszadik-huszonegyedik századot idéző urhajóról, "Milyen odalént a napkelte?" "Gyönyöru." érkezik egy vidám noi hang a vörös felszín felől, "Ma egy kis zöld fény is vegyült bele. ... Tényleg nagyon látványos."

A no szavai hallatán az orbiter parancsnoki egységében az ülésbe szíjazva ülo fekete boru férfi elmosolyodik, és kinéz a fő irányítópult fölötti ablak-íven, amin keresztül részben rálátni a Mars vörös gömbjére. "Sajnálom, hogy lemaradtam róla." üzeni a férfi vidáman. "Majd legközelebb, hadnagy." "Haladtatok valamit azon a lávasíkon?" "Nyugtázva. Áttörtük a vasoxid-réteget, és folytattuk a fúrást nyolc méterig." "Ha minden jól megy, a nap végére lesz néhány mintánk." kapcsolódik a beszélgetésbe egy orosz akcentusú férfihang. "És most térjünk át a fontosabb dolgokra..." mondja a hadnagy, "Kaptunk egy hírsomagot Houstontól. A Yankees megnyerte a Világkupa ötödik meccsét." "Lógsz nekem húsz dolcsival." állapítja meg a Kumagawa nevu no vidáman. "Még nincs vége. Ott a hatodik meccs. Nem csak mi csinálunk ma történelmet. Bokai megdöntötte DiMaggio rekordját." "Ezt nem hiszem el." jelenti ki az orosz akcentusú férfi, miközben a hadnagy a fő pult számos kis monitorának egyikén kíséri figyelemmel a lent dolgozó két társa munkáját. "Ha engem kérdezel, Houston hamisítja az eredményeket." jelenti ki a hadnagy. "Nem túl sok Kings-rajongó van az irányító központban." mutat rá Kumagawa. "Akkor mivel magyarázod, hogy Bokai állítólag kipontozta Kippert a Yankeesbol?" A kapcsolat ekkor bezajosodik, és a parancsnoki modul rázkódni kezd. "Parancsnok...?" kérdezi Kumagawa aggodalmasan, "Egy pillanatra megszakadtunk." "Kicsit felrázott valami. Várjatok..." A hadnagy állítgatni kezd a konzol kapcsolóin, majd így szól: "Észlelek némi turbulenciát." "Abban a magasságban?" kérdezi meglepetten az orosz. "Ellenorzom a fénylokátort." mondja a hadnagy, majd az egyik monitor által szolgáltatott képet kezdi figyelni, "Mi a fene...?" "John, mi folyik ott?" kérdezi Kumagawa nyugtalanul. "Egy objektum közeledik felém, 121.6-os azimuton. ... Bármilyen ez, hatalmas. Több mint ezer méter az átméroe." "Hogyan tudhat egy ekkora valami felbukkanni a semmiből?" kérdezi az orosz. "Nem tudom. De kitérek az útból." feleli John, "Begyújtom a hajtómuveket." "Talán csak egy napkitörés." véli Kumagawa. "Reménykedjünk benne." bólint a hadnagy, majd megint felnéz az ablak-ívre, amin át egy egyre növekvő, sárgásfehér fénnel ragyogó jelenséget pillant meg. "Ez nem napkitörés..." mondja John döbbsen arccal.

Delta Kvadráns, CsillagIdo 53292.7

"Jöjjön be." szól ki a kabinjában egy bögre tartalmát szürcsölve könyvet olvasgató Chakotay a csengo hangjára. Azonban az ajtó nem nyílik ki, és a csengetés újra felhangzik. "Jöjjön be!" ismétli meg a felszólítást Chakotay, de újfent nem történik semmi, majd megint megszólal a csengo. A parancsnok végül a fejét csóválva teszi félre a könyvet meg a bögrét, és miközben negyedszer is csengetnek, az ajtó felé indul. Közeledtére az kinyílik, ám mikor Chakotay kilép a folyosóra, közel s távol senkit sem lát. A parancsnok vállat von, majd visszatérve a kabinba, aktiválja kommunikátorát: "Chakotay hívja a hidat." "Itt a kettes szállítóhíd." jelentkezik egy férfihang. "A hidat próbálom elérni." mondja Chakotay meglepetten. "A hívása ide futott be, uram." "Át tud kapcsolni?" kérdezi a Chakotay, mire a kommunikátor bezajosodik, és mintha egyszerre öten fogadnák a hívást, a kavalkádból kihallatszik Neelix jellegzetes hangja: "Ahm... Bocsánat, de ki az? És honnan...?" "Neelix...?" "Parancsnok?" Ekkor újabb idegen hangok szólalnak meg, nok, és férfiak vegyesen, de csak egy-egy mondattöredék hallható mindegyiküktől: "...a generátorok... ..hetes vezérlo, csak az alapfunkciók... ..az ST-4 levált, és... ..tíz másodperc, folyamatban... ..számítógép, mérje be..." A hangok végül teljesen összemosódnak, minek hallatán Chakotay bosszúsán felsóhajt, az asztalhoz

visszatérve becsukja a könyvet, kiüríti a bögréjét, és elhagyná a kabint... Ha az ajtó megengedné, ugyanis eloször nem hajlandó kinyílni a parancsnok előtt, ám mikor Chakotay elfordul, végül meggondolja magát. A parancsnok erre visszafordul, az ajtó megint becsukódik. Ezt eljuttatják még párszor, majd Chakotay figyelni kezdi a nyíló-csukódó ajtó ritmusát, és a megfelelő pillanatban nekilódulva épp át tud csusszanni az ajtószárnyak között.

A gépházba érkező Chakotayt a szokásos halk zajok, és nyugalom fogadja, nem úgy néz ki mintha épp valami rendszerhibával küzdenének. A jelek szerint Chakotay útközben kiderítette, honnan fúj a szél, mert egyenesen az egyik oldalsó konzolnál dolgozó Seven felé veszi az irányt: "Úgy látom, módosításokat végez a számítógépmagon." "Borg algoritmusokkal javítottam fel a parancs-sorolókat." "Nos, a javításai a másodlagos rendszereinkben tombolják ki magukat." "Jelentéktelen működési hibák, ki fogom javítani őket." jelenti ki Seven. "Nem emlékszem, hogy bármiféle változtatást engedélyeztem volna." jegyzi meg Chakotay. "A számítógépmag nem hatékony. Javításra szorult." "Értékelem a kezdeményező készségét, de ez nem az ön dolga." "Több alkalommal elmagyaráztam ezeknek a változtatásoknak az értékét, de Torres hadnagy úgy döntött, figyelmen kívül hagy. Arra gondoltam, egy bemutató sokkal meggyőzőbb lesz." "Hát, kétlem, hogy ettől meg fogja gondolni magát..." "A Voyager még nyilvánvalóan nem áll készen az asszimilálásra." állapítja meg Seven kissé feszengve, mikor a jelek szerint ő is kezd szembesülni az okozott problémákkal, mire Chakotay kérden mered rá. "Egy vicc. A Doktor javasolta, hogy a feszült helyzeteket próbáljam meg humorral feloldani." "Jó ötlet." bólint Chakotay, majd a konzolt megkerülve megáll Seven mellett, "De most mit szólna ahhoz, hogy visszaállítja a rendszereket, én pedig visszatérhetek a könyvemhez?" Seven folytatja a munkát, azonban pár pillanat múlva a gépház világítása hunyorogni kezd, majd riasztás szólal meg. "Hajószerke energiacsökkenés történik. ... Ennek nincs köze az én módosításaimhoz." állapítja meg Seven. A helyzet a jelek szerint tovább rosszabbodik, a hajó ugyanis egy fémes dördülés kíséretében megvonaglik, majd vörös készültség lép életbe, és Kim hangja szólal meg az interkomból: "A fotiszteket kérem a hídra." Chakotay és Seven összenéznek, majd a kijárat felé indulnak.

"Hajnali két óra van, zászlós..." bosszankodik a Tuvok nyomában a hídra érkező Janeway, "Ajánlom, hogy ne csak valami turbulencia legyen..." "Nem fog csalódni." nyugtatja meg Kim, átengedve a kapitányi széket Janewaynek, "Egy kilences fokozatú gravimetrikus torzulás közeledik felénk." "A szubtérből emelkedik ki." jelenti Tuvok, aki közben elfoglalta helyét a taktikai konzolnál. "Képernyőre." szól Janeway, majd meglátva a fura fényfoslányokat eregető jelenséget, hozzáteszi: "Pajzsokat." Ez csak a kezdet volt, a jelenségből ugyanis hamarosan egy sárgásfehér fénnel ragyogó tömeg bontakozik ki. "Egyenesen felénk tart." jelenti Paris. "Kitéromanover." rendelkezik Janeway. Seven és Chakotay ekkor érkeznek a hídra, és a hátsó közép Konzolnál megálló Seven alaposan megsemmisíti a Voyager nyomába szegődött jelenséget. "Kapitány...?" néz Chakotay kérden Janewayre, miközben leereszkedik a székébe. "Kíváncsi jó reggelt harmincmilliárd terajoule szubtéri energiának." morogja a kapitány, a két szék közötti terminál kiírásait tanulmányozva. "Ez a vacak követ minket." méltatlankodik Paris, "Impulzusmeghajtással nem tudom itt hagyni." "Gyorsítson görbületre." szól Janeway. Paris megpróbálkozik a dologgal, de nem jár sikerrel: "Zavarja a görbületi mezonket." "Ha ennél is közelebb jön, a gravimetrikus torzulások elkezdik leszaggatni a burkolatot a hajótörzsről." mondja Kim. "Kapitány, felismertem ezt a jelenséget. A borg azonosítója 521-es téranómia. Olyan objektumokhoz vonzódik, amik elektromágneses energiát bocsátanak ki. Meg kell szüntetnünk az energiát, és ellentétesre váltani a pajzspolaritást." "Csinálják." szól Janeway, majd csendben figyelik, ahogy a narancsszínű tömeg elhúzza a Voyager fölött. "Ez közel volt..." jegyzi meg Paris. "Nekem is ismerős ez az anomália..." néz Janeway homlokráncolva Chakotayra, "Graviton-ellipszisnek hívják. A Föderációs adatbázis szerint a szubtérben mozog, és alkalmanként, elojel nélkül bukkan fel." Chakotay és Janeway felállnak székeikből, majd a kapitány még hozzáteszi: "Csak pár alkalommal figyeltek meg ilyet." Chakotay töprengve bámul maga elé, majd így szól: "Ares Négy." "Parancsnok...?" kérdezi Tuvok. "Az egyik korai Mars-expedíció. A parancsnoki egységet, amiben a pilóta volt, egy hasonló jelenség vette körül

kétezer-harminckettoben." "Emlékszem, hogy olvastam erről." fordul Paris Chakotay felé, "Két urhajós maradt a felszínen több hétre, míg a mentohajó megérkezett." "Senki sem jutott ilyen közel egy graviton-ellipszishez úgy, hogy utána beszélhetett róla." néz Chakotay Janewayre, "Ez rendkívüli lehetőség lehet." "Álljunk sárga készülségre." rendelkezik Janeway, "Tartsuk az energia-kibocsátásunkat minimumon. ... Sebességet és irányt hozzá igazítani, de tartsunk biztos távolságot." "Igenis, kapitány." bólint Paris. "Javaslom, lojünk ki egy szondát. Lássuk, ki tudjuk-e találni, mi hajtja ezt az izét." "De gyorsan. Nem lehet megmondani, a vendégünk mikor bújik vissza a szubtérbe." ért egyet Janeway.

"Érkezik a telemetria a szondától." mondja Seven Tuvoknak az asztrometriai laborban, "Úgy tunik, van egy stabil mag az anomália belsejében, ahol a gravimetrikus erők elhanyagolhatók." "A vihar szeme." mondja Tuvok, mire Seven rásandít: "Találó hasonlat." "Számítógép, végezzen egy multispektrális analízist az anomália magján." szól Tuvok. "Analízis folyamatban." nyugtázza az utasítást a számítógép. "A borg kifejlesztett egy pajzsot, hogy átjuthasson a gravimetrikus áramlásokon. Belülről akarták leépíteni az anomáliát. Talán folytatnunk kellene a próbálkozást." véli Seven. "Oktalanság volna elpusztítani. Tanulmányoznunk kellene a jelenséget." mondja Tuvok, majd átsiet egy oldalsó konzolhoz, Seven pedig a nyomába Szegodik: "Nem tudtam, hogy ön is osztozik a legénység felfedező szenvedélyében." "Csillagflotta-tiszt vagyok." "Mikor a kockázat nagyobb, mint az esetleges haszon, a kutatás illogikus." véli Seven. "Nem tudjuk előre, mit találhatunk itt, Seven. Lehetőséget kell adni a váratlan felfedezésekre." "Mag-analízis kész." jelenti be ekkor a számítógép, mire mindketten a konzolok felé fordulnak. "Több mint két egész nyolctized milliárd összetevő van a magban." állapítja meg Seven. "Érdekes." "A számítógép több mesterséges ötvözetet is elkülönített, amelyeket a nulla-nulla-egyes szektorban használnak." "Titán, és polimer-kompozitok..." veszi szemügyre Tuvok az adatokat, "Ezek az anyagok a huszonegyedik századra vezethetők vissza. A korai földi ureszközök építéséhez használták őket." "Chakotay parancsnok említett egy urkabint, amit elnyelt egy graviton-ellipszis." jegyzi meg Seven, mire Tuvok vizsgálni kezd, majd így szól: "Ezek az ötvözetek egyeznek annak a kabinnak az összetevőivel." Erre mindketten egymásra néznek, majd egyszerre a nagy monitor felé fordulnak, és Tuvok így szól: "Egy váratlan felfedezés, valóban."

"Negyvenhat méter hosszú volt, kilencvenkét metrikus tonna, egy harmadik generációs ionhajtómu mozgatta, és transz-spektrális leképezővel volt felszerelve." mondja Torres a tanácsteremben a fali monitor mellett, amin egy huszonegyedik századi ureszköz sémarajza látható, majd a monitor túloldalán álló Chakotay veszi át a szót: "Az Ares Négy pilótája John Kelly hadnagy volt, a felszíni legénység pedig Rose Kumagawa és Andrej Novakovics urhajósokból állt. Már majdnem befejezték a felszíni vizsgálatokat, mikor Kelly egy közeledő objektumot jelentett." Chakotay közben megkerüli az asztalt és leülve egy székbe, folytatja: "Azután ő és a parancsnoki egység eltűnt a NASA fénylokátorairól." "És megjelent a történelemlönyvekben." teszi hozzá Paris, "Ez az eset majdnem derékba törte a Mars-programot." "Az emberiség első találkozása egy téranomáliával." mondja Tuvok, miközben Torres is leül az asztalhoz. "Seven..." hajol előbbre Chakotay, "Azt mondta, a borg egy módszerrel dolgozott, amivel be lehet jutni egy graviton-ellipszisbe." "Pajzsmódosítások." mondja Seven. "Talán végrehajthatnánk ugyanazokat a módosításokat a Flyeren." véli Paris. "Kapitány, azt tervezi, megpróbálja megkeresni a parancsnoki egységet?" kérdezi Seven, mire Janeway lelkes mosollyal néz a többiekre: "Legalábbis ami megmaradt belőle..." "A számításaim szerint kevesebb mint tizenhat óránk van, mielőtt az anomália visszatér a szubtérbe." mondja Tuvok. "Akkor tényleg gyorsan kell dolgoznunk. Harry, B'Elanna, segítsenek Sevennek módosítani a Flyer pajzsát. Tom, nézze át az Ares Négy küldetésének adatait. Talán talál valami olyat erről az anomáliáról, amit kihagytunk a számításból. ... Szükségünk lesz egy küldetésvezetőre..." "Önkéntesnek jelentkezem." szól Chakotay. "Sejtettem." sandít rá Janeway vidáman, "Akkor rajta." A csapat ezzel szétszéled, Seven kivételével, ő ugyanis ott marad ülve az asztal mellett. Ezt észrevéve a szintén a kijárat felé indult Janeway megtorpan, és kérdőn feléje

fordul: "Aggasztja valami, Seven?" "Az anomália ugyanolyan veszélyes és kiszámíthatatlan most, mint amilyen háromszáz évvel ezelőtt volt." "És a Delta Flyer egy kicsit fejlettebb, mint az Ares Négy volt. Minden óvintézkedést meg fogunk tenni." "Annyi talán nem lesz elég." jelenti ki Seven felállva. "Értékelem az aggodalmát, de... Ez az én döntésem." "A parancsnoki modul felkutatása sokkal inkább szentimentális, mint tudományos lépésnek tunik." jegyzi meg Seven. "Ezzel nem szállhatok vitába. ... Ha pusztán csak tudományos ismereteket akarnánk, a Csillagflotta egy csomó szondát épített volna, nem csillaghajókat. A felfedezés azt jelenti, hogy saját szemével láthatja a dolgokat. És ebben az esetben a múltat fedezzük fel." "Ennek a mutárgynak a visszaszerzése hogyan változtatja meg a történelem iránti tiszteletét?" "Azzal, hogy minket is a részévé tesz. Ugyanúgy, mint az osi Vulcan obeliszkszeinek kiásása, vagy a halott Kahless kezének megtalálása azokat a felfedezéseket az o történelmük részévé tette. ... A dolog lényege ez: borgként nem tanulta a múltat... Hanem magába olvasztotta. Sosem fejlődött ki önben igazi tisztelet az emberiség történelme iránt. Ez talán egy lehetőség arra, hogy saját kutatásokat végezzen." "Arra utasít, hogy csatlakozzam ehhez a küldetéshez?" "Mondjuk úgy, bátorítom az önként jelentkezésre." mondja Janeway, ezzel elhagyja a tanácsstermet, Seven pedig bizonytalanul néz utána.

"...Ez nem napkitörés." mondja az asztrometriai labor nagy monitorán látható John Kelly, akit az Ares Négy egyik fedélzeti kamerája rögzíthetett az eltunése előtti pillanatokban. A felvételt Chakotay és Paris figyelik. "Hu..." "John, le tudod írni?" kérdezi Kumagawa a felszínről. "Ez... Legalább ezer méter széles..." "Az adásod kezd megszakadozni." üzeni Novakovics. "Elektromágneses sugárzást generál, ami zavaróan hat az elsődleges rendszerekre." állapítja meg Kelly, "Nem tudok megszökni előre. ... Bekapcsolom a transz-spektrális leképezőt, annyi adatot rögzítek, amennyit tudok." Az urkabin rázkódni kezd, a felvétel hosszú másodpercekre megszakad. "Pont fölöttem van, továbbítok mindent, amit csak..." "Ez volt minden." mondja Paris komoran, mikor a felvétel véget ér. "A NASA nulla kilenc huszonkettőkor vette Kelly utolsó telemetriás adatait, kétezer-harmincketto október tizenkilencedikén." "Azt hittem, én vagyok a Mars-mániás..." jegyzi meg Paris, miközben mindketten otthagyják a megfigyelő emelvényt, "De mintha maga többet tudna az Ares Négyről, mint én." "A Mars-küldetések fektették le az utat az ur felfedezéséhez. Kelly volt az egyik gyerekkori hosóm." "Igen... Nekem is." "Ez az elhivatottság." mondja Chakotay, újra a képernyőre kérve az utolsó pillanatokot, "A fickó élete mindjárt véget ér, de még mindig az adatokkal foglalkozik." "Ettől eltöpreng az ember, hogy ezeket veteránokat talán keményebb fából faragták, mint minket..." bólogat Paris. "Gondolja, nekünk könnyű a dolgunk?" "Hah, viccel? Görbületi hajtómu, pajzs, transzporter... Egy luxuszakosztályban utazunk." "Kelly és Kumagawa, Armstrong és Glenn... Ok voltak az igazi úttörők." Ekkor Seven érkezik a laborba, és a beszélgetőkhöz sietve megkérdi: "Megzavartam valamit?" "Csak épp csodáltunk valakit... Felfedezőtárs." "Hosimádat. ... Egy egyén dicsőítése az eredményei miatt." mondja Seven. "Gondolom, maga nem sok példaképpel nőtt fel." jegyzi meg Chakotay. "A Kollektívában az egyéni tettek lényegtelenek. ... Elkészültek a Delta Flyer pajzsmódosításai. Készen állunk az indulásra." mondja Seven, átadva egy jegyzetfüzetet Chakotaynak. "Állunk?" kérdezi a parancsnok. "Szükségük lesz valakire, aki ismeri a borg technológiát, hogy felügyelje a pajzsot. Jelentkezem." "Hát, nem hangzik túl lelkesnek." jegyzi meg Paris. "Nem vagyok. De a küldetésnek hasznára válhat a szakértelmem." "Ebben az esetben..." sandít Chakotay Parisra, "Üdv a fedélzeten."

"Egy oltóanyagot készíték, ami védelmet nyújt a gravimetrikus hatások ellen." magyarázza a Doktor Sevennek a gyengélkedőn, "Persze, ha hologram az ember, egyszerűen csak átállítja a mobil emitterét. Én azt tettem az Arakis Prime-on, az első felderítőútjaim egyikén." "Erre nem emlékszem." mondja Seven. "Ez még az előtt volt, hogy ön a fedélzetre jött. ... Micsoda varázslatos bolygó. Kristályos felszíni formák, magnéziumpára-légkör... Fel kellett függesztenem a geológiai lelapogatásaimat, hogy megcsodálhassam a gyönyörűségét, hogy... Élvezhessem a rózsák illatát, hogy egy hasonlattal éljek." "Nem hatékony idofelhasználás." mondja Seven. "Talán." von vállat a Doktor, ezzel beadja az időközben elkészült, és oltópisztolyba töltött szert Sevennek, "Mindennel

végeztünk itt, egy dolgot kivéve..." A hologram a diagnosztikai pulthoz megy, és magához veszi az azon álló holokamerát, majd visszatér vele Sevenhez: "Volna kedves készíteni néhány képet, mikor az ellipszisben lesznek? Azoknak, akik... Nem elég szerencsések, hogy részt vegyenek az úton." "Irigyli a részvételemet a küldetésben." állapítja meg Seven, miközben átveszi a kamerát. "Nincs olyan tagja a legénységnek, aki nem." "Miért?" "Én csak azt mondhatom el, mit éreztem azon a reggelen, mikor materializálódtam az Arakis Prime felszínén. Otthagytam a lábnyomaimat a magnezitporban, és eszembe jutott: egy kis lépés egy hologramnak... De nagy lépés az emberiségnek." "Hogy egy hasonlattal éljen..." jegyzi meg Seven. "Hát, tudom, hogy a kijelentés nem kimondottan eredeti... De a helyzet az, hogy... Meghatódtam." "Chakotay hívja Seven of Nine-t: jelentkezzen a kettes hangárban." szólal meg ekkor a parancsnok hangja az interkomból, mire a Doktor vállon veregeti Sevent: "Sok szerencsét."

A Delta Flyer hamarosan már úton van a graviton-ellipszis felé, fedélzetén a háromtagú felderítőosztaggal. "Közeledünk a határhoz... Öt... Négy... Három..." számol vissza Paris, ahogy az anomália aransárgán ragyogó felszíne egyre inkább betölti az előre néző ablakot, "Ketto... Egy..." A Delta Flyer ekkor finoman rázkódni kezd.

"Kétezer kilométeren belül vagyunk." jelenti Tuvok a Voyager hídján, "A gravimetrikus zavarok erősödnek." "Ez semmi ahhoz képest, amin ok mennek keresztül." jegyzi meg a mérnöki konzolnál a Delta Flyer telemetriáját figyelő Torres, "Eleget fognak kapni, mire bejutnak." "A pajzsuk legyengült, de stabil." jelenti Kim. "Harry, tartsa az ujját a vonósugáron, arra az esetre, ha ki kell húznunk oket." szól Janeway. "Közelednek az anomália magjához. ... Elvesztettük a szenzorkapcsolatot." mondja Torres idegesen. "Harry...?" néz fel Janeway Kimre. "A kommunikációs még működik."

"A gravimetrikus nyíróero növekszik." jelenti Paris. "Nagy ereju turbulenciát észlelek pontosan előttünk." szól Seven. "Teljes tolóerő, Tom. Vigyük át lendületből." mondja Chakotay.

A Delta Flyer végül kibukkan a narancsszínu fal belső oldalán, egy nagyobb üres térségben, ahol különböző objektumok lebegnek mindenfelé.

"Chakotay a Voyager-nek: bent vagyunk." üzeni a parancsnok, odasielve Paris széke mögé, hogy jobban kilásson.

"Bár láthatná ezt, kapitány. Hihetetlen..." hallatszik Chakotay átszellemült hangja a Voyager hídján, mire Janeway elmosolyodva áll fel a kapitányi székből: "Csupa fül vagyunk." "Nagyon nyugodt, nincsenek gravimetrikus torzulások. Az EM-aktivitás természetes lumineszcenciát eredményez. ... Tom elnevezte hangulatvilágításnak." "Hé, B'Elanna... Ez a tökéletes szerelmi búvóhely...!" hallatszik Paris vidám hangja. "A te szádból el is hiszem." mondja Torres vidáman. "Aszteroida-töredékeket észleltünk, hajómaradványokat a galaxis összes kvadránsából. Ha legközelebb elvesztek valamit, már tudom, hol kell keresni." veszi át a szót ismét Chakotay, "Graviton-ellipszis helyett hívhatnánk akár mosogatólefolyó-anomáliának is. A vegyi reakciók még egy kezdetleges légkört is létrehozta. ... Persze semmi olyat, amit kedvük lenne belélegezni..." "Ön mit gondol róla, Seven?" kérdezi Janeway, kíváncsian várva a választ. "Nos, azt hiszem... Érdekes. ... Az itteni anyag egy része dimenzió kívüli eredetűnek tűnik." "Úgy látszik, ez az anomália jól elcsavargott..." állapítja meg Kim. "Valami jele az Ares parancsnoki moduljának?" kérdezi Janeway. "Észleljük a burkolat nyomait, de a szenzorokat zavarja ez a mindenféle roncs idebent." feleli Paris. A Voyager ekkor megvonaglik, mire Janeway kérdőn Tuvok felé pillant. "Egy gravimetrikus impulzus volt, amit az anomália nulla egész nulla nulla hat fokos irányváltoztatása keltett." "Mi idekint épp jó nagyot zökkentünk." üzeni Janeway. "Mi nem éreztünk semmit." mondja erre Chakotay. Janeway odasielt a kormányospult jobb oldali részéhez, és rövid vizsgálódás után így szól: "A becslésünk szerint öt órájuk és harminchat percük van, mielőtt az anomália visszatér a szubtérbe. Jobb, ha nekilátnak." "Értettük." üzeni Chakotay a Flyerrol. "Nehezen tudom elkülöníteni a parancsnoki modult a többi roncsból..." mondja Seven. "Beprogramozok egy keresőútvonalat. Eltarthat pár óráig lefedni egy ekkora területet." becsüli Paris. "Seven és én felhasználhatnánk az időt, hogy gyűjtsünk pár mintát."

szól Chakotay, "Hogy jobban lássuk, merre járt ez az anomália." "A feladatunk végrehajtására kellene összpontosítanunk, aztán visszatérni a Voyager-re." véli Seven. "Nem csak azért vagyunk itt, hogy megtaláljuk a modult. Ez egy lehetőség a..." "Felfedezésre." bólogat Seven némiképp bosszúsan, "Ismerem a küldetésünket." "Ebben az esetben... Lássunk hozzá."

Chakotay és Seven valamivel később a Delta Flyer közös helyiségében vizsgálják a fedélzetre vett roncsdarabokat. "Az ebben az ércben lévő fossziliákban fémes sejtmembránok találhatók." mondja Seven a trikorderét tanulmányozva, mire Chakotay odasiet hozzá, és megnézi az eredményeket: "Voltak elméletek fémes életformák létezéséről... De sosem fedeztünk fel egyet sem." "Izgatott a felfedezés miatt." állapítja meg Seven. "Ez a kodarab..." veszi kézbe Chakotay a Seven által vizsgált formátlan tárgyat, "Milliárd évekkal idosebb a Földnél. Abból az idoból, mikor a galaxis még kialakulóban volt. Fogja." "Parancsnok...?" "Vegye el." Seven átveszi a kodarabot, mire Chakotay így szól: "Egy darab történelmet tart a kezében. Talán épp az élet keletkezésének pillanatát." "Valószínűtlen." húzza el a száját Seven, letéve a követ. "Sokkal valószínűbb, mint gondolná. ... Ez az anomália öregebb, mint bármi, amivel találkoztunk. Egész életemet el tudnám tölteni annak a tanulmányozásával amit begyűjtött." "És első tiszt nélkül hagyná a Voyager-t." mutat rá Seven. "Boldogulnának. ... Mindig is a paleontológia volt az első szerelmem. Eleve ezért léptem be a Csillagflottába." "Miért nem folytatta?" "A felelősségtudatom az útamba állt. Előbb a Maquis, aztán a Voyager. Amit én akartam, az valahogy mindig háttérbe szorult. ... Ön emlékszik, mi akart lenni, mielőtt asszimilálták?" "Gyerek voltam, mikor asszimiláltak." sóhajt fel Seven. "Én már hat évesen tudtam, hogy paleontológus akarok lenni." jelenti ki Chakotay, vidáman a nőre sandítva. Az erre szenvedő arcot vágva ismét felsóhajt, majd így szól: "Balerina." Chakotay erre előbb elvigyorodik, majd komolyságát visszanyerve így szól: "Talán még nem túl késő." "Gyerekkori álom volt." "Azok maradnak meg az emberben." bólint Chakotay. "Fel a fejjel, népek, azt hiszem, közeledünk." szólal meg ekkor Paris hangja az interkomból, mire Chakotay és Seven a pilótafülke felé veszik az irányt. "Megtaláltam a modult." tájékoztatja Paris az érkezőket, "39.15-ös irányban van." Chakotay odasiet Paris mellé, aki kimutat az előre néző ablakon: "Ott." Odakint, a narancsos színű ködben az Ares Négy hosszú, henger alakú központi egysége lebeg, ami bár kissé viharvertnek tunik, látszólag egyben van. "Sértetlennek látszik." állapítja meg Seven az első vizsgálatok után. "Burkolati réseket, és korróziót észlelek." mondja Chakotay, "De mindent figyelembe véve nagyon jól megmaradt." "Nem számítottam arra, hogy ekkora darabot találunk... Ezt nem tudjuk betuszkolni a hátsó részbe..." jegyzi meg Paris. "Vonósugarat használunk, hogy visszavontassuk a Voyager-hez." határoz Chakotay.

"Kapitány, az anomália megint irányt változtatott, nulla egész nulla nulla három fokkal." jelenti Kim, mikor a Voyager megint megvonaglik, mire Janeway elindul felé: "Ez már a harmadik ebben az órában. Valaminek vonzania kell..." "A szenzorokon nincs semmi." jelenti Torres. "Szerintem élvezi, ha kiszámíthatatlan lehet." szól oda Janeway a főmérnöknek. "Azt tudjuk, hogy kedveli az elektromágneses energiát." mutat rá Kim, mire Janeway mellé lépve töprengeni kezd: "Akkor... Mi tud elég nagy EM-mezot kelteni ahhoz, hogy felkeltse a figyelmét, ugyanakkor nem elég nagy, hogy megjelenjen a szenzorainkon?" "Egy pulzár energia-kitörése... Egy neutrínó-felhő..." találgat Kim. "Sötétanyag." mondja Torres, mire Janeway felkapja a fejét, majd így szól Kimhez: "Állítsa át a szenzorrendszert, keressen EM-ingadozásokat." Azonban Torres talál valamit hamarabb: "Van egy térturbulenciám, hárommillió kilométerre... Egy sötétanyag-aszteroida." "Megvan!" szól Janeway elégedetten. "Az anomália pont felé tart." erősíti meg Kim. "Idő a becsapódásig?" kérdezi Janeway. "Négy perc. ... Kapitány, nem tudjuk előre jelezni, hogyan fog hatni a becsapódás az anomáliára." mutat rá Tuvok. "De arra jó esély van, nem egy baráti ölelés lesz." jegyzi meg Torres. "Janeway a Delta Flyernek..."

"Gondunk támadt." hallatszik a Delta Flyer pilótafülkéjében, mire Chakotay és Paris összenéznek. "Az anomália ütközőpályán van egy sötétanyag-aszteroida felé." "Megtaláltuk a Mars orbitert. Átállítjuk a vonósugarat, adjanak egy percet" üzeni Chakotay. "Nincs. Kifelé onnan." szól Janeway.

"Kapitány..." próbál tiltakozni Chakotay. "Azonnal!" "Kész van a vonósugár?" néz Chakotay Parisra. "Csak úgy nagyjából, uram." "Álljon rá a modulra, és vigyen ki minket." szól a parancsnok. "Nincs rá idők." mondja Seven. "Parancsot adtam!" "Parancsnok...!" "A modul nélkül nem megyünk sehova." jelenti ki Chakotay, leülve a helyére, "Tom...!" Paris végül kellenlően engedelmeskedik. A Delta Flyer az Ares Négy fölé manoverezik, majd az első harmadánál ráfog a vonósugárral, és vontatni kezdi a határfelület felé.

"Kapitány, mind az aszteroida, mind az anomália gyorsul." jelenti Tuvok. "Vonzák egymást, mint két mágnes." állapítja meg Janeway. "Ezzel az ütemmel... Ötvenhat másodperc múlva ütköznek." mondja Torres. "Chakotay, kevesebb mint egy percük van!" "Vettem."

"A modul lelassít minket." mondja Paris nyomatékosan. "Tartsa fenn a vonósugarat. ... Mennyi idő múlva hagyjuk el az anomáliát?" "A jelenlegi sebességgel negyven másodperc." feleli Seven. "Meg tudjuk csinálni..." mondja Chakotay.

"Harminc másodperc az ütközésig, még nincsenek kint." jelenti Torres. "Chakotay, jelentést." üzeni Janeway. "Úton vagyunk." érkezik a válasz. "Húsz másodperc." szól Torres kisvártatva.

Azonban a jelek szerint elszámolták magukat, a sötét kodarab ugyanis pár másodperccel később becsapódik a hozzá képest óriási graviton-ellipszisbe, koncentrikus 'hullámokat' keltve annak határfelületén.

Az anomália belső felületéről egy konkáv lökeshullám indul útnak, ami lesöpri a Delta Flyert az Ares Négy hátáról.

Odabent Chakotay konzolja furcsa kékeslila fénnel felizzik, az izzás áttérjed a parancsnok kezére is, majd valami kilöki Chakotayt az ülésből.

"A gravimetrikus torzulások erősödnek." jelenti Tuvok. "A Flyer?" néz Janeway Kimre.

"Elvesztettem a jelet." Janeway erre aggodalmas arccal bámul maga elé.

A Delta Flyer egyben van, ám jelen pillanatban nem sokban különbözik az anomáliában lebegő többi hajóroncsától. A fedélzeten, a közös helyiségben Paris épp a falból kihúzott orvosi egységben öntudatlanul fekvő Chakotayt vizsgálja egy orvosi trikorderrel. "Mennyire károsodott?" kérdezi a pilótafülke felől érkező Seven. "Súlyos zúzódások, és belső sérülések. Vissza kell vinnünk a Voyager-re." "Az talán nem lehetséges. A kommunikációs, a pajzs, és a meghajtás még mindig üzemben kívül." "Hát..." sóhajt fel Paris Chakotayra pillantva, "Egyelőre stabil. Segítek." "A pajzsot meg tudom javítani. De a hajtóművek menthetetlenek." "Annyira rossz nem lehet..." mered Paris Sevenre. "Még rosszabb. Az anomália a jelek szerint visszavonulóban van a szubtérbe. Kevesebb mint két óránk van."

Valamivel később, mikor Paris épp a közös helyiség egyik falában lévő szerviznyílás alkatrészeit valla, Chakotay magához térve felsóhajt, mire Tom odasiet hozzá: "Visszanyeri az öntudatát..." A közelben dolgozó Seven nem reagál, Chakotay pedig felnyög, és megpróbálna felülni, de Paris visszanyomja: "Nyugodtan... Feküdjön mozdulatlanul." "Mintha tíz menetet nyomtam volna egy andoriaival..." nyögi Chakotay fájdalmas arccal. "Inkább húszat." húzza el a száját Paris, "Eltalálta egy plazmakisülés. Az aszteroida által okozott gravimetrikus hullám az anomália szélénél kapott el minket... És visszalökött." mondja Paris, miközben orvosi trikordert kerít, hogy újra megvizsgálja Chakotayt. "A parancsnoki modul?" kérdezi Chakotay, mire Seven hitetlenkedve kapja fel a fejét, de egyelőre nem szól. "Sodródik, háromszáz méterre a bal oldalunkon." "Akkor még meg tudjuk menteni..." ülne fel Chakotay ismét. "Ne olyan hevesen!" szól rá Paris, "Se a hajtóművet, se a pajzsot nem tudjuk beindítani, a vonósugárról nem is beszélve. ... Szerencsénk lesz, ha egy darabban kikerülünk ebből..." "Segíthetek..." "Maga rosszabb állapotban van, mint a hajó." nyomja vissza Paris ismét Chakotayt, "Marad az ágyban, az orvos utasítására." A Delta Flyer ekkor halk morajlás kíséretében megrázódik. "Egy újabb gravimetrikus kitörés." mondja Seven. "Megyek, megnézem, lehet-e erősíteni a szerkezeti védomezon." indul Paris a pilótafülke felé. "Megpróbálhatnak elvonni energiát a kiegészítő létfenntartástól." javasolja Chakotay Sevennek. "Az a rendszer szintén károsodott." "És a másodlagos átvivók?" "Leálltak." "Akkor nem sok lehetőségünk van." sóhajt fel

Chakotay. "Próbálja meg átirányítani a fézer-kicsatolásokat." "Azt a lehetőséget már kimerítettük, míg öntudatlan volt." mondja Seven bosszúsan. "Akkor talán tájékoztathatna..." méltatlankodik Chakotay. "Nincs rá idők. Javaslom, pihenjen. Urai vagyunk a helyzetnek." "Innen nem úgy tunik." jelenti ki Chakotay, közben félig felülve, "Még mindig én vagyok a küldetés irányítója, tudni akarom, mi folyik itt." "Jól van hát!" fordul Seven dühösen Chakotay felé, "A kapitány utasított, hogy hagyjuk el az anomáliát, maga pedig úgy döntött, nem engedelmeskedik a parancsnak! A modul iránti megszállottságának köszönhetően most csapdában vagyunk azzal együtt. ... A valószínűségek alapján nem éljük túl, ha..." "Értem a lényeget. ... És most folytathatná, az iménti hozzáállás nélkül." Seven erre felkap egy jegyzetfüzetet, és odanyújtja Chakotaynak: "A károsodott rendszerek listája. Olvassa el magának." Seven ezzel visszatér a munkájához, Chakotay pedig tanulmányozni kezdi a jegyzetfüzetet, majd kisvártatva így szól: "Hibáztam. Kockáztattam a küldetést." "Az életünket kockáztatta." Chakotay erre felsóhajt, majd visszafekve az orvosi modulba, így szól: "Nos... Ha nem jutunk ki élve... Pár száz év múlva valaki majd erre jár, hogy megnézzon minket." Seven erre kérden Chakotayra mered, mire az így szól: "Humorral enyhíteni egy feszült helyzetet... Emlékszik?" A kommunikációs rendszer ekkor megreccsen, majd Janeway kissé torz hangja szólal meg: "Voyager hívja a Delta Flyert." Seven utánanéz a dolognak, majd így szól: "Egy szondát használnak közvetítőállomásként." "Voyager hívja Chakotayt. Kérem, válaszoljon, nem észleljük magukat." "Kapitány, halljuk önt." próbálkozik Chakotay. "Beállítom az o frekvenciájukat." szól Seven, "Voyager, itt a Delta Flyer. Válaszoljanak." "Jól vannak? Milyen a helyzetük?" Seven erre Chakotayra pillant, aki jelenteni kezd: "Súlyos károkat szenvedtünk, kapitány, de élünk. Jó hallani a hangját."

"Felszerelhetünk egy ugyanolyan pajzsot egy kettes osztályú siklóra..." mondja Kim Janewaynek és Tuvoknak a tanácsteremben, "És bevihetjük." "Órákig tartott az átalakítás a Flyeren." mutat rá Paris, a Delta Flyerrel helyreállított kapcsolaton át, "És nekünk csak... Nyolcvankét percünk van, mielőtt ez a vacak eltunik a szubtérben." "Talán megoldható egy vonósugár olyan módosítása, hogy átjusson a gravimetrikus zavarokon." véli Tuvok. "Sosem tudná egészen a magig benyújtani..." csóválja a fejét Kim. "Azért kezdjenek dolgozni rajta." bólint az egy jegyzetfüzetbe temetkező Janeway. "Azt mondta, minden energiavezeték kiégett..."? kérdezi a szintén jelen lévő Torres. "Így van. Nem tudunk energiát juttatni egyik elsődleges rendszerhez sem." érkezik Seven válasza. "Ha a replikátor működne, készítenénk egy új plazma-sokszorozót, és már úton is volnánk." mondja Paris. "És mi van, ha tudnék szerezni egy régi sokszorozót?" kérdezi Torres eltöprengve. "Tessék...?" "A parancsnoki modul lehet, hogy három évszázados... De az energiaelosztó-rendszere annyira nem is különbözik a Flyerétől..." mondja Torres, miközben odasiet a fali terminálhoz, és lekéri az Ares Négy adatait, "Pontosan itt... Ez a vezérlopanel a fő pilótafülkében... Ion-elosztónak nevezték. Pár módosítással át lehet alakítani hajtómuplazma-elosztóvá." "Még ha ez lehetséges volna is, előbb meg kell szerezniünk a tárgyat, hogy átalakíthassuk." mutat rá Seven. "Van elég energiájuk, hogy valakit átsugározzanak a modulba?" kérdezi Janeway.

Paris utánanéz a dolognak, majd így szól: "Igen, asszonyom. Megyek." "Ne olyan gyorsan, Tom. Ha jön egy újabb gravimetrikus hullám, szükség lesz magára a kormányra. ... Seven..." "Önként jelentkezésre bátorít... Ismét, kapitány..."? kérdezi Seven csíposen. "Olvas a gondolataimban."

"Gyerünk... Csak egy kicsit közelebb..." foháskodik Paris, miközben az elülső ablakon át az Ares parancsnoki modulját fixírozza, ami tényleg közeledik is egy kicsit. "Na... Ennyit a manőverező hajtóművekről." sóhajt fel Tom, mikor ez a rendszer is kileheli a lelkét, "De transzporttávolságba jutottunk."

"Kész van?" hallatszik Paris hangja a közös helyiségben, ahol Seven, félig már urruhában, épp néhány szerszámot készít elő. "Várjon." üzeni a no, majd az elokészített eszközt, és a ruha sisakját magához véve becsukja a szkafander-szekrényt. "Ironikus." jegyzi meg a Sevent figyelő Chakotay, "Azt csinálja, amiről én mindig is álmodtam. ... Ne feledje... Mikor beteszi a lábát abba a modulba... A történelembe tesz egy lépést." "A történelem lényegtelen." jelenti ki Seven. "Lényegtelen...? ..."

Tegyen meg egy szívességet. Mikor odaát lesz. Töltsön le az adatbázisukból amit csak tud. És egy percre... Nézzen körül. Hogy elmondhassa nekünk, milyen volt." "Talán nem lesz rá idő." mondja Seven elutasítón, majd Chakotay arckifejezését látva hozzáteszi: "De megpróbálom." "Sok szerencsét." bólint a parancsnok.

Seven valamivel később materializálódik az Ares Négy majdnem teljesen sötét belsejében. Körülnéz, bekapcsolja a jobb csuklójára erősített kézilámpát, majd az urruha csizmáiban lévő mágneses rögzítők miatt kissé botladozva tesz néhány lépést. "Milyen odabent?" érdeklődik Chakotay. "Sötét." feleli Seven az igazságnak megfelelően, miközben egy trikorderrel kezd vizsgálni, "A környezeti hőmérséklet mínusz kétszázhatvan fok. ... A hátsó válaszfalon mintha repedések volnának." "A pilótafülke egyben van?" kérdezi Paris. "Igen." feleli Seven, majd odébb taszítja a közelében lebegő, a hajó felszereléséhez tartozó kézi fényszórót, és a parancsnoki egység eleje felé fordul. Lámpájának fénysugara a pilótaülés hátuljára, és az egyik karfán nyugvó sűrű egyenruhás karra esik. Seven pár pillanatig habozik, majd eleredőcög a valamivel odébb lévő berendezéskonzolhoz, és egy mobil energiaegységet csatlakoztatva rá, életre kelti. "Beüzemelttem a fő számítógépet." jelenti, majd a berendezés monitorán megjelenő képet kezdi figyelni, amin Kelly beszél: "Kapcsolatba kell lépnem a felszínen lévő csoporttal... De nem tudom megállapítani a helyzetemet." "Ez meg mi volt?" kérdezi Paris. "Van itt egy nyitott adatállomány. Úgy tunik, naplóbejegyzéseket tartalmaz." "Le tudja játszani nekünk?" kérdezi Chakotay reménykedve. "Azt hiszem." feleli Seven nem túl nagy lelkesedéssel. "Akkor tekintse ezt az utolsó kérésemnek." Seven erre tovább indítja a napló lejátszását, miközben ő maga folytatja a vizsgálódást. "...Nem tudom megállapítani a helyzetemet. De élek, és a CM sértetlennek tunik. Benne vagyok ebben a... Bármilyen is ez."

"Hallja ezt, Chakotay?" kapja fel a fejét Paris. "Elképesztő. Mindenki úgy vélte, azonnal meghalt." mondja a parancsnok.

"...Ahová jutottam. Nagyon nyugodt, szinte már kísérteties. ... De ahogy én látom..." folytatódik a naplóbejegyzés, miközben Seven nekilát az ion-elosztó kiszerezésének.

"Ha volt út befelé, lennie kell kifelé is." mondja Kelly, mikor, az után, hogy kiszabadította magát az ülésből, óvatosan átlebeg a parancsnoki modul légtérén, "Beizzítom a transz-spektrális leképezőt, mielőtt újabb égetést hajtánék végre. ... Összegyűjtök annyi adatot, amennyit tudok. Jeannie... Mars-követ most már aligha viszek haza... De ígérem, mindent megteszek, hogy hazakerüljek."

"Ares Négy, küldetésnapló, október huszonharmadika. ... Kezdem úgy érezni magam, mint Jónás. O meddig is volt a cethal gyomrában? Három napig? ... Akkor kettővel már rá is vertem." mondja Kelly, miközben 'felkapaszkodik' a lakóegységből az irányító részlegbe a teljes súlytalanságban, majd ellenorzi az ottani berendezések kijelzőit. "Az EM-interferencia zavarja a kommunikációt és a fénylokátort. És a csillagokat sem látom. ... Sehogy sem tudom meghatározni a helyzetemet. Ha ez a vacak olyan gyorsan mozog, mint mikor elkapott, mostanra már jó messze lehetek a Marstól. ... A leképezők egyfolytában túlóráznak, hogy katalogizálják mindazt, ami idebent van. De sok dolog ellenáll az elemzésnek. ... Azt hiszem, kell majd pár szabad helyet csinálnunk a periódusos rendszerben. ... Hol az ördögben vagyok?" sóhajt fel Kelly, végezve az egyik sor konzol ellenorizásával, "Az energiaszint ötven százalék alá csökkent az utolsó ellenorizás óta..." Ekkor valami fémes jellegű zaj szólal meg a hajóban, mire Kelly idegesen nézelodni kezd, végül sietve elindul a pilótaülés, és az ott lévő keskeny ablak felé. Odakint egy darabig nem sok minden látszik az anomália narancsvörös határfelületén kívül, majd egy hosszúkás, erosen megviselt, oldalán ismeretlen, háromszögletű fekete-fehér emblémát, és egy hatalmas, tépett szélű nyílást 'viselő' fémtárgy lebeg el lassan a nyílás előtt. Kelly döbbenten bámul maga elé, majd szinte félve szólal meg: "Azt hiszem... Épp most láttam egy másik urhajót. ... Mert vagy ez történt... Vagy az agyamra ment a dehidrált élelem." Kelly lassan felocsúdik első döbbenetéből, és közelebb húzva magát egy konzolhoz, vizsgálatokba kezd. "Megvan... Valami ötvözetből áll... De nem tudok kiigazodni rajta. Ah, nem kellett volna olyan elutasítóan viselkednem..."

"...Emlékszem, hogy lehordtam Kumagawát, mikor azt mondta, úgy véli, egy UFO-t látott." hallatszik Kelly hangja a parancsnoki egységben, miközben Seven tovább dolgozik, "Én meg azt mondtam neki, egy meteor volt. Azt hiszem, bocsánatkéréssel tartozom neked, Rose." A bejegyzés ezzel véget ér, majd hamarosan egy újabb kezdődik. "Ares Négy, küldetésnapló, október huszonöt. ... Ez szép kirándulóhely volt, de most már hazamennék... Elokészítettem az ionhajtóművet. Áttereltem az energiatartalékot a fő tárolóba..."

"Egy utolsó égetésre elég üzemanyagom van még. ... Kíváncsi vagyok szerencsédre." A pilótaülésbe szíjazott Kelly pár pillanatig lehunyta szemmel fohászkodik, majd egy fényképet vesz elő, amin ő és felesége látható. A képet bedugja a fő rendszerkonzol egyik illesztési részébe, majd nagyot sóhajt, és határozott hangon így szól: "Gyűjtési folyamat." Megnyom néhány gombot, majd számolni kezd: "Öt. Négy. Három. Ketto." A hajó hátsó része felől halk, emelkedő magasságú füttyülés hallatszik, majd a fémtest felmorajlik, és pár pillanat múlva figyelmeztető jelzés szólal meg. "Megszunik a pozíciótartás... A kiegyenlítő nem reagál. Leáll az energiarendszer. Le kell állnom. ... Nem fog sikerülni!"

Seven ott találja meg a fényképet, ahová Kelly jó háromszázötven évvel korábban tette, és miután röviden megsejmelte, végül visszatolja a részbe. A számítógép újabb bejegyzés lejátszásába kezd, Seven pedig visszatér a munkához. "Minden rendszer üzemben... Nézd, apa, repülök! ... Bumm, puff... Elrontott leszállás, hívjátok az orvosi egységet..." Az Ares Négy megrázkódik, mire Seven kérdőn néz körül. "Paris hívja Sevent: helyzet?" "Megtaláltam az egységet, de rögzítve van a burkolathoz. Várjanak." "Csak gyorsan, kevesebb mint tizenöt percünk van." "Értettem." üzeni Seven, majd újraindítja a valamiért leállt visszajátszást. "Minden rendszer üzemben..."

"Nézd, apa, repülök! ... Bumm, puff... Elrontott leszállás, hívjátok az orvosi egységet... Ah, John Kelly első repülése. Hát, nem volt épp a legsimább." mondja reszelos hangon a félhomályos parancsnoki egységben lebegve céltalanul sodródó Kelly, "Ugye, apa? ... Leugrott a tetőről, pokrócokból készített ejtőernyővel. Azt hiszem, nem számítottam ki megfelelően aerodinamikailag. Persze... Csak hat éves voltam. ... Azt hiszem, ez John Kelly utolsó repülése. ... Ezúttal... Nem hivatkozhatok pilótahibára. Ezúttal... Nem bánom."

"Amit láttam..." hallatszik Kelly hangja a Delta Flyerben, Paris és Chakotay pedig feszülten, töprengő arccal hallgatják múltbéli urhajóstársuk utolsó szavait, "Azt bizonyítja, helyes volt ide kijönni."

"Nem vagyunk egyedül. Most már tudom." Kelly szavaira Seven egy pillanatra a monitor felé fordul. A felvétel kezd bejajogni. "A modul elveszti az energiáját. ... Leállítom a létfenntartást."

Kelly elfordít egy nagyobb kapcsolót, mire a kabinvilágítás, és a konzolok nagyobb része kialszik, csak néhány rendszer marad üzemben. "Átírányítom... Ami még maradt... A leképezőbe. Hogy működésben maradjon... Ameddig lehetséges. ... Küldetésirányítás... Akárki, aki megtalálja ezt... Tegyen meg egy szívességet... Vigyetek el minden adatot, amit összegyűjtöttem... És használjátok jó célra. ... Remélem, nem tekintitek majd ezt kudarcnak... Mert én nem. ... Tulajdonképpen... Valamit mégis bánok. ... Sosem tudom, meg... Ki nyerte a Világkupát."

"...De fáradt vagyok... Nem tudok..." A felvétel ezzel véget ér, Seven pedig, aki az utóbbi másodpercekben a monitort figyelte, újra munkához lát. Egy ideig dühösen küzd a makacszkodó alkatrészekkel, majd sietve elkapja trikorderét, és a számítógép egysége felé fordul vele. "Paris hívja Sevent: hogy megy odaát?" "Az elosztó megvan, most töltöm le Kelly hadnagy adatbázisát." "Siessen, kifutunk az idoból." Míg a letöltés folyik, Seven töprengő arccal pillant a pilótaülésbe szíjazott alakra, majd mikor a trikorder jelez, gyorsan összecuska és elrakja, végül magához veszi a kisserelt alkatrészt, és a ki tudja honnan eloszedett kommunikátorát Kelly urhajósruhájának ujjára

tuzi, az Ares Küldetés logója fölé. "Mérjék be a bio-mintámat, és külön a kommunikátoromat is." üzeni. "Seven...?" "Sugárzás!"

Seven, csak az urruha sisakjától megszabadulva, besiet a Delta Flyer pilótafülkéjébe, ahol átadja a magával hozott alkatrészt Parisnak. Az sietosen megvizsgálja, majd nekilát a beszerelésnek.

"Delta Flyer, jelentést!" üzeni a Voyager hídján nyugtalanul járkáló Janeway. "Próbáljuk beszerelni az elosztót, várjanak, kapitány." hallatszik Paris hangja. "Mennyi idejük van?" kérdezi Janeway.

"Négy perc." feleli Tuvok.

"Próbálja áthidalni az energia-csatolást." szól oda Paris a mérnöki konzolnál ülo Sevennek. "Nincs hatás." "Szervezze át az ionmodulátorokat, lássuk, az bejön-e." Seven dolgozik egy darabig, majd így szól: "Energia-konverzió működésben." Paris erre odasiet hozzá, és szemügyre veszi az eredményt: "Van meghajtás... Pajzs..." "A plazmaáramlás még ingadozik." mondja Seven.

"Maradjon rajta." mondja Paris, ezzel a pilótaüléshez siet, "Paris hívja a Voyager-t." "Mondja."

"Nyissák a siklóhangárt, megyünk haza." "Nyugtázva." hallatszik Janeway megkönnyebbült hangja.

"Menekülőpályát programozok..."

"Az ellipszis visszatér a szubtérbe." jelenti Tuvok, miközben az anomália útjában elkezd kialakulni az átmenetet kísérő fényjelenség. "A Flyer?" siet oda Janeway Kimhez. "Közelednek a határhoz. Kétezer méter... Ezernyolcszáz..." "Az anomália eltunik." jelenti Torres. "Vonósugár-távolságban vagyunk?" kérdezi Janeway. "Még nem." feleli Tuvok. "Menjünk közelebb." "Kapitány...?" fordul el Torres a kormányospulttól. "Csinálja." "Még mindig hatósugáron kívül vannak, háromszáz méterrel." "Közelebb!" szól Janeway. "Akkor minket is behúz velük együtt..." ellenkezik Torres. "Csak még pár métert." A Voyager egyre erősebben rázkódni kezd. "Túl közel vagyunk!" szól Torres. "Van ráfogás." jelenti Tuvok. "Hajtómuveket ellentétes üzemre, teljes impulzus!"

rendelkezik Janeway.

A Voyager hátra-felfelé kezd távolodni az egyre inkább a szubtérbe merülő anomália felől, a narancsvörös tömegbe nyúló vonósugár végén pedig végre felbukkan a Delta Flyer. A graviton-ellipszis egyre kisebbé válik, néhány másodperccel később pedig teljesen kilép a normál térből. Seven és Paris összenéznek a Delta Flyer pilótafülkéjében, majd Paris nagyot fújva fordul előre, Seven pedig elohalássza az Ares Négy fedélzetén használt trikordert, és töprengve forgatja a kezében egy darabig.

"A kapitány naplója, CsillagIdo 53301.2. A felderítők több mint hatvan teraquad adatot gyűjtöttek az anomáliáról. Mielőtt megkezdjük az elemzésüket, úgy határoztunk, lerőjük tiszteletünket egy régi kollégánk előtt."

A Voyager tisztikara kissé rendhagyó módon a hídon gyult össze, díszegyenruhában, a helyiség közepén álló, a Csillagflotta logójával díszített gyöngyszürke lepellet torpedóburkolat körül. Janeway szólal meg: "Ur. Szó szerint azt jelenti: semmi. Vákuum a csillagok és bolygók között. ... De ugyanez a szó jelenti a mindenséget. Azt, ami összeköti mindannyiunk világait. A Vulcant, a Qo'Nost, a Talaxot... A Földet.... Évszázadokkal ezelőtt az emberiség útnak indította első felfedezőit ebbe az ürességbe. Urhajósokat, olyanokat, mint Mr. Kelly. Ok törtek utat az első kolóniáknak... Az első csillaghajóknak. A mifélnéknek, akiknek az ur lett az otthona. ... Átadjuk magunkat John Mark Kelly bátorságának és szellemiségének... Ahogyan átadjuk testét... Az urnak. ... Nem merül feledésbe." Janeway szavai után Seven kérdőn pillant rá: "Kapitány...?" Janeway bólint, Seven pedig így szól: "Nem ismertem ezt az egyént. ... És ha borg koromban találkoztam volna vele, úgy ítélem volna, hogy a technológiája... Asszimilálásra érdemtelen. ... De jobban hasonlítunk, mint gondolnánk. ... Abban, amennyire o vágyta a felfedezést... Nem volt ez teljesen eltérő a tökéletesség keresésétől. ... A hozzájárulása... Segít biztosítani az emberiség jövőjét..."

"És bizonyos értelemben a sajátomat is." hallatszik Seven hangja a gyengélkedő is, ahol ennek hallatán az egyik ágyon fekvő Chakotay elmosolyodik.

Seven, aki a búcsúbeszéd alatt a koporsóhoz lépett, jobb kezét a torpedóburkolatra téve elcsukló hangon így szól: "A Yankees... Hat meccsel." Seven szavai után rövid csend borul a hídra, majd

Tuvok szólal meg: "Legénység, vigyázz! ... Díszország!" Négyen a koporsó mellé lépnek, majd az alkalomra kijelölt fedélzetmester belefúj a tengerészszípba.

A mélyurben lebegő Voyager jobb első vetocsövének torkolata felvillan, és John Kelly hadnagy megkezdí mindörökké tartó utolsó útját az ismeretlen csillagok között.

128. The Voyager Conspiracy - A Voyager-összeesküvés

"Naomi Wildman..." mondja a kettes raktérbe belépo Seven a kislány számára fenntartott hangsúllyal, mikor Naomit az egyik regenerációs fülkében állva találja, "Nevezd meg ittléted célját." "Téged vártalak. ... Kadis-kot, emlékszel? A heti játszánk." mondja a kislány mosolyogva. "Tegyük át holnapra. Most dolgozom." mondja Seven, letéve a magával hozott alkatrészeket a számítógép-konzolra. "Az újradekorálás nem munka." jelenti ki Naomi. "Az esztétika lényegtelen." vág vissza Seven, majd így folytatja: "Átalakítom a fülkém, hogy agykérgi feldolgozó alegységként funkcionáljon." "Ez volt a második gondolatom..." szökken le Naomi a fülke emelvényéről Seven mellé, mire a nő ránézve így szól: "Akkor nem szükséges elmagyaráznom a célját." "Jól van, te nyertél... És mit kezdesz azzal az agykérgi feldolgozó... Ööö..." "Alegység. A borg hajókon minden unimátrixnak van egy. Elo-asszimilált adatokat tölt le a dolgozóknak." "De a Voyager nem egy borg hajó. És te sem vagy dolgozó többé." "A Voyager nagy mennyiségű információt gyűjt össze." mondja Seven, miközben a hozott alkatrészeket magához véve nekilát, hogy beépítse azokat a félig szétszedett regenerációs kamrába, "Szenzoradatokat, navigációs pályaadatokat, mérnöki feljegyzéseket, felderítő-jelentéseket, tudományos elemzéseket..." "A kadis-kot bajnokságunk eredményét...?" kérdezi Naomi reménykedve. "Azt is." néz rá Seven visszafogott mosollyal, "A legénységnek el kell olvasnia, át kell tanulmányoznia ezt az információt. Nem hatékony eljárás. ... Ezek az adatcsomópontok letöltik az adatokat a fülkébe." "Ami pedig le fogja tölteni beléd." "Pontosan. ... Órák alatt asszimilálhatok több hónapnyi adatot." "Egyszer majd kipróbálhatom?" "A testfelépítésed... Eltér az enyémtől." "Akkor asszem továbbra is olvasnom kell majd a leckéimet, meg hallgathatom, ahogy Neelix mesét mond." állapítja meg Naomi lelombozódva. "Holnap találkozunk." mondja Seven célzatosan. "Nézhetem...?" próbálkozik Naomi, mire Seven súlyos pillantást vet rá. "Jól van, holnap..." húzza el a száját Naomi, ezzel elhagyja a rakteret, így Seven végre folytathatja a munkát. A módosítások hamarosan elkészülnek, és Seven végül becsatlakozik az átalakított fülkébe.

Janeway sietos léptekkel érkezik a kabinjának falában levo replikátorhoz, hogy kivegyen belöle egy edényt, ám felszisszenve kapja vissza a kezét. "Figyelem! A tányér meleg." szól rá a számítógép. "Most szólsz...?!" morogja Janeway, majd konyharuhát kerít, miközben az asztalnál ülo Chakotayra pillant, "Az ember eredetiséggel próbálkozik, és mi a vége? Másodfokú égések... Órákon át vacakoltam ezzel a replikátor-programmal." Janewaynek végül sikerül az orvtámadó vacsorát az asztalra juttatnia, majd Chakotayval szemben leülve megkérdi: "Mi volt az a fura pletyka, amit hallottam...? Hogy az ötös szinten levo legénység fele teherbe esik?" "Ja, az... A Doktor nemzedék-projekciókat futtatott a gyengélkedo számítógépén, Tom Paris meg, miután egy pillanatra látta a monitort, levonta a következtetéseket. Innen már egyenes út vezetett addig, hogy Neelix megkérdezze, bölcsödévé alakíthatjuk-e az egyes rakteret." mondja Chakotay vigyorogva. "Ezen a hajón aztán terjednek a hírek, hm?" "Tízkes görbülettel." bólint Chakotay, miközben nekilát a vacsorának, "Ah, jut eszembe, szólni akartam... Van egy 'K' osztályú kód huszonöt fényévre a jobb oldalunkon. Vetnünk kéne rá egy pillantást." "Nagy kitéro egy kis köd miatt." szól Janeway. "Felfedezok vagyunk, emlékszik...?" "Engedély megadva..." adja be a derekát Janeway. A replikátor ekkor jelezni kezd, mire Janeway odapillant, majd gonoszkás mosollyal a parancsnokra néz: "A fofogás. Ezt a receptet még sosem próbáltam... De hát felfedezok vagyunk, emlékszik...?"

"Regenerációs ciklus teljes." jelenti be a számítógép a kettes raktérben, Seven pedig egy pillanat múlva kicsatlakozik, majd kilép a regenerációs fülkéből, és aktiválja kommunikátorát: "Seven of Nine hívja Torres hadnagyot. ... Torres hadnagy, jelentkezzen!" "Jó reggelt, Seven..." mordul bele B'Elanna az interkomba, "Ajánlom, hogy fontos legyen." "Azonnal beszélnem kell önnel." "Érdekes graviton-ingadozásokat látok úgy tíz fényévre innen..." fordul Janeway a híd egyik hátsó konzoljától Tuvok felé. "Tudna pontosítani?" kéri a vulcani. "Ilyen messziről nem. ... Tom,

változtassunk irányt, meg akarom nézni közelebből." "Chakotay arra a ködre vetett szemet, ami felé tartunk..." jegyzi meg Paris félig hátrafordulva. "Várnia kell." jelenti ki Janeway. Pár pillanattal később egy feltunoen bosszús Torres lép a hídra a liftből, mögötte jelenlegi állapotának okozója, Seven érkezik. "Kapitány..." mondja Torres, futólag a háta mögé sandítva, "Engedélyt kell kérnem a szenzorhálózat leállítására. ... Seven szerint pár rovar zavarja az energia-áramlást." "Egy épp párzó fotonlégy, és valószínűleg az utódaik." mondja Seven, mire Janeway szemléli egy darabig, közben erosen kapaszkodva kávésbögréjébe, mire végre ki tudja bökní: "És hogyan... Jutott erre a következtetésre...?" "Az éjjel letöltöttem hat hónapnyit a hajó állapotjelentéseiből az új agykérgi alegységembe, míg regenerálódtam." "Alvás közbeni tanulás. ... Egyszer én is próbáltam. Megfájdult tole a fejem." mondja a hátraforduló Paris grimaszolva. "Folytassa." mondja Janeway Sevennek. "Nyolc héttel ezelott egy felderítőosztag egy kartellai teherhajóval találkozott, ami ellátmányt szállított a 492-es szektorból. Egy térségből, ahol volt egy egykori talaxiai kolónia. Mr. Neelix kihasználta a lehetőséget, hogy beszerezzen tizenkét kilogramm ambes-fuszert, ami csemegének számít az o népénél." "De mi köze ennek a szenzorhálóhoz...?!" rázza a fejét Torres dühösen. "Ugyanezen a napon Kim zászlós egy replikátort javított az étkezoben." "Erre emlékszem..." bólint Harry, "Neelix odajött, és azt mondta, maradjak egy kicsit, hogy megkóstolhassak valami újat, amit éppen főzött." "Késéggkívül az ambes-fuszert használva hozzá. Amiben ott voltak a fotonlégy lárvái." "Ezt meg ugyan miből gondolja?" kérdezi Torres, aki úgy látszik, nagyon zokon vette a kora hajnali kéretlen ébresztést. "Mert az életciklusukra vonatkozó adatokat is töltöttem le. ... A lárvák elhagyták a fuszertartót, hogy megkeressék elsodleges táplálékforrásukat, plazmarészecskéket. A szenzorhálózat közelben futó plazmavezetékeiben pedig korlátlan forrásukra bukkantak. Kim zászlós pedig akaratlanul hozzáférést biztosított nekik a hálózat felfedésével. ... A most már kifejlett egyedek idorol idore megcsapolják a vezetékeket táplálékért. Mikor megteszik a szenzorháló felbontása ideiglenesen leromlik." "Logikus, bár erosen spekulatív elemzés." mondja Tuvok, mire Janeway elmosolyodik, majd a továbbra is szkeptikus Torresre pillantva a lift felé veszi az irányt, Seven és B'Elanna pedig a nyomába szegodnek.

A trió valamivel később már a Jeffries-folyosók egyik szintközi átjárójában van. Torres, miután kétkedo pillantást vetett a nyugodtan álldogáló Sevenre, kinyit egy szerviznyílást, majd Janewayjel együtt bekukucskál. És odabent néhány apró rovar tart légibalett-bemutatót egy plazmavezeték fölött. Janeway és Torres hitetlenkedve merednek Sevenre, aki erre diadalmas arccal pillant rájuk, majd Janeway így szól: "Keressünk nekik alkalmasabb otthont, hm...?"

"Graviton-ingadozásokat észlelek." jelenti Kim a hídon, mire a székében ülo Janeway így szól Parishoz: "Lépünk ki görbületből. ... Képernyore." A fomonitoron egy urállomás-féle jelenik meg, melynek legfeltunobb része két, egymás felé forduló ívelt kar, amelyek mintha valami kaput formáznának, előttük pedig egy, az állomás méretéhez képest sokkal kisebb hajó. "Megkockáztat valaki egy tippet...?" fordul hátra Paris tanácstalanul. "Hívnek minket." jelenti Tuvok. "Képernyore." bólint Janeway. A fomonitoron egy szürkésbarna boru, hüllore emlékezteto humanoid jelenik meg: "Teljes pajzsvédelmet javaslok. Van pár... Technikai probléma, amit még nem küszöböltem ki." "Egy eros gravitonhullám jön abból az izéből..." állapítja meg Kim. "Pajzsok teljes töltésen." jelenti Tuvok. A Voyager megvonaglik, majd Janeway így szól a képernyon látható lényhez: "A jelek szerint a berendezése destabilizálódik..." "Ha nem tudom megjavítani ezt az energiamagot, a robbanást látni fogják még a... Mit is mondtak, honnan jöttek?" kérdezi a humanoid szórakozottan, mire Janeway elmosolyodva sandít Chakotayra, mielőtt felelne: "Nem mondtam. De a Föld nevu bolygóról jöttünk." "Szóval még a Földön is." füstölög a humanoid. "Megkérdezhetjük, mi volna a feladata?" érdeklodik Chakotay. "Hogy átkatapultáljon egy hajót az urön. Annyi ido alatt, míg kimondják, hogy 'átkatapultál egy hajót az urön'. Ehhez képest a görbületi hajtómu csak egy rossz fakutya lesz." Janeway és Chakotay erre összenéznek, és rögtön hevesebben kezdenek érdeklodni a dolog iránt, főleg a kapitány: "Talán... Tudnánk segíteni annál az energiamagnál..." "Hm...?" mered rájuk a humanoid meglepetten.

"A mag egy gravitonhullámot küld át a sugárzókon, ami ráfog egy hajóra..." magyarázza a humanoid Janewaynek, és a tisztikar többi tagjának a Voyager tanácsstermében, két termoszt, és egy kávésbögrét használva a szemléltetéshez, "És rohanvást átküldi a nem-térbe, hogy néhány órával később újra felbukkanjon onnan... Több száz, vagy több ezer fényévvvel arrébb." "Érdekelne, miért építette ezt a katapultot." mondja Chakotay, miközben megszemléli az elotte megállt, a hajót reprezentáló bögrét. "Egyszeru... A hazajutás módját keresem." mondja a humanoid kissé reményvesztetten. "Ismerjük az érzést." nyugtatja meg Kim. "Egy instabil féreglyukat vizsgáltam, és mire észbe kaptam, már itt is voltam... Az otthoni bolygóm meg ott... Legalább tíz éves utazással kellett szembenéznem. Ehelyett... Úgy határoztam, megépítem a katapultot." "Kipróbálta már?" érdeklődik Torres. "Két héttel ezelőtt... Majdnem hatszáz fényévre juttattam el egy szondát. De destabilizálódott tole a mag, azóta is azt próbálom kijavítani." A Voyager legénysége pár pillanatra néma csendbe burkolódik, majd Chakotay így szól: "Átküldhetünk egy gépészcsapatot, segíteni." "Nem, nem, túl veszélyes. A saját legénységemet se küldeném be oda." néz rá a humanoid. "Akkor rá kell jönnünk, honnan szabályozhatjuk a magreakciót innen." mondja Kim. "Néhány jól időzített gravitonimpulzus a deflektorból talán megtenné..." véli Torres. "Ez nagylelku!" hálálkodik a humanoid, "De nincs semmim, amit viszonzásképp adhatnék." "Nem is kértünk semmit viszonzásként." mutat rá Janeway. "Önök is használhatnák a katapultot, miután én megtettem az ugrást!" szól a humanoid lelkesen, "Müködöképesnek kellene maradnia. ... Ezer fényév ugyan nem viszi vissza magukat pont a Földre..." "De elvenne pár évet az utunkból." mondja Kim. "Ha ön sikerrel jár, és úgy látom, egy ugrás biztonságos volna a Voyager-nek, elfogadjuk öntől az ajánlatot, köszönjük." mondja Janeway elmosolyodva, mire a humanoid is mosolyogni kezd, "Lássunk hozzá."

A Voyager-en a jelek szerint beköszöntött az este, Seven is 'lefekvéshez' készülődik: új adatcsomópontot helyez a regenerációs kamrához csatolt foglalatba, futólag szemügyre veszi a túloldalon levo monitort, amin épp a katapult állomásának sémarajza jelenik meg, majd belép a kamrába, és megkezdí a regenerálódást.

A megint egyszer 'kávémeghajtásra' áállt Janeway egy halom jegyzetfüzet, és egy méretes bögre társaságában tölti az idót a kabinjában, mikor csengetnek. "Jöjjön be." Seven jelenik meg a kinyíló ajtóban. "Jó reggelt." üdvözlí a kapitány, mire Seven beljebb lép. "Talán nem olyan jó. Az idegen, Mr. Tash, megpróbál félrevezetni minket. ... A katapultja ugyanaz a technológia, mint amit arra használtak, hogy a Voyager-t öt évvel ezelott csapdába ejtsék a Delta Kvadránsban." Janeway egy darabig döbbenten bámul Sevenre, majd felállva a fotelbol, így szól: "Én magam tapogattam le a katapultot. A szenzorok nem találtak semmi szokatlant. Az új fülkéjében töltötte az éjszakát?" "Feldolgoztam ugyanezeket az adatokat, és keresztreferenciát készítettem a Voyager adatbázisával. ... Amikor a katapult tegnap idolegesen destabilizálódott, a szenzorok egy epszilonsugárzás-kitörtést észleltek." "Szokatlan, de nem példa nélküli." mondja Janeway. "Az epszilon-sugárzás egy thetrion-reaktor muködésének mellékterméke. Az ön saját naplóbejegyzése szerint az egyetlen alkalom, mikor ilyen technológiával találkoztak, öt éve volt, az Alfa Kvadránsban. ... Egy koherens thetrionsugár állt rá a Voyager-re, majd egy eros tolóhullám kapta el, ami percek alatt hetvenezer fényévnyi távolságba juttatta. A thetrionsugár forrása a Gondviselo állomása volt. ... Mr. Tash azt állítja, az o 'katapultja' valami nagyon hasonló dologra lesz képes." Janeway töprengve járkálni kezd a kabinban: "Nem akarta, hogy átküldjünk egy javítócsapatot..." "A biztonságunk miatti aggodalmában. Nyilvánvaló, hogy a thetrion-reaktort próbálta eltítkolni." Janeway leteszi a bögrét, és a jegyzetfüzetet az íróasztalára, majd felsóhajtva így szól: "Mikor eloször találkoztunk egy Gondviselovel, az átrángatott a fél galaxison. Másodjára majdnem odavesztünk. Egy harmadik menethez nincs nagy kedvem."

"Hát így kell bánni egy kollégával...?" méltatlankodik Tash nem túl nagy meggyozodéssel, miközben a Doktor alaposan megvizsgálja egy orvosi trikorderrel a gépházban. "Nyoma sincs Gondviselo-DNS-nek." fordul a hologram a feszülten figyeló Janeway felé. "Köszönjük, Doktor."

mondja a kaptány, mire a hologram elsiet. "Egy thetrion-reaktor táplálja a katapultját." fordul Janeway Tash felé, "Nem akarta, hogy megtaláljuk, igaz?" A humanoid mintha kissé szégyenkezve hajtana le a fejét, de nem szól semmit. "Hacsak nem válaszol a kérdéseimre, továbbmegyünk, maga meg kereshet magának másik segítséget." Tash végül közelebb lép Janewayhez, és halkán így szól: "Nagy árat fizettem a thetrion-reaktorért. Ez a terület tele van olyan fajokkal, amik bármit megtennének egy ilyen fejlett technikáért. ... Az ellopását is beleértve. Megbocsátja, hogy félrevezettem? De meg kell értenie..." Janeway Torresre, majd Sevenre pillant, végül így szól: "Megállapodtunk az együttműködésben. Nem látom okát, hogy ne folytassuk." "Köszönöm, kapitány." "Tájékoztassanak az elorehaladásról." szól oda Janeway Torresnek, majd Seven maga mellé intve a kijárat felé veszi az irányt. "Annak a reaktornak jönnie kellett valahonnan." mondja Sevennek, miután kicsit eltávolodtak, "Egyszerűen nem tudom figyelmen kívül hagyni a lehetőségét, hogy van egy Gondviselő a közelben... Folytassa a keresést, meglátjuk, mit talál." "Van egy másik lehetőség is. ... A reaktor származhat ugyanabból az állomásból is, ami a Voyager-t a Delta Kvadránsba hozta." "Ez nagyon vad ötlet, Seven." csóvája meg a fejét Janeway. "Talán nem. Ismét a saját bejegyzését idézve, az egyetlen mód, hogy megakadályozzák az állomás rossz kezekbe kerülését, az volt, hogy elpusztítják. Lehetséges, hogy a pusztulás nem volt teljes." "És a reaktor átvészelte...? Letapogattuk a roncsokat. Pár olvadt fémdarabon kívül semmi sem maradt..." "Szeretném újra megvizsgálni az eseményről készült szenzoraplókat." "Arra az esetre, ha tévedtünk..." "Igen." "Akkor rajta." bólint Janeway.

Seven így valamivel később már az asztrometriai laborban dolgozik a szenzoraplók elemzésén. "Számítógép, írja le az állomás pusztulása után maradt roncsokat." "Porrészecskék és ismeretlen ötvözetből álló fémes töredékek, hidrogénből, héliumból, higanyból és argonból álló gozók." "A thetrion-reaktorból maradt valami?" "Negatív." "Kérem a trikobalt töltet rombolóerejét." "Húszezer teracochrane." "Ki programozta a töltetet?" "Tuvok parancsnok." "Megjeleníteni a robbanást." A nagy monitoron megjelenik az állomás, és a feléje tartó két trikobalt töltet képe. "A felvételt nulla egész nulla egy másodperccel léptetni. ... Újra." A harmadik képen az a pillanat látszik, mikor az állomást elkezd szétvetni a detonáció. "Elkülöníteni, és nagyítani a harminchetes négyzetet." A képen a robbanás narancs-fehére között mintha egy kékes színű vénnyaláb látszana. "Az ott egy vonósugár?" kérdezi Seven. "Nem elégséges a szenzoradat." "Azonosítani a forrását." "Nem elégséges a szenzoradat." "Azonosítani az állomás kinagyított részletét." "Másodlagos energiamag." "Amiben volt egy thetrion-reaktor." "Megerősítve."

Seven hamarosan visszasiet a hídra, ahol Tuvok az ügyeletes. "Parancsnok... Átnéztem a Gondviselő állomásának pusztulásáról orzött adatokat. Sajnálatos módon a szenzorfelvételek nem teljesek." "Ez nem is lep meg, a kazonok támadása alatt álltunk." jegyzi meg Paris, mikor Seven megáll mellettük, tekintve, hogy Tuvok is a kormányospult mellett ügködött mindeddig, "A hajó rendszereinek a fele nem működött." "Egyetlen kazon hajó." mutat rá Seven. "Dugig fegyverrel." védi Paris a mundér becsületét. "Parancsnok, ön lotte ki a trikobalt töltetet, ami megsemmisítette az állomást." fordul Seven Tuvok felé. "Így van." "A kapitány utasítására." Tuvok erre csak bólint. "A töltet programozását is ön végezte?" "Igen." "Szintén a kapitány parancsát követve?" "Nem közvetlenül. A rombolóerőt én határoztam meg." "Húszezer teracochrane." "Így van." "Az állomás burkolati integritásáról készült szenzoros becslések szerint egy fele ekkora töltet is hatékony lett volna." Paris eközben érdeklődve figyeli a fölötte zajló szópárbajt. "A kapitány azt akarta, semmi se maradjon, amit a kazonok esetleg felhasználhatnak. Olyan rombolóerőt számítottam ki, ami biztosan eléri ezt az eredményt." "Valami talán megúszhatta a robbanást. ... Az egyik thetrion-reaktor." "De letapogattuk a roncsokat..." mondja Paris. "A töltet, amit felrobbantott..." vet Seven jelentőségeltjes pillantást Tuvokra, "Hasadékokat nyitott a szubtérbe." "És oda került a reaktor?" kérdezi Paris. "Igen." jelenti ki Seven. "Hogyan?" kérdezi Paris szkeptikusan. "Odalökték, egy vonósugárral." "Van bizonyítéka a vonósugárra?" kérdezi Tuvok, egy árnyalatnyi óvatossággal a hangjában. "Talán." néz rá Seven. "A találgatás nem bizonyíték." mutat rá a szemöldökét emelgeto vulcani, "Nem volt vonósugár, mert nem volt a közelben hajó, hogy generálhasson egyet. Hacsak ön nem

tudja az ellenkezőjét bizonyítani." "Köszönöm, parancsnok." bólint Seven, ezzel távozik, Paris és Tuvok pedig kérden néznek össze, mielőtt mindketten visszatérnének munkájukhoz.

A konyhában záráshoz készülödo Neelix, mikor pár bögrének a tálalópult alatti polcon történő elhelyezése után felegyenesedik, egy pillanatig kérden mered a közben az étkezobe érkezett Sevenre, majd megkérdi: "Egy kis éjszakai rágcslálnivalót keres?" "Információra van szükségem. Azt igyekszem megállapítani, hogy a katapult-technológiát a Gondviselo állomásából származtatták-e." "Hallottam róla. Érdekes elmélet... Hadd pörgessem fel az agyam..." mondja Neelix, a halántékára bökve. "Mennyi ideig volt az állomás közelében, mielőtt a Voyager megérkezett?" "Úgy egy évig. Kes egy közeli bolygón volt, és... Nagyon közel kerültünk egymáshoz." "Találkozott valaha közvetlenül a Gondviselovel?" kérdezi Seven, miközben Neelix hátracipel valamit a konyhába. "Ah, nem, nem, nem... Az én meglátásom szerint bármilyen lény, ami elég eros ahhoz, hogy hajókat húzzon át a galaxis másik végéből... Elkerülendo." "A Voyager adatbázisa szerint azt állította, egy genetikailag összeférhető társat keres. Ön elhitte ezt a magyarázatot?" "Nem volt okom kétkedni benne. Bár kissé túlzásnak tunt, úgy értem... Az a rengeteg hajó..." "Mi történt velük?" "Hát, az után, hogy mintát vett a legénység DNS-éből, visszaküldte oket oda, ahonnan jöttek... Gondolom. Tudja, Kes mindig azt gyanította, ennél több folyik ott. De... Neki nagyon élénk volt a képzeletereje..." mondja Neelix, egy pillanatra egészen ellágyulva Kes emlékéto. "Voltak egyéb hajók a környéken, miután a Voyager megérkezett?" "Csak a kazonok." "De a Gondviselo áthúzhatott egy újabb hajót. Esetleg egy álcázottat." "Seven, hová akar eljutni...?" kérdezi Neelix összevont szemöldökkel. "Egy harmadik hajó, mind a Voyager, mint a kazonok elol rejtve." "Mit keresett ott?" "Megakadályozta, hogy a thetrion-reaktor megsemmisüljön." "Kesnek igaza volt..." mered maga elé Neelix, "Tényleg készült ott valami." "A Voyager szenzoraplói károsodtak a kazon támadás során. Nem lehetek teljesen biztos ebben." mondja Seven. "Talán én segíthetek. ... Az én hajóm szenzoradatai nem károsodtak. Odaadhatom oket."

Így Sevennek aznap éjszakára új 'olvasnivalója' akad, a Neelix hajójából származó adatokat tartalmazó adatsomópont kerül a feldolgozóegységbe, mielőtt Seven becsatlakozna regenerálódni.

"A thetrion-reaktor stabil, a gravitonmezo egy száz fényéves ugrásra beállítva." jelenti Kim valamikor másnap Chakotaynak a hídon, aki az ülése melletti terminálon követi szemmel az eseményeket: "A katapult ráfogott." "Hívnek minket." jelenti Tuvok. "Képernyore." szól Janeway. "Azonnal kapcsolatba lépek önökkel, amint visszatérem a normál térbe." mondja az ugrókapu elott lebego hajó képét felváltó Tash, majd Janeway felé meghajolva hozzáteszi: "Köszönöm, kapitány." "Örömmel." "A katapult teljes energián." jelenti Kim. "Minden jót mindannyiuknak!" búcsúzik Tash, ezzel bontja a kapcsolatot. "A végso kilövési folyamat elindításra került." szól Tuvok. Janeway és Chakotay feszült várakozással figyelik a fomonitort.

Tashnak az ugrókapu felé lassan araszoló hajóját négy-négy ezüstös-kéken vibráló fénynyaláb fogja be a kapu két ívétől, a nyalábok gyurut formálnak a hajó körül, majd a kapu ívei között egy pillanatra mintha kék fényhártya feszülne ki, amibe a nyalábok belerántják a hajót, majd egy pillanat múltán már vége is: Tash hajója nyom nélkül eltunt.

"Elment." mondja Kim. "Mennyi ido, míg hallhatunk felole?" kérdezi Janeway hátrafordulva. "Ha a hajója túlélte, egy vagy két óra." feleli Tuvok. Ekkor életre kel az interkom: "Seven of Nine hívja Chakotay parancsnokot." "Mondja." jelentkezik be Chakotay. "Szükségem van a segítségére az asztrometriai laborban." "Megyek." indul útnak a parancsnok.

Chakotay, miután megérkezett a laborba, kérden fordul Seven felé. "Számítógép, ajtót lezárni, a helyiségben minden belso szenzort kikapcsolni." rendelkezik Seven. "Nyugtázva." "Mi ez az egész?" kérdezi Chakotay meglepetten. "Úgy vélem, a Voyager jelenléte a Delta Kvadránsban nem véletlen. Ön, és a legénység szándékos okkal ragadt itt." jelenti ki Seven. "Kinek a szándékából?" "Janeway kapitányéből. ... A kapitány és Tuvok egy föderációs összeesküvés részesei, a buntársaik a Gondviselo, és valószínűleg a cardassiaiak." Chakotay csak nehezen tud valami kevésbé árulkodó

arckifejezést ölteni, mielőtt így szólna: "Értem... És a célja ennek az összeesküvésnek?" "Úgy vélem, katonai jelenlétet próbálnak meg kialakítani a Delta Kvadránsban." "Ez meglehetősen egy elmélet. Talán nem hallott még a Chen-Quada egyezményről..." "Egyetlen faj sem léphet be másik kvadránsba területszerzés céljából." mondja erre Seven. "A Föderáció aláírta, a cardassiaiak is aláírták... És Janeway kapitány volna az utolsó, aki megszegné." "Bármilyen valószínűtlenül hangozzék is, határozott bizonyítékaim vannak az elméletem támogatására." mondja Seven, a központi konzolhoz sietve, mire Chakotay egy nagy sóhajjal követi: "Miféle bizonyíték?" "Több mint harmincmillió teraquad adatot elemeztem a Voyager elmúlt öt évben végzett tevékenységéről. Meglehetősen világos, hogy egy gondosan kidolgozott félrevezetés áldozatai vagyunk." "Nekem nem áll rendelkezésemre agykérgi feldolgozó. Miért nem ismertet meg a rövidített változattal?" "Egy hónappal a Voyager érkezése előtt Neelix ötvenkét hajó érkezését rögzítette... Ezzel együtt." mondja Seven, egy jellegzetes alakú hajó képét adva a nagy képernyőre. "Egy cardassiai hadihajó." állapítja meg Chakotay. "Figyelemre méltó egybeesés. Csak néhány nappal a Voyager érkezése előtt a cardassiaiak már a Delta Kvadránsban voltak." "A Gondviselő társat igyekezett találni, emlékszik? A galaxis minden részéből hozott át hajókat." "Ismerem a Gondviselő ténykedését. ... Minden alkalommal megvizsgálta a legénység DNS-ét, és mikor nem talált génegyezést, elengedte a hajót. De ebben az esetben..." biccent Seven a cardassiai hajó felé, "Neelix szenzorai szerint a hajó eltűnt. Nyilvánvalóan visszaküldték az Alfa Kvadránsba. Miért?" "Úgy látom, önnek mindenre van válasza..." csóválja a fejét Chakotay. "Úgy vélem, a cardassiaiakat azért küldték vissza, hogy stratégiai adatokat vigyenek a Delta Kvadránsról." "Találgatás." húzza el a száját Chakotay. "Extrapoláció." pontosít Seven. "Azt elhiszem, hogy a cardassiaiak esetleg benne lehettek ebben, de a Csillagflotta nem." jelenti ki Chakotay kategorikusan. "Volt példa ilyen fajta engedély nélküli akciókra, parancsnok. A Föderációs adatbázis szerint a Maquis több ilyennek is áldozata volt." Sevennek ezzel sikerül kibillentenie Chakotayt az egyensúlyából, a parancsnok néhányszor nagyot nyel, majd így szól: "Rendben, most már figyelek... Azt mondta, Tuvok és Janeway kapitány benne voltak. ... Mondja el, hogyan." "Ugyanakkor, mikor a cardassiaiak Gondviselővel találkoztak, az ön Maquis hajójára beszivárgott egy Csillagflotta-ügynök." "Tuvok." bólint Chakotay. "A navigátoruk. O irányította a hajójukat a Badlands előre megbeszélt koordinátáira, így a Gondviselő bemérhette magukat." magyarázza Seven, miközben járkálni kezd a helyiségben, "Miután átkerültek a Delta Kvadránsba, titokban továbbíthatta a titkos utasításokat a Gondviselőnek. ... Kevéssel utóbb Janeway kapitány elvitte a Voyager-t ugyanazokra a koordinátákra, így azt is a Delta Kvadránsba hozták. Mindezen események napok alatt játszódtak le... Ezt gyanúsnak találom." "Elismerem, az időzítés kissé... Túl alkalmasnak tunik. De ez nem azt jelenti, hogy mindez egy nagy terv része volt." "Miért semmisítette meg a kapitány az állomást?" kérdezi Seven. "Hogy a kazonok ne használhassák az ocampák megtámadására." "Ezt mondta a legénységnek. De én úgy vélem, elejétől fogva a Delta Kvadránsban szándékozott maradni. És ha az állomás ép marad, ön, és a többiek ragaszkodtak volna ahhoz, hogy hazatérjenek." "A kazonokat tartotta távol tőle." jelenti ki Chakotay. "A kapitány arra utasította Tuvok parancsnokot, hogy semmisítse meg az állomást." mondja Seven, miközben visszatér a központi pulthoz, és lejátssza az állomás megsemmisítéséről készült felvételeket, "Aki két trikobalt töltetet lőtt ki. ... Általában van ilyen fegyver Föderációs hajók fedélzetén?" "Nincs." "A Voyager fegyverzetében mégis volt. Miért?" "Erre nem tudok magyarázatot." "Én igen. ... Sem a fézerek, sem a torpedók nem képesek szubtérhasadékokat eloidézni. Egy trikobalt töltet igen. ... Mikor Tuvok felrobbantotta a tölteteket, egy álcázott hajó fogott rá az állomás egyik thetion-reaktorára." Seven a képernyőre adja a kérdéses képet, majd folytatja: "És egy hasadékon át a szubtérbe lökte, így megvédve azt a robbanástól, és elrejtve a Voyager szenzorai elől. ... De a kapitány és Tuvok pontosan tudták, hová került. Miután a Voyager elhagyta a területet, a reaktort kimentették, és az is hasonló útra indult, egy sor hajó segítségével, míg végül eljutott Mr. Tash-hoz." "Aki arra használta, hogy megépítse a katapultot..." mondja Chakotay, megint kissé elbizonytalanodva. "Itt várt a Voyager-re. És a küldetés befejező szakaszára." "Ami... Mi is...? Egész pontosan...?" "Nem hiszem, hogy Janeway kapitány arra akarná használni a katapultot, hogy közelebb juttassa a Voyager-t az

otthonukhoz. Szerintem további hajókat fog áthozni az Alfa Kvadránsból. ... Ha igazam van, az urnek ezt a térségét hamarosan már egy Föderációs-Cardassiai inváziós flotta fogja megtölteni." "Talált néhány érdekes tény..." mondja Chakotay, megnézve magának Sevent, "De az értelmezése eléggé erőteltetett. Ezek véletlen egybeesések. ... Elismerem, néhányukat nehéz megmagyarázni... De nincs itt semmi összeesküvés." "CsillagIdo 51008! Janeway kapitány megengedi, hogy Kes elhagyja a Voyager-t. ... Neelix elmondta, hogy Kes gyanakodott a Gondviselőre. Nem lehet, hogy a kapitány megpróbálta elhallgattatni? CsillagIdo 51462, a Doktor programját továbbítják egy Csillagflotta-hajóra, ami az Alfa Kvadráns határán jár. A kapitány kísérlete arra, hogy kapcsolatba lépjen a Földdel? Vagy egy titkos kapcsolatfelvétel, hogy informálja a Csillagflottát az eredményeiről? CsillagIdo 50984, Janeway szövetséget köt a borggal. CsillagIdo 51762, tuzszünet a hirogenekkel. CsillagIdo 52861, újabb megneemtámadási szerződés, a trkalliaiakkal. ... Minden eseményt diplomáciai lépésnek nevezett. Úgy vélem, egy taktikai szervezetet próbált létrehozni a Delta Kvadránsban. ... Az elmúlt öt évben Janeway kapitány kétszázhatvanhárom alkalommal módosított irányt, felfedezésre hivatkozva. Valójában a terület feltérképezését, és stratégiai adatok gyűjtését végezte, hogy..." "Megértettem a lényegét." szakítja félbe Chakotay Seven felsorolását. "Még mindig kétkedik a gyanúmban." állapítja meg Seven, "De biztos lehet abban, hogy tévedek?" "Teljesen biztos?" kérdezi Chakotay, mire Seven bólint. "Nem." ismeri el a parancsnok. "Amíg nem az... Nem hagyhatja, hogy Janeway kapitány irányítása alá vonja a katapultot." jelenti ki Seven, mire Chakotay alaposan megnézi magának.

"Adást észlelek." jelenti Tuvok a hídon, "Erosen torzult." "Megcsinálta." állapítja meg Kim. "Fel tudja javítani?" kérdezi Janeway, és az immár ismét mellette ülo Chakotay is a vulcanira pillant. Tash hamarosan megjelenik a fomonitoron, egészen elfogadható minőségben: "Siker, kapitány! Ötezer fényév!" "Jól van?" kérdezi Janeway, látva, hogy Tash hajójának levegojében füst gomolyog. "Pár rendszer túlterhelődött, semmi komoly. Repülés közben át kellett állítanom a pajzsomat, majdnem elvesztettem a külső burkolatomat. Átküldöm a módosításokat. ... A katapult az önöké, kapitány. Sok szerencsét." Tash ezzel bontja a kapcsolatot, Janeway pedig vidáman pillant Kimre: "Küldje le az adatokat B'Elannának, mondja meg, hogy erősítse meg a pajzsunkat." Chakotay, érezve, hogy itt a pillanat, felsóhajt, majd így szól: "Tehát megpróbálkozunk az ugrással..." "Elobb még végezni akarok pár tesztet, kiloni néhány szondát... De ha minden jónak bizonyul, nem látom, miért ne tennénk." "Megvan a telemetria." mutat fel Kim egy jegyzetfüzetet. "Majd én leviszem a gépházba." indul útnak Chakotay, közben átvéve a jegyzetfüzetet Kimtől. Torrest a gépház felső szintjén találja, és miközben odaadja neki az adatokat, így szól: "Azt akarom, hogy adjon hozzá egy nulla egész nulla hármas bizonytalanságot ehhez a pajzsmódosításhoz." "Attól leállnak az emitterek..." állapítja meg Torres, szemügyre véve az adatokat. "És szüksége lesz hat órára, hogy beindítsa őket." bólint Chakotay, "Tudom." "A kapitánynak szóba hozta ezt?" "Nem. És nem is fogom. ... Még nem." mondja Chakotay, jelentőségteljes pillantást vetve Torresre.

"Biztos csak ugratja!" jelenti ki Torres, nyilvánvalóan, miután Chakotay kitalált neki a helyzetrol, "Ez... Csak valami borg vicc lehet." "Nem viccelt." mondja Chakotay komolyan. "Egy titkos küldetés? A Csillagflotta, karöltve a Gondviselővel? Ez nevetséges!" "Nevetséges... Sevennek van pár meggyozo bizonyítéka." "Akkor vigyük őket a kapitányhoz, és kérjünk egyenes választ." Chakotay erre bosszankodva felsóhajt, majd gúnyos felhanggal így szól: "Jó reggelt, Kathryn, minden rendszer működik, a légénység egészsége kiváló, és, jut eszembe, igaz, hogy öt éve hazudik nekünk?" Torres grimaszolva csóválja meg a fejét, majd hátat fordít Chakotaynak. "Nem vagyok kész megvádolni ezzel. De azt sem hagyhatom figyelmen kívül, amit hallottam." mondja Chakotay. "Szóval, mit javasol?" fordul vissza Torres Chakotay felé. "Hogy késleltesse azokat a pajzsmódosításokat. Így lesz idom ellenorizni Seven adatait, magam is megnézhetem a bizonyítékokat..." Ekkor Kim fut be, és Torres mellett megállva így szól: "A kapitány megkért, hogy dolgozzam önnel együtt a pajzsokon." "Ez nem lesz szükséges, zászlós." mondja Chakotay. "Engem nem zavar, tudom, mennyire szeretné már megtenni azt az ugrást." "Harry, jól megvagyunk így is."

mondja Torres elutasítón, mire Kim meglepetten veszi szemügyre elobb ot, majd Chakotayt. "Tudja, mi van, ha túl sok a kukta, Harry... Majd szólunk, ha végeztünk." tereli Chakotay az emeletre vezető létra felé Kimet, aki vállat vonva távozik.

"Letöltés kész." jelenti be a számítógép a kettes raktérben, Seven pedig pár pillanattal később lecsatlakozik a regenerációs kamra rendszereiről, és aktiválja a kommunikátorát: "Seven of Nine hívja Janeway kapitányt." "Mondja." "Beszélnem kell önnel az asztrometriai laborban." "Máris megyek."

Seven türelmetlenül járkal fel-alá a laborban, és mikor a kapitány megérkezik, azonnal így szól: "Számítógép, ajtót lezárni, belső szenzorokat ebben a helyiségben kikapcsolni." "Nyugtázva." "Seven...?!" mered Janeway meglepetten a nőre. "Úgy vélem, Chakotay és a legénység több másik tagja egy összehesküvés tagjai, melynek célja a Maquis lázadás újraélesztése." Janeway megnézi magának Sevent, majd féloldalasán elmosolyodva megkérdi: "Erre Chakotay bujtotta fel?" "A Voyager, és maga a Föderáció is nagy veszélyben van." "Folytassa." mondja a kapitány, komoly ábrázatot öltve. "Arra a következtetésre jutottam, hogy Chakotay a katapultot akarja arra használni, hogy támadásokat indítson Föderációs és cardassiai hajók ellen." "Chakotay hosszú idővel ezelőtt feladta az elkövetését a Maquisval." csóválja a fejét Janeway, "Amit mond, annak nincs értelme." "Hangozzék bármilyen valószínűtlenül is, megdönthetetlen bizonyítékokat találtam az elméletem támogatására." jelenti ki Seven, ezzel Janewayjel a nyomában a központi konzolhoz megy, "A Voyager érkezése előtti hónapban Neelix ötvenkét hajó hirtelen felbukkanását észlelte. Ezt is beleértve." A nagy monitoron megint a cardassiai hajó válik láthatóvá. "Egy cardassiai hadihajó." állapítja meg Janeway. "Elemeztem a törzsgeometriát, és a görbületi mintázatát. Ez ugyanazon hajók egyike, amelyek Chakotayt és a legénységét üldözték a Badlands nevé területen. A Gondviselő azon küldetés során húzta át a Delta Kvadránsba. ...A Föderáció adatai szerint ugyanezt a hajót megsemmisülve találták a Badlandsben. A vizsgálat arra derített fényt, hogy a Maquis támadta meg. Úgy vélem, valami ismeretlen okból a Gondviselő visszaküldte ezt a hajót az Alfa Kvadránsba, ahol Chakotay parancsnok megtámadta, mielőtt elérhette volna a célját. Letöltötte a számítógép adatait, így tudomást szerzett a Gondviselő állomásának léteiről. Rájött, hogy a Maquis fegyverként használhatná az állomást, hogy meglepetésszerű támadásokat hajtsanak végre vele cardassiai és Csillagflotta-hajók ellen." "Hát... Értékelem a képzelőtehetségét... De Tuvok kém volt Chakotay hajóján. Ha az elmélete helytálló, neki tudnia kellett volna róla." "Tud. Tuvok kezdettől fogva együttműködik a Maquis ellenállókval." "Az nem lehetséges, Seven." rázza meg a fejét Janeway. "Tuvok segítségével Chakotay olyan útvonalat készített, ami a Gondviselő áthelyező hullámának következő valószínű pozíciójára viszi őket, csalinak használva a hajójukat. A tervük majdnem bevált, de a Gondviselő nagyobb erőt képviselt, mint amire számított. A legénysége fogságba esett. ... Néhány nappal később megérkezett a Voyager, és megkönnyítette a menekülésüket. Chakotay kihasználta az alkalmat, hogy még egyszer kísérletet tegyen az állomás irányításának megszerzésére. De ön parancsot adott a megsemmisítésére." "Közvetett bizonyíték, nem bizonyosság." mondja Janeway ridegen. "Ki hajtotta végre az állomás elpusztítására adott parancsát?" "Tuvok." "Milyen technológiát használva hozzá?" "Trikobalt tölteteket." "A rombolóerő húszezer teracochrane-re állította, ami elég ahhoz, hogy hasadékot nyisson a szubtérbe." mondja Seven, a nagy képernyőre adva a robbanás pillanatának képét, "Egy álcázott hajó ráfogott az egyik reaktorra, és megvédte a robbanás, valamint a Voyager szenzorai elől. A reaktort kimentették, majd egy sor hajó szállította el, míg végül megérkezett Mr. Tash-hoz, akit Chakotay boségesen megfizetett azért, hogy építse meg a katapultot. Itt várt a Voyager-re, hogy így Chakotay befejezhesse a küldetést, amit öt évvel ezelőtt kénytelen volt félbehagyni." Janeway komoran méregeti Sevent, majd így szól: "Hajlanék fontolóra venni ezt a maga... Elméletét... Ha nem ismerném Chakotayt annyira, amennyire ismerem. ... Nincs senki ezen a hajón, akiben jobban megbíznék. Amit maga itt felépített, azt mi úgy hívjuk: kártyavár." "CsillagIdo 48658. Seska parancsnokról kiderül, hogy cardassiai kém. A kazonokhoz szökik, és teherbe ejti magát Chakotay DNS-ének felhasználásával. Chakotay nem tudott a tervről, ahogy

állította, vagy összedolgoztak, hogy létrehozzanak egy új kazon törzset a Voyager elfoglalására?" CsillagIdo 49522, Chakotay javasolja, hogy építsenek ki kereskedelmi kapcsolatot a koharikkal. Az o technológiájuk thetron-energiacellákat használ. Egy egyszeru diplomáciai lépés, vagy energiaforrást keresett a katapulthoz? CsillagIdo 49525..." Janeway döbbsent arccal hallgatja Seven véget nem éro felsorolását.

A Voyager egyik folyosóján sieto Seven mintha bizalmatlanul méregetne mindenkit, aki szembejön vele, vagy elhalad mellette a folyosón. Az egyik kereszteződésben Naomi csatlakozik hozzá: "Seven..." "Naomi Wildman..." "Hová mész?" kérdezi Naomi. "Az nem a te dolgod." feleli Seven ridegen. "Mi a baj?" Seven erre megtorpan, majd Naomira nézve így szól: "Az apád k'tariai volt." "És?" "A k'tariaiak hivatalosan a Föderáció tagjai voltak, de szimpatizáltak a Maquiskkal." "Te mirol beszélsz?" "Kinek dolgozol? Chakotaynak, vagy a kapitánynak?" kérdezi Seven bizalmatlanul. "Seven..." "Mondd meg nekik, hogy már túl késo. ... Indulj!" Naomi ijedten elszalad, Seven pedig néz utána egy darabig, majd folytatja útját.

A kettes raktérbe érkezo Janeway szerszámövében egy kézifézer rejtozik, mint ahogy az épp Seven regenerációs fülkéjét egy trikorderrel vizsgáló Chakotay is fel van fegyverezve. Az ajtó nyílásának hangjára a parancsnok megfordul, és bevárja a komótosan felé tartó Janewayt. "Egy energia-kitörést észleltem innen a raktérbol." mondja Chakotay. "Én szintén észleltem. ... Úgy gondolja, az átalakított fülke az." állapítja meg Janeway, Seven regenerációs egysége felé intve. "Meglehet." feleli Chakotay kimérten. "Nézzünk utána." javasolja Janeway, majd alaposan megszemlélve a Chakotay szerszámövében lapuló fegyvert, megjegyzi: "A fézer mostantól szabvány felszerelés a fedélzeten?" "Biztosan." mondja Chakotay, alaposan megnézve Janeway fézerét, miközben a kapitány vizsgálni kezdi a fülkét. "Az adatpuffert aktiválták." állapítja meg Janeway. "Biztos akartam lenni benne, hogy nem muködik hibásan." mondja Chakotay. "Óvatosabbnak kellene lennie. Valaki esetleg azt gondolhatja, megpróbált törölni néhány állományt." vet Janeway jelentoségteljes pillantást a parancsnokra. "Miért gondolnának ilyet?" adja Chakotay az ártatlant. "Nos, azoknak az állományoknak egy része bizalmas adatokat tartalmazhat." "Ha így van... Valaki azt gondolhatja, ön épp ugyanezt próbálta tenni." "Az a katapult, ott kint..." méregeti Janeway összehúzott szemmel a parancsnokot, "Komoly erot képviselo technológia. Ha a Maquis egyszer is hozzáférhetett volna valami ilyesmihez... Talán sikerrel járnak." "És ha sikerült volna... A maga küldetése fel sem kerül a tervezoasztalra." "Maga meg mirol beszél..." mered Janeway értetlenül a parancsnokra. "Arról a küldetésrol, amit az utóbbi öt évben hajt végre." "Az én egyetlen 'küldetésem', hogy megpróbálom hazajuttatni a Voyager-t." "Seven mesélt a szenzoradatokról. Láttam a vonósugarat." "Nekem is megmutatta ugyanazt. De o magát gyanúsította valami Maquis cselszövessel." Chakotay ezen töpreng egy darabig, majd hitetlenkedve csóválja meg a fejét, és így szól: "Ugyanaz a bizonyíték... Két különböző elmélet." "Ah... És azokkal az átkozott fotonlegyekkel kezdődött az egész. Folyamatosan töltötte le a Voyager adatbázisát..." int Janeway a regenerációs fülkéhez csatlakoztatott kiegészítő rendszerek felé. "Híd hívja Janeway kapitányt." hallatszik ekkor Kim hangja. "Mondja, Harry." "Épp most észleltem a Delta Flyer engedély nélküli kifutását. Seven van a kormányánál." "Üldözopálya." rendelkezik Janeway a kijárat felé indulva. "Nyugtázva." Chakotay aktiválja kommunikátorát: "Chakotay hívja a Doktort." "Itt a gyengélkedo." "Jöjjön le a kettes raktérbe, és végezzen egy ellenorzést Seven fülkéjén." "Megyek." érkezik a válasz, mire Chakotay felzárkózik a távozni készülő Janeway mellé. "Örülök, hogy ezt tisztáztuk." jegyzi meg a kapitány. "Hasonlóképp." bólint Chakotay. "Chakotay..." állítja meg Janeway a parancsnokot, "Ezt hagyjuk ki szépen a naplóinkból..." "Örömmel." bólint Chakotay elmosolyodva. A páros hamarosan megérkezik a hídra, ahol Tuvok jelent a mellette megálló Janewaynek: "Írányt változtat. A katapult felé tart." "Üldözést folytatni. Csatornát nyiss." rendelkezik a kapitány. "Nincs válasz." "Próbálják meg átsugározni." szól Chakotay. "Csinált valamit a bio-mintázatával. Nem tudom bemérni." csóválja a fejét Kim. "Célozza a meghajtást és a fegyverzetet." mondja Janeway, "És tuz."

A Voyager tüz alá veszi a Delta Flyert, azonban többszöri próbálkozásból sem sikerül eltalálnia. "A célszkennereink elállítottak." állapítja meg Tuvok. "Biztos indulás előtt csinálta." véli Chakotay. "Tölti a fegyvereit." jelenti Kim. "Próbálja tovább." utasítja Janeway Tuvokot. "Doktor hívja Janeway kapitányt." "Jelentést!" "Seven túl sok adatot töltött le az agykérgi implantjába. Több információt igyekszik értelmezni, mint amennyit képes feldolgozni." "Értettem." bólint Janeway, majd Chakotayra nézve elszántan így szól: "Sugározzanak át a Delta Flyerre." "Magával megyek." jelenti ki a parancsnok. "Nem. Egyedül jobb esélyem van arra, hogy a lelkére beszéljek." "Ez ugye nem a küldetés része?" kérdezi Chakotay halvány mosollyal. "És a magáénak az?" vég vissza Janeway. "Sok szerencsét." bólint végül Chakotay. "Energia." szól oda Janeway Kimnek, aki hozzálát a sugárzáshoz.

Janeway a Delta Flyer pilótafülkéjének hátsó részében materializálódik, Seven pedig hátra sem fordulva így szól: "Kapitány..." Janeway elindul a pilótaülés felé, de egy jó lépésre attól egy biztonsági erotér villan fel előtte. "Annak reményében jött ide, hogy megállíthat." mondja Seven ridegen, "Kudarcot fog vallani." "Fordítsa meg a hajót. Ez parancs." szól Janeway fenyegetően nyugodt hangon. "A parancsai lényegtelenek! Többé nem állok a parancsnoksága alatt. ... Félrevezetett engem." "Nincs összeesküvés. Nincs Maquis-lázadás. A Föderáció nem tervezi a Delta Kvadráns megszállását." "Ennek tudatában vagyok. Mert felismertem a valódi célját." "És mi az?" "Én. ... CsillagIdo 32611." mondja Seven, Janeway felé fordulva, "A Föderáció útnak indította a szüleimet, hogy tanulmányozzák a Borg Kollektívát. Tudták, hogy a családomat asszimilálni fogják. Ez volt a szándékuk. ... CsillagIdo 48317. A Voyager-t útnak indították a Delta Kvadránsba azzal a paranccsal, hogy vigyen vissza engem. ... Mikor elérték a borg térséget, Janeway kapitány szövetséget kötött a Kollektívával. A 8472-es fajról gyűjtött információkért cserébe beleegyeztek, hogy nekiadják Seven of Nine-t. ... CsillagIdo 51030. Janeway eltávolított minden beültetést a testemből, hogy eltüntessenek belőlem minden információt a borggal kötött megállapodással kapcsolatban. CsillagIdo 53329. Janeway kapitány véghez viszi a tervét, és a katapulttal elszállítja Seven of Nine-t az Alfa Kvadránsba, ahol a Csillagflotta felboncolja, és analizálja a dolgozót, hogy taktikai adatokat szerezzen a borg elleni harchoz." mondja Seven egyre megszállottabb hangon, "Nem hagyom, hogy teljesítse a küldetését. Ha szükséges, elpusztítom a katapultot! ... És magamat." "Igaza van, Seven." mondja Janeway a pilótakonzol felé visszaforduló nonek, "Létezik egy összeesküvés. De úgy hiszem, ez egy egyszemélyes összeesküvés." Seven erre félig hátrafordul, mire Janeway folytatja: "Nekem is van egy saját elméletem. ... Az átalakított fülkéje káoszba döntötte a szinaptikus mintáit. És az elméje nem tud eligazodni a rengeteg információ között. ... Ezért elméletet elméletre halmoz, ahogy megpróbál rendet vinni a káoszba." "Az érvelése hibás. A fülkém tökéletesen működik." jelenti ki Seven idegesen. "És magával mi a helyzet? Többé már nem egy dolgozó. Nem láthatja mindig előre, milyen hatása lesz önre a borg technika. A gyengélkedon kellene lennie... Nem a mögött az erotér mögött. Hadd segítsek." "Nem! Nem hiszek magának!" "Persze, hogy nem. Minden, amit mondok, szépen beleillik a paranoid összeesküvéseibe. ... De hinnie kellene nekem, Seven, mert én sosem hazudtam magának. ... És nem hazudok most sem. ... Félre kell tennie a kételyeit. És megbíznia bennem. ... CsillagIdo 51030. Seven of Nine-t elválasztják a kaptárelméltől." mondja Janeway lágy, megnyugtató hangon, "A kapitánya azt mondja neki, ne ellenkezzen. Hogy tanulja meg elfogadni ember mivoltát. Seven engedelmeskedik. És lassan elkezd elfogadni az egyéniségét. Bánja ezt a döntését? CsillagIdo 51652. A kapitány arra bátorítja Seven, hogy fejlessze a társasági képességeit. Seven... Azt mondja, ez idopocséklás. De újabb kérésekre enged, és elkezd kialakítani első emberi barátságait. Tévétra vezette Janeway? CsillagIdo 52840. A kapitány arra utasítja Seven, hogy tanulmányozza a szülei feljegyzéseit. Seven azt mondja, lényegtelenek, de végül elolvassa őket. És újra megismeri saját múltjának egy részét. CsillagIdo 52841. Az első alkalom... Hogy Seven elször mondja azt a kapitánynak... Köszönöm." Seven sokáig hallgat, mielőtt el-elcsukló hangon megszólalna: "CsillagIdo 52842-kor volt. ... Nulla hat nulla nullakor, az étkezoben. ... Épp befejezte a reggelit..." Seven végül Janeway felé fordul. "CsillagIdo ma. Janeway átsugároz a Delta Flyer fedélzetére. Seven emlékezetébe idézi a kettejük

közötti köteléket. Seven kikapcsolja az eroteret... És úgy dönt, hazatér. ... Amit kérek csupán az... Hogy megint bízzon meg bennem..." mondja Janeway szinte hangtalanul. Seven sokáig nézi a kapitányt, végül kikapcsolja az eroteret. Janeway a pilótaülés mellé guggol, Seven szemébe néz, majd aktiválja kommunikátorát: "Delta Flyer hívja a Voyager-t. Két személy átsugárzásra."

"A kapitány naplója, kiegészítés. További tesztek követően aktiváltuk a katapultot, ami átrepített minket harminc szektornyi térségen. Alig egy óra alatt három évvel rövidítettük meg az utunkat. Örömmel mondhatom el, hogy a Doktor megjavította Seven of Nine agykérgi processzorát, így o újra szolgálatba állt."

Naomi egy köteg jegyzetfüzettel a kezében érkezik az asztrometriai laborba, ahol Seven a fő konzolnál dolgozik. A kislány felteszi a jegyzetfüzeteket a konzol tetejére, majd büszkén megkérdi: "Na, ki asszimilált három könyvet, és tíz jelentést két nap alatt?" "Naomi Wildman..." néz Seven a mellette álló kislányra a szokásos módon. "Így van. ... Szétszereled az új fülkédet?" kérdezi Naomi, megnézve, min dolgozik épp Seven. "Igen." "Miért?" "A Voyager adatbázisának letöltésére irányuló kísérletem kudarc volt." "Talán meg tudnád javítani..." "A fülke a vártnak megfelelően működött. ... Én azonban sajnos nem. ... Három könyv, és tíz jelentés, ez lenyugózo. De a mennyiség kevésbé fontos, mint a minőség. Képesnek kell lenned értelmezni is az adatokat... És élvezni a folyamatot. ... Ezen túlmenően egyéb tevékenységekre is szükséged van, mint könyvek és jelenések asszimilálása. ... Egy kádis-kot játszóra, például." "Mikor?" kérdezi Naomi elmosolyodva. "Menj az étkezőbe, és állítsd fel a táblát. Megyek, amint végeztem itt." Naomi elsiet, Seven pedig gyorsan igyekszik befejezni a még hátralevo munkát.

"Ma hallottam az eddigi legfurább pletykát." mondja a kabinjában, a replikátortól az asztalhoz tartó Janeway az ott ülő Chakotaynak, "A jelek szerint a kapitány és az első tiszt majdnem összeszaladt." "Lázadás...?" érdeklődik Chakotay, miközben Janeway forró kávét tölt mindkettejüknek. "Az első tiszt már a pallón volt. ... Így hallottam..." "Egy szót sem hiszek belőle." jelenti ki Chakotay. "Én sem." mosolyodik el Janeway leülve. "Seven meghibásodott. Nekünk nincs meg ez a mentségünk." pillant Chakotay a kapitányra. "Igaza van. Túl sokon mentünk már keresztül, hogy felhagyjunk bízni egymásban." Chakotay megsemmisíti a bögréjében lévő kávét, meglötyögteti, majd tettetett gyanakvással megkérdi: "A kávét ugye nem mérgezte meg...?" "Nem jobban, mint általában szoktam." von vállat Kathryn faarccal, majd összerosolyognak, és mindketten belekortyolnak a forró italba.

129. Pathfinder - Új utakon

A tágas nappali padlótól plafonig érő ablakain át egy napfényben fürdő nagyváros impozáns épületei láthatók. Maga a nappali mintha csak félig-meddig lenne berendezve, a bútorok nagyjából a helyükön vannak, de a polcok jobbára üresek, itt-ott pedig néhány doboz várja, hogy kipakolják a tartalmát. Valamerrol kopogtatás hallatszik, amire egy férfihang felel: "Csak egy perc... Mindjárt... Min... Mindjárt ott vagyok!" Reg Barclay bukkan fel valahonnan, idegesen szorongatva a kezében egy párnát. Gyorsan félredobja, majd begyújt néhány eldobált ruhadarabot, de mivel a kopogtatás egyre sürgetőbb hangzik fel, végül azokkal a kezében indul a lakás bejárati ajtaja felé: "Megyek! Megyek..." Reg kinyitja az ajtót, így kiderül, hogy a folyosón Deanna Troi álldogál, kékbetétes egyenruhában, Barclay láttán szélesen elmosolyodva. "Deanna...!" "Szia, Reg." "Annyira örülök, hogy sikerült. ... Csodálatos, hogy láthatlak." mondja Barclay, majd csak álldogál tovább az ajtóban, Troit nézve. "Baj volna, ha bemennék...?" kérdezi Troi, hogy kibillentse Barclayt a holtpontról, mire az észbe kapva félreáll: "Dehogy, dehogy... Gyere, gyere be! ... Hozhatok... Hozhatok valamit? Kávét, teát, vagy... Várj, ne... Ne mondd meg. Csokoládéfagylaltot." "Túl jól ismersz már..." mosolyodik el Deanna félrebillentett fejjel, "De csak egy adagot, ügyelek az alakomra." "Ugyan...! Olyan... Olyan csinos vagy." "Mindig tudtad, hogy vegyél le a lábamról." mondja Troi, majd Barclay megint 'leblokkol'. "Hozzak magamnak?" kérdezi végül Deanna, mire Reg zavartan mered rá: "Hozzál... Mit...?" "Jégkrémet." "Ja... Ja, a fagylalt! Nem, dehogy... Gyere, gyere beljebb, helyezd magad kényelembe." invitálja be Barclay a nappaliba Troit, majd felsiet az emeletre, a konyhába. "Szép lakás." szól utána Deanna körülnézve. "Kösz. ... Egy adag csokoládéfagylaltot." hallatszik fentrol Reg hangja, majd egy működésbe lépo replikátor dunnyogása. "Most költöztél ide?" kérdezi Troi. "Nem, nem. Itt vagyok már... Már majdnem két éve, csak még nem értem rá... Kicsomagolni." feleli Barclay, a közben elkészült fagylalttal lefelé tartva a nappaliba. "Minden rendben, Reg?" "Persze. Miért... Miért ne volna?" "Hogy szinte legyenek, kicsit uőttnek látszol." "Tényleg...? Ah csak... Csak arról van szó, hogy örülök, hogy látlak." "Én is örülök, hogy látlak." mondja Deanna mosolyogva, miközben átvieszi Barclaytól a fagylaltot, majd szórakozottan leteszi a nappaliban álló alacsony asztalra, "Azt hiszem, Geordi kicsit csalódott, hogy nem hívtam, jöjjon el velem." "Hát... Hát, reméltem, hogy vele is összefuthatok." bólogat Reg, miközben mindketten leülnek, "Mielott az Enterprise elhagyja az orbitális pályát, de... Elobb szerettem volna veled tölteni egy kis idot. Nem baj, ugye?" "Persze, hogy nem. ... Úgy hallottam, a Pathfinder tervezeten dolgozol." "Hát... Dolgoztam. De már nem..." ismeri be Barclay. "Mi történt?" "Ó, ah... Semmi. Tényleg. Csak... Nagy volt a feszültség." Ekkor egy hófehér bundájú macska kerül elo valahonnan, felszökken az asztalra, és letámadja Deanna ott hagyott fagylaltját. "Nahát, szia...!" mondja Deanna az állat láttán. "Neelix!" szól Barclay a macskára, majd az ölebe veszi, "Nincs hozzászokva a társasághoz. ... Nem szép dolog megenni a vendég ennivalóját! Ha éhes vagy, szólj. ... Deanna, o Neelix." "Neelix... Elég szokatlan név. ... Talán be kellene mutatnunk Data macskájának, Spotnak." Reg zavartan simogatja a macskát egy darabig, Troi pedig nagyot sóhajtva így szól: "Olyan érzésem van, nem csak a közös emlékek felidézésére hívtál ide. Mondd el, mi a baj." "Ah..." rázza meg a fejét Reg, "Elvesztettem... Önmagam, Deanna." "Elvesztetted magad...?" "A Voyager-en. ... A Voyager megszállottja lettem." mondja Barclay buntudatos arccal, "Na tessék, itt vagy eltávozáson, én meg mit csinállok? ... Tanácsadói látogatást csinállok belole." "Ez csak ne zavarjon. Ami fontos, hogy itt vagyok, és szeretnék segíteni." Reg útjára engedi a macskát, majd megkönnyebbülve így szól: "Köszönöm." "Akkor... Kezdjük az elején." Reg erre feláll, és miközben a nappali ablakaihoz sétál, így szól: "Eszedbe jutott valaha is, hogy egy 'B' típusú vándorpulzárra irányított tachyon-sugár elég gravimetrikus energiát generálhat ahhoz, hogy létrejöjjon egy mesterséges szingularitás?" Troit kissé készületlenül éri a támadás, egy pillanatig zavartan bámul Barclayra, mielőtt így szólna: "Ezt nem állítanám." "Nekem viszont eszembe jutott. A feljebbvalóim viszont úgy gondolták, ez csak a MIDAS haszontalan lefoglalása volna." "MIDAS?" "A Mutara Inter-Dimenzionális mélyuri

Adóállomás." "Reg... Kezdek lemaradni..." csóválja a fejét Troi. "Bocsánat." "Az elejétől..." "Az elejétől, rendben. Hát, azt hiszem, az egész a... Holodeckben kezdődött. ... Mindig ott szokott, nem?" kérdezi Reg zavartan, mire Deanna felsóhajt: "Folytasd." "Nos... Néhány... Néhány szimulációt futtattam."

"Számítógép, megnövelni a Voyager adóvevojének erősítését húsz százalékkal." rendelkezik Barclay a Voyager hídjának szimulációjában, ahol a hangszórókból halk sercegés hallatszik. "Az adóvevo erősítése maximumon." jelenti a számítógép. Reg erre bosszús grimaszt vág, majd otthagyja a muveleti tiszt konzolt, "Beiktatni egy keskenysávú szurot a jelfeldolgozóba." "Szuro beiktatva." szól a számítógép, a sercegés tónusa pedig megváltozik. Barclay eloremegy a kormányospulthoz, elvégez néhány beállítást, mire egy kissé torz férfihang szólal meg: "Voyager, jelentkezzen. ... Jelentkezzen... Voyager! ... Voyager, jelentkezzen, itt a Csillagflotta Foparancsnokság." Barclay tovább siet a bal oldalt levo tudományos munkahelyhez, és szemügyre veszi a monitorokon látható adatokat. "Jó... Jó, jó... Csökkenteni a szurési sávot nulla egész három kilohertz-el." Ekkor egy középkorú, erosen kopaszodó egyenruhás férfi érkezik a szimulációba: "Reg... Mit csinál?" "Ah, Pete..." fordul Barclay idegesen a férfi felé, "Én, én... Én csak..." "Igen, egy újabb szimulációt futtat, azt látom. És mi lesz az adó ellenorzésével?" "Igen, az ellenorzés..." "Elvégezte, igaz?" "Ahm... Majdnem." "A majdnem nem elég jó. Paris admirális holnap reggel érkezik." "Paris admirális..." mered Reg döbbsenten a másik férfira. "Azt ne mondja, hogy elfelejtette." csóválja a fejét az. "Nem, dehogy... Persze, hogy nem. Én... Én csak összekevertem a napokat." "Reg..." "Számítógép, programot befejezni." A holodeck kiürül, a Pete nevu férfi és Barclay pedig a kijárat felé indul. "Most, hogy belegondolok, jó, hogy Paris admirális holnap jön." mondja Reg, miközben kilépnek egy technikai helyiségbe, ahol többen dolgoznak, "Tájékoztathatjuk az admirálist az elméletemrol." "Miféle elméletrol?" "Átnéztem a Deep Space Nine-rol kapott elorejelzést a csillagközi jelenségekröl, amelyek... Egy 'B' típusú vándorpulzárt jeleznek elore, ami négy milliárd kilométerre fog elhaladni a MIDAS mellett, három napon belül." "Úgy gondolja, a pulzár kárt tehet az állomásban?" "Nem, nem. A pajzsok bírni fogják. Én inkább arra gondoltam, a hasznunkra fordíthatnánk a pulzárt." magyarázza Reg, miközben a másik férfi munkahelytol munkahelyig sietve ellenorzi a munkát. "Hogyan?" kérdezi Pete. "Tegyük fel, arra utasítjuk az adót, hogy irányítson egy tachyon-nyalábot a pulzárra. Elvileg... Kelthetünk egy gravimetrikus kitörést, ami elég eros ahhoz, hogy létrehozzon egy mesterséges féreglyukat. ... Kialakíthatnánk... Egy kétirányú kapcsolatot a Voyager-el." "Reg... Már megint álmodozik." "Nem, én... Tényleg úgy vélem, működne. A szimulációim alapján..." "Az utolsó szimuláció-sorozata alapján hat hónapot vesztegettünk arra, hogy megpróbáljuk kifejleszteni azt a transwarp-szondát." "Ez... Ez most más. Ez..." "Reg... Igazán értékelem a képzeleerejét. Ez az, amitöl ilyen értékes tagja ennek a csapatnak. De nem mondhatom az admirálisnak, hogy módot találtunk arra, hogy beszélhessen a fiával, annak alapján, hogy létezik valami eröltetett elmélet... Idebent." mondja Pete, megkopogtatva Barclay halántékát, "És most kérem, fejezze be azt az ellenorzést." "Igen, uram." mondja Reg letörten, ezzel munkához lát az egyik konzolnál, Pete pedig a kijárat felé indul, de az ajtóból visszaszól: "És, Reg... Ne feledje: míg az admirális itt van, én beszélek." "Maga beszél. Értettem." bólogat Barclay.

"Pete csak igyekezett vigyázni rám. De én meg biztos voltam benne, hogy a tervem működne. Nem adhattam fel."

Az este leszálltával a labor kiürül, már csak Reg dolgozik az egyik konzolnál, mikor Pete belép a helyiségbe: "Éjszakai muszak, hm?" "Én... Befejeztem az ellenorzést, uram." "Igen, tudom. Átnéztem. Remek munka. ... Miért nem fejezi be mára?" "Én csak... Van még pár dolog, amit el kell intéznem." "Ah... Akkor holnap találkozunk." bólint Pete, ezzel elindul vissza a kijáratához, "Ah, Reg... Miért... Miért nem néz be hozzánk, miután végzett itt?" "Benézni..." "A házunkhoz, iszunk egy kávét. Angie novére is visszajött Bostonból... Szerintem... Szerintem kedvelné magát." "Én nem... Nem hiszem, hogy menne." mondja Barclay erosen zavarban, "A mai estémet... Ööö..."

Neelixel töltöm." "Javítsen ki, ha tévedek, de... Neelix a macskája." Reg erre csak nagyot sóhajt. "Hát, ha meggondolná magát..." von vállat Pete. "Kösz. Megpróbálom."

"De nem mehettem el. Addig nem, míg meg nem tudtam erősíteni valamivel a MIDAS használata iránti kérelmemet. A találkozó Paris admirálissal csak tizennégy órára volt, és én még nem tudtam előállni semmivel. Az adatok átbogarászása nem segített. Úgy döntöttem, amire szükségem van az... Egy kis ihlet."

"Számítógép, holorendszert aktiválni, Barclay tizenegy gamma, étkezo szimuláció." utasítja Reg a laborból nyíló holografikus rendszer vezérlését, majd mikor a konzol jelzett, útnak indul. Az étkezo szimulációja többé-kevésbé úgy néz ki, mint a valódi helyiség, és meglehetősen tömve van a Voyager legénységének tagjaival. Velük kapcsolatban is van egy jelentos különbség: az egykori Maquis tagok civilben vannak, csak kommunikátoruk jelzi, hogy a legénység tagjai. "Hé, Reg!" köszön oda valaki a belépo Barclaynak, Chakotay pedig, aki az ablakok közelében beszélget Torresrel, így szól: "Vigyázat, a cápa itt köröz körülöttünk." "Kezdődjön a játék." nevet fel B'Elanna, ezzel mindketten egy nagyobb asztal felé indulnak, ahol Kim és Paris várják a közeledo Barclayt. "Mi legyen, Reg?" kérdezi Harry, vállon veregetve Barclayt. "A szokásos." "Számítógép, egy pohár tejet, melegen." szól oda Kim a közelebbi falban levo replikátornak, miközben a többiek letelepsznek az asztal mellé. "Ah, kösz, Harry..." hálálkodik Barclay. "Megpróbálok a kedvére tenni... Hátha könnyöriületesebb lesz velem ma este." "Ah, tudják, mit mondok mindig: ha nem bírod a meleget..." "Kifelé a hajtómumagból!" bólint Harry elvagyorodva, miután odaadta a tejet Barclaynak. "Üljön le, hadnagy, és adjon esélyt nekünk, halandóknak, az egyenlítésre." mondja Chakotay, aki közben egy csomag kártyát keverget, "Ez parancs." "Ha ragaszkodik hozzá, parancsnok. ... De úgy érzem tisztességesnek, hogy figyelmeztessen: nem áll szándékomban hagyni, hogy a nyeroszériám véget érjen. ... És hol van... Tuvok?" néz körül Reg. "Azt mondta, nem logikus folytatni a játékot egy nyilvánvalóan jobb játékos ellen." feleli Torres. "Jaj, de kár... Szeretem látni, mikor az a vulcani bosszankodik." mondja Barclay, miközben o is kever egyet a Chakotaytól kapott csomagon, mire mindenki felnevet. "A szabályokat mind tudják, Félszemu Joe öngyilkos királyai, öt egy fajtából, straight flush minden alkalommal." "Kegyetlen a fickó..." jegyzi meg Paris. "Igazi gyilkos." ért egyet Kim. "Ugyan, emberek..." mondja Reg, miközben osztani kezd, "Tudják, mennyire fáj veszíteni látnom magukat... Elvégre... Maguk a legjobb barátaim."

"Reméltem, hogy a pókerjátszma segít megnyugtatni az idegeimet, így alhatok egy keveset a megbeszélés előtt, de... Mikor hazaértem aznap este... Csak a Voyager-en tudtam töprengeni. Vissza kellett mennem a holodeckbe."

Barclay hason fekszik a Voyager gyengélkedojének egyik ágyán, a Doktor pedig a jelek szerint masszorré lett átminosítve. "Ah... Ez remek érzés..." "A gyögymasszázs hatékony kezelés lehet álmatlanság ellen, hadnagy." magyarázza a Doktor, "De az alvási zavarainak az okát kell megtalálnunk, ha véglegesebb megoldást akarunk." "Csak arról van szó, hogy amint becsukom a szemem... Az agyam sebességbe kapcsol." "Tudna pontosítani?" "Aggódok a tervezet miatt. Megvizsgáltam a problémát minden nézőpontból, vagy van még valami, amit ki kellene próbálnunk? Eleget teljesíték?" "Hm... Egy csinos kis munkahelyi szorongás." töpreng a Doktor, "Talán beszélnem kellene a kapitánnyal, hogy ritkítsa meg a szolgálatait." "Ah... Valamiért úgy érzem, o nem fog tudni segíteni." "Ön ennek a legénységnek felbecsülhetetlen értéku tagja, Mr. Barclay." jelenti ki a hologram. "Köszönöm, Doktor. Jó érzés, ha elismerik az embert." Barclay valamivel késobb a szimulált Voyager folyosóin siet valahová. "Vége a napnak, Reg?" kérdezi a vele szembejövö Chakotay. "Igen, uram." "Jó éjt, Reg." int oda neki egy másik legénységi tag pár lépéssel odébb.

"Valamiért a saját lakásomban sem tudtam olyan jól aludni, mint a holografikus szálláshelyemen. Azt hiszem... Jobban otthon éreztem magam a Voyager-en."

Barclay, megérkezve a félhomályos kabinba, nagyot sóhajt, majd leheveredik az ágyra, és hamarosan elnyomja az álmot.

"Jó reggelt mindenkinek!" üdvözlí Barclay az étkezőben levőket, mikor megérkezik reggelizni. "Jó reggelt, Reg." biccent oda neki Kim, aki Parissal együtt a tálalópultnál kávézik. "De későn kelt..." jegyzi meg Tom. "Ah... Aludtam, mint a tej." "Akkor talán van elég energiája ahhoz, hogy összeüsse a híres sajtos omlettjét." célozgat Kim. "Ah, éhen halok." ért egyet Paris. "Sajnálom, fiúk, de nulla kilenc nulla nullakor egy nagyon fontos megbeszélés lesz, csak egy kávéra van idom." Kim erre vállat von, és miközben tölt egy bögre kávé Barclaynak, így szól: "De a ma estét nem felejtette el..." "Ööö... Emlékeztetne?" "Arról volt szó, Velocityzni tanít." "Állj, olyan nincs!" jelenti ki Paris, "Nekem Reggel hoverball-meccsem lesz." "Nehogy összevesszenek, jut belólem elég mindkettejüknek." nyugtatja meg őket Barclay. Ekkor a kissé nyugtalan látszó Torres siet be az étkezőbe: "Reg... Sajnálom, hogy már megint zavarom, de még mindig gondjaim vannak a keverokamra újra-szabályzásával." "Nem gond, később majd benézek a gépházba, és megbeszéljük." "Köszönöm. Igazán nagyra értékelem..." hálálkodik Torres, majd távozik, ameról jött. "Velocity, hoverball, keverokamra-beállítás..." sorolja Paris hitetlenkedve, "Reg, én nem értem, hogy csinálja ezt..." "Hadd áruljam el a legnagyobb titkomat: ketto van belólem." jelenti ki Barclay, nagy szemeket meresztve Tomra.

"A Delta Kvadráns. 41751-es szektor, kilences rácspont. A Voyager orvosa ezt a pozíciót jelentette nekünk, mikor a programját idolegesen továbbították a Csillagflottához, két évvel ezelott." magyarázza Pete Paris admirálisnak, és kíséretének a Pathfinder laborban, az emeleti részen, miközben a tervezet résztvevői a földszinten állva hallgatják vezetőjük beszámolóját, "Azt feltételezve, hogy még mindig a Föld felé tartanak, extrapolálni tudtuk a valószínű útirányukat, és távolságukat. Hat egész kettes átlagos görbülettel, és a számos csillagászati akadállyal is számolva..." Pete ekkor a kezében levo eszközzel jelzést ad a labor nagy monitorának, mire azon a Voyager pályagörbéje kicsit meghosszabbodik, és három kocka rajzolódik ki körülötte, "Ésszerűen feltételezhetjük, hogy a Voyager most ezen három szektor valamelyikében van." "Kapcsolatba léphetünk velük?" kérdezi Paris admirális. "Mint tudja, a vulcaniakkal dolgozunk együtt a MIDAS kihelyezésén. ... Bár még tesztelési fázisban van, úgy gondoljuk, nem tart sokáig, míg felhasználhatjuk a technológiát arra, hogy jeleket továbbítsunk hiper-szubtéri sebességgel. ... Ez üzenetet, amely egyébként évek alatt érne el a célpontját, a Voyager napokon belül foghatna." "Lenyugózo." bólint Paris admirális, "És képesek lesznek válaszolni?" "Nem, uram." ismeri be Pete, mire Barclay mocorogni kezd odalént, de egyelőre meggondolja magát. "De legalább tudni fogják, hogy még keressük őket." folytatja Pete, "Küldünk adatokat a hiper-szubtéri technológiáról, és reméljük, végül ok is használni tudják majd, hogy viszonzozzák a hívást." Barclay ekkorra szánja el magát, és elöbbré lépve felszól az emeletre: "Bocsánat, Paris admirális..." "Barclay hadnagy..." próbálja leállítani Pete. "Saj... Sajnálom, parancsnok, csak... Lehetséges, hogy talán mégis volna mód... Kétirányú kommunikáció kialakítására a Voyager-el." "Ez nem alkalmas idopont..." mondja Pete nyomatékosan. "Semmi baj, Mr. Harkins, hagyja beszélni az urat." inti le Paris a parancsnokot, "Csupa fül vagyok, fiam." "Hát, ahm... Tudja, van egy... Egy 'B' típusú vándorpulzár. És... Ööö... Amint azt talán ön is tudja, ur... Uram, a neutrínó-sugárzás, ööö... Ahm... Amit mondani próbálok, az az... Hogy az állomással nyithatnánk egy mesterséges sz... Sz... Szingularitást." "Egy féreglyukat." bólint Paris admirális. "Igen! Igen, uram. ... És azt vezetőkként használhatnánk, hogy... Hogy beszéljünk a Voyager-el." "Nem dicsérhetném meg a tiszta kifejezőmódjáért, hadnagy, de az biztos, hogy felkeltette a figyelmemet." mondja Paris, majd Harkinsra pillant: "Van valami abban, amit mond?" "Mr. Barclay hajlamos kicsit elébe szaladni a dolgoknak, uram. Amit mond, az sajnos túl van a lehetőségeinken." "De hát még csak nem is..." tiltakozna Reg. "Mr. Barclay!" "Tudom, nem

magyaráztam el valami jól, de... Már megbocsásson, uram, de mit veszthetünk azzal, ha megpróbáljuk..." kérdezi Barclay szinte könyörögve, "Szerintem megfeledekzünk arról, hogy százötven ember...! Rekedt a Delta Kvadránsban." "Nekem a fiam van azon a hajón, hadnagy." mondja Paris halkán, "Egy pillanatra sem feledkeztem meg arról a tényről." "Sajnálom, uram. Én nem... Nem akartam..." "Kérjen kimenetet a nap hátralevo részére, Reg." mondja Harkins. "De..." "Ez nem javaslat volt." Barclay végül megsemmisülten távozik.

"Hogyan birkóztál meg az érzéseiddel ezt követően?" kérdezi Deanna Reg nappalijában, miközben a nap lassan délutánba fordul odakint. "Hogy érted?" "Nos... Beszéltél Harkins parancsnokkal a megbeszélés után? Kértél bocsánatot?" "Hát... Nem, mert... Finomítani akartam a terveimen, úgyhogy... Visszamentem dolgozni." "Részletezd egy kicsit, pontosan mit csináltál?" "Hát... Szükségem volt valakire, akivel megoszthatom az ötleteimet. Aki segít összeszedni a gondolataimat." "Ésszerűnek hangzik. Gondolom, a Pathfinder-beli kollégáidnak valamelyikével beszéltél." "Nos..." pattan fel Reg idegesen, "Nem egészen." "Visszamentél a holodeckbe, igaz?" "Ok az egyetlen emberek, akikkel beszélhetek." "Azok nem emberek." mutat rá Troi. "Tudom. De segítenek... Segítenek a munkámban." "Póker, masszázs, alvás egy holografikus kabinban... Inkább hangzik menekülésnek, mint munkának." csóválja a fejét Deanna. "Nem tudok összpontosítani, ha nem vagyok ellazulva." "A barátaiddal nem tudsz lazítani?" "Barátok..." néz Reg Deannára fájdalmas arccal. "Harkins parancsnok meghívott magukhoz. Te meg helyette a holodeckbe mentél." "Ez nem az, amire gondolsz, Deanna." jelenti ki Reg, "Ez nem a holo-függőségem kiújulása." Troi arkifejezése arról árulkodik, márpedig ő pontosan ezt gondolja, ám végül így szól: "Na jó. ... Meséld el, hogyan segítették a hologramok a munkádat." "Hát... Beszélttem nekik az ötleteimről, technikai problémákat oldottunk meg..."

"Nekem konkrétumokra van szükségem, emberek!" jelenti ki Barclay a Voyager tanácstermében az ott összegyűlteknél, mire Janeway elindul felé az asztal túloldaláról: "Nézzük ezt át még egyszer, Mr. Barclay. Egyszerre egy lépést... Talán beugrik majd valami ötlet." Reg erre szélesen gesztikulálva sorolni kezdi: "Van egy vándorpulzárunk... Van egy inter-dimenzionális adónk... Hogy lesz ebből féreglyukunk?" "Ezért nem alszunk egész éjjel..." csóválja a fejét Torres, mikor Barclay kérdőn felé fordul. "Tudjuk, hogy képesek vagyunk gravimetrikus energiát előállítani..." folytatja Reg, "De... Meg tudjuk-e tenni elég nagy mértékben ahhoz... Hogy létrejöjjön egy szingularitás?" "Egy hatalmas szubtéri reakcióról beszélünk." jegyzi meg Kim. "Talán... Ez a baj!" tárja szét a karját Barclay. "Reg..." sandít hátra Chakotay, akinek széke mögött a hadnagy éppen áll. "Talán kisebb léptékben kell gondolkodnunk." "Kezdek lemaradni..." húzza el a száját Paris. "Mekkora sávszélességre is van szükségünk igazából?" kérdezi Reg, megint útnak indulva, "Egy átlagos féreglyuk hatalmas... De ha tömörítjük az adatfolyamot..." "Közel sem kell neki akkora vezeték." bólint Torres. "Mire gondol?" kérdezi Janeway. "Egy mikro-féreglyuk." "Lenyugózó." jelenti ki Tuvok. "Ezúttal felülmúlta önmagát, Reg." mondja Janeway. "Azért még kellene... Segítség a részletekhez." sandít Barclay Torresre. "Állítsanak össze egy csoportot. Használhat minden erőforrást, amire csak szüksége van." bólint Janeway, mire Barclay elégedetten néz körül. "Egy körülbelül... Hatvan terawattos energia-leadásnak..." mondja a gépház felső szintjén járkálva hangosan gondolkodó Barclay Torresnek, majd a jobb mutatóujján egyensúlyozott ökölnyi labdát átpasszolja a helyiség másik felében, a keverokamra túloldalán várakozó Chakotaynak, "Jónak kell lennie!" "Úgy gondolja, annyi elég?" kérdezi a parancsnok, visszadobva a labdát. "Elégnek kellene. De akkor kompenzálnunk kell a gravimetrikus zavarokat." "És azt hogy csináljuk?" kérdezi Torres. "Azon gondolkodtam... Mi volna, ha beiktatnánk egy keskenysávú szurot az adó jelébe." "Barclay újra beletráfált." jelenti ki Chakotay, megint visszadobva a közben ismét hozzá került labdát, amit azonban nem Reg, hanem a melléje lépo Harkins kap el, aki ez után Barclayra pillant: "Mi folyik itt?" "Parancsnok..." "Kicsoda a barátja, Reg?" érdeklődik Torres, és Chakotay is elindul feléjük. "Tényleg, nem akar bemutatni..." kérdezi Harkins. "Számítógép, szerepokat törölni." szól Reg zavartan elfordulva, mire Torres és Chakotay eltunnek. "Mintha azt mondtam volna, menjen haza."

mondja Harkins, miután magukra maradnak. "Én... Dolgoztam." "Ezt nevezi munkának?" kérdezi a parancsnok, feldobva, majd elkapva a kis labdát, "Hologramokat készített a Voyager legénységéről." "Ez... Ez nem az... Amire gondol. Ez egy interaktív diagnosztikai program. Azért terveztem, hogy segítsen... Problémákat megoldani." "Mennyi ideje van már itt?" kérdezi Harkins. "A megbeszélés óta..." "A megbeszélés tíz órája ért véget." "Én... Én tudom, hogy... Zavarba hoztam... Az admirális előtt, és... És sajnálom. ... Finomítani akartam az ötletemen, hogy így kidolgozott tervet adhassak önnek, és ezt is tettem, Pete! Igaza volt abban, hogy a féreglyuk-ötlet túl nagyra töro, ezért... Ezért visszavettem belöle." "Az össze túlóra... Amit a tervezetbe adott... Ha ellenörizném a holo-naplókat, azt találnám, az egészet itt töltötte?" "Hát... Nem... Nem az egészet..." "Hanem mennyit?" "Talán... Húsz... Vagy harminc órát hetente..." "Nem gondolja, hogy ez... Egy kicsit sok?" "Nem, ha mindez segít kapcsolatba lépni a Voyager-el." Harkins erre felsóhajt, majd így szól: "Mielott behoztam volna a csoportomba... Átnéztem az anyagát. ... Küzdött már holo-függoséggel korábban is. ... Az én nézopontomból... Úgy tunik, visszaesett." "Tudom... Tudom, hogy úgy tunhet..." "Azt hiszem, tanácsadásra van szüksége." "Amire szükségem van... Az az, hogy figyeljen oda az ötleteimre!" csattan fel Barclay. "Inkább a viselkedésére kellett volna odafigyelnem. Azt gondoltam, barátként viselkedem, ha nagyobb szabadságot engedek. De nem jöttem rá, mennyire... Elfoglalta magát a Voyager-el." "Tényleg olyan rossz volna ez? ... Van valami elképzelése arról, milyen lehet nekik? Ott ragadni hatvanezer...! Fényévnire? Van fogalma róla... Mennyire magányos dolog... Lehet az?" "Sajnálom, Reg. De míg nem kap valami segítséget... Kiveszem a tervezetből." "Ezt... Ezt nem teheti..." "Nem hagy más lehetoséget. ... Ez a holomátrix... És a labor... Hivatalosan tiltott terület a maga számára. ... És most menjen haza." "Nem megyek el. Addig nem, míg meg nem hallgatja a mondanivalómat." mondja Barclay tole szokatlan határozottsággal. "Reg! ... Ne kelljen a biztonságiakat hívnom."

A Csillagflotta Foparancsnokságon levo irodájában dolgozó Paris admirális az interkom jelzésére kissé bosszúsan szól ki: "Mi az, Nicole?" "Még mindig itt van." hallatszik egy noi hang. "Megmondta neki, hogy tizenöt nulla-nullára megbeszéléssem van elöjegyezve?" "Igen, uram. Nem akar elmenni." Az admirális felsóhajt, majd futólag az asztalon álló, a fiáról készült képre pillantva így szól: "Küldje be." "Igen, uram." Az iroda ajtaja pár pillanat múlva kinyílik, és a szokásos módon idegesnek látszó Barclay siet be: "Admirális... Ahm... Köszönöm... Hogy fogadott." "A frászt hozta a titkárnómra, Mr. Barclay. Öt perce van." mondja Paris ridegen. "Öt perc, igaz...?" "Üljön le." mutat Paris az asztalával szemközti székre, amibe Reg belerogy, majd így szól: "Eloszor... Eloszor is bocsánatot kérek, hogy engedély nélkül beszéltem tegnapi. Csak azért volt, mert... Mert annyira törodom a Voyager sorsával..." "Igen, Harkins parancsnok tájékoztatott arról, mennyire kötödik a legénységhez. ... Jól értettem, hogy a fiam holografikus képével tölti az idejét... Többek között?" "Így van." "Ezt meglehetősen zavarónak találom." "Nos, megértem, miért látja így, de... Ez nem teszi semmissé a tényt, hogy nekem van egy tervem a Voyager-el történo kommunikációra." "Harkins parancsnok mintha nem úgy gondolná, hogy a terve muködöképes." "Finomítottam az ötleten. ... Egyszerusítottam." mondja Barclay, átadva a magával hozott jegyzetfüzetet az admirálisnak, "Mindössze lehetoséget kérek arra, hogy kipróbálhassam. És ha igazam van, az esélyt jelenthet arra, hogy beszéljünk Tommal." Az admirális erre ismét a képre pillant, majd így szól: "Véleményem szerint Harkins parancsnoknak jó oka volt kivenni önt a tervezetből, amihez joga is van. Nem fogom hagyni, hogy a személyes érzéseim a Csillagflotta eljárásrendjének útjába álljanak." Paris ezzel visszaadja a jegyzetfüzetet, mire Barclay feláll. "Én... Én szegtem meg a szabályzatot, büntetést érdelek. ... De a Voyager legénysége nem, és... Maga... Maga sem. ... Csak még egy napra kérnék hozzáférést a laborhoz. Azt követöen, ha... Ha tévedek... Leszerelek a flottától." "Elrendelem, hogy nézzék át a munkáját." határoz végül Paris, "Ha ez azzal zárul, hogy az ötletei megalapozottak... Utasítani fogom Harkins parancsnokot a végrehajtásukra." "De... Én ismerem a legjobban a..." "Ez a legtöbb, amit tehetek, Mr. Barclay. ... Jó napot." mondja Paris ridegen, mire Reg leteszi az asztalra a jegyzetfüzetet, majd a kijárat felé indul.

"Vagyis a találkozó jól alakult..." mondja Deanna, mire Reg bosszúsan fordul felé: "Nem, nem, nem! Dehogyan, egyáltalán nem!" "Az admirális azt mondta, átnézet az adataidat." "Azt csak azért mondta, hogy megszabaduljon tolem! ... Pont, ahogy Harkins." "Próbálj megnyugodni..." "Most már érted, miért van szükségem a segítségedre." "Igen, értem." "Fel... Fel kell hívnod az admirálist, a Csillagflotta tanácsadójaként, és megmondani neki, hogy pszichológiailag alkalmas vagyok a munkába állásra." Deanna arca erre elkomorodik, majd a tanácsosno így szól: "Ezt nem tehetem." "Miért nem?!" kérdezi Reg feldúltan. "Nézz csak magadra! Akut szorongás, álmatlanság... Paranoia. ... Te megtetted, amit tudtál. Itt az ideje, hogy hagyd a Csillagflottát aggódni a Voyager miatt, nekünk pedig veled kell törodnünk." "De velem semmi baj sincsen!" kiabálja Barclay, körüljárva a nappalit. "Te magad mondtad... Hogy a Voyager megszállottja lettél." mutat rá Troi. "És ha úgy van? Ha ez a megszállottság segít, hogy jobban végezzem a munkám? ... Ez olyan áldozat, amit hajlandó vagyok felvállalni. Egy... Egy kis instabilitás, cserébe... Cserébe a kapcsolattal egy magára maradt csillaghajóval. Nem gondolod, hogy a Voyager sokkal fontosabb, a pszichológiai állapotomnál?" "A Voyager fontos. ... De te nem különben." "Az a hajó..." mondja Reg, majd visszaroskad a kanapéra, ahol eddig ült, és kétségbeesetten folytatja, "Az a legénység... Nekem csak ok maradtak." Deanna erre áttelepszik a fotelbol Barclay mellé, és a kezét megfogva ránéz: "Mondd el, miért van ez így." "Azóta... Azóta, hogy elhagytam az Enterprise-t... A dolgok már... Már nem ugyanolyanok. Olyan, mintha... Elvesztettem volna a családomat." "Ezért létrehoztál egy új családot a holodeckben. ... Csak ok nem valóságosak." "Nem tudtam, hogy máshogy... Hogy viseljem el." "Emlékszel, mikor eloször jöttél az Enterprise-ra? Gondjaid voltak a beilleszkedéssel, igaz? ... De egy ido múltán... Elkezdte barátokozni. ... Megtanulhatod megtenni ugyanezt itt, a Földön is." "Ah, én... Én nem tudom, hogyan." rázza a fejét Reg. "Majd együtt kitaláljuk." "Te... Neked holnap ki kell hajóznod." "Úgy döntöttem, határozatlan ideju eltávozást kérek Picard kapitánytól. ... Hogy eltölthessek egy kis idot egy régi baráttal." mondja Troi elmosolyodva. "Jaj, Deanna... Nem... Nem kell ezt tenned..." "Ne próbálj megállítani...!" vág Deanna fenyegeto arcot.

Barclay éjszaka álmatlanul sóhajtozik egy darabig az ágyán, majd kézbe véve az addig a mellén heverészo macskát, felül: "Sajnálom, Neelix, de el kell mennem." A macska nyávogni kezd, mire Reg megsimogatja, és a fejét rázva így szól: "Nem... Nem tudsz lebeszélni róla." Barclay ezzel leteszi a macskát az ágyra, majd elindul átöltözni.

Valamivel késobb már egy kis táskával felszerelve áll a Pathfinder labor ajtaja előtt, és a fali terminálon bepötyögi a nyitókódot. Az ajtó azonban nem nyílik ki, helyette a szabvány noi számítógéphang szólal meg: "Azonosító szükséges." "Barclay egy hét gamma." "Hozzáférés megtagadva. Ezt a kódot érvénytelenítették." Reg erre körülnez, majd letérdel a fali terminál előtt, leveszi a takarófedelelet, majd a táskájából elovett szerszámmal nekilát jobb belátásra bírni az elektronikus kapuort. "Számítógép, Barclay egy hét gamma azonosítót újra bevenni." "Hozzáférés engedélyezve." mondja a számítógép, majd kinyílik az ajtó. Reg gyorsan összepakol, visszateszi a takarófedelelet a helyére, és besiet a sötét laborba. Odabent bekapcsol néhány berendezést, majd megáll a nagy fali monitorral szemben levo konzolnál. "Számítógép, kapcsolatot a MIDAS-al." Az összeköttetés pár pillanat alatt kiépül, Reg pedig így folytatja: "Vezérlohalózatot bekapcsolni." A valahol a mélyurben lebege MIDAS pozícióba állítja három karját, melyeken napelemtábla-szeru panelek vannak, a középütt levo hatszögletu fosugárzóból pedig kiemelkedik, és adási pozícióba áll a reflex-tükör, amit a karok között levo sugárzókból egy-egy narancssárga energianyaláb ér el. "Hálózat üzemben." jelenti a számítógép. "Teljes energiát a graviton-emitterekre." rendelkezik Barclay, útban egy másik konzol felé. "Emitterek töltodnek." "Letapogatni az állomás körüli térséget egy 'B' típusú vándorpulzárért." "Egy pulzár került detektálásra, 227 és 41.6-os koordinátákon." "Helyes, helyes... Egy hatvan terawattos tachyon-nyalábot irányítani a pulzárra." "Tachyon-nyaláb elindítva." "Meddig tart, míg az energiaszint elegendó lesz egy ötmillió teradyn nagyságú gravimetrikus kitöréshez?" "Közelítőleg tizenhét perc."

"Számítógép, észlelhető mikro-féreglyuk a 343.27-es koordinátákon?" kérdezi Reg később.
"Letapogatás. ... Megerősítve." "Tudtam." mondja Barclay a pesszimisták óvatos lelkesedésével,
"Beállítani a fáziskiegyenlítést úgy, hogy a féreglyuk iránya a Delta Kvadráns 41751-es szektorának kilences rácsponthoz mutasson." "Irány beállítva." "Csillagflotta segélykérő csatornát megnyitni, és továbbítani a szingularitás felé." "Csatorna nyitva." "Csillagflotta Foparancsnokság hívja a USS Voyager-t. ... Voyager, jelentkezzen." mondja Barclay idegesen, "Voyager, hallanak engem? ... Itt Reginald Barclay hadnagy." Ekkor egy hang szólal meg a bejárat felől: "Lépjén odébb a kezeloszervektől..." Reg döbbenten fordul meg, és Harkinst pillantja meg a labor bejáratában, két biztonsági tiszt kíséretében. "Pete... El... Elküldtem egy üzenetet." "Lépjén odébb, Mr. Barclay." "Jól van. ... Maga nyert." mondja Reg, majd pár lépést téve a holodeck bejárata felé, így szól: "Számítógép, átírányítani a vezérlést a Barclay pi három holodeck-programba, és zárni a hozzáférést!" Barclay ezzel berohan a holodeckbe, mire Harkins utána inti a biztonságiakat: "Állítsák meg. Kábítsák el, ha muszáj."

Reg a szimulált Voyager egyik turbóliftjéből lép ki, majd megközelíti a lift ajtaja mellett lévő biztonsági ajtót, mire az kinyílik. Ám Barclay nem lép be, hanem továbbmenni a következő kanyaron túlra. Az ajtó, miután már nem észleli a jelenlétét, csukódni kezd, épp, mikor a két biztonsági is megérkezik a liften át, így mindketten besietnek az előttük újra kinyíló ajtón, azt gondolva, Barclay odabent van. Miután az ajtó becsukódott utánuk, Reg sietosen útnak indul, és épp a legmegfelelőbb személybe botlik: "Tuvok...! Láttá az a két embert?" "Nem láttam." feleli a vulcani szimulációja. "Úgy néznek ki, mint a Csillagflotta biztonsági tisztjei, de nem azok." "Behatolók?" "Engem üldöznek. Szükségem van a segítségére." A vulcani erre aktiválja kommunikátorát: "Tuvok a legénységnek: behatolási riadó. ... Számítógép, bemérni minden jogosulatlan személyt a Voyager fedélzetén." "Két azonosítatlan földi, négyes szint, nyolcas szektor." "Erotterekkel elzárni őket." rendelkezik Tuvok, mire Reg hálásan bólint, majd elrohan.

A biztonságiak hamarosan megrekednek egy kanyarban, két biztonsági erotér között.

"Biztonságiak Harkins parancsnoknak: erotterekkel zárt el minket." hallatszik az egyik biztonsági tiszt hangja a Pathfinder laborban, "Le tudja állítani a programot?" "Azon vagyok." üzeni a parancsnok, de a jelek szerint a próbálkozás egyelőre nem vezet eredményre, a számítógép ugyanis így szól: "Hozzáférés megtagadva. Holorendszer-vezérlés titkosítva." A parancsnok erre bosszús grimaszt vágva aktiválja kommunikátorát: "Harkins a biztonságiaknak: erősítésre van szükségem." Reg kissé kifulladásra érkezik meg a Voyager gépházába, ahol az egyik oldalsó konzolhoz sietve így szól: "Számítógép, átállítani a féreglyuk irányát a Delta Kvadráns 64238-as szektorának tizenegyedik rácsponthoz, és újraküldeni az üzenetet." "Irány beállítva. Továbbítás folyamatban." "Egy féreglyuk...! Mi folyik itt?" kérdezi a gépház hátsó részéből sietve érkező Torres. "Csak pár barátomnak próbálok segíteni. ... Van válasz?" "Negatív." "Számítógép, átállítani a féreglyuk irányát..." "Reg!" szól Torres figyelmeztetően, mikor két biztonsági tiszt bukkan fel a keverokamra mögül. "Velünk kell jönnie, uram." mondja az egyikük, mire B'Elanna elveszi a fézert a szerszámövéből: "Fedezem." Torres tüzet nyit a biztonságiakra, de a holodeck biztonsági rendszere miatt természetesen hatástalanul. De ez legalább ad Barclaynak annyi időt, hogy bevehesse magát a Jeffries-folyosók kiinduló helyiségébe, majd onnan tovább a felfelé vezető aknába. "Számítógép, a J-53-as Jeffries-folyosó ajtaját lezárni!" Barclay alatt bezáródik a szakaszajtó, mire a biztonságiak sietve kifordulnak a helyiségből, hogy másik útvonalat keressenek.

"Számítógép, holorendszer energiaellátását megszüntetni." rendelkezik Harkins, de az eredmény megint csak kudarc: "Nem végrehajtható. A fő energia-elosztó titkosítva." "Nagyon ügyes, Reg..." csóválja a fejét a parancsnok. "Biztonságiak Harkins parancsnoknak: elvesztettük, uram." "Van egy ötletem. Bemegyek." hagyja ott a konzolt Harkins.

Hamarosan már a gépházban van, ahol Torres felfigyel rá: "Maga ismerem! Maga Reg barátja, és van valami köze ehhez az egészhez, igaz?!" Harkins azonban ügyet sem vet rá, odasiet a legközelebbi konzolhoz, és munkához látva így szól: "Számítógép, elsődleges hutorendszert

leállítani." "Megorúlt?!" indul meg felé B'Elanna, "Az reaktormag-átszakadást fog okozni!" "Pontosan." mondja a parancsnok, ezzel lelövi a feléje siető hologramot. "Mr. Barclay..." áll fel a székéből Janeway, mikor Reg besiet a hídra, "Magyarázatot akarok azzal kapcsolatban, ami a hajómon zajlik!" "A Voyager érdekében cselekszem, kapitány." jelenti ki Reg, miközben megáll Kim mellett a műveleti tiszt konzoljánál, "Egyszerűen meg kell bízni bennem." "Eddig nem adott okot arra, hogy ne tegyem." "Számítógép, állítani a féreglyuk irányát a Delta Kvadráns 3658-as szektorának tízes rácsponthoz, és újraküldeni az üzenetet." "Írány beállítva. Továbbítás folyamatban." mondja a számítógép, miközben Barclay átsiet a tudományos munkahelyhez. A többiek csendben ácsorognak egy darabig, majd Kim megkérdi: "Kivel próbál kapcsolatba lépni, Reg?" Ám mielőtt Barclay válaszolhatna, megint a számítógép szólal meg: "Figyelem! Reaktorburok-átszakadás negyvenöt másodperc múlva." "Híd a gépházhoz: jelentést!" üzeni Janeway, a híd közepére sietve. Ekkor Harkins, és két biztonsági lép ki a liftből, majd a parancsnok így szól: "Állítsa le a programot, Reg." "Janeway a biztonságiaknak: behatolók a hídon!" "Számítógép, erőteret a tudományos munkahely köré." szól Reg, és a beugró egy jó lépéssel Harkinsék előtt szigetelődik el. "Figyelem! Reaktorburok-átszakadás harminc másodperc múlva." "Harry, menjen le a gépházba, akadályozzák meg az átszakadást!" szól Janeway, mire Kim elsiet. "Az az erőter nem fog segíteni magán, Reg. Vége." mondja Harkins. "Ez az utolsó lehetőségem." szól Barclay elszántan. "Reaktorburok-átszakadás húsz másodperc múlva." "Kapitány a teljes legénységhez: hajót elhagyni!" szól Janeway, majd miközben a hídszemélyzet a kijáratok felé indul, visszafordul Reg felé. "Így vagy úgy... De a program véget fog érni." mondja Harkins, miközben a számítógép megkezd az utolsó tíz másodperc visszaszámlálását. "Viszlát, kapitány." mondja végül Reg fájdalmas arccal, "Számítógép, programot befejezni." A holodeck kiürül, Barclay pedig ott marad lehajtott fejjel, néhány lépésre a parancsnoktól és a két biztonságtól.

Az asztrometriai laborban dolgozó Seven kíváncsian fordul a kinyíló ajtó felé, amin át egy feltűnően lelkes Neelix viharzik be: "Készen állok az órára!" "Úgy határoztam, nem hatékony módja az időm felhasználásának, hogy magát énekelni tanítsam." jelenti ki Seven. "De... De hát én... Én gyakoroltam..." "Az ön esetében a gyakorlás lényegtelen. ... A hangszálai képtelenek az alaphangsor megszólaltatására. A ritmusérzékének hiányáról nem is beszélve." Neelix erre nagyot fúj, majd letörten így szól: "A szónikus zuhany alatt olyan jól hangzom..." "Talán arra a helyszínrre kellene korlátoznia a próbálkozásait." véli Seven, majd mivel egy átellenben lévő konzol jelezni kezd, átsiet oda, faképnél hagyva a teljesen leledmedt talaxiait. Seven szemügyre veszi a kijelzéseket, majd aktiválja kommunikátorát: "Asztrometria hívja a hidat." "Mondja, Seven." jelentkezik be Janeway. "Észleltem valamit, ami egy mikro-féreglyuknak tunik, 194.6 és 63-as koordinátákon."

"Egy mikro-féreglyuk...?" kérdezi Janeway nagyokat pislogva, majd előbbre dől a székében. "Úgy vélem, egy üzenet érkezik rajta keresztül. ... Csillagflotta vészhelyzeti csatornán." A hídon dermedt csend támad, a hídszemélyzet tagjai döbbenetesen pislognak egymásra, végül Janeway feláll a székéből, és Kim felé indul: "Halljuk, Harry." Az először megszólaló adásból semmit nem lehet kivenni, mire Janeway így szól: "Próbáljon meg egy keskenysávú szűrőt iktatni a jelfeldolgozóba." A vétel így valamelyest javul, bár a hangszínt továbbra sem emlékeztet emberire, de a szavakat már nagyjából érteni: "...Hallanak engem? ... Itt Reginald Barclay hadnagy." "Ennyi volt. ... Akárki is ez a Barclay, abbahagyta a továbbítást." mondja Kim. "A mikro-féreglyuk összeomlik, nulla egész kétféle százalék másodpercenkénti ütemben." jelenti Tuvok. "Ez nem sok időt hagy nekünk." "Mire?" néz Chakotay Janewayre. "Hogy küldjünk vissza egy választ... És reméljük, hogy Mr. Barclay füle..." mondja a kapitány, miközben felsiet Kim mellé.

"Müködni kellett volna. Nem értem, miért nem müködött..." mondja Reg, mikor kilépnek a holodeckből a laborba. A bejárat felől Paris admirális érkezik, két újabb biztonsággal a nyomában. "Itt van hát!" mondja, mikor megpillantja Harkinst, "Átnéztem Mr. Barclay terveit, és úgy döntöttem, megér egy próbálkozást." "Már megpróbálkozott vele, uram. A felhatalmazása nélkül. ...

Nem sikerült." mondja a parancsnok. "Ezt sajnálattal hallom." néz Paris Barclayra. "Én szintén, uram. ... Méltányolom a belém vetett bizalmát, de... Nem szolgáltam rá." "Mit tegyek vele, admirális? ... Betört a laborba, kapcsolatba lépett a MIDAS-al, ellenszegült a letartóztatásnak..." "Nehéz helyzetbe hozott, fiam." mondja Paris, "Reméltem, képesek leszünk..." Ekkor hangjelzés szólal meg, amire az admirális felkapja a fejét. "Adást észlelünk." jelenti a közben érkezett technikusok egyike. "Honnan?" néz rá Paris. "A 343.6 és 27-es koordinátákról." "A féreglyuk..." mondja Reg döbbenet. A következő pillanatban megszólal egy torz hang, amiből talán csak annyit lehet sejteni, hogy noé. "A Voyager...!" mondja Paris. "Reg, segítsen." indul Harkins az egyik konzol felé, "Tisztítsuk meg a jelet!" "Csökkentse a szuro sáv szélességét nulla egész három kilohertz-el." mondja Barclay, miközben ő is elfoglalja a helyét egy konzolnál, az admirálissal a nyomában. "Itt Kathryn Janeway kapitány. Hall engem?" "Azt hiszem, önt keresi." sandít Harkins Regre. "Kapitány..." "Itt Reginald Barclay hadnagy." hallatszik Reg hangja a Voyager hídján, mire mindenki elmosolyodik, "A Csillagflotta Foparancsnokságról." "Jó hallani a hangját, hadnagy." "Régóta várjuk már ezt a pillanatot." "Az érzés kölcsönös." üzeni Reg, "Sajnálatos módon a mikro-féreglyuk összeomlóban van, csak pár pillanatunk maradt..." "Értettem. Továbbítjuk a hajónaplókat, legénységi jelentéseket, és navigációs felvételeket... Most." üzeni Janeway, odaintve Tuvoknak, aki erre bólint. "Nyugtázva. ... Mi pedig továbbítjuk az új hiper-szubtéri kommunikációs technológia leírását." "Reméljük, egyszer használhatjuk majd rendszeres kapcsolattartásra. És csatolunk néhány... Módosítás javaslatot a kommunikációs rendszerükhöz." "Beépítjük őket, amilyen gyorsan lehet." mondja Janeway Barclay szavaira. "Van itt még valaki, aki szintén szeretne mondani valamit." mondja Reg, majd a mellette álló Paris admirálisra pillant. "Itt Paris admirális." Tom erre meglepetten kapja fel a fejét, miközben Janeway így szól: "Üdv, uram." feleli Janeway. "Hogy tartják magukat az emberei?" "Remekül. Példás legénység." válaszolja Janeway, közben odasietve Tom mellé, "A fiát is beleértve." "Mondja meg... Mondja meg neki... Hogy hiányzik." "És hogy büszke vagyok rá." Janeway kezét a megrendült Tom vállára téve hallgatja az idősebb Paris szavait, majd így szól: "Hallotta önt, admirális." "A féreglyuk összeomlik." mondja Reg. "Azt akarom, hogy tudják, megteszünk, mindent, hogy hazahozzuk magukat." üzeni gyorsan az admirális. "Ezt nagyra értékeljük, uram. Tartsanak szabadon nekünk egy dokkot." "Reméljük, hogy..." Janeway szavai lassan belefutnak a zajba, majd a kapcsolat megszakad. "Ennyi volt. Eltuntek..." mondja Reg halkan. "Megcsinálta, Reg." sóhajt fel Harkins, "Sajnálom, hogy kétkedtem magában." Reg erre csak szomorúan bámul maga elé, mire Paris megkérdi: "Miért lógatja az orrát, Mr. Barclay?" "Mert... Mert véget ért, uram." "Nem." csóválja meg a fejét az admirális, "Nem, hadnagy. Én mondom... A Voyager-tervezet még csak most kezdődik. ... Hála önnek."

"Ismeri valaki ezt a Barclayt?" néz körül Torres az étkezőben, miután a helyiséget bejáró Neelix pezsgőt töltött neki. "Bátorkodtam átnézni a személyi állományát." mondja a Janeway felé tartó Doktor, "Meglehetősen... Színes... Volt a pályafutása. A szokatlan orvosi háttéréről nem is beszélve. ... Számos betegségből épült fel, mint például transzporter-fóbia, és holo-függőség..." "Nos, bármilyen gondokkal küzdjön is, értünk kiállt, az biztos." jelenti ki Janeway. "A Csillagflottának ezért el kellene léptetnie." mondja Chakotay. "Befejeztem a Mr. Barclay által küldött adatokat." mondja a társasághoz csatlakozó Seven, majd átad egy jegyzetfüzetet Janewaynek, "A hiper-szubtéri technológia ígéretes. Úgy vélem, a jövőben számíthatunk további kommunikációra a Földdel." Erre boldog moraj hangzik fel, majd Neelix szólal meg: "Ez pohárköszöntöt kíván." "Vállalja a megtiszteltetést, Tom?" néz Janeway Parisra. Az nagy levegőt vesz, majd a poharát felemelve így

szól: "Az... Apámra. Jó tudni, hogy még megvan. ... És a Voyager legénységének legújabb, tiszteletbeli tagjára, Reginald Barclayra... Bárki vagy is." "Éljen! ... Mr. Barclayra."

"Gratulálok." mondja Deanna Regnek Barclay lakásának nappalijában, miután koccintottak egy-egy pohár pezsgóval. "Nos, nem vagyok biztos benne, hogy megérdemlem a gratulációt." "Ugyan miért? Ez komoly eredmény!" "A... A segítséged nélkül nem ment volna." "Harkins parancsnok mit szólt hozzá?" "Hát, azt... Azt hiszem, elégedett volt." "Miért ne volna az? Jó fogás vagy." "Hát... Nem akarná mindenki, hogy a sógornője egy olyan híru alakkal találkozzon, mint én vagyok." "Ez egy új kor kezdete." jelenti ki Troi, majd közelebb húzódva Reghez, folytatja, "És most... Mondj el mindent a szerencsés hölgyről. Részleteket akarok..." "Nos... A neve... Hope." "Viccelsz." jelenti ki Deanna hitetlenkedve. "Nem." rázza a fejét Reg, "És..." Ekkor Neelix ugrik fel kettejük közé, kis zavart okozva a beszélgetésben, meglepetésükben ugyanis mindketten felnevetnek. "És szereti a macskákat." fejezi be a mondatot Reg, miközben Deanna simogatni kezdi Neelixet, a hófehér bundájú perzsamacskát.

130. Fair Haven – Álomrév

Az állomás hosszú faperonja mellett álló szerelvény gozmozdonya fehér gozbe burkolja a csomagok kipakolásában segédkező hordárokat, a peron fölötti tetorol lógó táblán a Fair Haven helységnevét olvasható. A vonatról leszállt utasok útnak indulnak a tizenkilencedik század végét idéző városka macskaköves utcáin, útjukat egy-egy kisebb birkanyáj, és mindenfelé vidáman játszadozó gyerekek, meg néha egy-egy kétkerekű lovas kocsi keresztezi. A napsütötte városka a vidéki nyugalom, és az egyszerű örömök légkörét ontja magából, lakói barátságosnak, és közvetlennek tunnek.

Egy fölöttébb ismerős kinézetű fiatalember sétál az egyik utcán, egyszerű ruhája közeposztálybeli hovatartozásról árulkodik. "Jó reggel, Tom!" köszön oda egy, a háza előtt söprögő harminc körüli Tom Parisnak, merthogy róla van szó. "Jó reggelt, Grace." hajítja meg magát Paris a nő felé, mielőtt folytatná útját. Azonban nem jut messzire, pár lépéssel odébb ugyanis egy futva érkező, testes, bajszos férfi állja útját: "És... Hová megyen?" "Sullivanhez." mutat Paris egy nem messze lévő épületre, "Akar velem jönni?" "Ah, bár tehetném, de vón' egy kis probléma." "Ah, tényleg?" "Úgy tudja meg, Tommy fiú, a Mi Urunk remek feleséggel áldott meg engemet, sose felejttem a napot, miko' találkoztunk. Épp a Deline-i vásárba mentem... Vagy a Kilkee-i vót? Remek pisztrángokat fognak ám Kilkeeben ilyentájt..." "Ki is beszélt nekem a pisztrángoktól..." ráncolja a homlokát Paris. "Timothy Ryan, Isten nyugosztalja, ő aztán tudta a pisztrángot. Szegény ember ripsz-ropsz hótt meg, azt mondták, torokgyík vitte el, de el ne higgye! Az özvegy Moira verte szemmel..." "És... A lényeg..." kérdezi Paris, kezdvén kissé terjengősnek ítélni a beszélgetést. "Hát, a feleségem meg én... Összekaptunk kicsinység... Hej, sosem hordott jobb asszonyt a hátán a Föld..." "Megint kidobta magát." állapítja meg Paris. "Nincs másom, csak a ruha, ami rajtam van." "Mennyi..." húzza el a száját Paris, elohalászva néhány pénzürmét a zsebéből. "Egy schilling... Vagy ketto, elég vón." Tom a férfi kezébe nyom pár pénzdarabot: "Az aprót tartsa meg." "Az Isten megáldja, Tommy fiam!" hálálkodik a bajszos, ezzel sietosen távozik. Paris nagy levegot véve néz körül a tér széléről, ahol ácsorog, majd újfent nekiindul. Célja a tér túloldalán egy virágáruslánnyal egyezkedő, elegánsan öltözött Kim: "Harry..." "Eh..." fordul felé Kim bosszúsan, "Nem Sullivannél kellett volna találkoznunk?" "Ah, bocs, de eltértett a... Látvány." "O Maggie." mutatja be Kim a lányt Parisnak. "Találkoztunk már." biccent az, majd odaszól a fiatal nőnek: "Megbocsát nekünk..." "Örültem a találkozásnak, Harry..." mondja Maggie. "Szintúgy." bólint Kim, miközben Paris elvonszolja onnan. "Mi ez a sietség?!" méltatlankodik Kim valamivel odébb. "Egy bölcs tanács: Maggie O'Hallorant kerüld el. Egy disznópásztornak ígérték, nem akármilyennek." "Lánytestvére nincs..."? kérdezi Kim reménykedve. "Kéne, mi?" "Ah, egy kis módosítás a programban mindent megoldana..." "Nem, nem! Egy szemernyit se változtatok!" jelenti ki Paris, "Fair Haven tökéletes, épp úgy, ahogy van." "Hát, Tommy fiú, a leprechaunokat is kifejeltette..." néz körül Kim, mire Paris felnevet: "Nem, se leprechaunok, se idegenek, se csillaghajók. Olyannak akarom ezt a helyet, hogy a legénység beleélhesse magát." Közben egy kerékpár áll meg csengetve, nem messze tőlük, és a reverendát viselő Doktor száll le róla: "Jó reggelt, atyafiak." "Ah... Hallott valami jó gyónást mostanában?" kérdezi Paris. "Doktor-beteg bizalmas viszony, Mr. Paris." mondja a Doktor rosszállóan. "Ah... Harry még nem járt Sullivannél, nincs kedve bejönni?" "A szaván fogom." bólint a Doktor, "De legkésőbb tizenhárom nulla-nullakor távoznom kell." "Orvosi vészhelyzet?" kérdezi Paris, miközben a Doktor nyomában elindulnak Sullivan kocsmájának ajtaja felé. "Nem egészen. A prédikációt gyakorlom a vasárnapi misére..." Kim, hogy kicsit elterelődött róla a figyelem, megtorpan, és visszafordul a tér túloldalán a napsütötte oldalon álló Maggie felé, aki rámosolyog. "És elvárom, hogy maguk, bunós lelkek, ott legyenek." mondja a Doktor, ezzel belép a kocsmába, Paris pedig aggódalmas arccal pillant Kimre: "Csak viccel, ugye?" "Neked kellett az eredetiség..." von vállat Kim, mire Paris csak a fejét csóválja.

"Rajta emberek, lássam a téteket!" kiabálja Paris az kocsmában, egy kalappal járkálva körbe. "Három bob Liamre." mondja a korábban már megismert bajuszos férfi, pár pénzdarabot pottyantva a kalapba. "Öt schilling Liamre." lép a Doktor Paris mellé, mire Tom rosszálló pillantást vet rá: "Meg akarja bántani Harryt...?" "Na jó..." húzza el a száját a hologram, "Két schilling Mr. Kimre. És csodáért fogok imádkozni." A doktor ezzel odébb megy, mire a bajuszos lecsap rá: "Bocsásson meg, atyám, de lelki támaszra volna szükségem." "Ma szabadnapos vagyok." próbál kitérni a Doktor. "De megint megszegtem az Ötödik Parancsolatot." A Doktor erre bosszúsan felsóhajt, majd miközben kiveszi a bajuszos kezéből a poharat, így szól: "Mondjon el tíz Miatyánkot, és holnap keressen fel." A bajuszos erre gyorsan keresztet vet, a Doktor pedig a begyújtott pohárral a kezében átfurakszik a tömegben egy asztalhoz, ami mellett az ingujjra vetkozott Kim ül egy tagbaszakadt fickóval szemben, jobb kezeik szikanderhez összekulcsolva. A Doktor háromszor az asztalhoz üti a vastag talpú poharat, mire megkezdődik a küzdelem. Miközben az asztal körül összegyűltek nagy hanggal bíztatják Liamet, aki a jelek szerint a 'sportág' itteni bajnoka, Janeway érkezik a kocsmába. A kapitány érdeklődve néz körül, majd a söntéspult felé veszi az irányt. "Mi lesz?" fordul felé a csapos, egy magas, jó kiállású, enyhén borostás férfi. "Pár barátomat keresem." "Itt csak barátok vannak." "És Tom Parist nem látta-e köztük?" kérdezi Janeway elmosolyodva. "Épp ott van..." biccent a csapos a Kimék körül gyülekező tömeg felé, "Az ifjú Harryvel. ... Nagy az izgalom. De Liamet három éve nem győzte le senki." "Mindenben van elso alkalom." jelenti ki Janeway bizakodón, mire a csapos alaposan megnézi magának, majd így szól: "Optimista, igaz-e?" "Realista." jelenti ki Janeway, ezzel elindul a csoportosulás felé. Ott Kim éppen vesztesre áll, keze már majdnem eléri az asztal lapját, de Harry végül összeszedi magát, és egyetlen folyamatos ellentámadással megfordítja a meccs végkimenetelét. "Tudtuk, hogy képes rá, zászlós." jelenti ki a Doktor, miközben a közönség gyorsan széteszik, Janeway pedig vidáman áll meg Paris mellett: "Szóval ez az a program, amiről olyan sokat hallok mostanában..." "Üdv a fáradt utazónak." bólint Paris. "Ezúttal tényleg felülmúlta önmagát." néz körül Janeway, "Mindenkor. Egy apró részletet kivéve." "Tényleg..." Janeway erre a kocsmacégerére mutat: "A hárfa. Fordítva van." "Ah... Kritizálni mindenki tud." húzza el a száját Tom. "Amennyire én emlékszem, a kapitány jó ismerője az írek történelmének." jegyzi meg a Doktor. "Utálok tönkretenni egy bulit, de van egy kis dolgunk. ... Egy neutron-hullámfőnt közeledik. Kilences." mondja Janeway. "Kilences..." kapja fel a fejét Kim, mire Janeway jelentősegteljesen bólint, és a kijárat felé indul. "Bocs, fiúk, hív a kötelesség." néz körül Paris, majd a Doktor és Kim után Janeway nyomába szegődik. Az ajtónál azonban a bajuszos megállítja: "Ööö... Hullámfőnt? Az meg mán mi az istenharagja?" "Ahm... Egy jó kiadós vihar." feleli Paris rövid gondolkodás után, majd a többiek után siet. Janeway az ajtó közelében várja, hogy emberei távozzanak, közben mintegy véletlenül rajta felejt a tekintetét a csaposon, aki szintén alaposan megnézi magának. Janeway végül elmosolyodik és a többiek után siet.

"Borg azonosító: 3472. Részecske-sűrűsödés-anomália." mondja Seven, miközben a tisztikar egy része az asztrometriai laborban figyeli a szenzorok által a közelgó hullámfőntől szolgáltatott adatokat. "Honnan jön?" kérdezi Paris kissé nyugtalanul. "Úgy vélem, két neutroncsillag ütközése kelthette. ... A hullámfőnt kétszáz ezer kilométer per szekundumos sebességgel halad... A kiterjedése három egész hattized fényév." "Mennyi idő, míg ideér?" érdeklődik Chakotay. "Körülbelül tizenöt óra." feleli Seven, miután gyorsan kiszámította az érkezési időt. "De máris észleljük a hatásait." jegyzi meg Torres, "A neutronsugárzás zavarja a plazmaáramlást. Nem tudunk görbültre gyorsítani." "Az impulzusmeghajtás nem lesz elég, hogy hagyjuk ezt a vacakot." mutat rá Paris. "Akkor át kell vészelnünk." jelenti ki Janeway, "Létrehozunk egy inverz görbületi mezőt... Kivetjük a horgonyt. Annak a turbulenciától meg kell védenie." "És a sugárzás?" kérdezi Chakotay, "Csak egyre rosszabb lesz." "A Doktor készítsen oltóanyagot a legénységnek. ... Sárga készültség. Tom, B'Elanna, kezdjék meg a hajtóműmegátalakitását." "Igen, asszonyom." bólint Paris. "Deszkázzuk be a fedélzeti nyílásokat!" szól Janeway, és a csapat ezzel szétszéled, ahogy mindenki siet a dolgára.

A kihalt, félhomályos étkezőben egy jegyzetfüzetet tanulmányozó Janeway a konyha felől hallatszóló léptekre félig hátrafordul, így Neelixet pillantja meg. "Kapitány...?" "Csak az éjszakai muszak..." "De hát már éjfél is elmúlt." "Akkor ideje szünetet tartani." teszi félre Janeway a jegyzetfüzetet. "Megengedi?" mutat Neelix Janeway mellé, aki megrázza a fejét: "Rám férne egy kis társaság." Neelix letelepszik a kapitány mellé, aki nem kimondottan vidám hangon belekezd: "Ez a közeledő hullámfront... Elohozott pár kellemetlen emléket." "Hogyhogy?" "Tudja, egy farmon nottem fel Indianában. A nyári hónapok alatt mindig volt pár borzalmas vihar. Ahogy az első villám ellobbant, már menekült is mindenki." Neelix elmosolyodva bólogatni kezd, majd így szól: "Nálunk a Talaxon is volt sokszor ítéletido. Én... Én mindig élveztem egy-egy jó ionvihart." "Felolem viszont lehetne tiszta az ég minden egyes nap." "Ahm, most hogy így felhozta... Aggódok az elkövetkező pár nap morálja miatt. A légénység nincs hozzászokva a nyugton üléshez." "Javaslat?" "Úgy látszik, Fair Haven mindenki szereti. Azon gondolkodtam, bevezethetnénk a nyitott kapuk rendszerét a holodeckre, és folyamatosan futtathatnánk a programot egész nap. Az emberek hadd jöjjenek-menjenek, ahogy nekik tetszik." "Engedély megadva." bólint Janeway, "Fair Havenból épp most lett viharmenthely." "Ahm..." mondja Neelix felállva, "Én magam épp oda készültem. Nem tart velem? ... Van egy kedves kisvendéglo, az Oaks and Lamb. A tulaj felajánlotta, hogy megtanítt pár receptjére." "Nem, köszönöm. Nekem még dolgom van." "Rendben." bólint Neelix, ezzel távozik. Janeway gondolatai azonban a jelek szerint a talaxiai után indulnak, legalábbis a kapitány ez után már csak maga elé bámulva ücsörög, szórakozott mozdulatokkal forgatva kezében egy kávésbögrét. Végül aztán ő is a szimulációban köt ki, egy faasztalokkal, és székekkel teli helyiségben, ahol első látásra mintha nem volna senki. Azonban hamarosan ismerős hang szólal meg: "Mi lesz?" Janeway a jelek szerint Sullivan kocsmájában van, és széles mosollyal fordul a csapos felé, aki valószínűleg maga Sullivan. A férfi épp a székeket pakolja az asztalokra éjszakára, ám most megállt, hogy megvárja Janeway választ. "Egy csésze tea jól esne." "Épp most készítettem..." mutat Sullivan az egyetlen székektől mentes asztalra, ahol egy teáskanna, és egy csésze áll, "Tejszínt?" "Kérnék." Sullivan egy második csészéért, és tejszínért indul, és miközben visszamegy velük az asztalhoz, megkérdi: "És... Mi hozta Fair Havenbe, Miss...?" "Kathryn. ... Csak átutazóban vagyok... Hazafele menet." "Mennyi ideje van már úton?" kérdezi Sullivan, közben megtöltve a Janewaynek hozott csészét. "Öt éve. Majdnem hat." mondja a kapitány, leülve az asztalhoz. "Biztos honvágya van." "Nem." jelenti ki gyorsan Janeway, majd elmosolyodva beismeri: "Néha... Köszönöm." Sullivan megfordítja az asztal melletti másik széket, és lovagló ülésben telepszik le rá, karjait a háttámlán nyugtatva. "Kaetne a forgoa." mondja a férfi, mire Janeway ránéz: "Fordítás?" "Száz ezer üdvözlöt. Egy régi ír mondás. ... Itt csak barátok vannak." Janeway ezen eltöpreng: "Egy nagynénémnek is volt valami hasonló mondása... Egy idegen egy olyan barát, akivel még nem találkoztál." "Határozottan ír." bólint Sullivan. "A természete is íres volt. ... Sot, azt hiszem, volt is egy birtokuk valahol erre. County Clair-ben." "Ah... Akkor... Közelebb van az otthonához, mind gondolná... Katie... O'Clair." Janeway erre zavartan mered Sullivanre pár pillanatig, végül menekülore fogja a dolgot: "Tudja, később van, mint hittem. Elég ideig feltartottam már." "Ah, maradjon csak..." próbálja visszatartani Sullivan a kijárat felé induló Janewayt, "A nagynénje arra nem tanította meg, hogy udvariasság anélkül távozni, hogy játszana egy játszma karikást?" "Tényleg nem maradhatok... Köszönöm a teát." "Attól fél, hogy veszít?" kérdezi Sullivan, mire Janeway megtorpan, visszafordul, és végigmérve a férfit, kijelenti: "Ritkán veszítek." "Bizonyítsa be." bólint Sullivan, mire Kathryn lassan visszasétál hozzá: "Egy játszma...!" "Eloveszem a táblát." mondja Sullivan elégedetten. A Sullivan által ajánlott játék kellékei egy jó arasznyi fatüskékkel ellátott tábla, és néhány fakarika, amelyeket a tábla tüskéire kell dobálni. Mikor az éppen soros Sullivannek sikerül a harmadik karikáját is ugyanarra a tüskére dobni, elégedetten jelenti ki: "Megint egy nagykarika." "Nem meglepo, belül lépett a sörfolton." mutat Janeway a padlóra. "Nem léptem." jelenti ki Sullivan. "De lépett, fél csizmányit, aztán meg visszahúzódozt, hátha nem veszem észre." "Ezek a csizmák..." néz le Sullivan a lábbelijére, "A felükkel nagyobbak, úgyhogy a lábam bennük sose nyúlt át a vonalon. ... Maga jön." Janeway erre megpuszítja a kezébe vett fakarikák egyikét, mire Sullivan megjegyzi:

"Az, hogy kedveskedik a karikáknak, nem segíti ki..." "Majd meglátjuk." mondja Janeway, ám a dobás rosszul sikerül, a karika lepattan a tábláról. "Verje meg az..." bosszankodik Janeway. "És segíteni az ördög se fog." csóválja a fejét Sullivan. "Hát, mégis lehet, hogy nem a karikákban vagyok a legjobb. ... Mit szólna szkanderhez?" "Az nem nonek való, Katie. Baja eshetnék..." "Eroseeb vagyok, mint amilyennek látszom." jelenti ki Janeway, lekönyökölve a söntésre, mire Sullivan megkerüli azt, és megfogja Kathryn kezét, aki azonnal letámadja, és a férfinak épphogy csak sikerül megakadályoznia, hogy máris legyőzzék. Ezen mindketten felnevetnek, majd immár komolyabban nekikészülnek, miközben Sullivan megjegyzi: "Eros a fogása..." "A magáé se rossz..." mondja Janeway, ezzel mindketten nekifeszülnek. Sullivan persze különösebb erolködés nélkül tart ellen Janeway kezének, közben pedig megjegyzi: "Nem tudom nem észrevenni, hogy lábbal is, mellel is a pultnak támaszkodik..." "Hogy gondolja másképp, hogy győzhetek..."? kérdezi Janeway vidáman, közben a másik kezével is belekapaszkodva Sullivan jobbába, majd végül szinte teljes testsúlyát a férfi kezére helyezi. Sullivan párszor felnyög, de továbbra is tartja magát, Kathryn viszont lassan majd megpukkad a nevetéstől. "Na... Mi lesz, megegyezünk döntetlenben?" kérdezi végül Sullivan. "Nekem jó..." préseli ki magából Janeway erolködve, majd elengedi a férfi kezét, aki megkönnyebbülve sóhajt fel. Miután mindketten kiszuszogták magukat, Sullivan újabb ajánlattal áll elő: "Egy futóverseny az állomásig, meg vissza..."? Janeway egyelőre nem válaszol, csak színpadias mozdulatokkal dajkálja egy darabig sajgó jobb karját, majd kortyol egyet a valamivel odébb álló pohár italból. "Jó új baráttra lelteni... És maga nagyon kellemes társaság." "A hízélgés a bolondok eszköze." feddi meg Kathryn Sullivant. "Egy újabb okosság valamelyik nagynénjétől?" "Nem. ... Jonathan Swifttel." "Swift? Nem hallottam róla." "Író volt." "Sose érdekelt az olvasás." "Nagy kár. A világ legnagyobb írói közt sok író volt." "Hát, úgy mondják, a doktornak nagy könyvtára van, és... Legközelebb ha látom, majd megkérdelem tőle... Nem kérhetek-e kölcsön egyet-kettőt." Ekkor kinyílik a ház hátsó, lakórésze felé vezető ajtó, és egy Janewayjel nagyjából egykorú, vagy talán kissé idosebb nő lép be rajta: "Jó reggelt." "Jó reggelt..." fordul felé Sullivan, majd zsebóráját eloszedve megnézi az időt: "Nagy ég, nézd már az időt... Frannie, gyere ide... Van itt valaki, akinek szeretnék bemutatni." A nő odalép Sullivan mellé, és szemügyre veszi Janewayt. "Katie O'Clair... O a feleségem, Francis." "Örülök, hogy találkoztunk." nyújt kezét Janeway a nonek. "Remélem, Michael nem nyúzta a fülét egész éjjel." "A fülem, a könyököm..." legyint Janeway. "Szkanderezünk." szúrja közben Sullivan vidáman. "Ah... Micsoda úriember." vet egy rosszálló pillantást Frannie a férjére. "Nos... Nagyon köszönöm a szíveslátást, de most már tényleg muszáj mennem." mondja Janeway, sietosen a kijárat felé indulva. "De... Nézzen még be, mielőtt elhagyná a várost." "Úgy lesz." int Janeway, majd mielőtt kilépne az ajtón, futólag visszanéz Sullivanre.

"Ha szédülést érez, azonnal jelentkezzen a gyengélkedőn." mondja a Doktor, miután beadott egy injekciót a gyengélkedő egyik ágyán ülo légénységi tagnak, aki köszönetet mond, majd a kijárat felé indul. Ott majdnem beleszalad a nagy lendülettel érkező Janewaybe, akinek melleleg füléig ér a szája. "Jó reggelt, uraim!" mondja a kapitány, tekintve, hogy Paris is jelen van, a Doktorhoz hasonlóan épp oltásokat osztogatva. "Már inkább délután..." fordul felé a Doktor, "Elaludt?" "Holodeck." mondja Janeway, miközben leül az ágyra, hogy a Doktor beolthassa. "Fair Haven?" érdeklődik Paris. "Üdv a fáradt utazónak." sandít rá a kapitány. "Még nekem is el kell ismernem, Mr. Paris legújabb munkája meglehetősen sikerült." mondja a Doktor, mire Janeway nagy szemeket mereszt rá: "Húha, nagy elismerés egy hologramtól." "Ah, azon gondolkodtam, kapitány..." lép Paris Janeway mellé, miután a Doktor beadta a kapitánynak az oltást, "Ha már úgyis van ez a nyitott kapuk rendszere, talán... Kiterjeszthetném Fair Havent a kettes holodeckre. Úgy lenne egy kis helyem készíteni egy tengerpartot." "Mindenképpen." bólint Janeway. "Ha már az újításokról van szó..." mondja a Doktor, "Arra gondoltam, kaphatna nagyobb jelentőségű szerepet a karakterem..." Paris erre alaposan megnézi magának a hologramot, mire az gyorsan folytatja: "Az ön által választott időben a település papja a közösség legjobban becsült tagja volt, akit nagy becsben tartottak." "Ah... Ez egy jó ötlet, Doki!" jelenti ki Paris feltunoen készségesen, minek hallatán Janeway azonnal

gyanút fog, "Elküldhetnék Mulligan atyát zarándoklatra a közeli kolostorba, ahol... Némásági fogadalmat tenne..." Janeway ekkor már úton van Paris felé, és karon fogva a kijárat irányába kezdi vonszolni, "És soha többé nem szólalna meg!" fejezi be az ötletet Paris faarccal, mire a Doktor pár pillanatig elképedve bámul rá, majd dühösen szól utána: "Azt próbálja meg...! Szent Patrik napjáig mondogathatja az Üdvözlégy Máriákat..."

Janeway és Paris még akkor is nevetgélnek, mikor kilépnek a hídra a turbóliftbol. "Ido?" kérdezi a kapitány Tuvokot. "Harminc másodperc." "Lássuk." szól Janeway elszántan, majd a székehez siet, és Paris is elfoglalja a kormányos helyét. A fomonitoron megjelenik a neutron-hullámfront eloorse, egy kékeszölden gomolygó fal. "Figyelem, mindenki, itt a kapitány. Ütközésre felkészülni." A Voyager egyre hangosodó morajlás kíséretében rázkódni kezd, majd a fomonitoron át látható, ahogy a pajzsburok felvillan, mikor érintkezésbe lép a hullámfronttal. A rázkódás hamarosan csendesedik, majd Tuvok szólal meg: "Túl vagyunk a külső hullámon. A turbulenciák gyengülnek, a pajzs kitart." Janeway felsóhajt, majd megkérdi: "Károk?" "Van egy repedt plazmacsatornánk a kilences szinten." jelenti Kim. "Menjen a javítócsoporthoz." szól Janeway, majd otthagyja a széket, "Marad a sárga készség. ... Reméljük, ez volt a legrosszabbja..."

"A kapitány magánnaplója. Tíz óra telt el, hogy a vihar elért bennünket, és további három napra számítunk, míg elvonul fölöttünk. A légénység jó hangulatban van, és sokan közülük felkeresték Fair Havent. ... Én magam találkoztam ott egy érdekes emberrel, és egy időre el is felejtettem, hogy hologram. Nem voltunk igazán... Összeférhetők. De hát Mr. Paris nem kimondottan az én elvárásaim szerint programozta."

Janeway úgy sétál az egyik holodeck bejárata felé, mintha csak épp arra volna valami dolga, majd miután körülnézve megállapította, hogy éppen nem látja senki, besurran a biztonsági ajtón át a szimulációs térbe. A holodeck nem üzemel, Janeway pedig a vezérlokkonzolhoz sietve így szól: "Számítógép, megjeleníteni a Michael Sullivan nevű Fair Haven karaktert." A hologram megjelenik Janeway mögött, aki alaposan szemügyre veszi, majd így szól: "Paraméter-módosítás a következők szerint: egy tizenkilencedik századi, harmadéves Trinity College hallgató műveltsége." "Módosítás kész." jelenti a számítógép pár másodperc múlva. "Most pedig... Hozzáférést a karakter interaktív szubrutinjaihoz. ... Legyen kihívóbb." "Pontosítsa." "Kapjon egy kicsit... Összetettebb személyiséget." "Pontosítsa." Janeway erre bosszúsán felsóhajt, majd hosszas töprengés után óvatosan így szól: "Legyen szókimondóbb. Magabiztos, nem ilyen tartózkodó. ... És érdekeltje jobban a körülötte lévő világ." "Módosítás kész." szól a számítógép kisvártatva. "Helyes... Helyes..." bólogat Janeway, majd a hologram elé lépve folytatja: "Most... Növelni a karakter magasságát... Három centiméterrel. ... Arcszorítást eltávolítani." Sullivan borostája eltűnik, mire Janeway elhúzza a száját: "Nem, az előbb jobb volt. Vissza, úgy két napos borostát. ... Így már jobb. ... Ah, még valami... Hozzáférést a személyes szubrutinjaihoz, a család karaktereihez. ... Feleséget törölni." mondja Janeway ridegen. "Módosítás kész." Janeway elégedetten elmosolyodik, majd megszemlélve a kissé átszabott hologramot, így szól: "Örülök, hogy találkoztunk, Mr. Sullivan."

Az étkezőben, egy kétszemélyes asztalnál ülő Tuvok kissé rosszul néz ki. Egy darabig szaporán pislog, majd a halántékához emelt kezére támasztja a fejét. Hamarosan a teli tálcájával épp helyet kereso Seven áll meg vele szemközt: "Rosszul van, parancsnok?" "Enyhe... Egyensúlyvesztést tapasztalok, és némi emésztoszervi problémákat is." "Urbetegség." állapítja meg Seven. "Valószínűtlen. Nem vagyok hajlamos arra az állapotra." jelenti ki gyorsan Tuvok. "Talán el kéne mennie a gyengélkedőre." véli Seven, letelepedve a vulcani asztalához. "Rendben leszek." nyugtatja meg Tuvok, így Seven hozzálát az evéshez. Hamarosan Kim és Paris érkezik az étkezőbe, épp egy vita közepén tartva. "...Megismétlem, több kód kellene." mondja Kim. "A kód lehangoló." mutat rá Paris. "Eredeti." érvel Kim. "Veszélyes." tiltakozik Tom. "De... Ah, na jó. Akkor legyen világítótorony is." próbálkozik Kim kerülő úton. "Ez Fair Haven, Harry! Napsütés...!" A páros közben megérkezik Sevenék asztalához, Kim pedig segélykéron fordul a vulcani felé: "Tuvok, mit

gondol? Ír tengerpart, köddel, vagy köd nélkül?" "Nincs véleményem." morogja a vulcani, akit most inkább a saját problémái kötnek le. "O még meg sem látogatta a mi kis Paradicsomunkat." jegyzi meg Paris. "És nem is áll szándékomban." jegyzi meg Tuvok. "Pedig szerintem kedvelné, parancsnok. Remek hely a meditációra." mondja Kim. "Így van. Képzeld csak el magát, egy szirt tetején ül, magasan az óceán fölött... Sós levego... A felágaskodó, majd a szikláknak rontó hullámok ritmusa... Egy kis halászhajó ringatózik odalent a vízen, fel és le... Fel, és le..." Seven gyanakvón veszi szemügyre a látvány leírásába magukat teljesen beleélt, közben széles mozdulatokkal gesztikuláló Parist és Kimet, mert nagyon úgy tunik, hogy azok észrevéve Tuvok nyomorúságos helyzetét, megpróbálnak alaposan kitolni a vulcanival. "Értem a lényegét... Zászlós. Köszönöm." morogja Tuvok, ismét megtámogatva a fejét. "Ürühús, tejszínes káposzta, vagy vérpástétom?" kérdezi ekkor a Kim és Paris közé lépo Neelix. "Magyarázat?" érdeklodik Seven. "Egy hagyományos ír vacsorát készíték ma délután az Oaks and Lamb-ben, de nem tudom eldönteni a fofogást." "Vérpástétom. Az a nyero." jelenti ki Paris, közben futólag Tuvokra sandítva, aki, ha nem lenne történetesen színes boru, mostanra már valószínűleg üde zöld színben pompázna. "Tudja..." sóhajt fel Neelix, "Eloszor én is arra gondoltam, de replikálni azt a sok belsőséget... Elég macerás volna, és... Valahányszor felmelegítem a vért, elkezd alvadni, és nyúlós lesz..." Tuvok arca ekkor néhányszor megrándul, majd a vulcani asztal szélébe kapaszkodva talpra küzd magát, és síri hangon így szól: "Ha megbocsátanak... Azt hiszem, mégis... Felkeresem a Doktort." Ezzel elengedi az asztalt, és igyekezve megőrizni méltóságának maradékát, kibotorkál az étkezőből, miközben Kim és Paris ártatlan képpel néznek utána.

Janeway korhu öltözékben lép ki Sullivan kocsmájának ajtaján, majd a piactéren az egyik árus portékáját nézegeto nohöz sietve megszólítja: "Bocsánat, hölgyem..." "Igen?" "Nem látta Michael Sullivant?" "A kocsmában kén' megnéznie." "Onnan jövök." "Ah... Akko' a vasútállomáson lesz." Janeway kérden mutat az egyik utca irányába, mire a no bólint: "Igen." "Köszönöm." szól Janeway, ezzel útnak indul.

Hamarosan már az állomásnál van, ahol Sullivant egy padon ülve találja, a férfi egy kisméretu könyvet olvas elmélyülten. "Bocsánat, uram..." szólítja meg, "Indul mostanában vonat?" "Attól... Attól tartok, épp most késte le." néz fel Sullivan a könyvből, "Üljön le, várja meg a következőt." Janeway letelepszik a padra Sullivan pedig megkérdi: "Ismeri ön... Jane Eldont?" "Eldon..." töpreng Janeway, "Nem hinném, hogy találkoztam vele." "Meg is ijesztett volna, ha azt mondja, találkozott... Hetven éve halott." Janeway erre felnevet, miközben Sullivan folytatja: "Tudja épp... Épp a költészetéről töprengtem. Az én ízlésemnek túl régies. Mit gondol?" "Nem ismerem a munkáit." csóválja a fejét Janeway. "Tényleg? És Shawn Golgotee-t? Hasonló rímképleteket használt." Janeway erre zavartan rázza meg a fejét, mire Sullivan vidáman megjegyzi: "Volna mit bepótolnia. ... Nos, én minden délután itt vagyok. Néha csatlakozhatna. ... Próbáltam költészetrol beszélgetni Shane-el, de az o képességei kimerülnek a limmerickeknél." "Örömmel." mondja végül Janeway, majd futólag a mögöttük levo állomásépületre pillantva hozzáteszi: "Bár ez elég fura hely az olvasáshoz..." "Nem olyan rossz ez. Szeretem hallgatni a jövo-meno vonatok hangját. Azokra a helyekre gondolok tőlük, amiket szeretnék felkeresni. ... Kegyed sokat utazott?" "A helyzet az, hogy igen... De van egy hely, ahol még nem voltam. Az O'Dell kastély." "Meredek kaptató... De a tetorol el lehet látni egészen Dublinig." mondja Sullivan, majd feláll a padról: "Jobb, ha indulunk." A férfi ezzel felajánlja karját Janewaynek, és karöltve indulnak útnak.

"Azt mondják, naplementével a Tündérkirály újra elfoglalja a kastélyt." mondja Sullivan, mikor épp a fotéren vágnak át. "Talán meghív bennünket vacsorázni." "Hát... Akkor egyedül vacsorázik, nélkülem. Egy falat a tündérek asztaláról, és többé nem tér vissza ebbe a világba." "Jaj, ne mondja, hogy elhisz az ilyen meséket..." mondja Janeway vidáman. "Hinni? Nem. ... De tiszteletben tartom oket. ... Kérdezhetek valamit, Katie?" "Parancsoljon." "Várja magát otthon egy férfi?" "Nem." "És... Keres egyet?" Janeway erre felnevet: "Miért? Tán tudna valakit?" "Fair Havenben? Nemigen, hacsak nem érdeklik a kondások..." "Ah, nem az én stílusom." ismeri el Janeway, miközben megállnak a tér

szélén. "És... Mit szólna egy csaposhoz, aki verseket olvas... Fura helyeken?" Ekkor Chakotay bukkan fel valamerről, és az egymással szemben álló páros noi tagját szemügyre véve óvatosan megkérdi: "Kapitány...?" Janeway kissé zavarban fordul felé, mire Chakotay elmosolyodik: "Sejtettem, hogy ön lesz az..." "Csak alkalmazkodom a hangulathoz." néz végig Janeway korhu ruháján. "Azt látom." bólint Chakotay, majd Sullivanre pillant: "Azt hiszem, még nem találkoztunk." "Sullivan. Michael Sullivan." nyújt kezét Sullivan Chakotaynak. "Chakotay." mutatkozik be a parancsnok. "Szép tetoválás. Maga tengerész?" kérdezi Sullivan, szemügyre véve Chakotay indián tetoválását. "Lehet mondani." ingatja a fejét a parancsnok vidáman. "Felfelé tartunk a régi kastélyhoz. Örömmel látjuk önt is." mondja Sullivan. "Kösz, de... Neelix vár az Oaks and Lamb-ben. Jó szórakozást." mondja Chakotay, ezzel tovább siet. Janeway bizonytalanul tesz egy félkört Sullivan körül, megnézve, Chakotay tényleg távozott-e, a csapos pedig megkérdi: "Csak képzelodtem, vagy tényleg... Kapitánynak szólította önt?" "Úgy szólított...?" adja az ártatlant Janeway, majd belekarolva Sullivanbe, folytatják útjukat.

"Úgy látszik, a java még csak most jön." mondja a liftből kisiető Chakotay a hídon. "Parancsnok...?" néz Janeway kérdőn a kapitányi székből a mellé érkező Chakotayra. "Most jövök az asztrometriáról. Seven emelkedő neutronszámot észlelt a fohullám sodrában." magyarázza Chakotay, átadva a magával hozott jegyzetfüzetet Janewaynek, aki az adatok láttán nagyot fúj, "Kemény menet lesz, mikor ideér." "Még van két napunk. Lássanak hozzá egy új pajzsmóduláció kidolgozásához." "Igen, asszonyom." bólint Kim. "Ez megmagyarázhatja az urbetegségemet." jegyzi meg Tuvok, "A vulcani szervezet érzékeny a neutronsugárzásra." "Jó barométer válna magából, Tuvok." jegyzi meg erre Paris, "Amint élményezni kezd, már állunk is vörös készületségre." Tuvok erre nem szól, csak szűrős pillantásokkal méregeti egy darabig Parist. Chakotay közben leült az első tiszt székébe, Janeway pedig, miután alaposabban megnézte az adatokat, így szól: "Köszönöm, a jelentést, parancsnok." "Szóra sem érdemes." von vállat Chakotay, majd felfigyel egy kis alakú könyvre, ami a két szék közötti lekérdezőterminál vízszintes részén hever. Felveszi, és elolvassa a gerincére írt címet: "Smaragd hegyek, fájó szívek?" "Jane Eldon. Bepótolok egy kis elmaradást. Azok a hegyek és szívek nem véletlenül Írorszában vannak?" kérdezi Chakotay jelentőségteljes mosollyal. "Tüntesse el azt a vigyort az arcáról, nem arról van szó, amire gondol." morogja Janeway, mire Chakotay mosolya egyel nagyobb fokozatra kapcsol, és a parancsnok így szól: "Én ugyan nem gondoltam semmire. De most, hogy szóba hozta..." "Érdekel az ír kultúra." "Ez érthető, évszázadokon át remek írók születtek köztük. ... A remek csaposokat már nem is említve." Janeway bosszús sóhajjal csóválja meg a fejét, majd Chakotayra pillantva nyomatékosan kijelenti: "O egy hologram..." "Nem tudtam nem észrevenni, hogy kicsit magasabbnak tunt, mint mikor legutóbb láttam." folytatja Chakotay a szurkálódást. "Igen, alakígtattam egy kicsit." ismeri be Janeway. "Az ír kultúra érdekében...?" "Pontosan." jelenti ki a mereven maga elé bámuló Janeway, mire Chakotay visszafogottan felnevet, majd így szól: "Mintha zavarban lett volna, mikor találkoztunk. Pedig nem volt rá oka. ... Jó volt látni, hogy szórakozik egy kicsit." Janeway pár pillanatig még töprengve néz maga elé, majd így dönt, most már úgyis mindegy, és Chakotay felé fordulva megkérdi: "Meglehetősen vonzó, nem igaz? Kár, hogy csak fotonokból és eroterekből áll." "Én sosem hagytam, hogy ez az utamba álljon." mondja Chakotay jelentőségteljesen.

És a jelek szerint végül Janeway is erre a döntésre jut, legalábbis az erre látszik utalni, hogy valamivel később, ismét korhu ruhában, Sullivan kocsmájában táncol a tulajjal, számos másik pár társaságában. Remek a hangulat, és a mulatság folyhat már egy ideje, legalábbis Sullivan egyre surubban néz ki oldalra a zenészek felé, végül aztán meg is jegyzi Janewaynek: "A fiúk már fáradnak..." "Inkább maga, nem?" kérdezi Janeway, mire Sullivan kikiabál a zenészeknek: "Tempósabban, fiúk!" Azok bele is húznak rendesen, és a végére már mindenki örömmel fogadja, mikor a zene véget ér. Janeway, ahogy a helyiség közepén áll, Sullivan kezét fogva, miután pár másodpercig nézte a férfit, végül így szól: "Számítógép, Michael Sullivan kivételével minden karaktert törölni." A kocsmá kiürül, Janeway és Sullivan pedig néhány másodpercig kerülgetik

egymást. "Kérdezhetek valamit, Katie?" kérdezi Sullivan. "Tessék..." "Bánná, ha megcsókolnám?" "Sot, tán még vissza is csókolnék." "Nincs értelme tovább várni, igaz?" kérdezi Sullivan. "Ah... Azt hiszem, épp eleget vártam." csóválja a fejét Janeway, majd lassan közelebb hajolnak egymáshoz, és csókot váltanak. Janeway azonban kissé zavartan húzódik el utána, mire Sullivan megkérdi: "Valami baj van?" A kapitány bizonytalanul csóválja meg a fejét, majd ahogy ígérte, újabb csók következik.

Janeway néhány könyvet forgatva a kezében, töprengve bámul kabinja félhomályába, majd arcán valami szomorú lemondással a replikátor felé indul a könyvekkel. Hosszú másodpercekig habozik, mielőtt elhelyezné azokat a replikátor nyílásában, de végül megteszi, majd tompa hangon így szól: "Számítógép, újrahasznosítani." A könyvek néhány pillanat alatt energiává alakulnak, és elnyeli őket a hajó energiarendszerének valamelyik átmeneti tárolója, az ajtócsengo pedig, mintha csak erre várt volna, megszólal. "Jöjjön be." mondja Janeway halkán. Neelix lép a kabinba, és Janewayjel szemben megállva így szól: "Gondoltam, esetleg érdekelné, hogy ma estére karikás-bajnokságot szerveztünk Sullivannél." "Köszönöm, Neelix, de dolgom van." mondja Janeway, pár lépést téve a kabin belseje felé. "A Doktor valami Danny Boy című nótát fog énekelni..." próbálkozik tovább Neelix, "Massie Donaghan pedig megígérte, hogy elhozza a beszélő disznáját." "Hát... Fogalmazzunk úgy, most jobb szeretnék a valóság talaján maradni." Neelix zavartan áll egyik lábáról a másikra, majd távozás előtt még kiböki: "Tizenkilenc nulla-nullakor. Ha meggondolná magát..." "Köszönöm." mondja Janeway kifejezéstelen arccal, majd még sokáig ácsorog ott, ahol volt, a talaxiai távozása után is.

"Magasságos ég." mondja Paris holo-barátja, a köpcös, bajuszos férfi, mikor Seven immár a sokadik karikát dobja a tábla ugyanazon tüskéjére. "Inkább remek szem-kéz koordináció." sandít rá Seven, újabb karikát dobva a táblára. "Én aszondom, nem csak az remek." jelenti ki a bajuszos, mire Seven kérdőn néz rá. "A lilium és a rózsa vetekszik arcának szépségével." "Pontosítás?" "Az ajkainak pirossága, és orcájának haloványsága egész elgyengíti a férfiembert." "Ebben az esetben talán le kellene ülnünk." mondja Seven kimérten, ezzel az utolsó karikát is rádobva ugyanarra a tüskére, amin már a többi is alig fér el, útnak indul az asztalok felé, a bajuszossal a nyomában. A söntést támasztó Kim, Paris, és a Doktor egy emberként fordulnak a fura pár után. "Ezt nem hiszem el!" méltatlankodik Kim. "A régi világ vonzereje, Harry." veregeti vállon Tom, majd egy ismerős hang szólal meg a söntés túloldaláról: "Mi lesz, uraim?" A jelek szerint Sullivan szerepét Neelix vette át, természetesen a többiekhez hasonlóan korhu öltözkében. "Nekem semmi." mondja a Doktor, majd jelentőségelteljes pillantást vetve Parisra, hozzáteszi: "Az önmegegyeztetés erény." Paris erre elhúzza a száját, majd Neelixhez fordulva megkérdi: "Michael hol van?" "Ott ni..." mutat Neelix az asztalok felé, mire mindhárman arra fordulnak, így megpillanthatják az egyik asztalnál egy üveg ital társaságában magába roskadva üldögéelő Sullivant. "Ez fura... Úgy programoztam, hogy ne szeresse az italt..." mondja Paris. "Biztos valami hiba van a programjában." véli Neelix. Paris erre a Doktorra pillant, összebólintanak, majd elindulna Sullivan asztala felé. "Foglaltak ezek a székek?" kérdezi a Doktor, mikor odaértek. "Üljenek, ahová tetszik..." mondja Sullivan kedvetlenül, majd felhajtja a keze ügyében lévő pohár tartalmát, és így szól: "Szégyen... Tizenöt éve hozzá se nyúltam." "Most meg bepótolja, amit kihagyott?" kérdezi Paris, aki közben a Doktorral együtt letelepedett. "Azt reméltem, enyhíti a fájdalmat." "Kellemetlenül érzi magát?" kérdezi a Doktor. "Inkább gyötrodom." mondja Sullivan, majd valahová felfelé bámulva folytatja: "Hogy tehetted ezt velem, Uram?" A csapos lassan a Doktor felé fordul, majd megkérdi: "Miért nem kérdezi ki? Magának van füle hozzá, nem?" "Hát..." ingatja a fejét a Doktor. "Három nap..." mondja Sullivan, maga elé bámulva, "Életem legboldogabb három napja. Bolond voltam azt hinni, ő is ugyanezt érezte." Sullivan felpattan, és az asztalra csapva felkiált: "Mekkora bolond voltam!" "Ülj már le, Sullivan!" szól rá bajuszos, mire a csapos nyersen odaszól neki: "Fogd be a szád, vagy én fogom be!" "Próbáld csak meg..." pattan fel a bajuszos is. "Hé, hé! Nyugi..." szól rájuk Paris, miközben a kocsmára nyomasztó csend borul, "Ahm... Miért nem mondja el, mi történt?" Sullivan felsóhajt, majd halk szavakkal belekezd: "El... Eltöltöttünk együtt egy tökéletes napot... A tónál. Elszundítottam, és mire felébredtem, eltunt. ... Hol van, Tom?" "Kicsoda?" "Katie O'Clair, ki más?" "Katie O'Clair?" kérdezi Paris zavartan, a Doktor

arcán azonban látni, kezdi sejteni, mirol van szó. "A barátja." bólint Sullivan. A Doktor feláll, és jelentőségeltjes pillantást vet Parisra, aki ettől rájön, kirol beszél Sullivan, és kissé zavartan kérdezi meg: "Biztos... Biztos benne, hogy... Nem értette félre a szándékait? ... Úgy értem, itt csak barátok vannak, és o is csak barátságos igyekezett lenni." "Hazugnak nevez." mondja Sullivan, komor pillantást vetve Parisra. "Nem, nem... Egyáltalán..." "Azt hittem... Katie és én egymásba szerettünk." "Lehet, szükség lesz egy kis átprogramozásra." súgja oda Paris a Doktornak. "Miért, mi a baj? Azt hiszi, nem volnék elég jó neki?!" kérdezi Sullivan dühösen. "Nem, ilyet nem mondtam." "Akkor mondja meg, hová ment!" "Nem tudom!" "Szerintem meg igen!" kiabálja Sullivan, ezzel nekiront Parisnak. A következő pillanatban már áll is a bál, a kocsmá vendégei egymásnak esnek, Seven pedig meglepetten figyeli az eseményeket. "Uraim, kérem...!" próbálja a Doktor megfékezni az indulatokat, nem sok eredménnyel.

"Phu... Hát, arra emlékszem, hogy megpróbáltam elérni a holodeck vezérlopultját, de... Valaki elkapta a lábam." mondja Kim a gyengélkedőn, miközben Paris a verekedés során szerzett zúzódásokat igyekszik eltüntetni az arcáról, a Doktor pedig Neelixet részesíti hasonló kezelésben egy vizsgálóasztallal odébb. "Talán a beszélő disznó volt." jegyzi meg Paris, aki egy cseppet sem néz ki jobban Kimnél. "Hát, ha az volt, piszok nagy balhorgot tud adni..." mondja Harry fájdalmas vigyorral. Ekkor az egész zürzavar akaratlan kiváltója sétál be a gyengélkedőre, nevezetesen Janeway, aki szemügyre véve az áldozatokat, megkérdi: "Mi ez az egész?" "Attól tartok, akadt egy kis zur a Paradicsomban." feleli a Doktor, "Összetűzés a kocsmában, ma délután. Többen megsérültek. De semmi komoly." "Tán túlzásba vitték a szkanderezést, fiúk...?" áll meg Janeway Paris és Kim között. "Nem éppen." jegyzi meg Neelix. "Michael Sullivan volt, kapitány." néz Kim Janewayre, "Úgy tunt..." A Doktor torokköszörülését hallva Kim gyorsan elhallgat, majd így folytatja: "Keresett valakit." "Miért nem... Sétálunk egyet?" kérdezi a még mindig papi öltözetet viselő Doktor, mire Janeway kérdőn fordul felé.

"Hadd találgassak. ... Én voltam az a valaki." mondja Janeway, miközben a Doktorral az oldalán a hajó egyik folyosóján sétálnak. "Nem akarok beleszólni, kapitány... De a holodeckben kószál egy összetört szív, aki azt hitte, maguk ketten egymásba szerettek." "Ah, biztos vagyok benne, hogy mostanra már egy másik lánykánál vigasztalódik. ... Remélem, jól van." "Közel sem. ... A verekedés kiterjedt az utcára is, ahol o végül felmászott egy fára, a maga nevét kiáltozva. Mr. Neelixnek sikerült... Lekönyörögnie onnan." "Lehet, valami hiba van a viselkedési szubrutinjában." "Azt már ellenőriztem, a programjának semmi baja. Azt viszont észrevettem, hogy maga... Számos változtatást eszközölt benne." "Pár kisebb javítás." "Hogy vonzóbbá tegye ot?" "Most már kezd elszemtelenedni, Doktor..." "Bocsánatot kérek a hatásköröm túllépéséért... De aggódom maga miatt. ... Michael Sullivan egy hologram, a szívfájdalmát pár gombnyomással kezelni lehet. A maga érzései azonban, ennél egy kicsit... Összetettebbek." "Én nem fogok fára mászkálni, ha ezért aggódik." "Ha úgy dönt, beszélni támad kedve... Mostanában elég sok gyónást hallok úgyis..." mondja a Doktor, végignévezve az öltözetén, mire Janeway huvösen végigméri. "Csak szóljon." mondja a hologram, ezzel útnak indul. "Gyónást akar hallani, Doktor?" szól utána Janeway élesen, "Hát jó!" A Doktor visszamegy hozzá, és folytatják útjukat. "Romantikus kapcsolatba kerültem egy hologrammal..." morogja Janeway, "Már ha ilyesmi lehetséges." "Mondja el, mi történt." "Ismeri a mesét. A lány találkozik a fiúval... A lány módosítja a fiú programját." "Intim... Kapcsolatba kerültek?" "Az nem a maga dolga. Mondjuk úgy... Emlékezetes három nap volt." "Nem látom, mi itt a baj." "Tényleg?! ... Michael Sullivan pontosan az esetem. Vonzó, intelligens, ugyanaz érdekel mindkettenket. És ha valami mégsem tetszik benne... Egyszeruen megváltoztathatom." "Az emberek sokszor igyekeznek változtatni azon, akibe szerelmesek lesznek, hol a különbség?" von vállat a Doktor. "Hogy ebben az esetben működik is a dolog." mondja Janeway, majd karon ragadja a Doktort, és bevonszolja egy félreeső keresztfolyosóba. "Tegnap délután kint voltunk a tónál. Michael elaludt, a feje a vállamon... Emlékszem, arra gondoltam, ez már majdnem tökéletes. Aztán horkolni kezdett. ... A vállamat mozdítottam meg, azt remélve, megfordul, és abbahagyja? Elgondolkodtam azon, hogy

felébreszttem? Nem. ... Minek vacakoljak vele, ha egyszeruen utasíthatom a számítógépet, hogy módosítson a programján?" kérdezi Janeway maró öngúnnal a hangjában, "És pontosan ezt készültem tenni. ... És akkor rájöttem, minden, ami körülvesz, csak illúzió. Vele együtt. Úgyhogy eljöttem. ... Ah, majdnem írtam neki egy búcsúlevelet, most képzelje el! Egy 'Minden jót, drágám' - levél egy hologramnak!" Janeway ezzel dühösen elviharzik, a Doktor azonban a nyomába szegodik. "Megértem a felindultságát. De maga a kapitány. Nem lehet viszonya a legénysége valamelyik tagjával, hiszen mindenki az alárendeltje!" mondja, mikor beéri a kapitányt egy lift előtt, "Úgyhogy mi marad magának? ... Egy-egy rövid flört egy átutazó idegennel? A Voyager még nagyon hosszú ideig lehet a Delta Kvadránsban. Talán egy hologram lehet az egyetlen logikus alternatíva." "Nem valódi!" mondja Janeway. "Csak annyira valódi, mint én." mutat rá a Doktor, "Fotonok és eroterek, vagy hús és vér, nem számít, amíg az érzései valódiak. ... O elsüt egy viccet, maga nevet. Ez is illúzió? ... Mond valamit, amin maga elgondolkodik. Számít közben, hogy vannak-e molekulái? ... Eszébe jutott valaha is, hogy ez nem csak arról szól, valódi-e o, vagy sem?" "Mire gondol...?" "Azt hiszem, nem kéne megpróbálnia irányítani ennek a kapcsolatnak minden egyes vonatkozását. A szerelem a különbségekből is születik, nem csak a hasonlatosságokból. ... A váratlanból is, ahogy az ismerosból." "Talán csak biztosan akartam tudni... Viszontszeretne-e..." mondja Janeway bizonytalan hangon. "Hát nem kell vállalnunk ezt a kockázatot mindannyiunknak? Hologram, vagy sem... Én csak annyit tudok, hogy... Michael Sullivan ott volt, fent azon a fán... A maga nevét kiabálva." "Sosem féltem a kockázatvállalástól." mondja a maga elé bámuló Janeway. "Akkor legközelebb talán... Hagyja csak horkolni." mondja a Doktor, mire Janeway zavartan bámul rá, amíg a hologram liftet nem hív, és ott nem, hagyja a kapitányt a kinyíló ajtó előtt.

"A neutronsugárzás erősödik. Harmincmillió terajoule." jelenti Kim a hídon, miközben a Voyager enyhén imbolyog, Janeway pedig rezzenéstelen arccal áll a híd közepén, "Negyvenmillió." "Pajzsok?" kérdezi Janeway. "Tartanak." feleli Tuvok. "Hatvanmillió." "Torres a hídnak: az inverz görbületi mezo destabilizálódik, elvesztjük a horgonyt." "Nyugtázva." bólint Janeway, majd Parisra pillant: "Mennyi idő, míg elvonul?" "Még legalább öt perc." "Az úgy négy perccel hosszabb, mint kellene." mondja Kim, "A sugárzásszint gyorsan nő, már kilencvenmillió." A hajótesten távoli morajlás fut végig, majd az imbolygás rázkódássá válik. "A stabilizátorok leálltak." jelenti Paris. "Manoverező hajtóműveket!" szól Chakotay, miközben Janeway visszatér a kapitány székbe. "Nincs hatás." mondja Paris. "A pajzsok leállnak." mondja Tuvok. "Mennyire vagyunk a szélétől?" kérdezi Chakotay. "Ezer kilométerre, de a vihar sodor magával." "Mit forgat a fejében?" kérdezi Janeway Chakotayt. "A deflektor. Talán rést vághatnánk vele a hullámfrontban." "Lehetséges. De át kell irányítani minden energiát az emitterekbe." mondja Tuvok. "Nem lesz elég, az elsodleges rendszerek leálltak." szól Kim. "Akkor minden másodlagos energiaforrást is, transzporterek, replikátorok... Holodeckek." rendelkezik Janeway. "Kapitány... Nincs elég idő rendesen leállítani a holomátrixokat. El fogjuk veszteni Fair Haven nagyobb részét." Paris erre futólag hátrafordul, Janeway viszont habozás nélkül így szól: "Csinálja." A hajótestből megint dörrenések hallatszanak, majd Chakotay jelent: "Repedések a törzsön, a hatos és hetes szinteken." "Megkapta az összes másodlagos energiát, Tuvok. Elég lesz?" kérdezi Kim. "Negatív." "Vegyenek ki minden energiát a plazmahálózathoz. Az utolsó dekawattig." szól Chakotay. "A deflektornyaláb üzembelen." szól Tuvok. A Voyager aktív deflektora működésbe lép, és egy kékesfehér energianyalábot indít útnak a hajó elé. "Közeledünk a határhoz, ötszáz kilométer." jelenti Paris, "Négyszáz." "A deflektor energia-leadása csökken." szól Tuvok. "Adjon rá mindent, ami van, létfenntartás, környezetszabályzás... A szónikus zuhanyokban maradt kóbor ionokat is, ha muszáj!" A fomonitoron látható, ahogy a deflektor energianyalábja igyekszik eltéríteni a neutronfelhőt a Voyager útjából, és a káprázató kékség közepén, a nyaláb mentén lassan egy egyre sötétülő semmi-alagút jön létre, ahogy a hullámfront széle egyre közeledik. A kék fal végül ritkulni kezd, majd teljesen széteszik, és a helyét átveszi a mélyur feketéje. Janeway nagyot fújva dol hátra, majd körülnéz a szinte teljesen sötét hídon, amit csak a halványan parázsló kék szükségvilágítás, és a konzolok fénye világít be valamelyest.

"Nem néz ki túl jól, Tom..." csóválja a fejét Kim, miközben Parissal együtt, trikorderekekkel felszerelve járkálnak a Fair Haven szimuláció romjai között, "Ekkora fotonleépülésnél jó ha öt, esetleg tíz százalékot meg tudunk menteni." "Ennyit az írek szerencséjéről." morogja Tom. "Lehet, egyszerűbb volna nulláról újratekarni." véli Kim. "Az már nem volna ugyanaz. Olyan lenne, mintha te próbálnál meg újraírni egy regényt, miután az összes elofordulását törölték az adatbázisból. Az összes részlet, az apróságok... Mind odavan." Ekkor a bajuszos férfi kerül elő valahonnan, vidáman köszönve oda Pariséknak: "Reggelt, atyafiak!" "Hé, Seamus..." biccent oda neki Kim. "Úgy látszik, vihar készül..." néz fel Seamus az égre, ami a programhibák miatt mintha szikrázna és örvénylene, ahogy néha ki-kibukkan mögüle a holodeck stabilizálórácsa. "Vihar...?" kérdezi Kim meglepetten. "A nagyja nyugat felé megy, de akkor is nagy lesz." "Ah... Igaza van..." mondja Paris bizonytalanul, megsemmisítve a programhiba okozta bizonytalanságokat. "Esetleg... Nem tudna adni egy-két schillinget...? A feleségem meg én kibékültünk regnap este, és..." Seamus programja ekkor pár pillanat alatt destabilizálódik, és a hologram eltűnik. "A hálózat széthullik. Jobb, ha hozzátűnk a javításokhoz." mondja Paris útnak indulva. Kim kicsit lemarad tőle, ahogy kissé aggodalmas arccal figyeli a tér szélén a virágokat rendezgető Maggie-t, végül a nyomába ered: "És, mit próbálunk megmenteni? Az Oaks and Lamb-et, a templomot...? Maggie O'Hallorant?" "Van valaki, akivel beszélnem kell, mielőtt eldöntjük." mondja Paris homlokráncolva.

"Jöjjön be." szól ki Janeway a készenléti helyiségből, mikor csengetnek. Paris siet be a híd felől, és boldogtalan ábrázattal így szól: "Fair Havenből nem sok maradt." "Elmondom a hírt a legénységnek." bólint Janeway. "Az engedélyével... Szeretném megpróbálni rekonstruálni a programot." "Mennyi idő volna?" "Hat-hét hét... Harry azt mondta, a jelenlegi részleteknek úgy tíz százalékát tudnánk megmenteni. Gondoltam... Volna egy-két javaslata." Janeway már-már hálás pillantást vet az asztala előtt álló Parisra, de nem szól semmit.

Valamivel később már az egyik üres holodeckben van, és bizonytalan léptekkel a programozó konzolhoz megy. Egy darabig mintha erot gyújtene, majd szinte félve kérdezi meg: "Számítógép, a Fair Haven program Michael Sullivan karaktere épségben van?" "Megerosítva." "Aktiválni." mondja Janeway, elfordulva a konzoltól. Sullivan pár lépésnyire tőle megjelenik, és Janewayre pillantva így szól: "Eltűnt mellőlem, Katie. ... Felébredtem... És eltűnt." "Gondolkodnom kellett kicsit." "És, végzett?" "Igen..." mondja Janeway zavart mosollyal, majd tesz néhány lépést a hologram felé: "Elhagyom Fair Havent." "Miért?" "Csak." "Ez nem valami jó indok." "Bonyolult a helyzet." csóválja a fejét Janeway. "Egy másik férfi?" "Nem." "A barátai? ... Nem fogadtak el engem?" "Ok kedvesnek találják." "De maga még nem áll készen, hogy letelepedjen valahol..." "Csak annyira, amennyire valaha is leszek." mondja Janeway szomorúan. "Nincs értelme annak, amit mond..." "Nem. Azt hiszem, nincs." csóválja a fejét Janeway, mire Sullivan felsóhajt, majd lehajtott fejjel így szól: "Hát... Én úgy érzem, azért nem fogja ilyen könnyen elfelejteni... Fair Haven ilyen hatással van az emberre. ... De van valami... Amit szeretnék, ha tudna. ... Szeretem, Katie..." Most Janewayjen van a sóhajtozás sora, majd a kapitány óvatosan így szól: "Esetleg lehet, hogy... Erre járok majd... Úgy hat-hét hét múlva. ... Talán megállok a kocsmánál." "Úgy legyen..." bólint Sullivan. Janeway lassan odasétál hozzá, arcon csókolja, majd egy lépést hátrálva felsóhajt: "Ah... Számítógép, programot befejezni." A kapitány ezzel a kijárat felé indul, de a programozó konzol mellett megtorpan: "Állj. ... Végre akarok hajtani még egy változtatást a karakteren." "Pontosítást." szól a számítógép. Janeway hosszan töpreng, majd határozottan így szól: "Megtagadni Kathryn Janewaytól... Minden jövőbeli hozzáférést a viselkedési szubrutinjaihoz." "Módosítás kész." Janeway utoljára még közelebb hajol a konzolhoz, és így szól: "Programot... Elmenteni."

131. Blink of An Eye - Nem több, csak egy pillanat

A Voyager egy szürke, egyenlítője mentén rendkívül ellaposodott, tengelye körül szemmel is jól látható sebességgel forgó bolygó felé tart.

A hídon tartózkodók döbbenettel vegyes érdeklődéssel figyelik a már-már bizarr látványt, majd Paris szólal meg elsonék: "Na, ilyen bolygót se láttam a feleletválasztó teszt vizsgáimon..." "A gravimetrikus adatai hasonlatosak egy összeomlott törpecsillagéhoz." mondja Tuvok, "Valamint egy kvazárra is emlékeztet, minthogy magas a forgási sebessége. Közelítőleg ötvennyolc fordulat percenként." "Megnézzük közelebből?" sandít Janeway Chakotayra. "Ezért vagyunk itt." mondja a parancsnok. "Tom, álljunk magas orbitális pályára." rendelkezik Janeway, majd mind o, mind Chakotay a székeik felé indulnak. "Igenis." mondja Paris. A hajó néhány másodpercnyi közeledés után megrázkódik, majd Tuvok így szól: "A görbületi hajtómu leállt." "Miért?" kérdezi Chakotay. "Ismeretlen." néz rá Tuvok. "Húzódjunk vissza." rendelkezik Janeway. "Az impulzushajtómuvek nem reagálnak." "Akkor a segédhajtóművekkel." A hajó válasza erre csak egy vonaglás, és valami halk moraj. "Valami gravimetrikus lejtőn vagyunk." állapítja meg Kim, "A bolygó felé húz minket." Janeway erre kissé nyugtalanul fordul a fomonitor felé.

A különös, szürkét szürkére halmozó tájban egy humanoid alak távolodik lassan egy néhány kunyhóból álló településtől egy sziklás hegyoldalon. Az állatborökből készült ruhát, és valamiféle fejdísz viselő férfi célja egy nagyobb szikla, amire kipakol néhány dolgot a magával hozott agyagedényből, a jelek szerint valami szertartásra készülhet. A föld hirtelen hangos morajlás kíséretében vadul megrázkódik, a mozgás leveri a lábáról a férfit, aki, miközben igyekszik felállni, felnéz az égre. És ott, majdnem pontosan maga fölött egy új csillagot lát felragyogni, amelynek fénye elnyomja az összes többiét.

"Az Új fényesebb, mint Ta'al. Vagy bármelyik fivére az égen." mondja valamivel később az elsőhöz csatlakozott másik férfi. "De mit akar tőlünk?" "Hogy erre választ kapjunk, meg kell ismernünk ennek az új istennek a természetét. Meg kell tudnunk... Az érkezésének okát." Az első férfi visszatér a sziklához, mire a másik így szól hozzá: "Áldozatot mutatsz be Ta'alnak." "Tuzgyümölcsöt tettem az oltárára. Aztán megrázkódott a föld. Felnéztem... És ott volt az Új." "A tuzgyümölcs... Hol van?" kérdezi a második férfi, mire az első megkeresi a rázkódáskor a földre ejtett kerekded valamit, és odaadja neki. "Az Új nem akarja, hogy Ta'al megkapja a tuzgyümölcsöt. ... Építsetek oltárt neki. Akkorát, mint Ta'alé. ... A tuzgyümölcs csak az Újé, az emberek nem kaphatnak többet... Egyedül csak az övé." A férfi ezzel szertartásos mozdulattal maga elé emeli a gyümölcsöt, majd így szól: "Földrázó... Fényhozó... Vedd ezt ma, és minden napon. ... Fogadd el az áldozatunkat, és ne bánts minket."

A Voyager villódzó pajzsokkal sodródik egyre közelebb a bolygóhoz.

Miután a rázkódás végre elült, rövid időre meglepett csend borul a hídra, majd Janeway szólal meg: "Jelentést." "Szinkron orbitális pályán vagyunk, ötvenhétezer kilométerre a bolygó egyenlítője fölött." mondja Tuvok. "Szép munka volt, Tom." mondja Chakotay, "És most lássuk..." "Nem a megfelelő ember vállalt veregeti..." jegyzi meg Paris. "Hogy érti...?" áll fel Janeway aggodalmas arccal. "A hajtómuveink a leereszkedés felénél leálltak. Aztán egyszer csak megálltunk, mintha... Elkaptak volna, vagy ilyesmi." "Egy eros tachyon-mezőt észlelek a törzs körül. Meglehet, hogy az tart minket." véli Tuvok. "Seven of Nine hívja a hidat." "Mondja, Seven." jelentkezik Janeway. "Kérem, jelentkezzen az asztrometrián. Van valami, amit látnia kell." Seven baljóslatú hangjára Chakotay felkapja a fejét, Janeway pedig sietősen így szól: "Megyek. Chakotay...!" "A bolygónak tachyon-magja van." magyarázza Seven Janewaynek és Chakotaynak az asztrometriai laborban, "Ami egy szubtéri részecske-mezőt kelt a két pólus között. A Voyager érkezése megzavarta ezt a mezőt." "Mintha a hajót valami örvény fogta volna meg." állapítja meg Chakotay. "Ennél rosszabb a helyzet." mondja Janeway, "Mintha a Voyager vált volna a bolygó harmadik

pólusává." "A felborult egyensúly hatással van a bolygó magjára. ... Nagyfrekvenciás szeizmikus aktivitásra utaló jeleket észleltem." mondja Seven. "A mi jelenlétünk okozza?" kérdezi Chakotay. "Elképzelhető." "Él valaki odalent?" kérdezi Janeway, mire Seven megpróbál adatokat szerezni, majd így szól: "A légkör szétszórja a szenzorjeleinket." "Az ott növényzet...?" kérdezi Chakotay, egy darabig méregetve a nagy monitoron megjelenő képet. "A szenzorok szerint igen." bólint Seven. "A tachyon-mag létrehozott egy térido-elterést a bolygó, és a környező ur között. ... Azt látjuk, ahogy az évszakok másodpercek alatt változnak." És valóban a monitoron látható kép gyorsan változik, zöldesből barnába, majd fehérbe, és újra zöldbe borul. "Minden, a Voyager-en eltelt másodperccel... Majdnem egy nap telik el a bolygón." állapítja meg Seven. "Keressen lakókat." szól Janeway. "Nem tudok elkülöníteni különálló élőlényeket. Időre volna szükség a térido-elterés korrigálásához." "Pár száz év, talán...?" kérdezi Chakotay, "Ha a keringési pályánk szűkülni kezd, a Voyager-re is hatni fog az elterés, és százszor olyan gyorsan fogunk öregedni, mint a normál térben." "Hacsak nem akarjuk leélni az életünket egy szempillantás alatt, javaslom, gyorsan találjunk kiutat innen." mondja Janeway, jelentőségteljes pillantást vetve a többiekre.

Chakotay valamivel később a gépházba érkezik, ahol megkérdi a keverokamra vezérlokonzoljánál álló Torrest: "Hogy van a hajtóműmagunk?" "Az anyag-antianyag reakció zajlik, de a mezők beragadtak, és a gondolatokban elszabadult a pokol. Ha nem hagyjuk el az orbitális pályát hamarosan, a görbületi hajtóműnek lótnak." "És görbületi hajtómű nélkül sosem hagyjuk el a keringési pályát." sandít fel Chakotay a felső vezetópálya kék oszlopára. "Ez jelent egy kis problémát, nem igaz?" jegyzi meg Torres szarkasztikusan. "A megoldás talán az, ha többet tudunk meg erről a bolygóról." véli Chakotay, "Hátha elnéztünk valamit." "A szenzorok sem boldogulnak vele túl könnyen." "Akkor alakítsunk át egy ötös osztályú szondát alacsony magasságú üzemhez. ... Meglátjuk, mit tudunk összeszedni." szól Chakotay, Torresrel a nyomában otthagya a keverokamrát övező korlátot. B'Elanna hozzálát a szonda programozásához, miközben Chakotay tanácsokkal látja el: "Állítsa be a programot minden szubtéri sáv letapogatására, és küldjön látható tartományú képeket is tíz milliszekundumonként." "Pillanatfelvételek...?" néz Torres Chakotayra, "Miért van olyan érzésem, hogy nem csak a tachyonmezők érdekelnek?" "Ez lehet pályafutásom legnagyobb antropológiai felfedezése. ... Ha van odalent egy intelligens faj, nyomon követhetjük a fejlődését... Nem csak napokon, vagy heteken... De évszázadokon át." "Nézzük végig, hogy találnak jobb, és még jobb módokat egymás fejének beverésére...?" fanyalog Torres, mire Chakotay halvány mosollyal vág vissza: "Nem feltétlenül a klingon modellt fogják követni..." "Hanem esetleg a földit...?" kérdezi Torres gúnyosan, "Szükség lesz pár órára a módosításokhoz." "Pár óra...? Lekészhetjük egy civilizáció felemelkedését és bukását..." mutat rá Chakotay. "Akkor majd megnézzük az azt követőt." von vállat Torres.

A sziklák között kanyargó ösvényen egy osz hajú, hosszú, barna ruhát viselő férfi kapaszkodik fölfelé egy hegyoldalon. A csúcs alatt egy kicsivel megáll, és visszanez a koépületekből álló városra, amerre érkezett. "Ah... Védelmező!" mondja, mikor megpillantja a valamivel feljebb nyilvánvalóan rá váró fiatal férfit. "Elkészt." szól az. "Hát, a hegyoldal meredek, én pedig... Nem vagyok már olyan fiatal, mint egykor." mentegetőzik az öreg. "Többet!" szól le a Védelmező egy kisebb csoportnak, akik valamivel lejjebb épp egy kisméretű holégballon feltöltésén fáradoznak. "Igen, Védelmező." bólint az egyikük. "Nagy fontosságú ügyekről van szó, melyek nem turné halasztást." fordul a Védelmező az öreg felé. "De Védelmező... Pontosan mit csinál?" kérdezi az, a ballon körül foglalatostokodókra mutatva. "Egy levelet küldök neki." "Neki...? Kinek küld levelet?" "A Földrázónak... A Fényhozónak." sandít fel a Védelmező az égre. "Jobban kellett volna figyelnie a tanításaimra, mikor gyermek volt még." korholja erre az öreg, "Akkor nem lett volna ilyen naiv férfit." "Épp ellenkezőleg. Jól tanított. ... Tudatlan elodeink hitték, hogy minden csillag egy istenség. Maga arra tanított, mily ostobaság ez. ... Babonáság, így mondta." "Mert pontosan az is." A Védelmező erre felvesz valamit egy közeli szikláról, és odamutatja az öregnek: "Éhes?" "Rossz... Szerencsét hoz, megenni egy tuzgyümölcsöt..." "Ki mondja? Az elodeink? ... Ne mondja, hogy

elhiszi ezt a régi babonát." mondja a Védelmezo, ezzel eldobja a gyümölcsöt, majd így folytatja: "Talán nem kellene teljesen elvetnünk a régi hiedelmeket. Lássuk oket bármily furcsának is ma. ... Földrázó. Föld-rázó." A Védelmezo megint felnéz az égre, majd újra az öregre: "Nem lehetséges, hogy nem önkényesen adták neki ezt a nevet? ... Hogy tényleg ez a csillag felelos a falaink ledöntéséért, attól dülöngélünk járás közben?" "Ah, uram, én is hallottam arról a kis malorrol..." nevet fel erre az öreg. "Mit hallott?" "Nos, azt, hogy több fontos ember előtt megbotlott, de... De a legutóbbi földrengés során. ... Nagyon kellemetlen helyzet, ebben biztos vagyok." "Nem történt velem semmi ilyesmi." "A hallásom... A hallásom sem olyan jó már, mint volt, és a memóriám sem. Nos... Mirol is beszélgettünk épp?" "Az osi babonákról beszélgettünk." mondja a védelmezo, jól megnyomva az 'osi' szót, "Nos, egy pillanatra sem hiszem, hogy a csillagok istenek, de akkor... Mik azok?" "Egy nagy rejtély... Amire nincs válasz." "Én úgy hiszem, az ég tele van emberekkel. Olyanokkal, mint mi magunk." az öreg erre megint felnevet: "Ez... Bolondság." "Bizonyítsa be, hogy nem így van. ... Én mondom, minden csillag egy várost jelöl. És a Földrázó az egyik ilyen várost uralja. Egy védelmezo-társam. Ha igazam van, hallgatni fog rám, mint egyik Védelmezo a másikra. ... A pennáját." Az öreg erre lekanyarítja válláról, és a közelben álló sziklára teszi a magával hozott fadobozt, amiből egy ív papírt, és tollat vesz elo, majd mikor felkészült, a Védelmezo diktálni kezd: "Én, Callomane fia Callomane, az alattad elterülő föld jó népének ura, követelem, hogy hagyj fel a..." "Követeli?" kapja fel a fejét az öreg, mire Callomane eltöpreng, majd kijavítja magát: "Reménykednék benne..." "Jobb." bólint az öreg, "Sokkal jobb." "Reménykednék benne, hogy esetleg fontolóra veszed: felhagysz azzal, amit csinálsz, bármi legyen is az, és amitol a földünk rázkódik. Ha ez kényelmetlenséget okoz neked, kész vagyok kárpótlást felajánlani." "...Kárpótlást felajánlani..." motyogja az öreg írás közben. "Várom válaszod." fejezi be Callomane a diktálást. Az öreg, miután végzett az írással, átnyújtja neki a papírt, amit a fiatal férfi összeteker, és levisz a holéballont töltökhöz, majd elhelyezi a könnyu borökbol, és vékony kötelekbol összerótt alkotmány oldalán levo hengeres tokban. A segédei eloldják a rögzító köteleket, és a ballon lassan emelkedni kezd az ég felé.

"Jön következő sorozat letapogatás." mondja a gépház egyik konzoljánál dolgozó Torres a mellette álló Chakotaynak, "Letöltöm oket a kijelzo-pufferbe." A pult egyik monitorán egymás után felvillannak a szonda által küldött képek, Chakotay pedig, miután megnézett közülük párat, így szól: "Nincs kétség... Egy város van odalent." "Magas szénmonoxid, és ammóniaszint... Ez ám a haladás." "Az utóbbi pár letapogatás óta kifejlesztették a belsoégésu technológiát. ... Nézze meg azokat a vonalakat. Úthálózatnak látszik." mondja Chakotay. "Hát... Egy dolog nem változott. A geológiai problémák, amiket mintha a Voyager okozna. ... A szonda havonta fél tucatot regisztrált. ... Még mindig nem lehet megmondani, mennyire súlyosak." "Nézze meg, mennyi vasat használtak fel a városhoz... Tízszer annyi, mint amennyire számítana az ember egy ilyen fejlettségi szintu kultúránál." "Gondolja, hogy az épületeik erosítésére használják?" "Ha egy olyan bolygón élne, ami állandóan rázkódik, talán maga is ezt tenné. ... Ha elérték az ipari fejlettségnek ezt az állapotát... Biztosan figyelnek minket." Torres egyetérten bólint, ám mielőtt hosszabban belegondolhatna, a konzol hangjelzéssel figyelmet kér. "A szonda impulzushajtómuve kezd tönkremenni. ... A jelenlegi magasságán már kétszáz éve van üzemben, a keringési pályája egyre alacsonyabb." "Utasítsa önmegsemmisítésre." határoz végül Chakotay. Torres elküldi a parancsokat, majd kisvártatva így szól: "A felso termoszférában dezintegrálódott. Ha bármit láttak is, olyan volt, mint egy hullócsillag."

A völgyben elterülő város fölött a hegyteton egy hatalmas, fehér fémkupola trónol, melynek függöleges irányú hasítékában egy nagy átméroju optikai teleszkóp emelkedik lassan az alkonyati ég felé. A csillagvizsgáló kupolájában a teleszkóp nézökéje fölé hajló középkorú férfi a Voyager által keltett fényjelenséget tanulmányozza, majd munkatársához, egy fiatalabb férfihoz fordul, aki egyik fülére egy fejhallgató felét szorítva igazítgat néha az elotte levo rádiókészüléken. "Van válasz az adásunkra?" "Semmi." mondja a rádiós technikus lemondó sóhajjal. "Látható változás sincs."

"Meglepi?" kérdezi a technikus kissé fásultan, mire a csillagász odamegy hozzá: "Küldje el újra." "Az egész sorozatot...?!" kérdezi az, fáradtan dölve hátra a székén, "Nem lehetne csak a prímszámokat?" "Elfáradt..." bólint a csillagász megérten. "Ahogy maga is." néz rá a fiatal férfi. "A prímszámokat." mondja végül a csillagász, "És az atomi állandókat. Aztán befejezzük." "Elfogadható kompromisszum." ingatja a fejét a technikus, ezzel megint közelebb hajol az adókészülékhez, "Na nem mintha jutnánk valamire... Ha léteznek egyáltalán." "Kétkedem benne?" kérdezi a csillagász, mire a technikus elmosolyodva pillant rá: "Én mindenben kétkedem." "Szóval maga nem azok közé a gyerekek közé tartozott, akiknek megvolt a teljes sorozat 'Égihajós barátok', hm?" "Igazság szerint megvolt mind. Még a másodkiadások is. Be sem tudott volna úgy jönni a lakásunkba, hogy bele ne botoljon egy-kettőbe." "Hát, nálunk ilyen nem volt. A nagyapám sosem engedte volna. ... Azt mondta, az Égihajó egy kastély, amiben egy gonosz Védelmezo lakik. Meg azt, hogy a rossz gyerekeket oda küldik büntetésből." A technikus ennek hallatán nevetgélgni kezd munka közben, a csillagász pedig járkálva folytatja: "De most már... Örülök, ha bármit látnék...! Akár gonosz, akár nem. ... Fel tudja erősíteni a jelet?" "Már így is a maximumon vagyunk." hagyja ott a technikus az adót. "Talán, ha másik vivofrekvenciára állnánk..." töpreng a csillagász, aki közben visszatért a teleszkóphoz, és megint a Voyager-csillagot fürkészi. Ekkor az épület felmorajlik, és rázkódni kezd, mire mindketten megkapaszkodnak valamiben. "Ha van odafent valaki... Nem szeret minket különösebben..." jegyzi meg a technikus. "Egy faj, ami meg tud építeni egy olyan égihajót... Rég elpusztíthatott volna minket." mondja a csillagász nyugodtan, miközben a földrengés véget ér, semmi kárt sem okozva, "Nem szándékosan okozzák a rengéseket." A csillagász visszaül a teleszkóphoz, a technikus pedig letelepszik mellé egy másik székre: "És mi van, ha mind meghaltak?" "Ha tényleg ezt hiszi... Miért csatlakozott ehhez a tervezethez?" "Hiszen tudja... Én mindenben kétkedem. Még a saját kételyeimben is." A csillagász erre halvány mosollyal bólogatni kezd, a technikus pedig halkan így szól: "Remélem, hogy van ott fent valaki..." "Én is." veregeti vállon a csillagász a technikust, aki ettől mintha új erőt kapva térne vissza az adóhoz: "Ha a matematikára nem reagálnak... Talán közvetlenebb megközelítéssel kellene próbálkoznunk." A csillagász kérden fordul el a teleszkóptól, a technikus pedig csatlakoztat egy mikrofont az adóhoz, és odanyújtja neki: "Tessék. Köszönjön nekik." "De hát nem is érthetik a nyelvünket..." "Csak egy módon deríthetjük ki." mondja a technikus, az adót állítgatva. "Mit... Mit mondjak?" lép közelebb hozzá a csillagász. "Ahm... Örülök, hogy találkoztunk... Honnan jöttek? Kérem, ne rázzák tovább a bolygónkat." ad néhány tippet a technikus, mire a csillagász felnéz az acélkupolán túl megbújó ég felé, és a kezébe veszi a mikrofont.

Chakotay kérden néz körül, mikor az asztrometriai labor egyik konzolja hangjelzést hallat. "Egy UHF-jelet továbbítottak a felszínről." állapítja meg Seven, "Ismeretlen a modulációja. A legerosebb összetevője..." Chakotay ekkor otthagyja a saját konzolját, és átsiet Seven mellé: "A felszínről indított minden jel felgyorsul. Mire eléri a mi idonket, a frekvenciája több ezerszerese lesz az eredetinek." "Megpróbálom lelassítani." A laborban egy gyors fűtysorozat hallatszik. "Még egyszer." kéri Chakotay, majd elégedetten bólint: "Amplitúdó-moduláció. ... Ez egy rádióadás!" "Egy számsor." bólint Seven. "Prímszámok." állapítja meg Chakotay döbbenet, "Egy sor prímszámot küldenek." "Amiket matematikai állandók követnek. ... Majd valami, ami beszéd-modulációnak tunik." "Lassítsa le megint." Az adás még így is túl gyors, csak egy jó másodpercig tartó, cincogásszerű hang hallatszik. "Még jobban." "...Barátaink az égihajóban... Abban a reményben hívom önöket, hogy legalább talán... Nem ellenségeink."

"A világunkon nincs semmi, ami hasonlítana a technológiájukra." hallatszik a csillagász üzenete a Voyager tanácsstermben, ahol a teljes tisztikar jelen van, "Így azt feltételezzük, hogy egy közeli bolygóról jöttek... Vagy egy távoli csillagtól. ... Az osi mítoszaink leírják az évszázadokkal ezelotti érkezésüket. Ami egybeesett a rázkódások kezdetével, melyek azóta is rázzák a bolygónkat... És elpusztítanak oly sokat az eredményeink közül. ... Remélem, soha nem ez volt a szándékuk. De... Az eredmény ugyanaz. ... Válaszoljanak, ha tudnak... Vagy ha akarnak, szálljanak alá az égihajójukból..."

És látogassanak meg minket." Az adás véget érte után rövid csend következik, majd Paris szólal meg: "Tudatnunk kellene velük, hogy nem szándékosan tesszük." "Nem tanácsolt. Az Elsodleges Irányelv érvényben van." mutat rá Tuvok, "Ezt az adást primitív rádiórendszerrel küldték. Nem görbületképes civilizáció." "Az ördögbe az Elsodleges Irányelvvel! Az az ember megérdemel egy választ!" "Ne felejtse el az időeltérést." mondja Torres, "Az az ember már hosszú ideje halott." "Mostanra már majdnem egy évszázada." bólint a Doktor. "Jól van, akkor küldjünk üzenetet az ükunokáinak. ... Én örömmel vállalom." "Osi mitológia..." mondja Chakotay Janeway felé fordulva, "Ez azt jelenti, már így is beépültünk a kultúrájukba. Miért nem tesszük meg a következő lépést?" Janeway erre töprengve így szól: "Kapcsolatfelvétel egy görbület előtti társadalommal..." "Már régen kapcsolatba léptünk velük! Tudják, hogy itt vagyunk fent." mutat rá Paris. "És tudják évszázadok óta." mondja Janeway, otthagynva a székét, "Ami azt jelenti, az idő tompította a dolgot. Fokozatosan váltunk a mítoszaink részévé. ... A velük való találkozás káoszba taszíthatja a hitrendszerüket." "De hát pusztítjuk a bolygójukat, hallották!" érvel Paris, és Chakotay is csatlakozik hozzá: "Egy szemtől szembeni kapcsolatfelvétel talán olyan információkhoz juttathat minket, amivel elhagyhatjuk az orbitális pályát. Így megszűnének a károk. Megéri a kockázatot." "Még azt sem tudjuk, hogy egy felderítőosztag túlélne-e az átvitelt az ő idejükbe. ... Doktor, javítson ki, ha tévedek... De a fiziológiai megterhelés végzetes lehet." "Az önök számára talán. ... De nem nekem. Az én holomátrixomra nem volna hatással." Janeway, ezzel elvesztve utolsó ellenérvét is, tesz egy félkört az asztal körül, majd a hologram mellett megállva így szól: "Kizárólag megfigyeloként megy le. Nem pedig kapcsolatot teremteni!"

"Bemértem az adás forrását. Egy szubkontinens, az északi félgömbön." mondja Kim Chakotaynak a hídon. "A Középső Protektorátus." bólint Chakotay. "Ezt meg honnan tudja?" "Átnéztem az asztrometriáról származó adatokat. Seven összeszedett pár helyi adást... Fel tudom sorolni a bolygó huszonhat államának a nevét." jelenti ki Chakotay büszkén. "És a legjobb éttermeket?" kérdezi Kim vidáman. "Csak úgy nagyjából..." "És ez a... Központi Protektorátus jó hely a Doktor leküldésére?" "Valószínűleg..." sóhajt fel Chakotay, "Az adásokból ítélve toleráns társadalmuk lehet." "Hmm... Azért, hogy biztosra menjünk, keresek egy félreeső helyet." mondja Kim, mire a parancsnok egyetérten bólint.

"Lehetővé teszem a hozzáférést az arc- és borfelszín-paramétereikhez, így másodpercek alatt leutánozhatja a kinézetüket, mikor leért." mondja Torres, aki az egyik szállítóhídon álló Doktor mobil emitterét állítja. "És mi van, ha nagy, bíborszínű protoplazma-gömböcök?" kérdezi a Doktor. "Akkor maga lesz a bolygó legjobban kinéző gömböce." mondja a vezérlőkonzol mögött álló Janeway, "Három másodpercig tartom majd odalent, Doktor. Az majdnem két nap lesz az ő szemszögükből. ... Gyujtsön össze, ami adatot csak tud. Szeizmikus térképek, meteorológiai feljegyzések... Mindent, ami ötletet adhat, hogyan hagyjuk el az orbitális pályát." "Értettem." "Ez felgyorsítja a programja letapogatási sebességét..." mondja a még mindig az emittert állító Torres, "Aminek segítségével elvégezheti az átállást." B'Elanna ezzel otthagyja a Dokort az emelvényen, aki pedig felsóhajtva Janewayre pillant: "Viszlát hamarosan...?" A kapitány elindítja a folyamatot: "Sugárzás." A Doktor eltunik, Torres pedig számolni kezd: "Egy... Ketto... Három..." A transzporter megint életre kel, ám a materializáció várat magára. "A zárómezo destabilizálódik." állapítja meg Janeway. "A temporális mezo... Át kell állnunk." mondja Torres. "Minden pillanatban, amit lent tölt, a felfedezés veszélye fenyegeti." szól Janeway. "Újra ráállok." mondja Torres, de a második kísérlet sem jár sikerrel. "Elvesztettük..." mondja a döbbenet az üres emelvényt bámuló Janeway. "A leküldésének helye körüli száz kilométeres sugárban keresem..." mondja Kim a hídon a mellette álló Chakotaynak, "Semmi." "Mostanra átvághatott a kontinensen." mutat rá a parancsnok, "Vagy akár a bolygó másik oldalára is." "Kiterjesztem a sugarat ezer kilométerre." mondja Kim, majd megcsóválja a fejét. "Chakotay hívja Seven of Nine-t." "Mondja, parancsnok." "Gyujtott barmiféle adatokat operaházakról, vagy koncerttermekről?" "Az állam kulturális központja a keleti

tó partján található." érkezik a válasz, mire Kim módosítja a letapogatási területet, majd vidáman jelenti ki: "Megvan! ... B'Elanna, várja a koordinátákat." "Nyugtázva."

"Újraindítottam a zárónyalábot. Most stabil." mondja Torres Janewaynek a szállítóhídon. "Bemérés alatt." bólint Janeway, majd megindítja a transzporterciklust. A lenti körülményeknek megfelelően álcázott Doktor hamarosan megjelenik az emelvényen, és kitörő örömmel fordul társai felé: "Kapitány! Hadnagy...!" Janeway és Torres kisietnek a konzol mögül, ám a Doktor heves reakciója kissé meglepi őket, a hologram ugyanis kitörő örömmel öleli át Janewayt: "Azt hittem, sosem látom magukat többé!" "Jól van?" "Volt pár keményebb helyzet az évek során, de végeredményben..."

"Évek?" kérdezi Torres. "Több mint három. ... De legalább tudtam, hogy még nem hagytak itt. Csak fel kellett nézнем, és ott voltak!" mondja a Doktor lelkesen, "Az ég legfényesebb csillagaként." "És, mit tudnak rólunk?" kérdezi Janeway. "Csak azt, hogy évszázadokkal ezelőtt érkeztünk ide. Minket hibáztatnak a szeizmikus rezgésekért, de minden más csak spekuláció. És ha szabad hozzátennem, semmit sem szeretnek jobban, mint a Voyager-rol spekulálni. ... Darek csak mondta, és mondta, az éghajló így, az éghajló úgy..." "Darek..." kérdezi Torres. "Annak az épületnek a tulajdonosa, amiben laktam.... Míg a háború ki nem tört." "Háború volt..." kérdezi Janeway, leereszkedve a transzporterplatform szélére. A Doktor felsóhajtva ereszkedik le mellé: "Egy szomszédos állam úgy döntött, elereszt ránk pár ágyúlövést. A taktikai légierőnk reagált, és hetek alatt kész is volt az új egyezmény. ... De csak azt követően, hogy tönkrebombázták az apartmanomat." "Tehát van repülőtechnológiájuk?" "Már nem éppen vademberek, kapitány. Sőt, nagyon komoly technológiai eredményeket érnek el. Részben a Voyager-nek köszönhetően." "Hogy érti..." kérdezi Torres. "Attól a pillanattól kezdve, hogy a hajónk megérkezett az egükre, próbálnak kapcsolatba lépni. A jelenlétünk... Ösztönözte a találmányokat... Vallást, tudományt, művészetet... Még a gyerekmeséket is. Mind ugyanannak a témának a variációi. ... A Voyager-nek. ... Marizi még egy áriát is komponált az éghajlóról. ... Én adtam elő." "Marizi?" kérdezi Janeway. "O volt a..." mondja a Doktor, majd hirtelen elhallgat, és rövid habozás után folytatja: "Lakótársam." Janeway és Torres másodpercekig nagy szemeket meresztve bámulnak a Doktorra, aki végül a platformot otthagyva így szól: "Három év hosszú idő, kapitány... Az embernek szüksége van... Társaságra." "Tolem nem hall ellenvetést..." von vállat Janeway, majd a Doktor után megy: "De megtudott bármit is, ami segít elhagyni az orbitális pályát?" "Itt van minden." mutat a homlokára a hologram, mire a kapitány megkönnyebbülten sóhajt fel, majd mindannyian elhagyják a szállítóhidat. "Az utolsó háromszáz év feljegyzései, mindet kívülről megtanultam." mondja a Doktor, "Vannak köztük pontatlan évkönyvek, de a frissebbek részletes szeizmikus elemzések." "Juttassa le ezeket az adatokat az asztrometriára." mondja Janeway Torresnek, "Nézzenek utána, találhatnak-e rendszert a rengésekben. Talán segít kiutat találni innen." "Találkozunk a gyengélkedőn." búcsúzik Torres a hologramtól, "Ott majd letöltjük az adatait, és végrehajtok egy kis plasztikai műtétet is." "Hadnagy..." néz a bolygó lakóinak nagyjából külsejét viselő Doktor a távozó Torres után. "Hacsak nem szeretne így maradni..." A hologram értetlenül néz Janewayre, mire az rábök a Doktor orra fölötti függőleges borredokra. "Persze, teljesen elfelejtettem..." kap észbe végre a hologram, miközben tovább indulnak a folyosón, "El kell mondanom, ha a bolygó lakói közül néhánynak alkalma volna rá... Azokat a fegyvereket a Voyager-re irányították volna. Szerencsére a hajó még lotávolon kívül van. Egyelőre." "Azt hiszem, nem tudom hibáztatni őket." "Egyfajta urverseny zajlik a különböző államok között. Ki tud előbb eljutni egy rakétával a csillaghajóhoz?" Janeway erre megállítja a hologramot: "Egy urhajóst szállító kabinról beszélünk...? Vagy egy robbanófejes rakétáról?" "Erre nem tudok válaszolni. ... De a jelenlegi fejlődési sebességük mellett... Nem kell sokáig várnunk, hogy megtudjuk." Janeway arckifejezésén látszik, o is épp ettől tart.

"Ez hogy tetszik?" kérdezi az asztrometriai laborba egy jegyzetfüzettel a kezében belépo Naomi Seventol, "Egy fura bolygó, ahol gyorsan telik az idő, és gyorsan mozognak az emberek is. Írta Naomi Wildman. ... Ez lesz a tanulmányom címe. Neelix azt mondta, egy bolygóról kellene írnom, én pedig ezt választottam." "A címed... Bobeszédu." mondja Seven munka közben, "Javasolom,

próbáld tömöríteni." "A fura bolygó." mondja Naomi kis gondolkodás után. "Jobb, de hiányzik a pontosság. ... Az időeltérített fura bolygó." "Tökéletes!" jelenti ki Naomi, és gyorsan fel is jegyzi a javaslatot. "Seven of Nine hívja a hidat." aktiválja Seven a kommunikátorát, "Továbbítom a számításaimat közvetlenül a kormányálláshoz." "Nyugtázva." érkezik Janeway válasza. "Mi történik?" kérdezi Naomi. "A Doktor a bolygó graviton-mezejére vonatkozó adatokat hozott vissza. Annak használatával átállítjuk a hajtómuveinket." "Ez remek lesz a tanulmányomhoz!" mondja Naomi ragyogva. "Mindenkihez, itt a kapitány. Biztosítsák a munkahelyeiket, és készüljenek a keringési pálya elhagyásához." hallatszik Janeway hangja az interkomból. "Kapaszkodj." szól oda Seven Naominak, mire a kislány megragadja a központi konzol szélét. A Voyager enyhén rázkódni kezd, Seven pedig így szól: "A magasságunk növekszik. Ötven méter... Hatvan..." A központi konzol ekkor jelezni kezd, és a bolygó egy részletének rétegtani adatai jelennek meg a nagy képernyőn. "Seven of Nine a kapitánynak: az orbitális pálya elhagyásának kísérete növeli a szeizmikus aktivitást. ... Abba kell hagynunk!" "Nyugtázva." érkezik a válasz, majd a hajó remegése abbamarad. "A bolygó rendben van?" kérdezi Naomi. "Minimális károk az egyenlítoi partvidéken." állapítja meg Seven felsőhajtva, "Semmi komoly." "Seven... Gondolod, el tudunk menni innen valaha is?" "Végül igen." "Remélem. Kell valami befejezés a tanulmányomnak..."

A bolygó légkörét maga mögött hagyva egy karcsú, kúp alakú ureszköz emelkedik egyre magasabbra, fedélzetén két urhajóssal. "Orbitális Egy a kilövésvezérlőnek: készen állunk a második meghajtófokozat gyújtására." üzeni a kétfos legénység egyik tagja. "Kezdjék." érkezik a nyugtázás. A férfi erre elfordít egy kapcsolót, mire az üzemelni kezdő rakétafokozat gyorsulása az üléseikbe préseli az urhajósokat. Az égetés azonban csak néhány másodpercig tart, hamarosan megérkezik a küldetésirányítás üzenete: "Második fokozat üzemanyagkészlet kimerült. "Utolsó fokozat kész." mondja a másik urhajós, egy no. "Készen állunk az utolsó meghajtófokozat gyújtására." üzeni a férfi. Válasz azonban nem érkezik, így a férfi így szól: "Kilövésvezérlo, várjuk az engedélyt a folytatásra." A rádióból azonban csak valami cincogásszerű hang hallatszik, mire a férfi felkapja a fejét: "Ez mi volt?" "Az adóval semmi baj." mondja a no. "Orbitális Egy a kilövésvezérlőnek: nem vesszük az utasításait." "Minden más tökéletesen működik." állapítja meg a no, végignézve a kijelzéseket, "Gyújtsd be az utolsó fokozatot. Folytatnunk kell a küldetést." A férfi végül elfordítja az utolsó kapcsolót, mire megint az üléseikbe szorítja őket a néhány másodpercre fellépő gyorsulás. "Utolsó fokozat üzemanyagkészlet kimerült." állapítja meg a férfi. A társa kinéz az előrenéző ablakon, és a lassan egyre nagyobbodó Voyager láttán elmosolyodva így szól: "Fékezofúvókákat begyűjtani." "Fúvókák üzemben." mondja a férfi. "Orrszögre ügyelni." szól a no, mire a férfi a köztük lévő botkormányt megfogva elvégez néhány korrekciót: "Helyesbítés alatt." "Távolság?" "Találkozási távolságban vagyunk." "Találkozási folyamat... Rögzítve." mondja a no. "Végso pozícióba állunk." szól a férfi, újabb korrekciókat végezve. "Távolság?" "Letapogatási távolságban vagyunk." bólint a férfi. "Akkor nézzünk körül." "A letapogatás nem hatol át a burkolatukon." állapítja meg a férfi rövid próbálkozás után. "Akkor azt hiszem, be kell mennünk." "Nincs engedélyünk ezt tenni." mutat rá a férfi. "Az volt a parancsunk, hogy annyit tudjunk meg az égihajóról, amennyit csak lehet. És ezt is fogom tenni. ... Láttam valamit, ami úgy néz ki, mint egy rakodónyílás. Talán tudunk ott dokkolni. ... Menjünk közelebb."

A gyorsító fokozataitól megvált urkabin manoverezó hajtómuveit begyűjtva tovább közeledik a Voyager-hez.

A jelek szerint sikerül akadály nélkül bejutniuk, mert valamivel később már a Voyager egyik szintközi átjárójában tartanak lefelé. "Várj... Várj..." mondja a no, mikor megérkeznek a következő szintre. "Jól vagy?" kérdezi a társa, mire a no vesz pár nagy levegot, majd így szól: "Kicsit... Összezavarodtam. ... De menjünk tovább."

A páros ereszkedik még néhány szintet, míg végül elérnek egy kétszárnyú ajtóhoz, amit a férfi szétfeszít. A gépházba jutnak ki, ahol egy darabig döbbsen bámulják a személyzet

mozdulatlanságba dermedt tagjait. "Nem értem..." mondja a férfi, miközben a no óvatosan odasétál Torreshez, és megérinti annak az egyik konzolon nyugvó kezét. "A bore meleg..." mondja. "Talán valamiféle metabolikus sztázis lehet..." véli a no, miközben az egyik folyosón haladnak végig, ami szintén tele van mozdulatlan emberekkel, "De akkor miért néznek ki úgy, mintha a munkájukat végeznék?" A férfi a következő kanyarban megtorpan, és nyugtalanul dörzsöli meg a homlokát: "Ez nem helyes... Nem szabadna itt lennünk. Nem arra rendeltettünk, hogy itt legyünk!" "Próbálj megnyugodni." "Eleget láttunk. Kérlek... Mennünk kell..." "Te vagy a legjobb pilótánk, ezért kerültél bele ebbe a küldetésbe. Semmiben sem különbözik attól, mikro a kedvenc..." "De igen, különbözik." A no ezen eltöpreng, végül el kell ismernie: "Ezt nem vitathatom. ... Még pár perc, és visszamegyünk." A páros ezzel tovább indul, majd hamarosan egy üzemelő fali terminálra bukkannak, amin épp a Voyager hosszmetzeti képe látható. "Mintha az volna a parancsnoki központ." mutat a no a hídra, remek ráérzéssel. Így a páros el is látogat a hídra, ahol persze ugyanazt a mozdulatlanságot találják, mint bárhol máshol. Janeway épp a székében ül, Neelix kávé tölt neki, Chakotay Paris mellett áll a kormányospultnál, Tuvok egy jelentést vesz át valamelyik osztagvezetőjétől, Kim pedig a hátsó konzolok felé fordulva dolgozik valamin. "Ez nem metabolikus sztázis." jelenti ki a férfi. "Lehet, hogy itt mások a fizikai törvényei..." találga a no. "Talán csak kicsit lassabbak..." A no hirtelen felnyög, és kezét a mellkasa köré kulcsolva összerogy. "Mi a baj?" térdel le mellé a társa, de egy pillanattal később ot is eléri ugyanaz, mint a not. A Voyager legénysége néhány másodperc alatt megelevenedik, majd mikor észreveszik a bal oldali ajtó közelében heverő két testet, többen sietosen arra felé indulnak. "Behatolási riadó! Biztonsági osztagot az egyes szintre." üzeni Tuvok, kézbe kapva fézerét. "Kapitány, egy hajót észlelek az egyes dokkoló nyílásnál, egyszerűen megjelent ott." jelenti Kim. Janeway, Neelix, és a tudományos konzolnál dolgozó ügyeletes közben gyorsan megvizsgálták a jövevényeket, majd a kapitány így szól: "Híd a gyengélkedőnek: orvosi vészhelyzet!"

"Mit tud mondani?" kérdezi Janeway a Doktort a gyengélkedőn, mire a hologram az egyik urhajósra pillantva így szól: "Az átlépés a mi időkbe kissé keményen érintette őket. ... Sajnos a társának nem sikerült." "És ő hogy van?" "Javul. ... Szerencsére tulajdonképpen a házi orvosa is lehetnék." mondja a Doktor, miközben mindketten elindulnak a muto felé, ahol az életben maradt urhajós, a férfi fekszik, "Az után, hogy három éven át bújtam az orvosi szaklapjaikat, annyit tudok a szervezetükről, mint a magukéról." A Doktor ezzel bead valamit az urhajósnak, aki hamarosan magához tér, és lassan felül. "Nyugodtan..." mondja a doktor. A férfi idegesen néz körül, majd megkérdi: "Hol van Chewena?" "Nem élte túl az átlépést." csóválja meg a fejét Janeway, "Nagyon sajnálom." "Átlépés...? A maguk... Idejébe." mondja a férfi, mire a Doktor jelentőségteljes pillantást vet Janewayre. "Megértette, mi történt önnel." állapítja meg Janeway. "Legalábbis kezdem." bólint a férfi bizonytalanul. "A Voyager ugyanabban a téridőben létezik... Mint a galaxis többi része. A maguk bolygója az, ami különbözik." "Tehát nem évszázadokon át figyelték minket." "Tulajdonképpen csak alig hogy ideértünk... És reméljük, önök segíthetnek megtalálni a módját a távozásnak."

"Tehát, ha igaz amit mond, mindenki, akit ismerek..." mondja az urhajós Janewaynek valamivel később, a készenléti helyiségben, "Mindenki, akit ismertem... Már nincsen." "Így van." bólint Janeway, közben egy csésze kávé nyújtva át a férfinak, majd leül egy jó méterre tőle az ablakok alatti kanapéra. "Kapitány... Képzett pilóta vagyok. Ezért választottak erre a küldetésre. De... Nincs meg bennem az a bátorság, ami a többiekben. Így hibásan döntöttem velem kapcsolatban." "Ennek ellent kell mondanom. Ahhoz képest, hogy épp most fordult fel fenekestül az élete, remekül tartja magát." Rövid csend következik, majd az urhajós szólal meg: "Mikor kisgyerek voltam... Az ágyam fölött az éghajlót mintázó játékok lógtak. Az az első dolog, aminek a látványára emlékszem, még az anyám arcánál is korábbi emlék. ... És most én vagyok az egyetlen, aki tudja a nevét." A férfi körülnéz a helyiségben, de gondolatban biztonnyal átlát a falakon, és az egész hajót veszi szemügyre

éppen, majd Így szól: "Voyager... És ha jól sejtem, ez lesz az utolsó dolog is, amit látni fogok."
"Önön múlik. Nem áll szándékomban itt tartani akarata ellenére. ... A Doktor eltöltött némi időt a bolygójukon, adatokat gyűjtött, melyektől reméljük, segítenek módot találni az orbitális pálya elhagyására. ... Szükségünk van önre, hogy segítsen értelmezni ezeket az információkat. Azonban... Minél tovább marad a fedélzeten... Annál nehezebb lesz az ön számára a hazatérés. A kultúrájuk minden egyes itt töltött másodperccel változik. Mire visszatér, esetleg sokkal idegenebbnek találja majd, mint most a miénket. A férfi eltöprengve néz ki az ablakon, az azon át látható szürke bolygóra, majd énekelni kezd: "Nap csillaga, éj csillaga, Ne hulljon már könnyem soha, Ragyogj mindig..." Az urhajós elhallgat, majd visszafordulva Janeway felé, így szól: "Egy gyerek-ima." "A Voyager-hez...?" kérdezi Janeway kissé meghatottan. "Igen." "Remélem, nem csalódtok." "Hány embernek teljesülhet... A legelső álma?" Janeway erre elmosolyodik. "Természetesen segíték." mondja végül az urhajós, mire a kapitány hálásan néz rá.

"Az általam visszahozott információk a Voyager adattárában vannak." magyarázza a Doktor az urhajósnak, mikor kilépnek egy liftből a Voyager valamelyik szintjén, "Seven of Nine már megpróbálta értelmezni, és örülni fog a segítségének." "Hegy, vagy Tóvidék?" kérdezi az urhajós talányosan, mire a Doktor összevont szemöldökkel jelenti ki: "Hegy, természetesen. Nehogy azt mondja, maga a Tóvidék mellett van...!" "Maga tényleg volt a felszínen." állapítja meg az urhajós vidáman. "Hogy szerepeltek ebben az évadban?" kérdezi a Doktor. "Nem jól. Öt győzelem, tizenkét vereség." "Ez hihetetlen! Ki védett náluk?!" méltatlankodik a Doktor megtorpanva. "Terallius." "Van valami köze ahhoz... A Teralliushoz?" "Az unokája." bólint az urhajós. "Én láttam az eredetét." mondja a Doktor, miközben tovább indulnak, "A Hegy-ben védett a rájátszás során a Vörös Folyó ellen." "Az a születésem előtt volt." "Egy öt-tizenkettővel zárt évad után önként vonult volna számuzetésbe...!" csóválja a fejét a Doktor.

"Ez az információ már elavult." mondja az urhajós Sevennek, megsemmisítve az asztrometriai labor nagy monitorán látható felvételeket, "Ennél sokkal fejlettebbek voltunk már, mikor eljöttem. ... Segíthetek pontosítani." "Jól van hát..." néz rá Seven. "Kezdjük a geológiai adatokkal. A szeizmikus érzékelők akkor 3.8-ra voltak beállítva." "Ezt egy egyszerű konverzióval kompenzálhatjuk." mondja Seven, ezzel munkához lát. "Minden bolygó... Úgy néz ki, mint a miénk?" kérdezi az urhajós. "Azok közül egy sem, amiket láttam. A világuk egyedülállónak tunik." "Egy ilyen mindentől így elszigetelt világ sosem lesz képes úgy felderíteni az urret, mint maguk." "Maguk egy nagyon alkalmazkodóképességű faj. A tudósai módokat fognak találni az időeltéréshez való alkalmazkodásra." "Akkor jobb, ha a maguk távozása előtt teszik meg. Ha az éghajlat eltűnik a fejük fölül... A népem talán elveszti az érdeklődését a haladás iránt. Akkor már nem maradna semmi, amit megpróbálhatnának elérni." "Akkor talán annyira hiányzana nekik a Voyager, hogy mindent megtennének azért, hogy követhessenek." mondja Seven bizakodva, mire az urhajós elmosolyodva bólint: "Talán úgy volna." A fő konzol ekkor jelezni kezd, mire Seven összevont szemöldökkel veszi szemügyre a kiírásokat. "Mi volt ez?" kérdezi az urhajós. "Egy antianyag-implózió. ... A világukon görbületi technológiával kísérleteznek. ... A szenzorok észleltek egy korai tesztet." A nagy monitor képe átáll a bolygó felszínének egy másik részére, ahol hamarosan egy kis fényvillanást lehet látni. "Egy újabb teszt, hat héttel később." állapítja meg Seven, "És itt a harmadik, minden alkalommal egyre jobb. ... Gyorsan tanulnak." A képernyőn egy, az eddigieknél nagyobb sárgás villanás látszik, majd a Voyager egy fémes dörrenés kíséretében megrázkódik, és több hangjelzés is megszólal. "Túl gyorsan." jegyzi meg erre Seven.

"Ez meg mi volt?" ráncolja a homlokát a kormányospultnál ülő Paris. "Nem tudni." feleli Tuvok, "De a pajzsunk nyolcvankét százalékra csökkent." Újabb dörrenés és rázkódás következik, majd ismét Tuvok szól: "Hatvankét százalék." "Nem tudom, mi okozza. A szenzorokon semmi." jelenti Kim. "Janeway hívja Seven of Nine-t." üzeni erre Janeway. "Mondja, kapitány." "Az asztrometrián észlelnek valamit?"

"A bolygó lakossága a jelek szerint kifejlesztette az antianyagtorpedó-technológiát." üzeni Seven, "Úgy vélem, támadás alatt állunk."

Chakotay és Janeway aggódalmas arccal néznek össze, pedig a java még csak most kezdodik, tekintve, hogy a lövések lassan állandósulnak. "Újabb telitalálat, pajzsok negyvenkilenc százalékon." jelenti Tuvok. "Kapitány, bocsánatát kérem ezért a támadásért..." mondja a hídra érkező urhajós, "Ehhez nincs joguk." "Sajnos, minden joguk megvan hozzá." mondja Janeway. "Hadd beszéljek velük." "Már próbáltuk hívni őket." néz Chakotay az urhajósra, "Nem úgy néz ki, hogy tudják venni az adásunkat." "Még mindig nincs tudomásuk az időeltérésről." véli az urhajós. "Logikus feltételezés." ért egyet Tuvok, "Pajzsok harmincnégy százalékon." "A torpedókat három napos időközökkel lövik ki. Minden alkalommal javítanak rajtuk, növekszik a robbanás hatóereje." állapítja meg Kim. "Kapitány, nem volna ideje viszonzni a tüzet?" kérdezi Paris nyugtalanul. "Az elmúlt ezer év alatt épp elég kárt okoztunk ezeknek az embereknek." mutat rá Chakotay. A következő találat után Janeway feláll székeből, és az urhajósra pillant: "Vissza kell mennie. Ez az egyetlen megoldás. ... Értesse meg velük, kik vagyunk. ... Megkapja a hajónk adatait, a tudósai talán segíthetnek majd elszabadulnunk. ... De legalább arra vegye rá őket, hogy ne lojenek tovább." "Kapitány, a transzporterek leálltak." jelenti Kim. "A hajója még ép?" kérdezi Janeway Harryt. "A dokkoló nyílást még nem találták el." "Sok szerencsét." mondja Janeway az urhajósnak, aki fejet hajt felé, majd az ot a hídra kísérelve biztonsági tiszttel együtt távozik.

"Ez felgyorsítja majd az anyagcsere-folyamatait, és könnyebbé teszi az átmenetet." mondja az urhajós mellett az egyik folyosón siető Doktor, menet közben adva be egy injekciót a férfinak. "Köszönök mindent, Doktor." "Örömmel láttam el egy polgártársat. ... Megtenne nekem egy szívességet?" "Persze." "Derítse ki, mi történt egy Jason Devries nevű fiúval. A Központi Protektorátusban lakott." "Jason? Szokatlan név." "Igen. O volt a... Fiam." "De hát maga hologram." "Ez egy hosszú történet." mondja a Doktor zavartan, "Mostanra már halott. De talán ki tudja deríteni, mi történt vele. Talán voltak gyerekei... Unokái. ... Mesélhetne nekik rólam." "Úgy lesz." bólint az urhajós elmosolyodva, majd belép a biztonsági ajtón, ami elé időközben megérkeztek.

"Az Orbitális Egy hívja a kilövésvezérletet." üzeni az urhajós, a bolygó légköre felé tartó urkabinból, "Kilövésvezérlet, jelentkezzen." Egy darabig csak halk zajok hallatszanak, majd egy meglepett női hang szólal meg: "Ki az?" "K'tarna Retts elso osztályú pilóta." "Lépjön ki ebből a csatornából, vagy jelentenem kell a parancsnoki központnak." "Ez a kilövésvezérlet?" "Én vagyok a nulla nulla négyes állomás koordinátor-igazgatója. Ön pedig megsérti a forgalmazási szabályzatot." "Kérem, figyeljen rám: a kilövésvezérlet próbálom elérni." "Hadd találgassak: végre úgy döntött, hazajön." hallatszik a nő kissé gúnyos hangja, "Maga K'tarna Retts?" "K'tarna Retts, igen! És most kérem, adjon át a kilövésvezérletnek!" "A kilövésvezérletből taktikai parancsnok központ lett ötven évvel ezelőtt. Maga halott." "Az égihajó belsejében voltam." "Akkor jó, hogy a távozás mellett döntött, mert épp most fogjuk lelőni." "Beszélnem kell velük!" csattan fel Retts. "A taktikai parancsnoki központ frekvenciái titkosak. És most hagyja el ezt a csatornát." "Ha még valaha az időjárásnál fontosabb dolgokról is akar hírt adni, itt a lehetősége. ... Mondja meg mindenkinek, hogy tisztítsák meg a forgalomtól a Központi Tavát. ... Az Orbitális Egy leszállópályán közeledik." Az urhajós ezzel megragadja a kormánykart, és visszatérőpályára állítja az urkabint.

"Pajzsok huszonhárom százalékon." jelenti Tuvok a hídon, "Tizenhét százalék. ... A pajzsok kiszültek." "Mi volt ez az utolsó?" forgatja a szemét Paris, tekintve, hogy a Voyager minden eddiginél nagyobb rándult Tuvok utolsó jelentése előtt. "Egy trikobalt-töltet." feleli Kim. "Legközelebb mi jut eszükbe...?!" sandít hátra Paris boldogtalan ábrázattal. "Jönnek a kárjelentések." mondja Tuvok a mellette álló Janewaynek, "A nyolcas, kilences, és tízes szinteken azonnali burkolat-átszakadás várható. A létfenntartás akadozik." "Az urhajósunknak mostanra sikerrel kellett járnia." indul Janeway a híd közepe felé. "Az ereszkedési sebességéből számolva úgy tíz perce érhetett földet." mondja Kim. "Az másfél év." mutat rá Chakotay. "Akkor biztosan kudarcot vallott." állapítja meg Janeway. "Egy újabb indítást észlelek, két nagyon erős energia-mintázat." jelenti Tuvok. "Trikobalt

töltetek?" kérdezi Chakotay, a legrosszabbtól tartva. "Nem tudni." "Kapaszkodni." adja ki az utasítást Janeway, ezzel os, és Chakotay is visszasietnek székeikhez.

A halványan fénylo csóvaként a Voyager-hez közeledo objektumokról azonban kiderül, nem fegyverek. Lelassítanak a Voyager mellett, és mikor az oket körülvevo fényaura kialszik, két hosszúkás urhajó válik láthatóvá, melyek közrefogják, és vonósugárra veszik a Voyager-t.

"Valamiféle vonósugárral álltak ránk." jelenti Tuvok. "Kapitány, ha váltogatni kezdem a fúvókákat, talán kiszabadulhatunk." szól Paris. "Ne. Hagyjuk a barátainkat érvényesülni." A Voyager enyhén rázkódni kezd, majd Kim így szól: "Elvontatnak a bolygótól." "Elhagytuk az orbitális pályát." jelenti Tuvok valamivel késobb. "Próbálja hívni oket." szó oda Janeway Kimnek. Ennél azonban sokkal közvetlenebb kommunikációra kerül sor hamarosan, a hídon ugyanis egy lassan felfénylo fényjelenség jelenik meg, ami az urhajóst, vagy legalábbis egy hozzá nagyon hasonló férfit hagy maga után. "Örülök, hogy újra láthatom önöket." mondja a férfi, Janewayre és Chakotayra pillantva. "Úgy látszik, valaki csak hallgatott magára." állapítja meg a parancsnok vidáman. "Sajnálom, hogy ilyen sokáig tartott." "És most már kello módon vehetjük fel a kapcsolatot." áll fel Janeway a székebol. "Sajnos ez nem lesz lehetséges." mondja Retts, odamutatva Janewaynek a bal csuklóját, amin egy fémpántnak kinézo szerkezet látható, "Ez egy temporális kiegyenlíto, ami lehetővé teszi, hogy úgy létezhessek az önök idejében, hogy közben nem hagyom el a sajátomat. De... Csak néhány percre. ... Attól tartok, eltart még egy darabig, míg a népem valóban csatlakozik a galaxis többi részéhez." "Kapitány... Körülbelül két órán belül be tudjuk üzemelni a görbületi hajtóművet." jelenti Tuvok. "Nagyszerű." bólint Janeway, majd elmosolyodva kezét nyújt Rettsnek: "Köszönjük." "Úgy érzem, mintha egy régi baráttól vennék búcsút." mondja az, majd miután elengedte Janeway kezét, megérkezik érte a szállítósugár.

A hegyoldalon, magasan az alatt elterülő hatalmas város fölött egy osz hajú férfi üldögél, az éjszaka neszeitől körülvéve. Az egykori urpilóta lassan feltekint az égre, ahol a Voyager-t jelzo fény épp ezekben a pillanatokban kezd hunyorogni, majd mikor végleg eltűnt, boldog, megbékélt mosollyal fordul vissza a város felé. Az o álma immár beteljesült, népe előtt pedig még ott áll a végtelen jövő egésze.

132. Virtuoso - A virtuóz

"A kapitány naplója, CsillagIdo 53556.4. A fedélzetre vontattunk egy sérült hajót, és megpróbáljuk megjavítani, miközben a Doktor ellátja a kisebb sérüléseket szenvedett komari legénységet."

Mikor a Doktor megpróbálja ellátni egy alacsony, idosebb kinézetű humanoid férfi fejsebét, az bosszúsan húzódik el tőle, majd kissé affektálva így szól: "Hagyjon békén." "Ha nem marad nyugton, nem tudom ellátni." grimaszol a Doktor. "Mikor beleegyeztünk, hogy ennek a hajónak az orvosa megvizsgáljon minket, nem tudtuk, hogy maga egy primitív számítógép-mátrix." "Biztosíthatom, semmi primitív nincs bennem." jelenti ki a Doktor kissé sértetten, "Több mint ötmillió orvosi eljárás végrehajtására vagyok beprogramozva." "Az érvágás is köztük van?" kérdezi a komari gúnyosan. "Nincs, de örömmel felveszem a listára." mondja a Doktor, majd, tekintve hogy közben csak sikerült végeznie a kezeléssel, a kezelő másik oldalán lévő muszerállványhoz megy. Őt közben a mutorészlegben várakozó másik három komari egyike, egy nő elindul felé, és lassan, szóról szóra, közben nyomatékosan gesztikulálva, mintha egy nehéz felfogású személyhez beszélne, így szól: "Készen... Állunk... Visszamenni... A hajónkra... Tudna... Szólni... Egy felettesének...?" A hologram szenvedő arccal aktiválja kommunikátorát: "Doktor hívja a kapitányt: kérem, jelentkezzen a gyengélkedőn." "Épp oda tartok." szólal meg Janeway hangja a kommunikátorból, mire a Doktor a komari nő felé fordul, és hozzá hasonló módon válaszol: "A kapitány... Most... Idejön. Ha beszélni... Akar... Vele... Nyugodtan... Foglaljon... Helyet." A hologram ezzel odébb megy, a nő pedig az ősz hajú férfihoz megy, és szintén némiképp affektálva így szól: "Ez egy nagyon idegesítő program." "Talán ki tudjuk kapcsolni a beszédsubrutinját." véli a férfi, ezzel mindketten a hologram vezérlokonzójához mennek, mire a Doktor a hangját felemelve rájuk szól: "Arra nem kaptak engedélyt!" Janeway ekkor érkezik meg, és a Doktorhoz fordul: "Hogy vannak a vendégeink?" "A sérüléseik nem komolyak... Viszont sajnos nem mondhatom el ugyanezt a viselkedési hiányosságaikról!" "Doktor...!" pillant Janeway helytelenítően a hologramra, majd a komarik felé fordul. "Milyen állapotban van a hajónk?" kérdezi az ősz hajú férfi. "Hogy szinte legyenek... Akadtak gondjaink a technológiájuk megértésével." ismeri be Janeway felsóhajtva. "A gond a maguk technológiájával van! Az ősi letapogató rendszereik leállították a meghajtórendszerünket!" méltatlankodik az ősz hajú férfi, mire Janeway kissé elképedve pillant a Doktorra, aki azonban pókerarccal áll mellette. "Bocsásson meg nekünk, kapitány." szól ekkor a nő, "Mi egy zárt naprendszerben élünk, nem vagyunk hozzászokva, hogy más fajokkal kerüljünk kapcsolatba. Különösképp alacsonyabb rendűekkel..." Janeway erre egy diplomatisztikus vigyort erőltetve magára, feltűnően halk hangon így szól: "Nos, akkor... Azt hiszem, az önök felsőbbrendű kezeire hagyjuk a javításokat." "Elobb el kell látni a sérüléseinket. Van ezen a hologramon kívül más, aki a segítségünkre lehetne?" kérdezi az ősz hajú férfi. "Senki olyan, aki alkalmasabb volna." jelenti ki Janeway, a Doktorra pillantva. "Hmm..." húzza el a száját az ősz hajú, majd a mellette álló nőre pillant, aki sérült bal kezét megtapogatva rábólint: "Jól van hát." "Próbálják meg elviselni a különbségünket... Csak még egy kicsit." mondja Janeway, eleresztve egy újabb mumosolyt, ami azonnal eltűnik az arcáról, amint hátat fordított a komariknak, hogy feltűnő sebességgel távozzon a gyengélkedőből. A Doktor felsóhajt, majd az egyik vizsgálóasztal felé mutat: "Erre parancsoljon." A nő, és az ősz hajú férfi felsorakoznak mögé, majd megállnak a mutatott vizsgálóasztal mellett, miközben a Doktor valamivel odébb egy oltópisztoly betöltésével, és beállítással kezd foglalkozni, közben előbb dudorászva, majd halkán énekelve. Erre a négy komari egy emberként kapja fel a fejét, és lassan odagyulnak a hologram köré. "Mi ez?" kérdezi az ősz hajú férfi, mire a Doktor a legrosszabbra felkészülve néz rá: "Ez? ... Egy oltópisztoly." "Nem... Amit csinált." "A gyógyszerünket készítem el." "Nem... A hangjával." veszi át a szót a nő, mire a Doktor pár pillanatig erosen töri a fejét, mit akarnak tőle a komarik, végül leesik neki: "Az... Éneklésre gondol?"

"Éneklés..." mondja a no. "Csinálja megint." kéri az osz hajú férfi. "Igen, csinálja megint." bólogat a no is, mire a Doktor diadalmas ábrázattal méri végig a társaságot. A hologram valamivel később, valószínűleg a komarik kérésére, elénekel egy újabb dalt, majd miután végzett, a két beszédesebb komari lelkesen fordul egymás felé. "Ez egy különleges matematikai variáció." mondja a no. "Nehéz kvantálni." bólint a férfi. "Mit gondol, hogyan generálták az algoritmusokat?" "Talán fraktál." "Vagy hullámforma-számítás..." A Doktor, aki közben a szemöldökét emelgetve cirkált a páros körül, most megáll, és így szól hozzájuk: "Azt akarnák mondani, hogy egy olyan magasrendű kultúra... Mint a maguké... Sosem hallott semmiféle zenét...?" "Vannak másféle zenék is...?" néz össze a no és a férfi döbbenet. "Hát persze!" mondja a Doktor, elindulva egy vizsgálóasztal, és az ott hagyott trikorder felé, "Amit az imént énekeltem, az egy korai amerikai népdal... De számtalan kultúra produkált ezernyi fajta..." A Doktor, mikor megfordul, meglepetten hallgat el, a komarik ugyanis szorosan a nyomában voltak egész idő alatt, és most élő fal gyanánt állják az útját. "Zenét..." fejezi be a hologram, bosszús grimasszal véve szemügyre díszkísérőjét, "Instrumentális, kórusi, zenekari..." "Mi a funkciója ennek a... Zenének?" kérdezi az osz hajú komari férfi, "Talán valamiféle... Titkosítási kód?" "Van a zenének egy matematikai összetevője." bólint a Doktor, miközben a lehetőséget kihasználva vizsgálni kezdi a trikorderrel a dologra ügyet sem vetve, feszült figyelemmel hallgató komarikat, "De elsődlegesen ez a művészi önkifejezés eszköze." "Művészi... Önkifejezés?" kérdezi a no. "Hangok és képek használata ötletek, és érzések továbbítására." "Miért csinálna bárki ilyet?" kérdezi az osz hajú. "Hát... Hogy kifejezze az érzéseit." "Beszéddel nem lehet?" "De, csak... A zene sokkal... Kifejezőbb. És szórakoztatóbb." "Azt akarja mondani, hogy ez a... Zene... Szórakoztató célú?" kérdezi a no. A Doktor erre lemondó sóhajjal mered rá egy pillanatig, majd így szól: "Van más felhasználása is... A helyzet az, hogy én nemrég végeztem kutatásokat a gyógyhatásainak tekintetében. De... Igen, elsősorban... Élvezetet jelent nekünk." "Nekünk...?" kérdezi az osz hajú, miközben a komarik széthúzódnak a Doktor előtt, hogy odaengedjék a központi konzolhoz, "Úgy érti, ezen a hajón mások is képesek ennek a jelenségnek az eloldozására?" "Hát... Ha nem is az én jártassági szintemen... De jó néhány tagja van a legénységnek, aki zenei adottságokkal rendelkezik." "Talán túl gyorsan ítélkeztünk ezen kultúra fölött." néz a no az osz hajú komarira, mire az egyetértően hümmönt. "Az adatbázisunk ezernyi zenész, és zeneszerző munkáit tartalmazza." mondja a Doktor, "Ha kívánnák, letölthetnek önöknek néhány válogatást." "El tudná... Maga... Énekelni nekünk?" kérdezi a no, mire a Doktor arcán elégedett mosoly terül szét.

"A kapitány naplója, kiegészítés. A komarik befejezték a hajójuk javítását, és meglepo módon meghívtak minket a naprendszerükbe. A jelek szerint többé már nincs zárva kívülálló előtt."

Janeway pár pillanatig figyel a fomonitoron az 'M' osztályú bolygó körüli magas orbitális pályán keringő hatalmas urállomást, és a környező urban repkedő számos kisebb-nagyobb hajót, majd Kim felé fordul: "Harry, ki tud hámozni valamit belőle...?" "Ezernyi szubtéri adást fogunk, mind különbözőképp van kódolva." "A muholdak és urhajók között navigálni..." pillant hátra Paris, "Mint egy akadálypálya..." "Amekkora itt a forgalom, a komarik talán azt se tudják, hogy itt vagyunk." véli Chakotay. "Nyilvánvalóan tudják." jegyzi meg Tuvok, "Hívnak minket." A vulcani a képernyőre adja a hívást, így az a no jelenik meg, aki a Doktor vendége volt: "Kapitány, abban a kiváltságban részesül, hogy megismerkedhet Prelat Koru-val." A no ezzel oldalt lép, a helyét egy középkorú férfi veszi át: "Üdvözlöm önöket a Komari Bolygósövetségben." "Köszönjük, Prelat. Alig várjuk, hogy többet tudhassunk meg a kultúrájukról." "A civilizációnk kétségkívül ijesztő lehet, de mindent megteszünk, hogy ne tornyosuljunk maguk fölé, amíg itt vannak." "Ezt... Nagyra értékelem..." mondja Janeway a leplezetlen nagyképuság fölötti meglepetésétől elcsukló hangon, és pár pillanatra elfordul a monitortól, talán hogy rendezni tudja arcvonásait, mielőtt folytatja: "Megértjük, hogy nem vagyunk olyan magas rendűek, mint önök. De gyorsan tanulunk, és szeretnénk..." "Szeretnénk többet tudni azokról az algoritmikus kifejezésekről, amiket zenének neveznek." vág Janeway szavába Koru. A kapitány lenyeli a békát, és így szól: "Hozzáférést tudunk biztosítani a teljes zenei

adatbázisunkhoz, és..." "A Vészhelyzeti Orvosi Hologramjuk... Fontolóra veszünk egy teljes technológiacserét, ha hozzáférést adnak ahhoz a berendezéshez." "Azt hiszem, o is készített néhány felvételt..." "Nem, nem a felvételeket." csóválja a fejét Koru, mire Janeway elképedve pillant előbb Chakotayra, majd fordul vissza a fomonitor felé: "Egy koncerthez mit szólnának?" "Koncert?" "Egy élő előadás. Összeállíthatunk egy különböző zenékből álló műsort." "A Vészhelyzeti Orvosi Hologram fog énekelni?" "O lesz a fő attrakció." bólint Janeway.

A jelek szerint az ígéret megvalósítására sor is kerül, koncertteremnek az asztaloktól kiürített étkezőt nevezik ki, ahol számos komari, és a legénység több tagja hallgatja a Doktor által előadott áriát. Az előadás végén a Voyager legénysége tapsolni kezd, a komarik pedig, miután pár pillanatig zavartan szemlélődtek, lelkesen igyekeznek utánozni a mozdulataikat. "Köszönöm, nagyon kedvesek." hajol meg a Doktor, "Ez egy válogatás volt a Don Carlos című operából, ami a Föld egyik történelmi zenei alakjának, Giuseppe Verdiné munkája." A komarik erre megint tapsban törnek ki, majd mikor elcsendesednek, a Doktor így folytatja: "Egy másik földi zenei stílus a jazz, ami a kora huszadik századtól kezdve virágzik. ... Matematikai szemszögből a ritmusszerkezeteket nagyon érdekesnek fogják találni, különösképpen a szinkópák használatát, amelyektől, ahogy mondják, lendületet kap a zene. ... Ezen túlmenően észrevehetünk néhány trigonometriai függvényt az ellenszólamban... De azt hiszem, kezdem nagyon felfokozni a várakozás feszültségét, igaz...?" A komarik ezen jól nevetnek, a Voyager legénysége azonban jobbára inkább fanyalog a Doktor poénjainak hallatán. "Akkor hát, minden további nélkül, hadd mutassam be Harry Kimet, és a Kim Tones-t." Kim, és a legénység három másik tagja a Doktor mögött várakozó hangszerekhez megy, és hamarosan játszani kezdenek. A jelek szerint ez már közelebb áll a Voyager legénységének ízléséhez, a legtöbben mosolyogva hallgatják a zenét, a komarik viszont kissé elégedetlennek tűnve nézelődnek, majd Koru és a korábban a Voyager-en járt osz hajú férfi összesűgnak, végül ez utóbbi emelt hangon így szól: "A Doktort szeretnénk hallani!" Ehhez hamarosan több komari is csatlakozik, Kim és zenésztársai azonban egyelőre állják a sarat, igyekeznek csak a zenére koncentrálni. "Doki..." hajol előre Paris az elötte ülő hologramhoz, "Mindjárt kifekszenek odafent, csináljon valamit..." A hologram gyorsan a zenészek közé lép, közben odaszólva nekik: "Vegyék fel a tempót." A hologram ezzel énekelni kezd, Kim és zenekara pedig pár pillanat alatt igazodnak hozzá. A komarik rögtön sokkal elégedettebbnek tűnnek, a Voyager legénysége pedig hitetlenkedve nézelődik közöttük.

"Ah, ha a jazzt szereti, a rock and rollt imádni fogja..." mondja Paris a közte, és Chakotay között álló osz hajú komarinak a koncert utáni fogadáson, "Az volt a huszadik század legnagyobb találmánya." "A Doktor énekel... Rock and rollt?" érdeklődik a komari. "Nem mondhatnám, hogy az a kedvence..." jegyzi meg Chakotay. "Nem, o inkább az operák kedvelője." ért egyet Paris. "Ahogy én is." néz rájuk a komari jelentőségteljesen, ezzel otthagyja őket. Valamivel odébb Kim az egyik zenésztársával beszélget, mikor egy fiatalabb komari nő lép mellé, és szólítja meg: "Ön ugye az egyik zenész?" "Harry Kim." "Vinka." nyújt kezét a nő, aki első ránézésre mintha valamivel barátságosabb volna, mint az átlag komarik. "Üdvözlöm a Voyager-en." ráz kezét vele Kim, "Ahm... Ha szeretné látni a hajó többi részét, örömmel körbevezetem." "Talán később. Azon gondolkodtam, be tudna-e mutatni a Doktornak..." Kim széles mosolya erre több fokozattal lejjebb srófolódik, miközben Janeway siet el mellettük a hologram felé tartva: "Gratulálok, Doktor, ön uralta az estét." "Köszönöm, kapitány, de nem az enyém minden érdem. Volt valami a levegőben... Valami varázslat... Azon ritka pillanatok egyike volt, mikor a hallgató és az előadó... Eggyé vált..." Ekkor Koru, és a korábbról ismert nő állnak meg mellettük. "Prelat... Tincoo..." fordul feléjük a Doktor. "Be fogom mutatni az éneklését... Többeknek a népünkben." mondja Koru. "Lekötelez." "A mi bolygónkon fog fellépni." "Megtiszteltetés lesz a számomra. ... De a feltételeket meg kell beszélnie a... Képviselőmmel." mondja a Doktor, a fejével Janeway felé intve. "Nem értem." mondja Koru. "Úgy vélem, a Doktor rám utalt, Prelat." mondja Janeway kínos mosollyal, "Egy újabb koncert meghosszabbítaná a maradásunkat. Mikorra terveznék az előadást?" "Amilyen hamar lehetséges." feleli Koru. "A Doktor előadhatna az egyik előadóteremben, az Egyetemen." teszi hozzá Tincoo.

"Nem vagyok biztos benne, hogy egy előadóterem megfelelne az akusztikai követelményeknek." ráncolja a homlokát a Doktor, miközben Janeway a plafont kezdi tanulmányozni elmélyülten. "Segítünk végrehajtani bármilyen módosítást, amit szükségesnek gondol." mondja Tincoo. "Úgy látszik, elkelt az estje, Doktor." néz Janeway a hologramra, miután magára eroltetett egy mumosolyt.

A Doktor, Torres, és Tincoo valamivel később a gépház egyik konzoljánál tanulmányoznak néhány tervrajzot. "Szeretnék reprodukálni egy háttérteret, amit Pagliagi használt a Teatro Da Scala-ban, a Föld leghíresebb operaházában." "Ez gyönyörű." jelenti ki Tincoo, mire Torres csak a szemét forgatja, a hologram viszont így szól: "Az építészeti ízlése ugyanolyan kifinomult, mint a zenei." "Replikáljuk önnek." mutat Tincoo a tervekre. "Kiváló." bólint a Doktor, "De akkor még mindig ott van a rálátás kérdése..." "Mi baj van a rálátással?" kérdezi Torres bosszúsan, mire a Doktor másik nézőpontra állítja a dinamikus épületmodellt, és így szól: "Nyilvánvaló, hogy ha a komarik átlagos magasságát veszi figyelembe, az utolsó öt sorból korlátozott lesz a rálátás." "Igaza van. Onnan csak a feje búbját látják majd. Még belevakulnának a csillogásba." morogja Torres faarccal, ezzel otthagyja a Doktort és Tincoot. "Meg kell bocsátania Torres hadnagynak, az ő zenei ízlése kimerül néhány klingon ivódal ismeretében." mondja a Doktor Tincoonak, mire Torres gyilkos pillantást lövell felé a keverokamra ellenőrző konzolja mellől. "Mi volna, ha öt fokkal megnövelnénk a padló lejtését...?" tunodik a Doktor, majd bevisz a változtatást a modellbe. "Tényleg azt hiszi, átépítenek egy egész épületet, hogy kielégítsék a hiúságát...?" kérdezi Torres gúnyosan. "A hiúságnak ehhez semmi köze, hadnagy!" jelenti ki a hologram, "A hallgatóságom miatt aggódom." "Készek vagyunk végrehajtani bármilyen változtatást, amit a Doktor szükségesnek tart." mondja Tincoo, mire a hologram diadalmas pillantással méri végig Torrest, közben így szólva: "Köszönöm, Tincoo. ... Ha már itt tartunk, hadnagy, szükségem van némi segítségre a ruhatáramat illetően." "Gépész vagyok, nem jelmeztervező." morogja Torres, ám a Doktor nem veszi a lapot, odanyújt neki egy jegyzetfüzetet: "Szeretnék egy kisebb változtatást a mobil emitteremben, ami lehetővé tenné a dalok közötti gyors átöltözést." "Ez izgalmasan hangzik." mondja Tincoo, miközben Torres kelleetlenül átfutja a Doktor terveit. "Ah, az is lesz." fordul felé a hologram, "A terveim szerint egy pillanat alatt változom majd Don Huan-ból Rigoletto-vá, ez a diadala lesz a..." "Az arroganciának, és tetszelgésnek...?" morogja Torres, mire a hologram megsemmisítő pillantást vet rá. "Csak segíteni próbálok." von vállat B'Elanna, ezzel a jegyzetfüzettel a kezében elsiet. "A legénység tagjai mintha nem értékelnék a képességeit..." állapítja meg Tincoo. "Maga is észrevette...?" grimaszol a hologram. "Ez nagyon zavaró lehet az ön számára." "El sem tudja képzelni..."

"Két perc múlva kezdünk." mondja Tincoo a díszletek előtt, egy vaskos függöny mögött fel-alá járkáló Doktornak, mire az kezelésbe veszi a mobil emitterét: "Jobb, ha jelmezbe bújok..." A Doktor kinézete pár pillanat múlva megváltozik, egy bohócjelmeznek kinéző fehér öltözkék jelenik meg rajta. "Hogy nézek ki?" kérdezi a hologram. "Tökéletesen." nyugtatja meg Tincoo. A Doktor a függöny résén át kikukucskál a teli nézőterre, majd így szól: "Bár volna egy szubrutinom lámpaláz ellen..." "Segíthetek hozzáadni egyet a programjához." ajánlja Tincoo. "Nagyon kedves... De csak egy kicsit... Ideges vagyok." "Miért?" "Hamarosan az egész kultúrájukat fogom megismertetni a zenével...! Hatalmas a felelősség." "A ma esti előadását százmillióknak továbbítják majd." "Ennek most meg kellene nyugtatnia..." grimaszol a Doktor, mire a nő elmosolyodik. A színpadot egyenletesen bevilágító munkafények kialszanak, mire a Doktor idegesen néz körül. "Itt az idő." mondja Tincoo, a hologram vállára téve a kezét, majd kisiet a színpad oldala felé. A függöny hamarosan felemelkedik, a reflektorok által megvilágított Doktor pedig tesz néhány lépést előre. A nézőtérén a komarikon kívül a Voyager legénységének néhány tagja is ott van, legalábbis Janeway és Chakotay biztosan. A komarik tapsolni kezdenek, majd lassan mindenki feláll taps közben, Janeway és Chakotay pedig, talán csak hogy ne üssenek el a tömegetől, hasonlóképp tesznek.

A Voyager hídján váratlanul fél fényerőre kapcsol a világítás, és vörös készültség lép életbe, mire többen meglepetten néznek körül, Janeway pedig sietosen indul meg Kim felé: "Jelentést." "Nem én

rendeltem el vörös készültséget, kapitány." "Márpedig valaki megtette..." állapítja meg Janeway, mire Kim vizsgálódni kezd, majd így szól: "Az utasítás az... Asztrometriáról jött." Pár pillanattal később meg is szólal Seven hangja: "Seven of Nine hívja a kapitányt: bizonyítékot találtam arra, hogy a komarik szabotálni próbálják a Voyager-t." Janeway erre összenéz Kimmell, majd útnak indul: "Megyek."

"Mit talált?" kérdezi az asztrometriai laborba érkező Janeway, mire Seven az egyik oldalsó konzoltól átsiet a központi pulthoz, közben így szólva: "Azt hiszem, a komarik megpróbálják tönkretenni a kommunikációs rendszerünket." "Hogyan?" "Azzal, hogy túlterhelik, több millió teraquad lényegtelen adattal." "Mit ért az alatt, hogy lényegtelen?" Seven erre a nagy monitorra adja az érkező adatok egy részét, amiket Janeway tanulmányoz egy darabig, majd így szól: "Ezek az adások... Mind a Doktornak van címezve." "Pontosan. Mindeddig csak egy kis töredéküket tudtam dekódolni... De meghívások vannak bennük társasági, és tudományos rendezvényekre, személyes találkozás iránti kérelmek, valamint a Doktor tehetségét magasztaló üzenetek." Janeway erre szélesen elmosolyodik, sőt, tulajdonképpen hangtalanul kuncog is egy darabig, mielőtt így szólna: "Számítógép, vörös készültséget törölni. ... Ez nem szabotázs, Seven. ... Ezek rajongói levelek." "Rajongói levelek?" "Az olyanokat, akik valamilyen eloadókat csodálnak, rajongóknak nevezik." "Úgy hiszem, a szó a megszállottból származtatható." állapítja meg Seven (eredetiben: fan/fanatic ill. fan-mail, a fan fordítása rajongó, a fanatic-é megszállott, így az eredeti szóösszezsengés nem adható vissza, a ford.). "Pontosan." mondja Janeway, enyhe bosszúsággal a hangjában. "Miért keltene a Doktor fanatizmust a komarik körében?" "A zene új nekik, nyilvánvaló, hogy nagyon izgatja őket." "Az egyéneknek ez a megítélése irracionális." jelenti ki Seven, "A Doktor pusztán csak mások munkáit adja elő újra. A rajongói miért kizárólag rá koncentrálnak?" "Úgy vélem, ő a megtestesülése annak, amit csodálnak. A Doktor tud valamit, amit ők nem, ettől különlegessé válik." magyarázza Janeway. "Talán. De ez nem magyarázza meg, miért érdeklődnek a Doktor életének minden részletéért." sóhajt fel Seven, "Hogy mit csinál a szabad idejében, hány tizedes jegyig tudja kiszámolni a pi értékét..." Janeway széles vigyorral csóválja a fejét Seven felsorolását hallgatva. "Ez itt például a kedvenc másodfokú egyenletét szeretné megtudni..." folytatja Seven. "Az emberek mindig arról álmodoztak, hogy személyesen ismerhessenek hírességeket. Gondolom, ettől sokkal fontosabbnak érzik magukat." töpreng a kapitány, de a gondolatmenetét az interkom jelzése szakítja meg: "Tuvok hívja Janewayt." "Mondja." "Biztonsági probléma adódott a kettes szinten." Janeway még egyszer vidáman Sevenre pillant, majd a kijárat felé indulva nyugtázza a közlést: "Megyek." Az ajtó előtt azonban még megtorpan, és visszafordulva így szól: "Gondoljon bele, Seven... A Doktor személyes barátai lévén... Milliányi komari irigyel minket."

"Azon próbálkozásaink, hogy elhelyezzük őket, kicsúsztak az irányításunk alól..." magyarázza Tuvok Janewaynek, miközben épp egy izgatott komarikkal teliszűfolt folyosószakaszra érnek. "Úgy tunik, a Doktor iránti érdeklődésük nagyobb, mint amire számítottunk." állapítja meg Janeway. "Sokkal nagyobb." mondja Tuvok síri hangon, "Javaslom, utasítsunk el minden további behajózási kérelmet a felszínre." "Egyetértek." "És azonnal el kell távolítanunk ezeket a látogatókat. Zavarják a hajó normális folyamatait." "Tuvok, mikor zajlottak ezen a hajón valaha is normálisan a folyamatok..." forgatja a szemét Janeway, miközben léteit meggyorsítva otthagya a vulcanit, és befordul egy csendesebb oldalfolyosóba.

A jelek szerint a tömeg tulajdonképpen az étkező előtt csoportosul, a Doktor ugyanis odabent dedikál, rögtönzött eladásokkal tarkítva a show-t. Most éppen duettet énekel saját magával, vagyis egész pontosan a róla készült holografikus felvétellel, ami az asztalon halomban álló megjelenítők egyike fölött lebeg. Miután az eladás véget ért, az étkezőben tülekedő komarik megtapsolják a hologramokat, a Doktor pedig kikapcsolja a megjelenítőt majd meghajol feléjük: "Köszönöm, hogy itt vannak. ... Kérem, fogadja el ezt a nyolc-tíz-négy arányban készült, aláírt másolatomat." "Csak szép sorjában... Sorjában..." próbálja Neelix rendezett sorba terelni a már az ajtón belülré jutott komarikat, "És kérem, ne nyúljanak a Doktor mobil emitteréhez." Ekkor Janeway érkezik a helyiségbe, mire Neelix odasiet hozzá: "Kapitány... Hát nem izgalmas?" "Nem vagyok biztos benne,

hogy én is ezt a szót használnám rá..." füstölög a kapitány, miközben a tömegen át utat törve a Doktor felé veszi az irányt, "Ha megbocsátanak... Sajnálom... Bocsánat..." "Sajnálom, kapitány." néz fel a Doktor, mikor Janeway végre eljut az asztalig, "De ki kell várnia a sorát, mint mindenki másnak." "Nem autogramért jöttem. Beszélünk kell." mondja Janeway rosszat sejtető hangnemben, majd maga után inti a hologramot, aki kelletlenül szegodik a nyomába. "Örülök, hogy jól érzi magát, Doktor, de ez kezd egy picit... Túlzássá válni." mondja Janeway, mikor átsétáltak az étkező másik felébe. "Én csak azt csinálom, amit tudok, de abban biztos vagyok, hogy a kapcsolatfelvétel a komarikkal remekül halad." "Ez arra is kiterjed, hogy a saját replikátor-energiánkat használva készít magáról miniatűr másolatokat?" méltatlankodik Janeway. "Semmi ilyesmit nem tettem. A helyzet az, hogy a komarik felajánlottak egy teljes holofeldolgozó üzemet, hogy legyártsák ezeket nekem." "Értem...!" bólint Janeway, nagy szemeket meresztve a hologramra, "Ám akárhogy is, közben elhanyagolja a gyengélkedobeli teendőit. Egyetlen jelentést sem kaptam három napja." "Ah... Ugyan már, Kathryn, nem árasztottak el minket az orvosi vészhelyzetek..." mondja a Doktor, közben megigazgatva komari szabású ruháját. Janeway pár pillanatig elképedve mered a hologramra, majd így szól: "Nem tudtam, hogy mi már tegezodnunk..." "Ööö... Kapitányt akartam mondani. Bocsánat." "Ah, semmi gond, Doktor. Vagy jobban kedveli a maestro-t?" "Ugyan..." legyint a Doktor, "Bármelyik jó." "Akkor... Hadd tisztázzak valamit mindkettejük számára: maestro, mára végzett! Doktor, jelentkezzen a gyengélkedon! Azonnal." mondja Janeway ridegen, ezzel faképnél hagyja a meglepetten pislogó, kissé sértettnek tuno hologramot.

"Nocsak, nocsak... Csak nem a bolygó maestro...?" néz fel az épp két komari not vizsgáló Paris az orvosi trikorderrel, mikor az immár egyenruhában feszítő Doktor megérkezik. "Mi az orvosi vészhelyzetük tárgya?" érdeklődik a hologram a komarikra mosolyogva. "A jelek szerint ez a két ifjú hölgy szédülni kezdett, miközben sorban álltak, hogy láthassák... Magát." mondja Paris, a Doktor kezébe nyomva a trikordert. "Innen átveszem." mondja a hologram, mire Paris a kijárat felé indul, közben még odaszólva neki: "Csak óvatosan, Doki. Úgy látszik, veszélyt jelent a komarik egészségi állapotára." A Doktor bosszúsán néz az okvetetlenkedő Paris után, majd mikor az távozott, ismét széles mosolyt öltve fordul a nok felé. "Vinka vagyok." lép közelebb hozzá az, aki az első koncert utáni fogadás során már Kimen keresztül is megpróbálta megkönyözni. "Én pedig Azen." mutatkozik be a másik no. "Hm... Egyikük sem látszik betegnek." ráncolja a homlokát a trikordert szemlélő Doktor, mire Vinka kiveszi a kezéből a muszert: "Egy meghittebb környezetben akartunk találkozni önnel." "Ezért azt mondtuk a biztonsági tisztjünknek, hogy betegek vagyunk." csusszan le Azen a vizsgálóasztalról, amin eddig ücsörgött. "A gyengélkedő csak az orvosi kezelés céljait szolgálja..." mondja a Doktor, miközben hátrálni kezd a lelkesen közeledő nok elöl, "Attól tartok, távoznuk kell." "De olyan dolog van, amit szeretnék megtudni önrol...!" mondja Vinka. "Igen, ön egy nagyon izgalmas hologram." "Ha... Ha másolatért jöttek, az étkezőben kaphatnak..." próbálkozik a Doktor, egyre aggályosabb ábrázattal. "Mi nem másolatot akarunk." mondja Azen. "Nekünk az életnagyságú változat kell." bólogat Vinka. "Igazán... Hízolgo, de ha nem távoznak, hívnom kell a biztonságiakat..." mondja a Doktor idegesen. "Lefogadom, hogy ezer tizedesig ki tudja számítani a pí-t." hízeleg Vinka, miközben a Doktor nekihátrálva a foorvosi iroda falának, gyorsan aktiválja kommunikátorát: "Biztonságiakat a gyengélkedőre!" "Egyenlített már ki valaha is szimultán egyenleteket?" kérdezi Azen, mire a Doktor, más kiutat nem látva, így szól: "Számítógép, Vészhelyzeti Orvosi Hologramot kikapcsolni!" A Doktor ezzel eltunik, és mikor a mobil emitter halk koppanással esik a padlóra, a két komari no meglepetten néz össze.

A Doktor a korábbi koncertjének helyszínéül szolgáló színpad díszletei között járkál, egy jegyzetfüzetet olvasva, mikor Tincoo érkezik valahonnan: "Itt van hát..." "Némi nyugalmat és csendet kellett találnom." "Szeretnék mutatni valamit." mondja a no kissé feszengve, majd elhúzza a kezét a háta mögül, amiben egy kézzeterminált tart. Átadja azt a Dokornak, és így szól: "Ön saját zene szerzésére inspirált. Két fraktál metszésére épül." "Tincoo, ez rendkívüli!" "Önnek készítettem." "Nem tudom, mit mondjak..." néz a Doktor a nore. "Eléneke?" "Nem vagyok biztos

benne, hogy menne-e, nagyon összetett..." A hologram azért megpróbálja, de mikor a hangfekvését jóval meghaladó hangokat csak hamisan sikerül reprodukálnia, elhúzza a száját: "A dallam kedves, de a hangok egy része jóval túl van az emberi hang terjedelmén." "Ön nem ember." mondja Tincoo lelkesen. "Nem, de..." "Segíthetek átállítani a vokális processzorát." "Nem hiszem, hogy volna rá idő. Holnap lesz az utolsó koncertem." "Miért kell annak lennie az utolsó koncertjének?" "Mert a Voyager hamarosan kifut." "Maradjon itt, velünk!" "Felelos beosztásom van a Voyager-en..." "Találékony a legénység. Biztos vagyok benne, hogy módot találnak a hiányának pótlására..." kapacitálja tovább a no a hologramot, mire az büszkén jelenti ki: "Ebben nem vagyok olyan biztos... De még ha meg is tudnák tenni... A Voyager-é az egyetlen élet, amit ismerek. A legénység tagjai a barátaim." "De ok nem értékeli olyan módon, ahogyan mi tesszük, ezt ön is tudja...! Lehetne itt egy új élete. Eloadóként, olyanként, akit körülvesznek az emberek, csodálják, és tisztelik a tehetségét." "Nagyon vonzó a dolog, de..." csóválja a fejét a Doktor, ám Tincoot nem lehet leállítani: "Bármilyen matematikát alkalmazva is, százötven ember orvosi ellátása nem vethető össze milliók kulturális gazdagodásával." "Nem lehet mindig mindent egy egyenlettel kifejezni, Tincoo." "És a legegyszerűbb egyenlet? ... Egy meg egy..." A Doktor arckifejezésén látszik, nem egészen igaz, amit mond, de azért így szól: "Nem értem..." "Az idő, míg itt volt, életem legizgalmasabb időszaka volt." "Én is ugyanígy érzek az önnel töltött idővel kapcsolatban." mondja a Doktor halkán. "Akkor maradjon itt... Velem." könyörög a no, mire a hologram végül boldogan elmosolyodik.

"Lemond a beosztásáról...?" néz fel Janeway a kezében tartott jegyzetfüzetrol a készenléti helyiségben az asztalával szemközt álló Doktorra. "Megkértek, hogy maradjak." "Mikor ez az egész elkezdődött, azt hittem, ártalmatlan szórakozás lesz a maga részéről." teszi le Janeway a jegyzetfüzetet komor arccal, "És hogy elég felelősségteljes lesz ahhoz, hogy úgy is kezelje. ... Most már látom, hogy hibáztam." "Ez számomra nem ártalmatlan szórakozás, kapitány. ... Hanem egy életben egyszer előforduló lehetőség egy álom megvalósítására." "És a Voyager-el szembeni kötelessége?" "Nagyon komolyan vettem. De..." "Maga a hajó része." mondja Janeway élesen. "Ez úgy hangzik, mintha a felszerelés egy darabjáról beszélné." "Nem úgy értettem..." húzza el a száját Janeway bosszúsán. "Akkor nem kellene nekem is ugyanazt a tiszteletet megadni, mit a legénység bármelyik hús-vér tagjának?" "A legénység minden tagjától elvárják, hogy teljesítse a kötelességét!" "Ha Harry Kim találkozna egy idegen novel egy felderítőúton... Beleszeretne... És úgy döntene, örök életére vele marad... És családot alapít, ahelyett, hogy folytatná ezt az utat, nem állna az útjába!" "Maga nem Harry Kim. ... Maga egy Vészhelyzeti Orvosi Hologram." "Tehát valóban egy darab technológiát lát bennem!" "Kivételes szabadságot kapott tolem..." lép ki Janeway az asztal mögül, "Hogy felfedezze a kreativitását, részt vegyen felderítő utakon... Személyes kapcsolatokat építsen ki... De ami sok, az sok!" "Miért?! ... Mert maga nem tekint engem egyenrangúnak, és nem tekintett soha. Ismerje be!" "Én vagyok a felelos a legénység orvosi szükségleteiért. Ha hagynám elmenni, milyen kapitány lennék akkor...?" "Az összes többi Csillagflotta-tiszt maga választotta, hogy itt legyen. De nekem nem is volt választásom. Egészen mostanáig. Mindent megadtam ennek a legénységnek öt éven át! Ez nem ér valamit? Nem érdemeltem ki vele az önrendelkezés jogát?" Janeway hajthatatlannak tunik, mire a Doktor eléje lépve folytatta: "Vesztettek már el rendszereket máskor is, és mindig találtak másik megoldást. ... Boldogulni fognak nélkülem." "És maga? Maga fog boldogulni nélkülünk?" "A komarik technikailag fejlett faj. Nincs kétségem afelől, hogy gondoskodni tudnak a karbantartásomról." "Na, és mos ki tekint úgy magára, mint egy darab technikára?!" mered Janeway dühösen a hologramra, "Én nem a karbantartási szükségleteiről beszélek! Hanem az érzelmi szükségleteiről! ... Ezen a hajón olyan emberek vannak, akik számára ön fontos!" "A komarik határozottan olyannak tunnek, mint akiknek fontos vagyok." "És ha megváltozik az ízlésük...?" "Miből gondolja, hogy ez bekövetkezik?" "A hírnév gyakran rövid életű." "Ez nem csak a hírnévrol szól!" "Ah, tényleg...?" kérdezi Janeway gúnyosan. "Ha tudni akarja... Egy nonek is szerepe van benne. Egy olyannak, aki olyan módon becsül meg engem... Mint senki ebből a legénységből... Soha nem tette." Janeway látszólag kezd beletörödni a dologba, de

miközben elsétál a hologram mögött, csíposen megjegyzi: "Hát... Úgy tunik, meglesz mindene, amire szüksége van." "Azt hiszem, igen." "Remélem is, Doktor." mondja ridegen az asztala mögé visszatért Janeway, "Mert miután a Voyager elment, már nem gondolhatja meg magát." "Ezt a kockázatot kész vagyok vállalni." Janeway erre felsóhajt, majd felvéve a jegyzetfüzetet, így szól: "A kapitányaként... Vissza kellene utasítanom ezt a lemondást. De a barátjaként... Nem volna helyes az útjába állnom."

"És nem hagyhatja, hogy a kapitány ne törődjön az egészségével..." mondja a Doktor Parisnak a gyengélkedő laborjában, majd miközben az iroda felé indulnak, folytatja, "Minden lehetőséget kihasznál, hogy elmulassza a kiírt vizsgálatokat." "Hetente emlékeztetőt fogok küldeni neki." "És ha Mr. Neelix meg van győződve róla hogy telánki aigew-ban szenved, ami minden influenzás időszakban megeshet vele, ne szálljon vitába, adjon neki placebót." "Doki... Három éve asszisztálok magának, ismerem már a dörgést." "Igen... Azt hiszem. ... Ne feledje, egy hónapig még kommunikációs távolságban leszünk, úgyhogy ha bármi gond adódna..." "Doki... Ugye nem fogja tényleg megtenni... Vagy igen?" "Azt hittem, mindenki közül épp maga volna a legboldogabb, ha távozni látta." "Viccel? ... Kit fogok gyötörni, miután elment..." A Doktor erre zavartan topog egy darabig, majd gyorsan egy jegyzetfüzetet kezd tanulmányozni: "Nos... Még el kell búcsúznom pár helyen. ... Még egyszer benézek majd, mielőtt elmegyek." A Doktor odaadja a jegyzetfüzetet Parisnak, aki bizonytalanul néz rá: "Én itt leszek... Épp az irodáját rendezem majd át." A Doktor erre halványan elmosolyodik, majd elsiet, Paris pedig hosszan néz utána.

Seven épp a regenerációs fülkét ellenorzi, mikor a Doktor megérkezik a kettes raktérbe. "Hello, Seven... Látni akartam, mielőtt elmegyek." Seven látszólag tudomást sem vesz a Doktortól, aki egy jegyzetfüzetet felmutatva közelebb lép: "Letöltöttem pár szocializációs leckét, amit még nem vettünk. Tizenhét új fejezet van benne." "Van olyan is, ami egy barátság befejezésének mikéntjéről szól?" kérdezi Seven sértetten. "A barátságunk nem ér véget, Seven." "Nehéz lesz fenntartani, ha többé nem látjuk egymást." "Tudom, nehéz lesz önnek, miután elmentem..." "Alkalmazkodni fogok." jelenti ki Seven, otthagya a fülkét. "Igen, azt hiszem, úgy lesz. ... De nehéz lesz nekem is." "Miért? Megkap mindent, amit valaha is akart." mondja Seven ridegen. "Azt gondoltam, ön fogja a leginkább megérteni az egyénné fejlődés iránti vágyamat." Seven erre abbahagyja a munkát, és dühnek álcázott elkeseredéssel így szól: "Amit én nem értek, az az, miért nem teheti ezt meg a Voyager fedélzetén!" "Úgy érzem, itt véghezvittem, amit tudtam. Persze, ott vannak az idonkénti orvosi kihívások, de azok egy ideje rutinná váltak. És hogy oszinte legyek, gyakran érzem úgy, hogy a képességeimet eleve adottnak veszik. ... De mikor a színpadon állok, és eloadok... Mikor látom a közönség arcát... Úgy érzem, végre tudom, milyen hús-vér embernek lenni." "Egyszerűen csak figyelemre vágynak, éljenzésre, rajongói levelekre..." fordul el Seven a Doktortól, újra felvéve a jegyzetfüzetet, amivel eddig dolgozott. "És ha úgy van?" "Azok a dolgok lényegtelenek!" "Önök, talán... De nekem... A megbecsülést éreztetik velem... Sot, a szeretetet." mondja a Doktor, jelentőségelteljes pillantást vetve az utolsó szó hallatán egy pillanatra megdermedo Sevenre, "Nem amiatt, aminek a megtételére programoztak... Hanem azért, amivé lettem." Ekkor megszólal az interkom hangjelzése, majd Kim hangja: "Doktor, hívása van." "Irányítsa a kettes raktérbe." "Doktor, itt Tincoo. Azonnal találkozunk kell, mutatni akarok valamit." "Mi az?" "Meglepetés. Azt hiszem, nagyon elégedett lesz." "Lesugárzok, amint tudok." mondja a Doktor, majd visszafordul Seven felé: "Seven..." "Nem kellene megvártnia a rajongóit..." mondja az ridegen, mire a Doktor még pár pillanatig ácsorog mellette, végül nehéz léptekkel a kijárat felé veszi az irányt. Seven közömbösséget színlelve megvárja, míg a hologram kilép az ajtón, majd lassan arrafelé fordul, és hosszan felsóhajt.

"Köszönöm, hogy ilyen gyorsan megjött." fordul Tincoo a Doktor felé, miután az materializálódott valahol egy épületben. "Ez természetes..." lép a Doktor a no mellé mosolyogva, "Mi a meglepetés?" "Ihletet kaptam." "Újabb zenei kompozíció?" "Jobb." szól Tincoo büszkén, majd a helyiségben lévő

számos berendezés és konzol egyikéhez lépve dolgozni kezd, mire pár pillanat múlva egy, a Doktorhoz hasonló, de komari arcvonásokkal rendelkező hologram jelenik meg valamivel odébb. "Ez mi?" kérdezi a Doktor homlokráncolva. "Megoldottam minden problémánkat." mondja a nő, mire a Doktor értetlenül mered rá: "Nem tudtam róla, hogy vannak problémáink..." "Nos, vonakodott elhagyni a hajóját, és az iránt is kétségei voltak, hogy el tudja-e énekelni a darabomat. Ezért készítettem egy jobb holomátrixot." "Én... Ezt nem értem..." "Egyszerű. Maga most már a Voyager-en maradhat... O pedig énekelhet nekünk." mutat Tincoo a másik hologramra, "Hallgassa..." A nő ezzel elindítja a programot, ami skálázni kezd, könnyedén véve azokat a magasabb hangokat is, amelyekkel a Doktornak már gondjai voltak, a Doktor pedig döbbszerű hitetlenkedéssel mered a semmibe. "Nem lehet pusztán azzal jobb énekest csinálni... Hogy létrehoz egy új mátrixot..." méltatlankodik a Doktor. "Ezzel vitába szállnék." jelenti ki a másik hologram, "Az én vokális processzoromat polifon-sorolókkal javították fel. Nem csak hogy képes vagyok a maga korlátozott hangterjedelmén túli hangokat is énekelni, de multi-harmonikus felhangokat is elő tudok állítani, azzal a céllal, hogy amplitúdó-változ..." A Doktor ekkor a mondat közepén kikapcsolja a másik hologramot, mire Tincoo kérdőn fordul felé: "Ezt miért csinálta?" "Tincoo... A zene több pusztán matematikánál. ... Én pedig sokkal több vagyok egy zenei szubrutinnal ellátott programnál. ... Minden tapasztalatom... Minden szenvedélyem ott van minden egyes hangban, amit éneklek. ... Mikor engem hallgatnak, mikor a dalom meghat... Nem csak hangokat hallanak... Hanem a művészetemet, a... Lelkemet." "Azt is lemásoltam." jelenti ki Tincoo büszke mosollyal, mire a Doktor feldúltan mered rá: "Azt hittem, maga engem akar." "Akartam is. De most kifejlesztettem egy sokkal kifinomultabb technikát." "Technikát..." bólogat a Doktor. "Azt gondoltam, elégedett lesz. Vonakodni látszott elhagyni a hajóját." "Maga mondta, hogy a velem töltött idő volt élete legizgalmasabb időszaka..." "Az volt. Ihletet adott, hogy véghezvigyem a legnagyobb munkámat." "De én azt hittem..." mondja a Doktor szinte hangtalanul. "Igen...?" "Hogy maga meg én..." fut neki másodszor is a Doktor, de most is elakad. "Mi...?" A Doktor végül beletörődo arccal hajtja le a fejét, majd újra felnézve így szól: "Hát... Felteszem, már nem vagyok rajta a holnapi musoron." "Dehogynem. Az lesz a búcsúelőadása." "Természetesen." bólint a Doktor szomorkás mosollyal arcán.

A Doktor a gyengélkedő laborjában állítgat valamit az egyik konzolon, majd hangpróbát tart, de nem kimondottan elégedett az eredménnyel. Torres a próba utolsó tizedmásodperceiben érkezik a gyengélkedőbe, így kissé meglepetten veszi szemügyre a gyorsan feléje forduló Doktort, majd megkérdi: "Beszélni akart velem...?" "Szükségem van a jogosultsági kódjára, hogy töröljem az orvosi adatbázisomat!" "Biztos, hogy ezt akarja?" kérdezi Torres egyre szélesedő vigyorral, "Ha valamelyik rajongója szívrohamot kap magától, nem tudja majd újraéleszteni..." A Doktor erre dühösen siet oda hozzá: "Több helyre van szükségem a mátrixomban!" "Mihez?" "Hogy kibővísem a zenei szubrutinjaimat. ... És így el tudjam énekelni..." A Doktor visszamegy a konzolhoz, és felkapja az annak tetején heverő jegyzetfüzetet, majd így folytatja: "Ezt a darabot." "Hát... Meglep, hogy tolem kér segítséget. Emlékszem, mikor azt mondta... A zenei ízlésem kimerül néhány klíngon ivódal ismeretében." mondja Torres némiképp szemrehányón. "Kérem, B'Elanna... Barátként kérem erre. ... Ezen múlik minden..." Torres egy darabig villogó szemmel méregeti a hologramot, majd elveszi tőle a jegyzetfüzetet: "Mi olyan fontos ebben a darabban?" "Tincoo írta nekem." "A barátja?" "Annak... Nem mondanám." "Ne mondja, hogy maguk is vitatkoznak." jegyzi meg Torres, miután odasietett a konzolhoz, és fél szemmel a jegyzetfüzetet, a másikkal pedig a pult kijelzéseit figyelve munkához látott. "Mondjuk... Mondjuk úgy, nem értékel engem annyira, mint gondoltam róla. ... De ez meg fog változni. Mikor ezt előadom, annak a művésznek lát majd, ami valójában vagyok." "Nézzé, Doki... Én nem tudok semmit erről a noról... Sem arról, miért nem értékeli magát. És talán zenei szakértő sem vagyok. De... Mérnöknek elég jó. Kiterjeszthetem a zenei szubrutinjait, amennyire csak akarja, sőt akár fűtőülős teáskannát csinállok magából, de... Ha ezt

megteszem... Maga többé már nem maga lesz." mondja Torres, a végén jelentőségteljes pillantást vetve a Doktorra.

"Ma este úgy terveztem, egy olyan dalt adok elo, amit önök közül valaki írt." mondja a komari koncertterem színpadán, szmokingban álló Doktor, "Ha belegondolnak, hogy csak néhány nappal ezelott hallott eloször zenét... Ez egy rendkívüli teljesítmény. Azonban bár egy nagyon gyönyöru darabról van szó... Attól tartok, meghaladja a képességeimet." A nézőtérén ekkor meglepett mormolás kél, és Janeway, aki mellol Chakotay most hiányzik, kissé döbbenet figyel a színpadon álló Doktort. "Ezért helyette inkább... Egy régi balladát éneklek el... Ami az elveszett szerelemrol szól." A Doktor ezzel énekelni kezd, a nézőtérén ülök pedig, még többek között Paris és Neelix is, átszellemült arccal hallgatják az eloadást, ugyanúgy, ahogy a színpad oldalán, a díszletek takarásában álló Tincoo is. A dal végén a Doktor a szórványos taps közepedte elhagyja a sínpadot, a helyét Tincoo veszi át: "Köszönjük, Doktor, ez lenyugözo volt. Az öntol kapott ihlet az, aminek köszönhetően most bemutathatok mindannyiuknak egy új, izgalmas zenei programot. Egy énekle holografikus mátrixot, amit kifejezetten a humanoid hangterjedelem határainak kiterjesztésére készítettem... És ami a saját darabomat adja elo." A hallgatóság hangos tapsban tör ki, mire Tincoo mélyen meghajol, majd kihátrál a színpadról, és helyét a Doktorról mintázott szimuláció veszi át, belekezdve az eloadásba. Az emberi füllel hallgatva meglehetősen különösnek tunik, a komarik azonban a jelek szerint nagyon élvezik a dolgot, ugyanis hamarosan már felállva tapsolnak, miközben a Voyager legénységének néhány jelen velo tagja udvariasságból szintén tapsolni kezd.

"Jöjjön be." mondja Janeway, mikor csengetés hallatszik a készenléti helyiség hídra vezető ajtaja felöl. A Doktor úgy óvakodik be a helyiségbe, mintha valami veszélyes ragadozó barlangjába tartana, és szinte alázatosan köszönti Janewayt: "Jó reggelt, kapitány." "Az mi...?" néz Janeway a Doktor kezében lévő jegyzetfüzetre. "Egy hivatalos visszahelyezési kérelem." nyújtja át a hologram a jegyzetfüzetet. Janeway alaposan megsejmeleli, majd hanyagul hátradolva a székében, szemügyre veszi a Doktort: "Szóval végül mégiscsak visszatért a földre..." "Igen, asszonyom." "Sok olyan embert sértett meg, akik tördtek magával." jegyzi meg Janeway. "Tudom. Ostoba voltam, sajnálom. ... És hajlandó vagyok bármit megtenni, hogy helyrehozzam a dolgot. Kezdetnek az összes zenei szubrutinom törlésével." "Engedély megtagadva." szól Janeway. "De kapitány..." "Nincs ellenkezés, Doktor!" emeli fel a jobb mutatóujját Janeway, "Elvárom, hogy kövesse az utasításokat... Mint a legénység bármely másik hús-vér tagja. ... Folytassa a szokásos tevékenységeit." mondja Janeway, letéve a jegyzetfüzetet az asztalra, majd a hologramra sandítva hozzátesszi: "Mindet." "Igen, asszonyom." bólint a Doktor megkönnyebbülten. "Lelépni." int oda neki a kapitány hanyagul, majd elmosolyodva néz az elsiető hologram után.

A Doktor az irodájában ülve hallgatja kisméretu másolatainak egyikét, majd bosszús grimaszt vágva kikapcsolja a holokivetítöt, és ugyanazon mozdulattal egy, az iroda bejáratánál lévő nagyobb dobozba löki azt, a többi közé. Ahogy tekintete követi a lapos szerkezet röppályáját, majd landolását a dobozban, egy pár igen formás lábat pillant meg, melyek fölfelé Sevenben folytatódnak. "Ah, Seven... Észre sem vettem." fordul a Doktor az asztali terminál felé, "Felteszem, kárörvendeni jött." "Hoztam önnek valamit." mondja Seven. "Mi az?" kérdezi a Doktor mogorván. "Rajongói levél." lép közelebb Seven, a Doktor felé nyújtva a jegyzetfüzetet. "Törölje. Egy szót se akarok többet olvasni." Seven erre végigméri a Doktort, majd így szól: "Akkor én felolvasom." "Seven...!" emeli égne a tekintetét a hologram, de Seven hajthatatlannak tunik. "Kedves Doktor... Sajnálom, hogy az utolsó eloadása nem volt olyan sikeres, mint remélte. De még vannak, akik értékelik egyedülálló képességeit... És csodálják önt, mint egyént. Én mindig az ön hu rajongójaként fogok tekinteni magamra." Seven a felolvasás végén kissé zavartan pillant a Doktorra, aki megenyhülve megkérdi: "Kitol jött?" "Úgy írták alá: a nulla-egyes unimátrix kilenc negyedleges alkotója közül a hetedik." mondja Seven egy nagy sóhajt követően, mire a Doktor szóltanul bámul rá egy darabig, majd elveszi az ismét feléje nyújtott jegyzetfüzetet, mire Seven távozik. A Doktor boldog mosollyal nézegeti egy

ideig a kis darab lelketlen technika által megjelenített szívmengető sorokat, majd egy vidám dalocskát énekelve a kezelő felé veszi az irányt, ahol mindig akad egy kis tennivaló.

133. Memorial – Emlékmű

A Delta Flyer valószínűleg egy hosszabb felderítő küldetésről tart hazafelé a Voyager-re, a fedélzeten Parissal, Kimmel, Chakotayval, és Neelixel. Kim a lakórész felől a pilótafülkébe lépve bosszús arccal kérdezi meg: "Ki hagyta a replikátorban a használt tányérját... Tom...?" "Nem én voltam!" tiltakozik Paris vehemensen. "Ez már biológiai veszélyforrás!" "Nyugi már... Majd fertőtlenítenek, miután hazaértünk." "Ha még egyszer az életben önként jelentkezni próbálok egy két hetes felderítőútra... Bezárna valaki a gyengélkedőre?" néz körül Kim szenvedő ábrázattal, mire Chakotay felé fordul: "Túl sok az együttlételemből, Harry?" "Nem személyeskedés, parancsnok." vonul vissza Kim. "Hogy oszinte legyek, én élveztem ezt a kis utunkat." jelenti ki Neelix, "Az ilyesmi erosítja a személyes kötelékeket." "Az én kötelékeim elszakadt, mikor tönkrement a szónikus zuhany." morogja Kim. "Az ugyanúgy az élmény része, a nagy kalandé!" néz rá Neelix, "Gondoljanak csak a nagy felfedezésekre... Ok is átvészelték rossz körülmények között." "Na, ezért nem közösködnék velük se." jegyzi meg Kim. "Na, itt van a mindenkit felvidító látvány." szól ekkor Paris, mire mindenki felnéz, és az elülso ablakon át az egyre nagyobbodó, szinte teljesen sötét Voyager-t pillanthatják meg. "Delta Flyer a Voyager-nek: közeledünk." üzeni Chakotay. "Hagytunk maguknak egy égo gyertyát az ablakban." érkezik Janeway válasza. "Hagyják a gyertyát, elo a pezsgővel!" szól Paris lelkesen. "Ha jól sejtem, a küldetés sikerrel járt." állapítja meg Janeway. "Tizenöt bolygót vizsgáltunk meg tizennégy nap alatt, és a raktér dugig van dilithium-ércel." üzeni Paris. "Ilyen híreket szeretek én hallani." hallatszik Janeway vidám hangja.

"A felfedezők visszatértek." mondja a siklóhangár előtt a folyosón álló Doktor, mikor a csapat kilép odabentrol, Paris pedig sokkal szívélyesebb fogadtatásban részesül Torrestol, aki megcsókolja, majd így szól: "Üdv idehaza." "Ezentúl gyakrabban utazom el." jelenti ki Tom, mire az előttük siető Kim így szól: "Én meg nem megyek sehová nagyon-nagyon hosszú ideig!" "Honvágya volt, Harry?" kérdezi B'Elanna vidáman. "Sokkal inkább egy forró zuhanyra, és egy kényelmes ágyra vártam." "Ne felejtsem el megállni a gyengélkedőnél ellenőrzésre." jegyzi meg a Doktor. "Ellenőrzés? Minek...?" sandít hátra Paris. "Felderítési szabályzat: A legénységi tagoknak jelentkezniük kell vizsgálatra, ha a küldetésük két hétnél hosszabb ideig tartott. ... Ki akar kezdeni?" kérdezi a Doktor, vigyorogva szemlélve meg leendő áldozatait. "Majd reggel értesítjük, Doktor." mondja erre Chakotay, majd a csapat egy emberként felgyorsítva hagyja maga mögött a hologramot, aki utolsó próbálkozásaképp utánuk szól: "Miért várunk azzal holnapig, amit ma is megtehetnénk? ... Parancsnok...? Mr. Paris...?" A szölongatott személyeknek azonban ekkorra már nyomát sem látni. "Egy kis meglepetésen dolgoztam a számodra." mondja B'Elanna vidáman, miközben Parissal a kabinjuk felé tartanak. "Ah, de kedves vagy..." "Csukd be a szemed." mondja Torres, mikor megérkeznek az ajtóhoz. "Máris tetszik a dolog." mondja erre Tom vidáman. Torres kinyitja az ajtót, majd bevezeti Parist a nappaliba, irányba állítja, majd így szól: "Na, mit szólsz?" Paris egy pillanatig hitetlenkedve bámulja a meglepetés tárgyát képező holmit, majd ámulva így szól: "Hah...! Egy televíziókészülék!" "Körülbelül ezerkilencszázötvenhatból." mondja B'Elanna, "Az alkatrészeket replikáltam, de magam szereltem össze." Paris azonnal letelepszik a készülék elé, a mellé ereszkedő Torres pedig egy kisebb szerkezetet nyom a kezébe: "Ez pedig a távvezérlo. Ezzel a gombbal tudod kiválasztani, mit akarsz nézni." "Egy kis gond azért van." néz Tom B'Elannára, közben megnyomva a gombot, "Az kilencszázötvenes években még nem voltak távvezérlok." "Tekintsd alkotói szabadságnak." von vállat Torres, mire Paris megcsókolja. A készülék közben bemelegedett, és a jellegzetes hangok hallatán Tom felkiált: "Rajzfilm!" "A hajó adatbázisában találtam." mondja Torres. Paris csatornát vált, így egy reklám válik láthatóvá. "Ez egy reklámblokk. Kutattattam egy kicsit, és kiderítettem, ilyeneket szúrtak a szórakoztató musorok közé. ... Tudom, kicsit zavaró, de meghagytam oket, hogy eredetibb legyen. ... Még pattogatott kukoricát is replikáltam!" büszkélkedik Torres, közelebb rakva Parishez egy tálat az előttük levo asztalon. "Ah... Minden tökéletes, egy apró

részlet kivételével." "Mi az?" kérdezi Torres. "Elfelejtette a sört." "Azon lehet segíteni." jelenti ki B'Elanna, ezzel a replikátor felé veszi az irányt, Paris pedig önfeledten kapcsolgatni kezd. "Nem maradtál le sokról, míg oda voltál. A Doktor tartott egy előadást..." kezd mesélni Torres, miközben visszatér a sörrel Tomhoz, "A Delta Kvadráns rovarok útján terjedő betegségeiről. "Aham..." hümmög Paris szórakozottan, teljesen a képernyő hatása alá kerülve, "Ami elég unalmas volt." Tom annyira azért tud figyelni, hogy magához vegye a B'Elanna által felé nyújtott sört, aki közben tovább folytatja: "Aztán Farley zászlós horkolni kezdett, amit már senki sem tudott faarccal kibírni, a Doktor viszont persze nem szórakozott ilyen jól." "Jégkorong!" kiált fel Tom, mikor egy csatornán sportközvetítésre bukkan. B'Elanna közben visszaült mellé, és most Parishoz simulva rásandít, majd így szól: "Kár, hogy ilyen hamar visszahívtunk titeket, de a hajtóműmag túlterhelődött, aztán a borg is támadott, és... Ah... Mindannyiunkat asszimiláltak." "Ühüm..." "Ez szót nem hallottál abból, amit mondtam, igaz?" kérdezi B'Elanna, miközben elszontyolodva ejti Tom vállára az állát. "Ah... Nézd már!" méltatlankodik Paris, valószínűleg egy szabálytalanság láttán. "Lehet, hogy ez rossz ötlet volt..." tunodik Torres fennhangon.

A jelek szerint valóban, valamivel később ugyanis Torres a tévével szembeni kanapén alszik, Paris pedig elotte a földre telepedve meredten bámulja a készüléket, aminek képernyőjén éppen valami gengszterfilm megy, legalábbis többen lövöldöznek egymásra önfeledten dobtharas géppisztolyokkal és revolverekkel. Tom halvány mosollyal figyeli a filmet, ám egyszer csak elkomorodik. A géppisztolyosok helyett ugyanis egyszer csak már könnyű harci vértzetbe öltözött katonák vívnak csatát energiafegyverekkel, egy sötét, sziklás terepen. Paris elobb kérden Torresre pillant, de mivel az továbbra is alszik, a távvezérlőt kezdi vartatni. A televízió azonban nem reagál, mint ahogy az sem vezet eredményre, hogy Paris megpróbálkozik elobb a készüléken levo csatornaváltó gombbal, majd a legosibb hibaelhárítási módszerrel, a tévé fakávájának eroteljes, és ütemes püfölésével. A képernyon azonban tovább folyik a csata, és Paris egyszer csak saját magát pillantja meg, amint egyenruhában, de a többiek által használt fegyvert szorongatva lapul egy szikla mögött, majd a megfelelő pillanat elérkeztével felszökken, és átszáguld a következő alkalmas fedezékhez. Paris még egyszer zavartan Torresre pillant, majd visszafordulna a készülékhez, ám ekkor már o maga is ott van a csatamezon, a harc kellos közepén. Mindenfelol a kézifegyverek energiaimpulzusainak éles hangja hallatszik, az a csapat, aminek Paris is tagja, mintha vesztésre állna. Paris egy not, és egy kisgyereket pillant meg nem messze a földön. Görnyedt testtartásban odasiet hozzájuk, és épp a no pulzusát próbálja megkeresni, mikor eltalálják, amitol a földre hanyatlik.

B'Elanna arra eszmél, hogy Paris nem messze tole a padlón hever, és álmában idonként megmegrándul egy-egy halk nyögés kíséretében. "Tom...? Tom!" szólongatja Torres Parist, majd mikor ezzel nem ér el eredményt, melléje térdel, és megrázza a vállát. Paris felriad, és néhány pillanatig zavartan bámul a fölé hajló B'Elannára, majd zihálva felül. "Te aztán szépet álmodhattál." állapítja meg Torres. "Egy... Egy csatamezon voltam... Eltaláltak pontosan..." Paris a bal vállához kap, de persze sérülésnek semmi nyomát sem találja, "Pontosan itt... Huh... Mindig mondták, hogy a televízió rossz hatással van az emberre." "Keressünk valami kedves rajzfilmet, hogy eluzzuk a rémálmokat." kúszik oda B'Elanna a készülékhez, de Paris megállítja: "Ne! ... Azt hiszem, mára elég volt." Tom ezzel kikapcsolja a készüléket, és a beálló csendben igyekszik összeszedni magát egy kicsit.

Kim valahol egy Jeffries-folyosó közepén parkolja le a maga elott tolt szerszámkészletet, majd a szükséges eszközt kivéve belole, munkához lát. Azonban pár pillanat múlva mintha hangokat kezdene hallani, és másodpercek alatt heves rosszullét vesz erot rajta. Szédelegve próbál kikúszni a folyosó végéhez, miközben fejében energiafegyverek hangja, és kiáltozás hallatszik. Végül sikerül elérnie a szintközi átjárót, ahová kibotladozva valamelyest rendbe jön, de végül onnan is tovább kell menekülnie.

"Úgy hangzik, mintha pánikrohama lett volna." mondja a Doktor, miközben a gyengélkedo egyik ágyán ücsörögo Kimet vizsgálja. "Eddig nem voltam klausztrofóbiás..." jegyzi meg Harry, mire a

hologram rásandít: "Mindenben van első alkalom." Kim nem tunik valami boldognak a megjegyzés hallatán, miközben megkérdi: "És tudja, mi okozta?" "Lássuk csak... Két hetet volt felderítőúton, miközben naponta tizenhét órát dolgozott. Aztán, alig hogy visszajött a Voyager-re, Buzgó zászlóssá nevezte át magát, és azonnal szolgálatba is állt, munkavágytól égve." "Dolgom volt. Szívárog a plazma az ötös szinten." húzza el a száját Kim. "Plazmaszivárgás, vagy sem, ki van merülve! Azt javaslom, a következő két napra kérjen eltávozást." "De nekem..." "Csinálhatok belőle hármat is." fenyegetozik a Doktor. "Maga nyert." grimaszol Kim, "Biztos nagyon fáradt vagyok."

Ami azt illeti, a jelek szerint Neelix is hasonló gondokkal küzdhet, legalábbis nem tunik kimondottan nyugodtnak, miközben a konyhában dolgozik. "Üdv idehaza..." mondja a konyhába érkező Naomi Wildman, mire Neelix idegesen összeressen, majd a kislányra pillant: "Ah... Szia." "Jól utaztatok?" "Csodásan, köszönöm." "Fáradtnak látszol." "Ah, csak egy kis időeltolódás. ... Neked most nem geológiaórát lenne? Ne várakoztasd meg a tanárod..." "Seven of Nine mára különleges feladatot adott. Egy tetragont kell készítenem, de hétköznapi dolgokból, nem használhatok replikátort." Neelix közben ideges mozdulatokkal aprít valamit, és csak félig-meddig figyel Naomira, akinek ez fel is tunik, de egyelőre így folytatja: "Arra gondoltam, talán zöldségeket használnék a hidroponikus kertből. Répát, és zellert...? ... Neelix...?" "Répa és zeller... Jó ötlet..." néz a talaxiai a kislányra. "Segítesz?" "Nem hiszem... Hogy ma lesz rá idom." "És este?" Neelix bosszúsan sóhajt fel, de egyelőre igyekszik más jelét nem adni ennek, miközben így szól: "Azt hiszem, akkor sem lesz rá idom. Nagyon sok dolgom van!" "Akkor én segítek neked." jelenti ki Naomi, ezzel a tuzhelyekhez megy, és megpróbálja felemelni az egyik edényen lévő fedőt, de az megégeti a kezét. "Juj!" kiált fel a kislány, mire Neelix szinte eldobja a kést, és idegesen fordul felé: "Hadd lássam a kezét." "Semmi baj..." "A kezét!" csattan fel Neelix, majd szinte rá sem nézve Naomi kezére, azonnal így szól: "A gyengélkedőbe kell mennünk." "Jól vagyok." "A gyengélkedőbe!" szól Neelix ellentmondást nem tűrő hangon. Az étkezőbe ekkor egy háromfős társaság érkezik, kiknek látván Neelix mintha fedezékbe húzódná, és Naominak is odaszól: "Húzódj le, maradj mögöttem!" "Mi...?" "Húzódj le!"

Az erdőben zajló harcban résztvevő katonáknak csak egy-egy pillanatnyi idejük van megállni, és lenézni a sáros földön heverő civil holttestekre, mielőtt egy-egy újabb lövés tovább uzná őket a fák között. Chakotay is ott van a katonák között, és észrevéve egy idősebb humanoid férfit, akit csak nemrég lőttek le, de a találat nem volt halálos, letérdel mellette: "Ne mozogjon." "Hagyjon békén!" nyögi a sebesült. "Segíthetek." "Nem kell... A maga segítségével!"

Chakotay valójában a kabinjában van, és a rémálom képeitől gyötörve hánykolódik az ágyában. Chakotay két katona közé vetődik be egy nagyobb szikla mögött, majd odaszól nekik: "Tűzet szüntess." Mivel a felszólításnak nincs hatása, hangosabban megismétli: "Tűzet szüntess!" Erre az egyik katona felé fordul: "Támadás alatt állunk, uram!" "Saavedra hol van?" kérdezi Chakotay. "Azt hiszem, a bázisnál." feleli egy másik katona, mire Chakotay pár pillanatig maga elé bámul, majd a fedezék mögül kitörve futásnak ered.

A parancsnok valamivel később egy kis katonai táborba érkezik, ahol szintén harc dúl, és ott megkeres egy nála valamivel idősebb, a helyi fajba való férfit: "Arról volt szó, kiűrtjük a kolóniát, nem leromboljuk!" "Nekem azt jelentették, hogy a nikonok lövöldözni kezdtek." mondja Saavedra, besietve a parancsnoki sátorba. "Ezek civilek!" kiáltja Chakotay. "Részecskegyorsítókkal felszerelt civilek." grimaszol Saavedra, miközben a sátorban álló kommunikációs berendezést kezdi vartatni, aminek pontosan olyan hangja van, mint a Voyager interkomjának. "Tuvok hívja Chakotay parancsnokot..."

"Parancsnok, kérem, jelentkezzen." hallatszik a vulcani hangja Chakotay kabinjában, mire Chakotay felriad, majd így szól: "Mondja..." "Biztonsági probléma támadt az étkezőben." Chakotay fájdalmas arccal dörzsöli meg jobb halántékát, majd miután kicsit úttá lett eros zihálásán, így szól: "Megyek." "Mondja meg nekik, hogy hagyják abba a támadást!" kiabál ki a fézerrel a kezében a tálalópult mögött rejtő Neelix az odakint a feldöntött asztalok mögé behúzódtott biztonságiaknak. "Tegye le

a fegyvert, Neelix. Hadd segítsünk." próbálkozik Tuvok, mire a talaxiai a magához szorított Naomira pillant, majd kikiabál: "Maradjanak távol! Nem hagyom, hogy bántsák!" Neelix ezzel elereszt egy lövést, de szerencsére nem sikerül eltalálnia senkit. Chakotay ekkor lép be az egyik ajtón, mire a talaxiai rákiabál: "Vissza!" Chakotay erre gyorsan lehúzza a fejét, és görnyedt testtartásban siet oda Tuvokhoz. "Úgy tunik, hallucinál." tájékoztatja a vulcani. "Neelix... Itt Chakotay parancsnok. Engedje el Naomit. Senki sem fogja bántani. Ez parancs!" "Nem! Addig nem, míg Saavedra le nem állítja a támadást!" "Van egy hátsó bejárat a konyhába. Ha elvonja a figyelmét, talán..." néz Tuvok Chakotayra, mire az így szól: "Elobb meg akarok próbálni valamit." Chakotay ezzel odaugrik a tálalópulthoz, és beszél az annak túloldalán kuporgó Neelixnek: "Neelix, figyeljen rám... Minden rendben, Saavedra tuzszünetet rendelt el. A kolóniát biztosították, a csatának vége." "Akkor... Miért hallok még mindig lövéseket?" "Csak pár katona. Ünnepelnek. Vége a csatának." "Neelix, kérlek..." néz Naomi ijedten a talaxiaira. "Én megvédem Naomit." mondja Chakotay, mire Neelix kikukucskál a fedezékéből: "Honnan tudjam, hogy engem, nem fog bántani?" "Mert én a maga oldalán állok. Ugyanannyira véget akarok vetni ennek a háborúnak, mint maga. ... Engedje el. Most már biztonságos a helyzet. Vége a gyilkolásnak." Az asztalok mögött lövésre kész fézerekkel várakozó biztonságiak feszülten figyelik a tálalópultot, majd mikor Neelix végül kiengedi Naomit, néhányan egy pillanat alatt közrefogják, és már el is tuntek vele a közelebbi ajtón át. A többiek a tálalópult köré gyulnek, Chakotayval az élükön, akinek Neelix lassan odanyújtja a fézert, amit Chakotay biztosít, majd továbbad Tuvoknak, végül felsegíti a földrol a szemmel láthatóan halálra rémült talaxiait, és elvezeti.

"Nyugtatót kapott." néz a Doktor Janewayre a gyengélkedőn, ahol a mutoasztalon öntudatlanul fekvő Neelix mellett állnak, Chakotay pedig kicsivel odébb járkal. "Mi okozza a képzelődést?" kérdezi Janeway. "A neuro-epinephrene-szintje háromszorosa annak, aminek lennie kellene. Neurokémiai értelemben poszt-traumatikus stressz állapotban van." magyarázza a hologram. "Abban az álomban én egy idegen háborúban harcoltam. Ugyanabban, amire a jelek szerint Neelix emlékszik." mondja Chakotay. "Harry Kim járt itt korábban. Pánikrohama volt. ... Mr. Parissel még nem beszéltem." mondja a Doktor, miközben elkezd megvizsgálni Chakotayt. "Ugyanannak a felderítőosztagnak három tagja is..." töpreng Janeway, "Találkoztak bármi nehézséggel, míg oda voltak?" "A küldetés szabályszerűen zajlott." feleli Chakotay. "Az engram-aktivitása ennek ellent mondani látszik, parancsnok." jelenti ki a hologram, "Ezek valódi emlékek, nem csak álmok, vagy hallucinációk." "Talán elrabolták, és valahogy rávették magukat a harcra." véli Janeway, "Korábban is hozzápiszkáltak már az emlékeinkhez. ... Lekövetjük az útjukat, lássanak hozzá a Delta Flyer szenzornaplójának feldolgozásához, nézzék meg, találnak-e valami szokatlant. ... Neelix mikorra áll talpra?" "Most is felébreszthetem, ha kívánja." mondja a Doktor. "Csinálja." bólint Janeway, majd visszafordul Chakotay felé: "Úgy tunik, mindannyiukban megvan egy részlete a kirakónak. Lássuk, össze tudjuk-e rakni a képet."

"Nem sokra emlékszem, csak... Apróbb részletekre." mondja a tanácssteremben járkáló Paris, "Álmodtam. Egy bolygó felszínén voltam, egy ütközet közepén. Fogalmam sincs, hogy kerültem oda, nem emlékszem." "Mikor a Jeffries-folyosóban voltam..." veszi át a szót Kim, "Lövéseket hallottam... Kiáltozást... Emberek sikoltottak. Nagyon megijedtem." "Mitol?" kérdezi Janeway. "Én... Nem emlékszem." "Emlékszem, hogy eltaláltak!" szól Paris. "Nem találtam sebhelyet." jegyzi meg a Doktor. "Ha az emlékeinket... Törölték... A fizikai nyomokat is eltüntethették." mutat rá Chakotay. "Emlékszik rá valamelyikük, kik ellen harcoltak?" kérdezi Janeway. "Sötét volt, nem láttam oket túl jól." mondja Neelix. "Lettek ránk!" mondja Paris. "A n'kaa...? N'kaana?" töpreng Neelix. "Nikon. Nikonnak hívták oket." szól Kim. "Így van!" bólint Paris, "Egy... Egy távoli kolónián éltek, mi próbáltuk evakuálni oket." "De... Ok harcolni kezdtek ellenünk." mondja Neelix maga elé bámulva. "Miért nem voltak hajlandók azt tenni, amit mondtak nekik?!" kérdezi Kim kétségbeesetten. "Nem volt jogunk ott lenni!" csattan fel Neelix. "Az o javukra történt az egész!" vág vissza Kim. "Uraim, összpontosítsanak." szól rájuk Janeway, felállva az asztaltól, "Azt mondták,

megpróbálták kiűriteni a kolóniát. Miért?" "Ez volt a parancsunk." bólint Paris. "Kitol kapták?" kérdezi a Doktor. "Saavedra!" mondja Kim. "Saavedra parancsnok." néz rá Paris. "O volt az egységünk vezetője. Egy támadóosztag része voltunk." mondja Kim. "Kényszerítették magukat." mondja Janeway. "Nem. Önkéntesek voltunk." jelenti ki Paris. "Ezt elég nehezen hihetnek találok. Valahogyan nyilvánvalóan manipulálták magukat." jelenti ki a Doktor. "Nem, nem, nem... Most már emlékszem." mondja Neelix eltöprengve, "Volt egy... Eligazítás, a kiűréssel kapcsolatban. Maga ott volt, parancsnok, és Mr. Paris." "Egy parancsnoki állásban voltunk." emlékszik Paris. "Úgy van. Éjszaka volt. Nulla ketto nulla-nulla." bólint Kim. "Napok óta ébren voltunk már... Kimerültünk." "Mit jelentettek a felderítők?" kérdezi a parancsnoki sátorba belépő Saavedra. "A nikonok fegyvertelenek." feleli Kim, "Nem fognak ellenállni." "Miután kiiktattuk a pajzsgenerátorait, bevetjük az ötödik és hatodik alakulatot. ... Meglehet, fegyvertelenek, de nem fognak örülni nekünk. Ne provokálják őket. Nulla áldozattal akarok kikeveredni ebből... Mindkét oldalon." "Értettem." mondja valaki a jelenlevők közül. "A határzóna a tizennégyes szektorban a leggyengébb." mondja Paris, egy elektronikus térképre mutatva, "A terep meglehetősen sík." "Ideális leszállóhely a csapat szállítóknak." állapítja meg Neelix. "Miután biztosították a falut, vigyék oda a telepeseket, és tegyék gépre őket. Tegyenek meg mindent, hogy megnyugtassák őket. Értessék meg velük, hogy ez csak ideiglenes kitelepítés, és néhány héten belül visszatérhetnek. Világos?" "Igen, uram!" nyugtázzák a parancsokat a jelenlevők, majd mindenki, Chakotay és Saavedra kivételével, távozik. "Probléma?" fordul Saavedra Chakotay felé. "Csak egy. Az alakulatra ráférne egy kis alvás. Javaslom, várjunk napkeltéig." "Ígéretet tettem a foparancsnokságnak, hogy még ma biztosítjuk ezt a kolóniát." "Várhatna még néhány órát." "Sajnálom." csóválja a fejét Saavedra, "De miután ennek itt vége... Mit szólna egy héthez a Thenius Prime-on, fiam?" "Nem jártam még ott." "Ehhez a helyhez képest... Maga az Éden." Chakotay nem tunik túl boldognak a helyzet alakulása miatt. "Az akció a tervnek megfelelően folytatódott." mondja Chakotay a tanácssteremben, "Kiiktattuk a pajzsgenerátorait, és behatoltunk a kolóniára." "Összetereltük a nikonokat. Hogy oszinte legyek, arra számítottam, egy kicsit több bajunk lesz velük." veszi át a szót Kim. "De aztán elértünk az utolsó kerülethez... Emlékszik az utolsó területre?" kérdezi Neelix, "Üres volt! Hová lettek? Ott kellett volna lenniük!" "Huszonnégy telepesenek nyoma veszett. Azt hittük, a felderítők hibáztak. Tudnunk kellett volna, hogy valami baj van!" szól Paris, "Akkor már tudhattuk volna." "Kiűrítő alegység a bázisnak: készen állunk a szállításra." üzeni Chakotay, miközben körülötte a katonák egy csoportba terelik a kolónia lakóit. "Indul a transzport." érkezik a válasz. "Meg kell találnom a férjemet!" mondja egy nő a telepések között járkáló Parisnak. "Ne aggódjon, ő is rajta lesz valamelyik gépen." "Melyiken?" "Én... Nem tudom, de meg fogjuk találni." Ekkor valahonnan a fák közül lövések érkeznek, mire Chakotay elkiáltja magát: "A földre!" A telepések és a katonák lehúzódnak, ez utóbbiak igyekeznek védekező pozíciót elfoglalni a tisztás szélein. "Bázis, támadás alatt állunk!" üzeni Chakotay, "Ismétlem, támadás alatt állunk!" "A hiányzó telepések... Fel voltak fegyverezve!" ugrik fel Paris a tanácssterem asztala mellől, "Ok voltak először, nem a mi hibánk volt!" "Ebben nem lehet teljesen biztos." mondja Chakotay, "Lehetett a mi embereink közül is valaki. Kimerültség, fegyverhiba... Nem tudhatjuk!" "Akárhogy is... Ez nem mentség arra, amit tettünk!" csattan fel Neelix. "Mit tettek?" fordítja Janeway maga felé a talaxiait, "Mi történt odalent?" "Mozgás! ... Maradjanak együtt!" próbál Chakotay valami rendet teremteni a lövések miatt kialakult zürzavarban. Az egyik katonát eltalálják, mire többen, köztük Kim, viszonzni kezdik a lövéseket. "Tüzet szüntess!" kiáltja el magát erre Chakotay. A civilek azonban kezdenek pánikba esni, és a katonák utasításait figyelmen kívül hagyva kettes-hármas csoportokban menekülni próbálnak, és közben többen találatot kapnak. "Állj! ... Maradjanak itt. ... A földre! ... A Földre, feküdj!" Pár pillanattal később elszabadul a pokol, már nem igazán lehet tudni, ki kire löv, csak hullanak az emberek, katonák és civilek vegyesen. "Nem volt más lehetőségünk..." mondja Kim kétségbeesetten. "A fenét nem volt!" szól rá a mögötte megálló Chakotay. "Elkezdtek kiirtani minket!" "Ettől még nem volt jogunk civileket gyilkolni."

mondja a parancsnok. "Próbáltam vigyázni a gyerekekre... De nem tudtam megakadályozni, hogy szétszaladjanak." mondja Neelix. "Mindenki rohant... A fegyverek hangja... Az emberek kiabáltak... El kellett tunnöm onnan..." mondja Kim maga elé bámulva.

Kim egy fegyverrel, és egy kézilámpával felszerelve kúszik egy szuk sziklajáratban, ahová behallatszanak az odakint folyó csata zajai. A járat végre kitágul, és egy nagyobb barlangban végzodik, ami a jelek szerint lakóhelyül szolgál valakinek, legalábbis a mindenfelé látható felszerelési tárgyakkól ítélve. Kim valami zajt hall, mire idegesen pásztázni kezd a fegyverrel, majd mikor megint hall valamit, az egyik fal mellett felhalmozott nagy fémtartályok felé fordul, és szétlökdösi őket, majd a mögöttük levo üregben rejtő fiatalabb nore, és egy idosebb férfira fogja a fegyvert. "Kérem, ne bántson...!" mondja a no ijedten. "Ki onnan, ahol látom magukat!" kiabál rájuk Kim, "Mozgás!" "Kérem... Nem jelentünk veszélyt magára..." "Mondják meg... Hogy jutok ki innen, és akkor... Békén hagyom magukat. Mi lesz?!" "Menjen vissza arra, amerrol jött... És a második elágazásnál válassza a bal oldali járatot. Menjen végig rajta... Kivezeti a folyóhoz." Kim lassan leereszti a fegyvert, és a járat felé fordul, ám ekkor az idos férfi megbotlik, a zajra pedig Kim reflexbol fordul vissza, és nyit tüzet a párosra.

Harry kétségbeesetten bámulja remego kezeit, majd így szól: "Meg akart ölni..." "Nyugalom, Harry..." indul meg felé Paris. "Nem hallgattak rám!" kiált fel Kim felpattanva, Chakotay és Paris alig bírják lefogni, "Miért nem akartak rám hallgatni?!" "Nyolcvankét civilt öltünk meg aznap éjjel." fordul Chakotay Janeway felé, miután Kim kicsit lenyugodott, "Senki sem maradt életben."

"A kapitány naplója, kiegészítés. Beléptünk a rendszerbe, amit a felderítőosztag nemrég megvizsgált, és megpróbálunk magyarázatot találni a nikon-mészárlásról orzött emlékeikre."

Paris a kabinja nappalijában hever a kanapén, és a csengo hallatán előtt a szemben levo falnál álló televíziókészülékre pillant, csak ez után szól ki: "Igen...?" A jelek szerint a csengeto nem hallotta, mert újra csenget, így Paris emelt hangon megismétli: "Igen...?!" Torres lép be a kabinba, és odasétál a kanapéhoz: "Hiányoltalak a reggelinél." "Nem voltam éhes." "Aludtál?" "Öt... Hat percet." sóhajt fel Paris. "Találtam egy másik részt a The Untouchables-bol." mutatja fel Torres a magával hozott adatmodult. Eliott Ness valami Al Kepon nevu fickót fog el. "Capone." pontosít Paris, "Talán majd később." Torres leteszi a modult az asztalra, majd szemügyre véve Tomot, így szól: "Enned azért kell valamit. Egy pizzát...?" "Figyelj... Örülök, hogy próbálkozol... De most szeretnék egyszeruen egyedül lenni." "Tom..." nyúl ki B'Elanna Paris kezéért, mire az idegesen felpattan, és otthagyja Torrest: "Nem! ... Nem akarom, hogy vigasztaljanak..." "Tudom, hogy nehéz volt az utóbbi pár nap." "Nehéz...?" sóhajt fel Paris, "Az a szó, hogy nehéz, nem igazán írja le. Segítettem megölni nyolcvankét ártatlan embert!" "Ezt nem tudhatod." "Tudom, amire emlékszem!" "A Doktor szerint az emlékeiteket módosíthatták, és..." "Ott voltam!" kiabál Tom B'Elannára, "Mikor lehunyom a szemem, látom a holttesteket... Hallom a lövéseket, érzem, ahol eltaláltak!" "Akkor miért nincs bizonyíték arra, hogy..." "Nem tudom!" "Én csak annyit kérek, vedd fontolóra annak a lehetőségét, hogy mindez nem történt meg..." mondja B'Elanna kétségbeesetten, "Még folyik a vizsgálat. A Delta Flyer szenzornaplója tele van olyan adatokkal, amiket még nem is elemeztünk." "Én most... Nem tudok a szenzoradatokkal törodni..." "Próbáld meg!" "Nem megy!" üvölt fel Paris, "És ne eroltesd, nem akarom a segítségedet!" Torres erre szó nélkül a kijárat felé indul, Paris pedig kicsit lehiggadva utána szól: "Sajnálom..." "Tudod, hol találsz." néz vissza B'Elanna, mielőtt kilépne a kabinból.

"Ez volt a felderítőútjuk első állomása." mondja Seven Chakotaynak és Janewaynek az asztrometriai laborban, a nagy képernyon látható bolygóra pillantva, "Egy 'M' osztályú bolygó, egy természetes holddal." "Leküldött valakit a felszínre?" kérdezi Janeway. "Nem, csak orbitális pályáról kerestünk dilithium-lerakatokat. Kevesebb mint egy óráig voltunk ott." "Következo." szól oda Janeway Sevennek. "Kapcsolatba léptek ezzel a hajóval." adja be Seven egy urhajó képét, "Útban a második célpontjuk felé." A hajó képét egy humanoid váltja fel. "Bethar Podos kapitány." mondja Chakotay. "Milyen fotogén..." sandít Janeway a parancsnokra széles mosollyal. "Kereskedo. Azt állította, van

egy szere, ami megállítja az öregedési folyamatot." "Ó, esetleg nem vettek belőle...?" érdeklődik a kapitány. "Csak egy tri-polimer enzim volt. De cipokrémnek remek." "Na, gyerünk tovább." int oda Janeway Sevennek. A képernyőn újabb bolygó következik. "A második megálló." mondja Seven. Janeway szemügyre veszi a bolygót, ám hirtelen megrohanják az emlékek, ugyanazok, amelyek eddig csak a felderítőket kísértették. "Tarakis..." mondja halkán a kapitány, a bolygót bámulva, "Ezt a bolygót Tarakisnak hívják. Jártam itt."

Janeway katonatársaihoz hasonlóan a csataterén kóborol az ütközet után, a halott civilek között. Épp Chakotay mellett megy el, mikor valahonnan a közelből lövés hallatszik, mire mindketten felkapják a fejüket. Janeway elindul a hang felé, ahol egy katona épp egy holttestet semmisít meg lebontó fokozatra állított fegyverével. "Mi a fenét csinál?!" ront neki Janeway, "Már meghaltak!" "Nem is voltak itt soha." mondja Saavedra Janewaynek, "Kikapcsoltuk a pajzsgenerátorukat, behatoltunk a kolóniára, de nem volt itt senki." "Ezt senki sem fogja elhinni!" jelenti ki Janeway. "El fogják, ha mind tartjuk magunkat ugyanahhoz a történethez." "Én nem fogok hazudni arról ami itt történt!" "Akkor ne mondjon semmit." "Megöltük ezeket az embereket!" "Önvédelemből!" "Ha így volna, nem kellene megsemmisíteniük a bizonyítékot! ... Ne hallgassanak rá!" néz Janeway a közelben álló katonákra, "Hagynunk kell, hogy az emberek megtudják. Pánikba estünk, meg fogják érteni." "Nem! Nem fogják." mondja Saavedra, "Menjen innen." Janeway nem mozdul, mire a parancsnok, majd egy másik katona is, fegyvert fog rá: "Azt mondtam, távozzon!" Janeway elhátrál, a katonák pedig folytatják a holttestek megsemmisítését.

Janeway az idoközben a jelek szerint szükségkórházzá átalakított étkezőben riad fel, és zavartan bámul a mellette guggoló Tuvokra és a Doktorra: "Mennyi ideje vagyok itt?" "Három órája." feleli a Doktor, "Hallucinálni kezdett az asztrometrián... Végül be kellett nyugtatóznom." "Ott voltam." mondja Janeway maga elé bámulva, "Ott voltam a kolónián. Saavedrával." "Nem maga az egyetlen. A legénység harminckilenc tagja kezdte tapasztalni ugyanazokat az emlékeket." mondja a Doktor. "A jelek szerint a teljes legénység a dolog hatása alatt van." teszi hozzá Tuvok. "A tünetek megegyeznek." magyarázza a Doktor valamivel később Janewaynek, még mindig az étkezőben, "Megnövekedett engram-aktivitás, rémálmok..." "Azt el tudnám képzelni, hogy a felderítőosztágot belerángatták egy idegen háborúba. De ezeket az embereket? Még csak a közelében sem voltunk ennek a rendszernek." néz körül Janeway. "Elemeztük a Voyager szenzoradatait." mondja Tuvok, "Ha részt vettünk egy háborúban, akkor minden erre vonatkozó bizonyítékot töröltek." "Annyira élénk volt az álom... Legalább olyan valóságos, mint bármi más, amit eddig átéltem." mondja Janeway, "De visszautasítom azt a gondolatot, hogy esetleg mi..." "Valóságos, vagy sem, az emlékek tudatzavart okoznak a legénységnél. A tünetek akkor kezdtek terjedni, mikor beléptünk a rendszerbe." mondja a Doktor, "Javaslom, hogy forduljunk vissza, mielőtt rosszabbodna a helyzet." "Nem." szól Janeway elszántan, "Ha ez a mézárálás tényleg megtörtént... Valaki felelos érte. És biztos akarok lenni benne, nem mi vagyunk azok." "Már megbocsásson..." mondja Tuvok, "De az ítéloképességét talán befolyásolja a buntudat, amit olyan események miatt érez, amik talán meg sem történtek. A legénységre veszélyeztetettsége itt és most vitathatatlan." Janeway közben elül egy közeli ágyra, az ott ülve fásultan maga elé bámuló férfi mellé, és így szól: "Láttam már jobb borben is, zászlós." "Igen, asszonyom." néz a zászlós Janewayre. "Én magam is voltam már jobban. ... Együtt átvészelnék?" kérdezi a kapitány, mire a zászlós felsóhajt, majd bólogatni kezd. Janeway feláll, és a Doktor, valamint Tuvok kíséretében a tálalópulthoz megy: "A mézárálás a Tarakison történt. Sárga készültség, és álljunk irányba." "Igen, kapitány." bólint a vulcani "Neuro-szupresszáns." néz le a Doktor a magához vett oltópisztolyra, "Segít megakadályozni az emlékek felbukkanását." Janeway hagyja, hogy a hologram beadja neki a szert, majd még egyszer végignézve a helyiségben levőkön, elsiet. A Doktor trikordert véve magához, megkezd a betegek ellenőrzését, a konyhából pedig Seven lép ki, egy tálcával a kezében. A no célja az egyik ágyon kókadózó Neelix, és miután letette mellé a tálcát, így szól: "A kedvence. Talaxiai ragu, és t'ranat-felfűjt. A felfűjt kicsit összeesett, de a tápértéke nem csökkent."

"Köszönöm." mondja Neelix, kedvetlenül bámulva a tálcán levo ennivalót, "Finomnak látszik."
"Mikor Naomi Wildman szomorú, édességet fogyaszt. Azt állítja, ez javítja az érzelmi állapotát. Talán önnek is meg kellene próbálnia." "Naomi biztosan retteg tolem... Azok után, ami történt..."
"Aggódik ön miatt. Azt mondta nekem, szeretné meglátogatni." "Ne. ... Így nem. Esetleg olyat tennék, amivel megint megijesztem." "Akkor átadom neki az üdvözlését." mondja Seven, ezzel útnak indul a kijárat felé. "Seven..." szól utána Neelix, mire a nő visszanéz rá. "Mikor borg volt... Részt vett bizonyos... Kellemetlen cselekményekben." "Milliók asszimilálásában segítettem." mondja Seven nyugodtan. "Nem akarok tapintatlan lenni... De... Érzett valaha szégyent... Amiatt, amit tett?" "Gyakran." feleli Seven, miközben visszamegy Neelixhez, és leül az ágya szélére. "És hogyan tudta mégis... Folytatni? Azzal a tudattal, hogy szörnyű dolgokat tett?" "Nem volt választásom." "A buntudat lényegtelen?" "Épp ellenkezőleg. A lelkiismeret-furdalásom segített emlékezni arra, amit tettem. És megakadályozni, hogy a jövőben hasonlóképp cselekedjek. ... A buntudat nehéz, de hasznos érzés lehet..." Neelix elfordul Seventól, közben érdes hangon így szólva: "Nehéznek mindenképp nehéz... Az ott... Csokoládé a felfűjtban?" "Változtattam egy kicsit a recepten. Remélem, nincs ellenvetése." feleli Seven. "Egyáltalán semmi." mondja Neelix, megkóstolva az ennivalót.

"Tarakis pontosan előttünk." jelenti Paris, miközben a Voyager megközelíti a jelenleg meglehetősen titokzatos bolygót. "Pajzsokat." rendelkezik Janeway, felállva a székéből, "Fegyvereket készenlétbe. Képernyőre. ... Hajókat keresni." "Nincsenek." jelenti Tuvok. "Álljunk orbitális pályára." mondja Janeway Parisnak. "Asszonyom...?" "Csinálja, Mr. Paris."
"Életjelek?" kérdezi Chakotay, miután a Voyager pályára állt a Tarakis körül. "A bolygó lakatlannak tunik." jelenti Tuvok. "Ugyanúgy, ahogy pár nappal korábban, mikor dilithium-lerakatokat kerestünk." jegyzi meg Kim. "Észlelhetők lövések, vagy fézerenergia-maradványok?" kérdezi Chakotay. "Negatív." "Teljes spektrumú letapogatást, figyeljenek minden szokatlanra." szól Janeway. "A geométer-szenzorokon semmi." szól Tuvok. "Várjanak... Egy energiamintát észlelek." jelenti Kim. "Forrás?" kérdezi Chakotay. "Nem tudom megmondani, a jel szórványos. De a legészakibb kontinensről jön, a koordinátái 172.5"

Chakotay, Janeway, Paris, Kim, Tuvok, és egy biztonsági tiszt felfegyverkezve érkeznek a szállítóhídra, majd miután elhelyezkedtek az emelvényen, Janeway így szól: "Fézereket." Az osztag tagjai ellenőrzik fegyvereiket, majd Janeway odabólint az ügyeletesnek, aki elindítja őket lefelé. A felderítők egy füves domboldalra érkeznek, madárcsicsergés a közeli liget felől, a kék égen fehér báránnyelhek. "Meglehet, csak találgatok, de ez nem úgy néz ki, mint egy csatatér..." jegyzi meg Chakotay "Mégis van benne valami ismerős. A sziklát felismertem." mondja Janeway. "De azok a fák nem voltak itt." jelenti ki a másfelé figyelő Kim. "Kutassák át a területet." szól a kapitány, mire a csapat négy tagja útnak indul, ő és Chakotay pedig, rövid nézelődés után szintén elindulnak valamerre.

Kim és Tuvok az egyik ligetet vették célba, és a fák közé beérve Kim idegesen nézelődni kezd.

"Zászlós?" néz rá a vulcani. "Az alagút... A közelben van. Az, amelyikben..." "Hogy jutott be?"

kérdezi Paris, aki valahonnan hátulról zárkózik fel hozzájuk. "Van egy sziklaalakzat. Ott volt a nyílás." feleli Kim, majd betájolva magát, útnak indul, a többiekkel a nyomában.

"Egy gyenge energia-mintázat." mondja a trikorderét tanulmányozó Janeway a mellette fegyverrel a kézben haladó Chakotaynak, "Arra."

"Itt lesz." mondja Kim, mikor a csapat beér a domboldalra a fák között elszórva heverő nagyobb kotömbök közé, és hamarosan rá is bukkan a nyílásra. "Itt van a kézzelfogható bizonyíték." sandít Paris Tuvokra, aki erre így szól: "Javaslom, elovigyázatosan haladjunk tovább. ... Orkódjene." Paris és a biztonsági tiszt pásztázni kezdik a környéket fézereikkel, Kim és Tuvok pedig bebújnak a szikla nyíláson.

Janeway és Chakotay eközben még mindig az energiajel forrását keresik.

A sziklajárat pont ugyanolyan szuk, amilyenre Kim emlékezett, elég nehezen haladnak előre benne. Kim egyszer csak megáll, és egyre erősebben zihálva hátraszól: "Nem... Nem megy." "Orizze meg a nyugalmat. Lassú, mély lélegzetek..." tanácsolja Tuvok, így Kimnek sikerül valamennyire összeszednie magát, és folytathatják az utat befelé. Végül eléri azt a sziklakamrát, amire Kim emlékszik, és a zászlós, mikor meglátja, hogy minden úgy van, mint az emlékeiben, csak éppen por, és pókháló fedi a szerteszét heverő holmikat, képtelen beljebb menni. "Ott... Ott voltak." mutat annak a bizonyos sziklaüregek az irányába. Tuvok trikordert vesz elő, bár a földön heverő csontvázmaradványokat anélkül is tisztán láthatja. "Két humanoid maradványai." mondja rövid vizsgálódás után, "De nem ön volt a felelős a halálukért. Több mint háromszáz évvel ezelőtt haltak meg." Kim erre némiképp megkönnyebbülve, de még korántsem nyugodtan sóhajt fel. Janeway és Chakotay, kiérve a domboldalt borító erdoból, meglepetten torpannak meg, kérden egymásra néznek, majd folytatják útjukat. Az előttük lévő tisztáson egy barnaszínű, négyszögletes alapú, fölfelé keskenyedő torony áll, aminek tetején sárgás fény parázslik, és az építmény felől ütemes, mély hangú mormolás hallatszik. A páros folytatja útját a több tíz méter magas torony tövéhez, és míg Chakotay a felületbe vésett szimbólumokat szemléli meg, Janeway folytatja a trikorderes vizsgálatot, majd elhulve fordul Chakotay felé: "Azt hiszem, megtaláltuk a háborúkat."

"Ez egy neurális adó." mondja Seven Chakotaynak és Janewaynek, miközben az asztrometriai labor nagy monitorán a bolygón talált szerkezet sémája látható, "Azt hiszem, arra készítették, hogy neurogén impulzusokat küldjön az egész naprendszerbe." "Így mindenki, aki elhalad itt, átéli a nikon mészárlást." néz Janeway Chakotayra. "Pontosan." mondja Seven. "Próbálja az alapján talált jeleket átfuttatni a fordítómátrixon." mondja Chakotay. A rendszer elemzi egy darabig az idegen nyelvu feliratot, majd a nagy monitor jobb oldalán megjelenik a fordítás. "A pusztá szavak nem írhatják le a szenvedést." olvassa Chakotay, "A pusztá szavak nem akadályozhatják meg, hogy ami itt megtörtént, megtörténjen újra. A szavakon túl ott vannak az élmények. És az élményeken túl ott az igazság. Fogadd magadba ezt az igazságot." "Ez egy emlékmű..." állapítja meg Janeway megrendülten, "Nem egy összeesküvés áldozatai vagyunk. Hanem egy mészárlás szemtanúi voltunk." "Többek szemtanúnál. Azzal, hogy átéltek azokat az eseményeket, a fél legénység traumát szenvedett el." mutat rá Chakotay. "Talán ez az egész lényege. Én biztosan nem fogom elfelejteni, mi történt itt." mondja Janeway. "Van bármi abban az adatbázisban, ami elárulhatja, kik építették ezt?" néz Chakotay Sevenre, aki keresgélni kezd, majd így szól: "Nincs. A berendezést több mint két évszázada magára hagyták. Az energiacellái kimerültek." "Ez megmagyarázná, miért voltak ilyen töredékesek az emlékek." mondja Janeway, "Valószínűleg úgy tervezték, hogy sorban adja át az emlékeket." "Érdekes. De most már próbáljuk meg kikapcsolni, hogy másnak ne kelljen átesnie mindezen." sóhajt fel Chakotay. Majd mind ő, mind Seven a hallgatagon a monitorra bámuló Janeway felé fordul. "Kathryn...?" kérdezi Chakotay kíváncsian. "Igen, persze..." bólint végül a kapitány.

"Még ha le is állítjuk az adót..." magyarázza a Doktor a tanácssteremben, "Attól tartok, a mészárlásról orzított emlékeik megmaradnak." "De megakadályozza, hogy más elhaladó hajókkal is ez történjen." mutat rá Tuvok. "Ha megtesszük, minden emléke annak, ami itt történt, elvész." mondja Neelix. "Az emlékmű továbbra is itt lesz." pillant rá Chakotay. "De az nem mondja el igazán a történetet. Valaki sok időt, és nagy gondot fordított ennek az adónak a felépítésére. Nem kapcsolhatjuk ki csak így, nincs hozzá jogunk!" mondja Neelix. "És nekik volt joguk arra kényszeríteni minket, hogy átéljük ezt az egészet?" kérdezi Kim ingerülten. "Azt akarták, hogy megtudjuk, milyen volt, abban a reményben, hogy ilyesmi nem történik ismét." "Miért kéne bárkinek átélnie egy rémtettet, amit nem követett el?" kérdezi Chakotay. "Mert így megérthetik, nem szabad elkövetni ugyanazt a hibát. Ha elpusztítjuk a bizonyítékot... Nem vagyunk jobbak Saavedránál." "Szerintem ebben van valami." néz Paris a többiekre. "Nem a mi hibánk volt!" szól Kim. "Az ezzel járó veszélyt is figyelembe véve, ez a logikus..." mondaná Tuvok, de Neelix a szavába vág: "Ez nem a logikáról szól, hanem arról, hogy emlékezzünk!" "Néhány dolgot jobb elfelejteni." mondja Chakotay. "De nem ezt." szól Janeway

halkan, aki mindaddig a tanácsterem ablakainál, a többiektől távol álldogált. Mindenki a kapitány felé fordul, aki elindulva a többiek felé, így folytatja: "Egyszer volt már, hogy csak álltam, és nem tettem semmit." "Kapitány...?" kérdezi a Doktor meglepetten. "Végignézttem, ahogy Saavedra megsemmisíti a holttesteket." "Már megbocsásson, de... Azok más emberek emlékei voltak." mondja Paris. "A Khitomeri obelisz... A Gettysburgi mezo... Azok is más emberek emlékei voltak. De ettől még nem tiszteljük kevésbé azokat a helyeket. Azok a telepések, akik itt haltak meg... Megérdemlik az emlékművüket." "Kapitány..." tiltakoznak Chakotay, de Janeway nem hagyja szóhoz jutni: "Nem állítjuk le az adót, világos? ... Világos?!" Senki sem felel, majd Tuvok megkérdi: "Azt javasolja, hagyjuk így?" "Azt javaslom, javítsuk meg. Feltöltjük az energiacelláit. ... Azt akarom, hogy ez az emlékmű rendszeren működjön újabb háromszáz évig. ... Elhelyezzük egy figyelmeztető bóját orbitális pályán. Bárki, aki belép a rendszerbe, tudni fogja, mire számítson. ... Végeztem."

Janeway az emlékmű körül járkálva figyel, ahogy a többiek néhány kisebb eszközt helyeznek el annak oldalán. A csapat hamarosan végez, Chakotay Janeway felé fordul: "Készen vagyunk, kapitány." Janeway megállítja a mellette elhaladó Chakotayt, és így szól: "Tudom, négyüket érintette a legerősebben. ... De ha nem álltak volna meg ennél a bolygónál... Azok az emberek, akik meghaltak itt... Feledésbe merülnének. ... Ha megtehetnék ezt... Tudom, megköszönnék." Janeway végignézi a körülötte állókon, majd aktiválja kommunikátorát: "Janeway a Voyager-nek: felkészülni az energiaátvitel végrehajtására." A jelenlevők kissé odébb húzódnak az emlékműtől, majd Janewayjal együtt még egyszer megszemléli azt, majd a kapitány újra kapcsolatba lép a hajóval: "Öt személy felsugárzásra." A szállítószalagok felragyognak, és a tisztás kiürül. Ám a füves domboldalon ott magasodik az emlékmű, melynek tetején a halvány sárga fény új erőt kap, ahogy a Voyager-ről megérkezik az energia-utánpótlás, hogy újabb évszázadokon át emlékeztethessen arra, ami egyszer volt.

134. Tsunkatse – Tunkatse

A magas mellvéddel ellátott kör alakú aréna körüli nézőtéren népes tömeg tombol. Az arénát, és a különböző fajú nézőket reflektorok fénymintái pásztázzák. Az arénába vezető ajtó megnyílik, és egy magasnak ható, hosszú hajú, karcsú, de izmos humanoid fut ki a küzdőterre. A férfi ezüstös színű öltözetet visel, mely mellrészén, és hátán egy-egy fémes kinézetű korong van, a humanoid kesztyűinek kézfeje, és cipőinek külső oldala kék fénnel világít. A férfi karjait magasba emelve, diadalmas arccal néz végig a tömegben, majd szembefordul az ajtóval, és néhány gyors lazító mozdulatot végez. Az ajtó sötétjéből hamarosan egy ismerős alak bontakozik ki: egy hirogen sétál ki az arénába, a másik lényhez hasonló öltözkében. A hirogen ügyet sem vet a tömegre, csak mikor megáll ellenfelével szemben a vadászat kezdetét jelző harci festék felvitelét imitáló mozdulatot tesz: jobb keze mutató- és középső ujját átlósan elhúzza bal szemöldöke fölött, majd laza testtartásban várakozni kezd. Kürtöző harsan, mire a másik idegen kihívó pillantást vetve a hirogenre, hátrál egy lépést, és karjait egymásra fektetve vízszintesen maga elé emeli, a hirogen pedig bal kezét elorenyújtva, jobbját pedig ütésre készen hátrahúzza, küzdőállást vesz fel. A páros lassan körözni kezd az aréna középpontja körül, majd a karcsú idegen egy gyors ütés- és rúgáskombinációval nyit. A hirogen az ütések nagyját blokkolja, ami pedig mégis talál, az nem zavarja különösebben, majd felszökken, és a visszatérés lendületét is felhasználva egy gozkalapács erejével sújt le ellenfelére, aki ettől a padlóra kerül. Ám mikor a hirogen közelebb lép hozzá, az mellbe rúgja, pont a ruha mellkasán lévő fémkorongot találva el, amiből erre szikrák kúsznak végig a fémes kinézetű öltözkében, és a hirogen a földre zuhan, de szinte azonnal fel is pattan, csakúgy mint ellenfele. A küzdelem eleinte ebben a stílusban zajlik, a karcsú idegen gyors, összetett támadásokat intéz a hirogen ellen, az pedig jobbra egy-egy pusztító erejű ökölcsapással válaszol, csak ritkán mutatva be akrobatikus tehetségét. A hirogen azonban végül felülkerekedik ellenfelén, erőteljes ütései eredményesebbnek bizonyulnak, mint annak kifinomultabb technikája. Mikor a karcsú humanoid a soron következő ütés után nem kel fel az aréna padlójáról, a hirogen feje fölé emeli ökölbe szorított jobb kezét, a nézők pedig ütemesen kiabálni kezdenek: "Tsunkat! Tsunkat! Tsunkat!" Közöttünk egyébként több Csillagflotta-egyenruhás is található, többek között Chakotay és Torres, akik megtapsolják a győztes hirogent, majd Chakotay így szól: "Remek küzdelem." "Hihetetlen." ért egyet Torres.

"A kapitány naplója, CsillagIdo 53447.2. A legénység egy már régóta esedékes eltávozást élvez a norcadiai anyabolygón. Míg én meglátogatom a Pendarit, egy szomszédos rendszerben lévő bolygót, Chakotay parancsnokra bízom a Voyager-t."

"Végrehajthatnának egy ellenőrzést a pajzsgenerátoron." mondja az utazótáskával a vállán az egyik folyosón haladó Janeway Chakotaynak, "Már rég esedékes volna." "Elintézzük." bólint Chakotay. "És kérem, figyelje továbbra is Neelix kis projektjét az étkezőben." "Még mindig a plazmaégőket akarja feljavítani a tüzhelyében?" kérdezi Chakotay, mire Janeway felsóhajt: "Seven borg technológiájának segítségével... Nem akarnám, hogy a konyha véletlenül asszimilációs kamrává változzon." "Egy biztonsági osztag majd szemmel tartja. Vagy tegyünk drasztikusabb lépéseket?" kérdezi Chakotay vidáman. "És mindenképp előtt..." áll meg Janeway a siklóhangár ajtajában, "Szóljon a kapitányának, ha az túlságosan aggódik..." "Úgy lesz." bólogat Chakotay. "Köszönöm, hogy vigyáz a bazárra." mondja Janeway mosolyogva. "Még a kapitány is megérdemli a szabadságot egyszer-egyszer..." "És az első tiszt?" "Az már alig várja, hogy feltehesse a lábait az ön asztalára." feleli Chakotay vigyorogva, mire Janeway rosszalló grimaszt vágva felkuncog, majd belép a hangár biztonsági kapuján. Alig hogy a parancsnok tovább indul, Torres éri be sietős léptekkel: "Chakotay..." "Jó móka volt a tegnap este, nem?" kérdezi a parancsnok. "Ah... Tizenöt órákor lesz egy újabb meccs." "Végre kell hajtanom egy rendszerellenőrzést." sóhajt fel Chakotay. "Javítson ki, ha tévednék, de a kapitány visszatéréig maga irányítja a hajót." "Mire akar ezzel utalni?" "Jelöljön

ki valakit. Véletlenül tudom, hogy Harry ma délután ráér." mondja Torres, miközben megérkeznek az étkezőbe. "Hahnagy...!" szól Chakotay rosszállóan, "Csak nem azt akarja javasolni, hogy éljek vissza a hatalmammal?!" kérdezi Chakotay tettetett rosszállással, mire Torres felnevet. A páros a tálalópultnál áll meg, ahol B'Elanna bizalmatlanul veszi szemügyre az egyik tuzhelyen rotyogó zöldessárga masszát, majd így szól Neelixhez: "Nehogy azt mondja, hogy ez lesz a mai ebéd..." A talaxiai feléjük fordul, így láthatóvá válik, hogy jobb arcfele, és jobb keze vörös színben pompázik. "Az leoola-balzsam, a borömre..." mondja a talaxiai szenvedő hangon. "Mi történt?" érdeklődik Chakotay. "Annyira jól éreztem magam azon a gyönyörű norcadiai strandon, hogy elfelejtettem magammal vinni a dermalin-injekciómát. Elaludtam... Két nap alatt fekve." "Juj." mondja erre Torres. "Egy kicsit... Több színem lett, mint amilyet szerettem volna... De mielőtt észrevennék, szép borostyánszínu lesz majd. És, milyen volt az eltávozásuk?" "Nos, az elmúlt napokat a tsunkatse-meccseken töltöttük." újságolja Torres, miközben tálcát vesznek magukhoz, hogy összegyűjtsék rá az ebédet. "Tsunkatse...? Reggelinél hallottam pár legénységi tagot erről beszélni..." mondja Neelix. "Egy izgalmas ero- és ügyességpróba." szól Chakotay. "El kéne jönnie ma délután a meccsre." javasolja Torres. "Az alapján, amit hallottam, a tsunkatse primitív, és értelmetlen." jelenti ki Seven, aki az egyik asztaltól lép oda hozzájuk. Hogy honnan vehette ezt a nézőpontot, az is kiderül rögtön, a no nyomában ugyanis Tuvok érkezik, a jelek szerint együtt ebédeltek. "Akkor azt hiszem, magának nem foglalunk helyet." néz Torres Sevenre. "És ön, Tuvok? Hiszen ön szereti a küzdosporthat..." néz Chakotay a vulcanira. "Más terveim vannak. Egy mikro-köd, mintegy egy egész hattized fényévre innen, hamarosan összeroskad." mondja Tuvok, egy jegyzetfüzetet adva oda Chakotaynak. "Szeretnénk odarepülni egy siklóval, és megvizsgálni." teszi hozzá Seven. "Ah... Felderítőút... A kimenő ideje alatt..." kérdezi Neelix rosszállóan. "Tuvok parancsnoknak és nekem nincs szükségünk szabadidős tevékenységekre." tájékoztatja Seven a talaxiait. "A borg még akkor se tudná, mi a szórakozás, ha asszimilálna egy komplett vidámparkot." jegyzi meg erre B'Elanna csíposan, ezzel elindul üres asztalt keresni. "A maguk kimenője." néz Chakotay Sevenre és Tuvokra egy vállrándítás kíséretében, "De azért próbáljanak szórakozni. Ez parancs." Ezzel a parancsnok Torres után indul, Seven és Tuvok elhagyják az étkezőt, Neelix pedig, pecsenyére sült borévre való tekintettel, feltuno óvatossággal araszol vissza a konyhába.

"Itt vannak a navigációs adatok, amiket kért." mondja a jegyzetfüzettel a kezében a kettes raktérbe belépő Paris, majd odasétál Sevenhez, aki a jelek szerint épp az útra csomagol. "Köszönöm." mondja a no, majd átvéve a jegyzetfüzetet, tanulmányozni kezdi az adatokat. "Mennyi időre szándékoznak távol maradni?" érdeklődik Paris, összevont szemöldökkel véve szemügyre Seven úti felszerelését. "Mintegy negyvennyolc órát." érkezik a válasz, mire Paris felnevet: "Pont mint B'Elanna..." "Magyarázat?" kérdezi Seven hűvösen. "O is mindig túl sokat csomagol." "Én nem csomagolok túl sokat." jelenti ki Seven sértetten, "Csak felkészülök minden eshetőségre." "És ez itt... Milyen esetben szükséges?" kérdezi Paris, kivéve egy szerszámnak látszó holmit Seven csomagijából. "Az egy izo-modulátor." tájékoztatja Seven bosszús sóhajjal, miközben további szerszámokat rak a csomagba egy szerszámkészletből, "Kifejezetten a burkolat olvadási kárainak javítására, abban az esetben, ha meteorittrajjal találkozánk." "Nem tudna... Egyszerűen replikálni egy izo-modulátort?" mutat rá Paris, mire Seven kiveszi a kezéből a szerszámot, és visszarakja a többi közé: "Csakhogy én ezt részesítem elonyben." "Ah, értem... Jobb szereti, ha a saját holmija van kéznél." bólogat Paris, miközben Seven átmegy egy másik konténerhez, és most abban kezd keresgélni, "B'Elanna pont ugyanilyen. Tudja... Soha nem vallaná be, de minden alkalommal, mikor egy napnál tovább van távol, magával visz egy plüssállatot. Toby, a tarq." "Toby, a tarq ki tudja javítani az olvadt burkolatot?" kérdezi Seven, majd Paris töprengő arcát látva hozzáteszi: "A hasonlata sajnos nem helyénvaló." Tom erre nem tud mit mondani, csak zavartan tátog egy darabig. Seven valamivel később egy-egy méretes szállítótartállyal mindkét kezében, a siklóhangár felé tart, mikor egy kereszteződésből a Doktor szegődik mellé: "Pontosan az, akit keresek..." "A segítségemre van szüksége?" kérdezi Seven. "A társaságára. Azon gondolkodtam, volna-e kedve velem tartani

Norcadia kulturális látnivalóinak megtekintésére. Azt mondják, a múzeumaik a szektor legjobbjai közé tartoznak." "Dolgom van." "És micsoda?" "Tuvok parancsnok és én egy összeroskadó mikro-ködöt fogunk tanulmányozni." mondja Seven. "A kimenőjükön...?!" mondja a Doktor, majd Seven vállára téve a kezét, megállítja a not, és kiveszi a kezéből a csomagokat: "Azt hittem, ezt már megbeszéltük... A szabadságát más legénységi tagokkal kellene együtt töltenie, hogy fejlessze társasági képességeit." "Akkor azt hiszem, most Tuvok parancsnokkal kell fejlesztenem oket." "A vulcaniak nem éppen megnyero személyiségükről híresek..." mondja a Doktor grimaszolva. "Tehát inkább sokkal társasabb személyekkel kellene az időt töltenem... Mint például ön." állapítja meg Seven, mire a hologram igyekszik ártatlan képet vágni: "Rosszabb is lehetne..." "Ebben az esetben..." mondja Seven, a Doktor kezébe nyomva az egyik csomagját, "Talán ön tarthatna velünk." "Egy mikro-köd tanulmányozására?!" "Segítsen nekünk analizálni a veridium-oxid részecskéket." "Ööö... Ha jobban belegondolok... Jó szórakozást kettejüknek." adja vissza a Doktor a csomagot Sevennek kényszeredett vigyorral, ezzel elhárít, közben odaintve Sevennek. "Át fogom adni a parancsnoknak, mennyire sajnálja..." mondja Seven, miközben a másik csomagot is magához véve tovább indulni készül. "Tegyen úgy. És ha az a köd mégsem olyan izgalmas, mint gondolta, kérem, gondoljon a harminchatos leckére: társasjátékok időtöltés gyanánt!" kiabál utána a Doktor, majd halkabban hozzáteszi: "Szüksége lesz rájuk."

A köd felé haladó kettes osztályú sikló fedélzetén Tuvok és Seven pultjaikra összpontosítanak, mintha a másik ott sem volna. Seven végül, minden bevezető nélkül így szól: "Két óra, harminchétf perc, tizenhárom másodperc. Ennyi ideje nem folytattunk verbális kommunikációt." "Miért említésre méltó ez?" néz rá Tuvok kérdőn. "A Doktor arra bátorított, kezdeményezzek beszélgetést... Kellemetlen csend esetén." Tuvok ezen töpreng pár pillanatig, majd megkérdi: "Tehát kellemetlennek találja a csendet?" "Nem." néz rá Seven. "Én sem." mondja Tuvok. A csendet azonban nem csak ok törik meg, a sikló vezérlése is jelezni kezd. "Egy hajó közeledik, elfogópályán." állapítja meg Seven, "A hajótörzs felépítése ismeretlen." "Távolság?" kérdezi Tuvok. "Körülbelül háromszázezer kilométer." "Hívja oket." "Nincs válasz." mondja Seven a próbálkozás után.

A sikló nyomába nem akármilyen hajó szegődött, az üldözőjük akkora, hogy akár egy kisebb város is elférne benne.

"Tuvok hívja a Voyager-t." próbálkozik a vulcani, ám ekkor a sikló összes konzolja hunyorogni kezd. "A hajó valamiféle fojtómezt bocsát ki." állapítja meg Seven, "Elvesztettük a hajtóművet, fegyverzetet, pajzsokat." A következő pillanatban a belső világítás kialszik, majd egy kis, hengeres eszköz materializálódik az utasterben, minek hangjára mindketten hátrafordulnak. Tuvok a tetején piros fényt villogtató szerkezethez megy, és trikorderét elövéve megvizsgálja azt. "Nyilvánvalóan valamiféle robbanótöltet." állapítja meg. "A transzporter leállt, nem tudom kisugározni a fedélzetről." jelenti Seven. "Megpróbálom hatástalanítani." határoz Tuvok, ezzel letérdel a szerkezet mellé, de mikor megérintené, egy kis pajzs szikrázik fel körülötte. A fegyver a következő pillanatban egyre magasabb tónusú zümmögést hallat, majd néhány pillanat múltán felrobban, vakító fehér fénybe burkolva a sikló belső terét.

Seven arra tér magához, hogy egy kör alapterületű, meglehetősen világos, jobbára fehér falú helyiségben, a falak mentén körben lévő emeletes priccsek egyikén fekszik. Rajta kívül még jó párán vannak a helyiségben, mindannyian a Seven előtt ismeretlen tsunkatse-öltözékben, a nő fölül pedig némiképp egy cardassiaira emlékeztető humanoid férfi hajol, egy letapogató-szerkezetet mozgatva végig Seven teste fölött. "A borg által feljavított fiziológia... Nagy erovel, mozgékonyasággal, kitartással, és jó látással kell rendelkeznie..." Seven erre nem szól, csak felül a priccsen, és némi aggodalommal a tekintetében néz körül. "Üdvözlöm a tsunkatse-ben." mondja a majdnem-fehér boru, fekete hajú humanoid, miközben felegyenesedik, és a háta mögé mutat, az edző tsunkatse-harcosokra, meg persze a kijáratot orzó két fegyveresre, "A meccsek kezdete óta a közönségünknek még nem volt lehetősége egy dolgozót harcolni látni. ... Maga... Biztosan nagyon népszerű attrakció

lesz." "Hol van Tuvok parancsnok?" kérdezi Seven, miután sehol sem tudta felfedezni a vulcanit a helyiségben. "A társa a siklóból? Attól tartok, megsebesült a robbanásban." mondja a fehér boru humanoid minden különösebb sajnálkozás nélkül, mire Seven feláll, és határozott hangon így szól: "Látni akarom, méghozzá azonnal!" "Hát persze..." mondja a férfi engedékenyen, majd odaint az öröknek, akik közül az egyik távozik, "Meg fogja látni, hogy számomra semmi sem fontosabb, mint a harcosaim jóléte, és elégedettsége." "Igen..." mondja a helyiség túlsó felében, karba tett kézzel álló hirogen gúnyosan, "Penk nagylelkusége... Legendás." A fehér oru férfi rosszállóan sandít a hirogenre, mire az felnevet, és többen követik a példáját. "Csendet!" csattan fel Penk, majd visszafordulva Seven felé, így folytatja: "Csak... Irigykedik, mert maga az új kedvencem." "Semmiképp nem áll szándékomban részt venni a maga játékán." jelenti ki Seven. "Agresszív... Milyen csodás..." mondja erre Penk. Az örök ekkor visszatérnek, a robbanás által alaposan helybenhagyott Tuvokot hozva magukkal. A vulcani ruhájának mellrészé cafatokban lóg, az arcát sebek borítják, és alig áll a lábán. Seven sietve odalép hozzá, és lesegíti arra a priccsre, amin o tért magához, majd így szól Penkhez: "Orvosi kezelésre van szüksége!" "Meg lehet szervezni..." mondja Penk, a hangjából azonban sejteni, hogy ennek ára van. "Akkor szervezze meg!" szól Seven. "Még egy meccset sem nyert meg, és máris követeléseik vannak, mint egy bajnoknak..." "Ellátják, vagy sem?!" "Harcol, vagy sem?" kérdez vissza Penk. "Ne engedelmeskedjen..." nyögi Tuvok, "Az állapotom... Nem annyira komoly." "Így beszél egy igazi versenyző, aki a versengés kedvéért kész megfedkezni sebeiről. ... Készítsék fel egy összecsapásra. Egy Vörös Meccsre, a pensarkai ellen." szól oda Penk az egyik ornek. "Egy Vörös Meccs... Csak akkor ér véget, mikor az egyik fél meghalt." mondja a hirogen, "A barátja... Nem élne túl." "De maga..." néz Penk Sevenre, "Talán." "Adjon neki egy Kék Meccset, Penk." szól a hirogen, "Csak nem akarja az új kedvencét már az első alkalommal elveszteni..." Penk elobb a hirogenre pillant, majd visszafordul Seven felé: "Igen... Lassan kellene bevezetnünk." Seven nagyot sóhajt, még egyszer megnézi Tuvokot, majd így szól: "Ha ellátják... Engedelmeskedem." Penk erre elégedetten elmosolyodik.

"És mi van a hetedik meccsel?" kérdezi Torres, felnézve egy jegyzetfüzetből az étkezőben. "Én a vensiddiaira tippelék." feleli Chakotay, odalépve egy közeli asztalhoz, mire a Torressel szemben ülo Kim és Paris összenéznek, majd Harry így szól: "Elvesztette az utolsó két meccsét..." "De balkezesekkel szemben még veretlen." "Bízzon benne, Harry." mondja Paris, "Chakotay sokat tud a jobbosokról." "Huszonhárom-nullán állt könnyusúlyban." szól Torres figyelmeztetően. "Igazából huszonhárom-egyre." ismeri be Chakotay, "Egy nausicaai, egy durva jobbhoroggal..." "Magának az is valami? Kapott már parisses-ütöt s bordái közé?" kérdezi Kim, mire Chakotay meglepetten néz rá: "Ah... Maga játszik...?" "Háromszoros Akadémiai bajnok voltam. Az aztán a kemény sport." "Bokszoltam annak idején pár parisses-játékos ellen." mondja Chakotay, odakacsintva Torresnek, aki azonnal kapcsol, és kihívó mosollyal megkérdi: "És...?" "Mondjuk úgy, utána úgy döntöttek, inkább maradnak a Parisses squares-nél." Ezen mindannyian jót nevetnek, majd Kim Chakotayra pillant: "Ez most kihívás volt, parancsnok?" "Nem akarnám szolgálatképtelenné tenni a muveleti tisztemet, ugyebár..." "Ó... El tudok viselni pár ütést..." jelenti ki Kim. "Óvatosan, Harry. A legendák szerint a Tetovált Rettegés több embert küldött a gyengélkedőre, mint az ankarai influenza." "Tényleg, csak nem akarja eltöretni a klarinétos ujjait..." ért egyet Paris, mire megint felnevetnek. "Hé... Néhány menet is lesz, vagy csak a szöveg megy?" vág vissza Kim. "Bárhol, és bármikor." jelenti ki Paris, ökleit maga elé emelve, majd úgy tesz, mintha megütné Kimet. "Ó, úgy üt, mint egy ferengi." mondja erre az vigyorogva, mire Paris elképedve néz a többiekre, majd imitált bokszmeccs kezdodik kettejük között.

"Nekem mindegy, mint mond Harry, a pensarkai-bendali meccset annyira kiegyenlítettnek találom..." mondja a még mindig a jegyzetfüzetet tanulmányozó Torres, mikor Chakotayval együtt elhagyják az étkezőt. "Majd elmondom, mi lett a vége." mondja erre Chakotay faarccal. "Tessék...?!" mered rá Torres. "Átszerveztem a ma délutáni szolgálati beosztást." mutatja oda Chakotay a saját jegyzetfüzetét Torresnek, "Magáé a híd, méghozzá tizennégy órától." "Rám tolja ezt a szolgálatot,

hogya maga mehessen a meccsre?!" méltatlankodik B'Elanna. "Csak kijelölöm." von vállat Chakotay tovább indulva, mire Torres hitetlenkedve sóhajt fel, majd a nyomába ered: "Hogy miért nem fogtam be a szám...!" "Azt hittem, örülni fog, hogy megfogadtam a tanácsát." "Szóhoz sem jutok." füstölög B'Elanna, ezzel megint megtorpan, és szembefordul Chakotayval: "Világosítson fel. Azért kell látnia ezt a meccset, mert...?" "Mert antropológus vagyok." jelenti ki Chakotay, ezzel tovább indul. "Mi köze annak a tsunkatse-hez?" állítja meg megint Torres. "Ez egy kulturális jelenség." Torres elképedve bámul az ott faképnél hagyó Chakotay után, majd szemforgatva útnak indul az ellenkező irányba.

"Allergiás reakció lépett fel a leoola-balzsamjára." mondja a gyengélkedőben Neelixet vizsgáló Doktor, "Remélem, ez tanulságul szolgál. A talaxiai homeopátia nem helyettesíti az orvostudományt." Neelix, kinek napégette arcfelét most ráadásként még különböző méretű és alakú hólyagok is borítják, bosszús grimaszt vág, miközben a Doktor elokészít valami gyógyszert: "Ennek segítenie kell a daganatokon, és elszíneződésen..." A hologram beadja a szert Neelixnek, majd figyelmeztetően hozzáteszi: "De napra nem mehet!" "De mi lesz a szabadságom maradékával?" "Azt zárt téri eseményekre kell korlátoznia." A talaxiai ennek hallatán elkedvetlenedik, majd töprengeni kezd: "Chakotay parancsnok és B'Elanna meghívtak a tsunkatse-meccsre. Oda fogok menni." "Csalódtam önben, Mr. Neelix..." sóhajt fel a Doktor rosszállóan, miközben útnak indul az irodája felé, "Feltűzelné valakit, hogy sérüléseket okozzon valaki másnak, ez aligha tunik olyan tevékenységnek, amit az ember különösebben élvezne." "Nos, Chakotay parancsnok azt mondja, ez remek demonstrációja az atlétikus képességeknek." mondja az ajtóban megálló Neelix. "A jelek szerint elfelejti, hogy Chakotay parancsnok bokszejongőr. Ami pedig kétségkívül a Föld történelmének legbarbárabb sportja. ... Biztosan találna jobbat is szabad ideje kitöltésére, mint idegen ökölharcosok bámulása." "Van valami javaslatom..."? érdeklődik Neelix, mire a Doktor felpattan az asztal mögül: "Éppenséggel van! Úgy terveztem, ma délután meglátogatom a Norcadiai Entomológiai Múzeumot. Egy lenyugózó kiállítás van ott az egyenlítői kontinens bogárlárváiról. Nyugodtan velem tarthat." A hologram ezzel kilép az irodából, Neelix pedig mérlegelni kezdi a lehetőségeket: "Hmm... Idegen bogarak, vagy idegen ökölharcosok... Ó, nehéz döntés..."

Azonban a jelek szerint a Doktor végül egyedül mehetett a kiállításra, Neelix ugyanis aznap délután az aréna nézőterét megtöltő közönséggel együtt kiabál lelkesen, az épp aktuális párost, két not bízva. A meccs hamarosan véget ér, a tömeg elcsendesedik, Neelix pedig így szól a mellette ülő Chakotaynak: "Igaza volt, parancsnok, ez izgalmas! Két harcos, egymással szemben egy arénában, akik mindketten csak erejükre, és mozgékonyaságukra számíthatnak." "Örülök, hogy jól szórakozik." "Csak még mindig nem értem a szabályokat..." csóválja a fejét Neelix. "Nagyon egyszerű. A tsunkatse-harcosok a kezeiken és lábaikon egy-egy polaron-diszruptort viselnek. Mindegyik diszruptor egy bio-plazmakisülést ad le, mikor érintkezik az ellenfél valamelyik célszenzorjával." "Tehát stratégiát kell alkalmazni a küzdelemben." "A harcosoknak úgy kell támadni az ellenfél szenzorait, hogy közben a sajátjaikat ne hagyják védtelenül." bólint Chakotay. "Szövegetek jöttek, vagy meccset nézni?" szól oda nekik a Chakotay másik oldalán ülő Paris, mire a parancsnok felnevet. Az arénában ekkor újabb meccs veszi kezdetét, melynek egyik résztvevője, egy nagytermetű, figyelemre méltó izomzattal rendelkező humanoid férfi lép ki elsőként az ajtón. A férfit mindent elsőpro hangereje ováció fogadja, mire az körbejárva az arénában, alaposan szemügyre veszi rajongóit. "A fickó úgy néz ki, mint aki fel tudna emelni egy egész siklót..." mondja Neelix elhulve. "Ez egy pendari, akik a nagy testi erejükre híresek." magyarázza Kim. "Meg a rossz szagokról." teszi hozzá Paris. "Úgy hallottam, eloszerezetettel dobálja ki az ellenfeleit a lelátóra..." tájékoztatja Kim a többieket. "Akkor készüljenek fel, ha le kell bukni." néz Paris a többiekre, mire Neelix elvigyorodik. A pendari közben megállt az ajtóval szemben, és magabiztosan méregeti a sötét nyílást, ahonnan kisvártatva nem más sétál ki, mint Seven. A Voyager legénységének jelen levő tagjaiból erre hirtelen elszáll minden éljenezhetnék, mindannyian döbbenetben bámulják a váratlanul felbukkant hajóztársukat. "Seven...?!" kérdezi Neelix hitetlenkedve, Paris pedig surun pislogva néz

az elhulve álló Chakotayra. "Seven! ... Seven...!" kiabál be Kim, de a no ügyet sem vet rá, ugyanis ekkorra már megkezdődött a meccs, így inkább minden idegszálával ellenfele mozgására összpontosít. "Maga alig nagyobb, mint egy tarkaniai mezei egér." morogja oda a pendari Sevennek, "Penk sérteget engem azzal, hogy magát rakja be a verembe ellenem." "Figyelmeztetnem kell, nagy testi erővel rendelkezem." mondja erre Seven hűvösen. "Reszketek...!" szól a pendari, majd egy gyors egykezes ütése kombinációval padlóra küldi Sevent. Azt nem rázza meg különösebben a dolog, azonnal talpra áll, miközben Chakotayék továbbra is felváltva kiabálnak be hozzá, továbbra is eredménytelenül. "Biztosíthatom, az ellenállás hiábavaló." mondja Seven a pendarinak. "Mint ahogy a szövegelése is." mondja a pendari, ezzel megindít két újabb ütest, amelyek elol Seven eltáncol, ám ezzel pont belesétál a közben elindított rúgásba, ami pontosan landol a ruhája elején lévő szenzorán. "Seven...!" kiabál megint Neelix, mire Paris odaszól neki: "Semmi értelme, nem hall minket." "Chakotay hívja a Voyager-t." aktiválja a parancsnok a kommunikátorát, "Jelentkezzenek." "Azért hív, hogy pontosan tudósítson a meccsrol, parancsnok...?" füstölög a hídügyeletes Torres. "Seven van az arénában!" "Mi?!" kapja fel a fejét Torres. "Nincs idő a magyarázkodásra. Sugározzák ki onnan!" Torres felpattanva a kapitányi székből, azonnal akcióba lendül. Csakúgy, mint odalent Seven, aki a jelek szerint kezd belejönni a dologba, ugyanis egy szépen végigvitt támadással épp térdre kényszeríti a pendarit. "Nem kívánok további károkat okozni." mondja a no, miközben ellenfele összeszedni igyekszik magát. "Attól tartok, én nem így vagyok ezzel...!" mondja a pendari, az utolsó szavaknál kitörve Seven felé, akit kinyújtott jobb karjával a földre söpör. Seven felpattan, és egy elegáns mozdulattal rúgja orra a pendarit, amit az egy méretes pofonnal díjaz, így most megint Seven hempereg egyet. "Bemértem az aréna koordinátáit." üzeni Torres, "Seven nincs ott." "De hát itt látom magam előtt!" hallatszik Chakotay hangja. "A szenzoradatok szerint viszont nincs ott." köti az ebet a karóhoz B'Elanna. "Talán elfedik az életjeleiket!" üzeni Kim, próbálva túlkiabálni a tömeget. "Próbálja meg átkalibrálni a bio-letapogatókat!" javasolja Chakotay. "Értettem." bólint Torres. Az újabb próbálkozásnak annyi lesz az eredménye, hogy az arénában küzdők jellegzetes vibrálásba kezdenek, majd Torres hangja hallatszik: "Nincs ott semmi, amit be lehetne mérni. Az egyetlen értékek, amiket észlelek, fotonikusak." "Hologramok...?!" néz Kim meglepetten a többiekre. "Valahonnan máshonnan közvetítik a meccset." állapítja meg Paris. És valóban, Seven és a pendari egy, a Chakotayék arénájához megszólalásig hasonló, ám nézőtér nélküli küzdőterén gyötrik egymást, egy magasan lévő ablakból pedig Penk figyelő oket elmélyülten. Az ablak egy kis vezérlőhelyiségé, aminek egyik konzolja jelezni kezd. "Az adás megszakadt Norcadia Prime egyik arénájához. Egyenlítsék ki." szól hátra Penk, a mögötte dolgozó technikusoknak. Seven egy újabb jól irányzott rúgással megint ledönti a lábáról a pendarit, majd odalép elé, és felkészül, hogy lesújtson a férfi mellkasán lévő célszenzorra, de végül mégsem teszi. Ennek meg is lesz az eredménye, a pendari ugyanis combon rúgja, majd egy jobb lengovel is megkínálja a hátrafelé botladozó Sevent, jobb kézzel átfogja a nyakát, ballal a Seven hátán lévő célszenzorra üt, végül a not magával rántva hasra veti magát, keményen odacsapva Sevent az aréna padlójához. Hogy a győzelem teljes legyen, behúzza még egyet a Seven mellkasán lévő célszenzornak, majd a győzelmét jelző hangra felegyenesedik, és kissé fáradtan, de diadalmas arccal néz végig a kántáló tömegen: "Tsunkat! Tsunkat! Tsunkat!" "Voyager, négy személy sugárzásra!" üzeni az arénában mozdulatlanul fekvő Sevent bámuló Chakotay.

"Letapogattuk a norcadiai bolygófelszínt, kapitány. Ott semmi nyoma." hallatszik Chakotay hangja a hazafelé tartó Delta Flyer fedélzetén. "És az adás forrása?" kérdezi a pilótaülésben ülő Janeway.

"Nem könnyű visszakövetni." üzeni Chakotay a hídról, "Gyakorlatilag a szektor minden bolygójára továbbítják." "Tehát nem maguk az egyetlenek, akik kedvelik ezt a sportot." mondja a fomonitron látható Janeway, nem különösebb lelkesedéssel. "Napokig eltarthat, míg kiderítjük, hol tartják fogva Sevent és Tuvokot." mondja a Chakotay mellett álló Torres. "És mi van a diplomáciai csatornákkal?" kérdezi Janeway. "Neelix találkozik pár norcadiai tisztviselővel." feleli Chakotay. "Akkor reménykedjünk, hogy együttműködnek." grimaszol Janeway. "Mikorra várhatjuk vissza önöket?" kérdezi Chakotay, mire Janeway kinéz az egyik oldalsó konzolra, majd így szól: "A Pendar rendszer legszélénél járunk, úgy negyvennyolc órányi távolságban." "Bocsássa meg a kimenő-rövidítést..." mondja Chakotay savanyú arccal. "Semmi baj, parancsnok. Tájékoztassanak tovább. Janeway kilép." mondja a kapitány, ezzel a kapcsolat megszakad.

Seven a harcosok szállásának egyik priccsén tér magához, majd mikor megpillantja a fölé hajolva egy szerkezetet a feje fölött mozgó hirogent, félig felülve rászól: "Maradjon távol tolem!" "Ez egy borregenerátor." mondja a hirogen nyugodtan, "A pendari... Az ellenfele... Megsebesítette. Most maradjon mozdulatlan. Már alig van benne energia." "Jobban szeretném, ha inkább Tuvok parancsnokot kezelné vele." mondja erre Seven, felnézve az emeletes priccs felső ágyára, ahol a vulcani fekszik. "Már megtettem. Most alszik." mondja a hirogen, folytatva Seven sérüléseinek ellátását. "Miért segít nekünk?" kérdezi Seven, miután figyelte egy darabig a hirogen határozott mozdulatait. "Felismerem a vadásztársat, ha látom." "Nem vagyok vadász." jelenti ki Seven feszülten, mire a hirogen kikapcsolja az orvosi eszközt, és a nő szemébe néz: "Láttam a mai meccsét. A képességei lenyugózóak." "A pendari másképp gondolná..." füstölög Seven, miközben ülo helyzetbe húzza fel magát a priccsen. "Majdnem legyőzte őt. Az utolsó pillanatban habozott, nem volt biztos benne... El akarja-e pusztítani a prédáját." "Nem volt ilyen szándékom." jelenti ki Seven ridegen. "Nem...?" kérdezi a hirogen, alaposan megszemlélve Sevent, "Pedig mintha ezt láttam volna a tekintetében. ... Megfelelo kiképzéssel... Született bajnok válna magából." "A célom az, hogy életben maradjak, míg a hajónk ideér, hogy megmentsem minket." "Tudja maga, mi itt a különbség... Egy túlélő... És egy bajnok között?" kérdezi a hirogen, határozottan Seven szemébe nézve, "Semmi." A lakótér ajtaja ekkor kinyílik, és Penk lép be rajta a szokásos két fegyveres orrel. A csapat egyenesen Sevenhez megy, mire a hirogen odébb húzódik, de csak úgy tessék-lássék. "Szerettem volna én lenni az első, aki gratulál magának." mondja a Seven előtt néhány lépésre megálló Penk. "Vesztettem." morogja Seven. "Pontosan." vigyorog Penk elégedetten, "Ebben a szektorban erős az ellenérzés a borggal szemben. Valahányszor a pendari eltalálta magát, a nézőink száma növekedett. Tízezer számra kapjuk a kérdéseket, hogy mikor harcol újra." "Regenerálnia kell, hogy... Felkészülhessen a következő meccsére." jegyzi meg a hirogen olyan hangnemben, mintha ő nem is Penk foglya volna, hanem legalábbis vele egyenrangú üzlettárs. "Ezzel egyetértek." mondja Penk, "Holnaputánra egy Vörös Meccs van tervbe véve. A pendarinak kellett volna kiállnia, de én magát tettem a helyébe." Penk az utolsó szavaknál Sevenre mutat, majd szélesen vigyorogva az ajtó felé indul, de félútról még visszanez: "Ha hárommilliárd ember fizet azért, hogy lássák, ahogy magát bántják... Mit gondol, azért mennyien fognak fizetni, hogy meghalni lássák?" Seven rezzenéstelen arccal mered Penkre, ám mikor az az oreivel együtt elvonult, felsóhajt: "A túlélés bajosabb lehet, mint ahogy elképzeltem..." "Meg fogja nyerni a harcot." bólogat a hirogen, Penk után nézve. "Miért ilyen biztos ebben?" kérdezi Seven, mire a hirogen ránéz: "Ismerem az ellenfelét. Tudom a gyengéit. Kiképezhetem a győzelemre." "Mondtam már magának, senkit sem fogok megölni abban az arénában." "Gondoljon az alternatívára." mondja erre a hirogen. Seven egy sóhaj kíséretében feláll, majd a mozdulatlanul fekvő Tuvokra pillant, végül visszanez a hirogenre, és odabólint neki: "Képezzen ki."

Seven, a harcosok szálláshelyének közepe táján állva egy formagyakorlat-félét hajt végre, majd a mozdulatsor végén megáll mozdulatlanul. "Leengedi a könyökét, védtelenül hagyva a célszenzorját." jegyzi meg a körülötte járkáló hirogen. "Nem igaz. A karom a megfelelő pozícióban van." tiltakozik Seven, közben egy újabb gyakorlatba kezdve, "A Tanyk-hárítás végrehajtásakor a blokkoló

könyöknek párhuzamosan kell maradnia a középso szenzorral." "Ah... A Tsunkatse Könyve..." bólogat a hirogen, téve egy újabb félkört Seven körül. "Tuvok parancsnok kölcsönkérte az egyik harcostól." mondja Seven gyakorlás közben. "Maga pedig a lejek szerint gondosan áttanulmányozta." bólint újra a hirogen. "Igyekezem tökéletesíteni a védelmemet mindenfajta..." A hirogen, aki eddig jó kartávolságra, ellazulva állt Seventől, egy szempillantást alatt támadásba lendül, és két ütessel könnyedén a padlóra küldi a túl sokat szövegelo Sevent. "Ez nem tartozott a harminchárom engedélyezett csel közé." morogja Seven, miközben feltápászkodik. "Akkor biztosan harmincnégy van." mondja a hirogen, aki ekkorra már megint ugyanúgy áll, mint az elobb. "Nem voltam felkészülve a támadására." "Talán az ellenfelének is ezt akarja mondani?" néz rá a hirogen rosszallással, "Ne gondolkodjon úgy, mint egy dolgozó. Engedélyezett cselek, a védelem tökéletesítése... A tsunkatse-t nem lehet egyszeruen csak asszimilálni egy könyvből. Át kell élnie... Éreznie kell." A hirogen kinyúl Seven mellkasa felé, aki baljával tüntetően blokkolja a hirogen mozdulatát. "Ott bent." húzza vissza a kezét a hirogen, "A mozdulatainak ösztönössé kell válnia. A támadás bármikor érkezhetsz, bármilyen irányból. Meg kell tanulnia improvizálni." "Valahogy így...?" kérdezi Seven, majd egy látszat-kitöréssel arra kényszeríti a hirogent, hogy kiforduljon jobbra, ő pedig keményen megüti a védtelenül hagyott bal oldalán. "Megfigyeltem, hogy gyakran áll bal oldallal elöbbre." "Nagyon figyelmes..." zihálja a hirogen, fájdalmas arccal fogva a bal oldalát, "Van ott egy sérülés, amit még az első meccseim egyikén szereztem. Még tizenkilenc év után sem gyógyult meg rendesen." A hirogen fájó oldalát fogva odabotorkál a helyiségben lévő fémrudak egyikéhez, és megkapaszkodik az azon lévő vízszintes fogódzóban. "Hosszú időt töltött már itt." állapítja meg Seven meglepetten. "A fiam első vadászatán... Fogtak el." mondja a hirogen, még mindig levego után kapkodva, "Annyira büszke volt, hogy az apja mellett lehet. Figyelte minden mozdulatomat, utánózta a gesztusaimat. ... És ahelyett, hogy első trófeájával tért volna haza, végignézte, ahogy az apjából valaki más prédája lesz." "Tudja, mi történt vele?" kérdezi Seven. "Soha többé nem láttam. ... És Penk csak annyit mondott, hogy a fiú még... Túl kicsi egy versenyhez." "Meglehet, hogy sikerült hazajutnia." mondja Seven közelebb lépve, mire a hirogen nemes egyszerűséggel hasba rúgja, amitől Seven átrepülne a helyiségen, ha nem akadna fenn az annak közepén lévő hengeres kereten. A hirogen egy szempillantás alatt mellette terem, odaszorítja a keret szélének, és jobb kezét ütésre emelve dühösen néz a nore: "Elhanyagolja a védelmét. Miért?!" "Én csak..." "Csak mi?! Együtt érzett velem, a tragikus múltam miatt?" morogja a hirogen. "Igen." "Nem érezhet a prédája iránt szimpátiát... Soha! ... Ha ezt nem fogadja el, akkor... Meghal." A hirogen végül leengedi a kezét, és odébb lépve Seventől, így szól: "Folytatjuk." Valamivel odébb megáll alapállásban, Seven pedig felsóhajtva csatlakozik hozzá, és behajlítva elorenyújtott jobb karját a hirogenéhez érintve, körözni kezdenek a kezeik érintkezési pontja által kijelölt közös középpont körül.

A transzporteremelvénnyel materializálódó Neelixet Chakotay fogadja: "Hogy sikerült?" "Ó... A norcadiaiak megdöbbenéssel fogadták, hogy idegenek, akaratuk ellenére vesznek részt rajta." feleli Neelix gúnyos felhangokkal, miközben a parancsnokhoz felzárkózva elhagyják a szállítóhidat, "A nagykövet megígérte, hogy azonnal vizsgálatot kezdeményez." "Nem hangzik túl meggyőzőttnek." állapítja meg Chakotay. "Hmm, nem is vagyok. Beszéltem egy pendari küldöttel, akitől megtudtam, hogy a bolygó állami bevételeinek nagy részét a tsunkatse-meccsekből nyerik. Senki sem akarna olyasmit tenni, ami megzavarja a meccseket." "Tehát nem érdeklik őket a toborzási módszerek." "Hivatalos csatornákon át nem számíthatunk segítségre." csóválja meg a fejét Neelix, "Nehéz elhinni, hogy egy civilizációnak az a kedvenc időtöltése, hogy ünnepli, ahogy ártatlan emberek egymással küzdenek." "Ha Sevent és Tuvokot nem rabolták volna el..." mondja Chakotay nem minden öngúny nélkül, miközben belépnek egy liftbe, "Valószínűleg mi magunk is azt ünnepelnénk még most is." Neelix ezen elgondolkodik, és arckifejezéséből ítélve rájön, hogy Chakotaynak bizony nagyon is igaza van.

"Mit találtak?" kérdezi az asztrometriai laborba Neelixel együtt belépo Chakotay, az ott dolgozó Torrestól és Kimtől. "Az egyik probléma, ami miatt nem tudjuk bemérni az adások forrását egyértelműen az, hogy mintha soha nem jönnének kétszer ugyanarról a helyről." feleli B'Elanna, a nagy monitorra adva egy csillagtérkép-részletet, "Utána azt gondoltuk, a meccsek talán különböző helyeken zajlanak..." "De mikor összekötöttük az adási pontokat..." veszi át a szót Kim, "Felismertük, hogy a minta egy röppályát ad ki." "Ami áthalad az egész szektoron." mondja Torres. "Egy hajóról sugároznak..." állapítja meg Chakotay. "Olyan az egész, mint egy vándorcirkusz." teszi hozzá Neelix. "Ez ugyan nem cirkusz..." csóválja a fejét Kim, majd a képernyőre adja egy hatalmas hajó képét, és alapvető adatait, "Ötmillió metrikus tonna, ko-variáns pajzsokkal védett, erősített külső páncélzat, neutronfegyverzet." "Ez fölötte van a mi súlycsoportunknak." sandít Torres Chakotayra. "Minél nagyobb, annál jobb." feleli Chakotay talányosan, majd Kimre pillant: "Továbbítsa a koordinátáit a kapitánynak. Mondja meg neki, hogy elkelve a segítség." Neelix és Chakotay ezzel távozik, Kim és Torres pedig munkához látnak.

A hirogen, és a lakórészben lévő néhány másik harcos elégedettnek tűnve figyel, ahogy Seven lendületes mozdulatokkal végez egy hosszabb formagyakorlatot, majd mikor végül a nő befejezi, a hirogen odalép hozzá: "Kiváló. ... Mikor az ellenfele az arénába lép, mit lát majd?" "A prédát." mondja Seven elszántan. "És mit csinál a prédájával?" "Sarokba szorítom, és megölöm." A hirogen pár pillanatig nem mozdul, majd így szól: "Menjen, pihenjen egyet a meccs előtt." Seven, aki mindeddig abban a testtartásban állt, ahogy a gyakorlatot befejezte, elengedi magát, és a priccse felé veszi az irányt, a hirogen büszke pillantásától kísérv. "Köszönöm." néz vissza Seven a hirogenre a fekhelyétől. "Köszönje meg azzal..." böki a hirogen a mellkasára, valahol a szíve környékén, "Hogy győzelmet arat."

"Penk orei ellenőrző körutakat tartanak." mondja Seven, megállva a lakóhelyiség ajtajának leszerelt nyitópanelje mögött matató Tuvoknak, "Halad?" "A hajónak mind a szigetelomezeje, mind a pajzsai thetryon-alapúak." feleli a vulcani, "A vezérlőinterfész elérése nélkül egyiket sem tudom üzemképtelenné tenni." A vulcani visszateszi a fedolapot a nyílásra, majd Sevenre sandít: "A kiképzése?" "Lezárult." "Kellőképpen felkészült?" kérdezi Tuvok, miközben elindulnak vissza a priccseik felé. "A hirogen hatékony oktató. ... Úgy gondolja, nyerni fogok." "Ez nyugtalanítja." állapítja meg Tuvok, felfigyelve Seven hanghordozására. "A gondolat, hogy valakit csak úgy, mások meglegedésére megölni, visszataszító." "A saját életének mások meglegedésére történő elvesztése kellemesebb gondolat?" kérdezi Tuvok, mire Seven csak egy sóhajjal válaszol. "Dolgozóként..." folytatja Tuvok, "Sok életet oltott ki." "A Kollektíva részeként cselekedtem." "Amiatt aggódik, hogy nincs ereje egyedül végrehajtania a feladatot." állapítja meg Tuvok. "Azért aggódom, hogy sikerül végrehajtanom..." néz rá Seven. A következő pillanatban Penk és az elmaradhatatlan örök megérkeznek, és azonnal valami feszültség válik érezhetővé a levegőben. Valószínűleg ezt észlelik a hirogen érzékeny vadászösztönei is, mert a lény harcra készülve egyenesedik fel ültéből, az érkezőket meglátva. Penk Seven és Tuvok pihenőfülkéjéhez megy, és a nőre nézve így szól: "Itt az idő." Seven erre a vulcanira pillant, majd elindul kifelé, de Tuvok néhány lépés után megállítja: "Tegyen meg mindent, ami szükséges... A túléléshez." Seven bólint, majd futólag a hirogenre pillantva a helyiséget elhagyó Penk után indul.

A tsunkatse-arénákban kigyúlnak a fények, majd a vörösén parázsló kesztyűket és cipőket viselő Seven lép ki a sötét ajtónyílásból, ügyet sem vetve a megjelenése láttán rosszallásuknak hangot adó nézőkre, ami már csak azért is érthető, mert a közvetítő-arénában nem is láthatja őket. Átsétál az ajtóval szembe, és ott megállva várni kezdi ellenfelét. Az hamarosan meg is érkezik, és Seven elhulve bámul rá egy darabig. Az ugyanis, aki ellen élet-halál harcot kell vívnia, nem más, mint felkészítője, a hirogen vadász. A hirogen szertartásos mozdulattal húzza jobb szemöldöke fölül a vadászjel képzeletbeli párhuzamos csíkjait, és kifejezéstelen arccal figyel Sevenre, aki nemrég még a tanítványa volt. "Tudta." mondja Seven komoran a csendes közvetítő-arénában. "Igen." feleli a hirogen, majd megszólal a küzdelem kezdetét jelző hang. "A kiképzésem félrevezetés volt." mondja

Seven vádlón, miközben körözni kezdenek az aréna középpontja körül, "Meg akart ismerkedni a gyengéimmal." "Segítettem magának... Felül emelkedni rajtuk." feleli a hirogen, támadást mímelve, hogy letesztelje Seven éberségét, aki azonnal védekező állásba ugrik. "Miért?" kérdezi Seven. "Tizenkilenc év... Hosszú idő. Belefáradtam." mondja a hirogen, a másik irányba kezdve körözni. "Meg akar halni az arénában." állapítja meg Seven. "Olyan halált akarok... Amire a fiam büszke volna." "Én nem fogom megadni magának ezt a halált." jelenti ki Seven. "Akkor kénytelen leszek... Én megölni magát." mondja a hirogen, ezzel fenyegetően előre lép, és most már megkezdődik a valódi küzdelem.

"Közeledünk a hajóhoz." jelenti Paris a Voyager hídján. "Lépjünk ki görbületből." rendelkezik a kapitányi székben ülő Chakotay, majd felállva hozzáteszi: "Pajzsokat bekapcsolni, fegyvereket feltölteni. Valami nyoma Tuvoknak és Sevennek?" "A pajzsok túl erők a szenzoraink számára." jelenti Kim. "Hívja őket." szól Chakotay, Penk pedig pár pillanat múlva megjelenik a fomonitoron: "Nagyon alkalmatlan időpontban hívnak." "Chakotay parancsnok vagyok a Voyager csillaghajóról. Fogva tartja két emberemet." "Pontosítania kellene..." csóválja a fejét Penk. "Tuvok parancsnok, és Seven of Nine. Adja át őket, azonnal." "A borg dolgozó, meg a barátja..." mondja Penk ámulva, "Attól tartok, jelen pillanatban elfoglalt." "Harminc másodpercük van, utána tüzet nyitunk." mondja Chakotay elszántan. "Egy harcos..." hajol előre Penk elégedetten, "Ezt tisztelem, csak hogy... Nem méltó ellenfelek." Penk ezzel bontja a kapcsolatot.

"Még mindig találhatunk innen más kiutat." mondja Seven a hirogennek, mikor épp túlvannak egy ütésváltáson. "Nincs más kiút." feleli az, "Még mindig... Leengedi a könyökét...!" A hirogen ezzel pár ütéssel Seven fölé kerekedik, és a jobb karját hátracsavarva maga elé húzza, majd a fülébe súgja: "Válasszon: vadász... Vagy préda?" Seven nem felel, mire a hirogen csavar egyet a karján, arra kényszerítve ezzel a not, hogy előre hajoljon, ha nem akarja, hogy a vállizülete kiforduljon a helyéből. "Vadász... Vagy préda?!" Seven végül elszánja magát, és kiszabadítva magát a fogásból, a küzdelem folytatódik.

A Voyager ekkorra már meg is kezdte Penk hajójának támadását, ami nem marad adós a válasszal. "Közvetlen találat a hátsó pajzsgenerátorunknál." jelenti a taktikai pultnál dolgozó Torres, mikor a hajót épp egy találat rázza meg. "Még mindig semmi nyoma Sevennek... De Tuvokot bemértem." jelenti Kim. "Sugározza a gyengélkedőre." szól Chakotay, majd odaint Torresnek: "Célozza tovább azokat a generátorokat!" "Sugárzás kész." jelenti Kim. "Híd hívja Tuvokot." üzeni Chakotay. "Mondja, parancsnok." jelentkezik be a vulcani. "Ismeri Seven állapotát?" "Meccsre kényszerítették. Halálig tartóra. ... Azt hiszem, a legfelső szinten van." érkezik a válasz. "Azt a részt többfázisú eroterek védik." állapítja meg Kim, "Nem hinném, hogy át tudnám törni." A Voyager-t újabb találat rázza meg. "A pajzsok negyven százalékra csökkentek." jelenti Torres, majd egy újabb találat után: "Harminckét százalék..."

"Gyengül..." mondja a hirogen, mikor Seven alig-alig védekezik néhány ütése ellen, "Mértöbb prédát kellett volna választanom!" A hirogen ezzel felemeli a not a földről, és áthajítja a feje fölé az aréna másik felébe, amit a közönség helyeslő tombolással díjaz. "Maga... Maga tökéletlen!" mordul a hirogen Sevenre, mire az felpattan a földről, és egy nagy ívű rúgással a padlóra küldi ellenfelét, majd további rúgásokkal megakadályozza, hogy felálljon. A harmadik után azonban a hirogen kikerül a hatósugarából, és felegyenesedve gúnyosan megkérdi: "Ez minden, ami magától telik...?!" Seven erre néhány újabb ütéssel és rúgással válaszol.

"A pajzs kisült!" jelenti Torres a Voyager-t érő sokadik találat után. "Kitéromanover." szól oda Chakotay Parisnak, miközben visszaül a kapitányi székbe, "Harry?" "Még mindig nem tudom bemérni." "Elhúzzunk innen, mielőtt elintézik a hajtóművünket?" érdeklődik Paris. "Még ne. Ha Seven nem tudjuk kisugározni, talán megszakíthatjuk az adást." töpreng Chakotay. "Ha már senki sem nézi őket, minek harcolnának tovább...?" bólint Paris. "Célozzon a jelgenerátorokra." utasítja Chakotay Torrest. A Voyager egy hangos dörrenés kíséretében megrázkódik. "Burkolati kár a tizenegyes szinten." jelenti Kim. "Lezámi!"

Seven közben kezd felülkerekedni a hirogenen, ezt látva a nézők kiabálni kezdenek: "Tsunkat! Tsunkat! Tsunkat!"

"Leálltak a fegyverek." jelenti Torres a soron következő találat után. "Egy másik hajó tart felénk." mondja Paris. "Remek, most meg még erősítést is kapnak..." morogja B'Elanna. "Nem, ez velünk van." nyugtatja meg Paris, "A Delta Flyer az."

A Flyer Penk hajójának tatrésze felől közeledik, és a felszínhez közel elhúzva szurkálódik egy kicsit fézerével, de nem sok eredményt ér el. Aztán Penk egyik tüzeire alaposan farba taszítja a hajót egy jól irányzott lövéssel.

"Örülök, hogy látom, kapitány." hallatszik Chakotay hangja a Delta Flyer pilótafülkéjében. "Nincs is jobb, mint a vakáció után visszatérni a munkába." feleli Janeway, vadul manoverezve a Flyerrel.

"Vegyétek tüz alá a jelgenerátorait." "Értettem."

A Flyer következő köre már eredményesebb, sikerül lerobbantania a Penk hajójának szélein lévő adóantennák egyikét.

Ennek eredményeképpen a norcadiai aréna jel nélkül marad, a hologramok rövid vibrálás után eltűnnek.

A közvetítő-aréna megfigyelőállásában Penk boldogtalan ábrázattal bámulja az egyik konzolt:

"Elvesztettük a közönségünk felét...! ... Átirányítani az energiát az ötös és hatos adókba."

"Csökkentették az energiát a pajzsaikon." jelenti Kim, "Két életjelet észlelek odabent, Sevent, és egy hirogent, de nem tudom külön befogni őket." "Sugározza ki mindkettőt, ha kell." mondja Chakotay, "Tom!" "Igen, uram." hagyja ott Paris a kormányospultot.

Seven ezalatt végleg a földre kényszerítette a kimerült hirogent, és letérdelve mellé, mindkét öklét magasba emelve készül, hogy lesújtson, de a mozdulat félbeszakad. "Sose hagyja... Szenvedni a prédáját..." mondja a hirogen, "Ölje meg!" Seven nagy levegot vesz, és megfeszíti izmait, de a mozdulatot megakasztja a Voyager szállító sugarának rögzítomezzeje, ahogy a két test útnak indul a szállítóhíd felé.

Ott Paris, és három nehézfegyverzeti biztonsági várják őket, készen arra, hogy ha szükséges befejezzék, amit Seven elkezdett, már ami a hirogent illeti. "Seven...! Hagyja!" szól Paris, miután a transzporterciklus véget ért, és a nonek sikerül visszafognia az ütést. "Minden rendben..." zihálja Seven, leeresztve karjait, "A meccsnek vége." Paris erre odabíccent a társainak, akik biztosítják, és leengedik fézerkarabélyaikat. Seven felegyenesedik az emelvényen, majd odanyújtva kezét a hirogennek, segít neki felállni.

"A kapitány naplója, CsillagIdo 53529.4. Újra elindultunk az Alfa Kvadráns felé, és megkezdtük a javításokat. Nem állíthatom, hogy sajnálom, amiért véget ért ez a kimeno."

"Bemértünk egy hirogen vadászcsapatot három fényévre innen." mondja Chakotay a gyengélkedő egyik ágyán ülő hirogennek, "Beleegyeztek egy találkozóbba." "Hálás vagyok." bólint a hirogen, mire Chakotay odébb lép. Két ágygal arrébb a Doktor épp végez Seven vizsgálatával, és mikor a hirogen feléjük fordul, Seven a hologramhoz fordul: "Magunkra hagyna minket...?" A Doktor bizalmatlanul a hirogenre sandít, majd kelletlenül odabólint Sevennek: "Ahogy gondolja. De ha bármire szüksége van... Fájdalomcsillapító... Fézerkarabély..." A Doktor itt megint a hirogenre sandít, majd folytatja: "Ne habozzon kérni." "Meg kell bocsátania a Doktornak." néz Seven a hirogenre, "Nagyon védelmezon bánik velem." "Biztosan nem tudja, milyen jól tud vigyázni magára." mondja a hirogen, miközben otthagyja a vizsgálóasztalt, és Seven elé lép, és levéve ruhája mellrészéről a célszenzort, odanyújtja a nonek: "Trófea." Seven átveszi a fémkorongot, megsejleli, majd megkérdi: "És most mihez kezd? Újabb prédát keres?" "Nem. Ezúttal... A fiam fogom megkeresni." "Ha olyan ravasz o is, mint az apja, nehéz lesz majd a nyomára bukkanni." "Még mindig azon töprengék..." mondja a hirogen, majd közelebb hajol Sevenhez, és a szemébe nézve folytatja: "Megölt volna?" Seven sokáig habozik a válasszal, végül felsóhajtva így szól: "Nem tudom." A hirogen elégedettnek tuno mosollyal húzódik vissza: "Szerencsére igaza lett. Volt másik kiút."

Seven kérden fordul az asztrometriai labor kinyíló ajtaja felé, amin át Tuvok lép be. "Gondoltam, elkelne egy kis segítség." mondja az ajtón belül megálló vulcani kimérten. "Köszönöm." szól Seven semleges hangnemben. Tuvok erre a fokonzol jobb oldali részéhez lépve munkához lát, és Seven is visszafordul a saját konzoljához. Egy darabig csendben dolgoznak, majd Tuvok, kissé zavartnak tunve így szól: "Tisztában vagyok vele, hogy mindketten jobban szeretjük a csendet. Azonban jelen esetben... Szükségét érzem, hogy beszéljek." Tuvok közben Seven felé fordul, aki ekkorra szintén ot nézi. "Ha nem vette volna át a helyem az arénában... Vélhetően megöltek volna." mondja Tuvok. "Meghoztam a logikus döntést. Pont úgy, ahogyan ön tette volna." "Akkor is... Kötelességgel tartozom." "Ha segítségemre lesz ennél az újrakalibrálásnál, azt elégséges hálának tekintem." mondja Seven halvány mosollyal, miközben átsétál a fokonzolhoz, és megint munkához látnak. "Teljesen felépült?" érdeklődik Tuvok. "Enyhe fájdalmat érzek az occipitális implantomnál, de a Doktor úgy véli, ez csak átmeneti. "Nem a fizikai állapotára utaltam." jegyzi meg Tuvok, mire Seven nagyot sóhajt, majd így szól: "Mikor a hirogen gyengének nevezett meccs közben... Teljességgel igaza volt." Tuvok erre a no felé fordul: "De ön ennek ellenére fölébe kerekedett." "Mert elvesztettem az önuralmam." mondja Seven dühösen. "A körülmények miatt... A viselkedése teljesen érthető volt." "Az elmúlt három évben azért küzdöttem, hogy visszanyerjem emberi mivoltomat. ... Attól tartok, abban az arénában újra elvesztettem." "Jelenleg épp nehéz érzéseket él át." állapítja meg Tuvok. "Buntudat... Szégyen, megbánás..." "Akkor nem vesztette el emberi mivoltát." nyugtatja meg Tuvok, mire Seven kérden néz rá, "Hanem újfent bizonyította." A vulcani ezzel visszatér a másik konzolhoz, Seven viszont még sóhajtozik egy darabig, mielőtt o is megint a munkára tudna koncentrálni.

135. Collective – Kollektívák

Kor, kor... Kor..." mondja a Delta Flyer pilótafülkéjének hátsó részében a kártyalapjait nézegető Neelix, majd felpillant Parisra, Kimre, és Chakotayra, "Csak még egy kort..." "Ennyi erovel akár meg is mutathatná a lapjait, Neelix." néz rá Paris, "Ez ugyanis a stratégia, és a félrevezetés játéka..." "Sose hagyja, hogy az ellenfelei ismerjék a lapjait." mondja Kim. "Persze..." bólogat Neelix, majd mikor magához veszi a neki osztott következő lapot, bosszús arcot vág: "Ehm..." Chakotay lemondó pillantást vet rá, majd megkezdi a licitet: "Tíz." "Tartom a tízet, és emelem... Hússzal." dob be Kim néhány zsetont. "Neelix...?" néz Paris a talaxiaira. "Gondolkodom..." mondja az bizonytalanul, majd elszánva magát, így folytatja: "Húsz... És még húsz. Hah..." "Ha nem ismerném elég jól, azt mondanám, épp most vesz palira minket." jegyzi meg Harry vigyorogva. "Zászlós...?" néz rá Neelix kérően. "Én ugyan nem veszem be a 'ma született talaxiai' musort." "Fogalmam sincs, mirol beszél, most játszok eloször ilyen..." védekezik Neelix, "Mi is ez?" "Póker." feleli három játékosársra egyszerre, majd Paris szólal meg: "Miért ne tegyük kicsit érdekesebbé a dolgot? Hagyjuk a zsetonokat, és fogadjunk a holnapi munkabeosztásban. Aki megnyeri ezt a leosztást, annak szabad a holnapi napja." "Benne vagyok." mondja Chakotay, és Kim egymás után. "Nekem jó." néz Neelix a többiekre, majd Chakotay Kimhez fordul: "Milye van?" "Két pár." "Ez... Ez ugye egy flush?" mutatja meg a lapjait Neelix, mire Kim méltatlankodva felkiált: "Tudtam, hogy blöfföl!" "Ezzel elintézt." sóhajt fel Chakotay, az asztalkára dobva a lapjait, "Tom?" Paris azonban döbbenten bámul valahova a pilótafülke eleje felé, mire a többiek is odafordulnak. Egy pillanatra állóképpé merevedik a jelenet, majd mikor mindenki felfogja, hogy márpedig az ott kint tényleg egy borg kocka, ami felé a Delta Flyer repül, hirtelen négyen ötfelé indulnak. "A harcálláspontokba!" szól Chakotay, mire mindenki bepattan a munkahelyére, a pilótakonzolhoz leülő Paris pedig bosszúsan megjegyzi: "Nekem meg full house-om volt..." A borg kocka tüzet nyit a Flyerre, de Parisnak egyelőre sikerül elkerülnie a lövéseket, majd így szól: "Nem tudom lerázni őket." "Tüzet viszonzni." szól Chakotay, mikor a hajót találat éri. Miért nem észlelték őket a szenzoraink?" kérdezi Neelix idegesen. "Úgy tunik, egy szórómezovel fedték le a közeledésük nyomait." állapítja meg Kim. A Delta Flyer megint találatot kap, mire Chakotay megkérdi: "Görbületi hajtómu?" "Nem nyert. A plazmainjektorok jól megkapták." "Harry, menjen le, nézze meg, mit tud kezdeni vele." határoz Chakotay. Kim elsiet, és hogy ne teljen eseménytelenül az idő, egy újabb találat után Neelix jelenti: "Pajzsok nyolcvan százalékon." "Harry, mi a helyzet?" kérdezi Chakotay. "Idő kell az injektorok kitisztításához." "Uram, a kocka energia-leadása ingadozik." jelenti Neelix. "Még játékban vagyunk. ... Forduljunk rájuk, cél a hajtómuhálózatuk." szól Chakotay. Azonban a Delta Flyert megint eltalálják, Neelix pedig így szól: "Elvesztettük a fézereket." "Fotontorpedókat élesíteni, parancs nélkül tüz."

A Delta Flyer 'alacsonyan' repülve elhúzza a kocka egyik oldala fölött, közben elenged néhány torpedót, de maga is újabb találatot kap.

"Kiütöttük a fő hajtóműrendszerüket." állapítja meg Neelix. "Helyes. Most aztán húzzunk el innen, Tom." Mielőtt azonban Paris cselekedhetne, a Delta Flyer megrándul. "Ránk álltak egy vonósugárral." csóválja a fejét Tom. "Harry, kell a görbületi hajtómu." szól Chakotay. "Nem megy, elvesztettünk még két relét..." feleli Kim, majd a következő találat miatt a szerelonyúlásban bekövetkező robbanás hanyatt löki. "Harry? ... Harry...?!" kiabál hátra Chakotay, de nem érkezik válasz. "A hajtómu leállt." jelenti Paris, majd mindhárman kinéznek az előre néző ablakon, ahol a borg kocka oldala hatalmas falnak tunik, ahogy a vonósugár egyre közelebb húzza a Delta Flyert. "Itt a borg. Biológiai és technológiai sajátosságait hozzáadjuk a sajátunkhoz. Az ellenállás hasztalan." hallatszik a kórus hangja, majd megnyílik a vonósugáremitter alatti kerek ajtó, és belülről egy vörös fény sugárnyaláb borítja el a Delta Flyert.

A Delta Flyer legénységének egyik tagja néhány dolgozó nyomában halad a borg hajó egyik folyosóján. Egy kereszteződésben egy vörös betétes egyenruhát viselő alak fordul ki elé, neki háttal, majd pár lépés múlva megfordul, ekkor derül ki, hogy a félig asszimilált Chakotay az. "Neelix..." mondja a parancsnok.

"Neelix...?" A jellegzetesen borg struktúrájú fal tövében hevero talaxiai összeressen, majd magához térve felnéz a mellette térdelve a vállát rázogató Chakotayra. "Parancsnok..." "Semmi baj. Elvesztette az eszméletét, de azt hiszem, nem sebesült meg." "Azt álmodtam, hogy asszimilálták." "A tudatalattija eloreszaladt... De nem sokat. A helyiség kinézetéből ítélve..." mondja Chakotay körülnézve, "Azt mondanám, egy asszimilációs kamrában vagyunk." "Harry hol van?" kérdezi a valamivel odébb eszmélt Paris. "Nincs itt." feleli Chakotay, miközben Neelix, majd Paris is, feláll. "Meg kell találnunk!" jelenti ki Tom. "Elobb be kell tájolódnunk magunkat, kideríteni, mi folyik itt." mondja Chakotay. "Egy borg kockában vagyunk, Harry meg eltűnt, ez folyik itt!" néz rá Paris. "Uram..." mondja Neelix, aki közben kicsit körülnézett a helyiségben. Az általa jelzett irányba fordulva a többiek egy asztalt pillantanak meg, rajta egy többé-kevésbé asszimilált humanoiddal. "Nem ismeros." állapítja meg Chakotay. "Mi ez, valami asszimiláció-gyakorlat?" kérdezi Paris, megismerlélve a testet, amin a nanoszondák mintha kissé hanyag munkát végeztek volna. "Úgy néz ki..." állapítja meg Chakotay. "Mire várnak ezek?! ... Van itt három dolgozó-jelölt!" kiabálja Paris. "Higgadjon le." lép mellé Chakotay. "Higgadjak? ... Ha még nem vette volna észre, itt állunk az iszonyat kamrájában." "Még nem lettünk dolgozóvá, és ha nem veszítjük el a fejünket, talán találunk kiutat. ... Van egy erotér a helyiség körül. Próbáljuk meg kiiktatni." mondja Chakotay, majd kioszt néhány, valószínűleg eredetileg az asszimilációhoz használt eszközt az asztal mellett álló állványról.

"Az ionnyomuk pontosan előttünk végződik." jelenti Tuvok, mikor a Voyager megállapodik valahol a mélyűrben. "Egy hajót észlelek." szól a muveleti tiszt pultnál dolgozó Torres, "Iránya 30.113. Egy borg kocka." "Vörös készültség, útvonalat elfogópályára módosítani, pajzsokat váltakozó frekvenciára. Észleltek minket?" kérdezi Janeway. "Nem egyértelmű, a hajó tartja a pozícióját." feleli Tuvok. "Amint szenzorhatósugárba értünk, kezdjék meg a felderítók keresését." mondja Janeway, majd a székebe leereszkedve hozzáteszi: "Képernyőre." "A meghajtórendszerük üzemképtelen." állapítja meg Seven, miközben a kocka megjelenik a fomonitoron, "Pedig nem ilyen súlyosak a kárai. A dolgozóknak mostanra már ki kellett volna javítaniuk." "Szerencsénk van, hogy nem tették, különben sosem értük volna utol őket." mondja Janeway, "Valami jele az embereinknek?" "Még nem." csóválja a fejét Torres. A Voyager megrázkódik, majd Tuvok jelent: "A hajtóműmagot célozzák, a pajzs kitart." "Tűzet viszonzni, cél a fegyverhálózatuk." szól Janeway. "Most meg az impulzushajtóműre pályáznak..." mondja Torres a következő találat után, a harmadikat követően pedig: "Ezt meg a szenzoroknak szánták. Mintha nem tudnák eldönteni, mi legyen." "A támadási stratégiájuk véletlenszerű, nem hatékony." állapítja meg Seven értetlen arccal. "És véget ért." teszi hozzá Tuvok, "Kiiktattuk a fegyvereiket." "Ez túl könnyű volt." néz B'Elanna aggódalmasan a többiekre. "Talán rosszabb borban vannak, mint gondoltuk." véli Janeway. "Borgtól eltérő életjeleket észlelek..." jelenti ekkor Tuvok, "Az egyik kétségkívül talaxiai. Azonban úgy tunik, még nem asszimilálták őket." "Próbáljon rájuk állni." néz Janeway Torresre. "A pajzsuk bezavar." "Cél a pajzsgenerátoruk, és tüz." szól erre a kapitány. "Kapitány, azt hiszem, meg tudom magyarázni a borg szokatlan viselkedését." mondja Seven, "A hajón ezernyi dolgozónak kellene lennie. De csak öt mintázatot észlelek." "Itt a borg. Asszimilálásra kerülnek. Az ellenállás hasztalan." szólal meg ekkor a borg kórus, ám más nem sok történik. "Úgy látszik, az önbizalmukat nem veszítették el..." állapítja meg Torres. "A pajzsgenerátoraik túl mélyen vannak a hajóban. A fegyvereink nem tudják elérni őket." jelenti Tuvok. "Csatornát nyiss." szól Janeway, majd feláll, és előre lép néhány lépést, "Borg hajó, itt a Voyager csillaghajó. Fogva tartják az embereinket. Hajlandók vagyunk beszüntetni a tüzelést, ha visszaadják őket." "A tárgyalás lényegtelen. Asszimilálásra kerülnek." "Nem ma, és nem maguk által." jelenti ki Janeway elszántan, "Fogadják el, vagy folytatjuk a támadást." "Letapogatnak minket." jelenti Tuvok. Pár pillanatnyi feszült csend következik, majd a Kollektíva

szólal meg: "Visszaadjuk az embereiket... Cserébe bizonyos technológiákért." "Ami a szokatlan viselkedést illeti... A borg, amint tárgyal..." kérdezi Torres meglepetten, mire Janeway csendre inti, majd megkérdi: "Milyen technológiáért?" "A navigációs deflektorukért. Válasszák le a másodlagos burkolatukról." "Hangot ki." szól Janeway, majd Tuvok felé fordul. "Ha lemondunk a deflektorunkról, tehetetlenek leszünk az urben. Nem fogunk tudni görbültre gyorsítani." mondja a vulcani. "Mit akarhatnak vele?" tunodik Janeway. "A kommunikációs rendszerük károsodott, megszakadt a kapcsolatuk a Kollektívával." állapítja meg Seven, "A deflektorunk átalakításával akarják helyreállítani." "Hogy erősítést hívnak? Az az utolsó, amire szükségünk volna." morogja Janeway, "Fel kell tartanunk oket, míg nem találunk más kiutat." Janeway visszaállítja a kapcsolatot, majd így szól: "Megfontoljuk a cserét. De előbb megerősítést akarok arról, hogy az embereink élnek, és sértetlenek." "Letapogatták a hajónkat." "A letapogatásunk nem volt meggyőző. Saját szemünkkel akarjuk látni oket." Rövid csend következik, majd megszületik a döntés: "Átsugározhatnak egy személyt." "Seven..." fordul Janeway a no felé, aki szó nélkül indul a lift irányába.

Seven valamivel később már az ürességtől kongó borg kocka folyosóin halad előre óvatosan, majd mikor egy halott borgra bukkan, trikorderét elövéve leguggol mellé, hogy megvizsgálja. "Haladjon tovább a nulla-egy-es alegység 63-as rácspontjához." szól rá a kórus, mire Seven felegyenesedik, és tovább indul.

Végül egy nagyobb helyiségbe érkezik, ahol hengeres fémoszlopok állnak a falak mentén párosával, mindegyik közepén egy-egy nagyobb átmérőjű gyuru, rajtuk egy fémrisszel. Seven odamegy az egyik nyitott írszhez, amin át egy folyadékban lebegő borg csecsemőt pillant meg. A következő másodpercben lépteket hall maga mögött, és mikor megfordul, öt, nyolc és tizenhat év közötti, félig-meddig asszimilált gyereket pillant meg. "Adja meg az azonosítóját." szól a kórus. "Seven of Nine. ... Ezek a dolgozók nem teljesen kifejlettek. Hol vannak a többiek?" "Nincsenek többiek. A dolgozók, amik ezen a hajón voltak..." "Inaktívak." mondja a csoport második legidősebb tagja, egy fiú, "Mi vagyunk a borg. ... Seven of Nine. Ez borg azonosító." "Olyan, mint mi vagyunk." lép előbbre a legfiatalabb gyerek, egy kislány. "Nem olyan, mint mi." mondja a legidősebb borg, egy fiú, "Megsérült. A felépítésének egy részét eltávolították." "Megjavíthatjuk." mondja a legfiatalabb. "Hozzájárulna a tökéletesedésünkhöz." szól a legidősebb. "Ti kifejeletlen dolgozók vagytok. Még a nevelotartályban volna a helyetek." "Elég ideig fejlődünk." jelenti ki a vezér. "Kétséges. Még a mellkasi csomópontjaitok sem alakultak ki. Befejezetlenek vagytok, így továbbra is hibásan fogtok működni. Vissza kell térnetek a nevelotartályokba. ... Engedelmeskedjete!" "Ne hallgassatok rá." mondja a vezér. "Megpróbáltunk visszamenni." szól a második legidősebb, "De a tartályok nem üzemelnek." "Mi történt a felnőtt dolgozókkal?" kérdezi Seven. "Nem tudjuk." válaszol a mindaddig háttérben maradt két, egy ikerpár két tagjának látszó fiú egyike. "Lényegtelen! ... Ne mondjatok neki semmit." szól a második legidősebb. Seven erre odamegy a fal egy pontjához, kifordít belőle egy szögletes adatterminált, és rövid vizsgálódás után így szól: "Ez a hajó súlyosan megsérült. Egyedül nem fogjátok tudni megjavítani. ... Én segíthetek, de előbb el kell engednetek a túszoikat." "Nem így szólt a megállapodás." szól a második legidősebb. "Változtattam a megállapodáson! ... Nem tudtam, hogy gyerekekkel alkudozunk. A viselkedéseitek kiszámíthatatlan, nem lehetek biztos abban, hogy..." "Nincs változtatás! Mi megmutatjuk a túszoikat, maguk ideadják a deflektort. Engedelmeskedjen. ... Engedelmeskedjen!" Seven sokáig nem mozdul, csak rideg pillantással méregeti a borgokat, végül így szól: "Vigyetek hozzájuk." A kislány és az ikrek elindulnak, utánuk Seven, a sort a legidősebb borg zárja, az ötödik ott marad a helyiségben, és a menet után szól: "Ha megpróbál ellenállni, asszimiláljátok."

"Van azonosítód?" kérdezi Seven a mellette haladó legidősebb borgot. "Second." "Te hagytad el másodikká a tartályt." állapítja meg Seven. "Nem. Én voltam az első. Nem tudtam fenntartani a rendet. Másodikká lettem. O pedig az első lett." "Tehát parancsláncolatot hoztatok létre. Egy hierarchiát." mondja Seven. "Kollektíva vagyunk." mondja az előttük haladó kislány. "Egy ötfos

kollektíva, egy hajón, amin általában ötezren vannak." mutat rá Seven, "Miből gondoljátok, hogy életben maradtok?" "Miután helyreállítottuk a kapcsolatot a borggal..." fordul Second Seven felé, "Értünk fognak jönni." Seven szemmel láthatóan nincs errol ennyire meggyozodve, de egyelőre nem szól többet, csendben folytatják útjukat.

Paris épp egy kisebb terminált vallat, mikor Second és a kislány belép az asszimilációs helyiségbe. "Parancsnok, társaságunk jött." egyenesedik fel Tom idegesen, majd mikor Seven is felbukkan, valamelyest megnyugszik. "Látni akarom, nem sérültek-e meg." mondja Seven Secondnak, mire a helyiséget lezáró erotér kikapcsol, a két borg-gyerek pedig félreáll, hogy beeressze Sevent. Az trikorderét elovéve lép Chakotayhoz, aki, miközben a no megvizsgálja, kérdőn néz rá: "Seven...?" "Ne hagyja, hogy a kinézetük megtévessze. Ok irányítják az egész hajót... És a fegyverzetét. Megsérült?" "Semmi komoly." Seven ekkor veszi észre a félig asszimilált testet, mire Chakotay megjegyzi: "Egy korábbi lakó..." "Megpróbáltuk tökéletesíteni az asszimilációs technikánkat." mondja Second, mire Seven helytelenítően néz rá: "Kudarcot vallottatok." "A foglyok egyike megpróbálta kiiktatni a biztonsági eroteret." jelenti ki a borg kislány, mire Paris lehajolva a terminálhoz, szabadkozni kezd: "A helyzet az, hogy én csak..." A nyílásban valami felvillan, Paris pedig felkiáltva hátratántorodik. "Ez szükségtelen volt." mondja Seven. "Nem szenvedett maradandó károsodást." jelenti ki Second. "Megtanulta a leckét." teszi hozzá a kislány, majd visszatér a társa mellé. "A borg hajlandó tárgyalni a szabadon bocsátásukról." fordul Seven Chakotay felé, "Visszatérek magukért." A trió ezzel elhagyja a helyiséget, Chakotay pedig, épp mikor az erotér újra felvillan Seven mögött, a no után szól: "Adja át üdvözetemet Harrynek." Seven biccent, majd a két borg után siet.

"A deflektort." mondja a borg vezér, mikor Seven visszatér a nevelotartályokhoz. "Nem vagyok felhatalmazva a technológia átadására. Jelentkezzen kell Janeway kapitánynál." A vezér pár pillanat múltán így szól: "Elfogadva." "Ezen kívül szükségem lesz egy felnőtt dolgozóra, meg egy adatcsomópontra, elemzéshez." "Miért?" kérdezi a kislány. "Valami történt ezen a hajón, amit egyikünk sem ért. Ha újra megtörténik, mindannyitokat veszélyeztethet." A vezér végül bólint.

"Harrynek még mindig semmi nyoma, de továbbra is vannak a kockának olyan részei, amiket nem tudunk letapogatni." mondja Janeway Tuvoknak a Voyager egyik folyosóján. "Lehet, hogy a dolgozók másik helyen tartják?" "Valószínűtlen. Seven azt mondta, úgy tunik, nem is tudnak a létezéséről." "Ha kilótték volna egy mentoegységben, mostanra már észleltük volna a jeladóját." véli Tuvok. "Próbálja meg aktiválni a kommunikátorát. Álcázza a vivót borg átviteli jelnek, nem szabad, hogy észrevegyék." "Igen, kapitány."

A menet hamarosan megérkezik a gyengélkedobe, ahol a Doktor a kockáról áthozott borg holttestet vizsgálja. "Mit tudunk meg a barátunktól...?" kérdezi Janeway. "Minél erősebbek, annál nagyobbab zuhannak." mondja a hologram rejtélyesen, majd odavezeti Janewayt és Tuvokot a diagnosztikai konzolhoz, "Íme a Dávid aki leparittyázta a Góliátunkat." "Egy kórokozó...?" kérdezi Janeway meglepetten. "Egy urben terjedő vírus, ami alkalmazkodott a borg fiziológiához. Most inert állapotban van, de mikor fertozo, képes megtámadni, és megölni a dolgozókat." "A fiatalok miért nem fertozodtek meg?" kérdezi Tuvok. "A nevelotartályokat úgy tervezték, hogy megvédjék a fejlődő dolgozókat." mondja Seven, aki közben valamivel odébb dolgozott, "A felnöttek halála miatt bekövetkező meghibásodások miatt a tartályok egy része idő előtt felnyílt." "Ez a kórokozó csak a borgot támadja meg?" kérdezi Tuvok. "A borgot, és más... Kibernetikus életformákat, amikkel találkozik." feleli a Doktor, Sevenre sandítva, majd visszafordul a töprengő arcot vágó Tuvok felé: "Csak nem arra gondol, hogy biológiai fegyverként használják?!" "Ha fel tudnánk éleszteni a kórokozót, és újra bejuttatni, semlegesíthetnénk a dolgozókat a felderítők veszélyeztetése nélkül." "Semlegesíteni? Úgy érti, meggyilkolni, nem?" kérdezi a Doktor élesen, "Kapitány, ezek gyerekek!" "Ha szabad emlékeztetnem, ezek a gyerekek maguk is gyilkosságokat követtek el, miközben másokat próbáltak meg sikertelenül asszimilálni." mutat rá Tuvok. "Seven..." megy oda Janeway a nohoz, "Mondjon meg nekem valamit. Maga látta őket. Beszélt velük... Gondolja, hogy megölik a

túszokat, ha nem adjuk meg nekik, amit akarnak?" "Igen." feleli Seven rövid töprengés után, mire Janeway visszafordul a hologram felé: "Második lehetőségként akarom azt a kórokozót, Doktor. ... De addig nem gondolok az alkalmazására, míg nem láttam magam is ezeket a dolgozókat. ... Gondolja, hogy meg tudja szervezni?" kérdezi Janeway Seven, majd mikor az bólint, így folytatja: "Akkor velem jön."

Kim a Delta Flyer egyik rövid szerelőfolyosójában hever, és mikor a kommunikátora éles hangon jelezni kezd, lassan feleszmél, majd felszerelését összeszedve kikúszik a járatból. A pilótafülkébe már fézerrel a kezében érkezik meg, és bár az ablakokon túl a borg kocka belseje látható, közeli veszély nem fenyeget. A kommunikációs pult makacsul bejövő hívást jelez, és Kim, miután alaposan megbámulta az ablakokon át elébe táruló látványt, így szól: "Számítógép, azonosítani a kommunikációs jel forrását." "A Voyager csillaghajó." "Ugyanazon a vivohullámon kell válaszolnom." "Ehhez az eljáráshoz jelentos átalakításokra van szükség." "Ah... Csak nyugalom. Ide sem figyelnek..." biztatja magát Kim, miközben munkához lát.

"Miért van itt?" kérdezi a borg vezér a Seven mellett álló Janewayt. "Új ajánlatot akarok tenni." "Már tárgyaltunk. Maguk látták a túszokat. Most adják át a deflektort, ahogy megegyeztünk." "Ezt talán nehéz elfogadnotok... De nem kell újra csatlakoznotok a kaptárhoz. Az orvosunk el tudja távolítani az implantjaitokat, velünk jöhetnek. ... Nemrég még egyének voltatok mindannyian. ... Gyerekek, a családjaiknál. Elraboltak, és asszimiláltak titeket. ... Felismerem a fajodat." fordul Janeway Second felé, "Brenari vagy. ... Te pedig norcadiai. Emlékszel a világodra?" kérdezi Seven a kislányt. "Egy theta típusú planetoid, lakosság kétszázhatvanmillió. Ikernapok." "És milyen volt, mikor azok a napok estéről estére lenyugodtak? Emlékszel erre?" "Lényegtelen!" csattan fel a vezér, "A deflektort, azonnal!" "Több idore van szükségünk. Az a deflektorrendszer létfontosságú a..." "Nem!" csattan fel a vezér, és ökölbe szorított jobb kezét Janeway nyakának nyomva a falnak szorítja a kapitányt. Seven közbelépne, de egy erotér zárja el az útját. "Adja nekünk!" mondja a vezér. "Vagy mi lesz? Asszimilálsz? Az nem oldja meg a problémákat. Nem adhatom nektek a Voyager deflektorát... De talán megjavíthatjuk a ti rendszereteket." "Magyarázat?" húzza vissza a kezét a vezér. "Seven sokat tud a borg rendszerekről." "Két órájuk van." mondja a vezér fenyegetően. "Nem ismerem a kár kiterjedtségét, tovább is tarthat." jegyzi meg Seven. "Két óra! Vagy a túszaik meghalnak." mondja a vezér, majd elhúzódik Janewaytól, aki visszatér Seven mellé. "Ne jöjjön vissza ide, kapitány." mondja még a vezér, mire Janeway szemügyre veszi a másik négy gyereket, majd Sevenre pillant, ezzel távozik.

"Szereztem nekünk még két órát." mondja a Voyager hídjára érkező Janeway, "A kórokozó?" "Akkorra készen kell lennie." feleli a kapitányi székből felálló Tuvok. "Látta a felderítőket?" kérdezi Torres reménykedve. "Sajnos nem. De Seven biztosított, hogy az embereink jól vannak." feleli Janeway, miközben leül a székébe. "Nem tudom elhinni, hogy kamasz dolgozókkal egyezkedünk..." méltatlankodik Torres. "Nem is igazán dolgozók. A felnőtt borgok kiszámíthatók. Figyelman kívül hagynak, vagy asszimilálnak, de ezek a... Gyerekek labilisak." "Megvetik a feljebbvalóságát, meg vannak győződve arról, hogy felsőbbrendűek." mondja Tuvok, "Tipikus serdülőkori viselkedés... Bármelyik fájna." A muveleti tiszt konzol jelezni kezd, majd Torres így szól: "Bejövő adás. A kockából." "Seven...?" kérdezi Janeway. "Nem. Harry. ... Feljavítom." "Delta Flyer hívja a Voyager-t, válaszoljanak." szólal meg Kim hangja az egyre gyengülő zajon át. "Vesszük az adását, zászlós. Hol van?" kérdezi Janeway. "Még a Flyerben. Be van zárva valami... Hangárba, két másik idegen hajóval." "Meghatároztam a koordinátáit." jelenti Tuvok. "Mennyire van közel a pajzsgenerátorukhoz?" pattan fel Janeway. "Dúván nyolcszáz méterre." "Harry, vannak plazmatöltetek a Delta Flyer fedélzetén?" kérdezi Janeway. "Igen, asszonyom." "Ebben az esetben... Mit szólna egy kis sétához?" "Rám féme az edzés." "Tuvok elirányítja a pajzsgenerátorhoz. Ha megsemmisíti, visszafelé már nem kell megtennie az utat." "Értettem."

"Itt van a berendezés, amit kért." mondja a valahol a borg kockában dolgozó Seven mellett megálló Second. "Köszönöm." veszi át az alkatrészt Seven. "Maga tizenennyolc évig dolgozó volt." mondja Second. "Így van." "Lekértem az adatállományát." "Miért?" "Úgy... Gondoltam, lényeges lehet." "Mi mást tudtál még meg?" kérdezi Seven, félig-meddig elnyomva egy bosszús sóhajt. "Fiatal korában asszimilálták, mint minket." "A szüleim tudósok voltak, a borgot tanulmányozták. Magukkal vittek. Rövid volt a gyermekkorom." "Gyermekkor?" "A születés, és a fizikai érettség között eltelo évek. Amikor a humanoidok alkalmazkodnak az egyénekre vonatkozó szabályokhoz. ... Talán neked vannak emlékeid a tiédrol..." "Nem tudom." mondja Second. "Mi a helyzet a szüleiddel? Rájuk emlékszel?" "Nem. Nincsenek emlékek." "A szubvokális processzorod hibásan működik." jegyzi meg Seven, tekintve, hogy Second idonként gyorsan megismétel egy-egy hangzót beszéd közben, mintha akadozna a hangja, "Megjavíthatom neked. Csak kis beállítás." Seven ezzel magához vesz egy eszközt, de mikor Secondhoz közelít vele, az bizalmatlanul elhúzódik. "Nem lesz fájdalmas." Second végül hagyja, hogy Seven munkához lásson a feje bal oldalán levo implantcsoporton, és miközben beszél, hangja folyamatos változásokon megy át, míg végül kitisztul: "First azt mondta, a meghibásodásom addig nem javítható, míg vissza nem térünk a Kollektívába." Seven erre csak jelentőségteles pillantást vet Secondra, hiszen a történetek magukért beszélnek. A borg hosszan szemléli Sevent, majd jobb kezével megérintve a no haját, így szól: "Ez a szín... Az anyám haja... Ilyen színu volt." "Azt hittem, megegyeztünk, hogy nincs lényegtelen beszéd." szólal meg ekkor First hangja Second mögött, "Mi a büntetés a szabályok megszegéséért?" "Kikapcsolás." "Én vontam bele ebbe a beszélgetésbe." mondja Seven. "Térj vissza a helyedre." mondja First Secondnak, mire az engedelmesen távozik. Seven végignézi, ahogy First a másik borg nyomában elsiet, majd folytatja a munkát.

"Találtam néhány... Nyugtalanító információt." mondja Seven, átnyújtva egy jegyzetfüzetet a készenléti helyiség íróasztala mögött ülo Janewaynek, "Megvizsgáltam a kommunikációs feljegyzéseiket. ... A Kollektíva vette a dolgozók első segélykérését." Janeway gondterhelt arccal futja át az adatokat, majd felállva megkérdi: "Mennyi idő múlva érkeznek?" "Nem indítottak hajót." feleli Seven, mire a kapitány hitetlenkedve mered rá. "A Kollektíva lényegtelennek ítélte a kifejeletlen dolgozókat, és véglegesen megszakította velük a kapcsolatot." "Károsodottnak tekintették őket. Újraasszimilálásra értéktelennek." mondja Janeway. "Pontosan." "A dolgozók tudják ezt?" néz Janeway a jegyzetfüzetre. "Nem. Nem képesek dekódolni az üzenetet." "Mikor megtudják, hogy a kaptár elutasította őket, már nem lesz szükségük a deflektorunkra. Talán hajlandók lesznek elengedni a túszoakat." mondja Janeway reménykedve. "Általában mikor a dolgozók megtudják, hogy lényegtelennek váltak, kikapcsolják magukat. De ezek a kifejeletlen dolgozók kiszámíthatatlanok. Meglehet, nem követik a borg rendelkezéseket." "Van egy másik lehetőség..." mondja Janeway, kilépve az asztal mögül, "Meghívhatjuk őket a Voyager-re. Akkor rájönnek, nincs más hely, ahová mehetnének." "Ha azt javasolja, hogy alakítsuk őket egyénekké... Az rendkívül nehéz volna." "Maga egész jól kialakult Seven..." mondja erre Janeway, halvány mosollyal ingatva a fejét. "Azért mert én készen álltam, mielőtt rám találtak." "Hogy érti?" "Mikor eloször elfogott a borg... Fiatal voltam, és rémült. Láttam a szüleim asszimilálását. Azután elhelyeztek egy nevelotartályban, és a kaptárelme elkezdte átszervezni az idegpályáimat, kitörölni a személyiségemet. Mikor öt évvel később elhagytam a tartályt, a kényszeru asszimilálásom zurzavarát felváltotta a rend. ... Ön talán nem volt tudatában ennek, kapitány... De ez a rend azóta is az erom egyik forrása. Nélküle nem tudtam volna visszanyerni az emberségemet." "Értékelem, hogy betekintést nyújtott ebbe. De pusztán az, hogy nekik nem jutott ki a borg neveltetés elonyeiból... Nem jelenti, hogy hátat fordítunk nekik. Lennie kell más megoldásnak." "Nem minden dolgozót lehet megmenteni, kapitány." mondja Seven, amin Janeway hosszasan töpreng, végül így szól: "Folytassa a javításokat a borg kockán. ... Ezt az információt visszatartjuk... Egyelőre." "Igen, kapitány." mondja Seven kimérten, ezzel a kijárat felé veszi az irányt. "Egy dolog mellettük szól..." szól utána Janeway, "És az maga. ... Ha van olyan, aki elérhet hozzájuk... Az ön."

"Kor három egy transwarp-csatornán..." hallatszik Kim hangja az asztrometriai laborban, mire az onnan a zászlóst irányító Tuvok meglepetten kapja fel a fejét: "Zászlós...?"

"Treff király... Egy energia-kicsatolón." mondja Harry, aki a borg hajó belsejében bolyong, és épp egy kártyalapot helyez el a folyosó falait borító berendezések egyikére, "Megjelölöm az utat kártyalapokkal, arra az esetre, ha visszajönnöm is erre kellene." "Nem szabadna elterelnie a figyelmét, Mr. Kim." hallatszik Tuvok rosszálló hangja a kissé torz kapcsolaton át. "Szükségem, van egy kis figyelemelterelésre... Ez a túra nagyon rossz emlékeket ébreszt bennem." "Egy korábbi látogatás egy borg kockán?" kérdezi Tuvok. "Nem. Egy kísértetjárta ház, ahová a szüleim vittek hatéves koromban." "A borg hajók meglehet, félelmetesek, de nem járják oket kísértetek." mutat rá Tuvok. Kim közben egy kereszteződésbe ér, mire felsóhajt, majd segélykéron így szól: "Tuvok...?" "Forduljon balra, zászlós." érkezik az útbaigazítás. Kim tovább indul, és út közben kinyúl a bal oldali fal felé: "Káró kilences egy adatsomóponton..."

"A rezonancia-mezo összeomlott. Egy órába kerül újra létrehozni." mondja a borg gyerekek vezére mellett megálló Seven. "Szándékosan okozza ezeket a késlekedéseket!" fordul felé a borg. "Olyan hatékonyan dolgozom, ahogy csak tudok. Vizsgáld meg a munkámat, ha kétségeid vannak." mondja Seven, ezzel odaad egy jegyzetfüzetet a vezérnek. "Ezek az adatok hibásak." jelenti ki a borg, ám Seven visszavág: "Az inkább valószínű, hogy a te ismereteid hibásak a negyedleges térelméletről." A valamivel odébb dolgozó legfiatalabb borg erre felnéz, mire a vezér rászól: "Ne foglalkozz vele! Megpróbál megosztani minket." "Rád vannak utalva." mondja Seven a vezérnek, "Te azonban híján vagy azoknak a képességeknek, ami biztosíthatná a túlélésüket." "Eddig is eljutottunk. Borg vagyunk, maga pedig elfelejti, mit jelent ez." "A Kollektíva egységét. Közös célokat, a tökéletesség keresését. Nem felejtettem el. ... De nem kell dolgozónak maradnotok, hogy megtapasztaljátok mindezeket. ... Gyertek át velem a Voyager-re." "Harmincnyolc perc." mondja a vezér ridegen, "Vesztegeti az idejét." Ekkor figyelmeztető jelzés szólal meg, mire a borgok járkálni kezdenek, végül Second a vezér elé lép: "Újabb nevelőtartály hibásodott meg." A vezér, Seven, és Second odasietnek a hengerek egyikéhez. "Leáll az autonóm idegrendszer..." mondja Seven, szemügyre véve a tartályban vonagló csecsemot. "Borg, alkalmazkodni fog!" jelenti ki a vezér, aki közben a tartály stabilizálásán dolgozik. "Nem alkalmazkodik." mondja a legfiatalabb borg, "Hagyd, hogy Seven segítsen." A vezér végül félreáll, Seven pedig elfoglalva a helyét a tartály vezérlopaneljénél, munkához lát: "Újramodulálom a sztázismezot, hogy legalább ideiglenesen stabilizálhassuk az életfunkcióit. ... Segítsetek! ... A mezo leépül, át kell sugározniunk egy inkubációs tartályba! Gyorsan!" Erre az ikerpár lép akcióba, és a csecsemo hamarosan megjelenik egy üveghengerben. Seven kiveszi onnan, és a küszködve lélegezni próbáló csecsemot a kezében tartva, járkálni kezd velem. "Miért csinálja ezt?" kérdezi a legfiatalabb borg. "A légzőszervei fejletlenek, az inkubációs tartály pedig nem üzemképes. Át kell vinniünk ezt az újszülöttet a Voyager-re." "Nem!" szól a vezér, "Az a dolgozó a kollektívánk része." "Akkor nem, ha meghal." néz rá a Seven mellett álló Second. "No a thetryon-szint. Közeledem." üzeni a még mindig a kocka folyosóin bolyongó Kim. "A pajzsgenerátornak pontosan ön előtt kell lennie." hallatszik Tuvok hangja. "Látom." indul meg Harry az elotte levo nagyobb kamra közepén levo oszlopszeru berendezés felé, amire elhelyez egy korong alakú eszközt. "Az elso töltet a helyén van." A kommunikátorból ekkor sercego zaj hallatszik. "Tuvok...?" próbálkozik Kim, de a kommunikátor teljesen elnémul. A következő pillanatban fémes csattanás hallatszik a közelből, mire Kim idegesen pásztáz körbe a csuklójára szíjazott kézilámpával, de elso nekifutásra nem lát semmit. Mikor azonban visszafordul, a legfiatalabb borgot pillantja meg a helyiség átellenes oldalán. "Hello..." szól oda neki idegesen. "Ezeket elhagyta." mutatja fel a kislány a Kim által útjelzo gyanánt hátrahagyott kártyalapokat. Kim nem tunik túl boldognak a lapok váratlan felbukkanásától. "O tetszik nekem." mutat fel a kislány egy királynót, "Olyan, mint Seven of Nine." "Ööö... Seven a barátod? Tudod... O az én barátom is." mondja Kim, közben a szerszámövében lapuló fézer felé tapogatózva, "Egy napon talán..." "A fegyvere itt nem fog működni. Fojtómezo." Kim erre a száját elhúzva felhagy a próbálkozással.

"Mennyi ideje szakadt meg vele a kapcsolat?" kérdezi Janeway Tuvokot, miközben a Voyager egyik folyosóján sietnek valahová. "Négy vagy öt perce." "Az életjelei?" Mielőtt Tuvok válaszolhatna, a Doktor hangja szólal meg: "Doktor hívja a kapitányt. Kérem, azonnal jelentkezzen a gyengélkedőn." "Megyek." bólint Janeway, majd Tuvokra pillantva hozzáteszi: "Keressék tovább." "Mi ilyen sürgös?" kérdezi a gyengélkedőre érkező Janeway. "Úgy gondoltam, jobb ha ezt a saját szemével látja." feleli a Doktor, odavezetve Janewayt egy inkubátoregységhez, amiben a borg hajóról származó csecsemo fekszik, "Valaki egy pólyást hagyott a küszöbünkön. ... Mikor megfordultam, egyszer csak ott volt az egyik vizsgálóasztalon." "Seven sugározhatta ide." véli Janeway. "És jól is tette. Ha pár perccel később ér ide, semmit sem tehettem volna érte. ... Nehéz elhinni, hogy dolgozóként is felnohetett volna." A csecsemo ekkor felsír, mire a Doktor kiveszi az inkubátorból, és talán nem minden hátsó szándék nélkül odanyújtja Janewaynek: "Fogja meg egy pillanatra, míg elvégzek néhány vizsgálatot..." A csecsemo hamarosan elhallgat, a trikorderrel fölötté pástázó Doktor pedig vidáman jegyzi meg: "Ah... Úgy látom, csak azt akarta, hogy felvegyék..." A hologram végezve a mérésekkel, elteszi a trikordert, majd mintha csak most, úgy mellékesen jutott volna eszébe, egy szürke fémhengert vesz elő valahonnan, és nyújt oda a csecsemovel a karjaiban álldogáló Janewaynek: "Ah... Itt a kórokozó. Befejeztem a szintetizálását." Janewayt azonban a jelek szerint nem hatotta meg a próbálkozás, bár mintha egy pillanatig töprengene, mielőtt így szól: "Tuvokkal kezdjék el kidolgozni a vírus bejuttatásának módját." "Kapitány, nem gondolhatja komolyan, hogy felhasználja...!" "Ha muszáj..." néz Janeway a hologramra, majd a kezében tartott csecsemőnek folytatja: "Reménykedjünk benne, hogy a testvéreidnek nem kell a kezem által elpusztulnia."

"Késlekedésre panaszkodsz, miközben épp te szakítod meg a munkámat?" mondja Seven rosszállóan, megérkezve a borg gyerekek fohadiszállásának számító helyiségbe, ahol a vezér várja, kezében a Kim által a pajzsgenerátorra elhelyezett robbanótöltettel. "Tudja azonosítani ezt?" kérdezi a borg. "Ez egy plazmatöltet." feleli Seven. "Megpróbált félrevezetni minket." jelenti ki a vezér, majd az egy csoportban álló többiekre pillant, akik félrehúzódnak, és így láthatóvá válik a mögöttük a fal tövében heverő Kim, akin egy félbeszakadt asszimilációs próbálkozás nyomai látszanak. "Nanoszondákat juttattunk a vérebe. Orvosi segítség nélkül nem marad életben." mondja a vezér, miközben Seven odasiet az öntudatlan Kimhez, hogy alaposabban szemügyre vegye, "Hívja a kapitányát, és mondja meg neki, hogy adja át nekünk a deflektort." "Erre nem lesz szükség, már csak néhány percre van szükségem ahhoz, hogy..." "Nincs több késlekedés! Nincs több félrevezetés!" mondja a vezér, "A deflektort!" Seven felegyenesedik Kim mellől, és kihívó pillantással méri végig a vezért. "Az ellenállás hasztalan!" mondja az, de Seven nem hatódik meg különösebben a már unásig ismert 'szlogentól'.

"Engedelmeskedjen!" mondja a Voyager hídjának fomonitorán látható vezér. "Adják vissza Harry Kimet." mondja Janeway elszántan, "Akkor beszélünk." "Eleget beszélünk. A kéréseik lényegtelenek. Engedelmeskedjenek, vagy asszimiláljuk a többieket." Janeway Tuvokra pillant, majd visszafordul a fomonitor felé: "Legalább egy óra, míg leszereljük a deflektort, és átszállítjuk az alkatrészeket." "Azonnal!" "Azonnal nem tudom odaadni. Ez egy összetett berendezés, ami a hajónk része. Nem lehet csak úgy kivenni, és ezen a tényen semmiféle fenyegetés sem tud változtatni." A kapcsolat megszakad, majd egy vonósugár ragadja meg a Voyager-t. "Vonósugarat állítottak a deflektorra." jelenti Tuvok. "Megpróbálják kitépni a helyéről." mondja Torres, "Növekszik a burkolati terhelés, károk a tízes és tizenegyes szinteken." "Pajzsrossséget növelni, véletlenszerű frekvenciaváltás!" rendelkezik Janeway, leülve a kapitányi székbe. "Alkalmazkodnak." jelenti Tuvok.

"Még ha meg is szerzik a Voyager deflektorát... Nem fogtok tudni visszatérni a Kollektívába." mondja Seven a borg gyerekeknek. "Értünk fognak jönni...!" mondja a vezér. "Nem, nem fognak. A borg vette a segélykéréseket, de úgy döntött, figyelmen kívül hagyja. Lényegtelennek nyilvánítottak titeket." "Lényegtelennek...?" kérdezi a legfiatalabb borg. "Sérültek vagyunk. Nem

akarnak minket." mondja Second. "Hagyjátok figyelmen kívül!" szól a vezér a többiekre, "Ez egy újabb hazugság." "A válaszuk a 426-os adatsomópontban van. A théta hármass dekódolási eljárást használjátok." mondja Seven. Second elindulna, de a vezér rászól: "Vissza a helyedre!" Second azonban Sevenre pillant, majd folytatja útját egy adatoszlop felé, és lehívja az adatokat, majd arkifejezése elárulja, azt találta, amit Seven mondott. "Ez egy újabb félrevezetés." jelenti ki a vezér, "Befolyásol minket!" "Az adás hiteles." mondja Second, mire a vezér odalép az adatoszlophoz, és miután megnézte az üzenetet, így szól: "Ez valami hiba!" "A Kollektíva nem állhatja a tökéletlenséget." szól Seven. "Akkor több fajt asszimilálunk! Bebizonyítjuk, hogy értékesek vagyunk." fordul felé a vezér.

"A burkolati feszültség kritikus szinten!" jelenti Torres a Voyager majdnem teljesen sötét hídján. "Átírányítani minden tartalékenergiát a szerkezeti védomezobe." szól Janeway. "Azzal legfeljebb még egy percet nyerünk..." húzza el a száját Torres, de engedelmeskedik. "Kapitány... Találtam egy ingadozást a pajzshálózatukban, egy plazmacsatorna közelében. Ahhoz túl ritkán jelentkezik, hogy kisugározzuk a túszoikat, de arra elég lehet, hogy bejuttassuk a kórokozót." mondja Tuvok. Janeway erre a két székek közötti terminálhoz fordul, és keresgélni kezd valami után. "Kapitány...?" kérdezi Tuvok. "Még nem." szól Janeway. "De nincs más alternatíva." "Alternatíva mindig van, csak meg kell találni." mondja Janeway elszántan. Hosszú másodpercekre feszült csend borul a hídra, majd Janeway szólal meg: "A vonósugaruk ugyanabból a hálózatból kapja az energiát, mint a pajzsrendszerük. ... Ha a deflektorral egy visszacsatoló impulzust küldünk végig a vonósugáron, az megzavarhatja a pajzsukat. ... Csinálja." fordul Janeway Torres felé. "Áttelelem a hajtóműplazmát... Ha ez nem jön be, nekünk több kárt okoz, mint a kockának..." mondja Torres munka közben. "Be fog jönni." nyugtatja meg Janeway, majd Tuvok felé fordul: "Tűzeléshez készülj."

"A borg közt nincs jövőtök! ... De a Voyager-en igen." mondja Seven a borg gyerekeknek, "Esély arra, hogy visszaszerezétek a valódi életeteket." "Mit tud maga a valósi életrol?" kérdezi a vezér gúnyosan. "Mindannyitok nevében beszél?" kérdezi Seven a többieket, "Magatoknak kellene döntést hoznotok, egyénenként." A kocka ekkor megrázkódik, mire Second odalépve az adatoszlophoz, utánanéző a dolognak: "Visszacsatoló impulzusokat küldenek a vonósugáron. Túlterhelodik a pajzshálózatunk." "Alkalmazkodni!" csattan fel a vezér.

"A vonósugaruk ingadozik, a pajzsuk gyengül." jelenti Tuvok. "Van részleges ráfogásom a felderítőkön. Erosíték a zárónyalábon." mondja Torres, "Hárman megvannak!" "Megerosítom." bólint Tuvok, "Chakotay, Paris, és Neelix a kettes szállítóhídon vannak." "És mi van Sevennel és Harryvel?" kérdezi Janeway. "Egy olyan részben kell lenniük, amit még mindig véd a pajzs..." morogja Torres. "Erosítsék a visszacsatolást!" szól Janeway.

"A többi fogoly eltűnt." mondja a legfiatalabb borg. "A helyiség körüli pajzs gyengül." teszi hozzá Second, "Utasítások?" A vezér azonban nem tud mit mondani, így a borgok Sevenhez fordulnak. "Kapcsoljátok ki a pajzsot." mondja az, majd hogy senki sem reagál, maga lép akcióba. "Nem!" kiált rá a vezér, és félrelöki az adatoszloptól, de a jelek szerint nem tud mit kezdeni a helyzettel, és végül dühében felkap egy vaskos fémtartályt, hogy lesújtson vele a földön heverő Sevenre. Azonban Second elállja az útját: "Hagyd békén!" "Vissza a helyedre! ... Tedd, amit mondom!" "Amit mondasz...? Azt hittem, mi egy kollektíva vagyunk." "Egy elme, egy hang." mondja a kislány. "Én védelmeztelek titeket. Én adtam a parancsokat." "A te parancsaid. A te szabályaid." mondja Second, miközben Seven kissé összeszedve magát, feltápáskodik. A kocka a korábbiaknál erősebben megrázkódik, majd figyelmeztető jelzések hallatszanak. "A visszacsatoló impulzusaik túlterhelik az indukciós hálózatot!" mondja a vezér, ezzel visszasiet egy konzolhoz. "A hajó meg fog semmisülni. El kell hagynunk." néz körül Seven. "Nem! Segítsetek!" kiabálja a vezér. A többiek bizonytalanul álldogálnak, így Seven ragadja magához a kezdeményezést, és elkezdi egy kupacba terelni a többieket. A helyiség másik végében, a vezér közelében felrobban valami, a detonáció elsöpri a vezért, aki sérülten rogy a földre. Seven odasiet hozzá, és a többiek is lassan megindulnak arrafelé. Seven trikorderének hangjai semmi jóval nem kecsegtetnek, bár a vezér egy fájdalmas nyögés kíséretében megpróbál felülni. "Megsérültél. Feküdj nyugodtan." mondja Seven. "Ellenállást kell

tanúsítanunk. A Kollektíva eljön értünk." mondja a vezér. "A kérgi beültetései depolarizálódnak. Nem tudok segíteni rajta." mondja Seven a többieknek, mire a kislány odasiet, és letérdel a vezér mellé: "Új otthont találunk... Majd meglátod." "De mi borg vagyunk..." mondja a vezér, megragadva Seven kaját. "Igen..." néz le rá a no, "Borg vagyunk." A vezér rendszerei pár másodperc múlva leállnak, majd mikor a kocka újfent megrázkódik, Seven a többiekre pillant: "Kapcsoljátok ki a pajzsot." A borgok szó nélkül engedelmeskednek.

"A kapitány naplója, kiegészítés. Harry a gyengélkedon lábadozik, a felderítőosztag többi tagja ép, és egészséges. Ami a dolgozókat illeti... A Doktor eltávolította a beültetések nagy részét, így most már csak négy, nagyon összezavarodott gyerekkel van dolgunk."

"Üzenetet küldtünk esetlegesen a közelben levo brenari vagy norcadiai hajóknak." mondja Janeway Sevennek a készenléti helyiségben, "De egyelőre nem kaptunk semmi választ. Azt meg még mindig csak találgatjuk, a másik ketto honnan való. ... Eltarthat egy darabig..." "Kihasználhatnák az időt." mondja Seven, "Sokat kell tanulniuk." "Esetleg segíthetne, ha volna mellettük valaki, aki már tudja, mivel kell megküzdeniük." jegyzi meg Janeway jelentőségteljesen. "Sosem voltam felelos gyermekekért. Mr. Neelix bölcsőbb választás volna." "Hát... Ahogy én látom, ön volt az, aki kapcsolatot épített ki hozzájuk..." ingatja a fejét Janeway, "Magától remélnék majd útmutatást..." "Talán tudnék... Segíteni nekik, elkerülni néhány olyan akadályt, amivel én találkoztam." Janeway erre nem szól, csak alaposan megnézi magának Sevent, aki erre a kijárat felé veszi az irányt, így már nem látja, hogy Janeway elmosolyodik mögötte.

"Most regenerálódnunk kell?" kérdezi a kettes raktérben másik három társával együtt álló kislány, akin a félig-meddig kifejlődött borg testpáncél helyett rendes ruha van, csakúgy mint a többiek. "Igen." mondja Seven, majd közelebb lépve egy-egy jegyzetfüzetet ad oda mindannyiuknak, "De előbb... Sikertült megmentenem az asszimilációs profiljaitokat. Tartalmazza a neveket, és néhány életrajzi adatot." "Icheb..." néz fel a legidősebb a jegyzetfüzetből, "Icheb volt a nevem." "Icheb a neved." pontosít Seven. "Most már emlékszem... Ez volt apám második neve." "Az én azonosítóm... Mezoti..." mondja a kislány, "Szép név." "Igen, az. És csak a tiéd." mondja Seven, majd az ikerpárhoz lép: "Azan... És Rebi. Holnap majd többet is mondok róluk." Seven ezzel begyújtja a jegyzetfüzeteket, majd végignézi, ahogy a gyerekek beállnak a regenerációs fülkébe. "Számítógép, környezeti világítást hatvan százalékkal csökkenteni." szól Seven, majd végignézve a gyerekeken, így folytatja: "Jó éjszakát." Azok sorban rácsatlakoznak a fülké rendszerire, és mikor minden elcsendesedik, Seven még hozzátézi: "Szép álmokat..." A no ezzel a kijárat felé veszi az irányt, majd a folyosóról még egyszer visszanéz a gondjaira bízott gyerekekre, míg a raktér biztonsági ajtaja be nem csukódik előtte.

136. Spirit Folk - A Szellemnép

Paris régimódi soforszemüvegben, hosszú szürke kabátban, maszatos arccal, ám határtalan lelkesedéssel száguldozik Fair Haven utcáin egy autóval, ami leginkább egy lovak nélküli, nyitott lovas kocsira emlékeztet. Mivel a lakók sem nagyon vannak a ló vontatta járműveknél gyorsabbhoz szokva, Paris szinte egyfolytában túlköl, és kiáltozik, hogy szétzavarja az útban ogyelgokat: "El az útból! ... Bocs...!" Miután Tom elhibázott egy jó fél tucatnyi birkát, meg a pásztorukat terelokutyástól, végül a piactéren felhalmozott hordók állítják meg. A dolognak többek között a szokás szerint a kocsmá környékén lézengő Seamus is szemtanúja, aki futva indul Paris felé: "Lett valami baja, Tommy fiú...?" "Ah..." legyint Paris bosszankodva, miközben lekászálódik a kocsiról, "Azt hiszem cikkben mentem ott, ahol cakkban kellett volna..." "Akko' tán maradnia kén' a lovas kocsinál. ... Bár azért ez is egy szépség." mondja Seamus, megismerlélve a kocsit, miközben Paris felveszi a földrol a kerékagyról leesett, vagy leszakadt bal első kereket. "Bizton jól bánik kenddel a világ, hogy megengedhet ilyent magának..." jegyzi meg Seamus nem minden hátsó szándék nélkül. "Ah... Csak élvezem az örökségemet." "Ó, szóval pénzhez jutott, ugyi? ... Hát ki hótt meg?" "Ahm... A nagyapám, anyai ágon. ... Arisztokrata volt, Isten nyugosztalja." "Biztos remek ember lehetett..." mondja Seamus keresztet vetve, "Innék egyet az emlékre... Ha vón' egy schillingem, amiből..." Paris egy pillanatig Seamus kinyújtott tenyerére mered, majd felnevet, és pár pénzérmét halászik elő a zsebéből: "Tessék... Meghívom." "Három kör kéne a tisztességes munkáho', Tommy fiú." veszi szemügyre Seamus a kapott pénz mennyiségét, "És e' meg még kétfőre se elég." Tom elképedve bámul a határozott ferengi vonásokat felmutató hologramra, majd a markába csapja az összes apróját: "Tessék... Összesen ennyim van." "Kend nagylelku ember...! Velem jön Sullivanhez?" "Ah, bár mehetnék. De az O'Dell kastély felé tartottam épp." Seamus erre felsandít a város fölötti hegyre, majd visszalépve Paris mellé, így szól: "Jön az este... És azt mondják, miko' lemegy a nap, a tündérmép királynője újra elfoglalja a kastélyt." Paris ezen töpreng pár pillanatig, majd elszántan így szól: "Ahm... Majd átadom neki az üdvözlését." "Aztán ne mondja, hogy nem szó'tam..." mondja Seamus elvigyorodva, majd fürgén a kocsmá felé vesz az irányt. Paris körülnéz, majd mikor úgy ítéli meg, éppen senki sem figyel rá, így szól: "Számítógép, tönkrement kereket kicserélni." Seamusnak azonban a jelek szerint jó füle van, ugyanis ennek hallatán visszafordul, így jól láthatja, ahogy a kocsi megemelkedik, a leszakadt kerék eltunik, majd egy új 'no ki' helyette a bal első tengelyből. "Uram irlgalmazz...!" fohászkodik Seamus, gyorsan keresztet vetve.

Seamus, miután ledöntötte a jó pohár sört, körülnéz a Sullivan kocsmájában az asztala körül állókon, és így szól: "Aszitem meghalok a félelemtől..." "Seamus, tudjuk, hogy te nem remekelsz, ha úgy kell elmondani a dolgokat, ahogy voltak..." jegyzi meg Sullivan, mire Seamus vigyorogva néz körül: "Elismerem, néha, adok ezt-azt a meséhez, hogy izgalmasabb legyen... De Isten a tanúm, láttam, hogy Tom Paris nem természetes erőkkel javította meg azt a kereket!" "Tommy fiú, aki Istentelen praktikákat használ..." mondja Sullivan rosszállóan, "Legközelebb tán azt mondd nekem, hogy te magad fizetsz azért, amit megiszol." Erre aztán kitör a nevetés, mire Seamus sértetten néz körül: "Gúnyoljátok, ha teccik, de az O'Dell kastélyho' ment... Épp egy órával sötétedés előtt!" "Jaj, hagy má' abba, Seamus." mondja egy jól öltözött férfi, "Hát egy nap nem múlhat úgy, hogy ne csinálná' szamarat magadbó'?" "Az a Tom Paris fura alak. Úgy jön-megy a városba', mintha ő építette volna az egészet." mondja egy idősebb férfi. "Úgy van!" néz rá Seamus, "És hova megyen..." "Ó, hamis fickó az... De az összes barátja is." "Katie O'Clairrol beszélsz, úgyhogy vigyázz a szádra!" néz Sullivan szúrósan a beszélőre. "Ó... Tudod te, mit mondanak, Sullivan...? Madarat tolláról..." "Meg mondják azt is, hogy a babonáság a bolondok vallása." vág vissza a csapos, mire elismerő hangok hallatszanak mindenfelől. "Keel Mannen, 1846." mondja Seamus. "Micsoda...?" néz rá Sullivan. "Az öreg Patsy, lent County Mae-ben, mesélt a Szellemnépről, akik negyvenhatba' bementek Keel Mannenbe." "Keel Mannen..." mondja Sullivan, majd mikor Seamus rábólint, a jól öltözött férfira

pillant: "Hallott róla valaha is, Doki?" "Ó, most eloször..." sóhajt fel az. "Ah... Nem találjátok meg a térképeken. Mán nem..." vet baljós pillantást a többiekre a Seamust védelmébe vett idosebb férfi. "Nem sokkal másabb város vót, mint Fair Haven." kezd bele a történetbe Seamus, "Addig, míg az a csapat idegen meg nem gyött. A városiak tárt karokkal fogadták oket... Hiszen egy idegen egy olyan barát, akivel még nem találkoztá'. ... De hamar megbánták a vendégszeretetet..." "A tehenek teje elapadt... A krumpli kirohadt a fodbül." "Aztán az emberek kezdtek eltűnedezni..." bólogat Seamus. "Menjen már...!" szól a Dokinak nevezett férfi. "Így igaz!" jelenti ki Seamus. "Mi történt velük?" kérdezi Sullivan. "Elvitték oket... A túlvilágra!" mondja az idosebb férfi. "Mikor eljött a tél... És az éjszakák meghosszabbodtak... Az egész város... E'tunt. ... Minden ház, minden ember, puff... Semmivé vált. Sose látták többet..." "Azt akarod mondani, hogy Fair Haven meg ugyanúgy fog járni, mint Keel Mannen? Csak azért, mert van pár új nép a városba?" kérdezi a doki. "Azt akarom mondani, tartsuk csak rajt' a szemünket Tom Parison, meg a pajtásán... Azt a maga finom hölgyét mán nem is említve..." sandít Seamus Sullivanre. "Szóval Katie most meg mán valami goblin, mi?" kérdezi az. "Hát téged biza elvarázsolt." vág vissza Seamus. "Hát, ha engem kérdeztek..." mondaná az idosebb férfi, ám az ajtónyílás hangjára elhallgat, és a többiekkel együtt a bejárat felé fordul, ahol ki más állna, mint pont Janeway. "Katie..." mondja az öreg. "Zavarok?" kérdezi Janeway, mire Sullivan otthagya a többieket, odasiet hozzá: "Ah, csak Seamus fújja megint' a régi nótát. ... Örülök, hogy látom. Mi lesz?" "A szokásosat kérném." mondja Janeway, miközben Sullivan vele tart a csapszékhez. "Akkor egy csésze tea, máris adom. ... Aztán fogott-e gyereket a városba jövet, Katie?" kérdezi Sullivan, közben gúnyos pillantást vetve Seamusra. "Mit...?!" kérdezi Janeway meglepetten. "Semmi. ... Hiányzott a mosolya. Mire adta magát mostanság?" "Semmi igazán izgalmasat. Csak segitettem a nagybácsimnak a gazdaságban. ... Nem állnak már olyan jól, mint régen. Bár van egy kecskéjük, ami asztal alá beszélne Massie Donaghan beszélő disznáját." "Legközelebb be kéne hoznia a kocsmába... Rendeznénk egy vitát." javasolja Sullivan vidáman. "Gondom lesz rá. ... Úgy hallottam, nyílt egy öt pennys mozi Deline-ben... Eszembe jutott, milyen jó lenne elmenni egy előadásra..." "Ügyelnem kell a kocsmára. Bár tudatta volna, hogy jön. Megszerveztem volna ezt-azt." "Semmi baj. Mehetünk máskor is." "Nem... Úgy értem, ha már itt van, kár volna, ha el is menne rögvést." "Hát... Éppen maradásra lehetne bírni..." mondja erre Janeway ártatlan arccal, mire Sullivan lenyúl a csapszék mögé, "Ha volna kedve egy játszma..." Sullivan vigyorogva mutatja fel a kezében tartott fakarikákat, mire Janeway elmosolyodik: "Karikához... Gyerünk!"

"Számítógép, egy tucat nagy szirmú liliomot." utasítja a Fair Haven-jelmezben levo Kim az étkezo egyik replikátorát, majd elégedett mosollyal veszi ki a virágokat a nyílásból. "Jól gondolom, hogy ez nem az ebéd?" kérdezi a Harry mellett megálló Paris faarccal, mire Kim egy pillanatra bosszús grimaszt vág, majd egy jobbra semleges válasszal vág vissza: "Már ettem." "Aha. ... Kinek lesz?" "Egy barátnak." "Ah... És az a barát... Nem véletlenül egy kedves ír lányka, esetleg?" "Nem kéne neked a hídra menni...?!" próbál Kim eltunni a kijárat irányába, de Kim a karjánál fogva visszatartja: "Jobb, ha vigyázol, mit csinálsz, Harry. Ezek a vidéki lányok nem olyan egyszerűek ám, mint hinnéd. Az a Maggie O'Halloran kicsit többnek bizonyulhat, mint amivel elbírnál..." Torres, aki a tálalópultnál álldogál, a jelek szerint hallotta Paris szavait, ugyanis futólag a páros felé pillant. "Jól hallottam valami közlekedési balesetrol..."? kérdezi Kim vigyorogva. "Ah, az a kuplung hibája volt, nem az enyém." jelenti ki Tom. "Ha engem kérdezel, az az egész program egy nagy, bekövetkezésre váró baleset." mondja Torres, csatlakozva a beszélgetekkhöz, "Folyamatosan futtatod a Fair Havent, csak tegnap is három holoemittert kellett kicserélnem." "Ma reggel futtattam le egy teljes ellenorzést, minden rendben van." mondja Paris. "Ha te mondod." füstölög Torres, "De... Mikor a csendes tengerparti kisvárosod elkezd depolarizálódni... Ne gyere nekem könyörögni." Kim, aki a szemben álló felek között rekedt, és egyre kevésbé tetszik neki a demarkációs vonal szerepe, oldalra pillant elobb Torres, majd Paris felé, végül így szól: "Ha megbocsátotok... Elkésem egy holdfényes sétáról." "Biztos, hogy nem kell egy sofor...?" szól utána Paris, mire Kim rávigyorog: "Aki úgy vezet, mint te..." Miután Kim távozott, Paris B'Elanna felé fordulva így szól: "Azt hiszem, már tudom is, mi

tenné a találkáját... Csak egy kicsit érdekesebbé..." "Csak..." kezdi Torres, dühösen csóválva a fejét, végül így folytatja, "Ne égess ki több holoemittert!" B'Elanna ezzel elvonul, Paris pedig szemmel láthatóan már előre élvezzi a Kim ellen tervezett merényletet.

Az éjszakába burkolózott Fair Haven gázlámpák által megvilágított utcáin Paris lopakodik kapualjtól kapualjig, igyekeztén egy kőszá árnyék benyomását keltetni. Arra nem figyel fel, hogy másik két, nála valamivel lomhább 'árnyék' is követi, méghozzá Seamus, és az az idosebb férfi, aki Sullivan kocsmájában a pártját fogta. "Mit keresünk mi itt kint, Seamus?" kérdezi az öreg, "A sötétben rejtőzve, mint aki rosszban sántikál..." "Mi van, Milo, tán csak nem berezelté?" suttog hátra Seamus, miközben Parist figyeli, aki szorgalmasan lopakodik egy pár, nyilván Kim és O'Halloran nyomában. "És mi van, ha igazad lesz? Mi van, ha ez a Tom Paris valami démon...? És ha elkap, rontást tesz ránk?" "Akko' ne jártasd tovább a szád, mer' úgy biztos elkap! ... Gyerünk, Milo, elmennek!"

Harry és Maggie, mit sem tudva többtagú díszkíséretükről, beszélgetve érnek ki a piactérre. "Biztos magányos dolog lehet kint a tengeren, hogy csak a csillagok vezetnek..." mondja épp a nő. "Néha. Az éjszakai ügyeletben... Mikor ropog a hajótest, és a sötét víz addig terjed, ameddig a szem ellát... Úgy gondolhatod, te vagy az egyetlen ember a világon." "Talán el kéne gondolkodnod azon, hogy megtelepedsz valahol a szárazföldön." mondja Maggie, majd megáll, és szembefordul Kimmel. "Hát... Hidd el, gondolkodom is. Olyan gyakran, ahányszor rád is gondolok." "Kérdezhetek valamit, Harry?" "Persze." "Szeretné megfogni a kezem?" "Ha megígéred, hogy te is fogod az enyémet..." Paris, aki közben egy szénásszekér mögött alakított ki orhelyet, a szemét forgatva sóhajt fel, miközben megtörténik a kézfogás, és a pár tovább indul. Tom erre elhúzza egy kéziterminált a kabátzsebéből, és pötyögtetni kezd rajta.

"Nézd... Van valami masinéria a kezében..." mondja Milo izgatottan, "Talán mégse jól csináljuk ezt... Inkább vissza kéne mennünk, és elmondani Mulligan atyának az egészet, ahogy volt." "Úgyse hinne, ha a természetfölöttirol papolnánk neki... Bah..." "Ha megtöltöd az adománygyujto perselyét, meghallgat o mindent." mondja erre Milo.

"Én azt hittem, Rae Hewinnek ígérték..." mondja ekkor éppen Kim Maggie-nek, miközben megint megtorpannak. "Már nem... Kérdezhetek még valamit, Harry?" "Csak tessék..." "Szeretnél megcsókolni?" "Ez most beugratós kérdés..."? kérdezi Kim, ezzel lassan elorehajol.

Paris kéziterminálja még utoljára feltrillázik, ahogy Tom befejezi rajta a programmodosítást, Kimet pedig kellemetlen meglepetés éri.

Ott ugyanis, ahol az imént még Maggie O'Halloran szája volt, most egy tehén nedves orra található, természetesen magában a tehénben folytatódva. A derék szarvasmarhára nincs nagy hatással Kim csókja, nyugodtan kéroddzik tovább, Harry viszont legalább egy métert ugrik hátra, mikor rájön, hogy valami nincs rendben.

"Istennek szent anyja!" kiált fel Milo, surun vetve a kereszteteket egymás után, miközben a szénásszekér mögött rejtőzo Paris fékezhetetlenül röhögni kezd. "Tom...?!" kiált fel Kim az ismeros hang hallatán, mire Paris elobújjik a fedezékéből, és megindul felé, Seamus és Milo pedig kihasználva a lehetoséget, gyorsan elfoglalják Paris korábbi rejtekhelyét. "Nincs valami jobb dolgod...?!" "Anyám, hogy elcsavartad a fejét...!" mondja Paris, még mindig fel-felnevetve. "Ha-ha, nagyon vicces." morogja Harry, "El is taposhatott volna!" "Nyugi, a biztonsági rendszer be van kapcsolva, nincs miért aggódn." "Szegény Maggie..." néz össze Milo és Seamus a szénásszekér mögött. "Jól van, kiszórakoztad magad, most már változtasd vissza!" követeli Kim, ám mielőtt Paris nekiláthatna, megszólal az interkom hangjelzése, majd Chakotay hangja: "Chakotay hívja Parist és Kimet: jelentkezzenek a hídon." "Megyünk." nyugtázza az üzenetet Paris, majd nevetgélve elindul az egyik utcán. "Hé...! És Maggie-vel mi lesz?!" kiabál utána Kim. "Ah, jól el lesz itt. Hadd kéroddzön." Kim bosszús arccal csóválja meg a fejét, végül sajnálkozva még egyszer szemügyre veszi a tehenet, majd Paris után indul. "Láttad...?" fordul Seamus Milo felé elhulve. "Szegény... elvarázsolták..." kapja a szája elé a kezét Milo.

"Ámen." mondják a Fair Haven kicsiny templomában összegyűltek, majd a Doktor hangja hallatszik: "Foglaltok helyet." A Doktor felkapaszkodik a szószékre, és belekezd a prédikációba: "Nem rég hallottam egy mesét két földművesről... Akiknek neve maradék titok... A ceremónia kedvéért. ... Úgy látszott, az egyik eltörte a másik ekéjét, és nem akarta megjavíttatni. Szerinte ez Isten akaratából történt... A másik földműves szerint meg egy takarítatlan öntözőárok miatt. ... Azt hiszitek talán, a vitájuk véget is ért ezzel? ... Persze, hogy nem. Csak folytatták, egyre hevesebben. Hiszen egy rossz cselekedet másikat érdemel válaszul, igaz?" A felekezet duruzsolni kezd, a Doktor pedig lesújt a szószék korlátjára: "Nem! ... Mit felejtettek el azok a bunös lelkek? Hogy szomszédok." "Imádja a saját hangját hallani..." sítja oda egy nő a férjének. "Mint mindannyian. Férfi és nő... Anya és gyermek... Hús és vér, vagy fotonok és eroterek... Azt mondják..." "Vagy nem is... Inkább túl sokat ivott a miseborból." módosít a véleményén az iménti nő. "...És közösségként ez jelent mindent! Ez a világunk, és mi a része vagyunk ennek. Ahogy egy ág része a fának. Láttatok már... Ágakat, leveleket tépkedni le egymásról?! ... Nem! Láttatok már gyökeret, ami elveszi a vizet a fatörzstől? ... Nem!!! Láttatok..." A Doktorban benn reked a szó, mikor a bejárat felől tehénbogés, patakopogás, valamint Seamus és Milo hangja hallatszik: "Nyugalom, Maggie... Csak nyugodtan..." Az egybegyűltek meglepetten fordulnak a furcsa trió felé, a Doktor pedig megkérdi: "Tán rossz helyen fordultak be a tehénistálló felé..." "Szó se sincsen róla, atyám..." mondja Seamus, "Szörnyű dolog történt." "És micsoda...?" kérdezi a Doktor bosszúsán. "Ez itt Maggie O'Halloran..." mondja Milo, "A szellemek tehénre változtatták." "Maggie O'Hallorant megette egy tehén...?" kérdezi az a nő, aki a példabeszéd alatt a férjének sugdosott. "Látták is a szellemeket?" kérdezi a Doktor gyanakodva. "De még hogy láttuk... Tom Paris, és Harry Kim!" jelenti ki Seamus. A Doktor erre a száját elhúzva sóhajt fel, majd így szól: "Nem szívesen okozok csalódást... De ez inkább úgy hangzik, mintha egy vaskos tréfa áldozatai lennének. Tom Paris közismert csirkefogó." "Óóó... Ez istentelen praktika volt, úgy éljek...!" mondja Milo, "A saját szemünkkel láttuk." "Mikor történt ez az állítólagos átalakulás?" "Tegnap éjjel." feleli Seamus. "Akkor hát meg is oldódott." jelenti ki a Doktor, leereszkedve a szószékről, "Ez semmiképp sem lehet Maggie O'Halloran. Maggie-t láttam ma reggel a templomba jövet. Ott volt a kordéjánál, a virágait rendezgette. És ott van nyilván most is. ... Nos, azt hiszem, ennyi izgalom elég egy délelőttre. ... A misének vége, menjetek békével. ... Ahm... A tehenet hagyják itt." Milo és Seamus meglepett pillantást vetnek a Doktorra, majd a többiekkel együtt kifelé indulnak: "Ahm... Jól van, atyám... Bocsánat, Maggie..."

A piactéren, a magában árválkodó virágáros kordé mellett egyszer csak megjelenik Maggie O'Halloran, a programját nyilván a Doktor állította helyre. Egy pillanattal később befut Seamus és Milo: "Maggie...!" "Nahát, jó reggelt, fiúk." fordul feléjük a lány, aki fölött a jelek szerint nem múlt el nyomtalanul az átlényegülés, kissé kimerültnek látszik, így Seamus és Milo gyorsan közrefogják, és egy közeli padhoz kísérik. "Minden rendbe?" kérdezi Seamus, "Kicsit rossz borbe' van ma reggel..." "Hát, el kell ismernem, nem vagyok egészen önmagam..." "Oh...?" néz rá Milo. "Hát... Ez nagyon furcsán fog hangzani... De úgy érzem, mintha most ébredtem volna a legfurcsább álmomból... Pedig arra se emlékszem, hogy aludni mentem volna." "Igaza van, tényleg különöse' hangzik..." ért egyet Milo. "Emlékszik valamire a múlt éjszakáról...?" kérdezi Seamus. "Hát... Sétálni voltam Harry Kimmel. Beszélgettünk az Oaks and Lamb-ben aztán... Meg már útnak is indultunk, mire észrevettem." "Mit csináltak séta közben?" érdeklődik Milo hevesen, mire Maggie sértetten pillant rá: "Beszélgettünk...! Hát mit gondol, miféle lány vagyok én?" "Jaj, Maggie, nem mon'tunk mi ennél többet..." nyugtatgatja Seamus. "Nem...!" csóválja a fejét Milo. "Eszébe jut még bármi más az estéve' kapcsolatba'?" kérdezi Seamus. "Történt valami... Ehm, szokatlan? Akármilyen?" teszi hozzá Milo. "Nem emlékszem." "Hát... Akko' mondjon valamit az álmáról." kéri Seamus. "Ah... Nagyon kellemetlen volt. Úgy járkáltam a városban, hogy nem volt rajtam semmi, csak egy kolomp a nyakamban. Aztán végül a templomba keveredtem. Mindenki rám bámult! Maga is ott volt, Seamus... És maga is, Milo! ... Aztán a következő, amit tudok, hogy a virágaimat rendezgetem, épp mikor maguk, fiúk, felbukkantak." A két férfi jelentőségteljesen összenéz, majd Seamus így szól: "Hát... Ez aztán a történet, Maggie." "Bedobhatnánk egyet...?" kérdezi Milo, fejével a kocsma felé

intve. "Talán csak épp az íze kedvéért..." ingatja a fejét Seamus, de azért meglehetősen lendülettel távoznak mindketten, természetesen Sullivan kocsmája irányába.

Ám a jelek szerint végül nem csak ok kötöttek ki Sullivannál, mert rajtuk kívül egy egész kis tömeg ácsorog a csapszéknél, többek között Maggie is ott van. Épp Milo viszi a szót: "Szóval, mon'tam az ifjú Harrynek, hogy én nem vagyok az esos idő, meg a szürke ég embere... Amint a szavak e'hagyták a számat, o a szellemekhez fordult könyörgéssel. És egy másodperccel később... Egy felho se vót az égen." "Én egyszer a Hick tanyánál jártam a kis Maryvel..." veszi át a szót a Milo mellett álló no, "A kút közelibe' játszott... Valahogy felbukott, és beleesett. Úgy megijedtem, azt se tudtam, mit csináljak... Úgyhogy átszaladtam Colbyékhoz, segítségér'. Csakhogy... Mire visszaértünk... Ott volt Mary, és Katie O'Clair-el beszélgetett. Egy karcolás se volt rajta. ... Katie azt mondta, biztos tévedtem, miko' láttam a kútba esni... De nem volt abba semmi tévedés." "Én is láttam valami furcsát." szól ez után egy másik no, valamivel távolabbról, "Csak nem tudtam, mondjak-e bármit is, mer' még bolondnak néznek. De aztán, hogy meghallgattam ma a maguk történeteit... Azt hiszem, joguk van tudni róla." "Nos...? Folytassa!" mondja Milo türelmetlenül. "Múlt vasárnap. A prédikáció után... Láttam, ahogy Mulligan atya csak úgy semmivé válik." "Hát o is közülük való... Mulligan atya, Tommy fiú, Katie, meg a többiek..." mondja Milo, miközben Seamus egyetérten bólogat mellette, "A Szellemnép!" "És az a Neelix, akié az Oaks and Lamb?" kérdezi Maggie, "Ha o nem pont olyan, mint egy leprechaun, akkor nem tudom, ki olyan." "Biztos mind ott van fent az O'Dell kastélyba', és ellenünk szövetkeznek..." mondja Seamus, miközben Sullivan, akinek eddig színét se lehetett látni, elokerül, és a csapszék mögé belépve vádlón néz rá: "Na... Most már elég! ... Azt nem tagadhatom, hogy volt pár szokatlan történés... De hát mit javasolnak? Uzzük ki Katie-t, meg a barátainkat a városból? ... Vagy talán mindjárt állítsuk oket a puskások elé! Ezt akarják?! ... Ezek az emberek a szomszédaink voltak, a barátainkká lettek. Ezt ne felejtjük el." "Csak nem u'hetünk itt ölbe tett kézzel, míg elfoglalják Fair Havent!" jelenti ki Seamus. "Nem azt mondtam, hogy ne csináljunk semmit. De csináljuk úgy, ahogy a civilizált emberek." "Mit javasol?" kérdezi Milo gúnyosan, "Üljünk le egy tea mellett, és beszéljünk meg velük?" A többség a jelek szerint Milo véleményét osztja, Sullivan pedig dühösen fújva veszi szemügyre a társaságot.

Sullivan egyedül üldögél a kocsmában, az egyik asztalnál, ami meg van terítve, valószínűleg aznap este. A bejárati ajtó nyílására arrafelé fordul, majd a belépo Janewayt látva feláll, és így szól: "Csinosabb, mint valaha, Katie..." "Köszönöm." mondja Janeway, miközben odamegy az asztalhoz. Sullivan átad neki egy csomagot: "Bontsa ki..." Janeway kicsomagolja az ajándékot, ami egy könyvnek bizonyul, és leülve a Sullivan által felkínált székre, elolvassa a könyv gerincén látható címet: "A Tündérkirálynő, írta Edmund Spencer. ... Köszönöm, Michael." "Ez az angol irodalom leghosszabb költeménye, és ebben használnak eloször kilenc soros stanzákat." "Még ma este elkezdem olvasni, szeretem a költészetet." mondja Janeway, belelapozva a könyvbe. "Tényleg? Ezt nem tudtam..." mondja Sullivan, aki közben leült az asztal másik oldalára, majd egy nagy sóhajt követően folytatja: "Úgy érzem, sok dolog van, amit nem tudok magáról." Janeway erre kérden pillant Sullivanre, aki folytatja: "Azt akartam, hogy tudja, szóbeszédnek keringenek önrol meg a barátairól. ... Különös dolgok történnek a város körül. És az emberek magukat hibáztatják." "Miféle különös dolgok?" kérdezi Janeway aggodalmas arccal. "Az emberek szentségtelen praktikákat használnak... Eltunnek a semmiben. ... Megváltoztatják az időjárást." "Elofordulhat, hogy ennek van valami köze az olvasmányválasztásához?" pillant le Janeway a kezében tartott könyvre. "Ami azt illeti..." bólint Sullivan. "Ne folytassa. Azt mondják, én vagyok a Tündérkirálynő." "Hogy osztinte legyek, felolem akár az Ördögnek magának is kikiálthatják, engem nem érdekelne." Janeway erre udvariasan felkuncog, és a könyvet félretéve így szól: "Ezt majd próbálok nem személyeskedésnek venni..." "Én is sajnálom, hogy ez a helyzet... De én sem tudom, ki maga." "Hogy érti...?" "Hazudott nekem, Katie. Utánakérdeztem pár dolognak a Clair megyei barátaimnál. Úgy látszik, ott senki sem hallott magáról." "Nagy megye az." jegyzi meg Janeway. "Nekem pedig sok a barátom. ... Azóta kerüli a témát, hogy eloször találkoztunk. És én ostoba mód nem láttam. ... Hova megy, mikor

elmegy innen? Voltak alkalmak, mikor beszélni akartam magával... A napomról, a könyvről, amit olvastam... Vagy csak üdvözölni..." Janeway lehorgasztott fejjel hallgatja Sullivan szavait, egyelőre nem tud mit mondani. "De nem tehettem. ... Mert nem tudtam, hol találhatnám... Mit rejteget, Katie?" "El kell ismernem, félrevezettem önt néhány dologban. ... De soha semmi igazán fontosban. És nem hazudtam, mikor azt mondtam, maga fontos nekem." "Bár el tudnám ezt hinni." mondja Michael keserűen. "Elhiheti. Nem akartam félrevezetni. De a körülmények miatt nem volt más lehetőségem." "Miféle körülmények?" "Michael... Vannak dolgok velem kapcsolatban, amiket talán nem volna képes megérteni." "Tegyen velem próbát..." Janeway zavartan fordul a kandallóban lobogó tűz felé, Sullivan viszont tovább próbálkozik: "Ki maga, Katie? Honnan való igazából? ... Az igazat..." Janeway feláll az asztaltól, tesz egy lépést Sullivan felé, fájdalmas arccal szemügyre veszi, majd így szól: "Számítógép, programot befejezni!" A holodeck néhány pillanat alatt kiürül, Janeway pedig halk sóhajjal néz körül a bonyolult szerkezetű fémhálózattal burkolt falú helyiségben.

"Honnan tudta?" kérdezi a programhoz tartozó öltözetet viselő Janeway Parist, miközben a Voyager egyik folyosóján sietnek valahová, "Ezek olyan kérdések, amiket holodeck-karakternek nem szabadna feltennie. Mit csinált pontosan azzal a programmal?" "Hát... Csak hozzáadtam pár apróságot, hogy valósághebbek legyenek a karakterek, de semmi különös." "Hát, valami félresikerült. Fair Haven lakói többé már nem egyszerű vidéki népek." jelenti ki Janeway, miközben megérkeznek a céljukhoz, a gépházba. "Jelentést." szól oda a kapitány az egyik oldalsó konzolsor fölött görnyedő Torresnek és Kimnek. "Úgy látszik, kifogytunk a szerencséből." mondja B'Elanna. "Ez az első alkalom, hogy folyamatosan próbáltunk futtatni egy holodeck-programot. Szerencse, hogy eddig bírta." szól Kim. "A karakterállományok tele vannak sérült szubrutinokkal." húzza el a száját Torres. "Ennyit a nyitott kapuk rendszeréről..." morogja Paris. "Állítsák le." határoz Janeway, "És javítsák ki a károsodott rendszereket." Torres és Kim munkához látnak, Paris a hátuk mögött állva figyelőket, Janeway pedig a kijárat felé veszi az irányt.

"Én úgy emlékszem..." mondja Kim, aki valamivel később Parissal együtt az egyik holodeckben, a belső konzolnál dolgozik, "Addig minden rendben volt, míg valaki... Nem kezdte tehené változtatni az embereket." "Hehe..." vigyorog Paris Harryra kényszeredetten, majd így szól: "Számítógép, megjeleníteni a Michael Sullivan-karaktert." Sullivan pár lépéssel odébb, hosszas villódzás után megjelenik, ám nem felfüggesztett működéssel, minek láttán Kim figyelmeztetően így szól: "Tom...!" "Hol vagyok? Hol van Katie?" nézelődik Sullivan zavartan. "Nem szabadna tudatában lennie, hogy itt van..." néz össze Paris Kimmel. "Megtaláltam a sérült szubrutinokat." mondja Kim, sietősen dolgozva. "Azt kérdeztem, hol az ördögben vagyok?!" mondja Sullivan, dühösen járkálni kezdve. "Minden rendben, Michael... Nyugalom." csillapítja Paris. "Mi ez a hely?!" "Próbáljon megnyugodni..." "Ha valaki nem mondja meg, hol vagyok, átrendezek pár fizimiskát!" "Az észlelés-szuroi hibásan működnek." állapítja meg Kim. "Mit mondott? Mi az az észlelés-szuro?!" "Minden... Minden rendben. Segíteni próbálunk..." nyugtatgatja Paris tovább Sullivant. "Tessék..." mutat Kim a pult közepso részén lévő monitorra, az azon futó kiírásokra, "Ezt nézd meg. Ezek az algoritmusok, amik miatt nem foglalkozhatna bármivel, ami kívül van a programja paraméterein." "Üzemen kívül vannak...!" állapítja meg Paris. "Csak egy perc..." mondja Kim magabiztosan, miközben Sullivan lassan körbefordul a helyiségben. "Ennek működnie kell..." mondja Kim. "Hogy érzi magát, Michael?" kérdezi Paris a hologramot. "Soha jobban." mondja az elmosolyodva, "Harry, Liam kereste. Maga az egyetlen a környéken, aki legyőzte őt szkanderben. Visszavágót akar." "Mondja meg neki, hogy állom." szól Kim. "Átadom." bólint Sullivan, mire Kim és Paris vállon veregetik egymást: "Na, ez elég könnyű volt." "Igen, de sajnos úgy látszik, az összes többi karakternél is fennáll ez a hiba." állapítja meg Kim. "Jaj... Nehogy azt mondd, mindet sorra kell vennünk...!" mered rá Paris. "Ha újraindítjuk a programot, és a Sullivan kocsmájában lévő elsődleges vezérlő-hozzáférést használjuk, egy utasítással visszaállíthatjuk az összes észlelés-szurot." "Ah...!" bólint Paris elégedetten, majd Sullivan felé fordul: "Azt hiszem, majd később találkozunk." "Alig várom." bólint a hologram. "Számítógép, a Fair Haven programot folytatni az egyes holodeckben, és a

Michael Sullivan-karaktert visszairányítani a kocsmájába." rendelkezik Paris, mire Sullivan eltunik, egy pillanattal később pedig megjelenik a Fair Haven programban, a csapszék mögött. Pár pillanatig járkál, majd feldúltan kisiet az utcára. Egy fiú szalad arra éppen, akit Sullivan megállít: "Danny... Danny!" "Igen?" "Gyere ide." "Siess Fitzgerald dokihoz, mondd meg neki, hogy a templomnál várom. ... Menj, siess...!" Danny erre futásnak ered a piactéren át.

"Azt hittük, helyreállítottuk az észlelés-szuroit... Míg meg nem néztük alaposabban a szubrutinjait." magyarázza Paris Janewaynek a hídon Kim mellett a muveleti tiszt munkahelyénél, "Kiderült, hogy csak megjátszotta magát." "Hah... Sose becsülj alá egy ír hologramot..." állapítja meg Janeway vidáman. "Újra kell programoznunk Michaelt... És a többieket is." néz rá Kim. "Reméljük, nem osztotta meg a tapasztalatait túl sokkal közülük." morogja Janeway. "Megvan!" jelenti ki Kim, aki mindeközben egy trikorderen dolgozott szorgalmasan, "Ennek az újraszervező algoritmusnak elégnék kell lennie." "Sok szerencsét." indítja útnak Janeway a párost a lift felé, majd a fejét csóválva elindul vissza a helyére: "Mi az ördög járt a fejemben...?" "Egy apróbb meghibásodás." mondja a székében ücsörgő Chakotay. "Hát éppen ez a baj." jelenti ki Janeway, majd leül, és közelebb hajolva Chakotayhoz, folytatja: "Van egy fiúm, aki meghibásodott..." "Tom és Harry majd megjavítják." nyugtatja meg a parancsnok. "És ha nem sikerül nekik?" "Egy tanács, amit mindig maga adott nekem: mondjon igazat." "Nem szívesen mondom ezt, Michael..." mondja erre Janeway nagy átéléssel, "De én egy csillaghajó kapitány vagyok, maga meg egy háromszáz dekawattos holodeck-program. ... Nem menne." csóválja meg a fejét Janeway grimaszolva. "Ebben az esetben... Elo a kreativitással." mondja Chakotay mosolyogva, mire Janeway jobb szemöldökét vulcani módra megemelintve bámul rá pár pillanatig.

"Én nem vagyok babonás ember, doki..." mondja Sullivan halkán, a templomban mellette ülő Fitzgeraldnak, "De olyan dolgokat láttam, amiket nem tudok megmagyarázni." "Nem maga az egyetlen." mondja Fitzgerald, majd egy sóhajtás után folytatja, "Eloszor azt hittem, járvánnyal van dolgunk. De ez nem a láz." "Nem, nem az. Tegnap este Katie-vel beszélgettem, aztán hirtelen elvárásoltak, Isten tudja, hová." "Elvitték...? Hová?" "Talán a túlvilág volt, nem tudom. ... Tom Paris volt ott, meg az ifjú Harry." "Mit akartak magától?" "Nem tudom biztosan. Úgy beszéltek rólam, mintha ott se lettem volna. Fair Havenrol mondtak dolgokat. Hogy túl sokat tudunk róluk." "Ó, Uram..." emeli égne a tekintetét Fitzgerald. "És ez még nem minden. Valami olyasmirol beszéltek, hogy eljönnek a kocsmába ma este, hogy valahogy megváltoztassák a várost." "Mit jelent ez?" "Legyek átkozott, ha tudom." sóhajt fel Sullivan. "Hogy szabadult el?" "Tudja, mikor arról beszéltek, hogy túl sokat tudunk róluk... Arra gondoltam, ha úgy teszek, mintha olyan volnék, mint rendesen, talán elengednek. ... Elég az hozzá, hogy pontosan ez is történt." Fitzgerald egy darabig maga elé bámulva töpreng, majd így szól: "Kíváncsi volnék, így kezdődött-e Keel Mannenben is, negyvenhatban..." "Nem tudom, mit forgatnak a fejükben. De jobb, ha felkészülünk." jelenti ki Sullivan elszántan.

"Szerencsénk van." állapítja meg a Fair Haveni éj leszállta után a jelmezben levo Parissal a nyomában Sullivan bezárt kocsmájába érkező, szintén ide illo öltözetet viselő Kim, "Senki sincs itthon." A páros a csapszék melletti falszakaszhoz megy, ahol Paris kinyitja a fakazettás fal egyik szegmensét, Kim pedig trikordert, és egyéb eszközöket vesz elő a magával hozott, a környezethez illo szerszámos táskából, majd munkához látnak. Azt nem tudják, hogy az épület utcafronti ablakainak egyikén át az 'összeesküvők' egyike figyelni oket.

"Ha harcolunk ellenük... A megfelelő loszert kell használnunk." jelenti ki Seamus az összeesküvők fohadiszállásán, a templomban, majd egy vaskos könyvet tesz le az asztalra. Meglehetősen sokan vannak jelen, a legtöbbjük puskával felfegyverkezve. "Billy Ramsay adta ezt nekem, mielőtt elhunyt. ... O aztán tudott ezt-azt a tündérmágiáról... És hogy hogyan kell küzdeni ellene." magyarázza Seamus Sullivannek, "Mindent, amit tudott, ebből a könyvből tanulta." "Kétlem, hogy puszkákat is emlegetnének benne..." húzza el a száját Sullivan. "Meglepődne, mennyi mindent tud

egy golyó megállítani..." jelenti ki Milo. "Ez a része nem tetszik." csóválja a fejét Sullivan, "Fegyverek, Seamus!" "Normál körülmények között egyetértenelek veled, Michael." mondja Fitzgerald doki, "De ezek most nem normális körülmények." "Talán azt akarja mondani, legyünk civilizáltak?" kérdezi Milo, "Mire ment azzal eddig? Hogy elvitték a túlvilágra, vagy hova...?" "Nem tudhatjuk, mit tartogat nekünk a Szellemnép." mutat rá Fitzgerald. "Hát ez az. Nem tudunk igazán semmirol semmit, igaz? ... Csak Milo játssza itt, hogy szent háború lett kihirdetve." morogja a kocsmá tulajdonosa. "Nyugalom, Sullivan. A puskák csak az utó'só lehetőség." jelenti ki Seamus, felvéve a könyvet az asztalról, "Mer' hogy vannak ráolvasásaink... Amik sokkal halálosabbak a Szellemnépre, mint bármi ember által kovácsolt fegyver! Így uzzuk vissza uket a saját királyságukba." Seamus Sullivan kezébe nyomja a könyvet, majd megfordul, és egy asztal felé mutat, ahol több no üldögél, valami munkába merülve, "És van veres kakukkfűvünk, ami nem hagyja nekik, hogy alakot váltsanak." "És ne felejtsd a korisbogyót." jegyzi meg Milo. "A korisbogyó, persze..." bólogat Seamus, "Az akadályozza meg, hogy használhassák a hata'mukat az ember ellen. ... Hetek óta járnak már köztünk, a barátainknak tetteve magukat. ... Hazudnak nekünk! Keverik a bajt... Mi jön legközelebb?!" A jelenlevok helyesloen kiáltozni kezdenek, Seamus pedig tovább uszítja oket: "Én azt mondom, nem állok tovább, nézve, ahogy rontást hoznak a városunkra! ... Nem nyughatunk, míg mindet e' nem uztük!" A no, aki a kocsmánál teljesített orszolgálatot, ekkor siet be a templomba: "Itt vannak! Tom Paris és Harry Kim, épp Sullivan kocsmájában!" "Ki tart vélem?" kiáltja Seamus, és a tömeg a vezetésével kizúdul a templomból. Csak ketten maradnak hátra, a még mindig a könyvet szorongató Sullivan, és Fitzgerald doki, akik aggódalmas arccal néznek össze.

Parisnak és Kimnek mozdulni sem nagyon van ideje, mikor a Seamus vezette csapat beront a kocsmába. Hálót dobna Kimékre, és vonszolni kezdik oket kifelé. "Seamus, hadd magyarázzuk meg...! Hibát követnek el!" próbálkozik Harry, eredménytelenül. "Az egyetlen hiba, amit e'követtünk, hogy beengedtük magukat Fair Havenbe." mondja Seamus, majd észrevéve a nyitva maradt vezérlopanel, felkiált: "Az meg mi?! ... Loj bele!" Milo felemeli a kezében tartott puskát, mire Kim kiabálni kezd: "Ne, várjanak! Az egy érzékeny szerkezet..." Ám Milo elsüti a fegyvert, a konzol pedig szikrákat hányva felrobban. "Figyelem! A holodeck-vezérlés és a biztonsági rendszer üzemen kívül." jelenti be a számítógép, kissé torz hangon. "Túlvilági hang!" kiáltja Seamus. "Vészhelyzeti áthidalás nem lehetséges." folytatja a számítógép, Milo pedig, Seamus intésére még egyszer belelo a konzolba. "Számítógép, programot felfüggeszteni!" kiáltja Paris, mire a szereplok egy része mozdulatlaná dermed, de korántsem mindegyik. "Ötvenkét százalékban végrehajtva." szól a számítógép, miközben a fogva tartóik megdermedésének köszönhetően Paris és Kim a kijárat felé menekülnek. "Megszöknek!" kiáltja Seamus, aki Miloval, és még pár másik karakterrel együtt aktív maradt, és mindannyian Parisék után vetik magukat.

Az üldözoverseny a piactéren át folytatódik, ahol Kim futás közben elkiáltja magát: "Számítógép, kijáratot!" A holodeck ajtaja egy pillanatra feldereng úgy jó öt lépéssel elottük, de szinte azonnal újra el is tunik, bizonytalan villódzás közepedte. Az üldözok egy másodperccel késobb beérik Parisékat, és körbefogva oket, a templom felé indulnak a foglyaikkal. "Ne... Engedjenek el...!" kiabálja Paris. "Örömmel elmagyaráznánk, de úgyse értenék..." mondja Kim. "Hibát követnek el!" fenyegetozik Tom de hiába, tovább terelik mindkettejüket.

"Puskalövés...?!" kérdezi Janeway összevont szemöldökkel a tanácssteremben. "Két lövés, egyenesen az elsodleges kezeloszervekbe." bólint a mellette álló Chakotay, "Nem tudjuk leállítani a programot, vagy visszakapcsolni a biztonsági rendszert." "Hol van most Tom és Harry?" kérdezi Janeway. "A Szent Móriában..." mondja Torres, majd vádlón a Doktor felé fordul: "Úgy tunik, néhány báránykája tartja oket fogva." A Doktor sértett arccal fordul el B'Elannától, és Neelix is Fair Haven lakóinak védelmére kel: "Nem hibáztathatjuk oket azért, mert félnek... Biztos azt gondolják, valami varázslók vagyunk." "Nos, most ránk is férne valami varázslat, mert nagyjából az az egyetlen módja, hogy visszkapjuk az embereinket..." mondja Chakotay. "Transzporter?" kérdezi Janeway. "Túl nagy a

fotonszórás, nem tudunk rájuk állni." "Be kellene hatolnunk a holodeckbe egy biztonsági osztaggal, és erővel kihozni őket." véli Seven. "Hadd emlékeztessenem, hogy a holo-karaktereknek szintén vannak fegyvereik." jegyzi meg Tuvok, a nore sandítva, "Egy fegyveres összetűzést kockáztatnánk." "Akkor egyszerűen húzzuk ki a dugót a konnektorból!" mondja Torres, "Szakítsuk meg a holorendszer energiaellátását." "Az eltüntetné a programot az adatbázisból..." mondja Neelix. "Pontosan." bólint oda neki B'Elanna. "Elveszítenénk Fair Havent, meg az összes ottani embert!" "Azok nem emberek. Hologramok." mondja Seven. "És nem eroszakra programozták őket. Nem hiszem, hogy bárkinek is ártanának." mondja Janeway. "Ebben nem lehet biztos..." fordul Torres a kapitány felé. "Pedig az vagyok. És szeretnék egy kevésbé drasztikus megoldást találni." "Már megbocsásson, kapitány... Michael programját újra lehet írni... Tomét és Harryét nem." szól Torres dühösen. "Egyszerre csak egy problémát, B'Elanna. Fair Haven lakói talán nem valódiak, de a mi érzéseink irányukban azok. Nem fogom elpusztítani ezeket a kapcsolatokat, ha tudunk találni más módot." mondja Janeway, a mondat végén határozottan Torres szemébe nézve, majd Tuvok felé fordulva folytatja, "Tehát... Ha Tomra És Harryre mintaosítót tudnánk helyezni, az elég volna, hogy átjussunk a zavaró tényezőkön?" "Úgy vélem." bólint a vulcani. "Remek. Akkor..." mondja Janeway, jelentőségelteljes pillantást vetve a Doktorra, mikor elhalad elotte, "Csak az kell, hogy valaki a közelükbe jusson. ... Doktor..." "Néhány ihletett szó a közelükbe juttathat." "Azt javaslom, használja a mobil emitterét. Az elszigeteli a rendszerhibáktól." mondja Seven. "Jó ötlet." bólint Janeway, majd Torreshez fordul: "Álljon készen a holorendszer energiaellátásának megszüntetésére arra az esetre, ha elszabadulnának a dolgok." "Igenis, kapitány." Janeway végül visszafordul a Doktorhoz: "Addig is... Azt hiszem, a nyája töredésre szorul." A hologram azonban nem tunik valami lelkesnek.

Kim és Paris egymásnak háttal egy-egy székhez kötözve ül a templom fohajójának közepén, és éppen egy fehér kört mázolnak köréjük a padlóra, miközben a körön kívül állók valószínűleg kakukkfüvet, és korisbogyót dobálnak rájuk nagy igyekezettel. Seamus latinul olvas fel az általa hozott könyvből, majd így folytatja: "A mennyben lakozó égi szentek ajkáról a sötétséggel szövetkezett lelke fülébe... Térjen vissza látszat-testetek a túlvilágra!" Azonban nem történik semmi, mire Seamus kissé idegesen megismétli: "Vissza a túlvilágra!" Paris és Kim megkönnyebbülten sóhajtanak fel, Seamus pedig zsörtölödni kezd: "Biztos van valami trükkje ezeknek a ráolvasásoknak..." Milo ekkor odaviszi neki a Kimtól elkobzott szerszámos táskát: "Ebbo' mit okoskodszi ki, Seamus?" Az kivesz egy jegyzetfüzetet a mindenféle holmi közül, és leereszkedik vele a szószékrol, ahol eddig állt. "Meg kéne mondanunk nekik az igazat." súgja oda Kim Parisnak. "Jó ötlet, Harry. Te akarod megmondani nekik, hogy csak hologramok, vagy mondjam meg én?" Seamus közben odament hozzájuk, és vádlón meredve Kimre, így szól: "Sullivan kocsmájában hagytuk az amulettes dobozt, ugyi? ... Szerintem ez az a talizmán, amivel Maggie-t elbuvólték! ... Talán nekünk meg őket kéne tehénné változtatni!" Erre helyeslo zúgolódás kezdődik, majd Paris így szól: "Nézzék, félreértés történt...! Mi nem a Szellemnép vagyunk." Milo erre gúnyosan felkuncog: "Eleget hallottunk már a hazugságaiból, Tommy fiam. ... Én azt mondom, lógassuk fel őket a lámpavasra a piactéren, hogy lássák, hogy bánnak manapság a Szellemnéppel!" "Elég legyen!" kiált fel Sullivan, majd átfurakodva a tömegben, vádlón Milora pillant: "Összekötöttétek őket, mint a sonkát, semmi szükség ostoba fenyegetőzésre!" "Vigyázz, kinek az oldalán vagy! Te se állsz ám gyanún felül!" "Ah, szóval bárkit melléjük kötöttök, hát errol van szó?!" Úgy ám, ha uket választod a saját néped helyett!" Ekkor kivágódik a templom kétszárnyú kapuja, és a reverendát viselő Doktor kiált be rajta: "Vétkesek!" Néma csend támad, a Doktor pedig beljebb lép, körbemutat a helyiségben, és így folytatja: "Vétkesek, egytől egyig! Van merszetek Isten házából börtönt csinálni?! ... Ezen a helyen embertársaink szeretetére fogadkozunk, nem a megbélyegzésükre." Milo ekkor jelentőségelteljes pillantást vet Seamusra, hiszen a Doktor nem tudja, hogy o is rajta van a gyanúsítottak listáján. "Mindannyitoknak szégyellnie kellene magát!" "Igazán lélekemelo, tisztelendo atyám, de attól tartok, ma este nem talál túl sok hallgatóra." mondja Seamus, miközben

Miloval együtt odasiet a Doktorhoz. "A maga kis eltunos mutatványa után mán nem." teszi hozzá Milo, mire a Doktor összevont szemöldökkel mered rá, "Mer' hogy Grace Taclan látta magát semmivé foszlani vasárnap." "Hát, én aszondom, ez kicsit istentelennek hangzik..." bólogat Seamus, miközben valaki hangos dörrenéssel becsukja az ajtót, "Összeszövetkezett velük, igaz? Kötözzétek a többihez!" "Hallgassák, mit beszélnek...!" mondja a Doktor, miközben odaterelik Paris és Kim mellé a körbe, majd egy szék is kerül, és kötél, "Hagyják, hogy a zavarodottság és félelem a hatalmába kerítse magukat." Mivel ezzel nem ér el eredményt, fennhangon így szól: "A Doktor hívja Janewayt...!" "Ez meg mi?" kérdezi Seamus, megtalálva a Doktornál a személyi mintaerosítókat. "A tuz és a kénko mintha nem válna be..." próbálkozik tovább a Doktor, remélve, hogy a kapitány veszi az adást. "Ide nézz, Seamus! Még egy talizmán!" mondja Milo, mikor felfedezi a Doktor reverendájának ujjá alá elrejtett mobil emittert. "Gyorsan, szedd le róla!" Milo lekapja az emittert a Doktor karjáról, mire az pár másodpercig villódzni kezd, míg a holodeck át nem veszi a megjelenítési funkcióit.

"Sugározza ki onnan." fordul Janeway Tuvok felé. "A programja leválasztódott a mobil emitterrol." csóválja a fejét a vulcani.

"És ezekkel mit akartak kezdeni?" kérdezi Seamus, felmutatva a mintaerosítókat. "Azok teszik lehetővé, hogy távozzunk." feleli Kim, "Csak... Tegyük fel őket a ruhánkra, és már itt sem vagyunk." "Szeretnék, hogy e'higgyük, igaz?" kérdezi Milo gúnyosan. "Valami nekem azt súgja, ezek szellem-amulettek... Magukra tesszük, és Isten tudja, milyen erot kapnak tulle!" Sullivan Milo és Seamus közé lép, és kiveszi Milo kezéből a mobil emittert, majd megszemlélve azt, így szól: "Ez nem amulett. Valami szerkezet." "És az miér' számít, úgyse mondják el róla az igazat, akármé'k legyen is." legyint Milo. "Dehogynem mondják el, de még hogy!" bólogat Seamus, belelapozva a vastag könyvbe, "Sok módon lehet leszedni egy tündér szárnyát. ... Transzba ejtjük őket. ... Add csak ide azt a kanalat..." Milo erre elohalászik a zsebéből egy láncon függő kanalat, és Seamus kezébe nyomja, aki a lánchnál fogva lengetni kezdi azt a Doktor előtt: "Tartsa a szemét az evoeszközön, atyám." A Doktor bosszúsán felsóhajt, majd tesz még egy erotlen kísérletet: "Remélem tudja, hogy ez istenkáromlás..." Seamus gúnyosan néz rá, a Doktor pedig kényszeredett vigyorral így szól: "Jaj, ez nevetséges...! Engem nem lehet hipnotizálni." A Doktor végül figyelni kezdi a kanalat, és ahogy a szemei ide-oda járnak, végül a feje is imbolyogni kezd.

"Nem tudom elszigetelni a Doktor programját." mondja a hídon, a két ülés közötti konzolon dolgozó Chakotay. "Beépült a Fair Haven mátrixába..." állapítja meg Janeway döbbenten, "Sebezhetővé vált!"

"Halljam azokat a szavakat! Hogy lehet visszauzni a Szellemnépet a túlvilágra?" "Nincs túlvilág... Csak a Voyager." mondja a Doktor vontatottan, mire Paris és Kim, legalábbis amennyire a kötelékeik lehetővé teszik, felé fordulnak. "Voyager...?" kérdezi Milo. "Föderációs csillaghajó, Intrepid osztály, nyilvántartási szám: NCC-74656." "Maguk valami hajórul jöttek?" kérdezi Sullivan. "Ühüm..." "Badarságokat beszél!" jeleni ki Seamus, leeresztve a kanalat. "Talán nem." mondja Sullivan, ezzel átlép Paris elé: "Ez a maguk hajója... Oda vittek engem?" "Ide nézzenek!" szól Seamus, aki közben megint tanulmányozni kezdte a könyvet, "Ha egy szellemet rá tudsz venni, hogy elárulja a valódi nevét, azzal ellenállóvá teszed magad a bubájaival szemben." "Mi a valódi neve?!" kérdezi Milo. "Még nem választottam magamnak." feleli a még mindig hipnózisban levo Doktor egykedvuen, mire Seamus a jelek szerint feladja, mert hangos puffanással csukja össze a könyvet. "Katie azon a hajón van, igaz?" hajol közelebb Sullivan Parishoz, "Mondja meg, hol találom, hogy a végére járhassak ennek!" "Sajnálom, Michael, ezt nem tehetem." "Akkor azt hiszem, nem a megfelelő embert kérdezem." mondja Sullivan, majd elszánt arccal átlép a Doktor elé: "Mondja meg, hogy jutok a Voyager-re." "Mit csinász, Sullivan?!" kérdezi Milo hitetlenkedve. "Aki átment a túlvilágra, még sose jött vissza!" szól Seamus. "Én igen." sandít rá Sullivan, majd újra megkérdi: "Hogy jutok oda?" A Doktor erre lenéz a férfi ökölbe szorított jobbára, amit Sullivan szétnyit, és megszemléli a benne rejtő mobil emittert.

"Kapitány, a mobil emittet bekapcsolták." jelenti Tuvok a hídon. "Mérje be a jelet." rendelkezik Janeway. Pár másodperc múlva felhangzik a sugárzást kísérő hangjelenség, Janeway pedig döbbenet bámolja a híd közepén állva kíváncsian nézelődo Sullivan. "Az egyik unokatestvérem járt Amerikában... O aztán látott fura dolgokat... De ilyet még o se...!" mondja Sullivan, egyszerre látszva megrettentnek, és dühösnek. "Nem Amerikában van..." mondja Janeway kissé vontatottan, valószínűleg még mindig a váratlan esemény hatása alatt állva, majd felállva folytatja: "Ez egy csillaghajó. A neve..." "Voyager." vágja rá Sullivan, "Tudom." "Visszairányítsam a holodeckbe?" kérdezi Tuvok. Janeway egy pillanatig gondolkodik. "Ne." mondja végül, majd hosszas hallgatás után Sullivan felé indul, "A nevem nem Katie O'Clair. Hanem Kathryn Janeway. ... Kathryn Janeway kapitány. ... Ezt nehéz lesz elmagyarázni. Talán a legjobb, ha egyszeruen megmutatom." "Maga látta a világot. Úgy tisztességes, ha nekem is van lehetőségem látni a magáét." "Kapitány...?!" áll fel Chakotay a székebol, de Janeway egy hosszú pillantással elcsendesíti, majd odabiccenve Sullivannek, elvonul a parancsnok előtt, a hologrammal a nyomában.

"Tehát... Ez tényleg egy csillaghajó." mondja Sullivan valamivel késobb, mikor Janeway oldalán a hajó egyik olyan folyosóján sétál, ami közvetlenül a burkolat mentén fut, így az ablakok során át kilátni a csillagokra, "De hogyan lehetséges ez?" "Olvasta az Idogépet, H. G. Wellstol?" "Azt mondja, visszautaztak az idoben?" "Bizonyos értelemben..." mondja Janeway, félrebíllentett fejfel elmosolyodva.

Valamivel odébb, immár a hajó belsejében járva találkoznak két, dolga után sieto legénységi taggal. Sullivan hitetlenkedve fordul utánuk: "Az Patrick Gibson, meg az unokatestvére, Frank! ... A Törpében dolgoznak. Az én ágamban lesznek szombat este a karikás-bajnokságon." "Sok ismeros arcot fog találni a Voyager-en." mondja Janeway, "Hónapok óta látogatunk már el a városukba." "Miért?" kérdezi Sullivan, mire Janeway karon fogja, és tovább vezeti a folyosón. "Felfedezok vagyunk." "Ah... Nem szabadul tolem ilyen könnyen... Janeway kapitány. Biztos sokkal érdekesebb felfedezni való helyek vannak, mint... Fair Haven." "Tud mondani egy olyan helyet, ahol inkább lenne?" "Azt hiszem... Akkor már csak egy kérdés marad. Hogy tervezték, meddig maradnak?" "Az attól függ." mondja Janeway rövid habozás után, "Ha még szívesen látnak..." "Az én ajtóm mindig nyitva van. ... De maga egy csillaghajó kapitánya, én meg csapos vagyok." "Csak az, hogy különböző világokból származunk... Nem jelenti, hogy nem törodhetünk egymással..." Ekkor megszólal az interkom hangjelzése, majd Tuvok hangja: "Tuvok hívja Janewayt." "Mondja." "A helyzet fokozódott. A városlakók elkezdtek... Aprófát felhalmozni három lámpaoszlop alatt a fotéren." Janeway szeme ettol egy pillanatra elkerekedik, majd mielőtt jelentoségteljes pillantást vetne Sullivanre, így szól: "Várjanak."

A jelek szerint Janeway a legközvetlenebb módját választja a kríziskezelésnek, ugyanis hamarosan megérkezik a templomba, Sullivannal a nyomában. "Állj! Vissza!" kiabál rájuk Milo, rájuk fogva egy duplacsövu vadászpuskát. "Te meg mit csinálsz...?!" kérdezi Fitzgerald rosszallóan. "Lehet, hogy az nem Michael Sullivan! Egy démon is fe'vehette az alakját!" "Én vagyok, Milo." lép elöbbre Sullivan, "Jártam azon a helyen, amit ok Voyager-nek neveznek, és magammal hoztam Katie-t." "Annak reményében jöttem, hogy békésem oldhatjuk meg a nézeteltéréseinket." mondja Janeway, közelebb lépve Milohoz. "Békésen? Gondolom, Keel Mannen lakóinak is ezt mondta." "Nekik semmi közük ahhoz, ami Keel Mannenben történt." jelenti ki Sullivan, felzárkózva Janeway mellé, "Mát ha az megtörtént egyáltalán..." "Igazán sajnáljuk, ami itt történt. Sosem akartunk megijeszteni senkit." mondja Janeway. "Seamus... Egy dologban igazad volt. Ok tényleg nagyon különböznek tolünk. De azért nem annyira, hogy ne lehetnének barátok." "És nem mi vagyunk a Szellemnép." veszi át a szót Janeway, "A technológiánk egy része talán varázslatnak tunhet. De biztosíthatok mindenkit, nem az." "Katie olyan dolgokat mutatott nekem, amelyek számunkra érthetetlenek. Vannak olyan gépeik, amiket én le sem tudnék írni... De nem akarják ellenünk fordítani oket. ... Sot, épp ellenkezőleg. Milo..." néz Sullivan az idos férfira, "Azt mondtad, nem szereted az esot. Az ifjú

Harry Kim pedig eluzte. ... Edith maga mondta, hogy Katie O'Clair kimentette a lányát a kútból. ... Ezek pedig nem szellemek, és rontástevok cselekedetei." "De hát Maggie-t tehénne vá'toztatták!" mutat Seamus a lányra. "Az... Nem fordul elo többé." ígéri Paris bunbánó arccal, "Esküszöm." "Tessék, látjátok? A szavát adta. És ha már egy ember szavában sem tudunk bízni itt Fair Havenben, akkor miben tudunk?" mondja Sullivan. "Ha akarják... Elmegyünk, és sosem zaklatjuk többé magukat." mondja Janeway, majd szembefordulva Sullivannal, elmosolyodva teszi hozzá: "De jobban szeretnénk valahogy élon tartani a barátságunkat." Janeway leveszi a mobil emittert a kocsmáros karjáról, és visszarakja a Doktorra, aki ettol stabilizálódik, és kérdon mered Janewayre: "Kapitány...?" Janeway odapisszeg neki, majd visszafordul Sullivan felé, aki a többiekre nézve így szól: "Én magam szeretném, ha Harry és Tom ide járnának... Szeretném, ha maradna Neelix párolt káposztája az Oaks and Lamb-ben... Szeretnék még sétálni Katie-vel. ... Ne fordítsunk hátat ezeknek a jó embereknek. Ha megteesszük, csak magunkat büntetjük vele. ... Csak az, hogy különböző világokból származunk... Nem jelenti, hogy nem törödhethünk egymással..." mondja Sullivan, leginkább Janewaynek, aki erre zavart mosollyal süti le a szemét.

"Ha meg akarjuk tartani a programot, nem futtathatjuk folyamatosan." jelenti ki Torres a gépházban, a mellette álló Parisnak, Janewaynek, és a Doktornak. "Addig nem, míg meg nem javítottuk a károsodott rendszereket." pontosít Paris. "Egyáltalán nem!" mered rá B'Elanna dühösen, "Kitoltuk a holotechnológia határait, ok meg visszatolták. Ha megint megpróbálják, csak a bajt keresik." "Attól tartok, véget kell vetnünk a nyitott ajtók rendszerének." néz Janeway Parisra. "Igen, asszonyom." bólint az lemondó sóhajjal. "És mi lesz a karakterekkel?" kérdezi Torres, "Töröljem az emlékeiket az elmúlt pár napról?" "Ne. Hagyja oket." határoz Janeway töprengő arccal. "Azt gondolják, urhajósok vagyunk a jövőbol." jegyzi meg a Doktor, "Nem lesz kimondottan olyan, mint a régi idokban." "Megtanultuk elfogadni az új technológiával rendelkezo idegen fajokat... Reméljük, hogy Fair Haven lakói is megtanulnak elfogadni minket. ... De mielőtt leállítjuk a programot, és megkezdjük a javításokat... Mit szólnának még egy körhöz Sullivannél...?" kérdezi Janeway, csábító pillantást vetve a többiekre, "Én állom."

Paris és Kim vidáman sétálnak Fair Haven egyik utcáján, a fotér felé tartva, mikor Milo kerül elo egy mellékutcából: "Lehet, hogy a holdró jött, Tommy fiú, de fogadok három schillingbe, hogy akkor is legyozöm karikásba." "Állom." bólint Paris. "Hello, Harry...!" köszön rá Kimre Maggie a virágáros kordé mellol, mire Kim lemarad a többiektol: "Késobb találkozzunk." A kocsmá felé tartó Paris és Milo mellé Seamus zárkózik fel: "Tommy fiú...! Épp most hallottam, hogy van egy aranytelér valaho' Clan Abbey-ben! Nem tudná azt megkeresni valamelyik olyan érdekes szerkentyűvel?" "Csak a szívárványt kövesse, Seamus." veregeti vállon Paris a hologramot, miközben belépnek a kocsmába. "A szívárványt, he...?"

"Nem gondoltam, hogy valaha is szóba állsz még velem." mondja Kim Maggie-nek. "Hát... Azt hiszem, megbocsátom, és elfelejtem... Elvégre nem gyakran találkozik valaki egy jóképu, urbol jött fiatalemberrel."

Janeway és Sullivan lassan sétálnak ki a térre, a kapitány épp egy szögletes csomagot nyújt át a hologramnak. "Ez mi? Elo-karácsony?" "A magáé. Bontsa ki." Sullivan kicsomagolja az ajándékot, ami egy könyvnek bizonyul. "Egy jenki Artúr király udvarában..." olvassa el a címet, "Írta Mark Twain. ... Olvastam már pár könyvét, de ezt nem." "Két, különböző idokbol származó emberrol szól, akik... Többek között egymásba szeretnek." "Ismerosen hangzik..." jegyzi meg Sullivan Janewayre mosolyogva, "Mégis olvastam volna...? Köszönöm, Katie. ... Vagyis most már Kathryn, igaz?" "Ah..." méri végig Janeway rosszallóan Sullivant. "Úgy tartják, ha az ember ismeri egy szellem valódi nevét, attól ellenállóvá válik a bubájaira. ... Gondolja, hogy ebbol bármi is igaz?" "Egy szó sem." jelenti ki Janeway, miközben megérkeznek a kocsmá bejáratához. "Ezt örömmel hallom." mondja Sullivan, mire Janeway felkuncog, majd belépnek a kocsmá ajtaján.

137. Ashes to Ashes - Új élet, más szerep

Egy nagyjából siklónyi méretű, ám robusztus felépítésű, erosen páncélozott tünő hajó menekül egy nála sokkal nagyobb elöl, ami idorol idore rálo a menekülöre, de az egyelőre a jelek szerint jól viseli a dolgot.

A kis hajó egyszemélyes pilótafülkéjében egy liláskék mintákkal tarkított szürke boru, hajatlan humanoid nő igyekszik a pilótaülésben maradni a hajót ért találatok okozta rázkódás közepedte, majd mikor a hajó kicsit megnyugszik, kinézve a lorésszerű, keskeny elölso ablakon, így szól: "Tan'vitte... Me'ióte rel mestal!" "Mestal te'ióte senva." válaszolja egy férfihang, valószínűleg a hajócska számítógépe, miközben a pilótakonzol egyik monitorán megjelenik az üldöző hajó sémaraaja. "Siote ven'suil..." mondja a nő, miközben az ábra rááll az üldöző hajó orr-résznének egy pontjára, "Bektal!"

A kis hajó kétszer rálo üldözőjére, a taktikai kijelző által meghatározott pontba célözva, minek eredményeképpen nagy hajó kicsit az orrára dol, és az eredeti irányról letérve sodródni kezd, miközben a kis hajó gyorsan kifordul elöle.

A nő készenléti helyzetbe kapcsolja a taktikai rendszert, majd így szól: "Tan'vitte, me'ióte sendaya Voyager." A nagy monitoron az elozo hajó képét a Voyager ábrája váltja fel, a nő pedig immár a Föderációs nyelvek valamelyikén így szól: "Voyager Föderációs csillaghajó! Ha hallanak engem, kérem, válaszoljanak."

Az üres asztrometriai laborban Mezoti gondosan, paneltol panelig haladva tanulmányozza az oldalsó munkahelyek konzoljait, mikor az épp soron következő fő kijelzőjén egy felirat jelenik meg:

"Bejövő adás" Mezoti szemügyre veszi a kezelőszerveket, majd a megfelelő szenzor megérítésével fogadja a hívást. "...Ha hallanak, kérem, válaszoljanak..." válik hallhatóvá egy ismerős tónusú női hang, bár meglehetősen halkán, és némi fehérzajon keresztül, "Voyager, kérem, válaszoljanak!" "Gyerünk, Voyager, tudom, hogy ott vagy..." mondja a kis hajó pilótája türelmetlenül.

Mezoti végül elszánja magát, és megnyitja a kimenő csatornát: "Halló...?"

"Voyager...? Veszik ezt az adást?" kérdezi a nő felélénkölve.

"Az azonosítóm Mezoti." üzeni a kislány.

A nő a hang hallatán elmosolyodik, majd megjegyzi: "Kicsit fiatalnak hangzol ahhoz, hogy te kezeld a kommunikációt..."

"Nyolc éves vagyok." jelenti ki Mezoti.

"Értem." mondja a nő még midig mosolyogva, "Vannak ott felnöttek, akikkel beszélhetnék?"

"A 689-es fajhoz tartozom. Norcadiai. És te milyen fajú vagy?" kérdezi Mezoti.

"Ez egy bonyolult kérdés..." feleli a nő, és az arckifejezéséből ítélve cseppet sem túlozta el a dolgot.

"Magyarázat?" kérdezi Mezoti. "Nem tudom, meddig tarthatom nyitva ezt a csatornát. Azt szeretném, ha átkapcsolnál Janeway kapitányhoz." Mezoti ennek hallatán valahová felfelé néz, valószínűleg az ehhez szükséges szenzor terület irányába, majd elbizonytalanodva így szól:

"Megpróbálok... Csak lehet, hogy a magasságom ehhez nem lesz elegendő." Mezoti ezzel lábujjhelyre áll, és egyik kezével a konzol szélére támaszkodva a másikkal megpróbál felnyúlni a szükséges szenzorig. Ám támaszkodó keze megcsúszik, és ujjai végigsöpörnek az ottani szenzorokon, amittol a kapcsolat megszakad. Mikor a fő kijelző átvált az "Adás vége" feliratra, Mezoti kissé ijedten húzódik el a konzoltól.

Mikor a vivo által közvetített csend helyét zaj veszi át, a nő aggodalmasan kapja fel a fejét:

"Halló...? ... Voyager...?"

Mezoti végül úgy dönt, megpróbálja menteni a menthetőt, és próbálkozni kezd a konzollal, hátha sikerül helyreállítania a kapcsolatot. Ekkor Tuvok érkezik a laborba, és a kislány mögött egy jó lépésre megállva helytelenítőn így szól: "Mezoti...!" Mezoti gyorsan felé fordul, a vulcani pedig így folytatja: "Nincs felhatalmazásod, hogy itt legyél." "Jelenteni fog a kapitánynak?" kérdezi Mezoti kíváncsian. "Mivel ez az első kihágásod, egy figyelmeztetés elegendő lesz." feleli Tuvok. A

következő pillanatban Seven siet be, nyomában a többi borg gyerekekkel. "Hogy szóltak az utasításaim...?" néz Seven helytelenítőn Mezotira. "Hogy várjak a raktérben, míg vissza nem jön." feleli az. "Miért nem engedelmeskedtél?" kérdezi Seven élesen. "Felügyelet nélkül hagyta a gyerekeket?" vet Tuvok Sevenre helytelenítő pillantást. "Torres hadnagynak szüksége volt a segítségemre a gépházban." néz rá Seven sértetten, "Kevesebb mint tíz percig voltam távol." "Mondtuk neki, hogy ne térjen el az utasításaitól." jegyzi meg Icheb, "Nem hallgatott ránk." Tuvok félrevonja Sevent, és így szól hozzá: "Mikor a kapitány megbízta önt a gyerekek felügyeletével, ön biztosította ot, hogy fenn tudja tartani a rendet." "Az irányításuk nehezebbnek bizonyul, mint amire számítottam." füstölög Seven bosszúsan, "Rendkívül kiszámíthatatlanok." "A meditáció segít a vulcani gyerekeknek irányítani az érzelmeiket. Talán megfontolhatná..." Mezoti közben, hogy elterelődött róla a figyelem, visszatér a megszakadt adás helyreállításának problémájához, de a konzol szenzorainak csipogására Seven felfigyel: "Mezoti!" "A novel próbálok beszélni." fordul felé a lány. Tuvok és Seven kérden néznek össze, majd Seven élesen megkérdi: "Milyen novel?" "Azzal, aki a ketto-három-hat-kilences rácsponthból sugároz." Seven és Tuvok erre a konzolhoz sietnek, és befejezik a Mezoti által elkezdett munkát. "Kapcsolatot létesített egy kis hajóval, ami körülbelül három fényévre van innen." állapítja meg Seven, mire Tuvok helyreállítja a kapcsolatot: "Idegen hajó, itt a Voyager csillaghajó. Válaszoljon." "Tuvok...? Maga az, ugye?" szólal meg kisvártatva a korábbi női hang, mire a vulcani szemöldökét megemelve néz Sevenre. "Itt Tuvok korvettkapitány beszél." mondja a vulcani. "Úgy hangzik, mintha valakit eloléptettek volna..." mondja a nő, árnyalatnyi pimaszsággal a hangjában, "Örömmel hallanék többet róla, de előbb beszélnem kell Janeway kapitánnyal." Seven és Tuvok erre megint összenéznek.

"Örülök, hogy látom, kapitány." mondja az immár a Voyager hídjának fomonitorán látható humanoid nő, majd a muveleti tiszt pult felé pillantva hozzáteszi: "És téged is, Harry." Janeway erre kérden Kim felé fordul, aki tanácstalanul von vállat, összevont szemöldökkel méregetve a képernyőn látható not. "Bocsásson meg, de..." fordul vissza Janeway a nő felé, "Ismerjük egymást?" "Lindsay Ballard zászlós vagyok. A legénységük tagja voltam." jelenti ki a szemmel láthatóan nem földi nő, mire Paris összenéz Kimmellel, "Persze nem lep meg, hogy nem ismernek rám." Janeway felemelkedik ültéből, és fagyos tekintettel méregetve a humanoid not, ridegen így szól: "Nem tudom, ki maga, de ezt egyáltalán nem találom viccesnek. Ballard zászlós meghalt, már majdnem..." "CsillagIdo 51563-kor történt." mondja a humanoid nő gyorsan, immár teljes komolysággal, "Megértem a kétkedését, kapitány, de ha megengedi, hogy a fedélzetre lépjek, mindent elmagyarázok." Janeway kérden Kimre pillant, mintha tole várna valamiféle engedélyt, ám Harry megint csak vállat von, és a fejét csóválja. Janeway végül még egyszer alaposan végigméri a not, majd ridegen így szól: "Átsugározzuk a gyengélkedőre." "Biztos vagyok benne, hogy egy tízes fokozatú erotér mögött akarnak majd látni." jegyzi meg a nő, megint elmosolyodva. "Ha megbocsátja." mondja Janeway, továbbra is ragaszkodva az eddigi hangnemhez. "Hát persze. Örülök, hogy hazaértem." Az adás ezzel megszakad, majd a székből felálló Chakotay megszólítja Janewayt: "Kapitány...? Mit gondol?" "Úgy néz ki, alaposan ismeri a hajót..." von vállat Janeway, majd Kimre sandítva hozzáteszi: "Meg a legénységet. Szerintem ki kéne derítenünk, kicsoda." "Kapitány..." mondja Kim, idegesnek tunve, "Ott lehetnék én is? Én nagyon közel álltam Lindsayhez, és ha ez valahogy mégis o... Én tudni fogom."

"Harry és én egy 'M' osztályú bolygó felé tartottunk a Vyntadi Kiterjedésben." mondja a mutoasztal előtt álló idegen nő, miközben a körülötte járkáló Doktor alapos vizsgálatnak veti alá, "Dilithiumot akartunk kitermelni, amit pár nappal korábban fedeztünk fel. Mikor leszálltunk, rájöttünk, ez egy csapda volt, amit egy hirogen vadászcsapat állított. Egy átalakított energiacella bocsátott ki dilithiumra utaló hamis jeleket." A Doktor közben végez a vizsgálattal, és átsétál a mutorészleget körülzáró erotéren át a többiekhez. "Pontosan ez történt." néz Kim Janewayre, aki futólag rápillant, majd így szól a nőhöz: "Folytassa." "Harry és én visszamentünk a siklóhoz. Három méternyire voltunk, mikor eltaláltak egy neurális diszruptorral. Harry azt mondta, nem komoly a sérülésem."

Mindig is pocsékul hazudott." "Megpróbáltam visszavinni Lindsay a Voyager-re..." mondja Kim fakó hangon, "De... Akkorra meghalt. Az urbe temettük." "Kérem, folytassa." mondja Janeway, még mindig meglehetősen bizalmatlannak tűnve. "Egy hajóban tértem magamhoz, egy sztáziskamrában, idegenek között. Azt mondták, a technológiájuk segítségével újraélesztettek. Nem hittem nekik, mikor azt mondták, halott voltam. Erre megmutatták a képfelvételeket a holttestemről a torpedóburkolatban, amiben eltemettek. ... A kobalik azt mondták, hetekig sodródtam." "Kobalik...?" kérdezi Janeway. "Ha valaha is találkoztak volna velük, emlékeznének rájuk." mondja a no, majd a saját arcára mutatva hozzáteszi: "Pontosan így néznek ki. ... Az újraélesztési folyamat után hónapokon át alakígtatták a DNS-emet. Folyamatosan vizsgáltak, injekciókat kaptam..." "Azért, hogy olyan legyen, mint ok...?" kérdezi Kim elhulve. "Ok így szaporodnak. Mások holttesteit gyűjtik össze. ... Adtak nekem egy kobali nevet, és elhelyeztek egy családnál, hogy... Alkalmazkodjam." "Vagyis fogoly volt." állapítja meg Janeway, kezdve némi szimpátiát érezni a no iránt. "Eloszor." bólint az, útnak indulva a mutorészlegben, az erotér íve mentén, "Kapcsolatba akartam lépni önökkel, hogy elmondjam, biztonságban vagyok, de a kobalik nem hagyták. Azt mondták, maguk az én kyn'stakámhoz tartoznak. Az... Az elmúlt életemhez. Ezért el kell felejtennem magukat." mondja a no, majd Kimre nézve hozzáteszi: "Mindannyiukat. ... Két éven át hagytam, hogy a családom azt higgye, elfogadtam őket. Mikor végre elnyertem a bizalmukat... Elloptam egy siklót, és elkezdtem keresni a Voyager-t. ... Ez hat hónapja volt. Azóta a nyomomban vannak." A Doktor, úgy véelve, a no egyelőre befejezte a történetet, átveszi a szót: "A külseje ellenére... Emberi DNS nyomait érzem. Összehasonlítottam ezt a Ballard zászlós orvosi adataiban lévő génmintákkal. Megegyeznek." Janeway félrebillentett fejjel méregeti egy darabig a not, majd így szól: "Mindenképpen meggyőző a történet." "De a Csillagflotta-kiképzése azt mondja önnek, fontoljon meg minden eshetőséget." bólint a no, "Meglehet, hogy egy hibrid-klón vagyok, vagy telepata, aki valahogyan hozzájutott Ballard zászlós emlékeihez. ... Higgye el, kezdetben én magam is bizalmatlan voltam. De én vagyok Lindsay Ballard." Kim fájdalmas arccal fordul Janeway felé, aki eloszor ot nézi meg, majd a Doktort, végül a diagnosztikai konzol felé fordulva így szól: "Míg bizonyítékot nem találunk az ellenkezőjére..." A kapitány kikapcsolja a biztonsági eroteret, majd a no elé lépve kezét nyújt neki: "Üdvözlöm itthon." Ballard elmosolyodik, és a másik kezét is Janewayére teszi, majd egy hosszú pillanatig nézik egymást. "Kapitány..." kér figyelmet Kim, "Megbocsátana nekünk egy percre...?" "Doktor..." szól oda Janeway a hologramnak, miközben a foorvosi iroda felé veszi az irányt. Miután elhagyták a kezelőt, Kim idegesen felsóhajt, majd tesz egy lépést Ballard felé, és a fejét csóválva veszi szemügyre: "Tehát tényleg te vagy az." "Személyesen... Bizonyos értelemben." mondja a no széles mosollyal. Kim odalép hozzá, hosszan a szemébe néz, végül magához öleli a not. "Te is hiányoztál nekem..." mondja Ballard boldogan.

"Tudom, hozzám hasonlóan mindannyian alig várják már, hogy üdvözölhessék Ballard zászlóst." mondja a tanácssteremben az asztalt körüljáró Janeway a tisztikarnak, majd leül a helyére, ahol tole balra épp Ballard ül, "Jó tiszt, aki bátorságot, és elszántságot tanúsított az eltelt néhány év során. Örülhetünk, hogy újra köztünk van. Tegyük meg mindent, hogy otthon érezze magát." Janeway után Neelix szólal meg: "Tom és én bátorkodtunk elovenni Lindsay személyes holmiját a raktárból." "És amint készen áll..." néz Torres a nore, "A régi beosztása várja a gépházban." "Köszönöm, hadnagy." bólint Ballard. "Mielőtt nagyon eloreszaladnánk, ne feledkezzünk meg a kobalikról. Még mindig odakint vannak valahol." mutat rá Chakotay. "A jelek szerint ok ugyanannyira vissza akarják kapni, mint amennyire mi megtartani szeretnénk. Óvintézkedéseket kell tennünk arra az esetre, ha lekövetnék az útját a Voyager-ig." mondja Janeway. "Vizsgálatokat hajtottam végre a kobali siklón." mondj Tuvok, "Úgy vélem, módosítani tudom a rendszereinket, egy esetleges támadás visszaveréséhez." "Nagyon jó." bólint Janeway mosolyogva, majd végignézi a jelenlevőket: "Nos, ha nincs több megbeszélni való..." A jelek szerint nincs, a jelenlevők jó része ugyanis, Ballard és Janeway kivételével távozik, és Ballard a kapitányhoz lép: "Köszönöm, hogy olyan kedvesen beszélt rólam." "Mintha meglepte volna." állapítja meg Janeway. "Hogy oszinte legyek, sosem gondoltam

volna, hogy figyel rám." "Ez az én hibám volt." mondja erre Janeway, mire Ballard szélesen elmosolyodik, majd a kijárat felé indul.

"És, még mindig klarinétozol?" kérdezi Ballard Kimet a Voyager egyik folyosóján. "Igazság szerint átnyergeltem a szaxofonra." "Micsoda ambíció!" mondja erre a no vidáman, "Lefogadom, jól csinálod." "Mindig te voltál a legnagyobb rajongóm..." néz rá Kim. "Kérlek..." fogja meg Ballard Harry karját, "Hagyd a múlt idot." "Bocsánat. Ez egy kicsit... Különös nekem." "Tényleg? Számomra ez egy teljesen normális nap volt." jelenti ki Ballard feltuno nemtörődomséggel, miközben Kim vigyorogva tessékeli be egy liftbe. "Kettes szint." szól Kim. "A helyzet az, hogy a 'téged újra zenélni hallani' a huszonhatodik a listámon." mondja Ballard, mire Harry kérden néz rá: "Lista?" "Amit idotöltésképp állítottam össze, míg távol voltam. Megpróbáltam összeszedni mindent, amit csinálnék, ha újra a Voyager-en lennék, olyanokat is beleértve, amiket az elso ittlétem során nem tudtam megtenni." "Mint például a pontos megjelenés a szolgálatok kezdetén?" "Az a huszonhetedik..." mondja erre Ballard vidáman.

Naomi Wildman az étkezőben, két egymás mellé tolt asztal egyikénél ül, amin egy kadis-kot tábla van felállítva. A kislány a jelek szerint Neelixet tanítja a játékra, legalábbis a talaxiai kezében egy piros hatszög van, Naomi pedig a tábla egy pontjára mutat: "Azt oda kell..." Ekkor kinyílik a közelebbi ajtó, amin át Seven, és a borg gyerekek sorjáznak be. "Itt vannak." súgja oda Naomi Neelixnek, mire az otthagyja a táblát, és Seven mellé lép, miközben a gyerekek elfoglalják a helyüket az asztalok mellett: Mezoti Naomi mellé ül, Azan és Rebi velük szembe, Icheb pedig az asztalnak a táblával átellenes végébe. "Miért nem iszunk egy teát, míg a gyerekek játszanak?" kérdezi Neelix Sevent. "Köszönöm, de a felügyeletemre szorulnak." mondja Seven kissé mereven. "Teszik a copfod." mondja eközben Naomi Mezinak, a lány bal halántékától lecsüingo hajfonatra utalva. "Megmutathatom, hogy kell csinálni..." "Mezoti..." szólal meg Seven rosszállóan, mire Neelix megnézi magának: "Valami baj van?" "Egy órát utaltam ki kikapcsolódási tevékenységre. Lényegtelen beszélgetésekre nincs ido." magyarázza Seven. "Ez nem lényegtelen." tiltakozik Mezoti, mire Seven ránéz: "Ha ragaszkodunk az idotervhez, azzal sokkal hatékonyabban használhatjuk ki az idonket. Így részt vehetünk..." "...Sokkal több különböző tevékenységben." fejezi be a mondatot Mezoti, mire Seven helyesloen bólint, majd így szól: "Megkezdodik a szórakozás." A gyerekek hozzáfognak a játékhöz, eloször Naomi lép: "Zöld, három-tizenhármass mezo." A jelek szerint az ikrek következnek, a két fiú néhány pillanatra összenéz, majd bólintanak, végül egyikük lép: "Kontra, tízes mezo." Naomi, akinek figyelmét nem kerülte el a fiúk összebólintása, közelebb inti magához Neelixet, és odasúgja neki: "Csalnak..." "Hogyan?" kérdezi Neelix, amire Mezoti válaszol: "Azan a neurális interfésze segítségével cserél információkat." "Igaz ez?" kérdezi Seven, mire az ikrek bunbánó arccal hajtják le a fejüket. "Végrehajtatok a kilenc-alfa büntetoprotokollt." A fiúk erre szó nélkül felállnak, és elsomfordálnak az étkezo egyik sarka irányába. Ezt látva Icheb is feláll az asztaltól, és Sevenre nézve kijelenti: "Ha ok nem vehetnek részt, én sem akarok." "Támogatod a rendbontást!" mondja Seven ridegen. "Maga meg soha nem engedi, hogy azt tegyük, amit akarunk." vág vissza Icheb, majd dühösen lesöpri az asztalon még felhasználásra váró bábukat. "Te is végrehajtod a kilenc-alfa büntetoprotokollt!" mondja Seven emelt hangon. "Nem, nem fogom." jelenti ki Icheb, ezzel elhagyja az étkezőt. Seven a kudarc miatt némiképp bosszúsan néz Mezotira és Naomira, Neelix pedig zavartan álldogál mellette.

"Parancsolj..." mondja Harry Lindsaynek, miután a no személyes holmijának utolsó darabját is letette Ballard régi-új kabinjának ágyára. "El se hiszem, hogy ezt mind megörizted..." nézegeti Lindsay boldogan a meglehetősen vegyes felhozattal. "Tuvok úgy gondolta, mindent újra kellett volna hasznosítani. De én egyszeruen nem tudtam rávenni magam." Ballard felveszi a hozzá legközelebb álló holmit, egy pár korcsolyát, majd nagy komolyan így szól: "A korcsolyáim és én oszintén hálásak vagyunk." Lindsay ezzel elkezd 'elpakolni' a holmiját, azonban meglehetősen egyedi módon. A korcsolyákat behajítja az egyik sarokba, az ágyról felnyalábolt civil ruháit úgy-

ahogy begyömöszöli egy fiókba, majd nekilát kibontani egy nagyobb dobozt. "Tudod te, mennyi ideig tartott ezeket összehajtogatni...?" zsörtölódik Kim, miközben kiment a ruhákat a fiókból, és visszaviszi az ágyhoz, hogy valami rendezettebb tárolási formát adjon nekik. "A jó öreg Harry..." jegyzi meg Ballard, végül a dobozt kibontatlanul tüntetve el egy félreeső sarokban. "Ezt meg hogy érted?" kérdezi a magát hajtogató géppé átminősített Kim. "Még mindig olyan... Megszállott vagy." "Csak rendes vagyok." jelenti ki Kim. "Ezért kértél mindig baryon-söprést a hálósobádban?" kérdezi Ballard csíposen. "Ha egy ilyen hanyag alakkal szemközt lakik az ember..." "Hé! Kicsit több tiszteletet a halottnak!" méltatlankodik Lindsay. Ám a megjegyzés kissé erősen sikerül, Harry arcáról eltunik a mosoly, és Kim minden figyelmét a ruháknak szenteli. "Valami rosszat mondtam...?" kérdezi Ballard, szintén elkomolyodva. "Nem, semmi..." eroltet magára Kim egy mosolyt. "Távol voltam ugyan két-három évig, de még mindig úgy olvasok benned, mint egy nyitott könyvben." mondja Ballard csíporre tett kézzel. "Én mondtam a búcsúbeszédet a temetéseden..." néz rá Kim. "Ó..." mondja Lindsay megérten, majd rövid töprengés után megkérdi: "És, mit mondtál...?" Kim erre csak a fejét csóválja, de Ballard nem hagyja ennyiben a dolgot: "Na, mondd már... Hát nem fantáziál mindenki arról, hogy milyen volna hallani a saját temetési beszédét?" "Hát nem." jelenti ki Harry. "Talán jobb is így." bólogat erre Lindsay, majd Kimnek háttal, gonoszkás ábrázattal teszi hozzá: "Úgyis mindig pocsék beszélő voltál. ... Csak azt remélem, nem dadogtál túl sokat..." Harry erre egy bosszús sóhaj kíséretében lezökken az ágyra, helytelenítően Ballardra sandít, majd így szól: "Azt mondtam nekik, hogy volt egy kedvenc mondanád. Valami, amit egy klingon csatakiáltásból vettél." "Birtokold a napot..." bólogat Lindsay, büszkén magasra emelt fejjel, majd leül Kim mellé, miközben az folytatja: "Azt mondtam, te mindig... Megtámadtál minden napot... Birtokba vetted. ... És ezért volt olyan jó dolog a közeledben lenni." "És aztán mindenki könnyekben tört ki...?" kérdezi Lindsay, komolyságot eroltetve magára. Harry elengedi a megjegyzést a füle mellett, és így folytatja: "Azt mondtam, ha ott lennél... Azt mondtad volna nekik, hogy... Vegyék birtokba azt a napot, hogy támadják meg, legyen az övék, és hogy tegyék majd ezt a következő nappal is." Lindsay erre most már felhagy a szurkálódással, és komolyan bólintva így szól: "Igen eros szavak." "Te is eros ember voltál." "Nem mindig..." csóválja a fejét Ballard, "Az utolsó hat hónap nem volt könnyű. Sokszor volt olyan, mikor már fel tudtam, volna adni." "De nem tetted." mondja Kim, mire Ballard felé fordul: "Tudod, miért? ... Miattad. Szerettelek volna újra látni." Kim erre zavartan elmosolyodik, majd mindketten hallgatnak egy darabig. Lindsay végül felmutatja a hajkefét, amit egy ideje a kezében szorongat, és mosolyogva jegyzi meg: "Azt hiszem, erre többé nem lesz szükségem." A no ezzel félredobja a kefét, majd az újra beálló csendet a Doktornak az interkomból érkező hangja töri meg: "Gyengélkedo hívja Ballard zászlóst: befejeztem a bio-letapogatásának elemzését." "Máris megyek." üzeni Lindsay egy hosszú másodperc múlva.

"A letapogatásaim egy genetikai kórokozót azonosítottak a vérében." mondja a Doktor Ballardnak a gyengélkedőn, "Ami a jelek szerint az emberi DNS-ének nagyobb részét egy kobali fehérjestruktúrává alakította." "Van valami mód ennek visszafordítására?" kérdezi a Ballard mellett álló Kim. "A biokémiai változások a testének minden szervrendszerére hatással voltak. Attól tartok, már nincs elég eredeti DNS ahhoz, hogy újra emberivé alakítsuk őket." Kim és Ballard erre összenéznek, a doktornak azonban szerencsére jó híre is akad: "Azonban azt hiszem, a külsőt érintő néhány változást ki tudok váltani." "Azt mondja, el tudná érni, hogy újra úgy nézzek ki, mint én magam?" kérdezi Lindsay reménykedve. "Igen." bólint a Doktor egy muszerkocsi felé indulva, "A változások szó szerint csak felszínesek lesznek, és több kezelésre is szükség lehet. De kifejlesztettem egy inaprovaline-készítményt, aminek be kellene válnia." A Doktor közben betölt egy oltópisztolyt, majd visszaindul vele Ballardhoz: "Fiziológiailag kobali maradna, többféltekés aggyal, kettős keringési rendszerrel..." "De a kinézetem emberi lenne...?" "Igen, persze." bólint a Doktor. "Épp elég ideig éltem ezzel az arccal. Kezdjünk hozzá." mondja erre Lindsay lelkesen. "Foglaljon helyet." int a Doktor a mutoasztal felé, mire Ballard gyorsan felül. "Esetleg érezhet szédülést." jegyzi meg a Doktor. "Majd kapaszkodom Harrybe, ha nem bánja." karol bele Lindsay Kimbe. "Ezért vagyok itt." jelenti ki Kim vigyorogva. A Doktor beadja a szert Ballardnak, és némi hatás pár pillanat múlva már

látszik is: a no szürkés bore valamivel emberibb tónusú lesz, a liláskék minták is megfakulnak valamelyest, és a kobali fejforma idegen vonásai is meglágyulnak. Kim döbbenten figyeli a máris nagyságrendekkel emberibb kinézetű Lindsayt, mire az aggódalmasan megkérdi: "Mi az? Valami baj van?" "Nézd meg magad." A Doktor közben odaad egy tükröt Ballardnak, és míg az megszemléli magát, Kim és a hologram összerosolyognak.

"És már jön is..." mondja Neelix lelkesen, miközben egy gyümölcstállal a kezében egy közeli asztal felé indul a konyhából, "Jibaliai-bogyó-saláta." "Nagyon régóta várok már erre." mondja a kétszemélyes asztalnál ülo Ballard, miközben átnyújt egy villát a vele szemben ülo Kimnek. "Ez volt a hatodik tétel a listáján." néz fel Harry Neelixre. "A kobali étrendben nem teng túl a változatosság. Ugyanazt a szürke pasztát ettük három éven át." mondja Ballard, miközben megkóstolja az ennivalót, ám csak zavartan forgatja egy darabig a szájában a falatot. "Nem olyan az íze, mint amire emlékeztem." mondja végül. "Mi a baj? Túl édes?" kérdezi Neelix. "Meg ne haragudjon, de... Valami fémes melléke van." Ennek hallatán Kim is megkóstolja, majd vállat von: "Nekem ízlik." "Hmm... Gondolom, az ízelembimbóim még kobaliak." mondja végül Ballard. "Hozhatok valami mást?" érdeklődik Neelix reménykedve, ám Lindsay széles mosollyal áll fel az asztaltól: "Köszönöm. De most foglalkoznom kell a tizenhatos tétellel: összezavarni Torres hadnagyot!" Ballard ezzel elsiet, Kim pedig vidáman néz utána.

Lindsay futva érkezik a gépházba, mire a bosszús ábrázattal felé forduló Torres így szól: "Egy perccel... Korábban jött." "Mindenben van elso alkalom." mondja erre Ballard, miközben Torressel együtt megáll a keverokamra vezérlopujtjánál. "Egy beállítási hiba lépett fel váratlanul a dilithium-mátrixban, de nem találjuk, mi okozza." Ballard vizsgálódik egy darabig, miközben B'Elanna így folytatja: "Tudom, hogy még tart a beilleszkedése, úgyhogy adok pár napot, hogy..." "Ez egy vyk'tiote..." mondja Ballard magabiztosan. "Tessék...?" mered rá Torres. "Ó... Egy kobali kifejezés, amit egy bizonyos fajta hullámjelenség leírására használnak. Nehéz lefordítani." magyarázza Ballard munka közben. "Tegyen próbára." szól Torres. "Szó szerint azt jelenti: gyurött táncos. ... Csak vyk'talnom kell a gen'dioqe-mátrixot, stabilizálni a per'cheyat, tez'tei se benna... Cham'bioque!" Ballard végül elégedetten néz fel, így észreveszi, hogy a legtöbben, köztük Torres is, zavartan bámulják. "Mi az?" kérdezi erre. "Kobaliul beszélt." Ballard pár pillanatig döbbenten bámul maga elé, majd így szól: "Sajnálom, nem vettem észre..." B'Elanna közben ellenorzi a beállításokat, majd elégedetten így szól: "Nos, akármit csinált is, a beállítási hiba megszunt. Szép munka volt." "Köszönöm..." "Azt hiszem, lehet pár... Gyurött táncos a hajtómumagban is. Volna kedve megnézni?" kérdezi Torres barátságosan, mire Ballard végül csak elmosolyodik, majd bólint.

"Valami nyoma a kobalíknak?" kérdezi az asztrometriai laborba belépo Chakotay Sevent. "Semmi." feleli az. "A legfrissebb taktikai jelentések Tuvoktól." ad oda a parancsnok egy jegyzetfüzetet a nonek, aki, mielőtt Chakotay távozhatna, így szól: "Parancsnok..." Chakotay megtorpan, és várakozón fordul vissza. "A jövőben nem kívánok a borg gyerekek felügyelője lenni." "Mi a baj?" kérdezi Chakotay. "A viselkedésük kaotikus. És a fegyelmezési próbálkozásaimnak csak újabb rendbontás lett az eredménye." "Tudja, a gyerekek, és a rendetlenkedés kézen fogva járnak." jegyzi meg Chakotay mosolyogva. "Mielőtt elvállaltam ezt a feladatot, Neelix is hasonló figyelmeztetésben részesített." bólint Seven, "Ezért aztán összeállítottam egy foglalkoztatási idorendet, hogy figyelmet, és összhangot teremtsék." A no közben egy meglehetősen bonyolult idobeosztás-táblázatot jelenít meg a nagy képernyőn, majd ahogyan a napirend egyes elemeit jelzo színes téglalapok egymás után felvillannak, Seven magyarázni kezdi: "Nulla hét nulla-nulla: a gyerekek elhagyják a fülkéiket. Az étkezoben tápanyagot vesznek magukhoz, mielőtt a tudományos laborba vonulnának oktatásra. Tizenhárom nulla-nullakor ismét tápanyag elfogyasztása következik, majd jelentkeznek a holodeckben, ahol összehasonlító idegen-fiziológiát tanulnak." "Nem úgy hangzik, mintha a szórakozásra sok ido volna..." jegyzi meg Chakotay. "Épp ellenkezőleg. Kikapcsolódási tevékenységet is beterveztem." mutatja meg Seven. "A szórakozást nem lehet mindig tervezni. Néha spontán kell jönnie..." mutat rá Chakotay. "A kutatásaim alapján a gyerekeknek szervezethegre van

szükségük." "Ez így van." bólint Chakotay, "De nem ilyen végletesen. Úgy bánik velük, mintha még mindig egy borg kockán volnának." "A Kollektívához hasonlít engem?" kérdezi Seven sértetten. "A négy gyereket egyként kezeli, ugyanazt csinálják, ugyanott, ugyanakkor." "Így minden gyereknek egyforma lehetősége van a tanulásra." mondja Seven felemelt hangon. Chakotay ekkor pár pillanatig rendezgeti a gondolatait, mielőtt folytatná: "Ok egyének. Talán azért lázadoznak, mert ön nem hagyja kibontakozni őket." "Akkor tegyen eleget a kérésnek. Keressen alkalmasabb legénységi tagot a képzésükre." "Sajnálom, Seven. Kérés elutasítva." mondja erre Chakotay már-már ridegen, ezzel a kijárat felé veszi az irányt, faképnél hagyva a fejleményektől nem kimondottan boldog Sevent.

"Nocsak, úgy látom, kipróbálsz végre a jégkorong-programomat..." mondja a vállán átvetve egy pár korcsolyával az egyik folyosón haladó Kim mellé felzárkózó Paris. "Igazság szerint Lindsayvel megyek korcsolyázni." "Ó... Az utóbbi időben kimondottan sok időt töltöttetek együtt..." "El ne kezd...!" csóválja a fejét Kim, de Parisnál az ilyesmi csak olaj a tüzre: "No, akkor lássuk csak... Hogy képben maradjunk: Harry Kim beleesett egy hologramba, egy borgba, az ikerpár rossz felébe, és most... A békében nyugvóba." Kim minden egyes tételnél bólintott, majd Tomra nézve így szól: "Barátok vagyunk." "Aha..." bólogat Paris. "Mint ezelőtt." folytatja Kim, mire Paris jelentőségelteljes pillantást vet rá. "Na jó..." torpan meg Harry, "Talán volt idő, mikor gondolkodtam azon, hogy megkönyékezem Lindsayt, de... Mikor mindkettenket a Voyager-re osztottak be, lezártam ezt a témát. "Hát... Ne nézz oda, de az az ajtó most tárva-nyitva áll." mondja Paris, alaposan megnézzve magának Kimet, ezzel útnak indul. Harry grimaszt vágva néz utána, majd maga is útnak ered. Hamarosan a gyengélkedőbe érkezik, ahol a Doktor épp egy vállig éro sötétvörös hajú not vizsgál elmélyülten. Az illető kilétére azonnal fény derül, amint Kim megáll mellette: természetesen Ballardról van szó, akinek emberi külsejét a Doktor kezelése a jelek szerint immár teljesen visszaadta. A no mosolyogva áll fel a vizsgálóasztalról, és az ott leesett állal bámuló Kim felé fordulva megkérdi: "Na, mit gondolsz?" "Remekül nézel ki!" nyögi ki végül Harry. "A Doktor szerint maradnom kellett volna a régi hajszínnél, de ez izgalmasabbnak tunt." futtatja végig ujjait a no kócos hajfürtjei között. "A haj a specialitásom." jelenti ki a Doktor büszkén, majd savanyú ábrázattal teszi hozzá: "Bár ennek az ellenkezője látszik..." A hologram ezzel távozik, Ballard pedig így szól: "Csak az a baj, hogy ez alatt a gyönyörü vörös haj alatt még mindig egy kobali hatlebens agya rejtozik." "És, elég emberinek érzed magad egy kis korcsolyázáshoz?" "Szeretnék..." mondja Lindsay lelkesen, majd a kijárat felé indul, "De találkozóm van." "Kivel...?" kérdezi Kim a nyomába eredve. "A kapitánnyal." fordul felé Ballard büszkén, "Meghívott vacsorára." "Hat év alatt engem egyszer sem hívtak meg vacsorázni a kapitány kabinjába...!" méltatlankodik Kim. "Nos, átadom neki az üdvözlétedet." mondja erre Ballard vidáman, ezzel elsiet.

Janeway kabinjának replikátora felzümmög, majd egy javarészt hússzenet tartalmazó tál jelenik meg rajta; a jelek szerint a vacsora programozásába apróbb hiba csúszott. A felszálló füst szagára a civil ruhát viselő Janeway bosszús arccal lép a replikátorhoz: "Ó, a francba...!" A kapitány kiveszi a tálát a replikátorból, közben odaszólva a feltrillázó ajtónak: "Jöjjön be." A díszegyenruhát viselő Ballard lép be a kabinba. Janeway vidáman veszi szemügyre: "Hivatalos öltözk viselése nem volt feltétel..." "Hát, csak... Arra gondoltam, a kapitánnyal vacsorázni..." Janeway erre felmordul, majd felmutatja a fofogás romjait: "Nos, ezt aligha nevezném vacsorának. A replikátor úgy döntött, alapos munkát végez a sültön." Ballard erre vidám vigyorral jelenti ki: "Szerintem remekül néz ki." "Na ne hízelegjen... Inkább ragadjon kenyeret." morogja Janeway, miközben egy oldalsó asztalkáról, ahol végso nyugalomra helyezte a hosi halált halt sültet, felvesz két hengeres üveget, és az étkezoasztalhoz megy velük, "Mogyoróvaj, és lekváros kenyér, ha megfelel..." "Persze." bólint Lindsay, miközben mindketten leülnek, "Az Akadémián ezen éltem." "És, hogy telt az első munkanapja?" érdeklodik Janeway, miközben kinyitja a mogyoróvaj üveget. "Elég jól, azt hiszem. Torres hadnagy megfelelőnek nevezte a munkámat." "Nekem elhiheti, B'Elannától ez nagy elismerés." nyugtatja meg Janeway, majd levéve a fedelet a kenyeres dobozról, így folytatja: "Tuvok

parancsnok befejezte a siklójának elemzését, és harminchét különböző módját tárta elém a kobaliki elleni védekezésnek." "A maga sült húsát is beleszámítva..."? kérdezi Ballard, viccesnek szánva a megjegyzést, de Janeway arcán látszik, egy kicsit zokon vette a dolgot. Lindsay arcára döbbsen kifejezés ül ki, és a nő elhulve szólal meg: "Bocsásson meg, én nem akartam... El sem hiszem, hogy ezt mondtam." "Miért? Mókás volt..." nyugtatja meg Janeway elmosolyodva, a jelek szerint inkább csak készületlenül érte a dolog, nem sértésként, "Nem a hídon vagyunk, Lindsay, itt szabadon beszélhet." "Tényleg komolyan gondolja?" kérdezi Ballard óvatosan. "Másként aligha mondtam volna." mutat rá Janeway. "Akkor... Valamit már nagyon régóta meg akarok kérdezni..." mondja Ballard komolyan, mire Janeway figyelmesen néz rá. "Miért én?" kérdezi Ballard. "Mire gondol?" kérdezi Janeway zavartan pislogva. "Miért engem választott arra a felderítő útra?" "Mivel, úgy hiszem, önt tartottam a legalkalmasabbnak a feladatra." "Nem." rázza meg a fejét Ballard, "Nem én voltam. ... A dilithium-kitermelés mindig is Torres hadnagy szakterülete volt. Tuvok pedig sokkal több tapasztalattal rendelkezett felderítő akciók vezetésében. De nem közülük küldte valamelyiket." Janeway, immár némiképp hűvös arckifejezéssel, elfordítja a tekintetét Balladról. "Talán azért, mert ok közelebb álltak önhöz?" kérdezi Lindsay, némi éllel a hangjában. Janeway erre ismét felnéz rá, majd megállapítja: "Engem hibáztat." "Nem." rázza a fejét Ballard, "Nem erre gondoltam." "Semmi baj." "De igen..." próbálkozik tovább Lindsay, mivel a jelek szerint Janeway félreértette a kijelentést. "Nem sértett meg." nyugtatja meg Janeway. "Nem, nem érti..." szól Ballard idegesen, szemmel láthatóan a szavakat keresgélve, amelyekkel pontosabban fogalmazhatná meg a mondanivalóját, "Soha ne táplálj haragot az iránt, aki halált hozott rád, mert ő adott neked lehetőséget újra élni." Janeway bizonytalanul, feszült figyelemmel hallgatja Lindsayt. Ballard a kapitány szemébe nézve folytatja: "Azzal, hogy a halálba küldött, kapitány, életet adott nekem!" Janeway szótlanul, némiképp megrendülve figyelmezteti Balladot, aki azonban nem ezt véli kiolvasni kapitány arckifejezéséből, így idegesen felpattan: "Sajnálom..." "Lindsay..." szól rá Janeway. "Sajnálom, nem kellett volna idejönnöm..." rázza a fejét Ballard, ezzel kiviharzik a kabinból, Janeway pedig értetlen meglepetéssel bámul utána.

Ballard egy liftből kilépve az étkező felé veszi az irányt, és mikor megérkezik, a hajó személyzetének számos tagját találja ott, akik a jelek szerint rá várnak. Az ajtóhoz legközelebb Janeway áll, aki rosszállón néz az érkezőre: "Elkészt." "Órákkal korábban vártuk." mondja az egy lépéssel beljebb álló Doktor. "Mire?" néz rá Lindsay kérdőn, miközben a helyiség közepe felé tart. "A búcsúünnepségére." feleli Neelix különös hangon. "Nem kellett volna visszajönnie." szól Torres. "Maga már nem tartozik ide." mondja Chakotay, az egyre döbbsentebb arccal lépkező Balladrnak. "Harry, mi folyik itt..."? kérdezi Lindsay, mikor rábukkan Kimre. "Lindsay Ballard, szeretett barátunk, és hajóstársunk. Ez jól hangzik?" kérdezi Kim, majd oldalt lép, és közben odaint pár embernek, akik addig sorban álltak egymás mellett. "Mihez?" kérdezi Ballard. A sorban állók széthúzódnak, Kim pedig egy virágokkal elborított torpedóburkolatra mutat: "A búcsúztató beszédedhez. Megfelelne neked?" Ballard döbbsenten bámulja a burkolatot, majd így szól: "Harry, nem vagyok halott..." "Tagadás, ez már a végso stádium jele." mondja a Doktor tudálékosan, mire Lindsay feléje fordul. "Illogikus, hogy visszatért." jelenti ki Tuvok. "Kérlek..." fordul Ballard újra Kimhez, "Nem akarok elmenni..." "Akkor sem tudtalak megmenteni, Lindsay. Miért gondolsz, hogy most sikerülne?" Ballard ijedten indulna a kijárat felé, de az elötte szétválók által formált 'folyosó' végén egy kobaliki férfi válik láthatóvá, aki kinyújtja felé a kezét, és így szól: "Jen'to ka'siote... Jhet'leya."

Lindsay egy halk sóhaj kíséretében ül fel az ágyában az éjszaka kellos közepén. Harry az ajtócsengo hangjára ébred, majd a második csengetésre egy bosszús szusszantás után kiszól: "Jöjjön be..." Ballard siet be szó nélkül, szemmel láthatóan sötét hangulatban, és lezökken Kim ágya szélére. "Mi a baj..."? kérdezi Kim, még mindig csak félig ébren, közben felkonyókölve. "Rossz napom volt, azt hiszem..." csóválja a fejét Lindsay. "B'Elanna azt mondta, remek munkát végeztél a gépház..." "Megoldottam egy egyszerű problémát." vág Kim szavába Ballard. "Nekem

nem hangzott olyan egyszerűnek..." jegyzi meg Kim. "Minden kobali képes felismerni egy egyszerű hullám-torzulást." mondja Lindsay, egy ütemmel megint az előtt, hogy Harry befejezhethetné a mondatot, "És még ha B'Elanna le is volt nyugözve, a többiek csak bámultak rám." "Biztos csak képzelte." "Aztán meg, hogy még rosszabb legyen, elkezdtem ostobaságokat beszélni a kapitány előtt." "Korábban én is elég ideges voltam a jelenlétében." jegyzi meg erre Kim mosolyogva, "Ne aggódj, biztos vagyok benne, hogy nem vette a szívére." Kim ezzel felül, egyben közelebb húzódva a nohöz: "Hé... Tudom, hogy ez nem könnyű. ... Segíték átvészélni." Lindsay erre Harry felé fordul: "Te... Mindig is túl kedves voltál hozzám. Miért is...?" Kim tátoz egy darabig, mire ki tudja nyögni: "Tényleg fogalmad sincs róla, igaz?" Ballard megcsóválja a fejét, Kim pedig így folytatja: "Gondolkodj egy kicsit. ... Átrendeztem a beosztásomat az Akadémián, hogy ugyanazokra az előadásokra járassunk. Hagytam, hogy megtaníts korcsolyázni, pedig utálom a hideget. ... Beléd vagyok bolondulva, attól a naptól kezdve, hogy eloször találkoztunk." "Miért nem mondtad soha?" "Sosem voltam nagy nyilvános beszélő, elfelejtettem..." kérdezi Harry mosolyogva, mire Lindsay is elmosolyodik. "Hanem tudod... Milyen gyakran kap az ember második lehetőséget? .. És ezért szeretnék nagyon most megcsókolni." "Birtokold a napot..." mondja erre Lindsay elmosolyodva, ezzel összehajolnak, és megcsókolják egymást.

A borg gyerekek a jelek szerint ideiglenesen teljesen birtokba vették az étkezőt, ahol most csak négy asztal áll, mindegyik mellett egy-egy gyerek. A gyerekek agyagot formáznak, az ikerpár egyforma kockákat, Icheb pedig egy sokkal összetettebb alakzatot. A munkáját azonban kellemetlen esemény szakítja meg, mikor a vállára egy adag agyagos lé spriccel. "Bocsánat." mondja a balján dolgozó Mezoti, mikor Icheb bosszúsan fordul felé. "Rendetlenséget csinálsz." mondja a fiú, letörölve az agyag nagyját, "Seven dühös lesz." "Nem érdekel." von vállat Mezoti, aki a többiekkel ellentétben egy emberi fejen dolgozik, ami bizonyos jelekből ítélve Seven akarna lenni. Seven pár pillanattal később megérkezik a helyiségbe az ikrek feloli oldalon, és az asztalaik előtt megállva megismerli a munkájukat. "Ezek kockák." mondja az egyikük. "Azt látom." "Pontosan egyezred akkorák, mint egy borg hajó." teszi hozzá a másik. "Nagyszerű." bólint Seven, majd tovább lép Ichebhez. "Egy huszonhat oldalú poliéder, hatszögekből, nyolcszögekből, és négyszögekből összeállítva." mondja a fiú. "Lenyugozó." bólint Seven, majd továbblépne, de Mezoti csatátérre emlékeztető asztalát csak nagy óvatossággal meri megközelíteni, majd megismerlve a lány művét, megkérdi: "Ez mi?" "Nem jön rá? ... Maga." mondja Mezoti, Seven felé fordítva a szobrot. "Nem látok hasonlóságot." jelenti ki Seven. "Nézze... Itt a szem-implantja, az orra, a szája..." mutogatja Mezoti. "Arra kaptál utasítást, hogy egy geometriai alakzatot készíts." "Emlékeztettem erre." jegyzi meg Icheb, "Nem akart engedelmesskedni." "Ez sokkal szórakoztatóbb volt." mondja Mezoti, mire Seven nagyot sóhajt. "Nem tetszik?" kérdezi a lány. "Nyers. ... Azonban találékonyságra, és egyéniségre utal." Mezoti ennek hallatán elmosolyodik, Icheb viszont nem érti a dolgot: "Eltért az utasításaitól. Nem akar büntetőprotokollt életbe léptetni?" Seven ezen töpreng egy darabig, majd Mezotira pillantva kijelenti: "Nem. ... Folytasd a rendetlenséget."

Kim, az éjszaka közepén felébredve nem találja maga mellett Ballardot. A no azonban nem ment messzire, az ágy végénél üldögél a földön, maga elé bámulva. "Lindsay...?" kérdezi Harry. "Jönnek." mondja Ballard fakó hangon.

És hamarosan egy kobali hajó állapotodik meg a Voyager-el szemben.

"Vörös készültség." mondja Janeway a hídon, egy kelletlen grimasz kíséretében, "Pajzsokat fel." "Hívnak minket." jelenti Tuvok. "Képernyőre." szól Janeway. A fomonitoron az a kobali férfi jelenik meg, akit Ballard álmában látott. "Jhet'leyáért jöttem." mondja a kobali udvarias hangnemben. "Ha Ballard zászlósrá gondol, értésünkre adta, hogy nem akar magukkal menni." jelenti ki Janeway. "O a lányom." mondja a kobali fájdalmas arccal, "Kérem... Messzirol jöttem ide. És csak beszélni szeretnék vele." Chakotay erre várakozón pillant Janewayre.

A kapitány a jelek szerint belemegy a dologba, legalábbis Ballard, nyomában Kimmel, határozottan siet valahová egy folyosón. "Nem kell találkoznod vele. Nem kényszeríthet rá." mondja Kim, mire Lindsay megtorpan, és felé fordulva határozottan agy szól: "Én is akarom, Harry. Ideje véget vetni a menekülésnek."

"Nagyra értékelem ezt, kapitány." mondja a kobali férfi a tanácsteremben, ahol Tuvok orzi az ajtót. "Hajlom az engedelmességre. Mindaddig, míg elfogadja, hogy a találkozóinak vége, mikor Ballard zászlós azt mondja, vége." mondja Janeway határozottan. Ekkor megérkezik Kim és Ballard, a no kihívón néz a kobalira. "Mit csináltak veled...?" kérdezi az elhulve. "Visszaadták az életemet." feleli Ballard. "Olyan gyönyörű voltál..." Ballard erre nem szól, csak összenéz Kimmel. A kobali zavartan sóhajt fel, majd így folytatja: "Örülök, hogy látlak, Jhet'leya." "Lindsay a nevem." szól Ballard ridegen. "Miért hagytál el minket?" "Mert az én népemnél akartam lenni." "Ezeknél az embereknél...? Azoknál, akik kilöktek sodródni az urbe?" "A mi szokásaink szerint átadtuk a testét az urnek." pontosít Janeway önérzetesen. "Magára hagyták!" "Maguknak nem volt joga hozzányúlni a földi maradványaihoz!" csattan fel Kim. "Mi a saját... Szokásaink szerint cselekedtünk." "Megcsónkították ot!" szól Harry dühösen. "Zászlós..." figyelmezteti Tuvok. "Az újraélesztési eljárás normális esetben komoly emlékezetvesztéssel jár... Amitol az átmenet kevésbé fájdalmas. Sajnos, néhányan jobban emlékeznek a korábbi életükre, mint mások. Jhet'leya ezek egyike." "Már mondtam, hogy kérem, hívjon..." "Lindsay Ballardnak." bólint a kobali, "O meghalt. Már három éve halott. ... Bocsássák meg, hogy ilyen nyers vagyok, de mikor rátaláltunk, egy élettelen holttest volt. Mi megmentettük ezt a... Nyersanyagot, és megteremtettük a lányomat, egy személyt, akit szeretek." Nem vagyok a lánya." szól Ballard ridegen. "A kinézeted talán megváltoztattad... De még mindig ugyanúgy gondolkodsz-e, mint ez a nép? Az első szó, ami most az eszedbe jut, az a nyelvükön van... Vagy az enyémen? ... Tudom, hogy ez a hely ismerős neked, de nem az, ahová tartozol. ... A húgodnak... Hiányzol." Ballard ennek hallatán halványan ugyan, de oszintén mosolyodik el: "Tynsia..." "Folyton azt kérdezed, mikor jössz haza." mondja a kobali, majd nagyot sóhajtva folytatja: "Mit mondjak neki?" Ballard az egymás mellett álló Tuvokra, és Janewayre pillant, majd Kim felé fordul, végül visszanéz a kobalira. "Mondja meg neki, hogy a novére meghalt." mondja remego hangon, ezzel kimenekül a tanácsteremből. "Elkísérem a szállítótárhoz." fordul Tuvok a kobali felé. "Nem mondom le róla, kapitány." fogadkozik a kobali maga elé bámulva. "Nagyon világosan fejezte ki, mit akar." mondja Janeway a férfi elé lépve. "Össze van zavarodva." mondja a kobali. "Annak köszönhetően, amit maguk csináltak vele!" szól erre Kim élesen. "Nem akarok harcolni maguk ellen." mondja a kobali. "A hajójuk nem ellenfél a Voyager-nek." jelenti ki Janeway hidegen. "A népemnek minden élet értékes, kapitány. Nem egyedül fogok visszajönni." mondja a kobali, majd pár pillanatig farkasszemet néznek egymással.

Ballard egyedül üldögél a csillagfényes étkezőben, és egy kis tálból eszeget kézzel, valami szürke pasztát, miközben jobbra szórakozottan bámul ki a csillagokra a egyik ablakon át. Kim érkezik csendben, és az asztalhoz leülve megkérdi: "Éjszakai csemege...?" "Ahm... A legremekebb kobali konyha." húzza el a száját Ballard, félretolva a tálat. "Nos... Gondolkodtam egy kicsit a harminckettes tételen: megnevetetni Tuvokot. Ott van az a holopogramja, a T'Penati templom. Mi volna, ha átalakítanánk, hogy a szerzetesek vulcani imák helyett ferengi limmerickeket mormolnának?" kérdezi Kim vigyorogva, de Lindsay megint csak kifelé bámul, talán nem is igazán hallotta Harry szavait. "Nem nevetsz..." állapítja meg Kim, mire Ballard felé fordul: "Sajnálom. Egyre csak Q'et jár az eszemben." "El sem tudom hinni, hogy volt mersze az apádnak nevezni magát." fortyan fel Kim, "Lefogadom, hogy ehhez Ballard professzornak is lett volna egy-két szava." "Kinek...?" mered Lindsay Kimre zavartan. "Az... Apádnak. Nem valami egyetemen tanít valahol?" "Nem emlékszem." mondja Ballard, majd jobban elgondolkodva hozzáteszi: "Nem emlékszem semmire vele kapcsolatban." Kim zavartan sóhajt fel, majd témát vált: "Menjünk le a holodeckbe. Módosítanunk kell pár szerzetest." "Menjünk." bólint Lindsay, ezzel felállnak az asztaltól, és útnak indulnának, de Ballard, alig hogy felegyenesedik, fájdalmasan görnyed össze.

Kim odaugrik hozzá, hogy támogassa, közben megkérdi: "Mi a baj?" Ballard arcán ekkor változások kezdődnek, borén itt-ott felsejlik a liláskék kobali mintázat.

Valamivel később Ballard már a gyengélkedoben ül a mutoasztalon, a jelek szerint a Doktornak sikerült stabilizálnia. Miután végzett a kezeléssel, és a diagnosztikai pulthoz megy, Kim követi a hologramot, és megkérdezi tole: "Miért kezdett hirtelen visszaváltozni?" "Régi barátunk, a kórokozó..." mutat a Doktor a konzol monitorára, miközben Ballard is csatlakozik hozzájuk, "Alkalmazkodik a kezelésemhez. Lehetséges, hogy élete végéig lesznek ilyen visszaesései." "Azt mondta, fenn tudja tartani a külsomet..." mondja Ballard. "Fenn tudom. De úgy néz ki, meg kell növelnem a kezelések gyakoriságát. Naponta legalább kétszer fel kell keresnie." fordul a Doktor a no felé. "Hogy végezzem a munkámat, ha egyfolytában itt vagyok?" fortyan fel Ballard, "Hogyan csinálhatnék egyáltalán bármit is?!" "Kérem, értse meg..." kezdi a Doktor csiútóan, közben Ballard felé emelve a nála levo oltópisztolyt, de a no félreüt a kezét, és kobaliul tör ki: "Stoi'ga! Net'staika pen'daeli shevaob!" Kim és a Doktor tanácstalanul merednek Ballardra, aki döbbsenten bámulja oket pár pillanatig, majd lehiggadva így szól: "Sajnálom..." Ezzel sarkon fordul, és kisiet a gyengélkedorol.

Kim a kobali siklóban bukkan rá a látszólag hajó fo rendszerkonzoljának ábráit bámuló Ballardra. "Hu..." néz körül Kim, helyet csinálva magának a no közelében, "Jól belaktad ezt a helyet." "Ha a tisztságszeretetről akarsz leckét adni...2 morogja a kifejezéselen arccal maga elé bámuló Lindsay. "Azért jöttem, hogy megkérjelek, hagyd abba a kezeléseket." "Tudod mi lesz, ha megteszem." fordul a no Harry felé. "Megint kobalinak fogsz kinézni. Na és? Szerintem aranyos voltál kopaszon." Ballard erre majdnem elmosolyogja magát, de csak majdnem. "Engem nem érdekel, földi vagy-e, kobali, vagy boliai. Csak azt akarom, hogy boldog legyél." "Nem illenék ide." fordul vissza Ballard a konzol felé. "Azt mondd, Tuvok és Neelix sem illik ide?" "Az más. Ok a saját kultúrájukban nohettek fel. Tudják, honnan jöttek, hogy kik ok." "Akárhonnan jöttek is..." érvel Kim a másik irányból, "Most már ennek a legénységnek a tagjai, ugyanúgy, ahogy te." "Lindsay... Volt tagja ennek a legénységnek. És ha abbahagyom a kezelést, többé már nem leszek Lindsay." "Ezt te sem gondold komolyan..." csóválja a fejét Kim rosszállóan. "Amióta visszajöttem ide, nem érzem jól magam." mondja Ballard, megint a konzol felé fordulva, "Eloször azt hittem, Voyager miatt van. Annyit változtak a dolgok, azt gondoltam, ha adok időt magamnak, hozzászokom... De miattam van. Én változtam meg. ... És minél inkább próbálom tagadni, annál inkább érzem magam önmagam kísértetének." Kim szomorúan nézi Lindsayt, aki kinyúl a kezéért: "Sajnálom, Harry... De többé már nem tudok küzdeni." "És mi van velünk...?" kérdezi Kim, nem akarván beletörödni a dologba. "A lány, akibe szerelmes voltál, három éve meghalt." mondja Ballard fájdalmas arccal, és mielőtt Kim bármit szólhatna, a Voyager, a pajzsot éro találatok jellegzetes hangjától kísérve, megrázkódik, ahogy három, laza alakzatban repülő kobali hajó veszi tüz alá. "Pajzsok negyvennyolc százalékon." jelenti Tuvok, erosen kapaszkodva a taktikai konzol szélébe. "Célozza a vezérhajó fegyverrendszerét." rendelkezik Janeway, miközben Kim és Ballard sietnek ki a liftből a hídra. "A hatos és tízes szintek között leáll a létfenntartás." jelenti a hátsó középkonzolnál álló Chakotay. "Energiaát irányítani át a kiegyenlítésére." szól Janeway. "Pajzsok húsz százalékon." jelenti Tuvok. "Hívják oket, és mondják meg, hogy átadnak." szól Ballard, mire Janeway hitetlenkedve fordul felé. "Ne hallgasson rá, kapitány." mondja Kim. "Értékelem a gesztust, Lindsay, de nem adom fel magát." "Ez nem gesztus. Menni akarok, mert nem tartozom ide!" "Nincs jól, nem tudja, mit beszél!" mondja Kim kétségbeesetten. "Pontosan tudom, mit beszélek." jelenti ki Ballard, "Pajzs tizenhárom százalékon." jelenti Tuvok. "Energiaingadozásokat észlelek a vezérhajó hajtóműmagjában. Egy polaronkitörés túlterhelheti a magot." állapítja meg Kim. "De az megsemmisíti a hajójukat...!" " néz rá Ballard döbbsenten. "Nem sok lehetőséget hagynak nekünk." mutat rá Kim. "Akármit csinálunk is, gyorsan kell csinálnunk." jegyzi meg Chakotay. "Biztos benne, hogy ezt akarja?" néz Janeway Ballard szemébe, aki erre bólint, mire Kim otthagyja a taktikai tiszt konzolt: "Kapitány, én magam is el tudom indítani azt a polaronkitörést!" Azonban Chakotay elállja

az útját, és élesen így szól: "Vissza a helyére, zászlós!" "Nem hagyhatjuk, hogy egyszerűen elvigyék!" néz Kim farkasszemet a parancsnokkal. "Még ha meg is állítod oket, akkor sem maradhatok a Voyager-en." fordítja maga felé Ballard Kimet. "Nem akarlak elveszteni..." mondja Harry kétségbeesetten. "Már elvesztettél." mondja erre Lindsay nyugodt hangon, "Csak most legalább lehetőséget kaptunk búcsút venni egymástól." Kim nehéz sóhajjal hajtja le a fejét.

"A kapitány naplója, CsillagIdo 53679.4. A Doktor abbahagyta Ballard zászlós kezelését, így a kobali fiziológiája kezd újra teret nyerni. Egyvalaki kivételével mindenki búcsút vett már tőle."

Kim az egyik szállítóhíd vezérlokonzoljánál dolgozik, majd mikor a kinyíló ajtón át a már majdnem teljesen kobali kinézeto Ballard belép, otthagya a pultot, lemegy hozzá, és vele szemben megállva így szól: "Vien'ke debala, Jhet'leya." Ballard erre alaposan megnézi magának Harryt, aki mosolyogva magyarázza: "Megtanítottam magamnak pár kobali szót." "Ez nagyon kedves toled. Bár az imént azt mondtad nekem, hogy az üstökösök fárasztóak." "Azt hiszem, a kiejtésemen még dolgozni kell." állapítja meg Kim eroltetett vidámsággal, "Sajnálom, hogy nem tudtál végezni a listád minden tételével." Lindsay erre közelebb lép Harryhez, és a szemébe nézve mondja: "Azt hiszem, arról gondoskodtam, ami igazán számít." Lindsay ezzel kezei közé fogja Kim arcát, és baráti csókot váltanak, majd a no fellép a transzporter-emelvényre, Kim, pedig visszatér a konzolhoz, és útnak indítja Jhet'leyát az övéihez.

Kim, Ballard hajkefét forgatva a kezében, az étkezo egyik asztalánál búslakodik. Mezoti lép az asztalhoz, és megnézve a hajkefét, így szól: "Szép." "Egy barátomé volt." adja oda neki Kim a hajkefét, majd látva, hogy az milyen érdeklődéssel nézegeti, megkérdi: "Szeretnéd?" "A barátod nem bánná?" "Azt hiszem, örülne neki, ha tudná, hogy olyasvalakinek adtam, akinek ilyen szép a haja." Mezoti erre zavartan elmosolyodik, majd gyorsan témát vált: "Seven megengedi, hogy egyedül menjünk a holodeckbe. Azt mondta, olyan programot futtatunk, amelyet akarunk. Nem akar jönni?" Kim ezen töpreng egy pillanatig, majd halvány vigyorral megkérdi: "Hallottál már a T'penati templomról?" Mezoti a fejét csóválja. "Egy vulcani program." mondja Kim, miközben feláll az asztaltól. "Unalmasnak hangzik." jelenti ki Mezoti oszintén. "Ne aggódj." nyugtatja meg Kim, immár szélesen vigyorogva, "Kicsit átalakítjuk." Harry ezzel kézen fogja Mezotit, és a kijárat felé indulnak.

138. Child's Play – Családok

"De miért burgonya?" kérdezi Janeway, elobb a étkezo egyik asztalán egy-egy kis állványon levo gumókra, majd az asztal túloldalán álló Azanra és Rebire pillantva. "Az elso gondolatuk az volt, hogy Naomit klónozzák." jegyzi meg a Janeway balján álló Seven, "De azt javasoltam, kezdjenek valami kisebbel." A páros, valamint a mögöttük várakozó Chakotay és Torres tovább lépnek a következő asztalhoz, amelyen egy nagy, kocka alakú üvegtartály áll, benne valami kék anyaggal, mögötte pedig Mezoti. Torres közelebb hajolva megsejmléli az üvegekockát, ekkor derül ki, hogy az abban levo kék anyagot kis járatok szövik át, a járatokban pedig sárgászöld pöttyök mozognak. "Komoly mérnöki teljesítmény." mondja Torres, megsejmlélve a járatokat. "Ez egy tyraneai hangyaboly. A talajt kék festékanyaggal kezeltem, így könnyebben észrevehetok a rovarok." magyarázza Mezoti. "Fluoreszcensek." állapítja meg Janeway mosolyogva. "A dolgozókat egy fluoreszcens enzim teszi láthatóvá, amit a királynő aktivál." "Dolgozók, királynő..." sandít fel Janeway Sevenre, "Én azt hittem, megpróbáljuk elfeledtetni a borgot ezekkel a gyerekekkel." "A projekt Mezoti ötlete volt. Nem akartam gátat szabni az egyéniségének." feleli Seven. "Szeretem a bogarakat." von vállat a kislány, mire Janeway nagy komolyan odaszól neki: "Szép munka volt. ... De azért szólj majd, mielőtt elkezdesz méheket tartani..." A négytagú zsuri ezzel tovább vonul a következő asztalhoz, ami mögött Naomi és Neelix áll, egy bolygó domborzati modelljével. "És itt mi van?" kérdezi Chakotay. "Ez a K'taris." feleli Naomi. "Az apád bolygója." mondja Torres, mire Naomi bólint: "Minden megtanultam róla" A kislány megnyom egy gombot a modell talapzatán, így kiderül, az nem egy egyszerű modell, holovetítő van beleépítve, ami most a bolygó gömbje köré varázsolja annak jellemző légköri viszonyait, megjelölve az uralkodó légáramlatokat. "Naomi programozta be a geofizikai és légköri adatokat." mondja Seven. "Jó nagy vihar van ott azoknál a hegyeknél..." veszi szemügyre Chakotay a 'fölgömb' egyik pontját. "Az Arpegian-gerinc az eros szeleiről, és esoiról ismert." bólint Naomi. "Nem felejték majd el kabátot vinni." jelenti ki Janeway, majd miután Naomi kikapcsolta a bolygó-szimulátort, a zsuri megint tovább vonul. A bemutató utolsó résztvevője Icheb, aki koránál fogva kissé komolyabb pályamunkát készített, bár abból ránézésre csak egy fényes anyagú csonka gúla látható. "Na, ez hatásosan néz ki." állapítja meg Janeway. "Ez egy nagyfelbontású gravimetrikus szenzortömb." "Ambiciózus." szól Torres. "A segítségével hatékonyabban kereshetünk féreglyukakra utaló neutrínó-áramlásokat. Segíthet a Voyager-nek gyorsabb utat találni hazafelé." "A mérnöki alapjai helytállóak." mondja Seven a többiekre nézve. Janeway elismerő pillantást vet Ichebre, majd így szól: "Számítottam arra, hogy érdekes projektek fognak születni. De ez valóban kivételes." "Köszönöm, kapitány. Nagyon érdekel az asztrofizika." "És nyilvánvaló, hogy tehetség is van hozzá. Szép munka." mondja Janeway, vállon veregetve a fiút, majd Sevennel együtt odébb megy, az Ichebvel maradó Chakotay és Torres pedig tovább kérdezősködnek: "Miért jutott eszedbe a neutrínó-ingadozások keresése?" "Átnéztem a Csillagflotta feljegyzéseit..." "Figyelemre méltó fiatalember." mondja Janeway Sevennek. "Egy napon állandó munkát kaphat majd az asztrometrián." "Attól tartok, ez nem lesz lehetséges." mondja Janeway, mire Seven tiltakozni kezd: "Kapitány, a fiúnak egyedülálló tehetsége van..." "Ez nem alkalmasság kérdése." mondja Janeway elmosolyodva, "Kapcsolatba léptünk a szüleivel. Irányba álltunk a bolygójuk felé." Seven erre aggodalmas arccal pillant Icheb felé, majd egy cseppet sem meggyőző arccal így szól: "Ez jó hír."

"Egy órával túllépted az eljegyzett idodet." mondja az asztrometriai laborba belépő Seven az ott dolgozó Ichebnek. "Már majdnem kész vagyok." "A munkának várnia kell. Van valami, amit meg kell beszélnünk." "Ezt nézze meg..." mondja Icheb, majd felsiet a megfigyelő emelvényre, és onnan veszi szemügyre a nagy monitor közepén látható képet, "Ez egy, az Orphacae-ködben formálódó csillag." "Az Orphacae-köd kívül van a szenzoraink hatósugarán..." jegyzi meg Seven. "Megnőveltem a távolsági letapogatók felbontását." "Lenyugózo..." "Mikor a kockán voltam..."

Sosem gondolkodtam azon, mi van odakint. ... Pulzárok, kvazárok, ködök... De itt, ebben a laborban úgy érzem, láthatom az egész galaxist." Seven tudatosan figyel az átszellemült arccal magyarázó fiatalemberre, míg az felé fordulva meg nem kérdezi: "Miről akart beszélni velem? Azt mondta, van valami, amit meg kell beszélnünk." "Igen... Így van." mondja Seven bizonytalanul, végül mégsem tud rátérni arra, amiért jött, és csak ennyit mond: "Itt az ideje, hogy... Regeneráldj." Icheb erre bólint, és a kijárat felé veszi az irányt.

Janeway, mikor a kabinajtó csengője eloször szólal meg, kissé bosszús arccal néz fel a kezében tartott antik könyvből, és kivár pár másodpercet, hátha a csengető meggondolja magát. Azonban a csengő újra megszólal, így a kapitány felsóhajtva becsukja a könyvet, és kiszól: "Jöjjön be." Seven siet be a kabinba: "Szeretném megkapni az Icheb fajáról gyűjtött adatokat, hogy megkönnyítsem az újraasszimilálását." Janeway alaposan megnézi magának Sevent, majd mosolyogva így szól: "Talán fogalmazhatnánk úgy, hogy a családjuk újraegyesítését." "Ha így jobban tetszik." szól Seven hűvösen. "Továbbítom az állományokat az asztrometriára." "Köszönöm." bólint Seven, ezzel távozni készül, de Janeway utána szól: "Hogy fogadta a hírt?" Seven erre zavartan toporogni kezd, mire Janeway hátradol a fotelben: "Nem mondta el neki." "Nem." ismeri be Seven. "Miért?" "Nem lesz könnyű elfogadnia. Alkalmazkodott az élethez a Voyager-en." "Én ön alkalmazkodott ahhoz, hogy o itt van." bólint Janeway mosolyogva. "Az érzéseim lényegtelenek" "Azok volnának?" kérdezi Janeway, majd feljebb csúszva a fotelben, megkérdi: "Akarja, hogy én mondjam el neki?" "Az én felelősségem." rázza meg a fejét Seven, "De nem vagyok biztos abban, hogyan járjak el." "Nos, egy nehéz változásban már a segítségére volt. Azt hogyan csinálta?" "Áadtam neki a saját tapasztalataimat. Arra ösztönöztem, hogy kezelje rugalmasan az akadályokat." "Jó stratégiának hangzik..." mondja Janeway biztató hangon, mire Seven pár pillanatig még méregeti, majd elsiet. Mikor Seven megérkezik a kettes raktérbe, Icheben kívül a többiek a regenerációs kamrákban találja, a fiú viszont a raktérben levo konzolt vallatja. "Meghibásodott a fülkéd?" érdeklődik Seven. "Neutrínó-röppályákat elemzek." "Regenerálódnod kell." mondja Seven, és mivel nem tágít, Icheb végül elindul a kamrák felé: "Jól van." "Várj..." szól utána Seven, majd nagy levegőt véve folytatja: "Megtaláltuk a szüleidet. A Voyager holnap megérkezik a bolygójukhoz." "Velük kell maradnom?" kérdezi Icheb rövid töprengés után. "Ok a szüleid." "Nem emlékszem rájuk." Seven egy pillanatnyi gondolkodás után így szól: "Miután a szüleimet asszimilálták, sosem láttam őket többé. ... Szerencsés vagy, hogy megvan ez a lehetőség." "És mi van a többiekkel?" "Az o családjukat még nem sikerült megtalálnunk." "Nem erre gondoltam. Mi lesz velük, ha én elmegyek? Számítanak rám." "Alkalmazkodni fognak." jelenti ki Seven. Icheb figyel egy darabig a not, majd megkérdi: "Sosem látom többé..." Seven zavartan néz le a kezében tartott jegyzetfüzetre, és gyorsan témát vált: "Tanulmányoztam a brunali kultúrát. Nagyon különbözik attól, amit a Voyager-en megszoktál." "Milyen értelemben?" kérdezi Icheb, átvéve a jegyzetfüzetet. "Mezogazdász társadalom. A technológiai lehetőségeik... Korlátozottak." "Képesek urutazásra?" "Igen. De a hajóik legtöbbször elpusztította a borg." "Hogy fogom folytatni a tanulmányaimat?" "Nem tudom." feleli Seven halkán. Icheb dühösen veszi egyik kezéből a másikba a jegyzetfüzetet, majd a konzol szélére dobja azt, és szó nélkül a regenerációs fülkéje felé indul. "Icheb..." szól utána Seven, de a fiú aktiválja a fülke rendszereit, és lehunyva szemeit, mozdulatlaná dermed.

"Elszórt településeket észlelek az északi kontinensen." jelenti Kim a hídon, miután a Voyager pályára állt egy bolygó körül, "Mindegyik lakossága kevesebb tízezernél." "A gammasugárzás-maradékból ítélve számos borg támadást éltek át az elmúlt évtizedben." teszi hozzá Tuvok. "Ez nem meglepo." állapítja meg Seven, "Van egy borg transwarp-csatorna alig egy fényévre innen." "Nem az a kimondott álomingatlan." sandít hátra Paris. "Tuvok, folyamatosan keressen borg aktivitást. Tom, álljunk szinkron orbitális pályára." rendelkezik Janeway. "Igen, asszonyom." "Seven... Jobb, ha indul Ichebért." pillant hátra a kapitány, mire Seven elsiet.

A fiúra a gyengélkedőn talál rá, ahol a Doktor az utolsó vizsgálatokat végzi rajta: "A méréseim szerint... Tökéletes az egészsége." "Akkor miért van olyan fura érzés a... Gyomromban?" A Doktor

erre gyorsam megmozgatja a trikorder szenzoregységét Icheb mellkasa előtt, majd futó pillantást vetve a kijelzésekre, így szól: "Ah... Tudhattam volna. Be van rezelve." "Sosem asszimiláltam... Rezet." "Ezzel a kifejezéssel a szorongást, vagy aggodalmat szoktuk kifejezni." magyarázza a Doktor, "Amelyek egyaránt teljesen természetes érzések olyankor, ha valaki épp rég elvesztett szüleivel készül találkozni. ... Ha ez megnyugtat, biztos vagyok benne, ok is épp olyan idegesek, mint te." "A szüleim lényegtelenek." "Valóban? Gondolod, Naomi számára is lényegtelen az anyja?" "Nekem itt van Seven of Nine, hogy segítsen a nevelésben. ... Itt van maga, hogy gondoskodjon az orvosi szükségleteimről." "A szüleid úgy nevelhetnek, ahogy ez a legénység soha. Bevezethetnek a brunali kultúrába. Megoszthatják veled a tapasztalataidat." "Magának sem voltak szülei." "Nem, de..." "Alkalmazkodott ahhoz, hogy fontos feladatot lásson el ezen a hajón. Kapcsolatokat épített ki a legénységével. Mindezt a szülők nyújtotta elonyók nélkül." "Nekem ott a programom, amire támaszkodhattam." "És hogyan reagálna a programja, ha arra kérnék... Hogy idegenekkel éljen?" A Doktor ezen eltöpreng, de mielőtt válaszolhatna, megérkezik Seven, így a hologram ettől megmenekül. "Károsodtál?" kérdezi Seven, miután mind a Doktor, mind Icheb feléje fordult. "Remekül van." mondja a hologram, "Csak elvégeztem egy utolsó ellenőrzést." Seven felsóhajt, majd így szól: "Itt az idő." "El fog múlni." mondja a Doktor, bátorítón Icheb vállára téve a kezét, majd az Seven nyomában távozik.

Icheb Seven, Janeway, és Tuvok kíséretében sugároz le a bolygóra, az egy nagyváros romjainak közelében meghúzódó egyik faluba, ahol az érkezési helyüktől nem messze egy középkorú brunali pár várja őket. "Hello... Janeway kapitány vagyok." mondja nekik az elől haladó Janeway. "Icheb..." szól a páros női tagja. "Megnőttél..." mondja az apa. "Több hónapot töltött egy borg nevelotartályban." szól Seven, mire a pár zavartan néz rá, Janeway pedig, hogy eloszlassa a hosszúra nyúló csendet, bemutatja: "O Seven of Nine." "Ez egy borg azonosító, nem?" kérdezi Icheb anyja aggodalmasan. "Mint az ön fiát, engem is a Kollektívából szabadítottak ki." "Seven is közreműködött benne, és segített Ichebnek a változás során." magyarázza Janeway. "Akkor nagyon hálásak vagyunk önnek. Én Leucon vagyok, Icheb apja. O pedig az anyja, Yifay." "Hogy vagy?" kérdezi Yifay, szemügyre véve a fiát. "Jól." feleli az mogorván. "Ez fáj..."? kérdezi a no, megpróbálva megérinteni az Icheb ornyergének bal oldalán látható borg implant-maradványt, mire a fiú elhúzza a fejét: "Nem." "Nagyon örülünk, hogy újra itt vagy velünk." mondja Leucon, majd egy kisebb csoportra mutat, ami távolabb álldogál: "Mala... Remi, Yivel..." "Isten hozott itthon, Icheb." szól a társaság vezetője, egy Ichebvel nagyjából egykorú fiú. Icheb lassan Seven felé fordul, majd így szól: "Most szeretnék visszatérni a Voyager-re." Erre a szülei zavartan néznek egymásra, Janeway pedig együtt érzo pillantást vet rájuk.

"Köszönöm, hogy eljöttek." fogadja Janeway a tanácssterembe kísért Leucont és Yifayt. "Hol van Icheb?" kérdezi Leucon körülnézve. "Úgy gondoltam, jobb, ha előbb nélküle beszéljük ezt meg." feleli Janeway, Icheb szülei elé lépve. "Mit kell ezen megbeszélni?" "Hogy hogyan tegyük könnyebbé ezt a változást a fiuk számára. ... Kérem, üljenek le." mutat Janeway két székre, mire a szintén jelen lévő Seven nagyot fújva szintén visszaereszkedik arra a székre, amin Icheb szüleinek érkezése előtt is ült. "Nem lesz könnyű neki." mondja Yifay, "Lemondani a hajójuk nyújtotta luxusról..." "Nem csak a luxusról van szó. Ichebnek különleges orvosi szükségletei vannak." mondja Seven. "Van egy orvos a telepen." néz rá Leucon. "Meg kellene szerveznünk, hogy konzultálhasson a Doktorral." mondja Janeway, jelentőségteljes pillantást vetve Sevenre. "A fiuknak naponta regenerálódnia kell." folytatja az. "Biztos vagyok benne, hogy át tudják alakítani a berendezéseink egy részét, úgy, hogy ez lehetővé váljon." néz Janeway Icheb szüleire. "És mi a helyzet az oktatás kérdésével?" kérdezi Seven. "A gyerekeink iskolába járnak." feleli Yifay. "Akkor nyilván folytatni tudja az asztrofizikai és térelméleti tanulmányait." "Ha Icheb érdeklődik a tudomány iránt, bizonynyal rá fog jönni, hogy mi... Is sokat taníthatunk neki." "Például?" "Összetett agrárgenetikai módszereket dolgoztunk ki, amelyek lehetővé teszik a termesztést barátságatlan körülmények között is." mondja Leucon. "Icheb nem mutatott érdeklődést a mezogazdaság iránt." jegyzi meg Seven élesen. Janeway

szemmel láthatóan kezdi megelégni a huzavonát, mert kissé bosszús pillantást vet Sevenre, miközben így szól: "Biztos vagyok benne, miután megismertették a témakörrel, nagyon érdekesnek fogja találni." "És itt volna még a biztonság kérdése." szól Seven. "Teljes mértékben képesek vagyunk megvédeni a fiunkat." jelenti ki Yifay. "A közelségük egy borg folyosóhoz, rendkívül sebezhetővé teszi magukat. Érdekelne, nem gondoltak-e az átköltözésre?" "Seven." szól Janeway a nore, de Leucon leinti: "Ne, semmi baj, kapitány. ... Ez a bolygó az otthonunk, soha nem fogjuk elhagyni. Megvédjük a borg, vagy bárki más ellen, aki fenyeget minket." "A bátorságuk bámulatos, de irreális." Janewaynek ekkor végképp betelik a pohár, és az asztaltól felállva jeges hangon szól oda Sevennek: "Várjon meg a készenléti helyiségben." "Kapitány..." "Azonnal." Seven kelletlenül távozik, Janeway pedig csak azt követően szólal meg, hogy bezárult mögötte a tanácssterem ajtaja: "Bocsánatot kérek a viselkedése miatt. O és Icheb nagyon közel kerültek egymáshoz, de ez nem mentség minderre." "Most már szeretnénk látni a fiunkat." mondja Leucon. "Kérem, legyenek türelemmel. Ha siettetjük a dolgokat, a következő találkozásuk talán semmivel sem sikerül jobban, mint a legutóbbi. ... Maradjanak egy darabig a Voyager-en. Így Ichebnek lehetősége lesz olyan környezetben jobban megismerni önöket, ami ismeros a számára. Szólok Neelixnek, hogy minden tekintetben tegye kényelmessé az ittlétüket." Yifay rövid habozás után bólint, majd kérdon a férjére pillant, aki szintén bólogatni kezd.

Seven néhány lépésre a készenléti helyiség ajtaján belül, mozdulatlanul várja, hogy Janeway befusson, ami hamarosan meg is történik. "A viselkedése csak még rosszabbá tesz egy nehéz helyzetet." mondja Janeway, megállva Seven előtt. "Én egyszerűen csak megpróbálok jóléteket biztosítani Ichebnek." "Azzal, hogy sértegeti a szüleit?!" "Ezekről a témákról beszélni kellett." "Ám tehette volna egy kicsit több tapintattal." "Talán. De ez nem változtat a tényen, hogy azok az egyének esetleg nem lehetnek alkalmas nevelők." "Azok az egyének az anyja, és az apja!" "Ami nem garancia arra, hogy képesek lesznek törödni vele. Sokkal valószínűbb a kibontakozása, ha a Voyager-en marad." "Ez nem lehetőség, Seven." mondja Janeway, miközben felsiet az ablakok alatti emelvényre. "Leutasítja a hajóról?" "Nem ezt mondtam." "Így újra asszimilálhatják!" "Miért olyan biztos benne, hogy ez fog történni?" "Nem kellene azon a bolygón maradniuk." "Ez az otthonuk!" "Nem éri meg védelmezni." "Ki maga, hogy eldöntse ezt?!" mered Janeway dühösen Sevenre. "Bárki, aki előbbre tartja a saját érdekeit a gyermekei biztonságánál, az felelőtlen!" "Icheb szüleirol beszélünk... Vagy a magáérol?" kérdezi Janeway, ráérezve, mi beszél Sevenbol, és igaza is van. "Mindkettorol." szól Seven. Janeway erre kicsit megenyhül, és visszatérve Seven elé, így szól: "Nem jellemzo magára, hogy elismer valami ilyesmit." "Naivság volna, ha azt állítanám, objektív vagyok ebben az ügyben. ... De nem vagyok hajlandó visszaadni Ichebet olyan szülöknek, akik annyira felelőtlenek lehetnek, mint a sajátjaim voltak." "Tudom, milyen igyekezni védeni azt, akit az ember átsegített egy nehéz időszakon. ... De Icheb most már egyén. Lehetőséget kell adnia neki, hogy megalkossa a saját véleményét." "Ha megteszem... És o úgy dönt, a Voyager-en marad..." "Akkor az az én gondom lesz." mondja Janeway.

"Csinos a mamád? ... Milyenek?" kérdezi a kettes raktérben a konzolnál dolgozó Icheb körül egy rollerrel keringo Mezoti. "Dolgom van." mordul rá Icheb. "Én sosem láttam az apámat." mondja a valamivel odébb Azan és Rebi társaságában ücsörgo Naomi. "Én nem emlékszem a miénkre." néz az ikerpár egyik fele a másikra. "Én sem." mondja az. "Velük maradsz?" kérdezi megint Mezoti, "Ha elmész, ki fog segíteni a tudományos projektjeinkben?" "Ha nem hagyod abba a kérdezősködést, mindannyitokat bepakollak egy teherkonténerbe, és visszasugározzlak a borgnak." mondja Icheb bosszúsan, mire Mezoti grimaszolva néz rá. Ekkor Seven érkezik, és megállva a terminál mellett, így szól Ichebhez: "Gyere velem." "Hova?" "Vacsorázni, a szüleidde." "Dolgozom." "Étkezés után folytathatod a munkádat." "Nincs mirol beszélnem velük." fordul Icheb Seven felé. "Akkor nagyon csendes lesz az este." feleli az ridegen. "Nem megyek." "Az otléted nem vita tárgya." mondja Seven, ezzel a kijárat felé indul. Icheb a többiek felé fordul, de azok tüntetően elfordulnak tole, így végül sötét arccal szegodik Seven nyomába.

A vacsorára legalább semleges területen, a Voyager étkezőjében kerül sor, ahol Neelix és Yifay megrakott tálcákkal tartanak a konyha felől az egyik nagyobb asztal irányába, mikor Seven és Icheb megérkeznek. Seven üdvözlésképpen odabíccent a szülöknek, majd Ichebre pillant, végül, mielőtt a konyha felé távozna, ennyit mond: "Jó étvágyat." "Gyere, ülj le." hívja közelebb Ichebet az anyja. "Jobb szeretek állni." "Mr. Neelix megengedte, hogy használjam a konyháját, és készítsék egy kis pom'oa-t." "Nem vagyok éhes." "Ez volt a kedvenced, mikor kicsi voltál." "De már nem vagyok kicsi." "Nem... Nem vagy." mondja Yifay, zavartan nézve le az asztalon levo ennivalóra. "Az anyád... Sokat foglalkozott ezzel a vacsorával." szólal meg Leucon, "Legalább kóstold meg..." Icheb erre a tálalópult mellett várakozó Sevenre pillant, mire az odabólint neki. Icheb így kissé kellenetlenül leül, és a szájába vesz egy falat ennivalót. Az ismeros ízt érezve összerenzen, és sokáig forgatja a szájában a falatot, majd kissé zavartan hajtja le a fejét. "Jó... Nem igaz?" kérdezi Leucon, Yifaytól pedig csak egy boldog mosolyra futja, minek láttán végül Icheb is halványan elmosolyodik. "Jó újra együtt látni a családot." szól oda halkán Neelix Sevennek, "Igaz?" A no zavartan bólint, majd megsemmisülten távozik.

"A borg nem sokat hagyott, amivel munkához láthattunk." magyarázza Leucon Ichebnek, miközben körbevezeti a fiút a brunali telepen, "Bár nekünk nem is kell túl sok. Csak egy kis ötletesség. ... Mindent, amit látsz, a két kezünkkel építettünk. A házainkat, a nevelokádakat..." "Ez mi?" kérdezi Icheb, megállva egy nagy méretű, kissé viharvert, hengeres berendezés mellett. "Egy génrendező. Ezt használjuk, hogy megváltoztatva bizonyos növények DNS-ét, a környezeti viszonyokhoz igazítsuk őket." "Ezt is ti építettétek?" "Az alkatrészeket sérült hajókból gyűjtöttük ki. Semmi sem ment kárba." feleli Leucon, miközben tovább indulnak. "Hatékony." mondja Icheb elismerően. "A hatékonyság közös tulajdonságunk a borggal. De a mi esetünkben... Ez szükségszerűség. ... Tudom, a telepünk... Primitívnek látszik... A Voyager-hez képest. De ígérem, ez meg fog változni." "És mi a helyzet az utazással?" "Egy napon... Olyan hajóink lesznek, mint a Voyager. De hogy elérjük, szükségünk lesz az olyan elhivatott fiatalokra, mint te." Valamivel távolabbról ekkor kiáltás hallatszik, az az Ichebvel egykorú fiú az, aki a megérkezésükkor is jelen volt: "Icheb, hogy vagy?" "Jól. Köszönöm." "Később esetleg megkereshetnél minket a pályán. Játszani egy meccs pala-t." "Nem emlékszem, hogy kell játszani." kiabál oda Icheb egykori barátjának. "Eszedbe fog jutni." legyint az vidáman. "Remek sportoló voltál." fordul Leucon a fia felé, "Nagy változásokat hozhatnál itt, Icheb." "Nem tudok semmit a mezogazdaságról. Sem a genetikáról." "Nem fog sokáig tartani, míg megtanulod, olyan fejjel, mint a tiéd..." Ekkor egy szállítószalag ragyog fel néhány méterrel odébb, amiből Seven materializálódik: "Itt az ideje visszatérni a Voyager-re." "Itt maradok ma éjszakára." mondja Icheb. "Itt nincs regenerációs egység." "Végül úgyis fel kell szerelnünk egyet. Miért ne tegyük meg most?" kérdezi Leucon. "Amennyire tudom, még nem döntött úgy, hogy itt marad." jegyzi meg Seven, közelebb lépve. "De azt mondta, hogy ma este marad." mutat rá Leucon. "Térjen vissza velem a hajóra. Elokészítjük a regenerációs egységet." mondja végül Seven, mire Leucon odabólint neki.

"Átalakítottam ezt a szinaptikus adóvevőt, hogy összekapcsolódhasson az agykérgi regenerátorával." mondja Seven Leuconnak a kettes raktérben, odamutatva a kis szerkezetet a férfinak, majd a közelükben levo hengeres berendezés felé fordul: "Elég energiája van egy teljes ciklus végrehajtására." "Ki kell majd dolgoznunk a módját az újratöltésének..." mondja Leucon, miközben elhelyezi a nagyobb berendezést egy ládában. "Ha Icheb úgy dönt, marad." mutat rá Seven. "A feleségem és én méltányolunk mindent, amit a fiunkért tett. ... Nyilvánvaló, hogy törodik vele." "O egy különleges személy." "Igen, az. Visszakapnunk ot... Hát... Egy csoda." "Hogyan vitték el?" kérdezi Seven, miközben Leucon lezárja a regenerátort tartalmazó ládát. "Mióta a borg eloször megtámadott minket... Nagy gondot fordítottunk arra, hogy elrejtünk minden új technológiát, amit kifejlesztünk." "Így az elhaladó kockákat nem fogja vonzani a bolygó." állapítja meg Seven. "Sajnos nem, mindig voltunk sikeresek. Egy reggel... Úgy négy évvel ezelott..." kezd bele a történetbe Leucon, közben útnak indulva a tároló állványok között, "Icheb hallotta, ahogy egy mutrágyázó

egységről beszélgetünk, amit az egyik táblán állítottunk fel. Látni akarta. ... Azt mondtam, a következő napon elviszem. ... De türelmetlen volt, a fiúk már csak ilyenek... Nem is tudtuk, hogy elcsavargott, mikor megszólalt a riasztás. ... Kiderült, hogy a borgot... Legalább annyira érdekelte az új gép, mint Ichebet. ... Elvitték. És asszimiláltak mindenkit a területen. ... Jobban ügyelnünk kellett volna rá...!" "Icheb önfeju." mondja Seven. "De mégis... Nehéz nem magamat hibáztatnom." néz rá Leucon, "A szülei biztos ugyanezt érezhették, mikor elvesztették magát." "A szüleim velem voltak, mikor a borg támadott." "El sem tudom képzelni, milyen lehetett a számukra. Nézni, ahogy a lányukat asszimilálják. A megvédésére képtelenül." Seven erre zavartan felsóhajt, majd odaadva Leuconnak a nála lévő kisebb eszközt, így szól: "Fontos, hogy Icheb hat órán át megszakítatlanul regenerálódjon." "Értem." bólint Leucon, átvéve az eszközt. "Ellenkezhetsz. Nem szereti veszíteni az időt. ... Nekem is meggyult a bajom a türelmetlenségével." mondja Seven halvány mosollyal, mire Leucon is elmosolyodik.

Icheb a szülei társaságában üldögél házuk egyik szobájában egy nagy tetoablak alatt, amin át mindannyian az éj leszálltával az égen kigyúlt csillagokat figyelik. "Az ott... A Calcen III nevu csillag." mondja Leucon, az ég egy pontjára mutatóval, "Attól nyugatra az Onedas-halmaz. Ott pedig... Pont fölötté, ha összekötöd azt a hat csillagot, az, amit mi Nagy Szarvnak hívunk." "Látom..." mondja Icheb rövid keresgélés után. "A csillagok szeretetét az apádtól örökölted." mondja Yifay. "Hogy azon a csillaghajón voltál... Többet tanultál az asztronómiáról, mint én. A mi kis ablakunk, össze sem hasonlítható a Voyager asztrometriai laborjával..." mondja Leucon. "Nem. ... De szép." "Látod... Megvan mindenünk, ami kell, pontosan itt. ... A tűz melege... Jó étel, amit magunk termesztünk... És emberek, akik szeretnek minket." mondja Yifay, mire Leucon így szól: "A Voyager-en is vannak, akik szeretik Ichebet." "Ragaszkodsz ahhoz a légénységhez, igaz?" kérdezi Icheb anyja. "Gondoskodtak rólam. Lehetőségeket kaptam tőlük." "Jó emberek." bólint Leucon, "Olyanok, akik maguk is mentek át viszontagságokon. ... Seven of Nine beszélt nekem a tudományos projektedről. Azt mondta, nagyon hasznosnak bizonyulhat." "Arra terveztem, hogy féreglyukakat találjanak vele." "Mi hasznuk volna abból?" "Segíthetne nekik utat találni vissza a Földre." "Miért olyan fontos ez nekik?" kérdezi Yifay. "Az az otthonuk." feleli Icheb, és csak az anyja arckifejezését látva döbben rá saját szavai jelentőségére. "Érdekes, igaz?" kérdezi az apja elmosolyodva. "Micsoda?" "Hogy ott van minden technikájuk... A lehetőségük a galaxis felfedezésére... És amit a legjobban akarnak... Hogy hazajussanak."

"Jó reggelt." köszönti az asztrometriai laborba érkező Icheb az ott dolgozó Sevent. "Sikeresen regenerálódtál?" kérdezi az munka közben. "Igen. ÉS aludtam. A csillagok alatt. Ki kellene próbálnia..." "Reggel nem voltál az osztályban. A többiek hiányoltak." "Az apámnak segítettem. ... Van valami, amit meg kell beszélünk." Seven erre Icheb felé fordul, és megkérdi: "Mi az?" A hosszú csendből azonban maga is rájön a válasza: "Úgy döntöttél, velük maradsz." "Igen..." "Biztos vagy benne?" "Az az otthonom. Felelősségem van az újjáépítésében." "Tájékoztatom a kapitányt." mondja Seven, igyekezve közben közömbösnek látszani, ám csak mérsékelt sikert ér el. "Köszönöm." "Gondolom, szeretnél elbúcsúzni a többi gyerektől." mondja még Seven, ezzel sietősen távozik.

Ichebet Seven és Janeway kísérik el a szállítóhídra, ahol Seven átad neki egy táskát: "Ebben jegyzetfüzeteket találsz, bennük adatokkal különböző témakörökben. Ezek segítségével folytathatod a tanulmányaidat. ... Beraktam egy nagyfelbontású teleszkópot is. ... Szegényes helyettesítője az asztrometriai szenzoroknak." "Minden nap használni fogom." mondja Icheb, majd pár pillanatig zavartan nézegetik egymást Sevennel, végül a fiú fellép az emelvényre. "Viszlát, Icheb. És sok szerencsét." búcsúzik Janeway. "Köszönöm, kapitány. ... Remélem, utat találnak hazafelé." Janeway kérdező Sevenre pillant, hogy az alkar-e mondani valamit, de Seven szótlanul nézi Ichebet, ahogyan az is ott. A kapitány kivár pár pillanatot, majd odabólint az ügyeletesnek. Seven, miután Icheb feloldódott a sugárban, kifelé indul, Janeway pedig szomorúan néz utána.

A sorban a legutolsó regenerációs fülkében álló Mezoti egy ideig próbálkozik a szeme csukva tartásával, végül bosszús arccal hagy fel a kísérletezéssel, és lelép a fülke emelvényéről. "Figyelem! A regenerációs ciklus nem teljes." szól rá a számítógép, de Mezoti ügyet sem vetve rá, Seven fülkéjéhez megy, és megrázza a no kezét. "Mi az...?" néz le rá Seven. "Nem tudok regenerálódni." Erre Seven is lecsatlakozik a fülkéjéről, és ő is megkapja a számítógép dorgálását: "Figyelem! A regenerációs ciklus nem teljes." "Magyarázat?" kérdezi Seven Mezotit. "Hiányzik Icheb." "Nekem is. ... De alkalmazkodni fogunk. ... Most térj vissza a fülkédbe." "Ha megtalálják a szüleimet... Velük kell majd lennem?" "Ez megbeszéljük, ha, és amikor eljön az ideje." "Remélem, nem találják meg őket." mondja Mezoti halkán, amire Seven nem tud semmi okosat mondani, így végül így szól: "Regenerálódj." A no ezzel visszakíséri Mezotit a fülkéjéhez, de mielőtt a kislány visszaállna a helyére, még így szól: "Seven..." "Igen?" "Mi lesz, ha a borg újra megpróbálja asszimilálni Ichebet?" "A népének nem sok erőforrása van. A borgnak nincs oka visszatérni a bolygójukra." "És mi van, ha Icheb egy hajón volna?" "Valószínűtlen." "Legutóbb is egy hajón volt." mondja Mezoti, mire Seven meglepetten mered rá egy pillanatig, majd így szól: "Tévedsz. A felszínen volt, mikor asszimilálták." "Nem, nem ott volt." mondja Mezoti, majd kissé gépiesse váló hangon folytatja: "Egy szállítóhajó került regisztrálásra a 649-es rácspontra. Egy életjel. Faj: brunali." Mezoti ezzel lehunyja a szemét, és becsatlakozik, Seven pedig töprengve áll még egy darabig a fülkéje előtt.

"Ajánlom, hogy fontos legyen..." morogja a kávésbögrébe kapaszkodva az asztrometriai laborba bebotorkáló Janeway, miközben Seven épp borg adatokat tanulmányoz a nagy monitor segítségével. "Az." nyugtatja meg Seven, hasonlóan barátságosan hangnemben. "Sajnálom, nem olvasok borgul, fordítania kell." mondja Janeway, megszemlélve a képernyőn futó adatokat. "Ezek taktikai adatok a kockáról, amiben a gyerekeket találtuk. ... Ezek szerint Icheb egy fegyvertelen szállítóhajón volt, mikor a borg elvitte." magyarázza Seven, miközben Janeway felváltva dönti magába a kávé, illetve ásít. "Ah... Miért fáraszt ezzel hajnali háromkor...?" sóhajt fel a kapitány. "Mert Icheb apja azt mondta nekem, a fiút a bolygó felszínén asszimilálták." "Lehetséges, hogy félreértette?" "Nem. Nagyon egyértelmű volt." "Azt a kockát egy halálos kórokozó támadta meg, súlyos károkat szenvedett. Nem lehetséges, hogy az adatok károsodtak?" kérdezi Janeway, próbálva minél előbb véget vetni a hajnali szeánsznak. "Talán. De találtam egy másik következtetlenséget is Leucon történetében. Azt mondta, Ichebet négy évvel ezelőtt asszimilálták. De a részletesebb analízisek azt mutatták, a borg háromszor támadott az elmúlt évtizedben: kilenc éve, hat éve, valamint tavaly." "Na jó..." sandít Janeway Sevenre, "Tegyük fel, az információi pontosak. ... Mit bizonyít ez?" "Az apja hazudott." "Miért tette volna?" "Nem tudom biztosan. De kötelességünk kideríteni." Janeway erre nagyot sóhajt, majd a fejét csóválva megkérdi: "Mit javasol...?" "Hogy térjünk vissza a bolygóra, és követeljünk magyarázatot." "Ah... Azok az emberek épp elég dolgon mentek keresztül. Muszáj még ki is vallatnunk őket?" "Felelősek vagyunk Icheb biztonságának biztosításáért." "O úgy döntött, hogy a szüleivel marad." emlékezteti Janeway Sevent. "Talán nem kapott meg minden információt." "Csak az, hogy nem voltak teljesen színték önnel, nem jelenti azt, hogy alkalmatlan szülők. Egyszer végül... El kell fogadnia." "Tudom, mire gondol." sóhajt fel Seven, "Hogy érzelmi válságban vagyok az Ichebtől való elválás miatt. ... És igaza van. De ha fennáll a veszély lehetősége, akár csak a legtávolabbi is, mindent meg kell tennem, hogy megvédjem. Ha nem tenném, nem volnék jobb, mint a saját szüleim."

"Nem várhatnánk legalább néhány napot?!" kérdezi Leucon ingerülten a feleségét, a lakásuk egyik helyiségében. "Mire volna az jó?" kérdez vissza Yifay. "Csak most kezdett letelepedni." "Minél tovább várunk, annál nehezebb lesz mindenkinek, ezt te is tudod." "Miért tegyük meg egyáltalán...?! ... Semmi sem kényszerít rá, hogy véghezvigyük." "Erre született." mondja Yifay nyomatékosan. "Nem esett már ár így is elégen? Miért nem adunk neki lehetőséget a közönséges életre?" "O nem egy közönséges gyerek!" "Nem, de... Segíthetne másképpen is. Okos... Szorgalmas..." "Leucon! ... Ajándék volt, hogy visszatért. Nem vesztegethetjük el." "Másodszor nem akarom elveszteni." csóválja a fejét Leucon. "Ahhoz, hogy túléljünk, mindannyiunknak áldozatokat kell hoznunk. Erre te

tanítottál..." A vitának a mit sem sejto Icheb érkezése vet véget. "Három meccset nyertünk egymás után." újságolja a fiú, majd kissé zavartan néz körül a beálló csendben. "Ülj le, Icheb." mondja Yifay, mire Leucon helytelenítő pillantást vet rá, "Beszélünk kell." Icheb leül az asztalhoz, az anyjával szemben, és várja a folytatást. "Tudod, hogy nagyon fontos vagy nekünk..." "Igen." "Amit nem tudsz: miért." "Mire gondolsz..."? kérdezi Icheb, mire Yifay egy szekrényhez megy, és kivesz egy fegyverre emlékeztető tárgyat az egyik fiókból. "Mi az?" kérdezi Icheb. "Ha lazítasz, nem fog fájni." "Apám..."? "Jobb, ha lefogod." mondja Yifay, mire Leucon a fia mögé lép, és a székre szorítja, majd elfordítja a fejét, hogy Icheb nyaka szabadon maradjon. "Mit csináltok velem...? Ne...!" A Yifay kezében lévő eszköz egy oltópisztolynak bizonyul, a beadott szerto a fiú pár pillanat alatt elcsendesedik. "Készítsd elő a kilövést." mondja Yifay, az öntudatlan fiúra meredő Leuconnak.

"Hívjuk őket." szól Janeway, miután a Voyager megint pályára állt a brunalik bolygója körül. "Nem számítottunk rá, hogy újra látjuk önt, kapitány." mondja a bejelentkező Leucon. "Szeretnénk feltenni pár kérdést, ha nem bánják." "Kérdéseket?" kérdezi a képfelvevo látóterébe érkező Yifay. "Ichebvel, és az asszimilálásának körülményeivel kapcsolatban." mondja Seven. "Ezt már megbeszéltük." szól Leucon ridegen. "A történet, amit elmondott nekem, nem vágott egybe a mi adatainkkal." "Nem tartozunk maguknak magyarázattal." mondja Yifay. "Ebben az esetben Ichebvel szeretnék beszélni." szól Janeway, felállva a kapitányi székből. "Nincs itt." mondja Leucon. "Hol van?" kérdezi Seven. "Az nem tartozik magára." feleli Yifay. "Keresse az életjeleit." néz Janeway Tuvokra, aki rövid vizsgálódás után így szól: "Nincs a településen." "Egy brunali szállítóhajót észlelek." jelenti Seven, "Távolság: kilencmillió kilométer. A transwarp-csatorna felé tart." "Az én adataim szerint kilenc egész nyolcas görbülettel halad." mondja a két ülés közötti konzolt tanulmányozó Chakotay. "Csak úgy tunik. Úgy építették, hogy hamis jeleket bocsásson ki." pontosít Paris, "Elég eroseket ahhoz, hogy bejussanak a szubtérbe." Janeway erre lemegy a kormányospulthoz, hogy maga is szemügyre vegye az adatokat. "Csalinak használják, hogy idevonzzák a borgot." állapítja meg Seven. "Icheb ott van azon a hajón, igaz?" kérdezi Janeway komor arccal. "A népéért harcol." mondja Yifay. "Egyedül, egy fegyvertelen szállítóhajón." mutat rá Seven. "Nekünk nem állnak részecske-fegyverek, vagy eros csillaghajók a rendelkezésünkre. Az egyetlen eszközt kell használnunk, amink van." mondja Leucon. "A gyerekeiket." szól Seven élesen. "Nem. A genetikai szaktudásunkat." szól Yifay. "Icheb nem csali... Hanem fegyver." döbben rá Janeway, "Az elso kockát, ami elfogta, egy kórokozó fertozte meg. Icheb volt a vírusgazda, igaz?" "Minden alkalommal, mikor nekifogunk az újjáépítésnek, mikor haladni kezdünk... A borg jön, és elvesz mindent!" mondja Leucon. "Tom, irány a szállítóhajó, teljes impulzus." rendelkezik Janeway. "Igenis, kapitány." "Nincs joguk beavatkozni!" szól Leucon. "A civilizációkat próbáljuk megmenteni." teszi hozzá Yifay. "Azzal, hogy elveszik Icheb jövőjét!" szól Seven élesen. "Ha nem állítjuk meg a borgot... A brunaliknak nincs jövője!" "Kapitány..." mondja Leucon, "Pillanatokon belül egy borg hajó fog kilépni abból a csatornából!" "Vállaljuk a kockázatot. Adást befejezni." Paris bontja a kapcsolatot, Janeway pedig, útban a széke felé, így szól: "Vörös készültség. A harcálláspontokba."

"Hatósugárba értünk, kapitány." jelenti Paris valamivel később. "Észlelem Icheb életjeleit." teszi hozzá Kim, "A bio-letapogatás szerint öntudatlan." "Sugározzák a gyengélkedőre." rendelkezik Chakotay. "Nem tudom, valami zavarólag hat." csóválja a fejét Seven. "A csatorna az. Becslésem szerint kevesebb mint negyven másodperc múlva kilép belöle egy borg hajó." jelenti Tuvok.

"Tartalékenergiát átirányítani a transzporterekbe." rendelkezik Janeway. "Még mindig nem tudok ráfogni. Ebből a távolságból nem." mondja Seven. "Harminc másodperc." "Tom, menjünk közelebb ahhoz a hajóhoz." szól Janeway. "Igen, asszonyom."

A Voyager elkezd felzárkózni a brunali hajó mögé, valahol előttük pedig felfénylik a nyílászáró transwarp-csatorna zöld fényjelensége.

"A csatorna megnyílik. Húsz másodperc." jelenti Tuvok. "Seven?" néz hátra Janeway. "Még mindig hatósugáron kívül van." "Hallotta, Tom." "Ha az a borg hajó átér, jól megszenvedünk, mire meglógunk elöle." jegyzi meg Paris. "Egyszerre egy probléma érdekel." mondja erre Janeway. "Tíz

másodperc. Kilenc. Nyolc." számol vissza Tuvok. "Van ráfogás." jelenti Seven. "Hét. Hat." "Sugárzás folyamatban." "Öt. Négy." "A gyengélkedon van." "Tunés innen, teljes..." mondaná Janeway, de a Voyager rázkódása beléfojtja a szót, a borg közben ugyanis megérkezett, és a brunali hajónak szánt vonósugár az a mögött haladó Voyager-t is befogja. "Cél a vonósugár-generátoruk." mondja Janeway, megszemlélve az elfogási muveletre érkezett borg gömböt. "Fézek célon." nyugtázza a parancsot Tuvok. "Tuz."

A vonósugár által féloldalasan megfogott Voyager lassan elfordul, egyre inkább a bal oldalát mutatva a gömb felé, miközben a felső tüzív életre kel, de a vonósugár marad.

"Nincs hatás." jelenti Tuvok. "Itt a borg. Asszimilálásra kerülnek. Az ellenállás hasztalan." szólal meg a borg kórus. "Talán nem. Van egy módja, hogy fegyvert juttassunk a pajzsukon belülre." mondja Seven, mire Janeway ránéz: "Hallgatom." "Transzportáljunk egy fotontorpedót a brunali hajóra, és robbantsuk fel, amint a gömbön belül van." "Az körülbelül húsz másodperc múlva következik be, azonban a Voyager is bent lesz kevesebb mint három másodperccel azt követően." mondja Tuvok. "Tom, teljes erővel hátra, ez is nyerhet nekünk pár másodpercet. ... Csinálja." szól Janeway, hátranézve Sevenre. Az munkához lát, majd a körülményeknek köszönhetően kimondottan hosszúnak tűnő idő múlva szólal meg: "Sugárzás kész. Robbanásig tíz. Kilenc."

A Voyager tovább fordul, már sokkal inkább a tatrésze mutat a borg gömb felé, mint az orra.

"Öt. Négy." "Tom, a jelzésemre gyorsítson görbületre." siet előre Janeway a kormányállás mögött két oldalt levo korlátokig. "Három." "Figyelem, becsapódásra készülj!" szól Chakotay.

A Voyager-t már csak néhány száz méter választja el a borg gömbön időközben feltáruult nyílástól, mikor odabent felrobban valami, és a kerek ajtón át roncsok zúdulnak ki. A vonósugár ugyanakkor kialszik, és a megszabaduló Voyager előreledol.

"Most, Mr. Paris!" szól Janeway.

A robbanás miatt a borg gömbrol elszakadó roncsfelho, és lökéshullám már majdnem eléri a Voyager-t, ám az épp időben gyorsít görbületre.

"A borg hajó súlyos károkat szenvedett. Nem üldöznek." jelenti Tuvok, mire Janeway megkönnyebbülten sóhajt fel.

"Azt mondja... A szülei újra megfertőzték...?" kérdezi Janeway a gyengélkedoben az öntudatlan Icheb vizsgáló Doktort. "Nem, csak elkábították." "Nem értem." mondja a szintén jelen levo Seven. "Genetikailag módosították, hogy a szervezete termelje a kórokozót. Születésétol kezdve." "Borg-gyilkosnak tenyésztették..." bámul maga elé Janeway. "Veszélyben van?" kérdezi Seven. "El tudom nyomni a kórokozót. Rendbe fog jönni. ... Testileg..." feleli a Doktor. "Segítségre lesz szüksége, azok után, ami történt." fordul Janeway Seven felé. "Kapitány, én..." mondaná Seven. "Hallgasson az anyai ösztöneire. Eddig is beváltak." nyugtatja meg Janeway.

Icheb egy DNS-láncot vizsgál az asztrometriai labor nagy monitorán, mikor Seven érkezik a helyiségbe. "Azt hittem, térharmonikusokat tanulmányozol." jegyzi meg Seven, megállva egy jó lépésre az ajtón belül. "A szüleim felvetették, hogy talán a genetikához is lehet adottságom." "Értem." mondja Seven, majd Icheb mellé sétál, "Mit tudtál meg?" "Ez egy tipikus brunali férfi teljes genomja. ... Az pedig az én DNS-em." jelenít meg Icheb két láncot egymás alatt, majd Sevenre pillant: "Majdnem megegyeznek. De észreveheti a különbséget a harmadik, tizenharmadik, és tizenhetedik kromoszómánál." "Igen." bólint Seven. "A szüleim mikrogenetikai beavatkozásokat végeztek rajtam, hogy termelni kezdjem a kórokozót. Igazán ötletes." "És ugyanúgy barbár dolog." jelenti ki Seven. "Védeni próbálták magukat, azt, ahogy élnek. Megóvni a fajukat." "Tudom, milyen nehéz... Elfogadni a szüleid hibáit. De amit tettek, helytelen volt. Nem kell megbocsátanod nekik." "Gondolja, hogy ok megbocsátanak nekem valaha?" "Miért?" "Elpusztíthattam volna azt a gömböt. Cserben hagytam oket." "Újraasszimiláltak volna." "Tudom, de..." "De mi?" kérdezi Seven, mikor kezd hosszúra nyúlni a csend. "Talán az volt a sorsom." "Talán." mondja erre Seven szukszavúan, mire Icheb visszafordul a monitor felé. "A jövőben dönthetsz úgy, hogy a borg ellen küzdesz. De a saját módodon fogod tenni. ... Egyén vagy. És jogod van dönteni a saját sorsod felol." Icheb erre

visszafordul Seven, felé, és hosszan szemléli a not, míg az meg nem szólal: "Ideje regenerálódni." Icheb ezen eltöpreng, majd így szól: "És ha jobb szeretném folytatni a tanulást?" Seven erre halványan elmosolyodik, majd rábólint: "A te döntésed." Icheb így újra belemerül a munkába, Seven pedig, miután pár másodpercet még időzött a laborban, a kijárat felé indul.

139. Good Shepherd - Jó pásztor

Janeway egy bögre kávéval a kezében áll a készenléti helyiség széles ablakai közül a középsonél, a kinti semmibe bámulva. Mikor megszólal a hídra vezető ajtó csengője, arrafelé fordulva így szól: "Jöjjön be." Chakotay érkezik, egy jegyzetfüzettel a kezében: "Seven of Nine hajószintu hatékonysági elemzése." Janeway átveszi a jegyzetfüzetet, és miközben az asztala felé indul vele, vidáman megkérdi: "Megkaptuk a 'megfelelt' minosítést?" "Éppen hogy. ... Tájékoztatni akarja róla a rangidos személyzetet." "Mi van még napirenden?" "Pár nap múlva elhaladunk egy 'T' osztályú halmaz mellett. Gázóriások, radiogén források... Nem vagyok biztos benne, hogy megéri az útirány-módosítást." Janeway szemügyre veszi a parancsnokot, majd továbbra is a jegyzetfüzetet tanulmányozva leül az asztala mögött: "Legalább a Delta Flyert ki kellene küldenünk, hogy vessünk rá egy pillantást. Meg végezzünk teljes szenzoros letapogatást, mikor közelebb érünk." Chakotay bólint, majd kisetve a hídra, bejelenti: "Egy halmaz hármas szintu elemzését fogjuk elvégezni. Tom, készítse fel a Flyert, és állítson össze felderítőosztagot. Harry... Kezdje meg a folyamatos letapogatásokat." "Kim hívja Seven of Nine-t." üzeni Harry. "Mondja, zászlós." "Van valami esélye, hogy meg tudja növelni a távolsági szenzorok radiogén felbontását?"

"A kapitány alaposabban szemügyre akarja venni azt a halmazt, ami jobb felől közeledik." hallatszik Kim hangja az asztrometrián, ahol Seven egy másik, aranyszín betétes egyenruhát viselő legénységi taggal együtt dolgozik valamin. "Nyugtázva." üzeni Seven, majd betáplálva néhány adatot a nála lévő jegyzetfüzetbe, odaadja azt a másik konzolnál dolgozó nonek: "Vigye el ezeket a specifikációkat Torres hadnagynak." "Azonnal." bólint a Sevennél talán kicsivel fiatalabb, bajori származású no, és a jegyzetfüzetet átvéve elhagyja a labort. A folyosón a legközelebbi turbólifthez megy, és belépve megadja a célt: "Tizenegyes szint."

"Ezúttal mit akar a mi borg királynok...?" kérdezi Torres epésen, mikor a no megérkezve a gépházba, szó nélkül átadja neki a jegyzetfüzetet, majd miután megnézte az adatokat, így folytatja: "Legalább még öt terawattot kell átirányítanunk a szenzorrendszerbe." Torres ezzel átadja az adatokat egy magas, színes boru, szintén aranyszín betétes egyenruhát viselő férfinak, aki visszasiet vele abba a liftbe, amivel a jegyzetfüzetet hozó no érkezett. "Tizenötös szint." mondja, mire a kabin elindul.

A tizenötös szint folyosói, lévén alapvetően technikai szintrol szó, sokban eltérnek a lakószintekétől, szukebbek, és a folyosóval párhuzamosan futó vezetékeket nem takarják falpanelek, azok jobbára mindenütt láthatók. A magas férfi végül egy kisebb helyiségbe érkezve megszólítja az ott egy jegyzetfüzetre koncentrálva üldögéelő, vele nagyjából egykorú, ugyancsak gépész, vagy biztonsági egyenruhát viselő másik férfit: "Sajnálom, hogy megzavarom..." Az a jobb mutatóujját felemelve csendre inti: "Mindjárt megcáfolom Schlutzhole többszörös Nagy Bumm-elméletét. Persze ehhez előbb le kellett rombolnom Wang második tételét." "Energiaátírányítási kérelem." mutatja fel a magas férfi a jegyzetfüzetet. "Épp a kozmológia történelmének haladását akadályozza..." néz fel rá a másik férfi méltatlankodva. "A kozmosz hatvanmilliárd éves. Pár percet még tud várni." A számításokba belemerült férfi végül bosszús grimasszal veszi át a jegyzetfüzetet, megsemmisíti az adatokat, majd a jobb keze ügyében lévő kis konzolon bepötyögtetve, végrehajtja a szükséges változtatásokat. Végül a jegyzetfüzetet visszaadva a 'kézbesítonek', megjegyzi: "Schlutzhole hálás lesz magának a kivégzés késleltetéseért." A 'küldönc' halk sóhajjal csóválja meg a fejét, majd elhagyja a kis helyiséget, a másik férfi pedig újra belemerül a számításokba.

"A kapitány naplója, CsillagIdo 53753.2. A 'T' halmaz távolsági letapogatásai számos szívfájdító anomáliára derítettek fényt. A felderítőknek izgalmas napjuk lesz. Ki tudja... Talán magam is csatlakozom hozzájuk."

A két személynek otthont adó kabin csendjét egy aktivált kommunikátor jellegzetes hangjelzése töri meg, mire az egyik ágyon alvó no halkan felnyög, és forgolódik egy darabig a takaró alatt. A

valamivel odébb levo másik ágy takarója alatt is aktivitás nyomai láthatók, egy sárgás fényforrás moccan ide-oda, és halk, noi suttogás hallható: "Billy...? Billy, ébredj!" "Mit akarsz...?!" hallatszik egy bosszús férfihang suttogása. "Segítségre van szükségem." "Jó éjszakát..." sóhajt fel a férfihang gazdája. "Billy, vissza ne merj nekem aludni!" suttogja a takaró alatt a kommunikátornak az egy kézilámpával és néhány jegyzetfüzettel felszerelkezett bajori no, hamisítatlan bajori temperamentummal, az, aki Sevennel dolgozott együtt az asztrometrián.

A hívott fél, Billy, egy, a novel nagyjából egykorú földi férfinak bizonyul, aki a száját elhúzva felkönyököl az ágyán, és halkán odaszól az ágy melletti asztalon heverő kommunikátornak: "Mi a baj?"

"Bajban vagyok." üzeni a no a takaró alól.

"Menj aludni..." "De segítesz előbb...?" kérdezi a no esdeklo hangon. "Miben?" adja be a derekát Billy. "Ebben a hármas szintu szenzor-analízisben... Nem tudom értelmezni ezeket a szubtéri-infravörös értékeket." "Távolsági letapogatási adatok arról a halmazról?" kérdezi Billy, majd aggódalmasan felpillant, tekintve hogy az emeletes ágy felső szintjéről lelógó takaró moccan kezdi, ami azt jelzi, a férfi lakótársa nem veszi jó néven a késő éjszakai eszmecserét. "Igen!" "Túl bonyolult, hogy a kommunikátoron át beszéljük meg. Vagy találkozzunk az étkezőben, vagy várjuk meg vele a reggelt." "Nem akarok felöltözni, és nem várhat holnapig." "Ezek a lehetőségek..." mondja Billy, mire a bajori aggódalmas arccal veszi szemügyre az egyik jegyzetfüzetet.

"A műveleti tisztai posztjának hetvenhat pontot adtam a lehetséges százból." mondja Seven a tanácssteremben összegyűlt tisztikarnak, mire Kim bosszankodva mered rá: "Nem lettem ám túlértékelve..." "A legénység azon tagjainak, akiket az éjszakai szolgálatokba szokott beosztani, nem sok munkája marad, miután a hajó útvonala rögzítésre került." "Az ördög talál munkát a ráéroknek..." jegyzi meg a Doktor, mire Seven helytelenítő pillantást vet rá: "A vallási metaforák lényegtelenek. ... Talán fontolóra kellene vennie, hogy további feladatokat osszon rájuk." fordul vissza Seven Kim felé. "Engem meg mivel gyanúsít...?!" méltatlankodik Torres, a kezében tartott jegyzetfüzetet nézegetve, "A szakértelem hasznosításának hiánya?!" Seven felsóhajt, majd egy ismerős legénységi tag személyi állományát adja a tanácssterem nagy monitorára: "Mortimer Harren matróz. Öt felsőfokú diplomája van elméleti kozmológiából. De ön egy plazmarelé-helyiségbe osztotta be. ... Máshol több hasznát vehetnénk." Janeway kérdőn pillant Torresre: "B'Elanna?" "Higgye el, én megpróbáltam. De mikor felelősségteljesebb feladatot adok neki, nem végzi el a munkát. ... Harren ott akar lenni, lent a tizenötös szinten. Így több ideje van az univerzum keletkezésén töprengeni." füstölög Torres. Seven úgy dönt, áttér a következő napirendi pontra: "Mint láthatják, a biztonsági részleg majdnem tökéletes hatékonysággal működik." A 'majdnem' szó hallatán Tuvok úgy egyenesedik ki a székeben, mintha belerúgtak volna, és egy pillanatig lapos pillantásokat ereget a legkülönbözőbb irányokba. "Azonban, parancsnok, ha a fegyverszekrényekben úgy helyeznék el a fészereket, hogy a kisebb fegyverek legyenek elől, vészhelyzet esetén könnyebben lehetne kivenni őket." "Utána fogok nézni." bólint Tuvok morózusan. Seven egy újabb képet ad a monitorra, ezúttal egy kékbetűs egyenruhát viselő férfiét, aki szintén ismerősnek tűnhet: "William Telfer matróz." "Billy..." húzza el a száját a Doktor, "Az én pontszámomnak alaposan betett..." "Szinte hetente keresi fel a gyengélkedőt, megbetegedésre hivatkozva. Ám mikor ön megvizsgálja, nem talál nála semmit." néz Seven a hologramra. "Mr. Telfer hipochonder. Kezelem, de fél a gyógyszerektől." "Tanácsadással próbálkozott?" kérdezi Janeway. "Attól is fél." füstölög a Doktor, "Mindössze annyit tehetek, hogy megvizsgálom, és megnyugtatom." "Amivel időt, és orvosi erőforrásokat pazarol." mutat rá Seven, mire a Doktor a homlokát ráncolva bólogatni kezd. "És az asztrometriával mi a helyzet...?" kérdezi Kim, jelentőségteljes pillantást vetve előbb a kezében tartott jegyzetfüzetre, majd Sevenre, "Mintha magára is ráférne egy kis fejlődés..." "Igaza van. Sajnos." bólint Seven, bajori munkatársnojának adatait kérve a monitorra, "Tal Celes. Harmadosztályú szenzor-elemző. Folyamatosan ellenőrizni kell a munkáját. Ki kellene venni az asztrometriáról, és beosztani valahova máshová. ... Talán a gépházba." Torres erre nagy szemeket mereszt Sevenre:

"Felejtse el. Ha még emlékszik, nekem megvan a magam baja így is." Janeway kissé gondterhelten tunik, ahogy még egyszer szemügyre veszi a jelentés nála lévő példányát, majd így szól: "Ennyi lenne, Seven, köszönjük." Seven bólint, majd alaphelyzetbe kapcsolja a nagy monitort.

"Végeztem..." szól oda Janeway a többieknek kissé szórakozottan, mire Chakotay kivételével mindenki távozik. "Kapitány...?" kérdezi a parancsnok, látva, hogy Janeway erosen eltöprengett valamin. "Sosem hagyták még el a hajót." mondja a kapitány, felnézve első tisztjére, "Mortimer Harren... William Telfer... Tal Celes... Nem, nem." "Voltak felszíni kimenet, valahányszor csak megálltunk valahol." mondja Chakotay. "Nem, én felderítőútra gondoltam." "Harren sosem jelentkezik, Celes nem felel meg az alkalmassági követelményeknek. Telfer pedig... Mindig kap felmentést az orvosától." "Ebben az ügyben valamit tenni kell." jelenti ki Janeway. "Mit tehetnénk? ... Mindig vannak páran, akik nem jutnak túl az első évükön egy csillaghajón. Általában áthelyezik őket. ... De a mi esetünkben... Talán fel kellene mentenünk őket a szolgálat alól, és lehetővé tenni, hogy azzal foglalkozzanak, ami érdekli őket. Az általános hatékonyságot semmiképp sem rontaná." "Nem borg dolgozókról van szó, Chakotay, akiket csak úgy ki lehet kapcsolni. ... A Delta Flyer kész van már?" "Repülésre elokészítve, hetvenkét órás felderítőútra minősítve." Janeway eltöprengve nézi hol Chakotayt, hol a jegyzetfüzetet, mire a parancsnok megkérdi: "Mit forgat a fejében, kapitány?" Janeway feláll, és Chakotay szemébe nézve így szól: "Három embernek gondjai vannak a hajómon. Tehát ez az én gondom is."

A jelek szerint Tal és Telfer végül csak megállapodtak, méghozzá az étkezőben történő találkozásban. "A szubtéri-infravörös algoritmusok analízisének elvi alapjai négyrétegek." magyarázza Telfer a nonek, az egyik sarokban egy asztal körül álló néhány fotel egyikéből. "Sajnos az én agyam csak háromrétegu..." grimaszol Tal. "Egyszerűen csak részekre kell bontani." magyarázza tovább a férfi, "Tekintsd úgy, mint négy kisebb algoritmust." "Jól van... De mi a sorrendjük?" kérdezi Tal, épp, mikor Janeway belép az étkező közelebbi bejáratán. "A..." kezdené Telfer, mire a mögöttük megálló Janeway így szól: "Zéró G-n Is Pattog." A páros erre felpattan, de Janeway leinti őket: "Folytassák..." Telfer és Tal zavartan néznek össze, majd újra leülnek, Janeway pedig, miközben letelepszik velük szemben az asztal szélére, sorolni kezdi: "Zétarészecske-deriváció, gammahullám-frekvencia, ion-eloszlás, pozitronáramlási ráta. Z-G-I-P, Zéró G-n Is Pattog. Így lehet fejben tartani a sorrendet." "Köszönöm, kapitány. Megpróbálom." mondja Tal. "Helyes." bólint Janeway elégedetten, "Mert ahová megyünk, ott szükségük lesz rá." A kapitány ezzel egy-egy jegyzetfüzetet nyom Tal és Telfer kezébe: "Ma délután az asztrometrián lesz az eligazítás. Holnap korán reggel pedig indulunk." Janeway ezzel elsiet, a páros pedig úgy bámul a kapott jegyzetfüzetekre, mintha épp a halálos ítéletüket kapták volna kézhez egy kedves mosoly kíséretében.

És Janeway még nem végzett, ugyanis van nála egy harmadik jegyzetfüzet is, amellyel a kezében belépve egy liftbe, így szól: "Tizenötös szint."

Mikor a kapitány kilép a liftből a tizenötös szinten, egy pillanatra összevont szemöldökkel nézelodik, mintha nem igazán tudná, merre menjen, végül egy futó grimaszt vágva útnak indul a szűk folyosókon, ahol a hangszigetelés hiánya, és a gépház közelsége miatt eléggé határozottan hallható a keverokamra állandó, mély hangú mormolása. A kapitány elhagy egy kereszteződést, ahonnan egy pillanattal később egy kékbetűtes egyenruhát viselő férfi lép ki, aki Janeway láttán vigyázzba dermed, és elkiáltja magát: "Kapitány a szinten!" Janeway, akit kicsit készülétként ér a dolog, összerezzen, majd visszasétál a kereszteződésbe, és odaszól a férfinak: "Pihenj. A tizenhatos csomópont-helyiség...?" "Arrafelé, kapitány." igazítja útba a férfi Janewayt. "Persze..." bólint az zavartan, majd megszemléli a férfit: "Nigel matróz... Hogy van mostanság?" "Ahm... Remekül, asszonyom. És ön?" Janeway ezen elgondolkodik, majd így felel: "Jól... Egész jól." A kapitány ezzel tovább indul a folyosón, majd a következő kereszteződésben megint tanácstalanul torpan meg, és végül jobbfelé indulna, mire Nigel, aki az előző kereszteződésből figyel, megjegyzi: "Ahm... Bal

felé, asszonyom." "Köszönöm." pillant vissza rá Janeway, majd igyekezően magabiztosnak látszani, bemasírozik az oldalfolyosóba.

Végül csak megérkezik abba a vezetékkel és csövekkel telezsúfolt helyiségbe, ahol Harren töpreng, egy konzolon könyökölve. "Harren matróz..." szólítja meg a férfit, mire az meglepetten néz rá: "Janeway kapitány... Eltévéd?" "Egy percre igen." ismeri be Janeway mosolyogva, majd a férfihoz sétál, és átnyújtja neki a harmadik jegyzetfüzetet: "Ma délután tartom az eligazítást." Harren megszemléli a jegyzetfüzet adatait, majd így szól: "Valami tévedés történt." "Hogyan?" "Felderítő küldetésre osztottak be... De nekem itt van dolgom, nem szeretem elhagyni a munkahelyem."

"Cohen zászlós fogja helyettesíteni. ... A repülési terv is benne van." mondja Janeway, a jegyzetfüzetre pillantva. "Ha ez valami jótékonykodás, kapitány... Én nem akarom." "Nem kérdeztem, mit akar. Egy csillagászati felderítőútra viszem a Delta Flyert, ahol szükség lesz az ön szakértelmére." "Mit tud maga a szakértelmemről?" kérdezi Harren kissé szemtelenül. "Annyit tudok, amennyit tudnom kell." válaszol Janeway hasonló hangnemben, majd a kijárat felé veszi az irányt. "Akkor talán az is érdeklődésére tarthat számot, hogy épp Schlutzhole többszörös Nagy Bumm-elméletének megcáfolásán dolgozom." "Tényleg...?" fordul vissza Janeway kihívó mosollyal, "Wang második tétele makacsabb, mint amilyennek látszik, igaz? Mikor már azt hinné az ember, hogy kivégezte... Bumm, megint felüti a fejét." Harren meglepetten mered a kapitányra, aki erre így szól: "Segítek, ha gondolja. A felderítő út után." Janeway ezzel most már tényleg távozik, Harren pedig elgondolkodva engedi vissza a fejét a karjaira.

"Miután elértük a halmazt, kilépünk görbületből, és egynegyed impulzust tartva átvizsgáljuk a protocsillagot." magyarázza Janeway a felderítő küldetés leendő résztvevőinek az asztrometriai laborban, miközben Seven csendben ténykedik a konzoloknál, "Én leszek a Delta Flyer pilótája. Celes, ön folyamatos szenzorelemzéseket végez majd, hogy adatokkal lássa el a kollégáit. Mr. Harren, ön szubtérrészecke-leépüléseket fog keresni, hátha tanulhatunk valami újat a csillagok keletkezéséről. És, Mr. Telfer... Az ön feladata életre utaló nyomok keresése lesz. Elég valószínűtlen ebben a környezetben..." mutat Janeway a halmaznak a nagy monitoron látható képére, "De ha valami van odakint... Biztos vagyok benne, hogy ön megtalálja. ... Az este hátralevo része áll rendelkezésükre, hogy megismerkedjenek a küldetés részleteivel." mondja Janeway a kijárat felé indulva. Harren és Tal követik, Telfer még pár pillanatig méregeti a halmazról készült képeket, majd a többiek után sietve idegesen megkérdi: "Elnézést, kapitány... Ha találunk egy bolygót... Nem fogunk lemenni a felszínre, ugye?" "Ez egy csillag-óvoda." mutat Harren a nagy monitorra, "Az egyetlen fajta bolygó, amit találhatunk, a gázóriás lesz." "De lehetnek holdjai...!" "Ne aggódjon. Teljes patogén-keresést hajtunk végre, mielőtt bárhová is betennénk a lábunkat." nyugtatja meg Janeway, "És a Delta Flyer fel van készítve orvosi vészhelyzetek kezelésére. Remekül leszünk. ... Egyes siklóhangár, nulla hat nulla-nulla. ... Oszolj." Janeway leendő társai elsietnek, a kapitány elgondolkodva néz utánuk, míg Seven meg nem áll mellette: "Celes megbízhatatlan. A szenzorelemzései tele lesznek hibákkal, kockára teszi mindannyiuk életét." "Ne aggódjon, Seven, ellenőrizni fogom a munkáját." nyugtatja meg Janeway. "A küldetés érdekét jobban szolgálná egy tapasztaltabb legénység." mondja Seven. "Nem." fordul felé Janeway, "Ezét a küldetését nem. ... Hallotta valaha is a Jó Pásztor meséjét? Ha csak egy birkája is elkóborolt a vadonba... A Pásztor odahagyta a nyáj biztonságát, és utána ment." "Szóval meg akarja menteni oket?" "Bizonyos értelemben. ... Talán csak annyira van szükség, hogy a kapitányuk kicsit személyesen figyeljen oda rájuk... Talán valamivel többre. De nem fordítok hátat a legénység egyetlen tagjának sem... Bármilyen problémával küzdjön is."

Az étkező egyik asztalánál csendben üldögélő Paris és Torres idorol idore a toluk távolabbi sarokban egy üres asztalnál ülve dolgozó Harrenre pillantanak. Hamarosan Neelix ül le az asztalukhoz, széles mosollyal véve szemügyre mindkettejüket, ám mivel pont eltakarja a kilátást Paris elöl, az helyezkedni kezd. Végül Neelix is megfordul, hogy megtudja, mit figyel Tom olyan nagyon. "Ah... Szegény fickó." sóhajt fel Paris, "Odalent penészedik a tizenötös szinten, csak számolja az éveket,

mikor jutunk ki végre ebből az istenverte kvadránsból... Nagy kár, hogy nincs egy feljebbvalója, akit érdekelne a sorsa..." Torres erre felkapja a fejét, és morózan vág vissza: "Nem feladatom boldoggá tenni mindenkit, aki az én csoportomban dolgozik. ... Néhányan nem is akarnak beilleszkedni." "Fogadjunk, két szót se beszélt vele eddig..." jegyzi meg Neelix, Parisra pillantva. "Két szót, pontosan." mondja Paris, "Valamelyik borg támadás során beleszaladtam egy folyosón, és azt mondtam: bocsásson meg. ... Mivel vörös készültség volt, és épp meg akartunk semmisülni, azt hiszem, még nagyon figyelmes is voltam." "Hát, Mr. Figyelmesség, akkor miért nem mész oda most rögtön, és ajánlasz fel neki némi bátorítást?" kérdezi B'Elanna csíposen, "Ez lesz az első felderítőútja. Biztosan ráférne." Paris megnézi magának a tökéletes ellentámadás végrehajtása után fölöttébb elégedettnek tűnő Torrest, majd vállat von, feláll, és elindul Harren asztala felé. Megérkezve megpróbál belepillantani a Harren által tanulmányozott jegyzetfüzet tartalmába a férfi válla fölött, majd barátságosan megjegyzi: "A Delta Flyer adatait tanulmányozza?" "Nem vagyok gépész." néz fel rá Harren, de Paris nem hagyja magát lerázni, letelepszik a férfi melletti székre: "Ah... Akkor... Mit csinál?" Harren válasz gyanánt odatolja Paris elé a jegyzetfüzetet, aki felkapja, majd pár pillanatig összevont szemöldökkel mered a kis kijelzőre összezsúfolt bonyolult egyenletekre, majd Harrenre, végül így szól: "Nagyon érdekes." "Mit talál benne a legérdekesebbnek?" kérdezi Harren ártatlan képpel. "Hogy milyen kreatívan használja a mínusz jelet." adja vissza Paris a jegyzetfüzetet, ezzel jelezve, hogy nem teljesen idegen tőle a témakör. "Úgy látom, értékeli a többváltozós elemzéseket." állapítja meg Harren, gyorsan túltéve magát a kudarcba fulladt megszégyenítési kísérleten, "Talán hivatást tévesztett. ... Nagy kár. Képzelem, milyen unalmas lehet a kormányznál." "Élvezem a kilátást." mondja erre Paris élesen, ezzel otthagyja Harrent, és visszatér a korábbi asztalához. "Nos...?" kérdezi Torres ártatlanul mosolyogva. "Meghívtam tévén ma estére.... Ugye nem baj?" kérdezi Paris, mire Torres alaposan megnézi magának, de nem igazán tudja eldönteni, Paris csak viccelt-e.

Az ágy melletti kis asztalkán hevero kommunikátor felciripel, majd Telfer ideges hangja szólal meg belőle: "Celes... Celes, válaszolj!" Az asztalka melletti ágyból bosszús nyöszörgés hallatszik, majd egy tapogatózó kéz jelenik meg az asztalon, végül rátalálva a kommunikátorra. "Nem vagy beteg..." morogja a fejét a párna alá rejtő nő félálomban. "De igen!" "Nem, nem vagy..." "De, tényleg az vagyok..." üzeni Telfer, aki közben egy orvosi trikorderrel vizsgálgatja magát. "Menj már aludni..." "Nem mehetek el erre a küldetésre." "Dehogynem..." hallatszik Celes álomittas hangja. "Nem, nem mehetek!" "De igen." "Nem!" "Szia..." mondja Tal, ezzel rácsap a kommunikátorra. "Várj..." mondja Telfer, de nem kap választ.

"Látja?" mutatja Telfer valamivel később a Doktornak az orvosi trikorder kijelzéseit a gyengélkedőn. "Nincs itt semmi." mondja a Doktor. "Lázam van!" "A testhőmérséklete kéttized fokkal van a normális fölött." "Így van!" "Tipikus eltérés, amit akár érzelmi stressz is kiválthat." "Vagy egy multifázis-prion." "Nem fertőz meg semmiféle prion." "A mitokondrium falához kapcsolják magukat, és..." "Már letapogattam." mutat rá a Doktor. "Látni is alig lehet őket!" fejezi be Telfer. "Mert nincsenek ott." jelenti ki a hologram. "Ha áttelepednek a sejtmembránjaimra, míg a küldetésen vagyok, azok átszakadhatnak, és..." "Matróz... Nem fogok orvosi felmentést adni." jelenti ki a Doktor, letéve a trikorder Telfer mellé, "Most nem. ... Próbáljon aludni egy kicsit." Telfer bosszús grimaszt vágva venné magához a trikorder távozás előtt, de a Doktor kiveszi azt a kezéből: "Még csak orvosi trikorderének sem szabadna lennie... Higgye el nekem, annyira magával ragadja majd a felfedezés izgalma, hogy még csak ideje sem lesz akár mitokondriális, akár másfajta fertőzések miatt aggódni. Egy felderítő küldetésnél semmi sem tudja jobban emlékeztetni az embert arra, miért is vagyunk mi idekint." mondja a Doktor lelkesen, miközben a kijárat felé tereli Telfert.

A Delta Flyer, pozícionálható hajtóműgondolatát visszahúzza fészkeikbe, lelassít görbületrol.

"Egynegyed impulzusra állok." jelenti a pilótaülésben ülo Janeway a többieknek. "Megkezdjem a szenzoros letapogatást?" kérdezi Tal. "Nem akarunk lemaradni semmirol..." mondja Janeway. A Delta Flyer enyhén megrázkódik, mire a kapitány a fejét felkapva megkérdi: "Hajtómu-státusz?" "Határokon belül." feleli Harren, "Ez nem mi voltunk." "Valami a szenzorokon?" "Nulla egész nulla nulla ötös ingadozás a térfolytonosságban." mondja Tal, mire Janeway odasiet hozzá: "De egyszeru háttérzajnak tunik." Janeway szemügyre veszi az adatokat, majd rábólint: "Egyetértek." Ekkor megszólal az interkom hangjelzése, majd Telfer hangja: "Valaki, ebédet?" Janeway halványan elmosolyodva kérdezi meg: "Önként jelentkezik, William?" "Igen, asszonyom." "Segítek." mondja Tal, majd Janewayre pillant: "Mit kérne, kapitány?" "Mortimer?" néz hátra Janeway a muveleti tiszt munkahelyen dolgozó Harrenre. "Még az anyám se hívott így..." morogja az. "Akkor hát, Mr. Harren... Éhes?" "Nem. ... Köszönöm." "Én tésztalevest kérnék. Neelix hat-öt-egy kódon találja meg." mondja Janeway, ezzel visszatér a pilótaülésbe. "Talán én is megkóstolom." mondja Tal, útnak indulva a lakótér felé. "Biztosan ízleni fog." szól utána Janeway. "Biztosan..." torpan meg Celes zavartan, "Köszönöm, az ajánlást. ... Most már megyek hátra..."

"Neelix hat-öt-egy, két adag." adja le a rendelést Tal mosolyogva a lakórész közös helyiségében ténykedo Telfernek, aki bepötyögi a rendelést a replikátorba, majd az egyik székre lerogyó nore pillant: "Mi a baj?" "A kapitány mindent ellenoriz, bármit is csinállok." "Ah... Szokványos eljárás." jelenti ki Telfer, miközben odaviszi Talnak az elkészült levest. "Akkor nálad, vagy Harrennél miért nem csinálja?" kérdezi a no letörten. "Talán rád külön odafigyel." "Persze, mert tudja, hogy rám is fér. ... Bár visszamehetnék a Voyager-re." "Én is így vagyok." mondja Telfer, majd Celesre vigyorogva hozzászól: "Még mindig ott vannak a mentoegységek..." "Meg meméd csinálni...?" kérdezi Tal felnevetve.

"Úgy tudom, a Vico V-ön nott fel." szól hátra Janeway Harrennek, "Nem is csoda, hogy kozmológus lett önbol." "Az Alfa Kvadráns legvadabb égboltja." mondja a férfi. "Így mondják." bólint Janeway, "Én még sosem jártam ott." "Tényleg azt hiszi, hogy a gyermekkori környezetnek nagyobb jelentősége van, mint a genetikai eredetu viselkedés-mintázatoknak?" kérdezi Harren bosszúsan. "Csak beszélgetni próbálok." csóválja a fejét Janeway grimaszolva. "Kimondatlan feltételezésekre alapozott beszélgetés... Olyanokra, amikkel nem értek egyet... Én a nukleinsavaim végterméke vagyok, az, hogy milyen körülmények között nottem, fel, mellékes kérdés. Szóval ha jobban meg akar ismerni... Az anyabolygómmal kapcsolatos kérdések lényegtelenek." "Jól van..." bólint Janeway, "És, hogy van a tizenharmadik kromoszómája? Hiányzik néhány bázispárja a 178-as génben?" Harren egy pillanatig a neki háttal a pilótaülésben ülo Janewayre mered, majd így szól: "Azért szegodtem el a Voyager-re, mert kellett egy év gyakorlati tapasztalat. Felvételi követelmény volt az Orion I Kozmológiai Intézetébe. ... És ha nem veszünk el a Delta Kvadránsban... Most éppen ott volnék." "Sajnálom, hogy késleltettem a karrier-terveit. ... De mindannyiunk élete félbeszakadt. Ez az urkutató vélejárója. Kiszámíthatatlan." "Ez az oka annak, hogy nem szeretem az urkutatót. ... Csillagtól csillagig botorkálni, mint valami részeg bogár a fényforrások felé... Nem éppen így képelem el a méltóságteles létezését." Janeway erre a plafon felé fordítja a tekintetét. "Engem csak a tiszta elmélet érdekel." mondja még Harren. "Nos, ezt nem próbálok megváltoztatni. ... Egyszeruen csak azt igyekszem elérni, hogy a legénységem minden tagja teljes erobedobással dolgozzon... Önt is beleértve, Mr. Harren." "Csak nem érzi felelosnek magát, kapitány...? Mert három szerencsétlen alak van a hajóján?" kérdezi Harren vigyorogva, "Nos, ha tehetek bármit, amivel enyhíthetek a buntudatán... Csak szóljon." "Észben fogom tartani." fordul vissza Janeway komor arccal a pilótakonzol felé. "Talán csatlakozom a kollégáimhoz, ebédelni. Ez a sok... Felfedezés meghozta az étvágyam." Harren ezzel távozik, Janeway pedig az arckifejezéséből ítélve kezdi megbánni, hogy vállalkozott erre az útra. Ám nem sok ideje van bosszankodni, a tole jobbra eso konzol ugyanis hangjelzést hallat. Janeway vet egy pillantást a kiírásokra, majd átsiet a muveleti tiszt munkahelyhez, hogy onnan is megsejmelje a helyzetet: "Számítógép, azonosítani ennek a térfluktuációnak a forrását." "Forrás ismeretlen." A Voyager a következő pillanatban akkorát rándul, mintha beleütközött volna valamibe.

Ez valószínűleg így is van, a hajó bal oldalán ugyanis felnyílik a burkolat, majd egy jó darabon felszakad, és összegyűrődve leválik a hajótestrol. Ám hogy mivel ütközött a Delta Flyer, azt nem látni.

"Vörös készültség!" szól Janeway, miközben a továbbra is erosen rázkódó hajóban megpróbál visszajutni a pilótaüléshez, "Hátsó rész, jelentést! ... Jelentést!" A dolgok hamarosan elcsendesednek Janeway körül, és miután a fő energiaellátás megszűnt, a többiek is elokerülnek. "Kapitány, jól van?" kérdeti az elsoként érkező Tal. "Üzemképessé kell tennünk a meghajtást, és kideríteni, mi talált el minket." mondja Janeway, aki, miután az utolsó nagyobb rázkódás kilökte a pilótaülésből, épp igyekszik visszakapaszkodni, "Mi van odakint?" "Nem tudom, de akármi volt is, egy teljes szegenst letépett a külső burkolatból." jelenti Tal. "Az antianyagunk kilencven százaléka semlegesítődött." mondja Harren, "A reakció leállt." "Ennyit a görbületi hajtóműről." mered maga elé Telfer idegesen. "Az impulzushajtóműveket üzemképesnek látom, de károkat szenvedtek." folytatja Harren, majd a fő energiaellátás, valószínűleg az a ténykedésének köszönhetően, helyreáll. Janeway kérden fordul a műveleti tiszt munkahely felé, Harren pedig egy pillanat múlva feléje fordul: "Egynyolcad impulzusra leszünk képesek, nem többre." "Az el is juttat a Voyager-el egyeztetett találkozási pontra úgy... Tíz év alatt." mondja az egyre boldogtalanabbnak tűnő Telfer, majd Talra sandítva hozzáteszi: "Gondolják, hogy megvárnak?" "Üzemelje be a szubtéri jeladót." rendelkezik Janeway, majd csatornát nyitva beszélni kezd: "Voyager, itt a Delta Flyer. Egy ismeretlen jelenséggel ütközünk, komoly károkat szenvedtünk. Azonnali segítségre van szükségünk. Ismétlem: azonnali segítségre van szükségünk." Janeway lezárja a csatornát, majd miközben otthagyja a pilótaülést, hogy átmenjen Tal munkahelyéhez, odaszól Telfernek: "Továbbítsa ezt folyamatosan, minden szubtéri frekvencián. ... Valami az aktív letapogatókon?" "Még semmi." "Létezik olyan, hogy sötétanyag-protosztökös." mondja Harren. "Olvastam egyszer egy tanulmányt erről..." töpreng el Janeway. "Én írtam." bólint a férfi, mire Janeway felé fordul: "Akkor világosítson fel minket, Mr. Harren." "Feltételeztem, hogy a csillag-tömörödés negyedleges terméke lehet egy üstökös-szerű sötétanyag-tömörödés, amit bármiféle antianyag-forrás vonzana, és érintkezéskor semlegesítené azt." "Szóval egy ilyen izé észlelte az antianyagot a hajtóműmagunkban?" kérdezi Telfer. "Az 'észlel' szó tudatot feltételez, ez pedig egy értelem nélküli asztrofizikai jelenség, semmi több." néz rá Harren, majd újra Janewayre pillant: "Ki kellene vetnünk a többi antianyagot, különben újabb ütközést szenvedhetünk el." "Nem tehetem." jelenti ki Janeway, "Egy bizonyítatlan feltételezés alapján nem." "Az itt szerepet játszó erők nem lebecsülendők. Elveszíthetjük a teljes burkolatunkat." csóválja a fejét Harren. "Ha kivetjük a hajtóműmagot, minden reményt elveszítünk arra, hogy visszajussunk." mondja Janeway, visszatérve a pilótaülésbe, "Több bizonyítékra van szükségem, és a szenzorok jelenleg nem beszélnek." "Talán beszélnek azok, csak éppen valaki nem tudja, hogyan kell hallgatni rájuk." jegyzi meg erre Harren, jelentőségteljes pillantást vetve a neki háttal ülő Talra. "Fegyelmezze magát, matróz." szól Janeway a férfinak. "Nem alkalmas az idő arra, hogy az érzései miatt aggódjunk, kapitány. Bajban vagyunk." vág vissza Harren. "Kapitány, az a burkolatdarab... Kevesebb mint tíz kilométerre van. Egy sötétanyag-tömeggel történt ütközés hagyhatott kvantum-mintázatot az ötvözetben." mondja Tal, mire Telfer elégedetten mosolyodik el, Janeway pedig így szól: "Ezt a bizonyítékot keressük. ... Van transzporterünk?" "Igen." feleli Telfer, "Ráálltam a lemezre." "Sugározza közvetlenül a hátsó részbe." rendelkezik Janeway elindulva hátra, "Celes, jöjjön velem. ... Folytassák a javításokat."

Janeway a közös helyiség padlóján heverő fémdarab körül járkal egy nyitott gépésztrikorderrel, Tal egy lépéssel távolabbról figyel. "Égésnek nincs nyoma... Plazma-maradványok sincsenek. Mintha lenyírták volna..." állapítja meg Janeway, majd odaadja a trikordert Talnak: "Töltse ezt le a számítógépbe." A nő az itteni konzolhoz leülve munkához lát, Janeway pedig tovább méregeti a mindkét végén felkunkorodó, viharvert fémlémezt. "Kapitány, sajnálom..." mondja Tal. "Mit?" "Azt hittem, az a térfluktuáció, amit észleltünk, csak háttérzaj. Nem az volt." "Én is láttam a szenzoradatokat, amiket maga, és ugyanezt a következtetést vontam le." mutat rá Janeway, "Nem kell állandóan kételkednie magában." "De kell. És önnek is kellene. Jól teszi, ha figyelemmel kíséri a

munkámat." "Mindenki hibázik. Még én is." ingatja a fejét Janeway, miközben leülve a másik konzolhoz, o is munkához lát. "Minden nap? ... Minden alkalommal, mikor szolgálatra jelentkezik? ... A Voyager-en nem számít, mert nem végzek kritikus tevékenységet. Seven nem bír rám semmi fontosat. A legénység védve van a hibáimtól, és a körülöttem lévő emberek is. De... Idekint megölhetem mindannyiunkat." "Elvégezte a Csillagflotta kiképzőkurzusait." mondja Janeway. "Minden vizsgával meg kellett szenvednem." "Az Akadémián én közismert voltam az átvirrasztott éjszakáimról." "Minden egyes éjszakát? ... Mert nekem annyiba került. Úgy sikerült végigcsinálnom. ... Meg persze a kedvezo szavazatokkal. A bajori konfliktus a segítségemre volt. A Föderáció annyira akarta, hogy bajoriak legyenek a flottában, hogy az oktatóim sokat elolegeztek meg nekem. ... Ahogy ön is, mikor elfogadta a jelentkezésemet." Janeway, aki közben a nő felé fordult, most feláll a székről, és közelebb lép Talhoz: "Jelét adta, hogy nem a megszokott módon gondolkodik. Ezt pedig kedvelem. Nem mindenkinek jutott volna eszébe begyujteni ezt a burkolatdarabot." mutat Janeway a fémlemezre. "Akkor csak bízsa rám az elemzést, és garantálom, hogy elrontom." bólogat Tal maró öngúnnyal a hangjában. "Hát, ilyen hozzáállással biztos is." veszi szemügyre Janeway eltöprengve. "Ennek a hozzáálláshoz semmi köze, kapitány. ... Ön és én különbözőképpen működünk. Önnek ez semmi több, csak adatok." mutat Tal a konzolra, "Nekem pedig egy szörnyeteg, agyarakkal és karmokkal. ... A rémálmaimban algoritmusok üldöznek. Az agyam képtelen megérteni mindezt." "Találhatunk önnek más beosztást a Voyager-en." mondja Janeway biztató hangon. "A Voyager-en nincs más beosztás... Nekem nincs." csóválja a fejét Tal, "Hacsak nincs szükségük egy pincérnőre az étkezőben." "Tudja... Ez sokkal inkább a kötelezettségről szól, mint mondjuk algoritmusok manipulálásáról. ... A Voyager-en mindenki sokkal nagyobb bátorságot mutatott, mint amit elvárhattam volna. Így ön is." "Ha az Alfa Kvadránsban volnánk, elég volna ez, hogy a fedélzeten tartson?" kérdezi Tal, mire Janeway fájdalmas arccal csóválja meg a fejét: "Erre nem tudok válaszolni." "Nem érdelem meg, hogy a hajóján legyek, kapitány. És nem vagyok igazán a Voyager része. Csak ott lakom." Janeway erre nem tud mit mondani, csak szomorúan nézi egy darabig a keseru szavai ellenére is mosolygó bajori not.

"No a nyomás, az EPS-relek beégtek. ... Szakítsa meg a plazmaáramlást." szól ki Harren a pilótafülke egyik konzolja alól, ám Telfer épp egy orvosi trikorderrel vizsgálhatja magát. "Szakítsa meg a plazmaaaa...!" ismétli meg Harren, ám szavai kiáltásba fulladnak, mikor egy biztonsági szelep elenged, és fehéres gozbe borítja a férfi felsotestét. Telfer egy gyors mozdulattal lecsap az elötte lévő konzol egyik szenzorára, mire a szelep lezár, Harren pedig, akinek a jelek szerint az ijedtségen kívül más baja nem esett, dühösen pattan fel: "Meg is halhattam volna! Mi ütött magába?!" "Minden..." mutatja oda neki Telfer az orvosi trikordert. Harren kikapja a kezéből a muszert, és dühösen így szól: "Ha már fantáziálni akar valamiről, próbálja elképzelni, milyen lehet, mikor a burkolat átszakad, és mind meghalunk a vákuum miatt. ... A vérünk felforr, a sejtmembránjaink átszakadnak. Biztosan jobban ismeri a következményeket, mint én..." "Errol inkább ne beszéljünk, jó?" szerzi vissza Telfer idegesen a trikordert. "Semmi sincs ellenemre jobban, mint elméleteket ültetni át a gyakorlatba, de nincs más választásunk. Úgyhogy figyeljen oda arra, amit itt csinálunk. ... Majd megnézi magát a gyengélkedőn, miután visszaértünk." "Maga meg visszamehet a tizenötös szintre." vág vissza Telfer. "Így van. Ahol nem kell magával, vagy az intellektuálisan hiányos barátjával vacakolnom." "Nekem legalább van egy barátom." Harren erre nem szól semmit, inkább visszabújik a szerelonyílásba, a konzol alá. "Nem magányos odalent néha?" érdeklődik Telfer. "A saját gondolataim társaságában? Soha." "Ezt nem hiszem el. ... Töltsön egy kis időt velünk, miután visszaértünk. Talán még élvezné is." "Egy kipróbálást igénylő feltételezés...? Én teoretikus vagyok, emlékszik?" mondja Harren munka közben.

"A kapitány naplója, Delta Flyer. CsillagIdo 53764.3. Hat órája üzemelünk minimális energián. Továbbra sincs válasz a vészjelzésünkre, és a számítógép sem mondott semmit arra, mi talált el minket. Egyelőre úgy néz ki, egyedül vagyunk."

"A burkolatdarab letapogatása nem hozott eredményt." tájékoztatja Janeway a többieket a pilótafülke hátsó részében, "Találtunk pár kitérített pozitront, ami sötétanyag-ütközésre is utalhat." "De más is okozhatta." mondja Telfer. "Elég bizonyíték." jelenti ki Harren. "Nekem nem." csóválja meg a fejét Janeway, "Ahhoz nem, hogy kidobjuk a maradék antianyagot." A kapitány egy letapogatási képet ad a monitorra, ami mellett beszélgetnek, majd így folytatja: "Van egy gázóriás néhány órányira a jelenlegi helyzetünktől. 'T' osztályú, gyururendszer veszi körül. Egy olyan is, ami radiogén. Azokkal a részecskékkal újraindíthatnánk a görbületi reakciót." "Az antianyagunk megmaradt tíz százalékával csak kettes görbületet érhetnénk el. De ez elég lenne ahhoz, hogy visszajussunk az országútra." "Álljunk irányba." szól Janeway, mire mindenki visszatér a munkahelyére, ám Tal alig ül le, a konzolja máris jelezni kezd. "Újabb térfluktuáció." jelenti a no. "Be tudja mérni?" áll meg mellette Janeway. "Valahol tízezer kilométeren belül van." A Delta Flyer egy halk morajlás kíséretében megrázkódik, mire Janeway felkapja a fejét, majd feszülten figyelni kezdi a konzol kijelzéseit. "Egy újabb, körülbelül hétezer kilométerre." jelenti Tal. "Az antianyagunk felé vonzódik. Vesse ki a magot." néz Harren Janewayre, o azonban egyelőre a pilótaülés felé indulva így szól Telferhez: "Nyisson csatornát, minden frekvencián. ... Itt Janeway kapitány, a Delta Flyer Föderációs hajóról. Békés felderítőúton vagyunk. Kérem, azonosítsák magukat." "Nincs válasz." rázza meg a fejét Telfer pár másodperc várakozás után. "Persze, hogy nincs, ez egy természeti jelenség. ... Kapitány, csak pár másodpercünk van!" mondja Harren. Janeway töpreng egy hosszú pillanatig, majd így szól: "Kilövök egy fotontorpedót. A robbanási kamrájában elég antianyag van ahhoz, hogy eltérítse ezt a proto-üstökös, ha tényleg az." "A torpedó úton." jelenti Telfer, miután Janeway elvégezte a kilövést, "Távolság: ezer kilométer. ... Egyezer-ötszáz." "Nincs tértorzulás." jelenti Tal. A Delta Flyer a következő pillanatban megrázkódik, majd valami különös hang tölti be a pilótafülkét. "Keressék meg a hang forrását." szól Janeway, mire a többiek trikordert ragadva keresgélni kezdenek. Harren és Tal lassan egyre inkább Telfer felé fordul, aki döbbsen bámulja saját trikorderét, majd így szól: "Jaj, ne...!" A férfi a következő pillanatban egy sárgás fényjelenség közepedte eltunik, mintha trikorderével együtt elpárolgott volna. "Ez képtelenség..." bámulja Harren a saját trikorderét. "Hol van?" kérdezi Janeway, mire Tal visszasiet a munkahelyére, de a kapitány is azonnal ott terem. "Nem találom a bio-mintázatát." mondja Tal kétségbeesetten. "Nincs odakint... Nincs az urben, nincs a szubtérben... Ennek semmi értelme..." bámulja Janeway zavartan a konzol adatait. Telfer a következő pillanatban újra megjelenik, ugyanúgy ahogy eltunt, majd pár ziháló lélegzetvételt követően lefordul a széke körül. A többiek odasietnek hozzá, a földön heverő Telfer pedig két szót nyög ki: "Belső... Belső..." A következő pillanatban pedig mintha valami hosszúka, soklábú, ízelt teremtmény kúszna végig nyakának bore alatt, a mellkasa felé tartva, mire Janeway és Tal döbbsen néznek össze.

Telfert áttámoztatják a közös helyiségben, melynek hátsó falában a Delta Flyer orvos-diagnosztikai rendszere rejtőzik. "Készítse a transzportert!" szól oda Janeway Celesnek, majd Telferre pillant: "Megtaláljuk, bármi legyen is odabent." Telfert befektetik a falból kihúzott vizsgálókeretbe, Janeway pedig egy trikorderrel kezdi vizsgálni a férfit, majd felnéz Harrenre: "A trikorder nem észlel semmit." "Pedig én érzem..." mondja Telfer rémulten. "Én... Nem tudok ráállni. Mintha valami lenne ott, ami még sincs..." csóválja a fejét Tal. "Pedig ott van." nyugtatja meg Telfer. Janeway végül elkezdi végigtapogatni a férfi mellkasát, majd komor arccal így szól: "Sajnálatos módon egyet kell értenem." "Nyilvánvaló, hogy ami nekünk jött, az nem proto-üstökös volt, és tévedtem..." mondja Harren. "Talán mégsem egészen." mondja Janeway, miközben tovább próbálja behatárolni a Telfer testébe behatolt lény vagy szerkezet kiterjedését, "A szenzorok nem észlelik, a transzporter nem tud ráállni... Ez talán valamiféle sötétanyag-életforma." "Az képtelenség! Ilyen komplex molekulák összeroppanának a saját súlyuk alatt, sosem alakulhatna ki belőlük élet." tiltakozik Harren. "Talán itt az ideje újragondolni az elméletét..." néz fel Janeway egy pillanatra, majd Telferre pillant: "Hová vitték?" "Nem tudom. ... Sötét volt... Mindenfelé lélegzést éreztem magam körül..." mondja Telfer zihálva. "Próbált valaki kommunikálni magával?" "Nem láttam... Próbáltam mondani valamit... De... Nem volt elég levegő. ... Próbáltam megmozdulni... De valami rám nehezedett. ... Oltópisztolyt..."

Kérem, üssenek ki!" könyörög Telfer, megragadva Janeway karját. "Ha elkábítom, az legyengítheti az immunválaszát, és öntudatánál kell maradnia. Megérti?" mondja Janeway, mire Telfer bólint. Tal otthagyja a konzolt, és a vizsgálókeret mellé lépve megfogja a férfi kezét: "Billy... Ha meg akarna ölni, már megtette volna, biztosan tudom. ... Nem is küldték volna vissza ide. Talán le akarta tapogatni, vagy ilyesmi..." "Ha csak meg akart volna... Ismerni jobban, egyszerűbb... Lett volna, ha meghív egy italra..." "Celes..." pillant Janeway a nore, egy fejbiccentéssel odébb küldve a vizsgálókerettől, majd miután bátorítón megveregette Telfer vállát, maga is elhúzódik, és egy biztonsági eroteret kapcsol a keret köré. "Tartsa szemmel." szól oda a kapitány Talnak, majd maga mellé intve Harrent, a pilótafülke felé indul.

"Írányba állunk a gyuruk felé. Juttasson annyi energiát az impulzushajtóművekbe, amennyit csak tud." mondja Janeway a pilótaülés felé tartva. "El sem kellett volna hagynunk a Voyager-t." jegyzi meg Harren, miközben munkához lát. "Rossz hírem van, matróz. A Voyager sem éppen egy biztonságos kikötő. Sokkal rosszabb dolgok kergettek végig a kvadránsban, mint az az akármilyen, ami odakint van. A viduiiak, a 8472-es faj, a borg... De azt hiszem, ha valaki a tizenötös szinten bujkál, nem sokat láthatott ebből." "Én nem felfedeznek születtem." jelenti ki Harren undorral. "Én meg nem arra, hogy egy hajót terelgessek egy ismeretlen kvadránsban." "Akkor mindketten a körülmények áldozatai vagyunk." "Ó... Én olyan dolgokat láttam, amiket még csak nem is képzeltem... És olyan emberekhez kerültem közel, akikkel kapcsolatban ezt soha nem tartottam volna lehetségesnek. Én nem mondanám magam áldozatnak. És nem adnám az utóbbi hat évet semmiért." "Akkor ártatja magát. Ez kimeríthetetlen emberi képesség az igazság elkerülésére. Maga bujkál, nem én." Janeway elképedve csóválja a fejét, ám mielőtt szólhatna, Harren hozzáteszi: "Szereztem magának még három százalékpont impulzus-energiát." "Elkelt. Írány beállítva." mondja Janeway, majd az üléssel együtt Harren felé fordul: "Nincs magában egy kicsi sem, ami közösséget érezne velünk? ... Mikor megmenekülünk a borgtól, vagy felfedezünk egy új csillag-osztályt, nem érez valami büszkeséget az eredmény miatt? ... Mikor ott ül az étkezőben, egyedül az asztalánál, a sarokban... Nem látja a barátságokat maga körül, és nem kívánja, legalább egy mikroszekundumig... Hogy maga is közéjük tartozzon?" Harren hosszan mered Janewayre, végül megkeményedő arckifejezéssel kijelenti: "Egyáltalán nem ismer engem." "Nem, de szeretném. ... Ez volt a lényege ennek az egész küldetésnek." mondja Janeway, majd visszafordulva a pilótakonzol felé, hozzáteszi: "De azt hiszem, nem úgy sült el, ahogy terveztem..." A kommunikációs pult ekkor jelezni kezd, mire Harren otthagyja a saját munkahelyét, és átlép Tal pultjához. "Bejövő adás." állapítja meg. "Forrás?" kérdezi Janeway. "Csillagflotta-frekvencia. A Voyager-nek kell lennie." Janeway hangszóróra kapcsolja az adást, ami hosszú másodpercekig olyan torz, hogy semmit sem lehet kivenni belőle, majd végül kitisztul annyira, hogy felismerhető legyen Janeway hangfekvése, majd egy-két szó az általuk korábban a Voyager-nek küldött vészjelzésből. "Szubtéri visszhang..." húzza el a száját Harren. "Talán nem. Van egy nulla egész nulla nulla hármas eltérés a vivohullámban." "Ugyanakkora, mint az üldöznek által keltett térfluktuáció." mutat rá Harren, "Visszaküldik nekünk a segélykérő adásunkat!" "De módosítva. Talán kommunikálni próbálnak velünk." "Gúnyolnak minket!" "Nem feltétlenül. ... Próbálja átállítani az univerzális tolmácsgépet úgy, hogy..." "Kapitány...!" hallatszik ekkor Tal kétségbeesett kiáltása a közös helyiség felől, és mikor Janeway és Harren megfordulnak, Telfert pillantják meg, ahogy bizonytalan léptekkel, a nyomában Tallal, a pilótafülke eleje felé tart. "Egyszerűen átment az erotéren." mondja Tal. "Billy... Mit csinál?" kérdezi Janeway. "Aktiválta a motorikus neuronjaimat. Nem tudom abbahagyni vele... Sajnálom, kapitány. Meg kell állítania..." Janeway egy pillanatnyi habozás után elkap egy fézert a pilótakonzol oldalánál lévő tokból, és Telferre lo vele, aki ettől felnyögve a közelebbi falnak zuhan, majd lassan újra felegyenesedik, részben Tal támogatásával: "Semmi baj... Billy, semmi baj..." "Itt van...!" mutat Telfer a jobb vállára, és a bore alatt mozgó valami hamarosan meg is jelenik a nyakánál, majd kitör a bor alól, és a fájdalomtól felüvölto Telfer válláról átszökken a legközelebbi konzolra, ami szikrázni kezd a körülbelül harminc centiméter hosszúságú, szelvényezett testü lény érintése nyomán. "Be akar hatolni a rendszereinkbe...!" mondja Harren. "Várjon... Talán kommunikálni próbál." mondja

Janeway, bár a több konzol felől felhangzó vészjelzések, és a hunyorogni kezdő világítás mintha nem arról tanúskodnának. "Bejutott a környezetszabályzó rendszerbe. Meg kell állítanunk!" jelent ki Harren, ezzel maga is fézert ragad. "Ne lojón!" kiált rá Janeway, de hiába, Harren rálo a lényre a maximális energiára állított fézert, atomjaira porlasztva azt. "Mi az ördög ütött magába?!" kapja ki Janeway a fézert Harren kezéből. "Megpróbált megölni minket!" "Ezt nem tudhatja!" "Veszélyt jelentett!" "Parancsot adtam magának!" "És ha tévedett?" "Hallottam a gondolatait..." mondja ekkor Telfer, mire Janeway odalép hozzá: "Mit mondott?" "Mikor távozott belőlem... Hallottam, mit gondolt. ... Nem való... Ezt mondta: nem való..." "Nem vagyunk idevalók." jelenti ki Harren. "Vagy az nem volt a Delta Flyerre való..." véli Tal. "Talán ezért próbált behatolni a környezetszabályzás vezérlésébe." töpreng el Janeway, "Megpróbált életben maradni egy olyan helyen, ami nem volt megfelelő neki." "Ez spekuláció." jelenti ki Harren. "Ami közvetlen megfigyelésen alapszik!" fordul felé Janeway dühösen, "Maga meggyilkolt egy idegen lényt, és tönkretette a kapcsolatfelvétel minden esélyét!" A Delta Flyer ekkor megvonaglik, és a konzoljához ugró Tal így szól: "Elvesztettük a burkolat egy újabb darabját!" "Milyen messze vagyunk a gázóriástól?" kérdezi a pilótaülésbe visszatért Janeway. "Kétszáz ezer kilométerre." "Beviszem a Flyert a radiogén gyurube. Ha szerencsénk van, nem fognak követni." "Mi sem maradunk életben pár percnél tovább..." mutat rá Tal. "Annyinak elégnek kell lennie, hogy újraindítsuk a keverokamrát." jelenti ki Janeway elszántan.

A Delta Flyer valamivel később óvatosan besiklik a gázóriás gyuruinak egyikét alkotó fehérrel erezett szürke ko- vagy jégdarabok közé, majd megállapodik.

"Transzportáljon folyamatosan radiogén részecskéket a reakciókamrába." mondja Janeway, majd otthagyja a pilótaülést, "Mikor eléri a kritikus tömeget szőljon. ... És figyeljenek az üldözésre utaló jelekre." Janeway hátramegy a pilótafülke hátsó részében ülo Telferhez, és félrefordítja a férfi fejét, hogy megnézze a helyet, ahol a lény kitört a testéből. "Hogy van?" kérdezi közben. "Mindig is megvolt ez a... Riasztócsengo a fejemben... Egyfajta... Belso vörös készültség. Mint valami figyelmeztető rendszer. Ami szólt, hogy beteg vagyok, vagy haldoklom... Ilyenek. Mitokondriális prionok, ételmérgezés... Megfázás. ... Mindig hallottam." "És most már nem." állapítja meg Janeway. "Eltunt." csóválja a fejét Telfer, "Nem értem." "De én talán igen." mosolyodik el Janeway, majd felsegítve Telfert, folytatja, "Kislány koromban... Félttem az óceántól. Szerettem úszni, de csak medencében, vagy tóban, ahol tudtam, mi van alattam. De a nyílt vízen... Ahol nem lehetett ezt tudni... Halálra rémültem." Janeway közben visszaültette Telfert a munkahelyére, és egy trikorderrel vizsgálni kezdte a sérülését. "Az első Akadémiai évem során történt... Miután megkaptam a null-g kiképzést a Korall-tengeren... Végül túltettem magam rajta. ... Ön pedig azt hiszem, épp most ért fel az első mélymerüléséből." Tal konzolja ekkor jelezni kezd, a no ideges hangon jelenti: "Üldöznek!" A Delta Flyer mögött valami hatalmas, láthatatlan tömeg kezd el széttolni a gyurut alkotó kodarabokat, céltudatosan haladva a Flyer felé.

"Három perc húsz másodperc az elfogásig." jelenti Tal, miközben Janeway sietosen visszatér a pilótaülésbe. "Nekünk kétszer annyi kell, hogy beindítsuk a görbületi reakciót." mondja Harren. "Szálljanak be a mentoegységekbe." szól Janeway. "Kapitány...?" kérdezi Tal. "Álljanak a bolygótól eltávolodó pályára. ... Én pedig tüzet nyitok a fézerekből, abban a reményben, hogy beindíthatok egy radiogén láncreakciót. Az talán elég lesz a barátaink cselekvésképtelenné tételéhez." "Maga is üzembképtelenné válik!" mutat rá Telfer. "Akkor nem, ha teljes energiát adva a manoverező rendszerre, a lökéshullám előtt maradok. ... Ha mégsem sikerül, tartsanak a szomszédos rendszerben levo 'L' osztályú hold felé. Ott hetekig életben maradhatnak, ha muszáj, az elég idő ahhoz, hogy a Voyager fogja a vészjelzésüket. ... Mozgás!" "Nem." mondja Tal, miközben Telfer és Harren felállnak, majd megtorpannak, "Jobbak az esélyei, ha önnel maradunk." "Menjenek!" szól Janeway. "Lehet, hogy a Voyager-nek nem sok haszna volt belőlünk, de az számít, amit itt teszünk." néz Tal a társaira, "Itt mi vagyunk a legénység, és a legénység nem hagyja el a kapitányát." Janeway félig hátrafordulva figyeli Telfert és Harrent, akik közül az előbbi visszaül a helyére. "Rendben, a maguk

döntése." bólint Janeway. "Vagyis egyedül megyek." állapítja meg Harren. "Sok szerencsét." mondja Janeway oszintén, mire Harren egy hosszú pillanatig még figyel, majd sietően elindul hátra, a mentoegységekhez. "Férezegységeket feltölteni!" szól Janeway, "Felkészülni a teljes energia átirányítására a manoverező rendszerbe." "Az egyes mentoegység foglalt, készen áll, kapitány." jelenti Tal. "Egyes egységet elindítani." szól Janeway. Egy fémes puffanás hallatszik, majd Telfer visszaigazolja az indítást: "Mentoegység úton." "Milyen messze van az üldözonk?" kérdezi Janeway. "Hatvanöt másodperc az elfogásig." "Tüzelésre felkészülni." "Kapitány, a mentoegység irányt változtat, az idegenek felé tart!" szól Tal, mire Janeway felkapja a fejét: "Janeway hívja Harrent: Mit csinál?!"

"Amíg velem veszednek...Maguknak lesz pár másodperce eltunni." üzeni Harren a mentoegység szűkös kabinjából, "Legalábbis ez az elméletem..." "Álljon vissza menekülőpályára, azonnal!" "Ahhoz már túl késő." "Egy hibát már elkövetett Harren, ne hibázzon újra!" "Maga nem bujkál, kapitány... Ha lett volna bármi kapcsolat a valódi élettel... Talán megérteném, mi hiányzik belőlem."

"Lezárta a csatornát." mondja Telfer idegesen. "Transzporteres bemérést arra az egységre!" szól Janeway. "Nem megy, hatósugáron kívül van." "Több energiát a hajtóműre!" néz hátra a kapitány Telferre.

A Delta Flyer mentoegysége, ami alakjában valamennyire egy nagyra nőtt torpedóburkolatra emlékeztet, csak szögletesebb, és a burkolata nem fekete, hanem piszkosszürke színű, egyenesen a láthatatlanul közeledő idegen hajó orra felé tart.

"Celes...!" mondja Janeway sürgősen. "Még mindig nem vagyunk elég közel." "Manoverező hajtóművek maximumon." jelenti Telfer.

A Delta Flyer az idegen hajó menetirányával szembe nézve jobb felől érkezik, egy szűk fordulót ír le a láthatatlan hajó körül, miközben a mentoegység feloldódik egy szállítószalagban, majd hátat fordítva az idegeneknek, távolodni kezd.

"Megvan!" jelenti Tal. "Tűz!" szól Janeway.

A Delta Flyer hátsó pontfézerei működésbe lépnek, egy közeli kodarabot célzva meg, ami felizzik, majd beindul a várt láncreakció, miközben a Flyer elhagyva a gyuru síkját, 'felfelé' próbál menekülni.

"Közeledik a lökéshullám." mondja Tal, a konzolja szélébe kapaszkodva, "Becsapódásig négy... Három... Kettő... Egy..." Ám még másodpercekig semmi sem történik, mire Tal zavartan hozzáteszi: "Nagyjából..." A pilótafülkét a következő pillanatban vakító, sárgás fény önti el, és a Flyer nekilódul.

Janeway arra eszmél fel, hogy a gyengélkedő kezdetben szembántóan fényesnek tűnő mennyezeti világítópaneljeit bámulja, majd Chakotay hajol fölé. "A legénységem..." próbál felülni a kapitány, de Chakotay nyugalomra inti: "Nyugodtan..." Janeway felsóhajt, a parancsnok pedig a vállá fölé hátrasandít a szomszédos ágyra, ahol Tal fekszik, az oldalára fordulva. "Alszanak." mondja Chakotay, "Nincsenek komoly sérüléseik. Mindenki rendben van. ... De kicsit ránk ijesztettek. ... Vettük a vészjelzést, és a Flyert egy gázóriás fölött sodródva találtuk. Mindannyian öntudatlanok voltak." "Volt nyoma... Másik hajónak, vagy... Bármiféle entitásnak?" kérdezi Janeway, néhányszor nagyot nyelve közben. "Nem." rázza a fejét Chakotay, mire Janeway nagyot sóhajtva ereszkedik vissza az ágyra. "Mi történt?" kérdezi a parancsnok közelebb hajolva. "Ah..." mosolyodik el Janeway, "A jó pásztor néhány elveszett bárány után eredt... És farkassal találkozott!" "És megtalálta őket?" kérdezi Chakotay halkán, mire Janeway a szomszéd ágyon alvó Celesre, majd a másik oldalon fekvő Harrenre és Telferre pillantva így szól: "Azt hiszem, igen..."

140. Live Fast and Prosper - Élj gyorsan, élj boségben

"Elkéstél...!" mondja egy humanoid férfi a bányának kinéző alagútrendszeren át egy nagyobb üregbe érkező, testesebb társának. "Gond volt a pulzusfűrőkkel a négyes szinten." mentegetőzik az újonnan érkezett. "Minden pillanatban itt lehetnek. Jó benyomást akarok tenni rájuk!" mondja az első humanoid, miközben megigazgatja társa egyszerű öltözkését. "Biztos vagy benne, hogy meg kell ezt tennünk...?" aggályoskodik a köpcösebb humanoid. "Orek elégedett lesz, hogy magunkra vállaltuk a kezdeményezést." "Remélem, igazad van." mondja a köpcös, nem túl nagy meggyozódással. Valamivel odébb két Föderációs szállítószugár ragyog fel, egy-egy Csillagflotta-egyenruhás alakot hagyva maguk után. A két humanoid összenéz, majd megindul a vendégek felé. "Üdvözlöm önöket Telsiason." mondja a soványabb idegen. "Köszönjük." bólint a jövevények egyike, egy vörös betétes egyenruhát, és kapitányi rangjelzést viselő nő, aki nagy vonalakban Janewayre emlékeztet, "Kathryn Janeway kapitány vagyok, ő pedig Tuvok parancsnok." A nő oldalt pillant a mellette álló sötét boru férfira, aki valóban emlékeztet valamelyest a vulcanira, de többek között a homlokán húzódó függőleges borredo is egyértelművé teszi, hogy nem ő az. "A Voyager Föderációs csillaghajóról jöttünk." teszi még hozzá az ál-Janeway.

"Sok hasonló bányánk van a Földön." mondja valamivel később az ál-Janeway, ugyanabban a barlangban, ahová megérkeztek. "Nem ismerem a Földet." mondja a vékonyabb idegen, aki a jelek szerint magára vállalta a szószóló szerepét. "Azért lehet, mert harmincezer fényévre van innen." mondja az ál-Janeway. "Harmincezer-háromszáznegyvenketto egész négyre, egész pontosan." pontosít az ál-Tuvok. "Messze vannak otthonról." mondja a vékonyabb idegen. "Néha elég nehéz." bólint az ál-Janeway, "Olyankor lehunyom a szemem, és a farmra gondolok Indianában, ahol felnöttem... És egy pillanatra újra otthon vagyok." A csalók viselkedése, és beszédmódja meglehetősen eredetinek tunik, fizikai eltéréseiktől eltekintve nagyon hasonlítanak az általuk utánzótt személyekre. "Rátérhetünk az üzletre...?" kérdezi az ál-Janeway, egy pillanatnyi ábrándozás után. "Ahm... Dilithium-hiányban szenvedtünk az utolsó két hónapban. Ha nem tudjuk feltölteni a készleteinket... Lehet, hogy kénytelenek leszünk abbahagyni a munkát." mondja a vékonyabb idegen. "A kitermelési műveletek vezetője elutazott a Grana rendszerbe..." mondja a köpcös idegen, mire társa a szavába vág: "Igen, de... Felhatalmazásunk van, hogy a távollétében üzletet kössünk." "És mit... Kívánnak áruba bocsátani?" érdeklődik az ál-Tuvok. "Attól tartok... Az egyetlen árunk jelenleg az... Bollomite." Az ál-Tuvok és az ál-Janeway összenéznek, majd a 'kapitány' udvarias hangnemben így szól: "Nekünk... Arra igazából nem sok szükségünk van." "Épp ellenkezőleg, kapitány." mondja az ál-Tuvok, "A bollomite-ot óegasugár-kezelésnél használják, és a narvai árvák..." "Árvák?" kérdez közbe a vékonyabb idegen. "A Narva-kolónia telepesei káros szintű ómega-sugárzásnak voltak kitéve. A teljes felnőtt lakosság... Meghalt." "Megteszünk a gyerekekért mindent, amit tudunk." mondja az ál-Janeway, majd a bányászokra pillantva folytatja: "Jól van... Húsz kilotonna dilithium, ezzel egyenértékű mennyiségű bollomite-ért." "Csak... Tíz kilotonnánk maradt..." mondja a vékonyabb idegen zavartan. "Ha tíz, hát tíz..." mondja az ál-Janeway mosolyogva. "Kapitány... Rá kell mutatnom, hogy a dilithium majdnem kétszer annyit ér, mint a bollomite." jegyzi meg az ál-Tuvok, mire a 'kapitány' felé fordul: "Tuvok, ezeknek az embereknek a segítségünkre van szükségük, nem fogok pár tonna érc fölött vitát nyitni." Az ál-Tuvok bólint, a köpcös idegen pedig így szól: "Talán... Ünnepelnünk kellene." "Bár tehetnénk. De egy neutronvihar közeledik a hajónkhoz. El kell hagynunk az orbitális pályát." mondja az ál-Janeway. "Adjanak egy órát, hogy véglegesítsük a lebonyolítást." kéri a vékonyabb humanoid, mire az ál-Janeway bólint: "Várni fogjuk az üzenetüket." "Mielőtt távoznánk... Lehetséges volna körülnéznünk a komplexumban? Csillagflotta-tisztként kötelességünk..." mondaná az ál-Tuvok, de az ál-Janeway rá szól: "Sajnálatos módon a vihar nem fog várni. ... Talán a következő látogatásunkkor..." Az ál-

Tuvok bólint, majd vulcani üdvözlésre emeli a kezét: "Élj soká, élj boségben." Az idegenek egymásra pillantanak, majd megpróbálják utánozni az ál-vulcani kéztartását, több-kevesebb sikerrel.

A két csaló hamarosan már egy, a bolygó körül keringo hajó vezérlojében van, ahol egy kopasz férfi várja oket. "Ez a haj olyan kényelmetlen...!" füstölög a no, lekapva fejéről a parókát. "En esztétikailag kielégítonek találom." jelenti ki az ál-Tuvok, még mindig a szerepét játszva. "Nah..." vet rá a no egy bosszús pillantást. "A tárgyalások?" kérdezi az egyik székben ülo férfi. "Tökéletesen ment volna, ha 'Tuvok' nem dönt úgy, hogy rögtönözni kezd." morogja a no. "Olyan huséggel formáltam meg a szerepemet, amennyire csak lehetséges." jelenti ki a Tuvokot játszó csaló, mire a no felé fordul: "Miután lebonyolítottunk egy üzletet, távozzunk. Világos?" "Teljes mértékben." mondja a sötét boru férfi, ismét Tuvok hanghordozását használva. Az egyik konzol ekkor jelezni kezd, és a másik férfi odafordulva megállapítja: "Bejövö hívás... Janeway kapitánynak." A no erre gyorsan visszateszi a parókáját, és hátramegy a híd hátsó részében kialakított díszlethez, ahol az ott levo szék mögötti monitoron egy elnagyolt Föderációs logó látható. Az ál-Tuvok megáll a no mellett, és kicsit mögötte, majd a no bólint: "Kész." A kopasz férfi beadja a hívást, és mikor a két humanoid megjelenik a fonitoron, a no így szól: "Itt Janeway kapitány." "A bollowite szállításra kész." mondja a köpcös idegen, "És köszönjük a nagylelkuségüket." "A Csillagflotta általános parancsának huszonhetes direktívája: mindig segítsd a szükségben szenvedoket." "Transzportálás kész." mondja ekkor a kopasz férfi elégedetten. "Örültünk a találkozásnak, uraim." mondja az ál-Janeway, mire a képernyon látható humanoidok zavartan néznek össze: "Ööö... Kapitány, mi még nem kaptuk meg a dilithiumot..." "Ah... A neutronvihar a jelek szerint interferál a transzportereinkkel..." mondja a no, közben alig észrevehetően odabiccentve a készenlétben várakozó kopasz férfinak, "Ha nem hagyjuk el az orbitális pályát azonnal, súlyos károkat fogunk szenvedni." A férfi ténykedésének köszönhetően a kapcsolat elkezd leromlani, így az idegenek következő üzenetét már alig hallani. "Visszatérünk a szállítmánnyal, amint elvonul a vihar." mondja az ál-Janeway, miközben a kapcsolat szinte teljesen elromlik, "Janeway kapitány kilép." A kopasz férfi megszakítja az adást, a no pedig ránéz: "Indulás...!"

Janeway hálóköntösben, kezében a nap első bögre kávéjával botorkál be a szálláshelyéhez tartozó fürdoszobába. Egy darabig méregeti magát a tükörben, majd mikor rájön, hogy ettol semmivel sem fogja frissebbnek érezni magát, nyúzottan így szól: "Számítógép, szonikus zuhanyt be." A zuhany egy mordulást követően felbúg, majd hangja egyre magasabb frekvenciák felé tolódik el. "Au... Frekvenciát módosítani..." csóválja a fejét Janeway, mikor a füttyülés elkezd fülhasogató magasságot elérni. A számítógép nyugtázóhangja megérkezik, de a frekvencia tovább emelkedik, így Janeway hamarosan kénytelen befogni a fülét. "Huh... Számítógép, szonikus zuhanyt ki!" kiabálja Janeway, de erre sem történik semmi, illetve a lassan ultrahangtartományba kúszó hangenergia hatására a mosdó fölötti tükör egy roppanó hang kíséretében megrepedezik, mire Janeway bosszúsán bámul több száz kis tükörképére.

Janeway a felkelés utáni bonyodalmak ellenére úgy látszik, csak összeszedte magát, legalábbis a gépházba már szokásos lendületével érkezik. Pár pillanatig nézelodik, mintha keresne valakit, majd határozottan megindulva valamerre, így szól: "Jelentést!" "Nyolc szinten vannak rendszerhibáink, kapitány." mondja a kérdezt, nevezetesen Torres, miközben Janeway megáll mellette. "Ez megmagyarázza, miért volt a szonikus zuhanyom egy kicsit... Hangosabb, mint általában." morogja a kapitány. "Legyen inkább kilenc szint." sóhajt fel Torres fásultan, "Lefuttattam minden ellenőrzést, amit ismerek, de nem tudom megtalálni a problémát." "Gremlinek." mondja Janeway maga elé bámulva. "Tessék...?" mered rá a konzoltól konzolig siettében egy pillanatra megtorpanó Torres. "A repülés korai időszakában a gépészek kis képzeletbeli teremtményeket, a gremlinoket okolták az olyan hibákért, amiket nem tudtak megmagyarázni." Az egyik közeli konzol ekkor jelezni kezd, Torres pedig, miután szemügyre vette a kiírásokat, boldogtalan ábrázattal így szól: "Hát... Az egyik gremlinje épp most látogatta meg a replikátor-rendszert."

A reggelijével a kezében az étkezőben helyet kereso Tuvokot az egyik asztalnál ülo Paris és Kim szólítja meg. "Tuvok... Fenntartottunk önnek egy helyet." A vulcani egy darabig úgy álldogál az asztaluk mellett, mintha azon gondolkodna, úgy tegyen-e, mint aki nem is hallotta a felajánlást, vagy mégis válaszoljon. "Mi a baj?" kérdezi Paris ártatlan képpel. "Valaki megváltoztatta... Az egyik holodeck-programomat. ... Már megint." néz végül a vulcani Parisra. "Hm... Biztos benne, hogy nem az is csak valami... Meghibásodás?" "A hajón mindenre hatással volt, a holodeckekre is." ért egyet Kim. "A K'Taali Orákulum nem pizsama viselésére volt programozva." "Hát... Talán elaludt..." von vállat Paris, egyelőre még sikerülve megállni, hogy kitörjön belőle a nevetés. "Nem szórakoztatnak a viccei, Mr. Paris." "Miért gondolja, hogy mindig én vagyok az?" méltatlankodik Tom. "Mr. Kim...?" néz Tuvok Harryre. "Én örömmel fogadnám az elismerést, de... Ártatlan vagyok." Tuvok jól megnézi magának a két alaposan gyanúsítható bajkeverot, majd mielőtt másik asztal keresésére indulna, így szól: "Elvárom, hogy mikor legközelebb a holodeckbe látogatok, a programjaimat az eredeti paramétereikre visszaállítva találjam." "Tuvok, mondom, hogy nem mi voltunk...!" szól utána Paris, ám Tuvok nem reagál. "Kíváncsi volnék, hogy nézne ki az Orákulum egy sombreroóban..." súgja oda Kim Tomnak, mire az halkán felnevet. Ekkor Janeway, és a szerszámos táskával felszerelt Torres sietnek be az étkezőbe, és B'Elanna hangját felemelve így szól: "Mindenki hagyja abba az evést!" "Kapitány, mi a baj?" kérdezi Neelix, aki épp egy újabb adag reggelit porcióz ki a tálalópultnál álló férfinak. "Egy pillanatra kérem mindenki figyelmét." veszi át a szót Janeway, "Egy szennyezot találtunk a replikátor-rendszerben. Semmi komoly, de ha bárki kezdi kicsit furcsán érezni magát, azonnal jelentkezzen a gyengélkedon. ... Addig pedig a helyiség bezár." Kim bizalmatlanul veszi szemügyre a tálcáján levo ennivalót, majd a hasát megtapogatva megjegyzi: "Bár ne repetáztam volna..."

Valamivel később Janeway és Torres a konyha berendezéseit, most éppen a tuzhelyeket vizsgálják. "Itt van." jelenti ki a kezében levo trikorder kiírásait figyelő kapitány, miután elhúzta a muszert az egyik futolap fölött. Torres felnyitja a panelt, majd a tartókerettel együtt felemelkedő futoegységet megpillantva összecusukja saját trikorderét: "Nos... Ez megmagyarázza." "Nehogy azt mondja, hogy egy egyszeru futotekercs okozta a ma reggeli összes bonyodalmat..." mondja a mögöttük megálló Neelix, miközben Torres nekilát kiemelni a futoegységet a foglalatából. "Bármelyik, az integrált hálózathoz csatlakoztatott alkatrész bejuttathatja a szennyezot." mondja Janeway. "Ez nem Csillagflotta-szabvány szerinti." mondja Torres, megvizsgálva a kiserelt alkatrészt. "Honnan származik?" fordul Janeway Neelix felé. "Egy csereüzlet... Során szereztem." "Kitol?" "Dala novértol." "Novér...?" "Az egyik pap a Sonia Prime-on. Tom és én a felderítő küldetésünkön találkoztunk vele. O volt az, aki azon a sok árván próbált segíteni. Ez... Ez az egész benne van a jelentésben." "Megvizsgáltatta, mielőtt beszerelte?" sandít Torres Neelixre, ám mielőtt Neelix válaszolhatna, Chakotay hangja szólal meg az interkomból: "A kapitányt kérem a hídra." "Dolgom van, nem várhat?" üzeni Janeway. "Attól tartok, nem." "Mindjárt visszajövök." néz Janeway a többiekre, majd odaad egy szalvétát Torresnek, aki kissé fanyalogva veszi egyik kezéből a másikba a némiképp összekoszolódott futoegységet.

"Egyik kifogás a másik után!" mondja Chakotaynak a fomonitoron látható humanoid férfi dühösen, épp, mikor Janeway megérkezik a hídra, "Pedig maguk lopnak! Nekem pedig nincs idom az ilyesmire." "Kapitány... O Mr. Orek." fogadja Chakotay Janewayt, "A bányamuveletek vezetője a Telsias Prime-on." "Mi a probléma, Mr. Orek?" érdeklődik Janeway. "Semmi, ha leszállítja a dilithiumunkat." "Dilithium?" "Minden világosan dokumentálva van." mutat fel Orek egy szerkezetet, valószínűleg valami kézi adattárolót, "Tíz kilotonna bollomite érc tíz kilotonna dilithiumért." Janeway és Chakotay egymásra sandítanak, majd a kapitány óvatosan így szól: "Azt hiszem, itt valami félreértés lesz..." "Így, vagy úgy... De be akarom hajtani, amivel tartoznak nekem!" mondja Orek, mire Janeway immár leplezetlen elképedéssel fordul Chakotay felé.

A Voyager tisztikara hamarosan már a csalók hajója, és a bányászkolónia közötti kommunikáció meglehetősen rossz minőségű felvételét nézi a tanácssteremben. Miután a felvétel véget ért, a nagy

monitor mellett álló Orek felsóhajt, majd vádlón a mellette döbbsen arccal megálló Janewayre pillant: "Még mindig tagadja az üzlet megkötését?" "Az a no nem én vagyok..." mondja Janeway elképedve. "Akkor kicsoda?" "Hát, nyilvánvalóan egy szélhámos." "Nekem megvannak a kommunikációs naplók, a transzport-feljegyzések... Letapogatások a siklójukról..." "Sosem jártunk a bolygójukon, Mr. Orek, sem a Voyager-el, sem semmilyen más hajóval." "A hajónk naplói meg fogják erősíteni, amit a kapitányunk mond." teszi hozzá Chakotay. "Honnan tudhatom, hogy azok valódi adatok?" kérdezi Orek. "És mi honnan tudjuk, hogy a maga adatai valóságok?" kérdez vissza Tuvok. "Azt hiszik, adatokat hamisítok? Miért tenném?" "Talán hogy dilithiumot csikarjon ki tőlünk." mutat rá Tuvok. "Nem én vagyok itt a tolvaj!" Janeway közben elöb a homlokát dörzsölgeti, majd széttárt karral megcsóválja a fejét: "Nem a szavahihetőségét vonjuk kétségbe, Mr. Orek. Úgy tunik, önt becsapták, de nem én, vagy bárki más a legénységemből." "Ennyire naivnak gondol? ... Eloszor kihasználják a bányászaim együttérzését azzal, hogy szegény árva gyerekekről beszélnek nekik..." Janeway ennek hallatán felkapja a fejét, de egyelőre még nem szól közben így Orek folytatja: "Most pedig megpróbálnak meggyozni arról, hogy maguk az áldozatok?" "Árva gyerekeket mondott?" kérdezi Janeway a tetszai elé lépve. "Megvetést érdemlo taktika..." bólint Orek. "Megbocsátana egy pillanatra, kérem..."? kérdezi Janeway rosszat sejtve, ezzel a kijárat felé veszi az irányt. "Még nem végeztünk!" szól utána Orek.

"Neelix..." mondja a gépházba belépo Janeway, mire a talaxiai, aki eddig azt figyelte, ahogy Torres a futoegységet vizsgálgatja, feléje indul: "Kapitány... Igen jól haladunk itt, a..." "Nem érdekes." inti le Janeway, "Mondjon még valamit arról a papról, akitol a futoegységet kapta..." "Ah... Dala novér? Mit akar tudni?" "Mindent." "Hát... Tom és én a felderítőúton találkoztunk vele... Egy kis planetoidon a Veyadi rendszerben, és valami spórakat kerestünk, amivel a Doktor vírusellenes fehérjéket akart termesztetni..."

"Én mondom, Neelix... Mikor eloszor beléptem a Csillagflottához, tudtam, hogy ragyogó kalandok sora lesz az egész..." mondja Paris, aki a talaxiaival együtt egy barlangban bolyong, "De azt sosem gondoltam volna, hogy egyszer majd lehetőségem lesz... Penészvadász-expedícióra indulni..."

Neelix erre szemügyre veszi a kezében tartott trikordert, majd Tomra pillantva vidáman így szól: "Ragyogás... Nyomait érzékelem... Abból az irányból." A következő pillanatban egy fehér talárba öltözött, kezében gyertyát tartó no bukkan eléjük, és így szól: "Kérem... Ne menjenek tovább. Ez a szentélyünk." "A letapogatásunk nem észlelt idelent senkit..." jegyzi meg Paris, a biztonság kedvéért a no felé irányítva kezifézerét. "A miénk egy magányos szekta..." mondja a no mellé felzárkózó sötét boru férfi, "Elfedjük az életjeleinket, hogy biztosítsuk meditációnk háborítatlanságát." "Nagyon sajnáljuk, ha megzavartuk önöket." mondja erre Neelix. "Kezdd meg a megtisztítást..." mondja a no a férfinak, mire az pár lépést elöbbre lép, és a nyakában lógó holmit feltartva, ismeretlen nyelven beszélni kezd. Neelix érdeklöve figyel oket, Paris pedig elrakja fézerét, úgy látva, nem lesz szükség keményebb fellépésre. "Remélem, nem követtünk el komolyabb vétet." mondja Neelix. "Mi vétkeztünk..." lép elöbbre a no, "Gondosabban kellett volna oriznünk a szentélyünket. ... Az istenségek haragudni fognak." "Gyerünk, Neelix... Jobb, ha nem ácsorgunk itt az útban." indul vissza Paris arrafelé, amerre jöttek. "Ah, persze..." bólint oda neki a talaxiai, majd a no felé fordulva így szól: "Oszinte bocsánatkérésünk. Ha volna bármi, amit tehetünk..." "Bocsásson meg, de... Ismerosnek tunik." mondja a no, elindulva Neelix felé. "Nem hiszem, hogy találkoztunk már korábban." mondja a talaxiai, mikor a no megáll elotte. "Te is látod?" fordul a no a társa felé, aki egy lépést közeledve bólint: "Igen." "Ön bámulatos hasonlóságot mutat ahhoz, akit mi a Fény Megváltójának nevezünk." "Ez... Megtisztelo." "Minden tavasszal elzarándoklunk Narvába az o tiszteletére... Hogy segítsük az árvákat." "Ah... Ez nagyon nemes cselekedet." bólint Neelix. "Igen, az. ... De sajnos... Ebben az évben nincs élelem, amit elvihetnénk nekik." "Miért?" lép vissza Paris a folyosónylásból. "Egy kórokozó megfertozte a hidroponikus kádjainkat. A termés tönkrement." mondja a no mögött álló férfi. "Talán tudunk replikálni önöknek egy kis élelmet." ajánlja Neelix. "A jótékonykodás feladata a miénk. Az isteneink tiltják, hogy mi magunk fogadjunk el ilyet." "És ha cserélnénk?" kérdezi Neelix. "Jó ötlet." ért egyet Paris, "Biztos van valamijük, amit tudunk

használni." "Akkor már nem adomány lenne, és az istenek nem haragudhatnának meg semmiért." magyarázza Neelix. A no erre társa felé fordul, majd mikor az beleegyezően fejet hajt, visszanéz Neelixre: "A szíve... Olyan kedves, mint az arca." "Az istenségek áldják magukat." teszi hozzá a mögötte álló férfi.

"Ekkor adták maguknak a futotekercset." állapítja meg Janeway, Neelix elbeszélése alapján. "Eltartott egy darabig, míg replikáltuk nekik a szükséges ellátmányt, úgyhogy meghívtuk őket a Flyerre." "Biztos ott fértek hozzá a rendszereinkhez..." töpreng Janeway. "Kapitány...?" néz rá Neelix kérdőn. "Magukra hagyták őket, bármikor is?" "Nem hiszem. Miután ettünk, Tom előre vitte Mobar testvér, hogy megnézzék a pilótafülkét, én pedig hátul maradtam Dala novérrel, és beszélgettünk." "Mirol?" "Rólam... Főleg. Mindent tudni akart a Voyager-en betöltött szerepemről." "Nagykövet, hangulatfelelős, foszakács... Úgy hangzik, mintha ön nélkülözhetetlen volna." mondja a no Neelixnek a Delta Flyer lakórészében. "Megteszem, amit tudok." mondja Neelix szerényen. "És hol van most a maguk Voyager-e?" "Úgy három fényévre innen." "A legénységük egyedül van ebben a térségben?" "Mi vagyunk az egyetlen Föderációs csillaghajó harmincezer fényéves körzetben." "Biztosan nehéz lehet." "Néha az." ismeri el Neelix, "De boldogulunk. Egyedül vettük fel a küzdelmet a borggal, a hirogenekkel, a 8472-es fajjal." "Le vagyok nyugözve..." "Janeway kapitányé a legtöbb érdem. Kivételes no." "A kapitányuk egy no...?" kérdezi Dala lelkesen. "A legremekebb no, akit valaha ismertem." bólogat Neelix. "Meséljen róla..." "Nos... Ahm... Már majdnem hat éve irányítja a Voyager-t. Előtte pedig tudományos tiszt volt az Albotany-n." "Honnan származik?" "A Földről. Az az Alfa Kvadránsban van. Egy kis farmon nőtt fel, egy Indiana nevu helyen. Kedvelné ot." "Biztos vagyok benne." Ekkor kinyílik a pilótafülke felé vezető ajtó, Mobar, és Paris érkeznek vissza. "Dala novér..." mondja a férfi. "Igen, Mobar testvér?" "Vissza kell térnünk a szentélybe." "Ilyen hamar?" kérdezi Neelix, mikor a no feláll az asztaltól. "Itt az esti meditáció ideje. ... Nem köszönhetjük meg eléggé, amit értünk tettek." "Örülök, hogy segíthettünk." mondja Neelix. "Az áldást..." néz Dala a társára, aki bólint: "Persze." A no ezzel lehajtja a fejét, majd Neelixre pillant, hogy tegyen ő is úgy, aki pedig Parist kéri ugyanerre egy intéssel. "Az istenségek áldják meg ezen utazókat." szól Mobar, megemelve a nyakában lógó holmit, majd saját nyelvén folytatja egy darabig.

"Ezután visszatranszportáltuk őket a szentélyükbe." fejezi be a történetet Neelix. "Meddig tartott az az áldás?" kérdezi Janeway. "Egy-két percnél nem tovább." "Többre talán nem is volt szükségük." mondja a kapitány, ezzel sietosen útnak indul. "Mihez...?" néz utána Neelix, de Janeway egyelőre nem válaszol.

"Ahogy gondoltam." mondja Janeway bosszúsán, miután megvizsgálva a Delta Flyer rendszereit, becsukja trikorderét, majd a közelben álló Paris és Neelix felé fordulva folytatja: "A teljes adatbázist letöltötték, tizennyolc nappal ezelőtt." "Mobar testvér... A talizmán..." néz Neelix Parisra, aki csak egy grimasszal válaszol. "A jelek szerint valami letapogató volt." mondja Janeway. "De mit akart pár pap az adatbázisunkkal...?" kérdezi Tom. "Nem árthat az ilyesmi, ha valaki Föderációs tisztnek akarja kiadni magát..." mutat rá Janeway, "Uraim... Azt hiszem, magukat átverték."

"Ahogy én látom, mindketten áldozatok vagyunk." mondja Janeway, immár újra a tanácssteremben, a tisztikarnak, és Oreknak, "Maguknak a bollomite-ját lopták el... Nekünk meg a jó hírünk lett oda." "Mit javasol?" kérdezi Orek. "Azt mondja, van letapogatósi adata a hajóról, ami meglátogatta a bányászkolóniáját..." A humanoid bólint, felmutatva a nála lévő adattárolót. "Ha megengedi, hogy kielemezzük, talán meg tudjuk határozni a csalók görbületi mintázatát." "Megtalálhatjuk őket, és visszahozhatjuk a maga tulajdonát, mielőtt valaki mást is becsapnak." teszi hozzá Chakotay. "Nehéz nekem mindezt elhinni..." csóválja a fejét Orek, "A legénységük két tagját papok vezetik félre... Tényleg ilyen naivak lennének?" "Jogos a kérdés." jegyzi meg Tuvok, a szóban forgó legénységi tagokra pillantva, akik erre feszengeni kezdenek székeikben. "Nyilvánvaló, hogy okos ellenfelekkel állunk szemben." jelenti ki Janeway, "Mindkettenket félrevezettek. De bízom benne, hogy elkaphatjuk őket." "Talán kapcsolatban kellene lépnem a tetsiiai biztonsági szervekkel. Nekik..."

Meggyőző módszereik vannak az igazság kiderítésére." "Közben a valódi tolvajok fél szektornyira távolodhatnak innen." jegyzi meg Janeway, "A maga bollandó-jával a raketerükben." Orek bosszús grimaszt vágva méri végig a közben az asztalra leült Janewayt, majd odalöki neki az adattárolót, amit a kapitány tanulmányozni kezd.

A csalók hajója valahol egy ritkás ködben lebeg, mellette egy, a Voyager-el összemérhető méretű másik urjárművel.

"És ez itt a híd..." mondja az ismét Janeway szerepét magára öltött Dala, mikor nyomában egy magas idegennel, megérkeznek a hajójuk hídjára. "Ez egy... Tipikus Föderációs hajó?" kérdezi az idegen gyanakodva. "Nos... A Delta Flyer kissé megviseltnek tűnhet, de ez csak azért van, mert sok minden ment keresztül. ... Ez a hajó segített visszaverni a borgot, a hirogeneket, a 8472-es fajt..." "A technológiájuk nagyobb részt elavult." állapítja meg a magas humanoid, körüljárva a hídon, ahol az ál-Janewayen kívül a Tuvokot játszó Mobar, és a másik férfi is jelen van, szintén Csillagflotta-egyenruhában, bal szemöldöke fölött egy ismerős alakú 'tetoválással'. "Mutassa meg neki az anyahajót, Mr. Chakotay." mondja Dala, mire az ál-Chakotay a kapitányi szék mögötti fali terminál felé veszi az irányt: "A USS Voyager. Intrepid osztály. Tizenöt szint, a legfejlettebb technológiával, ami csak fellelhető a környéken. Dilithium-táplálású görbületi hajtóművek, bio-neurális áramkörök... Holodeckek." "És az... Egy tipikus Föderációs hajó?" kérdezi az idegen. "A flotta minden hajója ugyanazon szabványok szerint épült, mint az." bólint Dala, "De hazudnék, ha azt mondanám, nem érzem úgy, hogy a Voyager kivételes. A kapitányként nem lehetek teljesen objektív. ... Biztos vagyok benne, ön is hasonlóképp érez a saját hajója iránt." Dala ezzel a nála legalább fél méterrel magasabb lény elé lép, aki bólint: "Az az otthonom..." "Örülök, hogy ezt hallom, Mr. Varn. Mert a Föderáció is pontosan ez. Egy otthon. ... Egy kiterjedt család vagyunk, akik megosztják az erőforrásaikat... És egymás segítségére sietnek, az ínséges időkben." "Tehát, ha a hajóm csatlakozik a maguk Föderációjához... A Voyager segít nekem megküzdeni az ellenségeimmel." mondja Varn. "A Föderáció elsődleges célja a felfedezés." veszi át a szót Mobar, azaz az ál-Tuvok, "A katonai feladatok..." "Nem szükséges a Csillagflotta-szabályzattal untatnunk a vendégünket, Tuvok." szól rá Dala. "Az ellenségeimnek... Fejlett fegyvereik vannak." jegyzi meg Varn. "Nekünk úgyszintén." mondja 'Chakotay', újabb adatokat kérve a képernyőre, "Fotontorpedók... Optronikus célzású fázerek... Multispektrális pajzsrendszer." "És mindezeket nem haboznánk megosztani egy Föderációbeli társunkkal." mondja Dala. "Mit kell tennem a csatlakozáshoz?" kérdezi Varn. "Az elbíráláshoz..." lép előbbre Mobar, "A jelöltnek hivatalos jelentkezést kell benyújtania, amelynek alapos felülvizsgálatát egy bizottság végzi el..." "Az eljárás bonyolult..." vág a szavába az ál-Chakotay, "De Janeway kapitánynak befolyása van a Föderációs Tanácsban." "És használná ezt a befolyását az érdekekben?" kérdezi Varn. "Ostoba volnék nem így tenni..." mosolyodik el Dala, "Ön épp az a fajta jelentkező, amelyeket keresünk." "Ahm... Ezt meg kell vitatnom a hajóstársaimmal." "A Föderációs csatlakozás komoly elkötelezettség. Gondolkodjanak, ameddig szükséges." "Kapitány..." lép közelebb az ál-Chakotay, "A Csillagflotta Foparancsnokságtól kapott legfrissebb parancs értelmében legalább hat hónapig nem térünk vissza ide." "Nos, talán majd akkor megbeszélhetjük a jelentkezésüket." mondja Dala könnyedén, mire Varn kissé idegesen szólal meg: "Ha... Most jelentkezünk, tud biztosítani arról, hogy felvesznek?" "Azt tudja, hogy jelentős mennyiségű erőforrást kell felmutatnia..." néz rá Dala. "Megteszek mindent, ami szükséges." bólint Varn. "Nos... Akkor hadd legyek én az első... Aki üdvözlí a Föderáció tagjai között." nyújt kezét Dala Varnnak.

"Úgy látom, ráférne magára egy csésze kávé..." jegyzi meg Neelix, mikor Paris nagyot sóhajtva megáll az étkezőben, a tálalópultnál. "Koncentrikus keresomintázatban repültem az elmúlt tizenkét órában..." magyarázza Tom. "És van valami nyoma a csalóknak?" kérdezi Neelix, Paris kezébe nyomva egy bögre kávéját. "Neelix... Mi történt velünk?" kérdezi Paris, lehalkítva a hangját. "Pontosan tudom, mire gondol." bólogat Neelix zavartan, "Ezerszer átgondoltam már." "Miért nem láttuk, hogy mi történik...?!" méltatlankodik Paris. "Árvák...! Hah, ez a legrégebbi trükk a

szakmában...!" csóválja a fejét Neelix. "Úgy... Úgy értem, ha Harry lett volna, megérteném, o mindenki megbízik... De maga, meg én..." "Mi aztán találkoztunk már sötét alakokkal." ért egyet Neelix. "Azt hiszem, talán... Talán kijöttünk a gyakorlatból." "Adjon csak egy teranatot..." mutat Neelix egy táltra, miközben három bögrét tesz a tálalópultra. "Mit csinál?" kérdezi Tom, odaadva egyet a diószeru termékek közül Neelixnek. "Bebizonyítom, hogy nincs igaza." feleli a talaxiai, aljukkal felfelé letéve a bögrét. "Ah... Itt a piros, hol a piros..." bólogat Paris, ahogy Neelix berakja a teranatot az egyik bögre alá, "Most már csak egy palimadár kell..." Ekkor kinyílik az étkezo egyik ajtaja, és a mit sem sejto Doktor sétál be. "Azt hiszem, már látok is egyet." jelenti ki Neelix. "Ah... Kezdje, és én majd magához igazodom." mondja Tom halkán, mire Neelix belekezd a 'musorba'. "Nos, figyeljen jól... Betszem ezt a teranatot a bögre alá..." mondja Neelix emelt hangon, mire a Doktor megtorpan, és figyelni kezdi oket, "Aztán megkeverem oket... Mennek körbe-körbe. ... A dión tartsa a szemét... De vigyázat, a kéz gyorsabb, mint a szem." A Doktor közben egyre közelebb araszolva figyeli a bögrét. "És most..." hagyja abba Neelix a cserélgetést, "Három órányi holodeck-idoért meg tudja mondani, hol van most a teranot?" Tom töpreng egy kicsit, majd rábök az egyik bögrére: "Ott. ... Nem, az alatt..." "Ah... Már azt hittem, most tényleg rászedem..." dohogja Neelix, majd felemeli a Paris által másodjára mutatott bögrét, ami alatt ott is van a dió. "Ne adja fel, Neelix... Egy szép napon rá fog szedni." veregeti vállon Tom a talaxiait, miközben a Doktor megáll mellettük: "Ez érdekes játéknak tunik. Beszállhatok?" "Persze, legyen a vendégem. De... Fogadnia kell valamivel." fordul felé Paris. "Ha nyerek..." néz a Doktor Neelixre, "Vállal három szolgálatot a gyengélkedon." "És ha én nyerek, maga vállal három... Szolgálatot a konyhában." bólint Neelix. "Benne vagyok." mondja a hologram. "Nos... Figyeljen jól." mondja Neelix majd elhelyezi a tera-diót az egyik bögre alatt, és elkezdi cserélgetni oket, "És mennek körbe... Kövesse a tera-diót, ha tudja, de vigyázzon, a kéz gyorsabb, mint a szem..." "Óvatosan, Doki, próbáljon még csak nem is pislogni..." tanácsolja Paris. "Ne aggódjon, Mr. Paris ahhoz nagyon fel kell kötni a nadrágot, hogy valaki becsapja az én optikai szubrutinjaimat." Neelix hamarosan abbahagyja a cserélgetést, és a Doktorra néz: "Akkor, hol van?" A hologram egy pillanatig méregeti a bögrét, majd kihívón a talaxiakra pillantva kijelenti: "A bal kezében." Paris és Neelix elhulve merednek egymásra, miközben a hologram be is bizonyítja, hogy igaza van, mire Paris feléje fordul: "De hogyan tudta...?" "Felsőbbrendu vizuális pontosság." mutatja fel a Doktor a Neelix kezébol kivett tera-diót, majd a talaxiakra pillant: "Találkozunk a gyengélkedon." A hologram ezzel a kijárat felé indul, de egy pillanat múlva visszalép, egy jelentőségeltjes pillantást vetve Neelixre, a tálalópultra pottyantja a diót, majd most már tényleg távozik. Paris elképedve néz utána, Neelix pedig felveszi a tera-diót, megnézegeti, majd egy bosszús mozdulattal behajítja a háta mögé a konyhába.

"Egy hajót észlelek a távolsági letapogatókon." jelenti Tuvok a hídon, "A mintázatuk megegyezik a csalók hajójával." "Harry, szóljon Tomnak, hogy vége a kávészünetnek." sandít fel Janeway a muveleti tiszt munkahelyre, "Álljunk üldözopályára." "Igen, asszonyom." nyugtázza a parancsot Kim.

A csalók hajója megint Varné mellett lebeg valahol az urben.

"A fotontorpedók, amiket adtak, használhatatlanok." mondja a fomonitoron látható Varn, "Nem érnek többet, mint egy plazmafáklya." "Talán nem megfeleloen élesítette oket." védekezik a Csillagflotta-egyenruhát viselo Dala. "És a csata közepén a poloniaiak figyelmeztettek, hogy hagyjak fel az ellenségeskedéssel, vagy a maguk Föderációja fog elpusztítani! ... Megengedte az ellenségeimnek, hogy csatlakozzanak!" "Mivel a Föderációs Tanács így határozott..." magyarázza Mobar, de Varn a szavába vág: "A maguk Föderációja humbug! Visszatérítést követelek." "Hivatalos jelentést kell benyújtania a Csillagflottának..." "Elég!" vág Mobar szavába Varn, "Ha nem kapok visszatérítést, lefoglalom a hajójukat."

Varn hajója ezzel vonósugárra veszi a csalók jármuvét.

"Iktasd ki a sugarat." szól Dala Mobarnak, aki próbálkozik egy darabig, majd így szól: "Nem tudom." "Van egyéb bajunk is." mondja a csapat harmadik tagja, "A Voyager."

"Van egy másik hajó a szélhámosoké mellett." jelenti Seven, épp mikor Paris megérkezik a hídra, "Vonósugárra vette őket." "Hívják mindkét hajót." áll fel Janeway a székéből. "Egyiktől sincs válasz." jelenti Kim. "Nos, akkor próbáljuk felhívni magunkra a figyelmet. Mr. Tuvok..."

"A Voyager tölti a fegyvereit!" mondja a harmadik szélhámos idegesen. "Talán meg kellene adnunk nekik magunkat. A Föderációnak nagyon humánus előírásai vannak a foglyok kezelését illetően, és..." mondja Mobar Tuvok-stílusban, ám két társa szúrós pillantásait látva inkább elhallgat. "Hívd megint Varnt." szól Dala, felállva a székéből, majd társa kérdo pillantására nyomatékosan hozzáteszi: "Csináld!" A fomonitoron hamarosan megjelenik a humanoid, Dala pedig így szól: "Nézzen a letapogatójára, Varn! Megjött az anyahajónk. A fegyverei készenlétben vannak, kész megvédeni minket!" "Mondja meg nekik, hogy vonuljanak vissza." szól Varn elszántan. "Engedjen el minket... Vagy a Voyager megsemmisíti!"

"A másik hajó hív minket." jelenti Kim. "Képernyőre." szól Janeway. A fomonitoron megjelenő Varn így szól: "Vonuljanak vissza, Voyager." "Magával nincs semmi bajom. Azonban az a hajó, amit vonósugáron tart..." kezdi Janeway, de Varn a szavába vág: "Fizettem a Föderációs tagságomért!" Janeway ennek hallatán némiképp kiesik a szerepéből, és egy darabig nagyokat pislogva nézelodik a hídon. "A Delta Flyer most már az enyém!" "Uram, azt hiszem, félrevezették." találja meg a hangját végre Janeway. "Igen, így van!"

Varn hajója tüzet nyit a lassan közeledő Voyager-re.

"Három telitalálat." jelenti Tuvok, "Pajzsok hatvan százalékon." "Vegye célba a vonósugarat. A Delta Flyer ma nem lesz senkié rajtunk kívül." morogja Janeway.

A Voyager kétszer tüzel az alsó tüzívből, Varn vonósugara a második lövés után leáll, a csalók hajója pedig megpróbál eliszkolni.

"Álljon rájuk!" szól Janeway. "Igen, asszonyom." mondja Chakotay, majd a következő pillanatban elszenvedett találat után hozzáteszi: "Most már a mi vonósugarunk is üzemképtelen." "A pajzs negyvenegy százalékra esett." teszi hozzá Tuvok. "A szélhámosok hajója készíti a hajtómuveit." jelenti Paris. "Seven, sugározzon mindenkit arról a hajóról egyenesen a fogdába!" szól Janeway. "Három élőlényre tudok ráállni." mondja Seven, majd az újabb találat után így folytatja: "Ez a lövés kárt tett a transzporterekben, elveszttem a szigetelomezot." "Harry, adjon tartalékenergiát!" rendelkezik Janeway. Ám mielőtt ez eredményre vezetne, a csalók hajója görbületre gyorsít.

"Elmentek." mondja Chakotay. "Seven?" "Csak az egyikük van meg." fordul Seven Janeway felé, miközben Varn hajója továbbra is kitartóan lövi a Voyager-t. "Tunjunk el innen, Mr. Paris." szól Janeway. "Igenis, kapitány."

A Voyager elfordul Varn hajója felől, és gondoláit utazó pozícióba emelve görbületre gyorsít.

Janeway és Tuvok nyugodt tempóban sétálnak be a fogdába, majd a kapitány megáll Dala cellájától jó néhány lépésre, szemügyre veszi a not, majd halvány mosollyal, elismerően bólint: "Szép a haja." "Nem igazán az én ízlésem szerinti..." mondja erre Dala. A kapitány elmosolyodva csóválja a fejét, majd így szól: "Csillagflotta-kapitány szerepében tetszelegni... Föderációs tagságot árulni... Tuvok, mi miért nem gondoltunk erre?" A valamivel odébb álló vulcani erre félig Janeway felé fordul, de nem szól, a kapitány pedig folytatja: "Képzelve el, mennyi erőforrást gyűjthettünk volna össze az elmúlt hat évben." "Valóban." bólint Tuvok kimerően. "El kell ismernem, le vagyok nyugözve." mondja Janeway elismerően. "Bár én is mondhatnám ugyanezt. A nagy Janeway kapitány... Valahogy arra számítottam, hogy..." Janeway kíváncsian várja, mivel akar Dala elhozakodni, míg az végül szemtelenül mosolyogva kiböki: "Magasabb lesz. Én jobb ön vagyok, mint saját maga." "Ó, nem is tudom..." mondja erre Janeway félrebillentett fejjel, majd közelebb lép az erotérkapuhoz, "Én azt mondanám, nagyon is hasonlítunk. Találékonyak vagyunk... Intelligensek... Ambíciózusak. Csak itt van ez az icipici különbség..." "És mi az?" "Én nem vagyok hazug, és tolvaj. ... Maga részletes adatokat fog adni nekem mindenkirol, akit becsapott, és hogy pontosan mit tett a tulajdonukkal." "Miért tenném ezt?" kérdezi Dala gúnyos mosollyal. "Mert ha nem, átadom magát a tetsiiai biztonsági eröknek." "Ettől most meg kéne ijednem?" "Mennyit tud maga a tetsiiaiakról?" érdeklődik

Janeway. "Csak annyit, hogy még az átlagnál is hiszékenyebb nép." Janeway egy pillanatig hallgat, majd halkán megkérdi: "És az ön kutatásai szerint, Mr. Tuvok?" "Hogy mondja, kapitány?" "A tetszai törvények... Azt hiszem, csak úgy tisztességes, ha ismertetjük a vendégünkkel, mire számíton." "A tetszai igazságszolgáltatási rendszer... Meglehetősen kegyetlen." mondja a közelebb lépo Tuvok. "Meséljen neki a börtönökröl." bólogat Janeway, olyan arccal, mintha egy cseppet sem volna kedvére való ez az egész. "Alig lakhatóak. A bentlakók gyakran halnak meg alultápláltság miatt, mielőtt a perükre sor kerülne. A kínzások mindennaposak, akár csak a betegségek, melyek között a pikkelysömör több gyógyíthatatlan formája is előfordul." "Azt hiszem, kezdi már megérteni a lényegét." mondja Janeway lehorgasztott fejjel. "Tegyük fel, hogy elmondom." mondja Dala, szemmel láthatóan visszavéve a magabiztosság látszatából, "Honnan tudjam, hogy nem adnak úgy is a tetsziaiak kezére?" "Ha teljes kárpótlásban részesíti az áldozatait... Biztonságos kijutást biztosítok magának a területrol." "Ah... Ez most... Ígéret, kapitány...?" kérdezi Dala kételkedve. "Tudom, ezt magának nehéz elhinni... De néhányan idonként... Igazat mondunk." "Adja át a Delta Flyert, meg adjon három napot, hogy olyan messzire kerüljek innen, amennyire csak tudok. Utána elküldöm az adatokat." "Ennyire naivnak gondol engem?" kérdezi Janeway halkán. "Az áldozatok szempontjából... Maga volt az, aki becsapta oket." mutat rá Dala, "Az én segítségem nélkül magának lesznek nehézségei a szektor elhagyásával." Janeway egy pillanatig még méregeti Dalát, majd kellenlenül így szól: "Tuvok... Lépjön kapcsolatba a tetszai biztonságiakkal." A vulcani és Janeway a kijárat felé indulnak, majd az ajtóban megállva Janeway még egyszer visszanéz Dalára: "Mondja meg nekik, hogy van egy átadandó foglyunk."

"Pikkelysömör...?" kérdezi Janeway vidáman, miután kifordultak a fogdába vezető folyosóról. "Az improvizálás nem a legerősebb oldalam." mondja erre Tuvok. "Figyelembe véve, hogy készületlenül érte a dolog, azt hiszem, példás előadást nyújtott." "Köszönöm, kapitány. Az az utasítása, hogy lépjön kapcsolatba a tetsziaiakkal, szintén a félrevezetés része volt, vagy valóban ezt akarja?" "Még nem. Adjunk neki időt, hogy elgondolkodjon azokról a barbár börtönökröl." "Úgy gondolja, engedni fog?" "Nem vagyok biztos benne. Valami azt súgja, épp olyan makacs, mint én." "Akkor feltételezhetem, hogy van egy alternatív terve...?" "Én is olyan vagyok, mint ön, Tuvok... Menet közben találom ki a dolgokat."

A fogoly élelmezése a jelek szerint Neelix feladata, aki egy ennivalóval megrakott tálcával áll meg a fogdacella előtt, ahol Dala összekuporodva üldögél a priccsen. "A kapitány azt mondta, kenyeret, és vizet... De én nem láttam be, miért árthat ez..." mutatja fel Neelix a tálcát. "Nem vagyok éhes." mondja a no, mire Neelix hátranéz a fogdaügyeletre, aki erre kikapcsolja a cella eroterét. "Azért itt hagyom..." lép be Neelix a cellába, letéve a no mellé a tálcát, "Ha esetleg meggondolja magát." A talaxiai pár tétova lépést tesz a cella bejárata felé, majd végül csak visszanéz Dalára: "Kérdezhetek valamit...?" "Azt akarja tudni, tényleg hasonlít-e a Fény Megváltójára?" kérdezi Dala egy csipetnyi gúnnal a hangjában. "Annyira azért nem vagyok hiszékeny." "Akkor mit...?" "Érez maga egyáltalán... Buntudatot? ... Mert olyan embereket használ kik, akik azt hiszik, igazán segíteni akar rajtuk?" "Maga rendes embernek látszik. Sajnálom, hogy hazudtam magának." "Tulajdonképpen... Azt hiszem, örül is, hogy elkapták." "Talán." "Tessék. Most szinte volt, tudtam, hogy képes rá." mondja Neelix, mire Dala elmosolyodik, pedig látszik rajta, nem örül neki, hogy így elárulta magát. "Ha nem bánja, hogy megkérdem... Miért csinálja, amit csinál?" "Az apám arra tanított, hogy a legtöbbször megpróbálnak kihasználni, ha tudnak. Úgyhogy... Jobb, ha az ember használja ki oket előbb." "Tudja... Régen én is olyan voltam, mint maga. A saját szabályaim szerint éltem, nem bíztam senkiben. Mindig... Megpróbáltam a lehető legnagyobb hasznot megszerezni, mikor megállapodtam valakivel." "Most meg nem habozik éhezó árvákon segíteni." mutat rá Dala. "Megváltoztam." von vállat Neelix, "Mikor Janeway kapitány a legénysége részévé tett." "Gondolom, hirtelen megváltoztak a nézetei." "Nem azonnal..." ül le Neelix a no mellé, "Eloször csak kihasználtam a lehetőséget, hogy legyen egy kényelmes ágyam. Ételem, védelmem... Vártam, hogy kiderüljön, mit akar a kapitány cserébe." "De o sosem kért semmit..." néz Dala Neelixre. "Épp ellenkezőleg. Nagyon

is sokat várt el tolem. Oszinteséget, hűséget, kemény munkát..." "Nem kellett volna megkérdeznem..." csóválja a fejét Dala. "Csakhogy... Rá kellett jönnöm, ezek olyan dolgok, a melyekből felesleggel rendelkezem. És... Sokkal kifizetődőbb volt megosztani vele, mint önzonek, és cinikusnak lenni egész idő alatt. Boldogabb vagyok, mint valaha voltam." Dala méregeti egy darabig a talaxiait, majd megkérdi: "Felteszem, arra gondol, hogy én is meg tudnék változni." "Történtek már furcsább dolgok is." bólint Neelix. "Úgy gondolja, tényleg biztonságos utat biztosítana nekem, ha teljes visszatérítést adok?" "Ezt ígérte önnek." bólint Neelix komolyan. "És utána mi lesz? Soha nem csináltam semmi mást." "Janeway kapitány hagyta, hogy Seven of Nine a fedélzeten maradjon. Pedig ő borg volt." "Azt mondja, megtenné ugyanezt értem?" "Hajlandó volna beszélni vele?" "Becsaptam magát... Miért ilyen kedves hozzám?" kérdezi Dala gyanakodva. "Ahogy az üknagymamám mondta... Jó dolog jónak lenni." Dala halványan elmosolyodik majd a tálca felé biccent: "Meleg még a tea?" Neelix feláll, hogy töltsön a nonek, aki, mikor átvenné a bögrét, elejti. "Sajnálom, de ügyetlen vagyok..." mentegetozik Dala, majd mikor Neelix lehajol az elejtett bögréért, a no tarkón vágja, kikapja a szerszámövéből a fézert, és a fogdaorre lo vele. Ez időt hagy Neelixnek arra, hogy aktiválja kommunikátorát: "Biztonságiakat a fogdába!" Dala a következő pillanatban lelövi, majd futva hagyja maga mögött a fogdát. A folyosók, amerre elhalad, furcsa mód üresek, és a jelek szerint az sem kelti fel a no gyanúját, hogy akadálytalanul juthat el a Delta Flyerhez, sőt, a kifutását sem akadályozza meg senki. "Elment." mondja Kim a hídon, a fomonitort feszülten figyelő Janewaynek és Parisnak.

"Ez túl veszélyes...!" mondja a szélhámosok hajóján a kopasz férfi Mobarnak. "O a kapitányunk...!" szól erre az. "Nem, nem az! És ha úgy is volna, akkor sem tudnánk megmenteni, minket is elfognának." "Janeway kapitány nélkül nehéz volna folytatni az eddigieket." mutat rá Mobar. "Ehhez már túl késő!" "Kell lennie valami logikus megoldásnak...!" "Jelen esetben az logikus, ha olyan messzire megyünk innen, amennyire csak tudunk." Az egyik konzol ekkor jelezni kezd, mire a vita egyelőre félbeszakad, és mindketten a pulthoz lépnek, hogy utánanézzenek a dolognak. "Egy hajó közeledik." állapítja meg Mobar, "A Delta Flyer az." "Kapcsold be a pajzsokat." "Hívnak minket. ... Ez... Janeway kapitány." "A mi Janewayünk, vagy az övék?!" kérdezi a kopasz zavartan, miközben Mobar képernyőre adja az adást. "Melyikre számítottál?" kérdezi Dala. "Örülök, hogy látom, kapitány." mondja Mobar, kihúzva magát. "Kapcsoljátok ki a pajzsot, hogy átranzportálhassak." Mobar engedelmeskedne, de a kopasz egyelőre visszatartja, és megkérdi: "Hogyan tudtál megszökni?" "Elmondom, mikor már odaát vagyok." "Nehéz elhinni, hogy nem vettek észre..." "Gyanúsítasz valamivel...?!" kérdezi Dala dühösen.

A Delta Flyer hátsó részében eközben kicsusszan a falból az orvosi egység félhenger alakú vizsgálóasztala, amiben Paris fekszik. A hadnagy visszacsukja az orvosi egységet, majd az egyik ottani terminál segítségével becsatlakozik a Delta Flyer kommunikációs rendszerébe, így a beszélgetés további részének már ő is fültanúja. "...Óvatos vagyok." hallatszik épp a kopasz férfi hangja, "Honnan tudhatnánk, hogy ez nem valami csapda?" "Miért próbálnálak titeket félrevezetni?" kérdezi Dala, miközben Paris kiveszi szerszámöve egyik tokjából a mobil emittert, és bekapcsolja a Doktort. "Pozícióban vagyunk?" kérdezi a hologram halkán, mire Paris felsóhajtva bólint. "Készen áll?" kérdezi Tom, mikor épp Dala hangja hallatszik: "Kapcsoljátok ki a pajzsot, és sugározzatok át." A Doktor bólint.

"Kapitány a hídon!" mondja a kapitányi székből felálló Mobar, mikor Dala belép a szélhámosok hajójának hídjára. A no kissé zavartan néz körül, majd így szól: "Folytassák. ... Na... Mi van a bollowal, meg a többivel, amit kerestünk?" "Pontosan ott van, ahol hagytuk." feleli a kopasz. "Ideje begyujteni mindent, és elhagyni a környéket." néz rá Dala, majd Mobarra pillantva hozzáteszi: "Álljunk irányba, mielőtt a Voyager ránk talál." "Nem te vagy itt a parancsnok." szól rá a kopasz. "Épp most töltöttem huszonnégy órát a Voyager fogdájában, nem áll szándékomban visszamenni!" "Életjeleket észlelek a Delta Flyeren." mondja ekkor Mobar. "Az nem lehet." néz rá Dala, miközben a kopasz az elülso pulthoz megy, és utánanéző a dolognak. "Igazam volt!" fordul vissza vádlón Dala

felé, "Idehoztad oket!" "Ne légy már nevetséges! Akárki is az, biztos elbűjt." "Hívnak minket." mondja Mobar. "Képernyőre." szól Dala. "Itt Tom Paris a Voyager csillaghajóról. Készüljenek, a fedélzetre lépünk." "Töltsd a fegyvereit." szól Mobar, miután Paris bontotta a kapcsolatot. "Kitéromanover." mondja Dala.

A Delta Flyer tüzet nyit a csalók hajójára, ami néhányszor visszalo, de ezzel csak időt akar nyerni addig, míg görbületi hajtómuveit aktiválva eltunhet a környékről.

"Vegyünk olyan gyorsan a fedélzetre mindent, ahogy csak tudunk." mondja Dala a társainak, miután pályára álltak egy bolygó körül. "Hány transzporter-erosítót javasol, kapitány?" kérdezi Mobar, aki épp egy Csillagflotta-szerszámkészlet tartalmát veszi leltárba. "Mindenre nekem kell gondolnom..." morogja Dala. "Legalább tíz kell, ha az összes bollomite-ot egyszerre akarjuk felhozni." "Talán vihetnénk tizenkettőt is." véli Dala, mire a kopasz ránéz: "Vihetnénk?!" "Tán valami baj van?" "Hat év alatt egyszer se láttam, hogy bepiszkoltad volna a kezed ilyen alantas munkával." mondja a kopasz gúnyosan. "Hát... Mindenben van első alkalom..." vág vissza a nő hasonló hangnemben. "Nem bízol bennünk..." "Ki tudja, mit foztetek ki ti ketten, míg én a Voyager fogdájában voltam." "Biztonsági fonókként én soha..." tiltakozna Mobar, de a kopasz leint: "Jól van... Akkor mind lemegyünk." "Csak ön után." mondja Dala, majd megvárja, míg két társa elindul a transzporter felé, és csak akkor szegodik a nyomukba.

"A legközelebbi lakott szektor tizenhárom napra van innen..." mondja Dala, miközben társaival együtt egy barlangrendszerben készül az ott összegyűjtött holmik felsugárzására, "Miután odaértünk, elcseréljük a Delta Flyert egy új hajóra. A Voyager sosem fog ránk találni. ... A helyén van az összes transzporter-erosító?" "Ez az utolsó, most már mehetünk." fordul felé a kopasz, miután elhelyezte az utolsó szerkezetet is. "Már persze, ha önnek is megfelel, kapitány..." teszi hozzá gúnyosan. "Attól tartok, kis változás van a tervben." mondja Dala, elövéve, és a férfit irányítva egy kézfegyvert, miközben másik kezével egy kommunikátort húz elő valahonnan, és a ruhájára rögzítve azt, aktiválja: "Megtaláltam a lopott holmit, kapitány. Ráállhatnak a koordinátáimra." "Mondtam, hogy nem bízhatunk benne!" szól a kopasz dühösen Mobarra. "Hogyan tudta elárulni a tisztársait?" kérdezi Mobar, akinek nyilvánvalóan nagyon megtetszett Tuvok szerepe. "Voyager, ismétlem: pozícióban vagyok!"

"Be tudjuk mérni oket?" kérdezi Janeway türelmetlenül a Voyager hídján, miközben a hangszórókból alig kivehetően Dala hangja hallatszik. "Negatív. Túl mélyen vannak." "Próbálja tovább." mondja Janeway, majd a vulcanira pillant: "Tuvok..."

"Voyager... Most volna a remek alkalom a sugárzásra..." üzeni Dala sürgetően. "Nem transzportálsz te sehova..." mondja a kopasz, megpróbálva fézert rántani, de Dala lelövi. Mobar sikeresen rálonie, de ezzel csak annyit ér el, hogy a nő a testén áthatoló sugártól összerezzen, és lenéz a lövéstől egy pillanatra destabilizálódott hologram-testére. "Kapitány...?!" mered rá Mobar meglepetten, mire a Dalának álcázott Doktor futásnak ered a legközelebbi sziklafolyosó felé.

Valamivel odébb megáll, és újra megpróbál kapcsolatba lépni a hajóval: "Voyager, kérem, jelentkezzen." Válasz helyett Tuvok bukkan fel a folyosó egyik végében, kinek láttán a még mindig Dala alakját viselő Doktor megkönnyebbülten felsóhajt: "Ez ám a szívderítő látvány." A másik irányból Mobar is befut, ám a vulcanit meglátva megtorpan, és áhítatos arccal így szól: "Tuvok... Parancsnok..." "Az egyetlen." mondja a Doktor, Tuvok mellé lépve. "A logika azt sugallja, hogy egyikünk sincs elonyben." mondja Mobar. "A logikája... Hibás." jelenti ki Tuvok, majd a karjára csatolt kézilámpával a szemébe világítva, elvakítja a fegyverével ott célba vevo Mobart, majd annak pillanatnyi harcképtelenné válását kihasználva lelövi. A jelek szerint a harmadik csalót nem sikerült elég alaposan elkábítani, mert ekkorra elokerül, ám Tuvok rászzegezi a fegyverét: "Maradjon, ahol van!" A kopasz eldobja a fézert, és megvető pillantást vetve az általa még mindig Dalának hitt hologramra, megkérdi: "Mit ígértek neked, hogy elárulj minket?" "Azt hiszem, összetéveszt valakivel." mondja a hologram, majd a bal karján, a holo-mező által elfedett mobil emittert átállítva

visszanyeri valódi alakját. "Hol van Dala...?" kérdezi a kopasz döbbsen. "Attól tartok, jelen pillanatban nem fogadóképes." feleli a Doktor.

"A maga helyében nem próbálnék túl gyorsan felkelni... Kapitány." mondja Paris a Delta Flyer orvosi egységében, paróka nélkül fekvő Dalának, "Még kell pár perc, míg az ambazine hatása elmúlik."

"A kapitány naplója, CsillagIdo 53849.2. A lopott holmit visszajuttattuk a tetsiai bányászoknak, valamint hét különböző világról származó más hajóknak. Remélem, hogy a valódi Föderáció hírneve átvészeli az utóbbi néhány nap eseményeit."

"Körbe-körbe mennek... Kövesse a tera-diót, ha tudja, de ne feledje... A kéz precízebb, mint a... Vizuális pontossága..." mondja Neelix a Dokornak, miközben az étkező egyik asztalánál ülve három fémbögrét tologat ide-oda az asztalon. "Azt hiszem, ezt az elméletet már megdöntöttük." mondja a Doktor, mire a vele szemben ülo Paris várakozón pillant rá. "Akkor csak ki vele." néz rá Neelix is. "A tera-dió biztonságban rejtőzik a jobb ruhaujjában." mondja a Doktor bosszúsan. Paris erre felkuncog, Neelix pedig sajnálkozva néz a hologramra: "Sajnálom..." A hologram hitetlenkedve ellenorzi elobb Neelix kezeit, majd a bögréket, de a tera-diónak semmi nyoma. "Ez lehetetlen." mered a Doktor Parisra. "A jó öreg átpasszolás..." mondja az, kinyúlva a Doktor feje felé, mintha a füléből kerítette volna elo a diót. "Ez csalás!" jelenti ki a hologram sértetten, ezzel otthagya a két, fölöttébb elégedettnek tuno mókamestert. "Megy ez még magának..." súgja oda Neelix a szélesen vigyorgó Parisnak, aki erre belepottyantja a tera-diót a középso bögrébe.

141. The Muse – Múzsza

"A kapitány naplója. CsillagIdo 53896." mondja az éjszaka lévén fáklyákkal megvilágított amfiteátrum közepén álló három köpenyes alak, "B'Elanna Torres, ahogyan azt a küldetése megkívánta, útnak indult a Delta Flyerrel dilithiumot keresni." A nézőtérén a köznéptől elkülönülve egy zord tekintetű humanoid férfi, és egy nő ül, akiket két, nehéz páncélba öltözött orvó vigyáz. "A fénylő Voyager, távol otthonról, távol a Föld ragyogó városaitól..." A kórus elindul le a színpadról, miközben egy fehér köpenyes férfi vonul át a színen, közben fennhangon így szólva: "A makacs B'Elanna Torres, és az ifjú Harry Kim, száguldván hagyták maguk mögött a Voyager-t a Delta Flyerrel, hogy felkutassák a kincset." A színpadra közben két színész érkezik, mindketten egyforma, alakjukat elrejtő ruhát viselnek, csak az arcuk elé tartott maszk különbözteti meg őket. "Állítok a vitorlán, a tenger nyugtalan. Vissza kéne térnünk talán." mondja az egyik színész, egy férfi. "Tudom, mit teszek." feleli társa, egy nő. "Egy hullám, oly magas, mint egy hegy, lecsap a Delta Flyerre." szól a színpad szélén elhelyezkedett kórus. "Siess a mentőegységbe." fordul a nő a férfi felé. "Együtt halunk meg." mondja az, a nő felé nyújtva a kezét. "Nem fog meghalni senki. Menj!" szól a Torrest alakító nő, ezzel megragadja 'Kim' kezét, és kilódítja őt a színpadról. "Az ifjú Harry Kim eltávozott mellőle, és B'Elanna Torres a sziklák közé vetődött." szól a színpadra visszatérő kórus, miközben a Torrest alakító színész a földre omlik, "A mi tengerpartunk szikláira." Ekkor visszatér a fehér köpenyes férfi, és 'Torres' felé haladtában így szól: "És az volt a hely, ahol én, Kelis, a költő, megtaláltam őt. Összetörtén... Haldokolva. Elmondta nekem a történetét. ... És én most elmondtam neked." Kelis az utolsó mondatnál tiszteletteljes pillantást vet a nézőtérén ülő, öröktől körülvevő férfira, majd a Torrest játszó színész mellé térdelve lehajtott fejjel mozdulatlanul dermed. A nézőtérre néma csend borul, majd a díszvendég felállva tapsolni kezd, és a többi néző is követi példáját. Kelis felegyenesedik, és miközben a többi színész távozik, a díszvendég így szól: "Kiváló fordulat, hogy te magad találtad meg őt." "Köszönöm." hajt fejet Kelis. "És most, hogy B'Elanna Torres a mi partunkra vetődött, mi fog történni? Érte jön az őt kutató Janeway kapitány, vagy lemondanak róla, azt gondolván, odaveszett?" "Ki tudná megmondani...?" tárja szét a karját Kelis. "Nos, remélem, te meg tudod." mondja a díszvendég, majd összenevet a mellette álló nővel, "Mert szeretnék többet látni ezekről a Voyager-Öröklényekről." "Az ihletet... Nem lehet kényszeríteni." mondja Kelis óvatosan. "Egy hét." szól a díszvendég ellentmondást nem tűrő hangon, majd hölgyével, és az oreivel a kijárat felé indul. "Talán három hét..." siet utánuk Kelis, "Ahm... Esetleg ketto." A díszvendég visszafordul, mire Kelis alázatosan bólint: "Egy hét. És a történet folytatódni fog." A díszvendég elégedetten indul tovább, de Kelis újfent megszólítja: "Észrevetted-e, hogy lefogytak a színészeim?" A díszvendég egy mosollyal nyugtázza a burkolt célzást, majd lecsippentve egyet a vele lévő nő ruhájának díszek közül, odadobja azt Kelisnek: "Etesd meg őket ezzel." Kelis szemügyre veszi az apró, ám valószínűleg nem éppen értéktelen ruhadíszet, és diadalmas arccal elsiet. Kelis valamivel később egy nem túl nagy, ám meglehetősen zsúfolt házba lép be, ahol a színtársulat tagjai gyülekeznek vacsorához. "Hölgyek és urak... A pártfogónk... Üdvözlök titeket!" mutatja fel a költő a kapott ajándékot, majd odadobja azt a társulat legfiatalabb tagjának, egy tizenéves fiúnak. "Újabb Voyager-darabot adunk elő..." folytatja Kelis, majd kello hosszúságú drámai szünet után folytatja: "Amint meg tudtam írni." A társulat tagjai vidám beszélgetésbe kezdenek, a tovább induló Kelishez pedig egy fiatal nő zárkózik fel, az, aki Torres szerepét játszotta: "Ünnepeljünk... Ma éjszaka?" "Nagyon rövid az időm. Az ünneplésnek várnia kell." mondja Kelis, ezzel elsiet, faképnél hagyva a meglehetősen csalódottnak tűnő nőt.

Valahol, egy sziklás hegyoldalban a Delta Flyer hever összetörtén, sötétben. A hajóroncsban néhány gyertya igyekszik valamelyest oszlatni az éjszakai sötétséget. Kelis, immár hosszú fehér köpenyétől megszabadulva, nesztelenül lép be a felhasadt pilótafülke maradványai közé, majd övéből tort húzva elő a pilótaüléshez megy. Kinyúl, hogy elvágja az ülésben heverő alak csuklóit összefogó kötelet,

ám az összekötözött kezek meglendülnek, és Kelis hirtelen úgy érzi, mintha falnak rohant volna, ahogy Torres villámgyors ütése hanyatt vágja a pilótafülke padlóján. "Ki maga?!" kiált Torres a rémült férfir. "Kelis... Kelis, a költo." mondja a férfi, majd alázatosan fél térdre ereszkedve hozzáteszi: "A szolgálád." "A szolgálám...?" kérdezi Torres meglepetten, mire Kelis bólint. "Na jó. Akkor engedjen el." "Én... Nem tehetem." "Miért nem?" "Mert elröppennél. Ahogyan az ihlet mindig is teszi." Torres szemmel láthatóan nem ilyen válasza számított, meglehetos döbbenettel bámulja Kelist pár pillanatig, majd lenéz bal alkarjára, amin több vágott seb látható, és így szól: "Meg akar ölni." "Csak a hot engedem ki az ereidbol." "Ezt meg hogy érti?" "Lázás vagy, amióta csak megtaláltalak. Ez a legjobb módja a kezelésének." "Ah... Már látom, jó kezekben vagyok." sóhajt fel Torres bosszúsán. "Mi súgja nekem, hogy kételyeid vannak?" kérdezi Kelis elmosolyodva. "Van egy medkit amott." néz Torres a pilótafülke hátsó része felé, mire Kelis zavartan bámul rá. "Egy doboz... Fémbol." magyarázza Torres, mire Kelis végre elindul, és meg is találja a falra rögzített orvosi készletet. "Van benne egy kis henger. Hozza ide." utasítja Torres. Kelis kiveszi az orvosi eszközt a dobozból, és odaviszi Torresnek. "Adja ide." Kelis engedelmeskedik, majd mikor B'Elanna bekapcsolja az eszközt, ijedten elhátul. "Ne féljen. Nem fogja bántani magát. ... Fogja... Mozgassa végig ott, ahol megvágott." Kelis átveszi az eszközt, a Torrestól látott mozdulattal bekapcsolja, és miközben mozgatni kezdi a vágások fölött, ámulva figyeli, ahogy a sebek behegednek. "Te egy Öröklény vagy, gondolom, az ilyen dolgokra számítanom kell." "Milyen más dolgokra számít még egy Öröklénytől?" kérdezi Torres óvatosan. "Hogy hatalmával megnyitja a földet, és leomlasztja az eget. Mindazon különös dolgokra, amik az osi költeményekben állnak. Szerencsémre más költo a te klánodról még nem írt. Én vagyok az első." "A klánom?" "Az öröklények a Voyager-en. A fénylo Voyager, távol otthonról..." "Honnan tud maga erről?" kérdezi Torres elhultten, mire Kelis hátramegy a pilótafülkébe, és összeszedve bátorságát, gyorsan megérint egy szenzort az egyik hátsó konzolon, mire Torres hangja szólal meg: "A Delta Flyer naplója, CsillagIdo 53918. Harry és én tovább haladunk a negyedik bolygó felé. A szenzorok dilithiumot észleltek szinte mindegyik kontinensen..." Kelis elorepörgeti a naplót, így most Chakotay hangja hallatszik: "...Értettem. A hajtóműmag károsodott?" "Igen. Manoverező hajtóművekkel haladunk." feleli Torres kommunikációs napló által rögzített hangja, "Be tudják mérni a helyzetünket?" Kelis végül leállítja a naplót, Torres pedig megkérdi: "Mennyi ideje vagyok itt?" "Nyolc napja. ... Épp a hegyeken keltem át... Mikor lángot láttam átvélni az égen, és szörnyű hangot hallottam. ... És mikor ideértem, téged találtalak. Elláttam a sebeidet..." "És idekötözött ehhez a székhez." teszi hozzá Torres sértetten. "Ha ajándék hull elé az égből... Csak a bolond hagyja elmenni. Egy színdarabot máris adtál nekem." B'Elanna kérdezi mered Kelisre, mire az a terminál felé int: "A történetet, amit azok a hangok mesélnek. Összeraktam oket, megpróbáltam kitölteni a hézagokat." "Színdarabot írt a naplónkból?!" "B'Elanna Torres felderítőútja!" mondja Kelis büszkén, "A patrónusom le volt nyugozve." "Jó az ízlése..." morogja Torres, majd kezeit kinyújtva folytatja: "Most pedig fogja a kését, és oldozzon el." "Az... Nem volna okos dolog." "Miért?" "A patrónusomat érdeklik a Voyager Öröklényei. Újabb darabot akar látni. És hogy azt megfogalmazzam, további... Részletek kellenek." "És arra számít, tolem megkapja oket?" "Megmentettem az életed." bólint Kelis. "Vissza kell jutnom a Voyager-re." jelenti ki Torres. "Nekem meg kell egy új darab." mondja erre Kelis. A tárgyalás itt egy időre holtpontra jut, majd Torres megkérdi: "Pontosan mit akar tudni?" "Mindent." "Az nem lehet. Nekünk... Öröklényeknek megvannak a szabályaink. Nem árulhatunk el mindent csak úgy." Kelis gondolkodik egy darabig, majd felteszi az első kérdést: "Hogyan tévedtél el?" "Oldozzon el, és megmondom." "Nem fogsz elmenni?" "Oldozzon el." ismétli meg Torres, mire Kelis hosszan töpreng, végül megint elohúzza torét, és elvagdálja Torres köteleit. B'Elanna benyúl a kormányospult alá, és immár fézerrel a kezében fordul Kelis felé: "Maga fog elmenni!" És hogy demonstrálja, mivel jár az esetleges engedetlenség, maximális energiára állítva a fegyvert, kilo vele az előre néző ablak helyén át, egy fatörzset véve célba. Kelis döbbenet figyeli, ahogy a fatörzs szertefoszlik. "És ne jöjjön vissza!" veszi célba Torres Kelist a fegyverrel, aki hátrál néhány lépést, majd futásnak eredve kimenekül a hajóroncsból.

Torres másnap a nappali fénynél a Delta Flyer rendszereinek életre keltésén fáradozik. "Számítógép, kapcsolod be a szubtéri adót." mondja, miközben az egyik oldalsó konzol javításán dolgozik. "Nem lehetséges." érkezik a felelet. "Miért nem?" kérdezi Torres bosszúsan. "Nem elegendo az energia." Torres erre átmegy a pilótafülke hátsó részében levo mérnöki konzolhoz, és megpróbál valamit kezdeni az energiahelyzettel. Ami azt illeti, sikerül neki, ám nem egészen úgy, ahogy eltervezte, hirtelen ugyanis az összes még úgy-ahogy muködo konzol, és egyéb rendszer is elsötétül. "Remek. Most már egyáltalán nincs energia." füstölög B'Elanna, körülnézve a hirtelen nagyon elcsendesedett hajóban. "Nem éhes...?" szólal meg ekkor egy ismeros hang a bejárat felöl, mire Torres a szerszámövében levo fézerhez kap, és odaszól a pilótafülkébe bekukucskáló Kelisnek: "Megmondtam, hogy ne jöjjön vissza...!" "Napok óta nem ettél." mondja a férfi, közben belépve a pilótafülkébe, "Támogatnunk kell egymást. Nekünk, költöknek..." Kelis ezzel kinyújtja a kezét Torres felé, aki szemléli egy darabig a férfi tenyerén levo néhány falat ennivalót, majd végül elveszi, közben megjegyezve: "Én mérnök vagyok. Megjavítok dolgokat." "Hát, ahogy látom..." néz körül Kelis, "Nem megy valami jól." "Maga most költö, vagy kritikus?" néz B'Elanna a nem messze tole leülo férfira. Az egy darabig csendben ücsörög, majd így szól: "Mesélj nekem a Földrol." "Szóval dalolnom kell a vacsoráért..." néz Torres a Kelis által hozott csomagra. "Mint mindannyiunknak. ... Így vagy úgy..." mondja erre Kelis egyszeru bölcsességgel, majd odanyújtja Torresnek a csomagot: "A Föld...?" "Az egy... Egy sziget. Egy... Gyönyöru sziget. Kék, és... Zöld." "És a Voyager? Nagy hajó?" "Sok nagy hajó utódja." bólint Torres. "És hogyan tévedt el a Voyager?" "A Gondviselo..." kezdené Torres, majd hirtelen elhallgat, nem tudva, hogyan folytassa, de szerencsére Kelis akaratlanul kiségti: "Egy Öröklény?" "Igen, lehet mondani. ... O... Nagy vihart támasztott, ami elsodort minket az útvonalunkról." Kelis töpreng egy darabig, majd jön a következő kérdés: "Tom Paris? ... Szereted ot?" "Vége a vacsorának." mondja Torres mogorván, ezzel visszadobja a csomagot Kelisnek, majd rövid szünet után odaszól neki: "Jöjjön velem." A férfi a hajó hátsó része felé induló Torres nyomába szegodik. A páros a Delta Flyer gépházába megy, ahol B'Elanna a magukkal hozott egy-egy gyertya alig elégséges fényénél egy mobil energiaforrást vesz le a töltőegységéről, majd csatlakoztatva azt egy terminálhoz, életre kelti a rendszert. A jelek szerint a Flyer adatbankját helyezte üzembe, a monitoron ugyanis a szabvány adatkereso és lekéro rendszer kezelőfelülete jelentkezik be, az UFP logójával, majd a fomenüvel. "Ebben tartjuk a neveket meg a dátumokat, mikor a fejünk már tele van vele." "Egy krónika!" "Pontosan..." mondja Torres, majd néhány menüponton átlépkedve egy bonyolult alakú kristálystruktúra adatait kéri le: "Látott már ilyet valahol?" "Witter Könnyei!" mondja Kelis. "Tudna szerezni nekem?" "Ez a... Dilithium? ... Ugye? Az, amit kerestetek." "Hol találom ilyet?" kérdezi Torres türelmetlenül. "Az egyetlen lelohely, amiről tudok, a patrónusom vadászterületén van. Kivégeznének birtokháborításért. Maga pedig... Hát... Szívesen ejtene foglyul egy Öröklényt." "Nos, talán én hatalmasabb vagyok nála." "Talán. De ha elfogna téged, arra kényszerítene, hogy az ellenségei ellen harcolj. Egyfolytában egymás trónjára törnek. A határokon vitáznak, fosztogatják egymás birtokait... Még azért is szoktak háborút indítani, hogy garantálják maguknak a jó időjárást. A következményeket meg mi szenvedjük meg. ... Nem akarsz belekeveredni ebbe." "Ezért fogja maga megszerezni a dilithiumot." "Már mondtam, kivégeznek, ha elfognak!" "A dilithiumot." köti Torres az ebet a karóhoz, "Vagy többet egy szót sem szólok az otthontól távol levo fényes Voyager-rol." A jelek szerint errefelé gyorsan változnak az időjárási viszonyok, ugyanis mikor Kelis megjött, odakint fényesen sütött a nap, most pedig hirtelen mennydörgés moraja hallatszik, és egy villám kék fénye szurodik be a sötét helyiségbe. "Ezt te...?" int Kelis tétován az ajtó felé, mire B'Elanna kifürkészhetetlen arccal lép közelebb hozzá: "Ne fogassa el magát..."

Torres a pilótafülkében egy áramköri modul javításán dolgozik, odakint még mindig tart a vihar. Kelis érkezik, alaposan elázva, egy csomaggal a kezében. "Nos?" néz rá Torres, mire a férfi kibontja a csomagot, és hagyja, hogy B'Elanna kihalássza annak tartalmát, egy méretes dilithiumkristály-

telepet. "Gyönyörü." szemléli meg Torres a zsákmányt, majd elmosolyodva így szól: "Van egy ötletem a következő darabjához..."

"Az ihlet újra rám talált." mondja az amfiteátrumba besiető Kelis a színészeknek, "Ez hogy hangzik: B'Elanna Torres megmentése? ... Éppen itt, egy hét múlva. ... Munkára!"

"Végeztünk." mondja Janeway halkán, karját széttárva a Voyager tanácstermében. "Ennyi?!" csattan fel Paris. "Mr. Paris, próbáljon lehiggadni." néz rá a Doktor. "Még csak az kéne! Hát tényleg semmi mást nem tehetünk?!" "Addig nem, míg a szenzorok nem mutatnak valamit..." lép közelebb hozzá Janeway. "Elviszek egy siklót, bolygóról bolygóra átvizsgálom a területet!" "Nem hatékony terv." jelenti ki Seven. "És túl veszélyes." teszi hozzá Chakotay, "Elkaphatja ugyanaz, ami a Flyert eltérítette." "Innen kell folytatnunk az erőfeszítéseinket, Tom. Rendben...?" mondja Janeway, majd a többiekre pillant: "Lelépni." A tisztikar távozik, majd Janeway is elsiet, Paris pedig visszaereszkedik az asztal melletti székek egyikebe.

"Harcra kész Paris aludni tért, de nyugalmat nem talált." olvassa a háromtagú kórus egyik tagja a nekik írott szöveget az új előadás próbáján, majd egy másik kórustag folytatja: "Nyílik az ajtó, és egy nő árnya hull a kormányosra, ki erre felnyitja szemét." A kórus tagjai Kelissel együtt a színpad szélén ülnek, a színpadon pedig egy férfi fekszik az egyetlen díszleten, egy masszív kopadon, és egy nő lép a pad végéhez. "Seven of Nine..." mondja a Parist alakító színész, miközben felül, és a nő néz, "Megtaláltad B'Elanna Torrest?" "Sajnálom, hogy csalódást okozok." feleli a nő. "Közelebb..." int oda neki Kelis, mire a nő tesz egy lépést a kopadon fekvő színész feje felé. "Közelebb..." mutatja Kelis újra, majd mikor a nő tett még egy lépést, és kérden rá néz, végül elégedetten bólint. "Kellemetlen hír... Ám a hozója nem is lehetne kellemesebb." mondja a Parist játszó színész, majd felül, és megcsókolja a nőt. "Nem, nem, nem..." csóválja a fejét Kelis, "Seven of Nine egy borg, az Öröklények legvadabbika. Te meg olyan vagy, mint egy szégyenlos feleség a nászéjszakán. Még egyszer." A színészek újra beállnak, és megint elkezdik a jelenetet. "Seven of Nine, megtaláltad B'Elanna Torrest?" "Sajnálom, hogy csalódást okozok." feleli a Sevent játszó nő határozott hangon, majd mindketten Kelisre pillantanak, mire az bosszús arccal dobja el a kezében tartott szövegkönyvet.

"Nem hibáztathatom a színészeimet." mondja Kelis aznap este a Delta Flyerben, ahol Torres továbbra is a javításokkal van elfoglalva, "A Voyager Öröklényeit nehéz megérteni." "Kérlek, ne járkálj itt össze-vissza, össze fogsz törni valamit." morogja Torres, aki épp a padlón kihúzott több méternyi optikai szálköteget vizsgálja. "Ott van például az a Tuvok... Még csak hozzá hasonlóval sem találkoztam soha. Nincsenek érzelmei? Az meg hogy lehet?" folytatja Kelis, nem is lassítva a tempón. "Pontosan úgy." jelenti ki B'Elanna, visszarakva egy megjavított áramkört a foglalatába, majd mivel az először nem mutat életjelet, bosszúsan felsóhajt. Az áramkör mintha csak erre várt volna, végül mégis méltóztatik beindulni, mire B'Elanna hitetlenkedve bámul rá egy darabig. "Sikerült?" kérdezi Kelis megtorpanva. "Sikerült..." állapítja meg B'Elanna, még mindig alig akarva elhinni a dolgot. Azonban mivel a siker tartósnak bizonyul, gyorsan odasiet az egyik konzolhoz, amit ideiglenesen munkaasztalnak nevezett ki, és ott Kelis figyelő tekintetétől kísérvé elhelyezi a dilithiumkristályt egy rögzítő-keretben, bekapcsol néhány alrendszer, majd mikor ettől visszatér az energia, így szól: "Számítógép, szubtéri adót bekapcsolni." A Delta Flyer számítógépének válaszolni sem marad ideje, az imént javított panel ugyanis szikrákat hányva felrobban, és megint sötét lesz. "Mi történt?" kérdezi Kelis. "Nem tudom..." morogja B'Elanna, majd trikordert véve magához, visszatér a tönkrement panelhez, "Az adó károsodhatott a lezuhanáskor. Nem bírja az energialökést." Torres ezzel dühösen kirángatja a megint tönkrement alkatrészt a foglalatból, Kelis pedig, nem túl sikeres időzítéssel folytatná a kérdezősködést: "Ezek a vulcaniak..." "Elég!" csattan fel B'Elanna, majd némi dühös járkálás után Kelisre pillant: "Milyen metallurgiai módszereitek vannak?" Kelis nagyon értelmes arcot vág, így Torres kénytelen egyszerűsíteni a kérdésem: "Ötvözetek. Milyet

tudtok csinálni? Acél? Bronz?" "Bronz." "Bronz, jól van. Kell nekem egy fémlemez, ekkora." mutatja B'Elanna a kezeivel, "Olyan vékony, amilyen csak lehet. Három rész ón, kétötöd rész bronz, az egyik oldalán aranyozva." "Az arany drága, nekem nem telik rá." "Akkor szerezz hitelbe." "Beszélj a vulcaniakról." "Hozd a lemezt, és mindent elmondok." "Mindenki alszik, majd reggel. Szóval, a vulcaniak..."? Torres erre pár pillanatig elképedve mered a pimaszság határát súroló Kelisre.

"Lehet, hogy elszámoltam magam, de... Mintha tíz napja nem aludt volna." jegyzi meg az étkező egyik asztalánál dolgozó Tuvok mellett megálló Neelix. "Pontosan számolt." mondja a vulcani. "Nem gondolja, hogy le kéne feküdnie?" kérdezi Neelix, leülve az asztalhoz. "Vulcaniként..." sóhajt fel Tuvok, "Két hétig is ténykedhetek alvás nélkül." "De van egy pont, amin túl már csökken a haszon. Az elme elkezd játékokat uzeni az emberrel." "Az én elmém, Mr. Neelix... Nem játszadozik." jelenti ki Tuvok, kissé kimerültnek tűnve. "Egyedül érzi magát nélkülük, igaz?" "Ha lehetové tenné, hogy folytassam a szenzoradat-elemzést... Talán képes lennék megtalálni okot." néz fel Tuvok a talaxiaira, mire az feláll, és miközben teát tölt Tuvok bögréjébe, így szól: "Ha szüksége volna valamire... Esetleg egy erősebb teára..." Neelix ezzel távozik a konyha felé, Tuvok pedig rövid időre felhagy a munkával, hogy valamennyire összeszedje magát.

"Mikor egy barát odavész, az elme két részre szakad." mondja a Kelissel szemben a színpadon levő kopadra könyökölő színész, "Megoszlik a múlt emlékei, és a jövőtől való félelem között. ... Harry Kim. Zászlós. Csak egy fiú még, mikor a sors kiragadja a kék-zöld Föld karjai közül. B'Elanna Torres. Félig klingon, félig földi. ... Megtiszteltetés, hogy..." "Mit csinálsz?" kérdezi Kelis, tekintve, hogy a színész egyre érzelmesebb hangon mondja a szövegét, "Csak nem sírsz?" "De." "A logikus Tuvok nem sír! Ezért hívják logikusnak." "Mindenki sír." "A Vulcan vidékén nincs nevetés, és nincsenek könnyek. Az egy nagyon csendes hely. Nyugodt, épp olyan, mint Tuvok." "Ezt nem hiszem el." jelenti ki a színész felállva. "Nem is kell. Csak ne sírj." "De a közönség sem fogja elhinni! Vagy azt hiszik majd, hogy Tuvok egy érzéketlen szörnyeteg, vagy hogy én vagyok rossz színész." "Rá fognak jönni, hogy az érzéketlen külseje alatt megszakad a szíve. Csendesen, és ez jobban fáj, mint azt bárki érthetné közülnök, mert ezt jelenti vulcaninak lenni!" magyarázza Kelis lelkesen. A színész hosszan gondolkodik a hallottakon, majd bólint. "Próbáld meg újra." biztatja Kelis, ám mielőtt a színész újra belekezdhetne, a kórus harmadik tagja, aki eddig nem volt jelen, érkezik futva: "Kelis...!" "Mi a baj?" "A patrónusunkat megsértette északi ellensége. Megnyitották a fegyvertárat." A jelenlevők erre felzúgnak, Kelis pedig megkérdi: "Kiválasztották már a csatateret?" "Még nem." "Akkor van esélyünk." néz Kelis a társulatára.

Torres a jelek szerint nem sokkal jutott előbbre az eltelt nap során, nagyjából ugyanott tart a munkával, mint előző este, mikor Kelis megérkezik a Delta Flyerbe. "Szükségem van a segítségedre." áll meg a férfi B'Elanna előtt. "Segítettem már eleget. Hol az a fém?" néz fel rá Torres a munkából. Kelis eloszdi batyujából a kártyalapnyi fémlemezt, és szótlán odaadja B'Elannának. "Nem rossz." állapítja meg az. "A patrónusunkat feldühítették. Egy szomszéd állam vezére. Most bosszút akar állni, ez háborúhoz vezethet." "Mi Öröklények nem választhatunk oldalt." "Nem arra kérlek, hogy harcolj. Valahogy el kell érnem, hogy meggondolja magát!" "Nekem nincs ilyesfajta varázserom." mondja B'Elanna halkán. "Dehogy nincs! ... Azt hiszem, egy megfelelő színdarab eluzheti az eroszakos gondolatokat. Egy tökéletes színdarab... Akár még egy háborút is megállíthat." Torres közben a kapott fémlemezt vizsgálta, és most így szól: "Ezzel nem tudom megjavítani az adót. Nem eléggé tiszta a fém... Nem bírna plazmatöltetet vezetni..." B'Elanna kétségbeesetten borul le a pultra, Kelis pedig így szól: "Ha megkezdődnek a harcok... Orjáratok fogják járni ezeket a hegyeket. Felfedeznek..." Torres erre felkapja a fejét, Kelis pedig letelepedve mellé, így folytatja: "De a darabom... Megakadályozhatná, hogy így legyen. ... Segítened kell nekem." "Nem tehetek semmit." mondja Torres erotlenül. "Gyere velem. Megmutatom, mit végeztünk eddig. ... Ez az egyetlen esélyünk." folytatja Kelis, mire B'Elanna sokáig szemléli a fiatal költő arcát.

Kelis színtársulata az amfiteátrum színpadán gyult össze, maga Kelis pedig velük szemben áll, egy szürke, csuklyás köpenyt viselő alakkal az oldalán. "O egy költőtársam a Keleti Tengeren túlról. Jó ismerője a Voyager Öröklényeinek. Nekik szentelte az életét. Azért jött, hogy segítsen." Torres, mert természetesen ott rejti az öltözék, érdeklődve figyeli a színészeket, akik közül az egyik no, Kelis barátja, feláll, és bosszús arccal távozik, mire a többiek kérdőn néznek utána.

Valamivel később Kelis az amfiteátrum makettjének felhasználásával ismerteti meg Torrest a darab eddig elkészült jeleneteivel: "A B'Elanna Torres megmentése Harry Kimmel, és a mentoegységgel kezdődik a Voyager fedélzetén. Elmondja Janeway kapitánynak, hogy B'Elanna Torresnek nyoma veszett. Ezt követően azzal folytatjuk, mikor megtalálnak egy darabot a Delta Flyerbol. Utána viszont..." Kelis segélykérő pillantást vet Torresre, aki vállat vonva így szól: "Egyszerű. Keresni kezdik, majd megtalálják B'Elanna Torrest..." "Vagy nem találják meg." szúrja közbe Kelis. "Vagy nem találják meg." ingatja a fejét B'Elanna, nem túlságosan lelkesedve ezen fordulat lehetőségéért, "És vége. Számomra elég egyszerűnek hangzik." "Pontosan ez vele a baj. Hol van a félreismert jellem, a hirtelen felfedezés, a fordulópont?" Torres értetlenül mered Kelisre, aki magyarázni kezdi: "A félreismert jellem, valamelyik szereplő, aki valójában valaki más. A felfedezés: az a pillanat, mikor kiderül a valódi kiléte. Fordulópont, mikor a helyzet jóról rosszra fordul, egy szempillantás alatt." "Találd meg az igazságot a történetedben. És nem lesz szükséged mindezen fogásokra." mondja Kelisnek a kórus egyik tagja, egy idősebb férfi, majd Torresre pillantva így folytatja: "Nem tudom, a Keleti Tengeren túl hogyan végzik a dolgukat... De a költők itt ellustultak. Különböző fogásokkal próbálják megadni a közönségüket. ... Nem volt mindig így. ... Isten hozta." "Köszönöm." fogadja B'Elanna a köszöntést, majd miután az öreg odébbállt, kérdőn Kelisre sandít. "A történetem igazsága..." bólogat az maga elé bámulva, "Ez egy régmódi elképzelés. Manapság a közönség izgalmat akar! Szenvedélyt! ... Hadd mutassam meg, mit írtam Janeway kapitány, és Chakotay parancsnok számára." Kelis ezzel feláll, és odaszól a színészeknek: "Tegyük jó benyomást a látogatókra." A társulat ezzel a színpad felé indul.

"Chakotay... Miért vagyok én kizárva abból, amiben minden más női tisztnek része lehet ezen a hajón?" kérdezi a Janewayt játszó színész valamivel később. "Kapitány...?" "Az érintésed... Kiváltságából." mondja a no, miközben a két színész megáll szorosan egymással szemben, majd megcsókolják egymást. Kelis kérdőn Torresre pillant, aki meglepetten mered rá, majd nagyokat pislogva fordul vissza a színpad felé.

"Jöjjön be..." szól ki Janeway fáradtan a készenléti helyiségből, mikor csengetnek. Chakotay érkezik, kezében egy jegyzetfüzettel, és lassan felmegy vele az ablakok alatti emelt részre, ahol Janeway üldögél a kanapén. "Ha jó hír volna, mosolyogna..." mondja Janeway. "Most lépett kapcsolatba velünk egy idegen személyszállító hajó." mondja Chakotay felsóhajtva, majd odaadja a jegyzetfüzetet Janewaynek, "Észlelték a Delta Flyer segélykérő jelzését." Janeway letölti az adatokat a keze ügyébe helyezett asztali terminálra, így hamarosan megszólal Torres hangja: "...Az elsődleges rendszerek leálltak. Utasítottam Harryt, hogy katapultáljon. A manőverező hajtóművek még működnek, így irányba állok ez 'L' osztályú bolygó... ...És megpróbálok kapcsolat..." "Nem tudták bemérni a helyzetüket." mondja Chakotay, miután a felvétel véget ér, "Ez tíz nappal ezelőtt történt." "B'Elanna mentoegységbe parancsolta Harryt. Mennyi a leghosszabb idő, míg életben maradhat?" fordul Janeway Chakotay felé. A parancsnok hosszan hallgat, mielőtt felelne: "Kevesebb tíz napnál." "Egy 'L' osztályú bolygó..." mondja Janeway. "Már ez is szűkítette a keresési feltételeket." bólint Chakotay. "Ha B'Elanna eljutott odáig, Harrynek is sikerülhetett." Chakotay erre bizonytalanul bólint, majd még sokáig nézik egymást, mielőtt Janeway végül így szólna: "Jó éjt, parancsnok." "Kapitány." biccent oda Chakotay Janewaynek, ezzel távozik a híd felé, Janeway pedig elfojtva egy kétségbeesett sóhajt, visszafordul az asztali terminálhoz.

"Reggel lesz az utolsó próba." mondja Kelis az este leszálltával a színpadtól szétszéledő társulatnak. Csak egyetlen színész marad, aki így szól Kelishez: "Az utolsó Tuvok-jelenetnek nem látom értelmét. És még mindig nincs befejezésünk." "Még előttem az éjszaka, hogy dolgozzam rajta."

nyugtatja meg Kelis, "De te talán alhatsz egy keveset." Az utolsó színész is távozik, Kelis pedig járkálni kezd a színpad szélén, idonként oldalt pillantva, a nézőtér első sorában ülő Torresre. "Mit gondolsz?" kérdezi végül Kelis. "Janeway kapitány megcsókolja Chakotay parancsnokot...? Tom Paris megcsókolja Seven of Nine-t... Nem látom, mi értelme." "A düh olyan, mint a tűz. És a szerelem lehet az eso, ami eloltja. ... A patrónusom telve van az ellenfele iránt érzett gyűlölettel. Ezért a darabot szerelemnek kell áthatnia." magyarázza Kelis. "Nem lehet megváltoztatni valakinek az életét néhány sornyi párbeszéddel..." csóválja a fejét Torres borús hangulatban. "Dehogynem. Megtörtént már korábban is. ... Tudod, mi volt ez a hely... Száz évvel ezelőtt? ... Egy templom. És az volt ott az oltár." mutat Kelis a színpad közepén lévő kopadra, "Minden évben feláldoztak ott egy áldozatot, hogy enyhébb legyen a tél. Aztán egy évben, senki sem tudja már, mikor, és miért... De egy színdarab lépett a szertartás helyébe. És többé senkinek nem kellett meghalnia itt. ... Miért ne vehetné át az én színdarabom egy háború helyét?" "Mert ahhoz sokkal jobbat kell mutatnod annál, mint hogy Harry Kim megcsókolja a Delaney-lányokat." "Mért?" "Mert... Mert mikor ellenséggel vagy körülvéve, a borggal, vagy a 8472-es fajjal készülsz összecsapni, a szerelem volna az utolsó, ami eszedbe jut." "Te egy Öröklény vagy..." kezdene bele valamibe Kelis, majd meggondolva magát, így folytatja: "Segítened kell nekem." "Sajnálom, Kelis." csóválja meg a fejét B'Elanna, ezzel feláll, és a kijárat felé indul. "A borg..." szól utána Kelis, "Mesélj még róluk." Torres visszafordul, majd kis gondolkodás után belekezd: "Ok... Katonák. Egy hatalmas hadsereg. Mind ugyanazt gondolják, és a hajók, amiken utaznak, olyanok, mint egy kaptár." "Mint egy rovarcsalád..." mondja Kelis, mire Torres bólint, majd folytatja: "Még királynójuk is van." "Ez ijesztően hangzik. ... Janeway kapitány nem tudta elpusztítani őket...?" "O a Csillagflotta tisztje! Arra képezték ki, hogy kerülje az eroszakot, amikor csak lehetséges. Még békét is kötne a borggal, ha tehetné." "Erre van szükségem." mondja Kelis fellelkesülve, "Egy ellenfélre. Valakire, aki akadályozza a Voyager-t abban, hogy megtalálja B'Elanna Torrest. ... Janeway kapitány bosszútól futva a borg királynójét keresi! És a nézők azt hiszik, az elpusztításukat tervezi. Csakhogy..." "Folytasd." mondja B'Elanna mosolyogva. "És akkor jön a fordulópont! Janeway kapitány a királynő torkának szegezi lándzsáját, majd félredobja a fegyvert, és szenvedélyes érvekkel igyekszik elérni, hogy hagyjanak fel a háborúsággal... Olyan szavakkal, amiket senki sem tudhat nem megérteni." "A patrónusodat is beleértve." bólint Torres, majd vidáman hozzáteszi: "Ez sokkal jobb mint az a sok csókolózás." B'Elanna ezzel folytatná az útját kifelé, de Kelis hangja megállítja: "Maradj, és... Segíts nekem. Még mindig hiányzik a befejezés." "Ki fogsz találni valamit." mondja Torres, ezzel hátat fordít Kelisnek, mire az így szól: "B'Elanna Torres tragikus halált hal." "Nem merésznéd..." néz vissza rá B'Elanna kihívón, majd most már tényleg otthagyja a szélesen vigyorgó Kelist.

A Delta Flyer roncsába visszatérő B'Elanna fáradt mozdulatokkal szabadul meg a Kelistől kapott köpenytől. Azt hiszi, egyedül van a roncsban, ám a pilótaülés lassan megfordul, és Kelis barátja válik láthatóvá benne. Torres, háttal állván az ülésnek, csak akkor jön rá, hogy a nő ott van, mikor az megszólal: "Azért követtelek, mert azt hittem, egy szerelmi fészket találok itt..." Torres döbbenten fordul meg, a nő pedig, felállva a székből, fájdalommal teli hangon folytatja: "Meglehetos egy fészek. ... Nem a tengeren túlról jöttél te... Öröklény vagy. Talán épp maga B'Elanna Torres." "Ah... Ne légy nevetséges." "Csak rád tud gondolni..." "Együtt dolgozunk, ennyi az egész." "Ha eljössz holnap este az előadásra, leleplezlek. ... Hagyj minket békén... Javítsd meg a hajódat, és kelj útra! Kérlek..." mondja a nő, majd sírva fakadva kimenekül a hajóból, Torres pedig döbbenten néz utána. "Valami barátja...?" szólal meg ekkor egy ismerős hang kívülről, mire Torres az előlso ablak felé fordul, és reménykedve felkiált: "Harry...?" Valóban Kim bújik elő a Delta Flyer orránál a lezuhanáskor letarolt fák és bokrok közül, mire B'Elanna odaszalad az ablakhoz, és miután a boszen vigyorgó Kim bemászott, felszabadultan nevetgélve öleli magához: "Ah... Hogyhogy...?" "Olyan turbulenciába kerültem a mentoegységgel... Úgy döntöttem, sarkon fordulok, és követtem az ionnyomaidat. Úgy... Kétszáz kilométerre innen értem földet." "Gyalog jöttél...?" "Éjszakánként." bólint Harry, "Bemértem a helyzeted a trikorderrel, nappalra pedig igyekeztem eltunni szem elöl." Kim kinyitja a magával hozott táskát, majd elkezd eloszteni a tartalmát: "Ahm... Maradt még egy

kis szükség-fejadagom, egy fézerem... Meg a mentoegység vészjeladója, aminek a muködtetéséhez már nem maradt energia, de..." Harry meglepetten hallgat el, mikor Torres szinte kitépi a kezéből a szerkezetet: "Harry Kim a nap hose! Épp erre volt szükségem."

Másnap reggel Kelis egyedül járkal az amfiteátrum színpadának szélén, fennhangon töprengve: "A végső pillanat... Az utolsó jelent... Sokkal fontosabb, mint bármi, ami elotte történt. De mi az?" Kelis végül letörten telepszik le a nézőtér első kopad-sorára. Hamarosan a barátja, és az egyik kórustag érkezik. "O hol van?" kérdezi Kelis. "A munkatársad mostanra valószínűleg már a Keleti Tenger másik partjánál jár." feleli a nő élesen, miközben elvonul Kelis mellett. "Itt lesz." szól utána Kelis. "Azt mondtad, délelőttre meglesz a zárás." néz a kórustag Kelisre, "Különben nem lesz idonk betanulni." "Meglesz, ne aggódj." A kórustag erre csak a fejét csóválja rosszállóan, majd elsiet.

"Megpróbáljuk?" kérdezi a Delta Flyer muveleti tiszt konzoljánál ülo Kim Torrest, aki épp egy vezetéket köt be egy másik konzolba. "Miért ne? Lehet, a harmincnyolcadik alkalom lesz a nyero." A Torres által buvölt konzol életre kel, és miután a jelenség tartósan bizonyult, Kim is bejelenti: "Muködik." Sot, hamarosan maga a fedélzeti számítógép közli a jó hírt: "Szubtéri adó üzemben." Torres odasiet Kimhez, aki feléje fordul: "Legyen tiéd a megtiszteltetés..." "Voyager... Itt a Delta Flyer." mondja B'Elanna, miután megnyitotta a segélykéro csatornát.

Az este leszálltával összegyulnek a nézők az amfiteátrumban, a patrónus is megérkezik, de ezúttal csak a két páncélos testor kíséri. A színpad mögötti elfüggönyözött helyiségből az egyik színész figyel az érkezését, majd odaszól a beljebb készülodo többieknek, köztük Kelisnek, aki a jelek szerint még mindig a zárójeleneten dolgozik: "A patrónusunk megérkezett. Nincs valami jó kedvében." "Majd lesz." nyugtatja meg Kelis. "Nem, ha ez valami elojel." jelenti ki a legidosebb kórustag, "Kelis, így nem lehet befejezni egy színdarabot!" "Nincs semmi értelme!" mondja egy másik kórustag. "Lennie kell. Menjetek!" A színészek kilépnek a színpadra, Kelis pedig megkerüli az asztalt, és megáll két fiú mögött, akik boszen körmölik az utolsó jelenet szövegekönyvének szükséges számú példányait. Figyeli oket egy darabig, majd felkap egy darab üres papírost, néhány szót firkant rá, és az egyik fiú felé fordul: "Ismered a hegycsúcs alatt végzodo hegygerincet? Siess oda, ahogy csak tudsz. Egy hajót találsz a sziklák között. Menj be... És add ezt oda a barátunknak. Ne félj. Indulj..." A fiú átveszi a papírdarabot, és sietve távozik.

A Voyager kormánypultjánál ügyelo Paris felkapja a fejét, mikor valami különös zajt hall. Mivel a hang másodszorra is horkolásnak hallatszik, ráadásul valahonnan hátulról jön, Tom megfordul, majd a kapitányi székben hanyatt dölve alvó Tuvok láttán önkéntelenül elmosolyodik, végül halkan odaszólva a vulcaninak, megpróbálja felébreszteni azt: "Tuvok..." Az első próbálkozás nem vezet eredményre, így Paris körülsandít, hogy felmérje, hány potenciális szemtanúja adódhat a közjátéknak, majd egy árnyalattal hangosabban újra próbálkozik: "Tuvok..." A vulcani felriad, és kissé zavaros tekintettel néz körül: "Folytassák..." Paris visszafordul a kormányospult felé, közben összenézve az ügyeletes tudományos tiszttel, akinek vállrándítása valami ilyesmit mond: 'én nem láttam semmit.' Tuvok néhányszor nagyot sóhajt, majd kellenlenül így szól: "Híd hívja Chakotayt." "Mondja." jelentkezik be a parancsnok. "Kérem a leváltásomat." "Értettem. Mindjárt ott vagyok." A kapitány és az első tiszt széke közötti terminál ekkor jelezni kezd, Tuvok odafordul, majd így szól: "Szubtéri adást észlelünk. Csillagflotta-frekvencia." "Kicsit zajos." mondja Paris, "Várjon." Tom átsiet a mérnöki konzolhoz, és megpróbálja kicsit feljavítani a vételt, ám az adás még így is éppen hogy csak értheto: "...Delta Flyer. Harry és én jól vagyunk. Egy 'L' osztályú bolygón landoltunk, miután..." Az adás ezzel megszakad, mire a közben Parishoz csatlakozott Tuvok megkérdi: "Forrás?" "Öt egész kéttized fényév, 'F' osztályú csillag... Mintha a negyedik bolygó lenne." "Állítsa be az irányt. Teljes görbület." rendelkezik Tuvok.

"Seven of Nine..." mondja az amfiteátrum színpadán levo két, egyforma ruhát viselo színészno egyike. "Kapitány?" fordul felé a másik. "Megtaláltuk a Delta Flyert. Darabokban, egy sziklás tengerparton." "És B'Elanna Torres?" "Neki semmi nyoma. ... Seven of Nine, te vagy a szemem, és a

fülem. Ha valaki meg tudja találni ot, te vagy az." "A szeme, a füle... És egy vipera, az o fészkeben." szól ki a Sevent játszó színész, aki nem más, mint Kelis barátja, a nézőknek, "Nekem, Seven of Nine-nak nem áll szándékomban megtalálni B'Elanna Torrest. Mert én, Seven of Nine vagyok a Borg Királynője. Meglepetetek?" A no itt a patrónus szemébe néz, majd folytatja: "Senki sem lesz jobban meglepve, mint Janeway, mikor bosszút állok a Voyager-en. ... Egy szót se! Különb mindotöket asszimilálom!" A no ezzel visszaemeli a szerepét jelento álarcot arca elé, és visszafordul a másik színész irányába: "Kapitány... Engedelmeskedem." Seven ezzel elsiet, Janeway pedig egy monológba kezd: "Az ellenségeink ott vannak mindenütt. Vég nélkül, kívül és belül. Seven of Nine a Borg Királynője. Meglepetetek? Én nem különben. Egy szót se. Különb elvesztem az elonyömet... És a hajómat ugyanúgy." A Janewayt alakító színész az utolsó mondatokat egyenest a patrónusnak címzi, aki feszült figyelemmel hallgatja szavait.

"Jól vagytok?" hallatszik Paris felismerhetőség határáig eltorzult hangja a Delta Flyer pilótafülkéjében. "Igen!" kiáltja B'Elanna. "Jól vagyunk." teszi hozzá Kim. "Örömmel hallom. Hamarosan találkozunk." üzeni Paris, ezzel megszakad a kapcsolat. Épp idoben, a pilótafülke ajtaja felol ugyanis valami zaj hallatszik, mire Kim és Torres fézert ragadva célba veszik a nyílást. Ott hamarosan a Kelis által küldött fiú jelenik meg az üzenettel, mire Torres leinti Kimet, és maga is leereszti a fegyvert, majd odaszól a küldöncnek: "Ne félj." Az elorenyűjtja az üzenetet, majd miután Torres átvette tole, sietosen távozik. "Mi az?" kérdezi Kim, mire Torres felolvassa az üzenetet: "Ihlet nélkül... B'Elanna Torres elpusztul. ... Azzal fenyeget, hogy megöli B'Elannát..." Kim teljes értetlenséggel bámul Torresre, mire az magyarázatképpen hozzáteszi: "A színdarabja csúcspontjaként." "Hadd csinálja." von vállat Harry. "Ez azt jelenti... Még mindig nem tudta kitalálni a befejezést." "Ah, kit érdekel...?" "Engem!" "Komolyan mondd." állapítja meg Kim. "Harry... Adtál te már ihletet bárkinek is?" "Ez elég fura kérdés." "Mint ahogy ez a pár hét is elég fura volt." mondja Torres, közben munkához látva a mérnöki konzolnál, "Szüksége van rám... Különb o fog meghalni azon a színpadon!" "Ehm... Te mirol beszélsz...?" "A transzporter üzemkész." jelenti be a számítógép. "Mondd meg a kapitánynak, hogy kicsit késni fogok." mondja Torres, odadobva fézerét Kimnek. "B'Elanna..." próbálna tiltakozni Kim, mindhiába. "Várj a jelzésemre." mondja még Torres, majd elragadja a szállítószálgár.

"A halálom lényegtelen!" mondja a Sevent játszó színész, miközben a színpadon fekszik, és 'Janeway' egy lándzsát szegez neki, "Sosem látjátok meg a Föld ragyogó városait! Asszimilálásra kerültök!" "Es ha életben hagylak?" "Az is lényegtelen." "Ezt magad sem hiszed." mondja Janeway, majd félrehajítja a lándzsát, "A csatának vége. Térj haza." "Ostobaság, hogy hagysz elmenni. Megtámadhatlak újra!" szól Seven. "És megint, és újra... Míg az összes dolgozód, és a teljes legénységem elpusztul. Míg minden elillan, ami értékes nekünk, és semmi sem marad már... Csak a gyölölségünk." A patrónus feszülten figyeli az eloadást, a jelek szerint Kelis üzenete kezd célba érni. "Ez az utolsó jelenet tönkretesz mindent, amit odakint csináltunk." mondja a vezető férfi szereplo Kelisnek, "Improvizálnunk kell." "Ahhoz túl késő...!" "Nem." szólal meg Torres hangja a hátsó bejárat felol. "Tudtam, hogy eljössz!" indul meg felé Kelis. "Én pedig mondtam, hogy ne gyere!" szól fenyegetoen a színpad felol érkezo no, majd elviharzik. "Várj...!" mozdul utána Torres, majd végül Kelis karját ragadja meg, és a színpad felé veszi az irányt: "Menjünk!"

"Végül a Voyager elérte partjainkat." mondja éppen a kórus, mikor Torres és Kelis kiérnek a színpadra. "És épp idejében." szól Torres, aki közben kerített magának valahol egy fekete köpenyt, "Kelisnek, a költönek búcsúznia kell, mert B'Elanna Torres visszatér az Öröklényekhez, egy vakító fénysugáron át." A kórus tagjai egymásra néznek, majd a legidősebb megpróbál rögtönözni valamit: "Egy messzi, hófödte hegycsúcon, hol..." "Nem. Itt, a szemeitek láttára." szól Torres. "Várjatok!" szól ekkor Kelis barátja, aki a nézőtör kopadjai között igyekszik a patrónus felé, de persze az örök feltartják, "O nem a Keleti Tengeren túlról jött. O egy Öröklény! ... O B'Elanna Torres! A valódi B'Elanna Torres, láttam a hajóját!" A patrónus döbönt arccal egyenesedik fel, és az amfiteátrumra néma csend borul. Az egyik kórustag végül elöbbré lép, és így szól: "A noi szereplo féltékenységeben Öröklénynek nevezi riválisát, s patrónusunk talpra szökken, hogy véget vessen a

játéknak..." A patrónus néhány pillanatig figyeli az állóképpé dermedt jelenetet, majd elmosolyodva odaint Kelisnek: "Szépen csináltad." Ezután visszatér a helyére, közben odaszólva az örök között álló nonek: "Már majdnem hittem neked. ... Folytassátok." A kórus háttérbe húzódik, csak Kelis és B'Elanna marad elől. "Maradj..." fordul Kelis Torres felé. "A Voyager-nek szüksége van rám." "Nekem nem különben." "Nem. Neked nincs. ... Neked megvan mindened, ami kell, ezen a helyen." Torres ezzel átadja az öt szimbolizáló maszkot Kelisnek, aki lenézve rá, így szól: "Ihlet száll majd meg... Valahányszor rád gondolok." Torres aktiválja kommunikátorát: "Egy fősugárzásra. ... S felemelkedem a mennyekbe." Mikor a szállítószugár felragyog, a patrónus döbbenten pattan föl megint, de már nincs mit tenni. "És így végzódik B'Elanna Torres megmentésének története. A félklígon, B'Elanna Torresé, a félemler B'Elanna Torresé... B'Elanna Torres főmérnöke." mondja az egyik kórustag. "A történetek folytatódni fognak." veszi át a szót Kelis, "Amíg lélegzetünkben futja elmondani őket. ... És amíg patrónusaink bölcssek, és türelmesek maradnak. ... A Voyager folytatja útját a Föld ragyogó városai felé... Ahol a béke esője hull... És a gyűlöletnek nincs hona." A társulat Kelis utolsó szavai után fejet hajt a patrónus felé, és megint egyszer csend hull a csillagok alatt álló amfiteátrumra.

142. Fury – Düh

A készenléti helyiség középso ablakán át az urbe bámuló Janeway csak egy jó másodperc múltán reagál a csengo hangjára: "Jöjjön be." Tuvok érkezik a híd felől, és az ajtón belül pár lépésnyire megállva így szól: "Látni kívánt." Janeway ismét kivár néhány pillanatot, és továbbra is kifelé nézve, Tuvoknak háttal, fagyosan így szól: "Mennyi ideje ismerjük egymást?" "Körülbelül húsz éve." feleli Tuvok, szemmel láthatóan nem tudván mire vélni a kérdést. "Három csillaghajón szolgáltunk együtt. ... Ott voltam a lánya kohlinarján. ... Egyik legközelebbi barátomnak tekintem önt." "És én is hasonlóképp becülöm önt." Janeway végül lassan Tuvok felé fordul, nem sok jót ígéro arckifejezéssel: "Én mindig oszinte voltam önhöz. Maga viszont titkolt valamit előlem." "Nem tudom, mire gondol." "Nem...?" kérdezi Janeway halk, fenyegeto hangon, majd lassan megindul a vulcani felé, "Kimerítő kutatásokat igényelt... Adatok teraquadjainak átböngészését..." Janeway közben lassan irányt változtat, és továbbra is jeges pillantásokat vetve Tuvokra, immár egyre inkább a replikátor felé orientálódik. "El kellett választanom a tényeket a pletykáktól. ... De végül eljutottam az igazsághoz." bólogat Janeway jelentőségeltjesen. "Kapitány...?" lép közelebb Tuvok olyan arckifejezéssel, amit, ha nem vulcani volna, akár nyugtalannak is lehetne mondani. Janeway nem fuz további magyarázatot a dologhoz, helyette a replikátor felé fordul, és elindít valami programot, de úgy, hogy Tuvok még véletlenül se láthassa, mi jelenik meg a nyílásban. Mikor végül megfordul, a korábbi fenyegeto arckifejezésnek már nyoma sincs. Ez azonban értheto is, a kezében tartott tányéron ugyanis egy fényes kék mázzal bevont, kis kerek torta látható, közepén egy szál égo gyertyával. "Boldog születésnapot." mondja Janeway vidáman, Tuvok pedig egy bosszúsnak tuno sóhaj kíséretében veszi át a tortát: "Köszönöm." "Szóval... Már nem sok van hátra a három számjegyig, hm?" kérdezi a kapitány. "Valóban. ... Tájékoztattott valaki mást is a... Felfedezéséről?" kérdezi Tuvok, boldogtalan ábrázattal méregetve a tortát. "Ne aggódjon, Tuvok, lakat van a számon. ... Hát... Most el kéne fűjnia a gyertyát." "Ez nem vulcani szokás." jelenti ki a vulcani. "Na ne mondja..." mered Janeway Tuvokra. "A kapitányt a hídra." szólal meg Chakotay hangja az interkomból, mire Janeway a száját elhúzva még egyszer végigméri a vulcanit, majd megkerülve ot, a kijárat felé veszi az irányt. "Na...?" néz vissza az ajtóból, mire Tuvok erot vesz magán, és gyorsan elfűjja gyertya lángját, majd Janeway széles mosolyát látva vállat von: "Tuzveszélyt jelentett." A vulcani ezzel leteszi a tortát Janeway íróasztalára, majd mindketten kilépnek a hídra. "Vészjelzést fogunk." tájékoztatja oket Chakotay, "Egy kis hajó, elfogópályán." "Életjelek?" kérdezi Janeway, miközben Tuvok elfoglalja a helyét a taktikai konzolnál. "Egy." feleli Kim, majd meglepett pillantást vetve Janewayre, hozzáteszi: "Ocampa..." "Hívnak minket." jelenti Tuvok, majd Janeway bólintására a fomonitorra adja az adást. A képernyon egy szukös pilótafülke, és egy meglehetősen idos ocampa no jelenik meg, a no arcvonásai valahogy döbbenetesen ismerosnek tunnek. "Kes...?" kérdezi Janeway hitetlenkedve. "Janeway kapitány..." mondja Kes erotlen hangon, "A segítségére van szükségem. ... Engedélyt adna kérem a fedélzetre lépéshez?" "Természetesen. Mi történt?" kérdezi Janeway megrendülten. "Kérem... Hadd szálljak a fedélzetre..." mondja Kes, majd a kapcsolat megszakad. "Készítsék a dokkolóhelyet, szóljanak a Doktornak, hogy álljon készenlétben." szól Janeway. "A hajója gyorsít. Ütközopályán van." jelenti Tuvok. "Janeway Kesnek: állítsa le a hajtómuveit, túl gyorsan közeledik!" Válasz nem érkezik, ellenben Paris egy pillanatra felnéz a közben a kormányospult mellett megállt Janewayre: "Öt másodperc a becsapódásig." "Vonósugárral befogni." szól Chakotay, "Kitéromanover." Ám mielőtt bárki reagálhatna, a Voyager egy fémes dörrenés kíséretében keményen megrándul, majd Kim így szól: "A burkolat átszakadt a kilences szinten." "Záróerotereket!" szól Janeway, miközben a Voyager automatikusan vörös készületségre áll. "Kapitány, egy transzporter került aktiválásra épp a becsapódás előtt." jelenti Kim, "A fedélzetre sugárzott."

És valóban, Kes a Voyager egyik folyosóján halad valahová, mögötte a folyosó falai folyamatosan szakadnak fel a mögöttük felrobbanó energiavezetékektől, a jelenséget minden bizonnyal a no okozza.

"Átszakadó válaszfalakat észlelek, tizenegyes szint tizenhetes szektor. Tizennyolcas. Tizenkilences." jelenti Kim a hídon, miközben a hajó belsejéből ennek megfelelő ütemben érkeznek a tompa dörrenések. "Oka?" kérdezi Chakotay. "Ismeretlen." "Bemértem Kest. Azokon a szektorokon halad keresztül." mondja Tuvok, "Nagy mennyiségű neurogén energiát ad le." "Janeway hívja Kest. Kes, jelentkezzen!" "A burkolat átszakadt, húszas szektor." jelenti Kim, miután a hajótest a korábbiaknál hangosabban felmorajlott. "Erőtereket! Biztonságiakat a tizenegyes szintre!" rendelkezik Janeway. Kes előtt felszikrázik egy biztonsági erőter, minek láttán a no egy pillanatra megtorpan, majd fejét leszegve nekilődül, és akadály nélkül hatol át a kékesen felszikrázó energiafalon.

"Az erőterek összeomlanak." jelenti Kim. "A gépház fő szintje felé közeledik." szól Tuvok. "Híd a gépháznak: behatolási riadó." üzeni Janeway.

Egy kereszteződésből két, fézerkarabéllyal felszerelt biztonsági tiszt lép Kes elé, az osztagvezető így szól: "Álljon meg, ahol van!" Kes egy pillanatra megtorpan, majd fejét megint leszegve tovább indul, mire a két biztonsági lead rá egy-egy lövést. A fézer-impulzusoknak semmi hatása, Kes pedig mentális erejével a keresztfolyosó távolabbi falának repíti a két biztonságit. Azok talpon maradnak, bár tántorogva hátrálnak el a kereszteződésből, Kes pedig berobbantja előttük a folyosót, majd az eredeti irányt felvéve indul tovább.

A gépházban a kézfézerrel felfegyverzett Torres és Seven fogadják a not. "Kes...?" kérdezi Torres, félig-meddig ráemelve a fegyvert. Seven már sokkal határozottabb, egyenesen a nore célózva szólítja fel: "Nevezze meg a szándékát." Kes néhány pillanatig összpontosít, mire valami felvillan Torres és Seven között, amitől ketten kétfelé dőlnek, elejtve fegyvereiket, Kes pedig átsiet köztük a keverokamra irányába. "Gépházat kiüríteni!" szól Torres, miközben a falnak támaszkodva talpra áll. A szolgálatban lévő gépészek sietosen távoznak, B'Elanna pedig a mellette megálló Sevennel együtt figyel, mire készülhet Kes. Az átbújik a hajtómumagot övező korlát alatt, majd kezét a felső vezetópálya egy-egy függőleges merevítőjére teszi, mire a hajtómumag kékes fénye felerosódik, és a hajó rázkódni kezd. Végül már mintha Kes teste is belső fénnel ragyogna.

"A görbületi energia ingadozik." jelenti Paris a hídon.

"Torres a hídnak." aktiválja B'Elanna a kommunikátorát, miközben sietosen egy konzol felé indul, "Kes közvetlen kapcsolatban áll a hajtómumaggal. Valahogyan energiát von el tőle." "Állítsa le." rendelkezik Janeway. Torres odasiet a korláton lévő hajtómumag-vezérlő konzolhoz, és megkezd a leállítási eljárást, mire Kes a fejét oldalra fordítva ránéz, és a következő pillanatban egy kékesfehér energialáncza döfi át Torres mellkasát, messzire repítve a fémernyőt a konzoltól. Seven otthagyja a másik munkahelyet, és Torres mellé térdelve keresni kezdi a pulzusát a nyaki ütőernél, közben néminemű döbbenettel figyelve, ahogy Kes alakja végül teljesen felfénylik, majd egy villanással szertefoszlik.

"A görbületi energia normalizálódik." jelenti Paris a hídon. "B'Elanna, jelentést." üzeni Chakotay.

"Torres hadnagy halott." érkezik Seven bejelentése, aminek hallatán Paris, felkapja a fejét, Chakotay és Janeway pedig döbbenet nélkül néznek össze. "Kes eltűnt." teszi még hozzá Seven.

A Voyager gépházában, a keverokamrának támaszkodva egyszer csak az öreg Kes jelenik meg. Érkezésére senki sem figyel fel, ő pedig néhány másodperccel később egy pillanatra halvány fényaurába burkolózva 'megfiatalodik', immár olyan, mint amilyen valamivel a Voyager elhagyása előtt volt, még rövid hajjal. Torres és egy technikus közelednek a bejárat felől, belemélyedve egy szakmai beszélgetésbe. "Több energiára lesz szükségünk a 12-J csatlakozópontonál, és mondja meg Harrynek, hogy beszélni akarok vele egy új energia-hálózat építése ügyében." mondja épp Torres, majd útjára engedve a technikust, kérden a közben a keverokamra korlátján kívül került Kesre pillant, és kissé rosszalló hangon kérdezi meg: "Eltévedt?" "Nem. Csak nézelődöm. Janeway kapitány javasolta, hogy ismerkedjem meg jobban a hajóval." "Nos, ha bármi kérdése van, csak

szóljon." mondja Torres. "Köszönöm." indul Kes a kijárat felé, mire Torres utána szól: "Épp egy ellenőrzésre készülünk a hajtóműmag-szerelvényen. Nézze meg, ha akarja." "Köszönöm, de most már a gyengélkedőre kellene mennem." mondja Kes, ezzel kisiet a gépházból, és az ajtótól nem messze megkérdezi: "Számítógép, mennyi ideje van a Voyager a Delta Kvadránsban?" "Ötvenhat nap, tizenhét óra." Kes ennek hallatán elégedetten mosolyodik el.

A no hamarosan már a gyengélkedőn van, ahol, mintha csak rá várna, néhány orvosi eszköz hever egy muszerkocsin, a Doktornak pedig semmi nyoma. Kes felvesz egy oltópisztolyt, majd mikor felhangzik a labor felől érkező hologram hangja, gyorsan a háta mögé rejti azt, és megfordul. "Máris visszajött?" kérdezi a Doktor, "Azt hiszem, az aeroponikus kertbe akart menni." "Elfelejtettem valamit." mondja Kes, mire a Doktor bólint, és elindul vissza a laborba, Kes pedig nekilát, hogy betöltsön egy ampullát az oltópisztolyba. Ám csak félig végezhet a dologgal, a Doktor ugyanis váratlanul visszafordul, és így szól: "Pianko..." "Hogyan?" néz rá Kes, megint a háta mögé rejtve az oltópisztolyt. "Ön bátorított arra, hogy válasszak nevet, emlékszik? Pianko egy huszonegyedik századi sebész volt, ő fedezte fel a rákos sejtek kialakulását blokkoló génszekvenciát. Ezzel új fejezetet nyitott a Föld orvosi történelmében." "Ez tökéletes név, Doktor." bólint Kes, mire a hologram tesz néhány lépést a labor felé, majd ismét visszafordul: "De azért még gondolkodom a Schweitzer, Jarvik, Pasteur neveken... Olyan sok a lehetőség... Mindegyik az egyéni érdemeivel..." "Miért nem gondolja át alaposabban? Nem kell azonnal döntene." mondja Kes, miközben a háta mögött rejtgetett oltópisztollyal együtt lassan a kijárat felé kezd hátrálni. "Na nem mintha hiúságból akarnék egyet, elvégre én... Csak egy hologram vagyok..." magyarázkodik a Doktor, "De ha volna egy nevem, nem csak a Doktor, vagy a... 'Hé, maga!', az talán arra ösztönözné e legénységet, hogy kicsit több tisztelettel kezeljenek." A Doktor beszéd közben elkövette azt a hibát, hogy hátat fordított Kesnek, aki ezt kihasználva ki is surran a gyengélkedőre. A Doktor arcáról az ajtó szisszenésének hallatán lehervad a mosoly, majd a hologram bosszúsan fordul az ajtó felé: "Kes...?!"

Kes a Voyager egyik rakterében kialakított aeroponikus kertben foglalatostokodik, mikor a raktér ajtaja kinyílik. Kes arrafelé fordul, és mivel nem lát bejönni senkit, meglepetten szólal meg: "Hello...? Neelix?" Válasz azonban nem érkezik, így Kes végül visszafordul az éppen vizsgált természetek felé. A következő pillanatban a jövőből érkezett Kes lép mögé, és a gyengélkedőre beszerzett oltópisztollyal elkábítja, majd magához veszi fiatalabb énjé kommunikátorát.

"Ha már úgyis maga készíti, miért nem adja hozzá a nevét?" kérdezi Paris az étkezőben, előbb a talaxiai kezében tartott tányéron lévő ételre, majd magára Neelixre pillantva, "Mondjuk... Neelix Zsíros, vagy... Dupla Sajtos Talaxiai..." "Ah... Ez elég jól hangzik, köszönöm, hadnagy. Majd észben tartom." bólogat Neelix, ezzel odaadja Parisnak a tányért, aki elsiet vele az asztalok felé. Közben Kes érkezik a közelebbi bejárat felől, Neelix pedig feléje fordulva így szól: "Kicsim, mit adhatok? A szokásosat?" "Nem vagyok éhes." feleli Kes, besétálva a konyhába, "Arra gondoltam, vinnék Janeway kapitánynak egy kis kávé..." "Nagyon figyelmes vagy." mondja Neelix, elokerítve Kesnek a kávé termoszt, "Nagyon várom a mai estét." "Az a helyzet, hogy sok dolgom van a gyengélkedőn." mentegetőzik Kes. "De már le is foglaltam egy holodecket..." mondja Neelix, miközben elovesz egy kisebb termoszt, és elkezd feltölteni azt a nagyobbikból, "Arra gondoltam, tehetnénk egy holdfényes sétát az Oceanium Prime lápvidékén." "Majd máskor, ígérem." "Valami baj van?" kérdezi Neelix. "Rosszul ébredtem." "Én tehetek valamit?" "Rendbe jövök." "Nekem sincs valami remek napom." von vállat Neelix, "Mintha senkinek sem tetszene a mai menü. Megpróbáltam rákenni a dolgot egy hibás replikátorra, de senki se hitte el..." Kes, aki eddig jobbra kifejezéstartalannal bámult maga elé, erre halványan elmosolyodik, mire Neelix aggodalmas arccal veszi szemügyre, majd úgy tesz, mintha aktiválná kommunikátorát: "Állj, azt hiszem, láttam valamit...! Neelix a biztonságiaknak: Kes morcosága kezdi elveszteni a szerkezeti integritását. ... Vörös készültség! Mosolyt észleltem!" Kes zavartan próbálja visszanyerni komolyságát, miközben Neelix a vállaira teszi a kezét: "Ez az én Kesem...!" "A kávé..." kérdezi Kes, hogy témát változtasson, mire

Neelix gondosan lezárja a kisebbik termoszt, majd átnyújtja azt Kesnek, aki néhány bögrét magához véve a kijárat felé indul.

"Arra a legutóbbi támadásra majdnem ráment az impulzushajtóművünk." mondja a készenléti helyiségben egy jegyzetfüzet tartalmába mélyedve járkáló Chakotay, majd visszatérve Janeway asztalához, folytatja: "Szerencsére B'Elannának sikerült átirányítani energiát a deflektorból." "Jó választás volt a főmérnöki posztra, most már én magam is ezt mondom." "Ismerd meg az ellenségedet?" néz le Chakotay az asztali terminál képernyőjén megjelenő, a vidíiaiakkal foglalkozó adatokra. "Kezdem úgy érezni, már ismerem is." dol hátra Janeway a székében, "Emlékszik a régi történetre? Egy férfi Risára utazik, ahol találkozik egy gyönyörű novel, aki meghívja egy szenvedélyes éjszakára." "Reggel csodálatosan érezve magát ébred..." veszi át a szót Chakotay, "Míg rá nem jön, hogy hiányzik egy veséje." "Minden kadét, aki elso eltávozására készül, megkapja ezt a tanmesét." mondja Janeway elmosolyodva, majd kissé komolyabban teszi hozzá, miután megint a terminálra pillantott: "Többé már nem is tunik olyan jó poénnak, igaz?" "Nem." ért egyet Chakotay, "De a vidíiaiak azért nem csak egy csapat mindenféle szörnyeteg. ... Tanulmányoztam a kultúrájukat. Elégé olyanok voltak, mint mi, a dögvész előtt." "Csak nem szimpátiát hallok...?" néz fel Janeway a parancsnokra. "Hátha elgondolkodik azon, mi mit tennénk ilyen körülmények között." mielőtt Janeway reagálhatna a megjegyzésre, csengetnek a híd felőli ajtón, mire Janeway kiszól: "Jöjjen be." Kes érkezik a kávéval, kinek láttán Janeway boldogan szólal meg: "Ah... Ön olvas a gondolataimban." Chakotay közben angolosan távozik, Kes pedig Janeway asztalához érve megsejlel az asztali terminált: "Vidíiaiak?" "Attól tartok. A távolsági szenzoraink újabb két hajót észlelek. Teljes taktikai készültséget rendeltem el, megteszünk minden óvintézkedést." "Biztos vagyok benne, biztonságban ájtuttat minket." mondja Kes, miközben kávéval tölt Janewaynek. "Köszönöm a bizalom hangját. ... Tuvok úgy véli, módot talált a pajzsai áttörésére. Mikor legközelebb megtámadnak, nem lesz már olyan könnyű." "Ezt jó hallani." mondja Kes különös arckifejezéssel. "A kapitányt a hídra." szólal meg Tuvok hangja az interkomból, mire Janeway felpattan: "Megyek." Kes keze erre megrezzen, és a kávéból így egy adag jut az asztalra is. "Juj, de ügyetlen vagyok. Sajnálom..." "Ne is törődjön vele..." legyint Janeway útban a kijárat felé, "Kapott már az az asztal kávéval boven, nekem elhiheti." Kes, a kávé feltörlése ürügyén kivárja, míg Janeway elhagyja a készenléti helyiséget, majd letelepedve az asztalhoz, munkához lát az asztali terminálon. "Wildman zászlósna van egy érdekes javaslata." várja Tuvok a tudományos munkahelyen ülo no mellett állva Janewayt. "Elemezni tudtuk az utolsó támadásból származó vidíiai bio-adatokat. A dögvész tönkretette az immunrendszerüket. Tudnánk szintetizálni egy olyan... Neurális ágenst, ami oket cselekvésképtelenné tenné, de ránk nem volna hatása." "Jól jöhet, ha egyszer a fedélzetre jutnak." bólint Janeway. "Pontosan." bólint Wildman. Tuvok közben felfigyel a készenléti helyiségből csak most kilépo Kesre, és végignézi, ahogy a no a lift felé indul. Kes a lift ajtaja előtt megtorpan, és Tuvok felé fordul, majd hosszú másodpercekig nézik egymást, mielőtt Kes végül tovább indulna. Miután a no távozott, Tuvok olyan benyomást kelt, mintha valami nagy megterhelés múlt volna el róla.

"A hajók, amiket korábban észleltünk, eltuntek a szenzorjainkról." mondja Tuvok a tanácssteremben a tisztikarnak. "Talán lehagytuk oket." véli Kim, mire Torres bosszúsan fúj egy nagyot: "Ilyen könnyen nem adják fel." A Doktor, aki ekkoriban még csak a hajó kommunikációs rendszerének közvetítésével tud részt venni a megbeszéléseken, szarkasztikusan teszi hozzá: "Miért is tennék? A Voyager az egyetlen szervbank fél parszeken belül." "Az elso támadásaikat visszavertük." néz Chakotay a többiekre, "A jelek szerint most már épp csak annyi idore mutatkoznak a szenzorainkon, hogy irányt változtassunk. Mintha terelnének valamerre." "Ha maradunk a jelenlegi irányon, végül egy szubtéri nyiladékokkal teli térségben kötünk ki." jegyzi meg Paris. "Impulzussebességre kell lassítanunk, hogy ájtussunk." teszi hozzá Torres. "Jó helynek tunik egy rajtaütéshez." ért egyet Chakotay. "A Maquis a Badlandsbe csalta a cardassiaiakat. Azoknak a Galor osztályú cirkálóknak nem volt menekvésük." "És nekünk sem lesz." grimaszol Janeway, majd az asztalfotol felállva

folytatja, "Hacsak... Tom, milyen surun vannak azok a nyiladékok?" "A térségnek körülbelül hetven százalékát fedik le." pillant bele Paris a magával hozott jegyzetfüzetbe. Janeway odamegy a nagy képernyőhöz, majd bocsánatkérvő pillantást vet a hologramra: "Bocsánat, Doktor." A kapitány ezzel néhány adatot jelenít meg a Doktornak a gyengélkedoból érkező képe helyett, majd Paris felé fordul: "Tom, mi az első dolog, amit megtanítanak az embernek a görbületi manőverezésről?" "Ha a fénynél gyorsabban, nem megyünk cikk-cakkban." mondja Paris, majd felállva hozzáteszi: "Lehetőség szerint egyenes pályát kell tartani. Az irányváltoztatások széttéphetik a hajótestet." "Pontosan." bólint Janeway, "Impulzusra kell lassítanunk, valahányszor irányt változtatunk. De... Mi van, ha a Voyager lenne a sofőr?" néz Janeway Parisra, mire Kim kérdező pillant rá: "Asszonyom...?" "Elore programozzuk az útvonalat, így csak egy-két másodpercet veszthetünk impulzussebességen, míg a számítógép végrehajtja a fordulót." "Automatikus navigáción maradni egész végig...?" kérdezi Paris hitetlenkedve. "Megbocsásson, de a neurális gélcsomagok kicsit gyorsabban tudják kiszámolni a vektorokat, mint ön." "B'Elanna...?" néz Chakotay kérdező a fogépészre. "Kell egy sokkal pontosabb letapogatás a területről. Ha csak súroljuk az egyik olyan nyiladékot..." csóválja a fejét Torres. "Elore küldhetnénk egy siklót." veti fel Kim. "A Delta Flyert." szól Tuvok, "Annak a szenzorai sokkal fejlettebbek." A többiek erre egy emberként fordulnak a vulcani felé, majd Janeway és Chakotay kérdező összenéznek, mielőtt a kapitány megkérdi: "A Delta micsodát...?" Tuvok erre kissé zavartan néz körül, majd így szól: "Bocsássonak meg. Biztosan egy másik csillaghajón járt az eszem." Janeway egy pillanatra még aggodalmas arccal méregeti a vulcanit, majd a közben mellette megállt Parisra pillant: "Készítsen elő egy siklót. ... És azt akarom, hogy a Voyager összes rendszere a legkiválóbb hatékonysággal üzemeljen, mire Tom visszaér. ... Ha bele akarunk vágni ebbe, itt nem lesz túréhatár. Oszolj." A tisztikar tagjai távoznak, Tuvok közben kicsit zavartnak tunik.

A siklóhangárban két kettes osztályú sikló várakozik egymás mellett. Az egyikben Kes ül a pilótaülésben, és épp így szól: "Számítógép, kérek egy képet az ocampa anyabolygóról." A középkonzolon megjelennek a kért adatok, amiket Kes tanulmányoz egy darabig, majd így folytatja: "Kérek egy útvonalat a Voyager jelenlegi pozíciójától." A számítógép munkához lát, Paris pedig, aki ebben a pillanatban lép be hangtalanul a leeresztett beszállórámpával várakozó siklóba, előbb megsejleli a konzolon látható adatokat, majd megkérdi: "Honvagy?" "Hajnagy...?" fordul hátra Kes meglepetten. "Tom." méltatlankodik Paris a fejét csóválva, majd eloremegy a pilótafülkébe, és leereszkedik a másodpilóta székébe, "Semmi baj. Nagyon sokan érznek hasonlóképp." "Egész életemben menekülni próbáltam az Ocampáról. Miért akarnék visszamenni?" kérdezi Kes, mire Paris felsóhajt, majd így szól: "Mert az az otthon. ... Bár az én számomra az otthon szó egy büntetotelepet jelent. Idekint meg repülhetek a legmodernebb hajóval, és egy fia admirális sincs a környéken." "Mit csinál?" kérdezi Kes, mikor Paris dolgozni kezd a pilótakonzolon. "Egy felderítőútra készülök fel." feleli Paris, majd mikor a középkonzolon megjelenik a Kes által korábban kért útvonal, azt észrevéve a nore pillant: "Készül valahová?" "Ahm... Nem, persze, hogy nem. Csak... A kormányvezérlést tanulmányoztam." "Nem tudtam, hogy tud siklót vezetni." jegyzi meg Paris, mire Kes röviden felnevet, majd Tomra sandít: "Nem tudok. ... De szeretnék megtanulni." "Akkor hát... Miért nem tanul a legjobbtól? ... A holodeckben alapozhatnánk, egy régi egyes típuson... Az apám azzal a siklófajtaival vitt fel engem eloször." "Ez nagyon kedves volna, hajnagy." bólogat Kes mosolyogva, majd a fejét megrázva kijavítja magát: "Tom." A no ezzel elsiet, Paris pedig pár pillanatra meglepetten néz utána, mielőtt folytatná a munkát.

Tuvok, leginkább a kezében tartott jegyzetfüzetre összpontosítva tart egy lift felé az egyik folyosón, majd odaérve kabint hív. Az ajtó hamarosan kinyílik, és odabent Naomi Wildman válik láthatóvá a kinyíló ajtó mögött. A vulcani meglepetten bámul le a kislányra, majd így szól: "Azonosítsa magát." "Én vagyok az, Tuvok. Naomi Wildman." mondja a kislány, ezzel kimasírozik a liftből, Tuvok pedig hosszan néz utána a folyosón, végül a nyomába ered. Naomi egy biztonsági ajtó mögött tunik el, amin át Tuvok a kettes raktérbe jut, ahol ott sorakozik a négy borg regenerációs fülke, melyekből kettőben Azan és Rebi, az egykori borg ikerpár, egy harmadikban pedig Seven áll lehunytt szemmel.

Tuvok bámulja oket egy darabig, egészen addig, míg egy férfihang meg nem szólítja: "Segíthetek, uram?" A hang tulajdonosa Carey hadnagy, aki egy sor konténer túloldalán állva figyeli Tuvokot. "Hadnagy, valami baj van?" kérdezi Carey, mire Tuvok felé fordul, majd vissza abba az irányba, ahol a regenerációs kamrák álltak, de azoknak ekkor már nyoma sincs. Tuvok ezt konstátálva pár pillanatig zavartan bámul maga elé, majd felsóhajt, és alig észrevehetően megcsóválja a fejét.

A kabinjába hazaérkező Kes kissé bosszúsnak tunik, mikor halk zenét, terített asztalt, és egy nyitott adatállományt tartalmazó jegyzetfüzetet talál a nappaliban. Mikor lejátszásra kapcsolja a jegyzetfüzetet, Neelix hangja szólal meg: "Szia, kedves. Bátorkodtam elkészíteni az egyik kedvenc ételedet. A Neelix Egy jelzésű replikátor-program alatt találsz. ... Hívj, ha társaságra vágynál. Hiányzol." Kes az üzenet alatt egyre dühösebben járkál a terített asztal mellett, végül a sarokba vágja a jegyzetfüzetet, és lesöpri a terítéket az asztalról. "Számítógép, zenét befejezni!" mondja, majd egy útban levo széket félrehajtva a nappaliban levo asztali terminál felé indul, "Titkosított csatornát kérek, a jelet a következő koordinátákra irányítani..." A terminál hangjelzéssel nyugtázza a parancsot, Kes pedig nagy levegőt véve odalép hozzá, hogy megadja a további adatokat. "Csatorna nyitva." nyugtázza a számítógép. "A nevem Kes, a Voyager csillaghajó fedélzetén vagyok. Válaszoljanak. ... Tudom, hogy veszik ezt az adást, és azt is tudom, a hajó elfogására tett kísérletük kudarcot fog vallani. ... Ha be akarják gyűjteni a Voyager legénységét, azt javaslom, válaszoljanak, most!" A terminál képernyőjén pár pillanat múlva egy vidíiai jelenik meg: "Magyarázza meg." Kes leereszkedik a terminál elé, és beszélni kezd: "Janeway kapitány tud a rajtaütésről. Módot talált a hajóik elkerülésére, de én segíthetek." "Hallgatom." mondja a vidíiai, némi gyanakvással szemlélve meg Kest. "Tudok taktikai adatokat küldeni a pajzsokról, fegyverzetről, mindenről, amire szükségük van a hajó elfoglalásához." "Ez csapda..." "Akarja ezt a legénységet, vagy sem?" "Cserébe?" kérdezi a vidíiai, sejtve, hogy üzletről van szó. "Biztonságos utazás az Ocampa-ra nekem, és még egy személynek." "Miért akarná halálra ítélni a saját legénységét?" "Ok nem az én legénységem. Hosszú idővel ezelőtt magamra hagytak." mondja Kes komoran.

Kes egy kisebb táskával érkezik az aeroponikus kertbe, ahol leguggol az egyik termesztokád mellett, és kinyitja az állvány aljában levo nagy méretű fiókot. Abban a másik, ide való Kes fekszik öntudatlanul. Kes letérdel a fiók mellett, és a táskából elovett orvosi trikorderrel megvizsgálja alteregóját, majd szerető mosollyal simít végig a no arcán, mielőtt visszazárná a fiókot. Ezt követően a helyiségben levo konzolhoz megy, és így szól: "Számítógép, hozzáférést a Voyager taktikai adatbázisához." "Parancs-felhatalmazás szükséges." Kes erre megérinti a terminált, aminek monitorai pár pillanatig villódzni kezdenek, majd a számítógép újra megszólal: "Hozzáférés engedélyezve."

"Naomi Wildman...?" néz Janeway kérdőn Tuvokra a kabinjában, mire a vulcani bólint: "Félig k'tariainak tuntu." "Wildman zászlós férje k'tariai. Találkoztam vele egyszer a Deep Space Nine-on." "Van más is." mondja Tuvok síri hangon, "Követtem ot a kettes raktérbe, ahol egy not, és két gyereket láttam, mindannyiukon kibernetikus beültetésekkel." "Borg...?" kérdezi Janeway közelebb lépve. "Nem tudom megmagyarázni, kapitány. Hallucináltam már máskor is, de kizárólag csak mély meditáció állapotában. Ezek specifikusak voltak, és inkább megérzésnek tuntek." "Ez már majdnem úgy hangzik, mintha egy eloérzetet akarna leírni." "Valóban." bólint Tuvok. "A vulcaniaknak mintha nem lennének eloérzeteik..." mutat rá Janeway. "Nincsenek is. .. Ez aggaszt engem." néz Tuvok a kapitányra, aki ezen töpreng pár pillanatig, majd így szól: "Számítógép, folyamatos közelségi letapogatást kérek Tuvok hadnagyra, tíz méter sugarú körben, az összes szenzorparaméterrel. ... Arra az esetre, ha további látomásai támadnának." Tuvok tudomásulvevőleg bólint: "Logikus terv." "Híd hívja Janeway kapitányt." szólal meg Chakotay hangja az interkomból. "Mondja." "Közeledünk a nyiladékokhoz." "Megyek." nyugtázza Janeway, majd Tuvokkal a nyomában útnak indul. "Az utolsó lehetőség a hosszabb utat választani." mondja Chakotay Janewaynek, miközben az megérkezés után a székehez sétál a hídon. "Tényleg olyan érzés, mint éjfélkor keresztül lopózni a

temeton. ... Valami jele a vidiiaknak?" "Még semmi. De le merem fogadni, hogy odabent vannak." feleli Chakotay. "Tom?" "Röppályák betáplálva. Az út három óra tizenkét perc tizenegy másodpercig fog tartani, kétszáztizennyhat irányváltoztatással..." mondja Paris hátrasandítva. "Akkor kezdjünk bele." ereszkedik le Janeway a székébe. "Indítás nyolcas görbületen. Doljenek hátra, és élvezzék az utazást." mondja Paris, ezzel elindítja a programot. A Voyager hamarosan enyhén hintázni kezd, mire Janeway kérden Kimre pillant. "Az egyik nyiladék pozíciót változtatott. A számítógép módosítja a vektorunkat." mondja az. A remegés abbamarad, Paris pedig így szól: "Visszaesés impulzusra. Két egész háromtized fokos forduló jobb felé, gyorsítás hatos görbületre." "Egy megvan, kétszáztizennyöt maradt." mondja Chakotay Janewayre pillantva. "A gyengélkedon leszek." mondja a kapitány, fura grimaszt vágva, ezzel a lift felé indul. "Impulzusra lassulunk, új irány: 031.2." hallatszik még Paris hangja. Pár pillanattal az után, hogy Janeway elhagyta a hidat, a taktikai konzol jelezni kezd, Tuvok pedig így szól: "Hajó közeledik. Ütközopályán." "Én nem észlelek semmiféle hajót." néz hátra Paris zavartan. "Hadnagy...?" kérdezi Chakotay, mire Tuvok vallatja még egy darabig a konzolt, majd zavartan néz fel: "Engedélyt kérek a leváltásomra, uram. Nem érzem jól magam." "Persze." bólint Chakotay, szemmel láthatóan némiképp meglepetten. Tuvok valóban elég rosszul néz ki, ahogy kibotorkál a hídról, Chakotay és Paris pedig összenéznek, majd Paris vállat vonva visszafordul a kormányospult felé.

"A molekulaszervezet stabilnak tunik. Remek." mondja épp a gyengélkedo laborjában Wildmannel dolgozó Doktor, mikor Janeway megérkezik: "Jelentést." "Kidolgoztunk egy neurális ágenst, aminek képesnek kell lennie blokkolni a vidiiak motorikus funkcióit anélkül, hogy maradandó károsodást okozna." fordul felé a Doktor. "Helyes. Nem mintha érdekelnének az egészségügyi gondjaik, de azt el akarom kerülni, hogy nekünk is jusson belőlük." mondja Janeway. "Munkához látok." szól Wildman, ezzel besiet az irodába. Janeway figyeli egy darabig, majd megkérdi: "Doktor... Mikor vizsgálta meg utoljára Wildman zászlóst?" "Hat hete végeztem el az éves ellenőrzést." "Talált valami szokatlant?" "Tökéletes egészségnak örvend." feleli a hologram a munkáéba merülve. Janeway odamegy hozzá, és halkabbra fogva a hangját, így szól: "Ez most különös kérdésnek tunhet... De tudnom kell, terhes-e." A Doktor összevont szemöldökkel, helytelenítőn néz a kapitányra: "Nem áll módomban megadni ezt az információt. Doktor-beteg bizalmas viszony." "És a kapitány utasításai?" "Sajnálom, az orvosi protokoll az ilyen esetekben fölötte áll a hatalmának." "A hajó biztonsága foroghat kockán!" jelenti ki Janeway, mire a Doktor egy bosszús grimasz után közelebb hajol a kapitányhoz, és odasúgja neki: "Már épp o maga is el akarta mondani önnek." "Fiú, vagy lány?" "Nonemu. És fél-k'tariai, teszem hozzá, amitől majdnem megduplázódik a kihordási ido. .. Honnan tudta...?!" Janeway azonban válaszra sem méltatja a hologramot, szó nélkül távozik a közelebbi ajtón át. "És még én vagyok a faragatlan...!" füstölög a Doktor a szemét forgatva.

Az egyik folyosón sieto Tuvok hirtelen hangokat vél hallani, mire megtorpan, és körülfordulva hallgatózni kezd. "Vészjelzést fogunk." hallatszik Chakotay hangja. "Életjelek?" kérdezi Janeway. "Ocampa." mondja Kim. "Kes?" mondja Janeway. "Hadd szálljak a fedélzetre..." hallatszik Kes hangja. "A hajója gyorsít. Ütközopályán van." hallja Tuvok a saját hangját, mire sietosen tovább indul. "A burkolat átszakadt a kilences szinten." mondja Kim. A hangok ezt követoen kezdenek egyre inkább egymásba olvadni, Tuvok pedig mintha a forrásukat próbálná követni. Hamarosan a gépházba érkezik, ahol az ott dolgozókra ügyet sem vetve tart a keverokamra felé. Ám mikor félútig érkezik, a hangok elnémulnak, és Tuvok zavartan néz körül. "Baj van?" kérdezi a közelebb lépo Torres. Tuvok visszafordul a keverokamra felé, ahol egy pillanattal késobb megpillantja a keverokamrának támaszkodó Kest, épp akkor, mikor a belole induló energiasugár leteríti Torrest a jövoben. A földre omló B'Elannára meredo Tuvok fájdalmas nyögéssel a bal halántékához kap, és a közelebbi falnak tántorodik, mire Torres odalép hozzá: "Hé..." Tuvok megpróbál kiegyenesedni, de a lábai kifordulnak alóla, és a vulcani a földre zuhan. "Torres a gyengélkedonek: orvosi vészhelyzet!" üzeni B'Elanna, letérdelve a görcsösen rángatózó Tuvok mellé.

"Húsz milligramm lycrozine-t!" szól hátra a mutoasztalon vonagló Tuvokot vizsgáló Doktor, Kes pedig egy pillanattal később mellette terem, egy orvosi eszközökkel megrakott tálcával, majd betölt, és a hologram kezébe nyom egy oltópisztolyt. "Kérgi stimulátort." rendelkezik a Doktor, miközben beadja a szert Tuvoknak. Kes elhelyezi Tuvok bal halántékán az eszközt, majd eltekeri a szerkezeten levo beállító tárcsát. "Húsz millijoule-al kezdünk." mondja a Doktor, aki közben átsietett a diagnosztikai konzolhoz. "Kész." szól Kes, így a Doktor aktiválja az eszközt, amitől Tuvok teste megfeszül, majd elernyed. "Szinaptikus sokkba zuhan...!" állapítja meg az ennek láttán a mutoasztalhoz visszasiető Doktor, "Nem értem...!"

"Tudok vele beszélni?" kérdezi Janeway, miután egy darabig szemlélte a foorvosi iroda üvegfalán át a mutoben fekvő Tuvokot. "Úgy gondolom, jobb, ha egyelőre elkábítva marad." feleli a Doktor, mikor Janeway felé fordul, majd eléje lép. "Mikor kezdődött?" kérdezi a kapitány. "Ma kora délután, a gépházban." "Az idopont? Kell a pontos idopont." "Torres hadnagy tizennégy huszonkettőkor hívta a gyengélkedot." mondja a Doktor rövid töprengés után, mire Janeway odamegy az iroda nagy fali termináljához, szóbeli vezérlésre kapcsolja, majd így szól: "Számítógép, megjeleníteni Tuvok hadnagy tizennégy huszonkettőkor készült közelségi letapogatását." Az adatok megjelennek a monitor egyik szegmensén, az eredmények láttán Janeway felsóhajt, mintha pontosan azt látná, amitől tartott. "Kapitány...?" lép közelebb a Doktor. "Tachyonok." "Hogy mondja...?" "Volt egy tachyonrészecske-impulzus épp az előtt, hogy Tuvok összeesett." "Az is kiválthatta mindezt. De honnan jöhetett?" néz a Doktor Janewayre. "Általában temporális torzulások okoznak ilyet." mondja Janeway komor arccal. "Idoutazás?" "Tájékoztasson, ha változik az állapota." mondja Janeway, ezzel kimegy a kezelobe, ahol Kes a diagnosztikai konzolt vartatja. "Kes..." fordul a nohöz, "Önök vannak telepatikus képességei. ... Tapasztalt bármilyen szokatlant az elmúlt pár nap során? Hallucinációk, megérzések..." "Nem." feleli Kes rövid töprengés után, "Semmit." "Ha történné ilyen, szóljon nekem." "Persze, kapitány." bólint a no, mire Janeway elhagyja a gyengélkedot. Kes pár másodperccel később elindul a foorvosi iroda felé, és az ajtóban megállva odaszól az asztal mögött ülo Doktornak: "Fogytán a neurális stabilizátor, megyek, replikálok egy keveset." "De... Siessen vissza." szól a Doktor a no után.

"Hol vannak az ígért taktikai adatok?!" kérdezi a Kes nappalijában levo asztali terminálon látható vidii. "Most töltöm le, és továbbítani fogom maguknak, amint megérkeztek." felel a terminállal szemben megálló Kes. "Most van rá szükségem!" "Janeway már így is gyanakszik. Ha most továbbítom, felfedeznek." "Az a maga baja." "A jelek szerint, a magáé is!" vág vissza Kes, mire a vidiiainak hirtelen már nincs is olyan nagy kedve tovább ellenkezni.

"Uraim..." szólítja meg a hídra érkező Janeway a muveleti tiszt konzolnál dolgozó Kimet és Chakotayt, "Keressenek tachyon-részecskéket, szintenkénti letapogatással." "Tachyonokat?" kérdezi Kim meglepetten. "Csinálja." szól Janeway, útban lefelé a székéhez. "Valami konkrét dolgot keres?" érdeklődik Chakotay. "Nem vagyok biztos benne." feleli Janeway, ám mielőtt elérhetné a székét, a Voyager-t a jelek szerint találát éri, és automatikusan életbe lép a vörös készültség. "Jelentést!" szól Chakotay, miközben ő is sietosen a széke felé indul. "Támadás alatt állunk." néz hátra Paris, "Egy vidii hajó zárkózik fel hozzánk." "A harcálláspontokba!" rendelkezik Janeway. "Elvesztettük a görbületi hajtóművet, és a fegyverzetet." jelenti Kim pár lövéssel később. "Átlövik a pajzsainkat." állapítja meg Chakotay, "Újramodulálni!" "Próbálom, de egyeztetik a frekvenciát." mondja Kim. "Impulzusmeghajtásunk még van." mutat rá Chakotay. "De a navigációt kiiktatták. Nem tudok pályát összeállítani." mondja erre Paris.

A vidiiiai sikere valószínűleg Kesnek köszönhető, aki az aeroponikus kertben levo konzoltól látja el őket adatokkal.

A Voyager-nél legalább háromszor nagyobb vidii hajó a Voyager fölé áll, majd hasi részéből három vastag, hajlékony cső-féle ereszkedik alá, majd a végükön levo dokkoló-fejek megkapaszkodnak a páncélzat egy-egy pontján.

"Hozzáférsi utat vágnak a burkolaton át." állapítja meg Chakotay, "Hármas szintet kiüríteni, és lezárni!" "Híd a gyengélkedonek: elkészültek azzal a neurális ágenssel?" kérdezi Janeway. "Igen, kapitány." érkezik a Doktor válasza. "Készüljenek fel, hogy beengedjék a hármas szintre."

"Nyugtázva." bólint a Doktor a laborban, majd a fokonzolnál ülo Wildmanre pillant: "Ötven milliliternek elégnek kell lennie." Wildman munkához lát, de a pult tiltakozni kezd. "Doktor...!" szól a no idegesen, a hologram pedig, miután szemügyre vette, mi a helyzet, sietosen aktiválja kommunikátorát: "Doktor a hídnak: a környezetszabályzás nem reagál!" "Harry..." áll fel Janeway a székebol, "Mi történik?" "Kizártak bennünket abból a rendszerbol." állapítja meg Kim. "Hogy érti, hogy kizártak?!" "A parancstovábbítók beragadtak." Janeway erre döbbsenten fordul Chakotay felé: "Tudják, hol találunk, tudják a pajzsfrekvenciánkat, hogy melyik rendszereket célozzák..." A Voyager megrándul, Kim pedig így szól: "Átszállnak!" "Egy EM-ingadozást észlelek. ... Adás is lehet." szól Chakotay. "Helye?" kérdezi Janeway. "Az aeroponikus kert." "Ki van ott?" "Két életjelet észlelek. ... A szenzorok biztosan meghibásodtak. Mindkét észlelés Kes..." állapítja meg Chakotay zavartan, mire Janeway így szól: "Biztonságiakat az aeroponikus kertbe! ... A szektor parancsfunkcióit megszüntetni! Lemegyek. ... Valami az sűgja nekem, egynél több csata folyik itt." Mikor a konzol, amin Kes dolgozott, üzemképtelenné válik, a no odasiet az alteregőjét tartalmazó állványhoz, kinyitja a fiókot, majd így szól: "Számítógép, fedélzeti transzportálást kezdeményezek, Kes béta-hat jelzésu program." "Nem végrehajtható. A parancsfunkciók kiiktatva." Kes erre felsőhajt, majd elovesz egy oltópisztolyt a közelben hevero orvosi készletbol, és bead valamit az alteregőjának, aki hamarosan magához tér, bár mintha továbbra is kissé kába volna. "Hazaviszlek..." mondja a jövőbol jött Kes, miközben kiségti hasonmását a fiókból.

Janeway két biztonsági kíséretében halad az aeroponikus kert felé, de egy kereszteződésen túl vidiiiaiakba botlanak, és rövid állóháború alakul ki. Eloször egyedül Janeway próbálja meg kiiktatni a velük szemben álló két vidiiait, majd nyugalomra intve a két biztonságit, kíváznak pár másodpercet. Ezt követően a kapitány útnak indítja az impulzusfézer-karabélyokkal felszerelt biztonságiakat, akik a jelek szerint sikeres rohamot intéznek a vidiiiaiak ellen, mert több lövés nem érkezik abból az irányból.

"Visszajött a fegyverzet!" jelenti Kim a hídon. "Meg tudja célozni azokat a horgonyokat?" kérdezi Chakotay. "Ilyen távolságból nem, megsértenénk a külső burkot." feleli Kim. "Jobb, mint ha felboncolnak." sandít hátra Paris. Chakotay otthagyja a székét, és felsiet a műveleti tiszti konzolhoz: "Fordítsa meg a burkolati polaritást. Talán le tudjuk rázni őket."

Janeway egymaga érkezik az aeroponikus kerthez, épp mikor a jövőbél érkezett Kes az ajtó felé támogatja alteregőjét. "Nos, az egyikük nem való ide." mondja a kapitány, miközben a két Kesre fogott kézfézerrel a kezében megindul feléjük, "És azt hiszem, maga az. ... Tüvök elöérzetei valódiak voltak. Maga a jövőbol jött." "Egy jövőbol, amit meg fogok változtatni." feleli Kes. "Segít a vidiiiaiaknak, Kes. Miért?" Kes erre egy mentális impulzussal a falhoz vágja Janewayt, aki becsapódás közben elejti a fézerét. A két Kes tovább botorkál az ajtó felé, de mikor az kinyílik elottük, a folyosó hosszában ide-oda cikázó kék és narancsvörös sugarak, a vidiiiaiak, és a Csillagflotta-biztonságiak lövései válnak láthatóvá. Miközben a jövőbol jött Kes jobbnak látja visszafordulni, Janeway nagyjából összeszedi magát, és fézerét is visszaszerelve lábra áll. "Mondja el, miért teszi ezt...!" szól oda Kesnek, aki erre leereszti alteregőjét a földre, és fenyegetően így szól: "Nem hagyom, hogy megint bántsa ot!" "Nem áll szándékomban ártani neki." "Elhozta az Ocampáról. Az otthonából! Fogoly ezen a hajón!" "Itt senki sem fogoly, Kes." csóválja a fejét Janeway. "Gyerek voltam még, és maga megrontott. Ezekkel az ideálokkal!" "Miféle ideálokkal...?" "Kutatás, felfedezés...! Hittem magának!" A Voyager ekkor megrázkódik, mire Janeway aggodalmas arccal kapja fel a fejét.

"Kezdek elveszíteni a rögzítést, de nem eléggé." mondja Kim a mellette álló Chakotaynak. "Kezdetnek valami." mondja a parancsnok, "Írányítsa át a deflektort, indítson vele antigravitációs lökéseket a burkolat mentén. ... Indítsa be a tehetetlenségi tompítókat, hozzon létre velük kontrollált ingást."

A Voyager fel-le irányú mozgásba kezd, amit a vidíiai átszállófolyosók rögzítő mechanizmusa egyre kevésbé tud kiegyenlíteni.

"Három év múlva, magasabb eszmények kereséséért el fogom hagyni a Voyager-t, mert maga arra bátorított, hogy tegyem ezt." mondja Kes Janewaynek, aki lassan, rászzegett fézerrel hátrál a felé tartó no elol, "Bátorított arra, hogy fejlesszem a mentális képességeimet. Nem álltam készen. És amit találtam... Nem tudtam uralni. ... Megrémített. Nem volt hová mennem. Arra gondoltam, hazatérek az Ocampára. De túlságosan megváltoztam, tudtam, félnének tolem. Tudtam, nem fogadnának el. ... De ot el fogják fogadni." Kes az utolsó mondatnál a valamivel visszább a földön hevero másik Kesre pillant. "Nem kell elpusztítania a hajót, Kes. Segíthetünk." "Nem...! Megbíztaam már magában." mondja Kes keseruen. "Kes...!" "Nem!" kiált fel Kes, ezzel egy újabb mentális csapással messzire repíti Janewayt, aki fájdalmas kiáltással kerül el a földön.

A Voyager végül addig hintázik fel-le, hogy eltépi a parancsnoki egységre kapaszkodott dokkoló-fej összekötöcsövét, de maga a fejegység a burkolaton marad.

"Elszakadunk...!" állapítja meg Kim. "Megpróbálnak ránk állni egy vonósugárral." jelenti Paris.

"Fúvókákat hátramenetbe, teljes ero!" szól Chakotay. "Attól szétszakadhat a burkolat." jegyzi meg Kim. "Akkor szakadjon!" csattan fel Chakotay.

Kim jóslata beigazolódik, a hajó hátsó részébe kapaszkodó másik két dokkoló-fej nagy darabon tépi fel a burkolatot, ahogy leszakad a hajótestrol, a bal oldali hasadék miatt felnyílt szektor szinte azonnal ki is ég, gyorsan eloszló lángcsóvát lövellve az urbe.

"Fotontorpedókat, teljes szórás." mondja Chakotay elszántan, miközben elindul vissza a székéhez.

"Kész." szól Kim pár pillanat múltán. "Tuz!"

A vidíiai hajóhoz képest nagyjából negyvenöt fokban orral felfelé állva hátra-lefelé hátráló Voyager elenged három torpedót a vidíiaiak hasi részébe.

Janeway összeszedi magát az újabb mentális támadás után, és az egyik termesztó-állványba kapaszkodva megpróbál felegyenesedni, miközben Kes leszegett fejjel megindul felé. Janeway ezt látva rálo, a no hátratántorodik, de a kapitány mindezzel csak addig tudja késleltetni az újabb csapást, míg teljesen talpra nem áll. Most azonban nincs helye repkedni, az ütés a legfeljebb fél méterrel mögötte levo másik állványnak löki, így kisebb a megrázkódtatás. Ennek köszönhetően több ideje van átállítani a fézert, majd felnéz róla: "Halálos fokozat, Kes." Kes pillantása megint merevvé válik, így Janeway kénytelen ráloni. A no egy fájdalmas kiáltással összeroskad, a kapitány pedig letérdel mellé, és végignézi, ahogy a mentális kontroll elvesztése után Kes visszanyeri valódi korát. Janeway bizonytalan mozdulattal aktiválja kommunikátorát, majd halkan így szól: "Janeway a hídnak... Jelentést." "A vidíiaiak visszavonulnak. Minden rendben van odalent?" "Egyelore." mondja Janeway, komor arccal egyenesedve fel az egymástól nem messze hevero két Kes között.

"Itt volt..." mondja a gépházban, a keverokamra korlátján belül álló Tuvok Janewaynek, kinyújtva kezét abba az irányba, ahol Kes állt, mikor visszajuttatta magát a múltba, "Az utolsó eloérzetemben.

... Öregebbnek tunt. Az arca fáradtságot mutatott." "Mit csinált?" kérdezi Janeway. "A kezei a burkolaton voltak... Mintha energiát vont volna el belole." "A tachyonok itt összpontosultak." töprengett el Janeway, "Lehetséges, hogy szüksége volt a magra az idoutazáshoz." "Ha ez igaz... Újra szüksége lesz rá." néz Tuvok Janewayre. "És mi nem tudjuk, mikor lesz az." mondja a kapitány, "Készen kell állnunk." "A Doktor hívja a kapitányt." szólal meg ekkor az interkomból. "Mondja."

"Kes visszanyerte az öntudatát." Janeway és Tuvok ennek hallatán összenéznek.

A páros hamarosan már a gyengélkedoben, az egyik vizsgálóasztalon ülo Kes mellett áll. "Mire emlékszik?" kérdezi Tuvok. "Az aeroponikus kertben voltam. Szédülni kezdtem, aztán...

Önmagamát láttam." "Önmagát?" kérdezi a közben közelebb lépett Doktor. "Számítógép, VOH-t kikapcsolni." mondja Janeway, és a hologram, mielőtt egyáltalán tiltakozni kezdetne, eltunik.

"Amit most elmondok, hármunk közt marad." folytatja a kapitány, jelentőségteles pillantást vetve elobb Tuvokra, majd Kesre, "Világos?" "Igen, kapitány." mondja Kes, fészkelodni kezdve az

asztalon. "Valami szörnyűség történt. Vagyis még pontosabban: fog történni. És a maga segítségére lesz szükségünk, hogy megakadályozzuk az újra megtörténését." mondja Janeway Kesnek.

"Kimerítő kutatásokat igényelt... Adatok teraquadjainak átböngészését..." mondja Janeway, elfordulva a készenléti helyiség ablakaitól, majd továbbra is jeges pillantásokat vetve a nem messze álló Tuvokra, a replikátor felé veszi az irányt. "El kellett választanom a tényeket a pletykáktól. ... De végül eljutottam az igazsághoz." bólogat Janeway jelentőségtelejesen. "Kapitány...?" lép közelebb Tuvok olyan arkifejezéssel, amit, ha nem vulcani volna, akár nyugtalannak is lehetne mondani. Janeway nem fűz további magyarázatot a dologhoz, helyette a replikátor felé fordul, és elindít valami programot, de úgy, hogy Tuvok még véletlenül se láthassa, mi jelenik meg a nyílásban. Mikor végül megfordul, a korábbi fenyegető arkifejezésnek már nyoma sincs. Ez azonban érthető is, a kezében tartott tányéron ugyanis egy fényes kék mázzal bevont, kis kerek torta látható, közepén egy szál égo gyertyával. "Boldog születésnapot." mondja Janeway vidáman, Tuvok pedig egy bosszúsnak tuno sóhaj kíséretében veszi át a tortát: "Köszönöm." "Szóval... Már nem sok van hátra a három számjegyre, hm?" kérdezi a kapitány. "Valóban. ... Tájékoztattam valaki mást is a... Felfedezéséről?" kérdezi Tuvok, boldogtalan ábrázattal méregetve a tortát. "Ne aggódjon, Tuvok, lakat van a számon. ... Hát... Most el kéne fűjnia a gyertyát." "Ez nem vulcani szokás." jelenti ki a vulcani. "Na ne mondja..." mered Janeway Tuvokra. "A kapitányt a hídra." szólal meg Chakotay hangja az interkomból, mire Janeway a száját elhúzva még egyszer végigméri a vulcanit, majd nyugtázza a hívást: "Megyek." Janeway tesz pár lépést a kijárat felé, majd a tortával a kezében álldogáló vulcanira pillant: "Na...?" Tuvok erre erot vesz magán, és gyorsan elfújja gyertya lángját, majd Janeway széles mosolyát látva vállat von: "Tuzveszélyt jelentett." A vulcani ezzel leteszi a tortát Janeway íróasztalára, majd mindketten kilépnek a hídra. "Vészjelzést fogunk." tájékoztatja őket Chakotay, "Egy kis hajó, elfogópályán." "Életjelek?" kérdezi Janeway, miközben Tuvok elfoglalja a helyét a taktikai konzolnál. "Egy." feleli Kim, majd meglepett pillantást vetve Janewayre, hozzáteszi: "Ocampa..." A kapitány erre lassan, döbbszerűen fordul Tuvok felé: "Majdnem elfelejtettem..." Tuvok egy pillanatig mozdulatlanul áll a taktikai munkahely mellett, majd mikor annak fokozzolja jelezni kezd, beljebb lép, és így szól: "Hívunk minket." Chakotay értetlenül figyel a közjátékot, azon pedig még jobban meglepődik, mikor Janeway így szól: "Vörös készültség. Pajzsokat fel." "Kapitány...?" kérdezi a parancsnok, Janeway nyomában a saját székéhez sietve, de a kapitány egyelőre nem válaszol, helyette megnyitja az interkom általános csatornáját: "Mindenkihez, itt a kapitány. Kezdjék meg a tizenegyes szint vész-kiürítését. Ismétlem..." "A teljes személyzet hagyja el a tizenegyes szintet." A kapitánynak a gépházban is hallható hangjára az épp ott dolgozó Seven kérdőn néz össze Torressel, majd a főmérnök felemelt hangon így szól: "Hallották, mozgás!" A szolgálatos technikusok a fobjárat elé indulnak, a sort Seven és Torres zárja.

"Nyisson csatornát." mondja Janeway halkán, Tuvokra pillantva. A fomonitoron egy szűkös pilótafülke, és egy meglehetősen idős ocampa no jelenik meg, a no arcvonásai valahogy döbbenetesen ismerősnek tunnek. "Kes..." szól Janeway. "Janeway kapitány..." mondja Kes erotlen hangon, "A segítségére van szükségem. ... Engedélyt adna kérem a fedélzetre lépéshez?" "Természetesen. Mi történt?" kérdezi Janeway nyugodtan. "Kérem... Hadd szálljak a fedélzetre..." mondja Kes, majd a kapcsolat megszakad. "A hajója gyorsít. Ütközopályán van." jelenti Tuvok. "Öt másodperc a becsapódásig." jelenti be Paris. "Tuvok..." néz Janeway a vulcanira, aki bólint. "Vonósugárral befogni." szól Chakotay, "Kitéromanovert." Mielőtt bárki reagálhatna, a Voyager megrándul, majd Tuvok így szól: "A pajzsunk kitart, a hajója sértetlen." "Kapitány, egy transzporter került aktiválásra épp a becsapódás előtt." jelenti Kim, "A fedélzetre sugárzott." És valóban, Kes a Voyager egyik folyosóján halad valahová, mögötte a folyosó falai folyamatosan szakadnak fel a mögöttük felrobbanó energiavezetékektől, a jelenséget minden bizonnyal a no okozza.

"Átszakadó válaszfalakat észlelek, tizenegyes szint tizenhetes szektor. Tizennyolcas. Tizenkilences." jelenti Kim a hídon, miközben a hajó belsejéből ennek megfelelő ütemben érkeznek a tompa döbbenetek. "Honnan tudta?" kérdezi Chakotay, meglepetten bámulva Janewayre. A kapitány nem válaszol, helyett felemelkedik székéből, és odabólint Tuvoknak: "Kész vagyok." Janeway csak ez után fordul Chakotay felé: "Állítsák le a hajtóműmagot. Magáé a híd." A kapitány ezzel elszánt arccal a lift felé indul, ahol Tuvok felzárkózik mögé, és mindketten elhagyják a hidat.

Kes az üres gépházban tart a keverokamra felé, melynek kéken fénylo oszlopaiban egyre lassul a reakció keltette fényforgatag, és mire a no odaérne, a keverokamra teljesen leáll. Egy pillanattal később Kes a saját hangját hallja a közelből: "Emlékszel rám? Az ártatlan gyermekre, akit meg kellett mentened...?" Mikor az öregebb feléje fordul, Kes fiatalabb éne, aki valamivel odébb, a keverokamra korlátja mellett áll, folytatja: "Janeway kapitányt hibáztatod, de a döntés a tiéd. ... Te hoztad a döntést, hogy elhagyod az Ocampát, és te döntöttél úgy, hogy elhagyod a Voyager-t. ... Ha most engem látsz, visszajöttél, hogy bosszút állja azokon az embereken, akik tördtek veled. ... Te nem ez vagy, és ez én sem vagyok. Ne tedd ezt. Találj más utat hazafelé. ... Janeway kapitány segíteni fog, ha adsz neki egy esélyt." Az idosebb Kes bizalmatlanul lép hátra, mikor fiatalabb éne tesz egy lépést feléje, majd tovább beszél: "Próbálj emlékezni arra, ki voltál. Próbálj emlékezni rám." A fiatalabb Kes ezzel szertefoszlik, a jelek szerint egy holóüzenetről volt szó. Ebben a pillanatban kinyílik a fobéjárt, amin át Janeway és Tuvok érkeznek. "Emlékszik?" kérdezi Janeway, a szerszámövében lévő kézifézer markolatán tartva jobb kezét, "Ön készítette ezt a holofelvételt, mert nem akarta, hogy mindez megint megtörténjen. Három évvel ezelőtt. ... Visszautazott az időben. ... Kes... Magával akarta vinni azt a not." Janeway itt arra a helyre mutat, ahol a hologram állt az imént, miközben Tuvokkal a nyomában egyre közelebb megy Keshez, majd így folytatja: "És kész lett volna minket, többieket a vidiiiaiak kezére adni, hogy ezt megtegye. ... Nem sikerült. Rákényszerített, hogy megöljem magát, Kes. Ha most visszamegy, minden megtörténik újra." Janeway ezzel kihúzza a fegyvert a tokjából, és odanyújtja Tuvoknak, majd immár üres kézzel halad tovább Kes felé: "Mielőtt az a szörnyiség megtörtént... Elmondta nekem, hogy nem volt hová mennie..." Kes fájdalmas arccal fordul el Janewaytól. "Ez nem igaz." mondja a kapitány, "Maradjon itt velünk." "Nem tudok. Nem tartozom ide, a saját népemmel kell lennem." "Azt mondta, képes lett volna hazajutni... De attól félt, az ocampák nem fogadnák el. Miért?" Kes a keverokamra korlátjának támaszkodva megcsóválja a fejét, majd lassan felnéz: "Emlékszem már..." "Mire? ... Mire emlékszik?" kérdezi Janeway, még közelebb lépve. "A holofelvételre, emlékszem, mikor készítettem. Arra kért segítsek, hogy segíthessek magamon." Kes ekkor zavartan felnevet, majd immár teljesen Janeway felé fordulva folytatja: "Azt akarta, emlékezzem arra, aki voltam. ... Az eltelt évek annyira telve voltak zürzavarral... És dühvel... Hogy eltemettem az emlékeket. És majdnem el is felejtettem." Janeway még egy lépést tesz Kes felé, majd szeretetteljes pillantást vetve rá, megkérdi: "Számít valójában, melyik Kes tér haza?" Kes fájdalmas arccal néz a kapitányra, és nem tud mit felelni.

"Pár falat... Az útra..." mondja Neelix reszelos hangon, miközben átad egy kis csomagot a szállítóhídon, az emelvény előtt álló öreg Kesnek, "Ha szereted még... A leoala-gyökeret." "Köszönöm." mondja a no, majd mivel Neelix csak áll, és ot nézi, megkérdi: "Mi az...?" "Csak nézlek..." "Látsz itt bárki ismerost?" "Egyedül téged." Kes erre szomorúan elmosolyodik, de azonnal el is fordul, és mire fellépett az emelvényre, a mosolynak már nyoma sincs. "Minden jót, Kes." mondja Janeway Neelix mellé lépve. "Kapitány..." bólint a no, mire Janeway odabíccent a transzporter kezelopultja mögött álló Tuvoknak, aki megkezdi a sugárzást. Mikor a sugár felragyog Kes körül, o az utolsó pillanatban Neelixre néz, és mintha ismét elmosolyodna, de alakja feloldódik a sugárban, ami pedig hamarosan kialszik. Neelix szótlánul távozik, Tuvok pedig lemegy Janeway mellé, aki kifejezéstelen arccal bámulja az üres emelvényt. "Mit mondjunk a többieknek?" kérdezi a vulcani. "Egy barátunk eltévedt... Segítettünk neki megtalálni a saját útját." mondja Janeway remego hangon, majd a kijárat felé indul, Tuvok pedig egy lépéssel lemaradva követi.

A Voyager mellett várakozó kicsiny urhajó begyűjti fohajtómuveit, és orrát a milliányi csillag egyike felé fordítva nekiódul, mert magányos, megfáradt utasát még várja egy távoli bolygó, az otthona. Az egyetlen, a valódi otthon, ahová az út vége előtt mindenkinek meg kell térnie.

143. Life Line - Alkotói válság

A Jupiter körül keringo, három-három diszkosz alakú fomodulból, és hosszú napelemtábla-sorokból álló hatalmas urállomás felé egy kettes osztályú sikló közeledik, melynek pilótája Barclay hadnagy. "Az Arkens sikló hívja a Jupiter Állomást." üzeni Barclay. "Hallgatom." felel egy noi hang. "Itt Reginald Barclay hadnagy, dokkolási engedélyt kérek." "Megadva."

"Na, mi az?!" kérdezi egy némiképp bosszúsnak tuno férfihang, mikor a kissé egyedi berendezésu labor bejáratu ajtajának csengoje megszólal. "Én vagyok, uram... Reg Barclay." hallatszik a folyosóról. "Jöjjön be." szól újra a hang, mire az ajtó kinyílik, és Barclay beóvakodik a laborba. Tesz néhány lépést a bejáratnak háttal, egy nagy méretu jegyzetfüzetbe mélyedo, erosen kopaszodó, szürke laborköpenyt viselo férfi felé, majd megszólítja: "Doktor Z...? Hogy van?" "Kedves magától, hogy végre benézett." érkezik az ismeros stílusú, és hangnemu válasz, ami nem is meglepo, tekintve hogy a Doktor megalkotója, Dr. Lewis Zimmerman fordul Barclay felé. A doktor mintha valamivel öregebbnek látszana a koránál, oszulo hajával, több napos borostájával, és fáradt tekintetével, de ez szarkazmusán mit sem csökkent. "Nagyon elfoglalt voltam. A... Pathfinder Tervezet..." mentegetozik Barclay. "Még mindig keresik azt a hajót?! Mi is a neve...? Pioneer?" "Ahm... Voyager." pontosít Barclay. "Voyager..." legyint Zimmerman, "És, haladnak?" "Éppen... Egy áttörés küszöbén voltam. Egy kommunikációs kapcsolat..." "Gratulálok." áll fel Zimmerman a székből, nem éppen elismeronek értékelhető hangot ütve meg, "Intergalaktikus távolsági telefonhívás." A doktor átsétál a labor közepén levo kerek központi terminálhoz, melyen néhány jegyzetfüzet, meg egy leguán hever, ez utóbbi mintha a berendezés részének tekintené magát, és dolgozni kezd az egyik billentyuzeten. "Jött valami hír a... Csillagflotta Orvosi Részlegtől?" kérdezi Barclay óvatosan, mintha kényes témát kerülgetne, mire Zimmerman elhúzva a száját, felmordul: "Orvosok... Vagy százszor megyszondáztak, meg letapogattak, és még mindig nem tudják megmondani, mi bajom van." "Biztos vagyok benne, hogy csak ido kérdése..." "Haldoklom, Reginald!" néz Zimmerman dühösen a hadnagyra, "És ez ellen senki nem tehet semmit."

A Mutara köd közelében lebego MIDAS adási pozícióba emeli emittereit, ahogy működésbe lép a rendszereiből kialakított hiper-szubsztéri jeladó, hogy valószínűleg már nem eloször, megpróbáljon kapcsolatba lépni a még mindig fényévek tízezreire levo Voyager-el.

A kísérlet ezúttal a jelek szerint sikerrel jár, legalábbis Seven, mikor az asztrometria labor fő konzolja jelezni kezd, felkapja a fejét, majd odasietve a konzolhoz, a fóképernyőre kapcsolja a bejövő adatfolyamot. Pár pillanatig figyeli az egyértelműen Csillagflotta-forrású adatokat, majd a képernyőre szegezve tekintetét, aktiválja kommunikátorát: "Seven of Nine hívja a hidat." "Mondja." jelentkezik Janeway. "Adást fogtam. A Csillagflottától."

A bejelentés hatására a hídon némi mozgolódás támad, Paris kérden fordul hátra a kormányospulttól, Janeway és Chakotay pedig összenéznek, majd a kapitány így szól: "Irányítsa át ide." "Nem kommunikációs kapcsolat, kapitány. ... Úgy tunik, tömörített adatfolyam. Meglehetősen leromlott minőségű." Janeway erre még egyszer Chakotayra néz, mire az vele együtt feláll a székéből, és mindketten a lift felé indul. "Megyek." üzeni út közben Janeway.

"Úgy mondják, a jó dolgok kis adagokban jönnek." mondja a jegyzetfüzettel a kezében, fölöttébb elégedett arccal a tanácsteremben járkáló Janeway a tisztikar jelen levo tagjainak, majd a jegyzetfüzetet felmutatva folytatja: "Ez az összes adat, amit küldeni tudtak. ... A jövő hónapig." "A jövő hónapig...?" visszhangozza Torres, mire a falu monitor mellett álló Chakotay lehív néhány adatot, miközben Janeway elindul a képernyő felé. "Egy ciklikus pulzást használnak, hogy felerósítsék a MIDAS állomás jeleit." fog a magyarázatba a parancsnok, "De... A sugárzásciklus csak harminckét naponként éri el a

maximumát." "Vagyis havonta egyszer képesek leszünk venni egy rövid adatcsomagot. És lesz úgy tizenhét óránk, hogy válaszoljunk." mondja Janeway mosolyogva, miközben félig megkerülve a helyiséget, megtámaszkodik Tuvok székének háttámláján. "Eddig taktikai jelentéseket kaptunk, leveleket otthonról, és híreket az Alfa Kvadránsból." mondja Chakotay. "Remélem, találtak valami rövidebb utat hazafelé." mondja Kim bizakodva. "Nem úgy néz ki." huti le Chakotay. "Nincs sok idők a válasz elkészítésére, és rövidre kell fognunk." folytatja Janeway, "De azt akarom, hogy mindenkinek lehetősége legyen küldeni valamit. ... Még ha csak egy rövid üzenet is. ... Tájékoztassák a legénységet." A jelenlevőknek nem kell kétszer mondani, feltűnő lelkesedéssel indulnak a járatok felé, Janeway pedig emelt hangon utánuk szól: "Barclay hadnagy... A Pathfinder Tervezet... Nem mondtak le rólunk. ... Szóval miközben azokat a leveleket írják... Esetleg megköszönhetik nekik."

"Postaosztás!" mondja a szélesen vigyorogva a gyengélkedőbe érkező Neelix, mire valamilyen munkába mélyedt Doktor meglepetten fordul felé: "Levél? ... Nekem...?" Neelix átadja neki a jegyzetfüzetet, a Doktor pedig, szemügyre véve a feladót, elmosolyodik: "Ah... Barclay hadnagytól jött." Ám ahogy tovább olvas, a hologram arca egyre komorabbá válik. "Rossz hír...?" kérdezi Neelix, belepislogva a levélbe. "Lewis Zimmerman... A jelek szerint súlyos beteg." "Zimmerman...?" "O a modern holográfia atyja. Ő találta fel azt a mátrixot, ami lehetővé tette a létezésemet." Neelix bólint, majd megkérdi: "Mi a baja?" "Akut szubcelluláris leépülésben szenved." olvassa a Doktor összevont szemöldökkel, "Az orvosai nem találják az okát, a kezelési módról már nem is beszélve. Elküldtem az orvosi állományait, is. Amint látja, a prognózis nem túl biztató. Azt mondják, csak néhány hónapja van. ... Sajnálom, hogy nem szolgálhatok jobb hírral, de gondoltam, tudni akar róla." idéz a Doktor a levélből. "Milyen jól ismeri?" kérdezi Neelix. "Sosem találkoztam vele." mondja a Doktor kissé megrendülten. "Ha választ szeretne küldeni, tizenkilenc óráig le kell adni a kapitánynak." mondja Neelix halkán, mire a Doktor szórakozottan bólint, a talaxiai pedig csendben távozik.

A Doktor valamivel később Zimmerman orvosi leleteit tanulmányozza az irodájában, mikor Seven siet be a kezelő felőli ajtón, majd átnyújt egy jegyzetfüzetet a hologramnak: "Itt az információ, amit kért." "Köszönöm." veszi át a jegyzetfüzetet a Doktor, majd azonnal újra munkába mélyed. "Az orvosi adatait nézi át." állapítja meg Seven, vetve egy pillantást az asztali terminálra. "Arra gondoltam, küldhetnék a Csillagflottának egy második szakvéleményt." bólogat a hologram, "Elég vad ötlet, de talán a Delta Kvadránsban szerzett tapasztalataim új fényt vethetnek az esetre. Azt remélem, ez a borg regenerációs technika segíthet nekik kidolgozni egy gyógymódot." néz a Doktor a Seventol kapott jegyzetfüzetre. "Rendkívül hasonlítanak." állapítja meg Seven, alaposabban megnézve az asztali terminálon látható képet Zimmermanról. "A saját fizikai paramétereit használta alapként a mátrixomhoz. ... Nem mondhatnám, hogy neheztelek érte. Egy orvosnak bizalmat kell keltenie a betegeiben." mondja a Doktor, jelentőségteljes pillantást vetve Sevenre, majd feláll, és miközben a kezelő felé tartva megkerüli a not, folytatja: "Egy jóindulatú tekintet, és egy határozott vonalú áll sokat segíthet ebben." Seven erre apró grimaszt vágva felsóhajt, majd nem fúzve kommentárt a dologhoz, távozik.

"Azt hiszem, tudok segíteni rajta, kapitány." mondja a Doktor az asztala mögött üülő Janewaynek a készenléti helyiségben, mire az egy hosszú pillanatig méregeti a hologramot, majd megkérdi: "Hogyan?" "Emlékszik a viduiakra, ugye? Az ő betegségük kezdeti stádiuma nagyon hasonlatos Dr. Zimmerman betegségéhez. Úgy vélem, át tudok dolgozni egy sor borg regenerációs technikát úgy, hogy gátolják a sejtkárosodást, sőt, talán vissza is fordítsák." Janeway rövid töprengés után otthagyja az asztalt, majd a helyiség 'nem hivatalos' része, vagyis az ablakok alatti kanapék felé indulva így szól: "Gondoskodjon róla, hogy az eredményei útnak induljanak. Köszönöm, Doktor." "Igazából... Azt reméltem... Én magam hajthatom végre a kezelést." bóki ki a Doktor, mire a kapitány kérdőn néz rá: "Mit javasol?" "Szeretném, ha visszaküldenék a programomat az Alfa Kvadránsba." Janeway kezében erre megáll a kávéskanna, amiből épp tölteni készült magának, a Doktor pedig folytatja: "A Csillagflotta egyetlen orvosa sem

ismeri ezeket az eljárásokat. Hónapokig tarthat megérteniük azokat, a használatukról már nem is beszélve." Janeway ismét gondolkodik egy sort, majd a megkezdett mozdulatot befejezve így szól: "Még ha vissza is tudnánk küldeni... Szükség van önre itt." "Mr. Paris át tudja venni a gyengélkedőt, teljesen alkalmas rá. ... Korábban is megcsináltuk már, és nem volt semmi probléma." "Három évvel ezelőtt." mutat rá az immár egy csésze kávéval felfegyverkezve közelebb lépo Janeway, "És idegen technológiát használtunk." "Beszéltem Seven of Nine-al. Úgy véli, tudjuk tömöríteni a programomat." "Az adatfolyamban csak korlátozott hely van. Ha elküldjük magát, semmi másnak nem marad hely." "Tudom, hogy ezzel azt kérem, a legénység hozzon áldozatot értem." bólint a Doktor, "De ok tudnak várni még egy hónapot. Dr. Zimmermannak viszont talán már nincs annyi ideje." "Sajnálom, hogy nincs jól..." mondja Janeway, útban vissza az asztala felé, "Rendhagyó ember, találkoztam vele egyszer egy konferencián. Sikerült megsértenie minden jelenlevőt, de az biztos, hogy zseniális volt. ... Biztos vagyok benne, hogy a Csillagflotta a legjobb orvosaival kezelteti, Doktor." "Úgy van. De senkinek sem sikerült gyógymódot kifejlesztenie, nekem viszont igen! De nem tudok kezelni egy beteget, aki harmincezer fényévnnyire van." "Sajnálom." rázza meg a fejét Janeway. "Kapitány..." "Ez az első alkalom, mikor megpróbálunk választ küldeni. Még azt sem tudjuk, egyáltalán átér-e." "Vállalom ezt a kockázatot." jelenti ki a Doktor. "Én nem." "O programozott engem. Minden algoritmust, minden szubrutint. Ha az a munkája nincs, én most nem állnék itt. ... Tartozom neki valamivel! És hogy oszinte legyek, ez a legénység úgyszintén. Bizonyos értelemben neki köszönhető minden élet, amit megmentettem." "Lewis Zimmerman tervezte a Csillagflotta VOH-jának sablonját. Ön pedig egy az ezernyiből, ami ezen a technológián alapszik. Ez nem olyan, mintha ő volna az apja." érvel Janeway. "Az ön nézőpontjából. Az enyémből... O az, aki a legközelebb áll ehhez. Ha most nem próbálok meg segíteni rajta... Talán soha nem lesz lehetőségem." Janeway hosszan mered a Doktorra, de az arcán már látszik, hogy beadta a derekát, és végül egy gyors grimasz kíséretében így szól: "Meg kell győznöm valahogy Tomot, hogy elfogadja a szolgálatcserét." "Már beleegyezett." mondja a Doktor megkönnyebbült mosollyal, mire a kapitány alaposan megnézi magának, majd így szól: "Mondja meg neki, hogy Jane kapitány üdvözlí. ... Így szólított a konferencián, de szerintem csak azért, hogy az idegeimre menjen." "Hallottam, hogy... Problémás tud lenni." "Reméljük, lesz lehetősége személyesen meggyőződni róla." mondja Janeway komolyan. "Köszönöm, kapitány." bólint a Doktor, ezzel elsiet.

A Doktor énekelgetve tanulmányozza az asztali terminálon olvasható adatokat az irodájában, ám hangja hirtelen elcsuklik. A hologram pár pillanatig hitetlenkedve mered maga elé, majd sértett arcot vágva siet ki a kezelobe, ahol Seven a holografikus rendszer vezérlokonzolvjánál dolgozik. "A vokális processzorom...!" "Nem meghibásodás." tájékoztatja Seven, "Eltávolítottam az ének-algoritmusait. Egy memóriapufferben kerülnek tárolásra, míg vissza nem jön." "Miért?!" "A programja túl nagy az adatfolyamhoz. Ki kell emelnem belole minden, nem-létfontosságú szubrutint." "Nekem igenis létfontosságúak! A részei annak, ami vagyok." tiltakozik a Doktor. "Operaeloadásra készül a látogatása során?" kérdezi Seven csíposen. "Nem..." ismeri be a Doktor. "Fog költeményeket eloadni?" "Kétlem." "Hoverball? ... Holofényképészet?" A Doktor erre felélénköl: "Lehet, hogy készíteni fogok pár képet, az utam dokumentálására." "Szexuális tevékenységek...?" A Doktor erre olyan arcot vág, mintha citromba harapott volna, és gyorsan rövidre zárja a további vallatást: "Megértettem a lényegét. ... Mennyinek kell... Hátra maradnia?" "Tizenkét megaquadnak." "Hmm..." töpreng el a hologram bosszankodva, "Azt hiszem, kidobhatja az atlétikai képességeimet... És a sakknagymester-programomat." "Így már csak három megaquad. A festészeti képességei?" "Ah..." jajdul fel a Doktor, szenvedo arcot vágva, de végül beleegyezik: "Ha muszáj. ... Legalább pár javításomat próbálja épségben hagyni... Nem akarok úgy kinézni, mint egy akármelyik VOH a környéken." Seven kérdon néz a hologramra, mire az magyarázkodni kezd: "Azt hiszem, Dr. Zimmermant nagyon érdekelné, mi mindent tanultam. Talán soha nem is képzelte, mi mindenre lehet képes a saját teremtményeinek egyike. ... Teljesen új távlatokat nyithatok a holografikus kutatások terén." Seven erre csak egy rosszalló pillantást vet az ábrándos tekintetu Doktorra.

Kim, és a Doktor együtt lépnek fel az asztrometriai labor megfigyelo-emelvényére, Seven és Janeway pedig a fő konzol mellett áll. "Bon voyage." búcsúzik a kapitány. "Egy hónap múlva találkozunk." mondja a Doktor, mire Janeway odabólint Kimnek, aki így szól: "El ne tévedjen..." Ezzel kikapcsolja a hologram mobil emitterét, mire a Doktor eltunik.

"Ha nem mondtam ezerszer, akkor egyszer se..." morogja egy harminc körüli földi nő, miközben elhessegeti a replikátor kiadónyílásában lévő tál salátán sétálgató legyet, "Hogy lefelé az ételről!" A légy kelletlenül megszakítva a korzózást, elröppen valamerre, az interkom pedig ugyanebben a pillanatban életre kel: "Haley? ... Haley, milyen állapotban van az ebédem?" "Megyek már, doktor." mondja a nő emelt hangon. "Mintha nem volna így is elég bajom, most még éhen is halok." zsörtölődik az interkomcsatorna másik végén Zimmerman. A légy eközben a jelek szerint úgy döntött, ideje megtorolni a kiuzetést a salátából, és heves légítamadást intéz Haley ellen, aki bosszúsan csapkodni kezd, míg a légiriadó véget nem ér. Ezt követően felvinné a tálcát az asztalról, amire összekészítette Zimmerman ebédjét, ám ekkor megszólal a csengo, így a nő nem jut messzire. "Jöjjön be!" szól ki, majd mikor Barclayt látja meg beszélni a nappaliba, leteszi a tálcát egy asztalkára, és aggodalmas arccal a jövővény felé fordul: "Mr. Barclay, valami baj van?" "Ah, nem, épp ellenkezőleg. ... Bent van?" mutat Reg egy ajtóra, miközben nekilát kinyitni a magával hozott táskát. "Ma nem fogad látogatókat." csóválja meg a fejét a nő. "Mondja meg neki... Hogy ez fontos." jelenti ki Barclay, miközben elvesz egy kis, hengeres szerkezetet a táskából. "Csípos hangulatban van..." mondja Haley. "Hoztam valamit, ami talán felvidítja." mondja Reg, közben néhány gombnyomással aktiválva a szerkezetet, amiben halvány lila fény gyúl, "Számítógép, kész a letöltés?" "Megerosítve." hallatszik a szenvtelen női hang, mire Barclay elégedetten néz Haleyre.

A nő valamivel később a tálcával a kezében siet be Zimmerman irodájába: "Ebéd." Zimmerman szimatolni kezd, majd megjegyzi: "Ez nem sertésszelet." "Saláta." mondja Haley. "Nem salátát kértem." mutat rá Zimmerman. "Egészséges." mondja a nő, aki a jelek szerint egyszavas válaszokra rendezkedett be. "Haldoklom, egy darab hústól már úgysem halok meg ennél gyorsabban." húzza el a száját Zimmerman, de Haley erre nem reagál. "Adja a veteményt Leonardnak, a fogyókúrázik." biccent Zimmerman a törzshelyén heverészo leguán felé, de a nő semmivel sem lehet eltántorítani, kiveszi a doktor kezéből a jegyzetfüzetet, és helyette odaadja neki a vegyes zöldségsalátával teli tányért, közben mintegy mellékesen megjegyezve: "Barclay hadnagy van itt, találkozni akar önnel." "Mondtam, hogy nem..." "Azt mondja, sürgős." vágja el Haley Zimmerman méltatlankodását. "Nem várhat, míg meghaltam?" húzza el a száját a doktor, ám a nő arcán látszik, cseppet sem találja viccesnek a dolgot. "Jól van, küldje be. Három perc..." adja be a derekát Zimmerman, miközben dühös mozdulattal felnyársal a villájával egy salátalevelet, "Három perce van." "Legyel rendes vele, Lewis. Aggódik érted. ... Mind aggódunk." mondja a nő reszelos hangon, majd kisiet a laborból. A doktor egy pillanatig bámul utána, majd utálkozva veszi szemügyre a villáján lógó salátalevelet, végül fájdalmas arccal félrerakja az ebédet. Kisvártatva Reg lép be a laborba, a magával hozott táskát dajkálva a kezében: "Egy barát várt rám odahaza..." "Magának nincsenek barátai." morogja Zimmerman, újra kézbe véve a jegyzetfüzetet. "Hát... Azt hiszem... Mondhatjuk úgy, hogy ő a maga barátja." mondja Barclay, miközben elveszi a táskából a korábban már látott hengeres szerkezetet, és újra bekapcsolja. "Kérem, pontosítsa az orvosi vészhelyzet mibenlétét." mondja a ragyogó arccal, ám jó szokásához híven mindig az összes jelenlévő háta mögött megjelenő Doktor, mire mind Barclay, mind Zimmerman megfordulnak. A doktor hosszan méregeti a boszen vigyorgó hologramot, majd összevont szemöldökkel fordul Reg felé: "Egy egyes sorozatú VOH? Nem vagyok hangulatban az ilyesmihez, Reginald." "De... Ez a Voyager egyes sorozatúja." Zimmerman, aki közben visszatért a jegyzetfüzet tanulmányozásához, erre csak egy vállrándítással reagál. "Beletömörítettek egy adatfolyamba, és továbbítottak a Delta Kvadránsból." büszkélkedik a Doktor. "Gratulálok. Javaslom, a Jupiter harmadik holdjára menjen kirándulni. A lávafolyamok szépek az évek ebben a szakában." morogja Zimmerman, miközben a munkaasztalt otthagya átmegy egy konzolhoz. "Nem vakációra jöttem." indul utána a hologram, "Hanem hogy kezeljem a betegségét." Zimmerman ennek hallatán hitetlenkedve fordul Barclay felé: "Áthozott egy

egyes sorozatút harmincezer fényévről, hogy kezeljen engem...? Tévedtem magát illetően, Reginald. Mégis van humora." A Doktor erre bosszúsan felsóhajt, majd Zimmerman stílusát felvéve vág vissza: "Esetleg beavatna a nagy viccbe?" "Nem mondta meg neki?!" néz Zimmerman Regre. "Mit nem mondott meg?" mered rá a Doktor is dühösen. "Hát, én..." tárja szét a karját Barclay, mire Zimmerman vállalja magára a szószóló szerepét, és a hologramra nézve így szól: "Maga elavult! Kihalt! A tegnapi szenzációja." "A programomat visszavonták?" kérdezi a Doktor döbbenetben. "Visszavonták? Dehogyan is." feleli Zimmerman, majd elorenyomulásba kezd a hologram felé, aki hátrálva igyekszik tartani a távolságot, "Az egyes sorozatú VOH-t átkonfigurálták plazmacsatornák takarítására, szemétszállító bárkákon. ... Engem már kezelt a hármas sorozat, a négyes sorozat, a Csillagflotta legjobb élő orvosairól nem is beszélve! ... Egyikük sem tudott segíteni rajtam!" Zimmerman az utolsó mondatot már inkább Barclayhoz intézi, aki, mikor a doktor visszafordul a konzol felé, újabb érvekkel próbálkozik: "O szinte folyamatosan fut... Már hat éve. Több mindent látott, mint amit egy átlagos orvos egyáltalán el tud képzelni." "És kivételesen nagy a toleranciám a problémás betegekkel szemben." teszi hozzá a Doktor, mire Zimmerman összevont szemöldökkel mered rá: "Szarkazmust nem programoztam magába." "Rá fog jönni, hogy tele vagyok meglepetésekkel." Zimmerman erre bosszús grimasszal Barclayra sandít, és így szól: "Mutassa meg a jó doktornak a plazmagenerátort. Biztos vagyok benne, hogy jócskán van benne üledék." "Ha több időnk volna, örömmel állnék további sértésváltások elébe. ... De jelen pillanatban..." mondja a Doktor, közben szándékosan úgy haladva el Zimmerman mögött, hogy a vállával beleütközzön, "Sokkal fontosabb dolgunk is van. Egy kezelésen dolgozom, ami egy olyan betegségen alapszik, amivel a Delta Kvadránsban találkoztam. De el kell készítenem egy komplett elemzést. ... Azonban, ha olyan nehezebbre esik elhinni, hogy egy vacak egyes sorozat bármi hasznossal is előállhat, örömmel veszem a csomagom, és elmegyek felderíteni azokat a kénbányákat." Zimmerman bosszúsan végigméri a hologramot, majd ledobva a kezében tartott jegyzetfüzetet a konzolra, széttárja a karját: "Lásson neki... Jöjjön az a letapogatás..." "Odakint leszek." mondja Barclay a Doktornak, ezzel távozik. A hologram nekifog a vizsgálatnak, miközben kérdéseket tesz fel: "Mik voltak a kezdeti tünetei?" "Eroteljes hajhullás." morogja Zimmerman, mire a hologram megsemmisítő pillantást vet rá. A doktor erre égne emelve a tekintetét, leejti a karjait, és unott arccal sorolni kezdi: "Kimerültség, émelygés, ízületi gyulladások." "Járt mostanában a Naprendszeren kívül?" "Ennek meg mi köze bármihez is?" "Válaszoljon a kérdésre." mondja a hologram, mire Zimmerman felsóhajt, majd így szól: "Négy éve el sem hagytam a Jupiter Állomást." "Tudomása szerint volt kitéve theta-sugárzásnak?" "Nem." "Neutronáramlásnak?" "Soha." "Volt intim kapcsolata boliaival?" "Ezeket a kérdéseket első éves orvostanhallgatók szokták feltenni!" mondja Zimmerman dühösen, ezzel leülve a központi konzolhoz, visszatérne a munkájához. "Csak alapos vagyok." jelenti ki a Doktor, mire a másik konzolon heverészo leguán felől furcsa, határozottan mesterséges hangon a saját szavait hallja vissza: "Csak alapos vagyok." "Az a lény az imént beszélt...?!" mered a hologram Zimmermanra. "Leonard a neve. Hologram." morogja az. A Doktor mintha megkönnyebbülten sóhajtana fel, mielőtt így szól: "Számítógép, leguánt kikapcsolni." "Hogy merészeli?!" csattan fel Zimmerman, mikor a szimulált állapot eltűnik, a Doktor pedig nyugodtan nézve rá, így szól: "Orvos vagyok, nem állatgondozó. ... Volt valaha járvány az állomáson?" "Nem! Elég a kérdésekből! Fejezze be a letapogatást, és tunjön el innen!" "Doktor...!" "Azt mondtam, ki innen!" "Átjöttem a fél galaxison, hogy kezeljem magát. A legkevesebb az volna, hogy mutat egy kis hálát." "Köszönöm. Kifelé innen!" "Talán én vagyok az egyetlen orvos, aki megmentheti az életét. Szüksége van rám!" "A pokolba!" áll fel Zimmerman, a Doktor szemébe nézve, "Én hoztam létre a maga mátrixát, és el is tudom pusztítani!" "Én többé már nem vagyok prototípus. Meghaladtam az eredeti programozásomat. Nem vagyok már a maga fennhatósága alatt!" "Tényleg...?" kérdezi Zimmerman gúnyosan, "Számítógép, VOH-t átirányítani a nappaliba."

A Doktor a következő pillanatban megjelenik odakint, mire Haley és Barclay kérden fordulnak felé. "Hogy ment?" kérdezi Reg, mire a hologram bosszús grimaszt vágva elfordul tőle.

"Futsék be a MIDAS-t, távozom!" mondja a Zimmerman laborjából dühösen kiviharzó Doktor, mire a közelben egy asztali terminállal dolgozó Barclay felpattan, és nyugalomra intve a hologramot, megkérdi:

"Ezúttal mi történt?" "Egy mitokondrium-ellenorzést végeztem..." mutatja fel a hologram a trikorderét, "És volt valami furcsa... Az eredményekben. Úgyhogy egy teljes órát töltöttem az elemzéssel. És mit fedeztem fel? Hogy o egy vulcani erszényes. Átprogramozta a trikorderemet!" A Doktor ezzel lecsapja az asztalra az orvosi muszert, miközben Reg erosen igyekszik visszatartani a belole kitörni készülő nevetést. "Maga ezt viccesnek találja?!" kérdezi a hologram dühösen. "Egy kicsit... Vagyis... Nem igazán." "Úgy hangzik, mintha haladna." mondja ekkor a szintén jelen levo Haley, mire a Doktor kérdon mered rá: "Hogyhogy?!" "Csak azokat bosszantja, akiket kedvel." "Akkor engem egyenesen imádkhat." morogja a Doktor. "Ha jól értem, még mindig nem sikerült diagnózist felállítania..." mondja Barclay óvatosan. "Ah, épp ellenkezőleg. A beteg minden jel szerint akut arroganciában szenved!" Ekkor elokerül valahonnan a légy, néhány, a Doktor feje búbját célzó felderítő rárepülést végezve, mire a hologram kérdon mered Barclayra. "Ja, az csak Roy." legyint Reg. "Ne is mondja... Egy hologram?" "A Csillagflotta hírszerzésének megbízásából készült, mikro-megfigyelési kísérlet volt. Doktor Z amolyan... Háziállat gyanánt tartja a közelében." magyarázza Reg. A hologram nagy szemeket mereszt elobb rá, majd Haleyre, végül így szól: "Beépülő rovarok... Beszélő leguánok! Ez nem kutatóállomás... Ez egy háromporondos cirkusz!" dühöng a hologram, majd egy könyvet felkapva vadászni kezd a légyre, ami azonban egy vérbeli titkos ügynök profizmusával fogja menekülore a dolgot. "Belépojegyket kellene szedniük!" morogja a hologram, miközben majdnem Barclayt csapja agyon egy félrecsúszott ütéssel. "Nézze...! Nézze, maga is tudja, hogy még két hétig nem tudjuk visszaküldeni." mondja Reg, "Úgyhogy kérem, addig... Csak próbálkozzon tovább." "Nem tudok kezelni egy beteget, aki nem engedi, hogy a közelébe menjek. Zavart! Tanácsadóra van szüksége!" Roy eközben, talán mert a Doktor abbahagyta a hadonászást, visszatér, majd néhány felderítő kör után landol a közeli asztalon. A Doktor egy villámgyors mozdulattal lesújt rá a könyvvel, majd miközben Haley és Barclay döbbenetben nézik a tragikus hirtelenséggel elhunyt kémlegyet, a Doktor elégedetten így szól: "Na végre. Sikerült valamit elérnem."

"Arra gondoltam, talán... Tudnál valami tanáccsal szolgálni." mondja Barclay az asztali terminál képernyőjén látható Troinak, aki egy rövid sóhajt követően így szól: "Ez nem ilyen egyszeru, Reg. Zimmerman doktor nagyon összetett személyiségnek hangzik. Beszélnem kellene vele... Személyesen." "Akkor talán rá tudnám beszélni egy tanácsadói látogatásra." "Az Enterprise épp egy küldetés közepén tart. Majdnem hét fényévyire vagyunk toletek." "Fontos az a küldetés?" "Mindegyik fontos, Reg. ... De megemlíthetem a dolgot Jenzo tanácsadónak, a Földön dolgozó kollégámnak." "Nekem a legjobb kell, Deanna." Troi erre félrebillentett fejjel elmosolyodik, majd bólogatva így szól: "Érdekes kihívás lehet..." "Köszönöm, köszönöm..." hálálkodik Reg. "Még ne köszönd. Tisztáznom kell még a dolgot Picard kapitánnyal. Ha beleegyeznek... A jövo hét elején talán ott is lehetek." "Akkor találkozunk." mondja Reg vidáman, mire Troi bólint, Barclay pedig bontja a kapcsolatot.

Janeway gondolataiba merülve bámulja készenléti helyiség dolgozóasztalán levo asztali terminál monitorát, és csak másodpercekkel a hídra vezető ajtó csengőjének megszólalása után emeli fel a fejét: "Jöjjön be." "Jó reggelt." siet be Chakotay, mire Janeway csak hümmög valamit. "Baj van?" kérdezi a parancsnok, meglátva Janeway arckifejezését. "Még nem döntöttem el." feleli a kapitány, "Most hallgattam meg Hayes admirális közleményét." "Jó, ha az embernek vannak barátai magas polcon is." Janeway erre félig Chakotay felé fordítja a terminált, és újraindítja a lejátzást. "Üdvözlöm, kapitány. Remélem, ez az üzenet jó egészségben találja. Abból, amit megtudtam, megértem, nem lehet könnyu a helyzetük, de tudnia kell, hogy itt nagyon sokan büszkék arra, amit véghezvittek. És biztosítani akarom arról is, hogy nem hagyunk fel a hazajuttatásuk módjának keresésével. Átvezényeltünk két mélyuri hajót az irányukba, és ha minden jól megy, a következő öt-hat éven belül találkozhatnak önökkel." Janeway leállítja az üzenetet, majd jelentoségteljes pillantást vet Chakotayra, kávésbögréjét az asztalra téve feláll, és a parancsnok mellé lépve így szól: "Számítógép, előre lépni az 121.4-es idoindeixig." A kapitány továbbindítja a lejátzást, majd Chakotayval együtt leül a terminállal szemben. "Ahogy egyre közelebb leszünk, gyakoribbá válnak a beszélgetéseink. Mikor válaszol erre az üzenetre, kérem, tudassa velünk,

vannak-e áldozataik. Biztos vagyok benne, hogy kijutott önöknek rendesen. Tudnunk kell a legénységi állapotokról, a Maquiskról, a lezajlott kapcsolatfelvételekről, a borggal történt találkozásokról. ... De lesz még idő mindenre. Lélekben önökkel vagyunk. ... Hamarosan újra beszélünk." Az üzenet ezzel véget ér, Janeway és Chakotay pedig pár pillanatnyi csend után összenéznek. "Mi az?" kérdezi Chakotay. "A Maquisk állapota..." mondja Janeway. "Meglépnek találja?" "Nem úgy gondolok önre, B'Elannára, vagy a többiekre, mint Maquiskra. Hanem mint a legénységem tagjaira." "Ön talán elfelejtette, de mi nem." mondja Chakotay bocsánatkéző mosollyal, "Hallotta az admirálist, még évek telnek el, mielőtt foglalkoznunk kell ezekkel a dolgokkal. Aggódjunk miattuk akkor." "Van valami vacsoraterve?" kérdezi Janeway ugyanolyan komolyan, mint ahogy az imént a Maquis-kérdést vetette fel. "Ez meghívás?" hajol közelebb Chakotay. "Abban reménykedem, segít nekem összehozni valami választ." biccent Janeway a terminál felé. "A vendégem." bólint Chakotay elmosolyodva.

"Doktor, kész az ebédje." üzeni Haley a labor-lakás interkomján keresztül, majd elindul az összekészített étellel a labor bejárata felé, mire válasz gyanánt csak néhány nyögés érkezik. "Ööö... Jól van?" torpan meg a nő zavartan. "Remekül, Haley, remekül... Várjon még pár percet."

Zimmermant jelenleg ugyanis egy humanoid nő, illetve valószínűleg inkább egy hologram, épp alapos masszázsban részesíti. "Ah... Lejjebb, lejjebb... Ez hiányzott nekem..." mondja a doktor, "Fogalma sincs, mit kellett elviselnem az elmúlt néhány napban." A nő abbahagyja a masszírozást, és orvosi trikordert véve elő, vizsgálni kezdi Zimmermant, miközben az folytatja: "Múlt éjjel... Felébredtem... És azt láttam, hogy egy oltópisztollyal a kezében lebeg az ágyam fölött! ... Egy rakás foton, ennyi az egész...!" Zimmerman ekkor figyel fel a holonó ténykedésére, s a trikordert kikapva a kezéből, meglepetten kérdezi meg: "Ez meg mi? Egy trikorder...?! Maga letapogat engem?" A doktor pár pillanattal később rájön a bosszantó igazságra, és így szól: "Számítógép, visszaállítani a Voyager VOH-ját..." A holografikus nő eltűnik, és a helyén a Doktor jelenik meg, mire Zimmerman felüvölt: "Maga...?!" "Orizze meg a nyugalmát. Az érzelmkitörések csak súlyosbítják az állapotát." "Megmondom én, mi súlyosbítja az állapotomat! Maga!" "Ha hagyná, hogy megvizsgáljam..." "Jelenteni fogom magát az orvosi etikai bizottságnak!" "Doktor...!" "Ezt tartsa meg a meghallgatására." "Ha nem volna ilyen makacs, belátná, hogy csak segíteni próbálok." "Nem akarom a segítségét! Miért nem hagy békén?!" "Azért, mert a felfogóképességemet meghaladó okok miatt, de törodöm magával!" áll a Doktor Zimmerman elé. "Nem törodésre volt programozva. Hanem arra, hogy szikét fogjon." "Mondtam már, én nem az a VOH vagyok, amit hat évvel ezelőtt megalkotott." "Persze, tud énekelni, meg táncolni. ... Egy ferengi szórakozóhelyre kellett volna beépíttetnem." gúnyolódik Zimmerman. "A legénységem értékeli a programom kibővítésére irányuló próbálkozásaimat." "Ez nem a Voyager. Ez az én laborom. És az én laboromban... Maga még mindig csak egy hologram!" "Egy hologram, amit maga teremtett. Egy hologram, ami a léteivel tartozik magának!" "Ez az, ami itt tartja...?!" méregeti Zimmerman a Dokort, "Valami kifacsarodott kötelességérzet? ... Hát, akkor hadd nyugtassam meg: nem tartozik nekem semmivel." Ekkor megszólal az interkom jelzése, majd Haley hangja: "Doktor..." "Igen, Haley, mi az?" "Látogatója van." A labor ajtaja a következő pillanatban kinyílik, és Troi óvakodik be rajta, valahogy kissé félszegnek tűnve. "Üdv, Deanna Troi vagyok." mondja, miután szemügyre vette az egymással szemben álló, egymásra meglehetősen hasonlító Zimmermant és a Dokort, "Melyikük Dr. Zimmerman...?" A kérdés hallatán Zimmerman dühösen pillant a hologramra, aki erre csak egy grimasszal válaszol. "Deanna Troi...?" lép Zimmerman a tanácsosnő mellé, majd a Doktorra pillant: "Ez is a maga egyik trükkje?" "Tessék...?" mered Troi Zimmermanra, majd mikor az váratlanul belecsíp a karjába, fájdalmasan feljajdul. "Azt hiszi, hogy ön hologram." magyarázza a Doktor. "Biztosíthatom, nagyon is valódi vagyok." mondja Troi, sértetten masszírozgatva bal karját. "Hát... A legutóbbi gyönyörű norol, aki besétált ide, kiderült, hogy ő az." biccent Zimmerman bosszúsán a Doktor felé, miközben Troi otthagyva a labor belseje felé indul. "Ezt bóknak veszem." vág vissza a hologram. "Rosszkor jöttem?" érdeklődik Deanna. "Az időzítés jobb nem is lehetne." nyugtatja meg a Doktor, "A betegem akut szorongással küzd, ami általában a halálos betegségek velejárója. Agorafóbiás, paranoid, és rendkívül antagonisztikus." "Értem..." bólint Troi, majd elindul a labor másik feléből oket morózusan

méretegeto Zimmerman felé: "Nem bánja, ha leülök?" "Parancsoljon..." Troi szeme leülés közben megakad az egyik konzolon heverészo leguánon, és mivel bizonyára nem tudja, hogy csak egy hologramról van szó, kissé elbizonytalanodik a választott ülőhely miatt, ami szerint túl közel van a méretes gyíkféléhez. De már nincs lehetősége irányt módosítani, így igyekezve jó képet vágni a dologhoz, mégiscsak leül, majd Zimmermanra nézve így szól: "Reg azt mondja, nem hagyja, hogy a Doktor segítsen magán." "Ez egy egyes sorozatú. Elavult. Még egy klingon harctéri szanitéc kezei közt is nagyobb biztonságban volnék." "Én úgy tudom, ígéretes kezelést dolgozott ki." mutat rá Troi, mire a Doktor mögéje lép. "Ha éppen borg dolgozó az ember. Azzal fenyegetozik, hogy valami asszimilációs eljárást alkalmaz rajtam. ... Még egy laborpatkány se érdemelné ezt!" "Még csak bele sem nézett a kutatásomba!" méltatlankodik a Doktor, mire Troi félig feléje fordul, "Attól a pillanattól kezdve, hogy megérkeztem, gúnyt uzótt belólem, antikvitásként kezelt... Hadd mondjak valamit: antikvítás, vagy sem, nagy kockázatot vállaltam azzal, hogy idejöttem." A Doktor közben átmegy Zimmerman mellé, ott folytatja: "Egyezkednem kellett a kapitánnyal, sebész nélkül hagyni a hajómat..." "Képzeld el, hogy az ön programja súlyosan károsodott..." mondja ekkor Troi békító hangnemben, "És az egyetlen ember, aki megjavíthatná, egy gépész, mondjuk... Száz évvel korábbról. Jól érezné magát ettől?" "Ha ügyes volna, intelligens, kreatív..." lép a Doktor Deanna mellé. "Valóban, Doktor? Száz évvel korábbról..." "Hát... Azt hiszem, nem lennének nyugodt." "Hah...!" néz rá Zimmerman diadalmasan. Troi erre feláll, és Zimmermanhoz lép: "És most... Képzeld magát a Doktor helyébe. Képzeld el, hogy felkérlik, kezeljen valakit, aki fontos önnek. Mondjuk... Egy tizenkettes sorozatú VOH-t." "Nincs tizenkettes sorozat." füstölög Zimmerman. "De ha volna... És magának kéne megmentenie a programját. Valószínűleg nem hagyná, hogy a közelébe menjen, nem érdekelné, hogy maga nyerte a Daystrom Díjat a holográfia terén. Az o nézőpontjából maga volna elavult. ... De mi volna, ha tudná... Hogy meg tudja menteni ot?" Zimmerman bosszúsan felsóhajt, majd a mellette álló Troira sandít. "Köszönöm, tanácsosno, hogy ezt így kifejtette nekünk." lép közelebb a Doktor, "Én hajlandó vagyok félretenni az ellentéteinket... Ha o is." Jól van..." áll fel Zimmerman, "Kezddeti azzal, hogy kipucolja a plazmavezetékeket a hatos szinten." "Dr. Zimmerman..." néz Troi rosszállóan a doktorra. "Nem adom az életem egy vadember kezébe!" "Adjon valaki egy fézerfűrot, hogy bejuthassak abba a vastag koponyájába..." morogja a Doktor. "Kifelé!" üvölt rá Zimmerman. "Uraim..." furakszik közéjük Troi. "Jaj, kíméljen meg a pszicho-zagyvaságától." fordul el tole Zimmerman. "Én abban a hitben jöttem ide, hogy maguk... Ugyanannak az érmének a két oldala. Ugyanazok, de eltéroek. De most látom, hogy pontosan ugyanolyanok. Mindketten lököttek." jelenti ki Troi, ezzel kiviharzik a laborból. "Lököttek." kontrázik rá Deanna utolsó szavára Leonard, a holografikus leguán, mire mind a Doktor, mind Zimmerman bosszús grimaszt vágva fordulnak felé.

"Kezdem azt gondolni, nem a megfelelő tanácsadót hívtad, Reg." csóválja a fejét a Zimmerman lakásának nappalijában magába roskadva üldögélo Troi. "Nem, te... Ki fogsz találni valamit, mint mindig." jelenti ki a mellette járkáló Barclay. "A dolgok most rosszabbak, mint mikor megjöttem." sóhajt fel Deanna, "Lewis nem jön ki a laborból, a VOH meg a holodeckben bujkál." "Csak honvágya van, megengedtem neki, hogy használja a Voyager-szimulációt, és ez úgy látom... Felvidítja." "Egy hologram... Ami alkotója életének megmentéséért küzd... Aki történetesen épp az a személy, akin a hologram személyisége alapszik. ... Azt hiszem, már ahhoz is egy teljes terapeuta-csoport kell, hogy egy szobába vigyük oket." füstölög Troi. Ekkor Haley, aki mindeddig ott tett-vett a helyiségben, egy üvegtálcával áll meg Deanna mellett: "Mr. Barclay mondta, hogy ez a kedvenc fogylaltja." "Aligha érdemlem meg... De köszönöm." mondja Troi elmosolyodva, majd felnézve a nore, kijelenti: "Ön hologram." "Honnan tudja?" "Empata vagyok, és nem érzek ön felol semmiféle érzelmet. ... Mikor üzemelték be eloször?" "Kilenc éve." Troi ezen egy pillanatig töpreng, majd így folytatja: "Már megbocsásson, de... Ön sokkal elavultabb, mint az egyes sorozatú VOH. És mégis, Lewis mintha hallgatna önre. Mit gondol, miért van ez? ... Itt volt már, mikor az egyes sorozatot megalkották?" "Igen." bólint Haley. "Van ötlete, miért készítette Lewis a saját képmására?" "Talán ot kellene megkérdeznie." ad kitéro választ Haley. "Megtettem. Kikerülte a válaszadást. Azt reméltem, ön talán tudja." mondja

Troi, mire Haley egy pillanatra kinéz a valamivel odébb csendben ácsorgó Regre, mielőtt megszólalna: "Rendkívül büszke volt az egyes sorozatra. Arról álmodozott, hogy hologramok százai lesznek majd a kvadráns minden szegletében, és életeket mentenek. Annyit adott bele saját magából a fejlesztésébe... Gondolom, természetesnek tunt, hogy úgy is nézzen ki, mint o." "De... Az egyes sorozat nem felelt meg a Csillagflotta elvárásainak." bólogat Troi. "Teljesen magába roskadt." bólogat Haley. "Bezárkózott ebbe a laborba..." lép közelebb Barclay, "Majdnem két évre, hogy megpróbálja kijavítani a hibákat. Végül... Egyszerűen feladta, és nulláról kezdett újra mindent. Egy teljesen új mátrixot." "A kettes sorozat." bólint Deanna. "Amit a hármas sorozat követett, majd... Majd a négyes sorozat." magyarázza Reg, "Megszállottja lett a tökéletesítésnek." "De egyik későbbi modell sem hasonlított Lewisra." mutat rá Troi. "Azt a hibát csak egyszer követte el, és nem is akarta még egyszer." csóválja a fejét Haley. "És most... Ennyi idő után... Elokerül egy egyes sorozatú." mondja Deanna, majd magához véve a fagyaltot, eszegetni kezd, közben folytatva az eszmefuttatást, "Olyan lehet, mint tükörbe nézni... Ami olyat tükröz vissza, amire az ember nem akar emlékezni."

"Számítógép, felvételt folytatni." mondja Zimmerman az elsötétített labor egyik falának dolve, majd a számítógép nyugtázójele után, útnak indulva a laborban, beszélni kezd, "Dr. Lewis Zimmerman végakarata. Lássuk, hol is tartottunk... Nyolcas alszakasz. A Trójai Ló tervezet. Ezennel örököül hagyom... A holografikus beszivárgó technológia témájában folytatott legutóbbi kutatásomat... Az egyetlen mérnökre, akirol tudom, hogy befejezi a munkát... Reginald Barclay hadnagyra. ... Kilences alszakasz. Holografikus művészet. A teljes gyűjteményemet, a huszonegyedik századi remekművet, a No négy dimenzióban-t is beleírta, ezennel arra a személyre hagyományozom, aki azt a legjobban értékelte... Én... Azt hiszem, ez szintén Reg Barclay volna. ... Tíz-es alszakasz. ... Haley. Tudom, hogy o csak egy hologram. De hu asszisztensem volt sok éven át. ... Szeretném kérelmezni, hogy a Csillagflotta hagyja üzemben a programját... Mindaddig, míg ez a kutatóintézet létezik." Zimmerman végül a dolgozóasztalánál köt ki, amin a leguán heverészik teljesen kinyújtózva, és az asztalhoz leülve folytatja: "Olyan valóságos volt nekem, mint bárki, akit valaha ismertem. ... Nem, mintha sok embert ismertem volna. Barátaim legtöbbjét én teremtettem..." Zimmerman szeretetteljes pillantást vet a mozdulatlanul fekvő szimulált hüllőre, majd mikor váratlanul éles fájdalom hasít a fejébe, felnyög, és elhaló hangon szólal meg: "Felvételt felfüggeszteni..." Miután kicsit összeszedte magát, ismét a leguánra nézve így szól: "Ne aggódj... Neked is találok otthont."

A Doktor a Voyager szimulációjában, a főorvosi irodában dolgozik a megszokott környezetben. A labor feloli bejáraton át a szélesen mosolygó Troi sétál be: "Szóval ez a Voyager... Tetszik." A Doktor otthagya az asztalt, és körülpillantva így szól: "Figyelemre méltó másolat. De Mr. Barclay pár részletet elrontott. Neelix például... Nem dorombol." "Ah... Azt hiszem, ennek talán Reg macskája is van valami köze. A barátjuk után nevezte el." mondja Deanna nevetve. "Neelix megtiszteltetésnek fogja venni. ... Ha Dr. Zimmerman orvosi anyagaiért jött, majdnem befejeztem a frissítésüket." vált témát a Doktor, felvéve egy jegyzetfüzetet az asztalról, "Reméljük, a következő orvosának nagyobb hasznára lesznek." "Tulajdonképpen..." indul Deanna a kezelő felé távozó Doktor után, "Azért néztem be, hogy... Meghívjam vacsorázni." "Én hologram vagyok, tanácsosno, nem eszem." néz a Doktor összevont szemöldökkel Troira. "Tudom, de... Így is örülnénk a társaságának." "Örülnénk?" kapja fel a fejét a hologram. "Barclay hadnagy, Haley, jómagam... Dr. Zimmerman." "Nem, köszönöm. Hacsak az az alak nem egy varjút kíván elfogyasztani, nem érdekel a dolog." morogja a Doktor. "Ez tökéletes alkalom volna, hogy megbeszéljük a dolgokat, egy sokkal megfelelőbb környezetben." "Sajnálom." "Csak egy vacsora..." "Azt mondtam, nem." néz a hologram dühösen Troira, majd a következő pillanatban elhalványul, és egy darabig villódzik, mielőtt újra stabilizálódna. "Doktor...?" kérdezi Troi aggodalmasan. "Valami baj van." néz végig magán a hologram. Troi erre aktiválja kommunikátorát: "Troi hívja Barclay hadnagyot." "Mondd." "Valami baj van a VOH-val." "Tudnál pontosítani?" "O tanácsosno, hadnagy, nem gépész..." méltatlankodik a Doktor. "Várjon." üzeni Reg, majd a Doktor pár pillanattal később már Zimmerman lakásának nappalijában van. "Mi történik velem?" fordul a hologram

az asztali terminált vallató Barclayhoz. "A... Programja destabilizálódik." állapítja meg Reg zavartan. "Mi?! Miért?" "Átküldték harmincezer fényéven, én... Számítanom kellett volna bizonyos problémákra." mondja Barclay idegesen. "Ez nem a maga hibája, Mr. Barclay. Csak meg kell találnunk a módját a sérülések kijavításának." "Nem érti..." néz fel Reg a hologramra, "Az elsodleges mátrixa leépüloben van, és nincs semmi, amit tehetnék."

"Örök hálám azoknak a fotonoknak." morogja a laborban dolgozó Zimmerman a körülötte járkáló Barclaynak, mire az megtorpanva felé fordul: "O haldoklik, Lewis." "Nem haldoklik, csak tönkrementek a fájljai." mondja a doktor dühösen. "A Voyager-en levok számítanak rá." szólal meg a Zimmerman mellett tilo Troi. "Akkor küldjenek nekik egy négyes sorozatút. Azok sokkal megbízhatóbbak." "Ok nem egy négyes sorozatút akarnak. Hanem a barátjukat." mutat rá Barclay. "Egyetlen VOH-t sem arra terveztek, hogy bárki barátja legyen!" csattan fel Zimmerman, "O csak egy hologram!" "Irántam is így érez?" kérdezi ekkor a szintén a laborban ténykedo Haley ártatlanul, "Csak egy hologram?" Zimmerman erre megdermed, majd lassan a holografikus no felé fordul, és így szól: "Nem fognak a laboromban torbe csalni." "CsillagIdo 53292. A programom meghibásodott, ön pedig lemondta az előadását a Vulcanon, és visszajött, hogy megjavítson." mondja Haley halkan. "Nincs rosszabb, mint egy szobányi hegyes fülu akadémuskodóhoz beszélni. ... Csak a lehetőségre vártam, hogy elszabadulhassak." magyarázkodik Zimmerman. "Azért jött vissza, mert törodik velem..." lép mellé Haley, "Mint ahogy az egyes sorozatúval is törodik... Csak nem ismeri el. ... Talán nem tökéletes, de o is a maga teremtménye, és jelen pillanatban szüksége van a teremtojére. Ne fordítson hátat neki." Zimmerman zord pillantást vet Barclayra, majd Troira, végül lehajtott fejjel álldogál egy darabig.

Zimmerman dühös döféssel nyársal fel néhány salátalevelet a villájára, majd egyik kezében a tányérral, másikkban a villával, a vegetáriánus menüt rágcsálva átsiet a laboron, út közben elvégezve egy-egy beállítást némelyik berendezésen. "Számítógép, aktiválni a Voyager VOH-ját." rendelkezik végül, megállva az egyik berendezésnél. "Kérem, pontosítsa az orvosi vészhelyzet mibenlétét." mondja a megjeleno hologram. "Maga a vészhelyzet." mordul rá Zimmerman, mire a Doktor idegesen néz körül: "Hol van Barclay hadnagy?" "Bízzon bennem, sokkal jobb kezekben van." "Maga fogja megjavítani a programomat?" "Tud jobbat?" kérdezi Zimmerman, majd egy fájdalmas sóhajjal a homlokához kap. "Tegnap még azzal fenyegetett, hogy dekompilál." "Az még az előtt volt, hogy a kollégái buntudatot keltettek volna bennem." morogja Zimmerman, folytatva a járkálást a berendezések között. "Maga beteg. Nincs megfelelo állapotban ilyen kényes muveletek elvégzéséhez..." aggályoskodik a hologram. "Túlélem. Maga viszont nem, ha nem nyugszik le, és hagyja, hogy befejezzem." "Mit csinál?" kérdezi a Doktor. "A vizsgálataim egy rekurzív hibát találtak a mintapufferében. Azt próbálom elkülöníteni." "Az egy fraktál-algoritmus?" kérdezi a hologram, megszemlélve a Zimmerman által használt berendezés kijelzőjét. "Nagyon jó. Arra használok, hogy újraszabályozzam a mátrixát." "A fraktál-algoritmusok hírhedten instabilak!" mutat rá a Doktor. "Egy kontár kezében..." mondja Zimmerman, majd mikor a szerkezet hangjelzést hallat, összevont szemöldökkel hozzászól: "Hoppá..." "Hoppá...?!" mered rá a hologram, "Mi hoppá?" "Számítógép..." néz fel Zimmerman bosszúsan, "VOH-t kikapcsolni." A Doktor, mielőtt igazán tiltakozni kezdhette, eltunik, Zimmerman pedig, közben tovább eszegetve a magával hordozott tányérról, folytatja a munkát.

A Doktor, miután megjelent a labor holoemitter-rácsa előtt, döbbsent arccal állapítja meg: "Nem... Nem tudok mozogni!" "Tudom." mondja a futólag felé forduló Zimmerman, "Le kellett állítanom a mozgató szubrutinjait." "Meddig voltam kikapcsolva?" "Tizenhét óráig. ... Visszaállítom a paramétereit." feleli Zimmerman, majd állít valamit az egyik konzolon, mire a Doktor egy pillanatra eltunik, majd immár mozgásképesen jelenik meg újra. "Nem néz ki jól. Pihenésre van szüksége." állapítja meg a hologram, közelebb lépve Zimmermanhoz. "Remekül vagyok." jelenti ki az, egy bosszús sóhajt követően, "És maga is. A programját stabilizáltam." "Én... Rendben leszek...?" "Nem. Annál is jobb lesz, mintha

rendben volna." jelenti ki Zimmerman, majd néhány újabb gombnyomására a Doktor eltunik, és újra megjelenve a korábbi helyén, lelkesen így szól: "Üdvözlöm a gyengélkedon! Ma miben segíthetek?" "Na, mit gondolsz?" fordul felé Zimmerman. "Azt, hogy megváltoztatta az üdvözlő-protokollomat." "És ez csak a kezdet. ... Új szubrutinokat illesztettem be. Együttérzés, türelem, empátia, kellem..." "Nem érzek semmi változást." jelenti ki a hologram. "Mert még nem installáltam oket. Úgy gondoltam, ébren kellene lennie a nagy eseménynél." A Doktor bizalmatlanul szemléli a melléje lépo Zimmermant, aki így szól: "Reginaldnak igaza volt magával kapcsolatban. Valóban meghaladta a programjai összességét." A doktor erre büszkén kihúzza magát. "Sokkal többet teljesített, mint amit valaha is előre láthattam. ... De nézzünk szembe a tényekkel: sosem jutott túl a személyiségi szubrutinjaiban eleve meglevo hibákon. ... Arrogáns... Idegesítő... Lökött, ahogy Troi tanácsosno mondaná." "Mindez magát úgyszintén leírja." mutat rá a Doktor. "Ne térjen el a tárgytól. ... Talán négyes sorozatút nem tudok csinálni magából. De egy kicsit elfogadhatóbbá tehetem." "És mi van, ha én boldog vagyok úgy, ahogy vagyok?!" "Szívességet teszek magának." "Nem akarok szívességeket! És nem tetszenek az új szubrutinjai. Miért nem tud olyanok elfogadni, amilyen vagyok?!" "Mert hibás!" vág vissza Zimmerman dühösen, "Vészhelyzeti Orvosi Hetvenkedo... Végtelenül Ostoba Háziorvos... Mindenki csak így hívta az egyes sorozatot, ezért is utasította vissza az orvosi testület. ... Megpróbáltam kivonni oket, de a Csillagflotta az o végtelen bölcsességével fölény kerekedett..." Miközben Zimmerman nekikeseredve monologizál, a Doktor egy orvosi trikordert véve magához, lassan elindul felé. "És áthelyezték oket, hogy... Hulladékszállítókon dolgozzanak." A hologram Zimmerman vállára teszi a kezét, de az lesöpri magáról, és leveti magát egy székre: "Maga is ott volna most! Ha nem veszett volna el a Delta Kvadránsban... Tudja, milyen megalázó ez? Hogy hatszázhetvenöt egyes sorozatú van odakint... És plazmavezetékeket pucolnak... Mindegyikük az én arcommal..." "Biztos vagyok benne, hogy remek munkát végeznek." mondja a Doktor, majd elkezd megvizsgálni Zimmermant. "Mit csinál? Még nem végeztem magával..." mondja az, megpróbálva felállni, de a Doktor visszatartja: "Próbálok végezni a munkámat. És ha ad egy lehetőséget, meg fogja látni, hogy egész jó vagyok benne." Zimmerman egyelőre felhagy az ellenkezéssel, a Doktor pedig vizsgálódás közben így folytatja: "Oszintén megmondva... Azt reméltem, hogy ha valaha is találkozunk... Büszke lesz rám." "Hát... Azt hiszem, megnyugtató a tudat, hogy... Legalább az egyikük még azt csinálja, amire megterveztetett." "A sejtfehérjéi veszélyes szintet értek el." mondja a hologram, mikor a trikorder jelezni kezd, "Hozzá kellene kezdenünk az eljáráshoz. Kérem... Adjon esélyt arra, hogy büszkévé tehessem rám." Zimmerman elgondolkodik, majd bizonytalanul így szól: "Talán megpróbálhatnánk... Hogy lássuk... Hogy alakul." "Hogy lássuk, hogy alakul." bólint a Doktor elmosolyodva. "De ne várja, hogy beleveszem a végrendeletembe." morogja Zimmerman zárszó gyanánt.

"Én... Én bemegyek." mondja a labor-lakás nappalijában fel-alá járkáló Barclay Troinak és Haleynek, mire Deanna ránéz: "Reg...!" "Harminckét órája vannak odabent!" "Légy türelemmel." A labor ajtaja ekkor kinyílik, és a Doktor siet ki rajta. "Nahát, már nem... Nem villózik." állapítja meg Reg zavartan. "Bár nem magának köszönhetően... Dr. Zimmerman lefuttatott egy ellenőrzést a szubtronikus relímen. ... És nagyon érdekes felfedezést tett. A jelek szerint... Tisztességtelen eljárás áldozata lettem." "Mit... Mire gondolsz?" kérdezi Barclay a fenyegetően felé tartó hologramot. "Talált egy algoritmust, amit arra terveztek, hogy zavarja a mátrixomat. ... Nem tud esetleg erről valamit?" kérdezi a Doktor, majd Troi felé fordul: "Esetleg maga...?" "Hát... A hagyományos terápiával nem jutottunk sehova." mondja Deanna mosolyogva, mire a hologram zord ábrázata lassan megenyhül: "Hát... A kis cselük bejött. ... Dr. Zimmerman beleegyezett a sejtregenerációs eljárásba. ... Még számos kezelésre lesz szüksége, de bízom benne, hogy teljesen fel fog épülni."

A Zimmerman laborjában járkáló Doktor egy holokamerával felvételeket készít a helyiségről, legalábbis míg a megérkezo Zimmerman meg nem kérdi: "Megpróbálja ellopni a titkaimat?" "Egy másik hobbim..." mutatja fel a kamerát a hologram, "Gondoltam... Hazaviszek pár emléket. Magának ágyban kéne lennie." "Dolgom van." húzza el a száját Zimmerman, miközben feljegyez valamit a kezében tartott

jegyzetfüzetre. "Az várhat. Irány az ágy. A doktor utasítása." Zimmerman erre felsóhajtva így szól: "Remélem, nem jön vissza a jövő hónapban ellenőrizni, hogy szedem-e a gyógyszereimet." "A kapitányom valószínűleg nem engedélyezne egy újabb beteglátogatást." "Remek." bólint Zimmerman, "Legközelebb, mikor elküld majd egy adatfolyamot, maga esetleg... Írhatna pár sort. Arról, hogy van." "Ha ragaszkodik hozzá..." bólint a Doktor. Ekkor Barclay érkezik a nappali felől, majd a hologramra nézve megkérdi: "Kész van?" A Doktor és Zimmerman összenéznek, üdvözlésképpen odabiccentenek egymásnak, majd a hologram a kijárat felé indul. Ám Reg mellett megtorpanva odamutatja neki a kamerát: "Volna szíves...?" "Persze." bólint Barclay, így a Doktor visszamegy Zimmerman mellé, a vállára teszi a kezét, Reg pedig maga elé emelve a felvevőt, így szól: "Mosolyogni..."

144. The Haunting of Deck Twelve - A tizenkettes szint kísértete

Neelix, miután kioltotta a lángot az egyik tuzhelyen levo serpenyo alatt, kísétál az üres étkezőbe, megigazít egy széket, majd az egyik kijárat felé indul. Az ajtóból még egyszer körülnéz, majd egy csipetnyi aggodalommal a hangjában, így szól: "Számítógép, az étkező világítását kikapcsolni." A helyiség elsötétül, Neelix pedig kilépne az ajtón, ám odakintrol Seven készül épp belépni. A dolog készületlenül éri a talaxiait, aki ijedtében majd kiugrik a boréból: "Huh... De megijesztett!" "Nem ez volt a szándékom." "Persze, hogy nem, azt hiszem, csak egy kicsit... Ideges vagyok. Különösen az után, ami az elmúlt alkalommal történt." "Ezért vagyok itt." mondja erre Seven. "Ah..." "Leállítjuk a fő energiarendszert, így... A gyerekek regenerációs ciklusa meg fog szakadni. Felügyeletre van szükségük." "Hát... Örömmel segíték. Sőt, hogy szinte legyenek, örülni fogok, hogy lesz, ami eltereli a figyelmem." "Az eljárás több órát is igénybe vehet." mondja Seven. "Mennyit tudnak arról, ami történik?" kérdezi Neelix óvatosan. "Semmit." feleli Seven, mire a talaxiai meglepetten mered rá. "A gyerekeknek túl élénk a képzeletük." magyarázza Seven, "Nem akarom szükségtelenül nyugtalanítani őket." "És ha kérdezősködni kezdenek? Csak nem hazudhatok nekik..." "Jelentős gyermeknevelési tapasztalatai vannak. Biztos vagyok benne, hogy boldogulni fog." Seven ezzel távozik, Neelix pedig egy darabig tanácstalanul bámul maga elé.

Janeway feláll a kapitányi székből, tekintetét mereven a fomonitorra szegezve tesz néhány lépést előre, majd így szól: "Ez elég közel lesz. ... Hagyjuk, hogy a lendületünk bevigyen minket." "Hajtómuvek ki." bólint Paris, majd felnézve a fomonitoron látható, sötét, baljós színekben derengo ködre, hozzáteszi: "Elég rémítő látvány... Valami Edgar Allan Poe írásra emlékeztet." "Mint egy vámpírdenevér." veszi át a szót Kim, "Ki lehet venni a szárnyait, sőt, még a füleket is. Maga mit lát, Tuvok?" "Két Csillagflotta-tisztet... Gyermetegen képzelegve." mondja a vulcani, mire Paris futólag hátrasandít felé: "Ugyan már, Tuvok... Maga sosem látott állatokat, mikor felnézett a felhókra?" "Sosem fogom megérteni az emberek azon vágyát, hogy képeket lásson egy olyan bizonytalan valamiben, mint egy felho." Kim erre elvigyorodik, ám nem sokáig mulathat Tuvok válaszában, mert Janeway megkérdi: "Harry, készen állunk?" "Igen, asszonyom." bólint Kim. "Akkor lássunk neki." szól Janeway, majd visszatérve a székehez, folytatja: "A teljes személyzetnek: leállítási folyamatot megkezdeni." A híd az ezt követő néhány másodpercben teljes sötétségbe borul, kialszik a világítás, a konzolok, majd a kék vészfények is, majd a teljes sötétséget a néhány másodperccel később bekapcsoló hordozható fényforrások oszlatják el valamelyest.

A hajó egyik folyosóján siető legénységi tagok, mikor a világítás ott is kialszik, bekapcsolják a karjukra szíjazott kézilámpákat, és azok fényénél folytatják útjukat.

A Doktor, kezében egy jegyzetfüzettel, átsiet a sötétbe boruló gyengélkedőn, leteszi a jegyzetfüzetet a holografikus rendszerkonzol tetejére, majd így szól: "Számítógép, VOH-t leállítani." A hologram alakja a vészvilágítás kék fényével egy időben huny ki.

Seven, miután az asztrometriai labor szinte minden energiáját elvesztette, bekapcsolja kézilámpáját, és az egyetlen üzemben maradt konzolhoz lépve folytatja a munkát.

A kettes raktérben, mikor a regenerációs fülkék energiaellátása megszűnik, a borgtól megmentett gyerekek 'felébrednek', ám mielőtt jobban körülnézhetnének, már ki is aludt a helyiség világítása. A következő pillanatban egy hordozható fényforrás kapcsol be Seven számítógép-konzolján, és a mellette álló Neelix így szól: "Minden rendben van, csak egy időre le kellett állítanunk a fő energiarendszert. Nincs miért aggódni."

"Három... Ketto... Egy..." számol vissza Torres a gépházban, majd végignézve a konzoloknál készenlétben álló technikusokon, megállapítja, hogy senki sem jelez váratlan nehézséget, így kiadja

az utasítást: "Most." A gépház világítása kialszik, majd egy jó másodperc múlva a hajtóműmag kék fénnel világító oszlopa is elsötétedik, végül bekapcsolnak a kézilámpák.

"Minden szint teljes leállást jelent, kapitány." jelenti Kim a hídon. "Janeway hívja Seven of Nine-t: készen állunk." "Nyugtázva." érkezik a válasz, miközben az elsötétült Voyager besiklik a ködbe.

"Miért kapcsolták ki a fő energiarendszert?" kérdezi Icheb Neelixet. "Ez csak egy... Egyszerű óvintézkedés. Egy 'J' osztályú ködbe léptünk be, és a kapitány biztos akar lenni benne, hogy nem vonzunk magunkhoz valami... EM-maradéksugárzást." magyarázza Neelix a lámpa köré telepített gyerekeknek. "A pajzsaink elegendő védelmet nyújtanak egy ködben bekövetkező kisértések ellen." mutat rá Icheb. "Így volna...?" kérdezi Neelix felnevetve, "Azt hiszem, a gázanomáliák sosem volt a szakterületem. ... Na, gyertek, húzódjatok közelebb. ... Hoztam játékokat, meséket, társasjátékot... És... Arra gondoltam, később majd énekelhetünk is egy kicsit." "Az asztrometriára kellene mennem." mondja Icheb, "Sevennek szüksége lehet a segítségemre." "Attól tartok, az asztrometriát is leállították." "Ha nem vizsgáljuk meg a ködöt... Akkor miért mentünk bele?" kérdezi Mezoti. "Ó... Ez egy hosszú, és unalmas történet, és közel sem olyan érdekes, mint a Flotter találkozik a Legyőzhetetlen Gerinctelenekkel." "A Voyager veszélyben van?" kérdezi Mezoti, szemmel láthatóan nem hagyva magát eltéríteni a hajó titokzatos manőverének okától. "Mezoti, igazán nincs miből ilyen következtetéseket levonni..." csóválja a fejét Neelix. "Talán ha részletesebben elmagyarázná, mi történik, nem kellene találgatnunk." mutat rá Icheb. "Ennek van valami köze a tizenkettes szinthez, igaz?" kérdezi Mezoti. "Ezt meg... Miből gondolod?" kérdezi Neelix, egyre inkább elbizonytalanodva. "A tizenkettes szint negyvenkettes szektor a főtiszteken kívül mindenki számára tiltott terület." mondja Icheb, "Hatos fokozatú biztonsági jogosultság kell hozzá." "Azért, mert kísértet jár ott, ugye?" kérdezi Mezoti. "Ezt ki mondta neked...?" kérdezi Neelix rosszallóan. "Naomi." "Csak megpróbált rád ijeszteni." mondja Icheb Mezinak. "Beszélnem kell azzal a lánnyal." jelenti ki Neelix morózusan. "Igaz?" "Tényleg egy szellem lakik ott?" kérdezi Azan és Rebi. "Igazán, túl öregek vagytok már ahhoz, hogy elhiggyetek ilyen butaságokat..." néz rájuk Neelix. "Ha nem szellem, akkor micsoda?" kérdezi Mezoti. "Megérdeklünk egy magyarázatot." ért egyet Icheb. "Nem hiszem, hogy Seven túlzottan örülne neki, ha ezután mindig felébrednétek, mert rosszat álmodtok." "Mondd el." "Szépen kérünk." mondja az ikerpár két fele. Neelix megnézi magának a gyerekeket, majd beadva a derekát, elmosolyodik: "Jól van... Gyertek közelebb... De figyelmeztetek benneteket, ez nem nyúlászúvuknak való mese." "Mi nem vagyunk nyúlászúvuk." jelenti ki Mezoti, miután leültek a lámpa köré. "A szív-érrendszerünk meg van erősítve." teszi hozzá Icheb. "Úgyhogy ne hagyj ki semmit." néz Mezoti kihívón Neelixre. "Jól van. De ne feledjétek... Én figyelmeztetek titeket." Az ikerpár erre aggódalmasan összenéz, Neelix pedig belekezd a történetbe: "Az egész több hónappal ezelőtt kezdődött... Mielőtt ti a Voyager-re jöttetek volna. Egy sötét ködöt derítettünk fel. Csak deutériumot gyűjtöttünk... És fogalmunk sem volt arról, mi vár ott ránk. ... Mikor a turbulenciák erősödni kezdtek, azt elojelnek kellett volna látnunk..."

"Hogy halad a részecskegyűjtés, parancsnok?" kérdezi a konyhából idegesen kisiető Neelix az étkezőbe érkező Tuvokot, miután épphogy csak sikerült megakadályoznia, hogy a konyhai eszközei szétrepüljenek egy fali tartóról a rázkódás miatt. "Elég deutériumot gyűjtöttünk ahhoz, hogy újabb ezer fényév távolságig üzemeltethessük a görbületi hajtóművet." "Kiváló." bólogat Neelix, majd felkapja a fejét, mikor a hajó újra megrázkódik. "Valami baj van?" kérdezi Tuvok. "Hát... Most, hogy szóba hozta, van itt valami, amirol úgy érzem, kötelességem megosztani önnel..." mondja Neelix, miközben egy asztalhoz tereli, és leülteti a meglepettnékné látszó vulcanit, "Hangulatfelelősi minőségemben. ... A legénység... Kicsit feszültnékné tunik." Tuvok alaposan körülnéz, majd így szól: "Én nem látom oket különösebben nyugtalanoknak." Erre Neelix is idegesen körülnéz, majd visszafordul Tuvok felé: "Nagyon jól leplezik a félelmeiket. A Csillagflotta-kiképzés... Azon töprengtem, milyen hamar hagyhatjuk el ezt a ködöt. Ennek ismerete segíthetne megnyugtatni oket..." "Nehéz megmondani..." töpreng el Tuvok, "A Bussard-kollektorok teljes kapacitással dolgoznak... De ez egy lassú folyamat. Még több napig is itt lehetünk." Neelix nem tunik túl

boldognak a válasz hallatán, és miközben a Voyager újra megrázkódik arcát a kezeibe temetve mondja: "Napokig...!" "Mr. Neelix... Biztos abban, hogy nem ön az... Aki feszült?" "Ön túl jól ismer engem Mr. Vulcani." néz fel Neelix. "Biztosíthatom, egy 'J' osztályú köd nem ad okot az ijedtségre." "Tudom, hogy ez illogikus... De órákon át kibámulni abba a zavaros felhobe... Kissé nyugtalanító tud lenni!" mondja Neelix, a kelleténél hangosabban, mire többen feléjük pillantanak. "Gyerekkoromban... Egy hatalmas plazmacsóva sodródott át a Talax rendszeren. A csillagok, és a holdak hónapokra eltűntek... És horizonttól horizontig csak azt a hatalmas, fenyegető ködöt lehetett látni. ... Azóta érzem kissé zavarónak, ha ködben tartózkodom." Tuvok ezen elgondolkodik, majd így szól: "A kapitány talán engedélyt ad önnek függönyök felszerelésére." "Ez egy remek ötlet!" néz Neelix a vulcanira, "És meg is van hozzá a legmegfelelőbb anyagom." A talaxiai ezzel fellelkesülten távozik, Tuvok pedig egy darabig néz utána.

"Jelentést." szól Janeway az elsötétített, vörös készültségben álló hídon, mikor a Voyager, immár sokadszor, ismét megrázkódik. "A köd kezd destabilizálódni." mondja Kim. "Oka?" néz rá a kapitány. "Nem vagyok biztos benne. Talán a Bussard-kollektorok nadion-kibocsátásával lehet összefüggésben."

"Nem pontosan emlékszik." jelenti ki Icheb, mire Neelix ránéz: "Hogy mondd?" "A Bussard-kollektoroknak nincs nadion-kibocsátása." "A technikai részletek nem számítanak." mondja erre Neelix, "Ami fontos, hogy a Voyager jelenléte instabillá tette a ködöt. A legénység nem akart kockáztatni..."

"Nyolcvan százaléka megvan a szükséges deutériumnak." mondja Chakotay a hídon, "Talán nem kéne kísértünk a sorsot." "Egyetértek." bólint Janeway, "Híd hívja a gépházat." "Mondja." jelentkezik Torres. "Felfüggesztjük a deutérium-felvételt. ... Tom, vigyen ki." "Igenis, kapitány."

"De pontosan ebben a pillanatban, egy töredékmásodperccel az előtt, hogy Tom beindíthatta volna a hajtóműveket... Valami nekünk ütközött." "Mi volt az?" kérdezi Mezoti. "A szellem?" kérdezi az ikrek egyike, mire a másik rápisszeg: "Hadd fejezze be." "Bármi volt is..." folytatja Neelix, "Keménység megrázta a hajót."

"Egy EM-kisülés hatolt át a burkolaton." állapítja meg Chakotay, a két ülés között terminált tanulmányozva, "Hetes szint, tízes szektor." "Növelem a szerkezeti védomezo energiáját." jelenti Kim. Janeway kérdőn fordul vissza Paris felé, aki mintha megérezné magán a kapitány tekintetét, így szól: "Kint vagyunk." A híd világítása normál erősségre kapcsol vissza, Janeway pedig Chakotayra néz: "Károk?" "Energia-kimaradások három szinten. Néhány kiegészítő alprocesszor leállt. Sebesülteket nem jelentettek." "Javítóosztásokat kirendelni. ... Vissza az eredeti útvonalra." rendelkezik Janeway.

"Kisebb károkat szenvedtünk... De a legtöbb vonatkozásban minden rendben volt. Legalábbis így gondoltuk. De egyikünk sem tudta... Hogy egy titokzatos potyautas került a Voyager fedélzetére." mesélni Neelix. "Miféle potyautas?" kérdezi Mezoti. "Nyilvánvalóan egy urlakó létforma." jelenti ki Icheb, mire Neelix bólint: "Igen. De ezt nem tudtuk. Legalábbis akkor." "Testnélküli volt?" kérdezi Mezoti. "Bizonyos értelemben." bólint Neelix. "Ellenséges?" érdeklődik az ikrek egyike. "Erre... Majd kitérek." "Az 5973-as faj?" kérdezi a másik. "Ok kik?" kérdezi a talaxiai zavartan. "A borg a nyolcas galaxis-halmazban találkozott velük. Multispektrum-részecske élőlények." feleli Icheb. "Ah... Nem, ez nem olyan volt." rázza meg a fejét Neelix. "Akkor talán egy fázisközi faj." veti fel Mezoti. "Beszéljünk összehasonlító xenobiológiáról, vagy folytathatom a mesét?" kérdezi Neelix, "Ti döntötök." A gyerekek összenéznek, majd Icheb így szól: "Folytasd a történetet." "Valahogy sejtettem, hogy ezt fogod mondani. ... Nos, hol is tartottam? Ah, igen... Az élet a Voyager-en többé-kevésbé visszatért a megszokotthoz, kivéve pár furcsa meghibásodást."

"Jöjjön be." szól ki Janeway a készenléti helyiségből, miközben várja, hogy a kávéja megjelenjen a replikátor nyílásában. "Jelentéseket kaptam a javítóosztagoktól." mondja a belépő Chakotay, "Úgy tunik, az az EM-kisülés több kárt okozott, mint gondoltuk. A hármas szállítóhid üzemén kívül, a szónikus zuhanyok fele nem működik, és... Ideiglenesen elvesztettük a mesterséges gravitációt az ötös szinten." "Sérülések?" "Mulcahey zászlós beverte a fejét a plafonba." "Juj." mondja Janeway összevont szemöldökkel, majd belekortyol a kávéjába. Ennek eredményeképpen megborzong, egy pillanatig morcosan bámulja a bögrét, majd kijelenti: "Ez borzalmas!" A kapitány visszatér a replikátorhoz, és így szól: "Kérek egy másik bögre kávé, feketén." A replikátor ekkor a huszadik századi forróital-automaták kedvelt előadásával kápráztatja el Janewayt, persze a korszemlethez adaptált formában: a nyílásban előbb megjelenik egy, a majdani bögre alakjában összeállt kávéfőző, ami a materializáció végén kohézióját elvesztve szétloccsan, egy pillanattal később pedig materializálódik a bögre is, üresen. Janeway hitetlenkedve bámulja a kávéban úszó replikátort, és a tőcsa közepén trónoló bögrét, majd a száját elhúzva Chakotayra pillant: "A replikátorokat is felveheti a listájára." Miközben Chakotay boszen pötyögtetni kezd a nála lévő jegyzetfüzetet, Janeway közelebb hajol a gyengélkedő replikátorhoz, és együtt érzo arccal odasúgja neki: "Ma mindketten bal lábbal keltünk fel, barátom." "Kapitány...?" kapja fel a fejét Chakotay. "Semmi... A Voyager-hez beszéltem." "Nincs ezen semmi szégyellni való." mondja Chakotay félmosollyal, "Gyakran én is hosszan elbeszélgettem a Maquis-hajónkkal." "Tényleg? És mirol beszélgettek maguk ketten?" "Ó, azt nem mondhatom meg. Kapitány-csillaghajó bizalmas viszony..." "Persze." bólint Janeway, szemmel láthatóan élvezve a kis közjátékot. "Ha a Doktor hallana minket, valószínűleg tanácsadót javasolna." jegyzi meg Chakotay, Janewayre sandítva. "Én nem szólok róla, ha maga se." "Megegyeztünk." bólint Chakotay, miközben Janeway az ablakokhoz sétál, és kinéz a hajó mögött elhúzódó, sárgás aurával körülvett jelenségre: "Parancsnok, látja azt ott?" "Egy meteorit-halmaz." lép közelebb Chakotay, "Nem hinném, hogy aggodalomra adna okot." "Egyet is értenék... Ha nem ugyanaz volna, ami mellett egy órája mentünk el." mondja Janeway, ezzel a híd felé veszi az irányt, Chakotay pedig kicsit lemaradva utána indul.

A készenléti helyiségből kilépő Janeway átpasszolja a kávésbögrét egy arra haladó zászlósnak, majd a széke felé folytatva útját, így szól: "Meteoritvizsgálatot tart, Tom?" "Asszonyom...?" pillant hátra Paris kérden. "Ellenorizze a szenzorait. Körbemegyünk." "Az én értékeim szerint nem." állapítja meg Paris homlokráncolva. "Tuvok, futtasson le egy négyes fokozatú ellenőrzést a navigációs rendszeren." fordul Chakotay a vulcanihoz, aki munkához lát, majd kisvártatva így szól: "Meghibásodás van az alprocesszoroknál Úgy tunik, arra tartunk, amerrol jöttünk." "Minden gépnek állj." rendelkezik Janeway, "Szenzorokat újrainicializálni." "Mondom én, hogy túlságosan függünk a huszonegyedik századi technológiától, kapitány..." dohogja Paris munka közben, "Ha adna egy ablakot, meg egy szextánst, én garantáltan elviszem oda, ahova menni akar." Paris a mondat utolsó szavai közben Janeway felé fordul, így nem látja a fomonitoron lezajló jellegzetes látvány-folyamatot, csak a rövid rázkódásra fordul vissza meglepetten. "Hatos görbültre gyorsítottunk." erosíti meg Tuvok. "Tom...?!" kérdezi Janeway. "Rám ne nézzenek." tiltakozik Paris, közben a kormányospultrral folytatva eredménytelennek tuno küzdelmet. "Állítsa le a görbületi hajtóművet." szól Janeway. "Nem tudom!" "Kézi vezérlés." szól Chakotay. "Nincs reakció." jelenti Tuvok. "Híd hívja a gépházat." mondja Janeway. Válasz nem érkezik, a hajó azonban visszalassít fény alatti sebességre. "Teljesen megálltunk." jelenti Paris. "Torres hadnagy, jelentkezzen." próbálkozik újra Janeway, majd hogy ismét semmi reakció, Chakotay így szól: "Számítógép, bemérni Torres hadnagyot." "Torres hadnagy a gépházban tartózkodik. ... Tumari zászlós a négyes szint harmincas szektorban tartózkodik. ... Tuvok parancsnok a hídon tartózkodik." "Nézzon utána, mi folyik itt..." morogja Janeway fájdalmas arccal, a fejét csóválva, mire Chakotay kilo a híd felé, "Harry, ha muszáj, rángassa ki a beszédprocesszort a helyérol, de hagyassa ezt abba vele!" "Tuzani matröz az étkezobon tartózkodik. ... Vorik zászlós a gépházban, a kettes szinten tartózkodik..."

"Eközben Chakotay parancsnok a gyengélkedő felé tartott. Legalábbis azt hitte."

Chakotay nagy lendülettel lép ki a liftből, majd megtorpan, mikor az étkező ajtajával szemben találja magát. Bosszús sóhajjal rázza meg a fejét, majd visszalép a liftkabinba, körülsandít, majd így szól: "Gépház! ... Remélem, ezt a kapitánnyal nem próbálok eljátszani." A liftkabin nem mozdul, mire Chakotay bosszús grimaszt vág: "Ahogy akarod, akkor gyalog megyek." Ám mikor kilépne az ajtón, de az becsukódik az orra előtt, és a lift mégis megindul, de nem egészen úgy, ahogy a parancsnok szeretne volna.

"A turbólift zuhanni kezdett... Gyorsabban, és gyorsabban! ... Nem éhes senki?" kérdezi Neelix, a keze ügyében lévő tányérra mutatva. "Neelix...!" szól rá Mezoti sürgetően. "Hozzá sem nyúltatok..." "A nassolás lényegtelen!" jelenti ki Mezoti, "Folytasd a történetet." "Mi történt Chakotay parancsnokkal?" kérdezi Icheb. "A turbólift tizenegy emeletet zuhant nyaktörő sebességgel..." folytatja Neelix nagy átéléssel, "A gyorsulás a plafonhoz szegezte Chakotay parancsnokot. Tudta, hogy bármelyik pillanatban a lift aljához csapódhat, és semmit sem tehet ellene. És akkor... Az ereszkedés-stabilizátorok újraindultak. ... Az odaút eseményei miatt Chakotay parancsnok nem volt túl boldog, mikor végül megérkezett a gépházba."

"Ha nem ismerném jobban, azt mondanám, ez a hajó megpróbált megölni." mondja a felbolydult gépházban az egyik konzolnál dolgozó Torres mellett megállva, "Van valami ötlete, mi folyik itt?" "Nos, behatároltam a problémát egy sor gélcsomagra a tizenhármas szinten. Úgy látszik, kiégette őket egy EM-kisülés a ködből." "És ezek a gélcsomagok kapcsolatban állnak az összes érintett rendszerrel." állapítja meg Chakotay. "Épp oda indulok, megjavítani őket. Nincs kedve esetleg segíteni?" kérdezi Torres nem éppen jókedvűen, miközben összeszed egy szerszámkészletet, és a hordtáskát felkapva a Jeffries-folyosók bejárata felé indul. "Csak ha a turbóliftet elkerüljük." szegodik a nyomába a parancsnok, majd Torres kérdő pillantását látva hozzáteszi: "Út közben elmesélem."

"Miközben B'Elanna és Chakotay a tizenhármas szintre tartott, újabb problémák ütötték fel a fejüket hajószerke."

Egy bajori technikusno, kezében egy nagyobb szerszámos táskával, egy sarkon befordulva nekilát, hogy elvégezzen valami javítást. Leteszi a felszerelését a földre, és leemel egy padlóhoz közeli falpanelt, hogy hozzáférhessen a kérdéses rendszerekhez. Ám mielőtt igazából munkához láthatna, a meglehetősen feldúltnak látszó Seven érkezik sietve: "Celes matróz, lépjen odébb a vezérlopaneltől!" A nő szinte ijedten ugrik fel, és menekül el Seven útjából: "Valamit rosszul csináltam?" Seven leguggol a nyitott szervizpanel előtt, és miközben vizsgálódni kezd, bosszúsan megjegyzi: "Energia-kimaradást okozott az asztrometrián." "Mivel...?" kérdezi Celes zavartan. "Ezt próbálok kideríteni." "Nem értem, hogyan okozhattam, bármilyen..." próbál tiltakozni Celes, de Seven ügyet sem vet rá, épp egy muszerrel vizsgálódik, majd kijelenti: "Megtaláltam a hibát. Úgy látom, véletlenül túlterhelt egy sor EPS-vezeték, miközben az ellenőrzést végezte." "De hát még hozzá sem kezdtem...!" jelenti ki Celes, nagy szemeket meresztve Sevenre. "Akkor mit csinált?" mered rá Seven. "Semmit. Épp most értem ide." Seven rosszálló pillantással méri végig, majd visszafordul a szerviznyílás felé, és matatni kezd benne. A következő pillanatban az egész szint világítása hunyorgni kezd, mire Celes sietve kijelenti: "Tudom, hogy nem az én hibám volt." "Ezek a gélcsomagok nincsenek kiégve..." állapítja meg Chakotay, mikor Torressel együtt megvizsgál három, kékes vénnyel világító tasakot egy szerviznyílásban. "Nincs nyoma semmiféle EM-kisülésnek." teszi hozzá a trikorderrel vizsgálódó B'Elanna. "Eloszolhatott ennyi idő alatt?" kérdezi Chakotay. "Nem. Elmozdult." "Elmozdult?" "A kisülés mintha a bio-neurális hálózatban mozogna... Rendszerrel rendszerre ugrál." "El tudja szigetelni?" "Egy sor gélcsomagban van... Amik a kettes raktéren kívül, egy környezetszabályzó egységgel vannak kapcsolatban." "Próbáljunk odaérni, mielőtt megint átugrik." indítványozza Chakotay, így sietosen útnak indulnak.

"Akkorra Seven of Nine már a kettes raktérben volt, hogy ellenőrzéseket végezzen. De mivel a kommunikációs rendszer nem működött, nem tudták figyelmeztetni. Neki pedig fogalma sem volt arról, hogy van még vele valaki a helyiségben." mondja Neelix, mire az ikrek ijedten néznek körül: "Itt?" "Ebben a raktérben?" Neelix jelentősegteljesen bólint, majd Mezoti megkérdi: "És akkor mi történt?" "A lény a falban lévő áramkörökhöz kötődött, azokat használta, hogy áthaladjon a szobán. Egyre közelebb, és közelebb ért."

A kettes raktér konzoljánál dolgozó Seven, mikor előbb a regenerációs fülkék, majd maga a konzol kapcsol ki kis szikrázás közepedte, magához veszi a konzol tetején lévő trikort, és körbepásztáz vele. Pár pillanat múltán egy, a plafonhoz közeli falszakasz mögül kék-bíbor gáz kezd szivárogni, minek láttán Seven aktiválja kommunikátorát: "Seven of Nine hívja a hidat. ... Híd, jelentkezzen."

"De persze nem jött válasz." "Miért nem állított a neurális adóvevojának modulációján, és küldött üzenetet úgy?" kérdezi Icheb. "Nos... Ez egy érdekes kérdés, erről ot kell megkérdezned." mondja Neelix elbizonytalanodva. "Ne szólj már közbe..." szól rá Mezoti Ichebre, majd visszafordul Neelix felé, aki erre folytatja a történetet: "Seven megpróbált kijutni... De csapdába esett."

Seven odasétál a raktér ajtajához, de az nem reagál a közeledtére, a bíborszínű köd pedig ekkorra már teljesen beburkolja a regenerációs fülkéket, és szikrázva terjed szét a helyiségben. Seven megpróbálja a nyitópanellel kinyitni az ajtót, majd mikor ez sem segít, felemel egy fedlapot a padlón az ajtó közelében, és az alatta lévő mechanikus kioldóval nyitja szét annyira az ajtószárnyakat, hogy kiférjen köztük. Ám nem jut messzire a folyosón, ugyanis az ajtóhoz legközelebbi biztonsági eroterek bekapcsolnak, így Seven nem tud továbbmenni. A köd közben kigomolyog az ajtón, a no fulladozni kezd tőle, majd miközben a padlóra roskad, implant-maradványain halványkék kisülések kezdenek cikázni.

"Mi történt Sevennel?" kérdezi az ikerpár egyik fele, amire Neelix helyett Mezoti válaszol: "Az entitás biztosan behatolt a kibernetikus rendszereibe, és a légénység ellen fordította." "Semmi ilyesmit nem tett." nyugtatja meg Neelix, "Hagytad, hogy a képzeleted túlságosan magával ragadjon." A fényforrás ekkor kialszik, mire az ikrek nyugtalanul kérdezik meg: "Mi történt? Miért szunt meg a világítás?" "Semmi baj... Csak ki kell cserélnem az energiacellát." mondja Neelix, majd hallani, ahogy a sötétben motozni kezd a lámpa körül, "Csak egy pillanat, nincs mitől tartani..." "Én nem félek... De Azan igen." jelenti ki Rebi. "Nem is." tiltakozik a másik fiú. "Így ni." mondja Neelix, közben végezve a cserével, és a lámpa a következő pillanatban újra bekapcsol. A talaxiai az alulról rávetülő fényben némiképp ijeszto látványt nyújt, mire a gyerekek önkéntelenül hátrahökölnek. "Sajnálom. Nem akartalak megijeszteni titeket." mentegetozik Neelix, majd a fényforrást visszatéve a korábbi helyére, újra leül, "És most... Hol is tartottam? ... Ó, igen... Seven csapdába esett az eroterek között. De szerencséjére... Úton volt a segítség."

Torres és Chakotay csak néhány saroknyira a kettes raktértől bújnak ki a Jeffries-folyosók egyik bejáratából, és pár lépéssel máris a bejáratot lezáró eroterek egyikénél vannak. "Számítógép, kikapcsolni ezt az eroteret." rendelkezik Chakotay, mikor meglátja az odabent gomolygó lila ködben a padlón heverő Sevent, de csak egy tiltakozó hangot kap válaszul. "Meg kell szüntetnünk az erotér-generátorok az energiaellátását." szól Chakotay, mire Torres a közelben lévő fali terminálhoz fordul, de nem sok eredményt sikerül elérnie: "A számítógép nem fogadja el a parancskódjaimat." "Lépjen odébb." szól rá Chakotay, majd a szerszámövéből elovett kézifézerrel szétlövi a terminált. "Az erotér kikapcsolt." mondja Torres, majd mindketten belépnek az eddig elzárt területre. "Vigyünk a gyengélkedőre." mondja Chakotay.

"Nos, a legtöbbször csak végezte a dolgát, nem tudván arról, mi történik. De ez hamarosan megváltozott."

Az étkező világítása némi sistergés és zúgás kíséretében hunyorogni kezd, mire a konyhában ügyködő Neelix felkapja a fejét, az egyik asztalnál ülo Kim pedig aktiválja kommunikátorát: "Kim hívja a gépházat." Mikor nem érkezik válasz, Harry tanácstalanul csóválja meg a fejét, ezzel válaszolva Neelix kérdo pillantásaira. "Neelix hívja a hidat." tesz próbát a talaxiai is a saját kommunikátorával, de o sem jár sikerrel. Kim még egyszer körülnéz, majd felállva emelt hangon így szól: "Mindenki jelentkezzen a szolgálati helyén, míg ki nem derítjük, mi folyik itt." Az étkezoben tartózkodók útnak indulnak, a konyhából kilépo Neelix pedig Kimhez zárkózik fel: "Zászlós... Talán önnel kéne tartanom. A kapitánynak szüksége lehet rám." "Ez az ön posztja, talán itt lesz önre szükség." mondja Harry. "Persze..." bólint Neelix bizonytalanul, mire Kim vállon veregeti, majd a többiek után siet. "Ha szüksége van valamire... Akármire, tudja hol talál!" kiabál Neelix a zászlós után, majd mikor magára maradt a még mindig bizonytalankodó világítású étkezoben, kissé ijedten néz körül.

"Szóval, hol is tartottam...? Mindössze annyit tehettem, hogy várok. Egyedül..."

Az étkező világítása végül teljesen kialszik, csak a konyhából szurodik ki a tuzhely sárga lángjának erotlen fénye. Neelix nem látszik különösebben boldognak az új fejlemény láttán.

"A sötétben. ... A Voyager halottan lebegett az urben. Egyik rendszer a másik után állt le, a környezetszabályzást is beleértve. Paris zászlós később úgy mondta nekem, a hídon melegebb volt, mint a tarteni sivatagban."

"Maga sosem izzad?" kérdezi Paris, szemügyre véve Tuvokot, akivel egy kinyitott szerviznyílásnál dolgozik. "Addig nem, míg a homérséklet el nem éri a háromszázötven kelvint, és a légnedvesség értéke a körülbelül..." "Meg se kérdeztem..." morogja Paris, akirol, Tuvokkal ellentétben, ömlik a víz. "Jól van." bólint a vulcani munka közben. Janeway, aki Kim távollétében a muveleti tisztí konzolnál dolgozik, közelebb hajolva a pulthoz, halkan így szól: "Kössünk egy alkut, Voyager. Az utunkba akadó legközelebbi 'M' osztályú planetoidon leszállunk... És kapsz tolem egy teljes karbantartást. ... Mit szólsz?" A kapitány ezzel állítgat valamit a konzolon, majd az eredményt látva odaszól Parisnak: "Tom, ellenorizze a kormányt." Paris visszasiet a helyére, és a pult épp akkor kel életre, mikor megáll elotte. Paris a fejét csóválva néz elobb a pultra, majd Janewayre, végül ismét vissza a pultra, közben így szólva: "Nem tudom, mit csinált, kapitány, de... Visszajött a kormányvezérlés." Janeway megkönnyebbülten sóhajt fel, majd odasúgja a konzolnak: "Köszönöm, barátom." "Megpróbálok újraindítani a manoverező rendszert, és az impulzushajtómuveket..." ül le Paris a kormányospulthoz. "Tom... Egy EM-impulzust észlelek a konzoljában, menjen onnan!" hagyja ott Janeway a muveleti tisztí pultot, de elkésik a figyelmeztetéssel, mert mielőtt Paris megmozdulhatna, a kisülés már el is kapja. "Híd a gyengélkedonek: orvosi vészhelyzet!" üzeni Janeway, majd a pultra borult Parishoz sietve Tuvokra pillant: "Tudunk transzportálni?" "A transzporterek üzemképtelenek." csóválja meg a fejét a vulcani. "Miért is ne...?" morogja Janeway, miközben egy melléje lépo zászlóssal felsegítik Parist. Ekkor valami reccsenés, majd éles sziszegés hallatszik. "Na, most meg mi van?!" kapja fel a fejét Janeway. "Figyelem! Oxigénritkítás folyamatban." "A belélegezhető levegot kiszívják a hídról." állapítja meg Tuvok. "Írányítson tartalékenergiát a környezetszabályzásba." rendelkezik Janeway, majd a hirtelen ritkulni kezdő levego miatt köhögni kezd, mint a többiek, Tuvokot kivéve. "Nincs hatás." jelenti a vulcani. "Mindenki kifelé innen, azonnal." szól Janeway, és a legénység az ajtók felé indul.

"A gyengélkedon a Doktornak is volt elég dolga."

"Szerencséje van. Még pár pillanat, és megfulladt volna." mondja a Doktor a mutoasztalon fekvő Sevennek, aki erre felül. "Mégis, hová megy...?!" szól rá a Doktor. "Torres hadnagynak segítségre van szüksége a javításokhoz." feleli Seven. Janewayék ekkor érkeznek a gyengélkedobe, a sebesült

Parissal, mire a hologram, és a szintén a mutórészlegben lévő Torres átsietnek hozzájuk. "Mi történt?" kérdezi B'Elanna. "Egy EM-kitörés." mondja a Doktor, megkezdve Paris ellátását, "Sevennek hasonlóban volt része." "A környezetszabályzó rendszer mikro-köddé alakította a kettes rakteret." magyarázza Seven. "Mikor Gibson és McManus megpróbálták kiengedni a gázt a hetes szintre, őket is elkapta egy kisülés." jegyzi meg Chakotay. "Ugyanarra gondolunk...?" mered rá Janeway. "Lehetséges, hogy valami intelligencia munkál itt." bólint Chakotay. "Valamiféle elektromágneses életforma, ami a környezetszabályzást felhasználva igyekszik a maga számára lakhatóbbá tenni a hajót." néz Torres a kapitányra. "És megtámad mindenkit, aki megpróbálja megállítani." bólint Janeway. A mellette álló Doktor ekkor vibrálni kezd, majd így szól: "A mátrixom destabilizálódik." "Irányítsák át a programját a mobil emitterbe, gyorsan!" néz Janeway Torresre, de mielőtt az akár egy lépést is tehetne, a Doktor eltűnik. "Figyelem! Energia-kimaradás." jelenti be a számítógép, és a gyengélkedő világítása ezzel egy időben hunyorogni kezd. "Vigyünk ki innen a sebesülteket." rendelkezik Janeway, ezzel a jelenlevők megkezdik a gyengélkedő kiürítését.

"A légénység szintre szintre, szektorról szektorra vesztette el a Voyager fölötti uralmát. ... Az emberek szétszóródtak a hajón, és fogalmuk sem volt arról, mi történik."

Kim egy kézilámpával felszerelve bolyong a vörösen villogó vészfényektől eltekintve teljesen sötét folyosókon, mígnem egyszer csak, mikor a fények épp elsötétülnek, valami szögletes, és kemény dolog csapódik a hasába, egy halk nyögés kíséretében. Harry felnyög, és a támadóra irányítja a lámpát, így a szintén meglehetősen döbbszent pillantja meg. "Ezt meg miért csinálta...?!" méltatlankodik Kim fájdalmas arccal. "Nagyon sajnálom, zászlós..." mentegetőzik Celes idegesen, "Azt hittem, hogy egy hirogen, vagy... Borg..." "És miből gondolta ezt?" "Sötét van... Az árnyéka..." "Nem köszönnének idegenek a folyosókon." siet leszögezni Kim. "Vagyis nem szálltak meg minket?" "Csak elment az energia." "De hát nem pont ezt csinálják? Kikapcsolják az energiát...!" "Kik csinálják ezt?" "Az ellenséges idegenek... Mikor behatolnak a hajóba..." "Mikor találkozott maga utoljára bárkivel is...?" kérdezi Kim, alaposan megnézve magának Celes. "Nem tudom... Négy-öt órája. ... A gyengélkedővel próbálkoztam, de elhagyták, a hármass és négyes szint üres... A híd felé tartottam. Maga az első, akit láttam." Kim erre felsóhajt, majd így szól: "A hídon se volt senki." "Látja...! Talán mégis igazam van! Lehet, hogy azért nem találunk senkit, mert mindenkit asszimiláltak...!" "Lassítson..." ragadja meg Kim Celes vállát, "Környezetszabályzási hiba volt a hídon, azért ürítették ki. Hogy a gyengélkedőn, vagy a hármass és négyes szinten mi történt, azt nem tudom, de biztos vagyok benne, hogy van rá tökéletesen ésszerű magyarázat." Celes tovább tiltakozna, de Harry nem hagyja szóhoz jutni: "Nana... Senkit sem asszimiláltak!" "Akkor hol vannak?" "Talán kiépítettek egy ideiglenes parancsnoki állást... Legvalószínűbb, hogy a gépházban. Én oda megyek." "Magaival mehetnek?" "Természetesen." sóhajt fel Kim, ezzel nem veszítette tovább az időt, útnak indul, Celes pedig szorosan felzárkózik mellé. "Zászlós..." mondja a nő kisvártatva. "Mi az?" "Gondolja, megállhatnánk egy fegyverszekrénynél út közben..." Kim erre bosszús pillantást vet Celesre, de a sötétben az nemigen látja ezt.

"Még mindig nem volt ötletük arra, mi történik. Én az étkezőben vártam, több mint négy órán át a sötétben, elvágyva a légénység többi részétől."

Neelix, mikor valami zajt hall, elobújik a tálalópult mögül, és kézilámpájának fénysugarát az étkező felé irányítva halkán megkérdi: "Van ott valaki...?" Mivel nem érkezik válasz, kióvakodik a pult mögül, és útnak indul felderíteni a sötétbe borult helyiséget. "Halló...! Halló...?!" Elérve az egyik bejáratig, kikukucskál az ajtón lévő kerek ablakon, majd mivel nem lát semmi, széthúzza az ajtószárnyakat, hogy jobban kilásson a folyosóra: "Halló...?" Odakintol mintha valami sziszegést, meg tompa puffanásokat lehetne hallani, így Neelix belekiabál a sötétben: "Van odakint valaki?! ... Tom, ha maga az, ez egyáltalán nem jó vicc!" Neelix hamarosan meglátja, hogy az ismétlődő zajt egy megalomdult lifttajtó okozza, ami gyors ütemben nyílik-csukódik, minden látható ok nélkül. A

talaxiai előreóvakodik az ajtóig, majd mikor zajt hall a háta mögött, gyorsan megfordul. A kézilámpa bizonytalan fényében eloször nem látja rendesen ki áll mögötte, így célba véve az alakot a kezében tartott fézerrel, ijedten felkiált: "Hagyjon békén!" Tuvok nyugodtan leveszi az orrát és száját takaró légzomaszkat, majd így szól: "Csillapodjék, Mr. Neelix." "Huh... Igazán nem kéne így az ember mögé lopóznia. Le is lohettem volna..." csóválja a fejét Neelix. "Az önmérséklete dicséretes." mondja erre Tuvok. "Valami baj van a levegoellátással?" kérdezi Neelix, szemügyre véve a vulcani oldalán lógó levegoellátó egységet. "Egy idegen életforma hajtotta uralma alá a Voyager elsodleges rendszereit, és számos szektort mérgezo gázzal árasztott el." "Azt mondja, ez az idegen élőlény megpróbál megölni minket?" kérdezi Neelix döbbenten. "A szándékai nem egyértelműek, mindazonáltal el kellene hagynunk a területet." "Hová?" kérdezi Neelix. "A kapitány kialakított egy biztonságos parancsnoki központot a gépházban." feleli Tuvok, miközben vezetni kezdi Neelixet a folyosón.

"Féltél?" kérdezi Mezoti, mire Neelix így felel: "Nos, figyelembe véve, hogy a gépház nyolc szinttel lejjebb volt, és az odajutás egyetlen útja a koromsötét Jeffries-folyosókon át vezetett... Azt hiszem, kijelenthetem, hogy életemben soha nem félttem annál jobban." Mezoti a többiekre pillant, Icheb pedig így szól: "Nem lett volna szabad megengednie magának, hogy féljen." "Így volna...?" kérdezi Neelix. "A félelem megakadályozza az embereket abban, hogy elérjék a céljukat." "Hát, azt hiszem, ez igaz." ismeri el Neelix, "Másképp viszont... A félelem néha nagyon hasznos dolog lehet." "Magyarázat?" kérdezi Mezoti a homlokát ráncolva. "Nos, fenntartja az éberséget. És így nem keveredsz feleslegesen bajba." "Egyszer én is félttem..." ismeri be Mezoti, mire Icheb ránéz: "Féltél te nagyon is sokszor." "Icheb..." szól rá Neelix, majd Mezotihoz fordul: "Akarsz beszélni róla?" "Akkor volt, mikor eloször kapcsolódtunk le a kaptárelmérol. Mielott Seven megmentett minket. Többé nem hallottam senki más gondolatait. Egyedüllétet éreztem..." "Meg tudom érteni, hogy ijeszto volt." bólint Neelix, "Mikor fél az ember, az segít, ha beszélhet valakihez, igaz?" "Igen." feleli Mezoti. "Persze az én esetemben az egyetlen, akihez beszélhettem, Tuvok parancsnok volt." húzza el a száját Neelix, "Megpróbáltam egy kis beszélgetéssel agyoncsapni az idot, de mint azt bizonyára ti is észrevettétek, o nem az a fajta, akit különösebben beszédesnek lehetne mondani."

"Lefogadom, hogy a Csillagflottának megvan a... Különleges eljárása az ilyen helyzetekre." mondja Neelix, mikor Tuvokkal a nyomában megérkezik egy szintközi átjáróba. A vulcani kinyitja az egyik folyosó szakaszajtáját, a talaxiai pedig tovább beszél: "Valami olyasmi, hogy egy nulla nulla ötös előírás: abban az esetben, ha a hajóját egy ellenséges elektromágneses életforma támadja meg..." Tuvok bekúszik a folyosóba, Neelix pedig utána eredve folytatja: "Mit gondol, milyen is lenne pontosan ez az előírás...?" "Egy biztos: a legénység minden elképzelhetot megtesz, hogy visszanyerje az uralmát a hajó fölött." "Igaza van, csak butáskodom." "Egyetértek." jelenti ki Tuvok. "Persze lehet, hogy a Solvaxia legénysége is biztos volt benne, vissza tudják nyerni az uralmat a hajójuk fölött. ... Meséltem már magának a Solvaxia-ról?" "Ha igennel válaszolok, az megakadályozza abban, hogy elmondja a történetet?" érdeklodik Tuvok kimérten. "Egy talaxiai teherhajó volt... Szörnyu tragédia... Majdnem egy évszázaddal ezelott történt. ... Miután sorozatos rendszerhibákat szenvedtek, elkezdtek egymás után elveszteni a létfenntartó generátoraikat." A páros közben elér egy szakaszajtóhoz, amit Tuvok az ajtó melletti kioldómodul segítségével kinyit, majd tovább kúsznak a szuk fémalagútban. "Hamarosan... Már nem volt elég levego az egész legénységnek, úgyhogy elkezdtek sorsot húzni. ... El tudja képzelni? Maga húzza a rövidebbet, ezért meg kell fulladnia... Mindenesetre a levego tovább fogyott, ok meg sorsoltak. A legénység egyre kisebb, és kisebb lett, miközben várták, hogy valaki megmentse oket. ... De senki sem jött." Neelix és Tuvok megérkeznek a következő szintközi átjáróba, és a talaxiai csak akkor folytatja, miután kiegyenesedve kicsit kifújhatták magukat: "A Solvaxia nyolcvan éven át sodródott, míg valaki végre megtalálta. ... Már attól is fulladni kezdek, ha csak rágondolok." "Talán kellemes gondolatokkal kellene lefoglalnia az agyát." véli Tuvok, miközben elkezd leereszkedni a létrán a következő szintre,

"Különben hiperventillálni kezd." "Kellemes gondolatok... Kellemes gondolatok..." ismétletti Neelix, a vulcani után indulva.

"Hogy néztek ki a testek?" kérdezi Mezoti, mire Neelix zavartan mered rá egy pillanatig: "Hogy mondod?" "Nyolcvan év után. Lebomlottak?" "Lehet, hogy az ur vákuuma megörizte őket." véli Icheb. "Ah... Nem kellett volna beszélnem nektek erről a történetről, túlságosan hátborzongató..." rázza meg a fejét Neelix. "Kíváncsi vagyok, mit ehetett a Solvaxia legénysége, miután kifogytak a szükségfejadagokból..." töpreng Icheb. "Talán egymást ették meg..." véli Mezoti, mire Neelix gyorsan leinti őket: "Jól van, elég legyen...! Na, hol tartottam? ... Már majdnem a fele utat megtettük a gépházig, mikor akadályba futottunk."

A soron következő szintközi átjáró egyik szakaszajtajánál Tuvok hiába próbálkozik, a zárszerkezet nem akar kioldani. A kézi kioldóval azonban sikerül kinyitni az ajtót, de nem sok köszönet van benne: a mögötte lévő folyosóban a lilás színű mérgező gáz gomolyog. "Parancsnok...!" szól Neelix figyelmeztetően, mire Tuvok gyorsan visszazárja az ajtót. "Most mit csinálunk?" kérdezi Neelix. "Ha hozzá tudok férni a környezetszabályzáshoz... Talán kiszelloztethetem a gázt." feleli Tuvok, munkához látva egy közben felnyitott szervizpanelnél. "Nincs kerüloút?" kérdezi Neelix. "Órákig tartana alternatív útvonalon elérni a gépházat." feleli a vulcani munka közben, "És nincs garancia arra, hogy találunk átjárható utat." "Kellemes gondolatok... Kellemes gondolatok..." kezdi ismétlettni Neelix behunyt szemmel.

"Miközben mi a Jeffries-folyosókban voltunk, a legénységből nagy számban gyultek össze a gépházban."

"Kilencvenhét legénységi tag holléte ismert." jelenti Chakotay Janewaynek, aki a keverokamra közelében tart haditanácsot Kimmel, "Biztonságos helyeken vannak, szerte a hajóban." "Neelix...?" kérdezi Kim. "Ot senki sem látta." csóválja a fejét Chakotay. "Nem kellett volna utasítanom, hogy maradjon az étkezőben." sóhajt fel Harry. "A szabályzatot követte." nyugtatja meg Janeway. "Kapitány..." hallatszik Torres hangja valahonnan a közelből, mire Janeway arrafelé indul. "Rossz hír." mondja neki a Sevennel együtt dolgozó B'Elanna, "Az élőlény behatolt a fő számítógéprendszerbe." "Amíg a gélsomagokban volt, volt esélyünk az elfogására." szúrja közbe Seven. "De a fő számítógépből nem tudjuk kitakarítani anélkül, hogy ne tennénk tönkre még párat a megmaradt rendszerek közül."

"A helyzet elég súlyos volt, de a kapitány hamarosan olyan áttörést ért el, ami mindent megváltoztatott."

Janeway már éppen otthagyná Torrest és Sevent, mikor életre kel az interkom, és a számítógép kissé eltorzult hangja így szól: "Janeway kapitány... Janeway kapitány... Janeway kapitány a gépház fő szintjén van." Janeway feszülten figyelve indul útnak a gépházban, mikor elhalad Kim mellett, az így szól: "Sajnálom, kapitány. Tudom, hogy idegesítő, megpróbálom leállítani." "Várjon egy percet. ... Itt Janeway kapitány, válaszoljon." "Jogosultsági kód szükséges." "Janeway pí alfa." "Kapitány...?" pillant Chakotay kérdőn Janewayre. "Csak egy gyanú... De azt hiszem, ez az élőlény talán kommunikálni akar." mondja Janeway, visszatérve B'Elannáékhoz. "Nekem úgy hangzik, mint egy meghibásodott kommunikációs rendszer." jelenti ki Torres. "Én nem vagyok ilyen biztos benne. Ha az élőlény rendszerrel rendszerre haladt. És ha intelligens, talán megtanulta, hogyan lehet használni azokat a rendszereket, legalább valamilyen alapszinten. ... Kommunikálni próbál?" kérdezi Janeway emelt hangon. "Nem végrehajtható." "Még ha érti is, amit mond, talán nem képes válaszolni." mutat rá Chakotay. "B'Elanna... Be tudja indítani a kommunikációs rendszer SynTac szubrutinjait?" fordul Janeway Torreshez. "Megpróbálom." lát munkához B'Elanna. "Megpróbáljuk elérni, hogy könnyebben beszélhessen velünk." mondja Janeway a hajó rendszereibe beköltözött

lénynek, "Próbáljon hozzáférni a három-egyed gépésmunkahelyénél lévő adatbázishoz." "Adatbázis megnyitva." mondja a számítógép hangja, immár a torzulásoktól mentesen, mire Janeway és Torres összenéznek, majd Janeway útnak indulva a gépházban, megkérdi: "Miért jött a hajónk fedélzetére?" "Janeway kapitány jelentkezen az asztrometrián." "Miért akarja, hogy odamenjek?" "Janeway kapitány jelentkezen az asztrometrián." "Azt hiszem, időben rá fogok jönni." morogja Janeway Kimre, majd Chakotayra sandítva, ezzel útnak indulna, de Harry megállítja: "Kapitány, az asztrometriát elárasztotta a köd gázai." "Az asztrometria létfenntartása helyreállítva." mondja erre a számítógép hangja. "Valami csapda is lehet." néz Chakotay Janewayre, "Ez az életforma... Bármilyen legyen is... Már legalább tizenegy légénységi tagnak okozott sérülést." "Megpróbálhatok párbeszédet kialakítani, vagy hagyhatom, hogy elfoglalja a hajómat." hajol közelebb Janeway Chakotayhoz elszánt arccal, majd útnak a kijárat felé így szól: "Seven, maga velem jön." "Igen, asszonyom." indul Seven a kapitány után.

"Míg Janeway kapitány és Seven of Nine az asztrometriára tartott, Tuvok a félelmemen próbált enyhíteni azzal, hogy végigvezetett egy meditációs gyakorlaton."

"Összpontosítson a légzésének ritmusára." mondja Tuvok a szintközi átjáróban valamivel odébb ülő Neelixnek, miközben még mindig a környezetszabályozás helyreállításán dolgozik, "Képzeld magad elé a tüdejét, ahogy fény tölti meg. ... Kövesse a fényt visszafelé az időben... Egy olyan pillanatig, mikor nem érzett félelmet. A boldogság egy pillanatáig. A békességig." "A születésnap vacsorám." mondja Neelix lehunyva szemmel. "Írja le." "Az összes barátom körülöttem volt. Összegyultek, hogy... Vacsorát főzzenek nekem. ... És a kedvenceimet készítették. Párolt sob'copot, és teranatt-felfűjtat. Úgy éreztem... Szeretnek. Megbecsülnek. ... Biztonságban voltam." Neelix, miközben ezeket mondja, látja magát előtt a jelenetben, ám mikor az étkező egyik asztalánál ülve felveszi a fedőt a Janeway által elé rakott tálcáról, az alól a kék-bíbor köd egy felhője vigyorog rá gonosz arcot mintázva, mire a meditációnak azonnal vége szakad, és Tuvok az ijedten felnyögő Neelix felé fordul.

"Janeway kapitány a ködből való gázt szolgált fel?" kérdezi Mezoti meglepetten. "Természetesen nem, csak a képzeletem játszadozott velem meditálás közben. A fejem túlságosan tele volt ijesztő képekkel ahhoz, hogy ellazuljak. ... A kapitány ellenben mintha kezdett volna felülkerekedni a helyzeten."

Janeway és Seven a biztonság kedvéért készenlétbe helyezett légzőkészülékkel érkeznek az asztrometriai laborba, ahol amint megérkeznek, megszólal a számítógép hangja: "Navigációs napló áttekintése folyamatban." A nagy képernyőn különböző adatok kezdenek sorjázni, Janeway pedig pár pillanat múlán megkérdi: "Keres valamit?" "Megerősítve." A képernyőn hamarosan megjelenik az a köd, amin a Voyager nemrég haladt keresztül. "A köd..." lép előbbre Janeway, a nyomában Sevennel. "Kézi kormányvezérlés engedélyezve." mondja a számítógép hangja. "Visszaadja a hajó vezérlését." állapítja meg Janeway, szemügyre véve a központi konzolt. "Megerősítve." "Azt akarja, hogy vigyem vissza a ködbe." "Megerősítve." "Hát miért nem ezzel kezdte rögtön...?" sóhajt fel Janeway. "Túl veszélyes visszatérni a ködbe." jelenti ki Seven, "Azt kockáztatjuk, hogy újabb élőlények támadnak meg." "Én kezdem azt hinni, ez az egész csak baleset volt." mondja Janeway eltöprengve. "Kapitány...?" "Gondoljon bele. Az EM-kitörés addig nem talált el, míg a Bussard-kollektoraink nem destabilizálták a ködöt. És akkor mi történt?" "A hajón véletlenszerű meghibásodások kezdődtek." "Nem vagyok olyan biztos benne, hogy véletlenszerűek voltak. ... A navigációs szenzorok a bolondját járatják velünk, rávettek, hogy visszaforduljunk a köd felé, és mikor Tom megpróbált visszaállni az eredeti irányra, támadás érte. ... Ez az életforma nem bántani akar minket... Hanem hazajutni. ... Tud hozzáférést adni a hídnak?" kérdezi Janeway emelt hangon. "Létfenntartás a hídon helyreállítva. Tízszintű biztonsági besorolás szükséges." "Tízszint...?"

kérdezi Seven. "Csak a kapitány részére." néz rá Janeway, "Azt akarja, hogy egyedül menjek." A kapitány ezzel az arca elé húzza a légzomaszkot, és útnak indul.

"A kapitány és az életforma között kezdett kialakulni az egyetértés... De kapcsolatuk törekeny volt."

Janeway egyedül van a görbületi sebességgel haladó Voyager hídján, a kormányospultnál állva épp impulzussebességre lassítja vissza a hajót. A fomonitoron csak a csillagok látszanak, amit a kapitány homlokráncolással fogad. Ellenorzi a kormányospult adatait, majd megkérdi: "Rendesen működik a fomonitor?" "Megerősítve." Janeway még egyszer ellenorzi a dolgot, majd vonakodva így szól: "Sajnálom, hogy ezt kell mondanom... De a kódje eltűnt." "Pontosítást." "A gáztömeg biztosan tovább oszlott, miután távoztunk." A kapitány szavaira általános riadó kezdődik a hajón, majd a számítógép így szól: "Figyelem! Létfenntartás-leállás az össze szinten. Hajót elhagyni. ... Hajót elhagyni."

"Hajót elhagyni..." mondja Neelix a gyerekeknek a kettes raktérben. "A lény mérges lett?" kérdezi Mezoti. "Elpusztult az otthona." mondja Icheb. "Az élőlény magának akarta a Voyager-t. És meg akart ölni mindenkit, aki a fedélzeten maradt." mondja Neelix, majd drámai hatásszünet után folytatja: "Janeway kapitány egyetlen lehetősége a legénysége megmentésére az volt, ha megpróbál vitába szállni a lényel."

"Figyeljen rám... Még mindig tudok segíteni!" mondja Janeway a hídon. "Hajót elhagyni." "Vannak más 'J' osztályú kódok is. Találni fogok magának egyet." "Nem végrehajtható." "Én végre tudom hajtani, ha ad hozzáférést az asztrometriához." mondja Janeway, felsietve a muveleti tiszt munkahelyre. "Figyelem! Oxigénkivonás folyamatban." "Adja vissza a kormányvezérlést!" próbálkozik tovább Janeway, majd az arcára szorítva a légzomaszkot a kormányospult felé indul. "Figyelem! A kormány áramkörei túlterhelodtek." A kormányospult felrobban, majd a számítógéphanag hozzáteszi: "Hajót elhagyni." "Legalább a kommunikációs rendszerhez hadd férjek hozzá, hogy figyelmeztethessem a legénységemet!" "Nem végrehajtható."

"Miközben a kapitány egyik legnagyobb félelmével volt kénytelen szembesülni, méghozzá a hajója elvesztésével... Tuvoknak az enyémmel kellett megküzdenie."

A még mindig a környezetszabályzást rendbe hozni próbáló Tuvokot egy váratlan energia-kitörés teríti le, összeégetve a vulcani arcát. "Tuvok...!" ugrik oda hozzá Neelix, "Feküdjön nyugodtan, megpróbálom..." A szintközi átjáróba vezető nyitott folyosóba ekkor elkezd beszivárogni a lilás színű mérgező gáz, mire Tuvok Neelix vállát megérintve így szól: "Mr. Neelix... Menjen tovább nélkülem." "Nem hagyom itt." csóválja a fejét a talaxiai. "Megsebesültem. A logika azt diktálja, hogy fogja a maszkot, és menjen a gépházba." mondja Tuvok, lecsatolva magáról a légzofelszerelést. "Nem érdekel, mit diktál a logika! Ez nem a Solvaxia, nem fogunk sorsot húzni!" tiltakozik Neelix. "Parancsot adok magának." "Én meg megszegem! ... Magammal viszem, nem hagyom itt, akármi lesz is!" jelenti ki Neelix, ezzel térdre segíti Tuvokot, majd mindketten a gázzal lassan telítendő folyosó felé fordulnak.

"Nem volt választásom, uralkodnom kellett a félelmemen."

A Jeffries-folyosóban gomolygó gázból mintha egy rosszakaratú arc formálódna ki, mire Neelix becsukott szemmel ismételtetni kezdi: "Kellemes gondolatok... Kellemes gondolatok..." A gázfelho visszaváltozik gázfelhővé, Neelix és Tuvok pedig, idotol idore arcuk elé szorítva az egyetlen légzőkészülék maszkját, útnak indulnak.

"Míg mi a gépház felé haladtunk, Janeway kapitány megpróbálta rávenni a lényt, hogy gondolja át még egyszer, mit csinál."

"Meg fog ölni mindenkit ezen a hajón. Megérti, mit jelent ez?" kérdezi az egy folyosón haladó Janeway. "Megfoszt az élettől. Kiolt." mondja a számítógép hangja. "Igen. És ha kiolt minket, kioltja saját magát is. Szüksége van erre a legénységre." "Pontosítson." "A technológiáz, amit használ, karban kell tartani. Mit gondol, ki fogja megcsinálni, mikor mi már nem leszünk? A Voyager másodlagos rendszerei már most elkezdtek tönkremenni. Pár héten belül az elsodleges rendszerek is leállnak." "Nem megerosítheto." "Kapcsolódjon rá a belso szenzorokra, végezzen egy teljes hajóra kiterjedő ellenorzést! Bizonyosodjon meg róla személyesen." "Hajót elhagyni."

"A kapitány és a lény kapcsolata kezdett megszakadni, és nem kockáztathatta meg, hogy tovább várjon."

Janeway, megérkezve a gépházba, ami idoközben a szükségkórház, az óvóhely, és a parancsnoki állás funkcióját is betölti egyszerre, emelt hangon így szól: "Mindenki figyeljen rám! Elhagyjuk a hajót! Induljanak a mentoegységekhez." "Talán nem leszünk képesek kivetni oket..." mondja a Janewayhez sieto Torres. "Kilökdössük oket, ha muszáj." jelenti ki Janeway elszántan, ezzel az elso csoporttal a kijárat felé indul. Ekkor nyílik ki a Jeffries-folyosók fobejárata, és a Tuvokot támogató Neelix botorkál ki rajta: "Orvosi segítségre van szüksége...!" "Várnia kell." mondja a melléjük lépo Kim, és miközben segíteni kezd Neelixnek a vulcanit az ajtó felé támogatni, hozzáteszi: "Elhagyjuk a hajót."

"A teljes legénységnek távoznia kellett. Elindították a Delta Flyert, és minden siklót, melyeket az összes mentoegység követett."

"Ennek lesz kapitánya, és elso tisztje is." mondja Chakotay Janewaynek, mikor megállnak az utolsó mentoegységnél, a csak az idonként fel-felvillanó vörös vészfények által megvilágított folyosón.

"Csak ön után." bólint Janeway, mire Chakotay eloresiet, Janeway előtt viszont becsukódik a mentoegység ajtaja. "Megtettem, amit kért, elhagyjuk a hajót! Mit akar még ezen felül?!" csattan fel Janeway dühösen. "Ellenorzés kész. Másodlagos rendszerek üzemben kívül. Elsodleges rendszerek harminckét százalékon, a leállás becsült ideje hat nap, tizenhárom óra." "Ez nagyjából jónak hangzik." sóhajt fel Janeway. "Janeway kapitány jelentkezzen a gépházban." "A francot fogok..." morogja a kapitány, elindulva az ellenkezo irányba, ám pár lépés után egy erotérbe ütközik. "Nem leszek a foglya." mondja Janeway nyomatékosan, "Meg kell ölnie!" "Nyugtázva." hallatszik a számítógép nyugodt hangja, és a következő pillanatban dolni kezd a mérgezo gáz a légcserélokbol. "Janeway kapitány jelentkezzen a gépházban." "Addig nem, míg helyre nem állítja a létfenntartást, és vissza nem adja nekem a hajóm irányítását." "Nem végrehajtható." "Akkor együtt fogunk meghalni itt." mondja Janeway, majd az egyre sűrűsödo gáztól fulladozva folytatja, "Azt hiszem... Van még vagy két percem... Aztán magára lesz utalva..." "Janeway kapitány jelentkezzen a gépházban." "Megmondtam... Az egyetlen módja, hogy segítsek... Ha visszaadja nekem... A hajóm... Irányítását..." kiabálja Janeway a földre rogyva.

"Úgy látszott, a lény próbára teszi a kapitány blöffjét, o pedig kitartott az utolsó lélegzetvételig. Aztán az utolsó pillanatban..."

A légcserélok elszívó üzemmódba kapcsolva eltüntetik a gázt a folyosóról, majd a világítás is normál üzemre kapcsol. Janewaynek eltart egy darabig mire összeszedi magát, miközben a számítógép így szól: "A hozzáférés minden rendszerhez helyreállítva."

"Majdnem két napig tartott, míg a legénység visszatért a hajóhoz." mondja Neelix a szemmel láthatóan megkönnyebbült gyerekeknek, "És hamarosan létrehoztak egy mesterséges környezetet a tizenkettes szint egy elszigetelt szektorában. ... A lény azóta is ott él." "Mondtam neked, hogy egy szörnyeteg van a tizenkettes szinten." néz Mezoti diadalmasan Ichebre. "Nem figyeltél rendesen? Az nem szörnyeteg, hanem egy idegen életforma." vág vissza Icheb. A hajó ekkor megrázkódik, mire a gyerekek felkapják a fejüket. "Mi volt ez?" néz Icheb Neelixre. "Talán az idegen életforma, ahogy jön, hogy elkapjon minket." néz Mezoti gúnyosan Ichebre. "Még mindig nem tanultatok meg, hogy ne hagyjátok, hogy a képzeletetek rászedjen benneteket?" A raktér világítása a következő másodpercben bekapcsol, Neelix pedig körülnézve folytatja: "Tessék... Az a kis rázkódás valószínűleg az volt, mikor a barátunk elhagyta a hajót, hogy beköltözzön az új otthonába, amit a kapitány talált neki. ... Ideje regenerálódni!" A gyerekek felállnak, és a fülkék felé indulnak, de mielőtt belépnének, mindannyian megállnak, és az ikrek egyike megkérdi: "És mi van, ha a lény nem ment el?" "Ha bosszút akar állni?" kérdezi a másik. "Hát..." ingatja a fejét Neelix, "És mi van, ha én azt mondom, én találtam ki az egészet?" "Naomi mondta, hogy te mindig túlzol." jegyzi meg erre Mezoti rosszállóan. "Én már akkor tudtam, hogy nem igaz a történet, mikor azt mondtad, hogy a Bussard-kollektorok nadion-sugárzást keltettek." jelenti ki Icheb. "Okosabb lett volna, ha nem próbállak meg becsapni titeket..." csóválja a fejét Neelix, "Jól van... Menjetek." A gyerekek becsatlakoznak a regenerációs fülkébe, Neelix pedig, miután kikapcsolta a hordozható fényforrást, végignézve a gyerekeken, így szól: "Szép álmokat."

"Hogy vannak a gyerekek?" kérdezi Chakotay a hídra érkező Neelixet. "A fülkéikben, egészségesen, és biztonságban." "Remélem, nem ijedtek meg." néz fel Janeway a széke mögött a korlátnál megálló Neelixre. "Ó... Miért ijedtek volna meg, kapitány?" "Hiszen három órán át ültek a sötétben." "Ah... Nem kell aggódni. Mondtam nekik egy mesét, hogy teljen az idő." "Hadd találjam ki: a Lúdanyót." fordul hátra Paris a kormányospulttól. "Ugyan, dehogy! Az ilyen... Tündérmesék némelyike olyan ijesztő... Óriások, meg hatalmas szörnyek... Ha már szóba került, minden... Rendben?" "Csak pár végső mérést végzünk, mielőtt folytatnánk az utat." bólint Janeway, majd Kim felé fordul: "Mutassa meg neki, Harry." Kim bólint, és a fomonitorra adja a kód képét, melytol a Voyager lassan távolodik. Neelix szemügyre veszi a látványt, majd így szól: "Hát... Remélem, boldogan él majd, míg világ a világ."

145. Unimatrix Zero, Part I - Nullás unimátrix, I. rész

A valahol a Borg terület szívében rejtőző központi struktúrában egy dolgozó álmodik. Álmodik, mert ép jobb szeme rendszertelenül mozog ide-oda lezárt szemhéja alatt, a szomszédos regenerációs fülkéket elfoglaló dolgozókéval ellentétben. A borg a jelek szerint utasítást kapott, ugyanis minden átmenet nélkül lecsatlakozik a regenerációs rendszerrel, és felzárkózva a jobb és bal oldalról melléje lépett másik két dolgozóhoz, útnak indul.

A Borg 'királynő' épp az utolsó simításokat végzik a 'trónterem' fölötti helyiségben, majd a számos manipulátor visszahúzódik a noi torzótól, amit egy kar, és a két tápvezeték előre mozgat a helyiség közepe felé. A három dolgozóból álló menet akkor lép be a trónterembe, mikor a padlóból kiemelkednek a Királynő testének fodarabjai, amit célorientált manipulátorok néhány mozdulattal összeszerelnek, maga a Királynő pedig a plafonból ereszkedik alá egy hengeres tartókeretben. "Öt-ötto-ötös unimátrix tizenkét alegységéből negyedik." mondja a Királynő, a középpont álló dolgozóhoz intézve szavait, "Te egyike vagy a számos betegnek. Meg fogunk gyógyítani. De ki kell értékelnünk, és azonosítanunk azokat, akik mutálódtak. ... A tesztelési eljárásunk túl lassú... Évszázadokig tartana, hogy mindenkit azonosítsunk." A Királynő ekkor egy kis szünetet tart, míg a két tápvezeték beleengedi az összeállított testbe, majd lecsatlakozik, és a géptest összekapcsolja magát a torzó biológiai komponenseivel. A Királynő nagy levegőt vesz, megmozgatja testét, majd a középpont álló dolgozó elé lép: "Segíts nekem megtalálni az összekötő frekvenciát, ami összeköt titeket. Akkor véget vethetünk ennek. Gyorsan. Hatékonyan. ... Engedelmeskedj." A dolgozó azonban nem mozdul, mire a Királynő felpillant valahová oldalra, a dolgozó pedig megvonaglik. "Leválasztottalak a kaptár-elmérol. ... Egyedül vagy. Tudom, ez milyen kényelmetlen tud lenni." mondja a Királynő, lassan körbejárva a dolgozót, "Mondd el, amit tudni akarok. Akkor visszatérhetsz köznénk. "Nem... Tudom..." "Emlékezned kell valamire." "Nem... Emlékszem." "A frekvenciát!" "Nem emlékszem." A Királynő erre a másik két dolgozóra pillant: "Kapcsoljátok ki." Azok megragadják az engedetlenkedőt, ám a Királynő feléjük fordul: "Várjatok. ... Szereljétek szét. És hozzátok ide az agykérgi adattömbjét." A két dolgozó kivonszolja a harmadikat a helyiségből, a Királynő hideg pillantásaitól kísérve.

Seven egy kissé párás levegoju erdoben sétálgat. Egy tisztáson megtorpanva nagyot sóhajt, és a következő pillanatban közeledő beszélgetés hangjai ütik meg a fülét. Seven helyezkedik egy kicsit, hogy a földig érő lombok között jobban láthassa a közeledőket. Három humanoid az, két férfi, és egy nő, akik közül a nő egyszer csak minden elojel nélkül eltűnik. "Annika..." szólal meg egy hang bal felől, mire Seven odafordul, így egy férfit pillant meg, aki közelebb lép, majd kinyújtja felé a kezét, hogy megérinthesse Seven arcát. A nő dermedten bámul rá pár pillanatig, majd sarkon fordulva elmenekül.

Seven összerendezve ébred fel regenerációs fülkéjében, majd lecsatlakozik, és tesz néhány bizonytalan lépést a kettes raktérben.

"Újabb mérföldke." mondja a Doktor, miközben gyorsan megvizsgálja Sevent a gyengélkedőn, "Túl van az első álmán." "Úgy éreztem, ébren vagyok." jelenti ki Seven. "Az álmok gyakran nagyon valóságosnak tunnek. ... Mondjon még valamit arról az erdorol." Seven felsóhajt, majd belekezd: "Valahogy... Ismeros volt." "A tudatalattija talán egy gyermekkori emléket varázsolt elő." véli a Doktor. "Beszéltem valakivel. A földi nevemen szólított..." "Felismerte őt?" "Ismerosnek... Tunt." "Ez izgalmas bepillantást engedhet a tudatalattijába." mondja a hologram lelkesen, Seven viszont szemmel láthatóan nem örül különösebben a kínálókozó lehetőségnek, "Azon képek bármelyikének lehet valami szimbolikus jelentése. A titokzatos idegen, például... Lehet, hogy valami apa-figura... Vagy éppen a férfitársaság iránti elfojtott vágy." "Nem kívánok ismét álmodni." jelenti ki Seven kissé bizonytalan hangon, "Kérem, javítsa meg az agykérgi adattömbömet." "Ez nem meghibásodás, Seven. Természetes lépcsőfoka az emberi fejlődésének. Egyelőre nyugtalanítóan tunhet, de hozzá

fog szokni... És mire észreveszi, már alig várja majd, hogy beléphessen a fürkéjébe esténként." mondja a Doktor a nore mosolyogva, majd egy kis szerkezetet ad oda neki: "Ez fel fogja jegyezni a REM fázisait." Seven átveszi az eszközt, majd bizonytalan pillantást vetve a Doktorra, szó nélkül távozik.

"Elkésett, Mr. Paris." néz Janeway rosszállóan a lendületes léptekkel, lelkes ábrázattal a hídra lépo Parisre, mire az megtorpan, és kérden mered a kapitányra: "Asszonyom...?" "A hajó órája alapján huszonkét másodperccel." mondja Tuvok, mire Paris elképedve néz rá: "Majd a szolgálat végén bepótolom." "Ajánlom is." jegyzi meg a Paris mellett megálló Chakotay. "A helyére." szól Janeway hűvösen, így Paris most már egyáltalán nem tudja mire vélni a 'kedves' fogadtatást. Ráadásul Chakotay árnyékként követi a kormányospultig, mintha meg akarna győzodni róla, hogy Paris nem változtat útirányt a lifttől odáig vezető legfeljebb tíz méteres távon. Mikor azonban megérkezik a kormányálláshoz, meglátja a valószínűsíthető okot, az ülésen ugyanis egy kis barna doboz hever. Paris kérden hátrasandít Chakotayra, de az nem reagál, Janeway viszont széles mosollyal áll fel a székebol. Paris felveszi a dobozt, mire Chakotay rászól: "Kinyitni. Ez parancs." Paris mit tehetne, engedelmeskedik, majd meglepetten pillant a dobozban levo rangjelzo pöttyre. "Nem elég, hogy elkésett, de még az egyenruhája sincs rendben." mondja Chakotay rosszállóan, jól ellenpontozva a Paris előtt szélesen mosolyogva megálló Janewayt, "Ennek a gallérján volna a helye, Mr. Paris." "Ha megengedi..." mondja Janeway, ezzel kiveszi Paris kezébol a dobozt, majd abból a rangjelzést, és a magát kihúzó Paris felé fordul vele: "A hajó kapitányaként ezennel ismét hadnagyi rangra emelem, az ezzel járó minden kötelesség és kiváltság elismerésével. ... Az elmúlt évben a hajón teljesített szolgálata példás volt. Továbbra is ezt várom el." "Nem fog csalódní." jelenti ki Paris. "Gratulálok... Hadnagy" szólal meg mögötte Torres hangja, mire Tom megfordul, és arcon csókolja B'Elannát. "Én nem vettem észre kis dobozt a széken..." jegyzi meg Kim vidáman, mire mindannyian feléje fordulnak, de nincs lehetőség egy szellemes visszavágásra, mert a kormányospult jelezni kezd. "Mi az, valaki tán egy tortát rejtett ebbe a pultba...?" néz Paris a kormányospultra, Chakotay pedig utánanéző a dolognak. "Segélykéro hívásnak látszik." néz a parancsnok a többiekre. "Adja be." szól Janeway. "A vivohullám megvan, de nincs üzenet..." állapítja meg Chakotay meglepetten. "Forrás?" néz Janeway Tuvokra, útban vissza a székehez. "Egy aszteroida, megközelítóleg két fényévre innen." "Sárga készütség. Álljunk irányba." szól oda Janeway a helyét elfoglaló Parisnak. "Hatósugárban vagyunk." jelenti Tuvok valamivel később. "Impulzussebesség. Képernyore." rendelkezik Janeway. A képernyon egy hosszúrkás szikladarab jelenik meg, de mivel a részletek még nem látszanak, Janeway így szól: "Nagyítást." A helyzet így sem sokat javul, de legalább Tuvok letapogatásai eredményre vezetnek: "Mesterséges szerkezeteket észlelek. Valamiféle település." "Nyisson csatornát. ... Itt Janeway kapitány a Voyager csillaghajóról. Vettük a segélykérésüket..." A kapitány itt elhallgat, az aszteroida forgása következtében ugyanis láthatóvá válik a felszínre telepített kolónia, helyesebben mindaz, ami megmaradt belole. Janeway elhulve emelkedik fel a székebol, és néhány lépést téve előre, így szól: "Életjeleket..." "Nincsenek." mondja Tuvok. "Fegyver-maradéknymokat észlelek. Borg minták." jelenti Kim. "Hajók?" kérdezi Janeway nyugtalanul. "Egy. Kocka, a rendszer határánál." mondja Tuvok. "Vissza a korábbi útvonalra, Mr. Paris, hatos görbület." mondja erre Janeway, majd a széke felé visszaindulva így szól: "Bejegyzés a hajónaplóba: nulla kilenc nulla nullakor segélykérésre reagáltunk. Két órával később érkezünk a kolóniához. ... Túlélók nincsenek. Nem tudjuk, kik voltak ezek az emberek... De azt igen, hogy a borg pusztította el oket."

Seven hosszan szemléli a kettes raktérben egymás mellett sorakozó négy regenerációs fürkét, mintha nem igazán akaródná neki belépni egyikbe sem. Végül erot vesz magán, elhelyezi a Dokortól kapott eszközt a füle mögött, és elfoglalja helyét a szokásos fürkében.

Seven a korábban már látott erdoben van, csak ezúttal éjjel. Egy kéz ér a vállához, és mikor megfordul, egy marcona ábrázatú klingon harcossal találja szemközt magát, mire futásnak ered. Valamivel odébb a korábban már látott humanoid férfi toppan elé, és a karjainál megfogva

megállítja Sevent: "Jöjjön velem!" "Én regenerálódok, ez csak egy álom!" próbálja Seven megnyugtanni magát, mire a férfi így szól: "Nem álmodik. Én hoztam ide. ... Ez a nullás unimátrix." A jellegzetesen borg kifejezés hallatán Seven döbbenetesen bámul a férfira, majd így szól: "Nincs nullás unimátrix. Ki maga?" "A kilenc négy kettes trimátrix tizenkét másodlagos alegységéből az ötödik. ... De mikor itt vagyok... Axum a nevem." "Axum..." ismétli meg Seven elgondolkodva. "Ismeresen hangzik?" "Igen." "Kezd emlékezni rá." bólint a férfi elégedetten. "Van itt valaki...?" hallatszik ekkor egy halk hang valahonnan a fák közül, mire mindketten megtorpannak, és Axum nézelodni kezd, majd útnak indul valamerre. Hamarosan egy tíz év körüli fiúra bukkan, aki kíváncsian nézelodik az éjszakai erdőben. "Hello." "Azt hiszem, eltévedtem." mondja a fiú, miközben Axum leguggol vele szemben. "Én Axum vagyok. O pedig Annika." néz fel a férfi a mögötte megálló Sevenre. "Az apám hajója rázkódni kezdett. Emberek jöttek a fedélzetre... Olyanok voltak, mint a gépek. ... Tudja, az apámmal mi lett?" "Meglátom, mit tehetek." mondja Axum felegyenesedve, "Vannak itt más gyerekek is. Szeretnél találkozni velük?" A fiú Sevent kezdi méregetni, mire a nő így szól: "Én is csak most érkeztem ide. Ez a környezet elbátortalanító, de azt hiszem, biztonságos." A fiú erre bólint, majd Axum invitálására útnak indul az erdőben a páros előtt. "Frissen asszimiláltak." mondja Seven halkán Axumnak. "Valószínűleg még a nevelotartályban van." bólint a férfi. "Tehát azt mondja, ez nem valódi hely, hanem valamiféle virtuális építmény?" "A regenerációs fázisaink alatt jövünk ide." bólint a férfi, "Itt egyénekként létezhetünk." A trió közben kiért az erdőből, és Sevennek most van alkalma eloször jobban szemügyre venni, hol is vannak tulajdonképpen: egy hegyoldalon állnak, előttük egy tengeröböl terül el, azon túl pedig csak a végeérhetetlen nyílt víztükör látszik. Magát az öblöt mindkét oldalról egy-egy hegy fogja közre, melyeknek oldalában több kisebb település fényei láthatók, az öböl ét átellenes partján pedig a fényekből ítélve egy nagyobb város lehet. "A nullás unimátrix..." mondja Seven. "Maga is járt ide... Mielőtt elszökött a Kollektívától. ... Magában is ott van a recesszív mutáció. Nem emlékszik... Semmire?" "Milyen mutáció?" néz Seven Axumra. "Egymillió dolgozóból csak egynek van." feleli a férfi kitérően. "Miért hozott ide most?" kérdezi Seven körülnézve. "A Kollektíva megtalálta a módját az észlelésünknek. Hosszadalmas az eljárás, de sikerült megtalálniuk és kikapcsolniuk majdnem kétszázat közülünk az elmúlt hónapokban. ... Csak idő kérdése, hogy eleget tudjanak meg rólunk ahhoz, hogy megtalálják az összekötő frekvenciát. És mikor az sikerül... Maga segíthet nekünk megállítani őket." "Pontosítsa." "Terveztünk egy nanovírust... Ami képes lehet a mutáció biokémiai mintázatának elfedésére. De szükségünk van valakire, aki bejuttatja azt a Kollektívába." "Maga már eleve egy borg hajón van, miért nem hajtja végre maga?" "Miután lejárt a regenerációs ciklusunk, nem emlékszünk erre a helyre. ... De maga már nem a Kollektíva része többé. ... Maga az egyetlen kapcsolatunk a valódi világgal." mondja Axum a továbbra is az öblöt szemlélő Sevennek.

"Tapogassák le a csomópontot harmonikus-maradékok után." utasítja a Borg Királynő a korábbi dolgozó szétszerelésén munkálkodó két borgot, miután azok kiemelték valamit a dolgozó koponyaüregéből, majd megérintve a testtelen fejet, hozzáteszi: "Kár, hogy nem vagy már életben, hogy átélhesd a lefejezettséget. Ez is bizonyos módja a tökéletességnek. ... Adjátok ide." Az egyik dolgozó egy eszközbe rögzítve odaadja a Királynőnek a beültetést, aki szemügyre veszi a szerkezet kijelzéseit, majd így szól: "Elszigeteltük a vivohullámot... De a pontos frekvencia nélkül ez nincs hasznunkra. ... További adatokra van szükségünk." A Királynő ezzel egy nagyméretű kijelzőhöz megy, amin adatok, és képek jelennek meg, "Két újabb mutációs esetet észleltek a 649-es térbeli rácponton. ... Eltávolítani és elemezni az agykérgi csomópontjaikat. Hozzátok az eredményeket."

A távolról városoknak tűnő épületegyüttesek közelebből inkább egyfajta sátoztábornak bizonyulnak, ahol számos különböző nemű, korú, és fajú humanoid gyulik össze. "A nullás unimátrix a menedékhelyünk. Mikor itt vagyunk, a gondolataink a sajátjaink." magyarázza Axum Sevennek, miközben mindketten egy padon ülnek egymás mellett. "Az én rendeltetésem mi volt?" kérdezi Seven. "Borgként gondolkodik. ... Az egyetlen itteni rendeltetésünk az, hogy megpróbáljuk megtalálni egy részét annak az életnek, amit asszimilálásunkkor elvesztettünk." Ekkor néhány

tizenéves gyerek bukkan fel a közelben, mire a fiú, akivel Seven és Axum idefelé jövet megismerkedtek, a férfihöz fordul: "Mr. Axum...?" "Mutatkozz csak be nekik." bólint oda neki a férfi biztatón, "Nem fognak megharagudni." Pár pillanat múlva egy magas humanoid férfi jelenik meg, akit egy közelben álló nő azonnal meg is szólít: "Seral, itt vagyok." A férfi elmosolyodva indul a nő felé, aki boldogan öleli meg: "Reméltem, hogy eljössz. Jó, hogy látlak..." Seven döbbenten figyeli a párost, és felállva lassan elindul feléjük. "Mindig jó visszatérni." mondja közben a Seralnak nevezett férfi. "Emlékszem rá..." mondja Seven. "Barátok voltak. Sok embert ismert itt." néz rá Axum, "Az életünk része volt... Tizennyolc éven át." Seven hosszan nézi Seralt, majd elszánt arccal Axum elé áll: "Hajlandó vagyok segíteni... De egyedül nem tudok. Egy csillaghajó legénységéhez tartozom, tájékoztatom kell a kapitányt." Ekkor egy klingon lép közelebb hozzájuk, és szól oda dühösen Axumnak: "Megmondtam, hogy ne hozd ot ide!" "Egyedül nem tudjuk megcsinálni..." "Túl nagy a kockázat!" "Nincs választásunk." "Ne beszélj mindannyiunk nevében!" "Akkor, mit csináljunk helyette? Várjunk, míg mindannyiunkat felfedeznek?" kérdezi Axum, "Csalódást okozol nekem. Hol van a harci szellem?" "P'takh! ... Kitépem a szíved...!" kiáltja a klingon fenyegetően, mellbe taszítva Axumot. "Csak rajta. Őlj meg. A következő regenerációs ciklusom kezdetén újra itt leszek. ... Nem tudsz megállítani, Korok." A klingon hosszan nézi Axumot, majd Sevenhez fordul: "Ha még egyszer idejön... Veszélybe sodorja a csillaghajóját... És minket is!" "Nem kéne elhúznod, megéleznél a fogaidat?" szól egy éles női hang a klingonra, mire az dühösen felmordulva elvonul. A hang tulajdonosa egy csinos, harminc körüli földi nő, akit Seven alaposabban megnéz magának, majd így szól: "Ismerem magát. Laura a neve. Földi." "A Wolf 359-nél asszimiláltak. ... Örülök, hogy újra látom, de... Valahogy idegen ettől a helytől. A kibernetikus implantjai..." "Az orvosunk nem tudta eltávolítani minden borg összetevőmet." "Ezen a helyen nem kell így kinéznie." mondja Axum. "A külsőm lényegtelen." néz rá Seven zavartan. "Nem, nem az. Meglehet, dolgozóvá alakítottak minket, de annak lényegét nem tudják megváltoztatni, hogy mik vagyunk. ... A ciklusom mindjárt véget ér. Beszéljen a kapitányával, nem tudjuk végrehajtani mindezt maga nélkül..." Axum eltunik mielőtt befejezhetné a mondatot, és valahol, egy borg hajó egyik regenerációs fülkéjében egy, az ő arcát viselő dolgozó választja le magát a fülke rendszereiről, és olvad bele a folyosókon járkáló borgok forgatagába.

"Egy újabb menet a borggal?" kérdezi Paris hitetlenkedve a Voyager tanácsstermében. "Egyetlen hajóba kell behatolnunk." fordul felé Seven. "Csak egybe..." bólogat Paris jelentőségteljesen. "Kész vagyok egyedül, egy siklóval megtenni." néz Seven Janewayre. "Már megbocsásson, de... Honnan tudja, hogy ez nem csak valami álom volt?" kérdezi Kim, átvéve a fejét csóválva odébbálló Paris helyét. "Seven egy agykérgi monitort viselt, és soha nem érte el a REM fázist." mondja a Doktor közelebb lépve, "Nem álmodott." "A nullás unimátrix valóságos." jelenti ki Seven, "És azok is, akik oda járnak. A segítségünkre van szükségük." "Mi mást tud még mondani nekünk arról a helyről? Hány dolgozó van ott?" lép Janeway Seven elé. "Senki sem tudja pontosan. Axum azt mondta nekem, lehetnek akár..." "Axum?" "O... Valaki, akit egykor ismertem. ... Azt mondta, tízezrek lehetnek, talán még többen is." "Hogyan hozzák létre?" "Néhányan úgy vélik, egy véletlenül fellépő hibaként kezdődött egy dolgozó asszimilálásakor, majd elterjedt a többiek között." "Hát... Ez mind nagyon érdekes, de... Biztosak vagyunk benne, hogy megéri ezért kockáztatni az életünket?" kérdezi a valamivel odébb, Chakotay és Tuvok társaságában álló Torres. "Tudomásom szerint amennyiben segélykérő jelzést fogunk, válaszolnunk kell. Csillagflotta-szabályzat." mondja Seven nyomatékosan. "Igaza van." bólint Kim, "Nincs különbség." "Megértem a vonakodásukat." bólint Janeway, miközben útnak indul a tanácssteremben, "De Seven felfedezett egy esetleges gyenge pontot a Kollektívában. ... Mielőtt eldöntjük, hogyan folytatjuk, szeretnék annyit megtudni róla, amennyit lehet." "Csak az a kár, hogy nem engedheti meg magának egy összekötő csomópont birtoklását..." mondja Chakotay gyászos képpel, tekintve, hogy neki már voltak közvetlen tapasztalatai ezen a téren. "Van egy másik lehetőség." jelenti ki Tuvok, "Egy vulcani technika, amit Elmék Hídjának nevezünk." "Folytassa..." fordul Janeway a vulcani felé. "Tudat-összeolvasztást

kellene kezdeményeznem mind önnel, mind Sevennel, így én telepatikus vezetőként szolgálnék."

"Ezt most úgy mondja, mintha csak egy konferenciabeszélgetésről volna szó." grimaszol a Doktor,

"A szakértői véleményem szerint ha..." "A tiltakozást tudomásul vettem." vágja el Janeway a Doktor fejtegetését, majd Sevenhez fordul: "Azt hiszem, én ma korán fogok lefeküdni..."

"Lépjenek sárga készültségre, és folytassanak távolsági letapogatásokat borg hajók után." látja el Janeway instrukciókkal Chakotayt cselekvésképtelensége idejére, miközben egy folyosón haladnak valahová, "Ha valami baj van, tudja, hol talál..." "Ez a felderítőút rekordkísérlet lesz." jegyzi meg Chakotay elmosolyodva. "Tudat-összeolvasztás..." húzza el a száját Janeway, "Miután legutóbb hallottam az 'elmém az elmédhez' kezdetű szöveget, két hétig fájt a fejem." "Én vállalom az önkéntességet, ha jobb szeretné inkább az erődöt védeni." "Értékelem, hogy próbál megóvni, de az a lehetőség, hogy láthatom azt a helyet... Megér egy fejfájást."

"Hányszor hajtotta már végre ezt a fej-összekapcsolást?" kérdezi a Doktor rosszállóan, miközben Tuvokot készíti elő a műveletre a kettes raktérben. "Elmék Hídja." pontosít a vulcani, "Soha."

"Akkor hogy lehet olyan biztos benne, hogy működik?" "Semmi sem biztos, Doktor. Azonban egyszer megfigyeltem egy vulcani mestert az eljárás használata közben. És bízom benne, hogy sikerrel utána tudom csinálni." "Nézni vagy csinálni két különböző dolog." mutat rá a Doktor, miközben Janeway és Chakotay megérkeznek a raktérbe. "A logikája, mint mindig, támadhatatlan." jelenti ki Tuvok. "Milyen megnyugtató..." húzza el a száját a hologram. "Készen állunk, kapitány." fordul a vulcani Janeway felé. "Akkor csináljuk." szól az, közben odatartva a nyakát a Dokornak, hogy az elhelyezhessen rajta egy kérgi monitort, majd a regenerációs fülkék felé indul, ahol Seven elhelyezkedik a szokásos kamrában. "Ami a csatornát illeti... Tudatában leszek mindkettejük észleléseinek, és ha valami rosszul alakul, megszakítom az összeolvasztást." mondja Tuvok, hol Janewayre, hol Sevenre nézve. "Értettem." bólint Janeway, így Tuvok hozzálát, hogy kiépítse kettejük között a mentális kapcsolatot, Chakotay és a Doktor pedig feszülten figyelni kezdik a raktérben felállított orvosi konzolok kijelzéseit. A három agy működését jelző görbék lassan szinkronba állnak, és néhány másodperc múlva a három elme mintha egyként létezne.

Janeway érdeklődve néz körül az erdőben, aminek a lombok között átszűrődő napfény sokkal barátságosabb jelleget kölcsönöz, mint mikor Seven legutóbb járt itt. "Üdvözlöm a nullás unimatrixban." szólal meg az ismerős hang a kapitány mögött, mire Janeway megfordul, és egy ismerős-ismeretlen arcot pillant meg: "Seven..." Valóban ő az, és mégsem, hiányoznak róla az implantok, kibontva viseli a haját, és arcán nyoma sincs Seven huvös visszafogottságának.

"Annika..." mondja a nő, tévován megérintve homlokát a bal szemöldöke fölött, ahol a valódi világban az optikai implant maradványa van, "Itt így hívnak..." A közelben egy vidáman beszélgető csoport halad el, és miután Janeway felocsúdott az Annika láttán érzett meglepetéséből, kérden fordul feléjük: "Dolgozók?" Seven bólint, majd így szól: "Jöjjön, keressük meg Axumot."

"Közel vagyunk. Már majdnem hallok oket." mondja a Borg Királynő, egy újabb dolgozófejet vizsgálgatva elmélyülten, majd odaadja azt a közelben várakozó borgnak, és egy másikra pillant: "Vigyetek még közelebb." Az a társával együtt megkezdí a szétszerelt fejek vizsgálatát, a Királynő pedig érdeklődve figyeli a felfüggesztett képernyőn futó hullámalakokat. "Ott." szól hirtelen, mikor észrevesz valamit, majd a kérdéses területet kijelölve folytatja: "Felerosítani! ... Frekvenciát megzavarni." A két dolgozó egy-egy adatoszlophoz megy, és munkához lát, de a hullámforma nem sokat változik. "Nem változik. ... Háromtengelyű modulációt használnak." állapítja meg a Királynő, majd visszatér a szétszerelt fejekhez: "Nagyon megnehezítetek nekem... Ha nem tudjuk megszakítani a kapcsolatukat, akkor... Egyszerűen meg kell látogatnunk oket."

"Láthatja, miért akarjuk megóvni ezt a helyet." mondja Axum Janewaynek, miközben Seven nyomában sétálnak az erdőben. "Készen állunk segíteni. De attól tartunk, ezzel csak elodázzuk az elkerülhetetlent. Még ha sikerrel is járunk, és rejtve maradnak egy évig... Tíz évig... A borg végül mégis rátalál magukra. ... Fontolóra vettek valaha is véglegesebb megoldásokat?" "Végleges..." kérdezi Axum. "Figyelemre méltó menedékük van itt. De ennyi, és nem több. ... Talán itt volna az ideje felhagyni a bujkálással, és megtalálni a módját a visszavágásnak." "Ez nem lehetséges." jelenti

ki Axum. "Ha módot tudnának találni arra, hogy átvigyük a személyiségüket a valódi világba... Úgy felébredni a regenerációból, hogy a memóriájuk érintetlen... Elkezdhetnék aláaknázni a borg maguk fölött gyakorolt uralmát." Seven erre megtorpan, és hátrafordul: "Ez úgy hangzik, mintha polgárháborút javasolna." "Én sokkal inkább hívnám... Ellenállási mozgalomnak." pontosít Janeway Axumra pillantva. "Ez... Nagyon ambiciózus terv, kapitány. De nem tudjuk megtartani az emlékeinket." mondja a férfi. "Még nem. De mi elég sokat tudunk a borg technológiáról. Még azt is..." Ekkor egy ijedt noi kiáltás hallatszik a közelből, mire Janeway elhallgat, és a többiekkel együtt sietesen útnak indul a hang irányába. A felfordulást néhány borg dolgozó okozza, amint az ittenieket üldözik. Az egyiknek sikerül elkapnia egy humanoid férfit, és miután annak nyakába mélyesztette nanoszonda-injektorait, áldozata eltunik.

"Találtunk még egyet." állapítja meg a Borg Királynő elégedetten, "326-os térbeli rácspont, 1184-es kocka. Folytatni." A Királynő közelében várakozó dolgozó erre becsatlakozik a helyiségben lévő regenerációs fülkébe, majd pár pillanattal később megjelenik a nullás unimátrixban, és megragadva a hozzá legközelebb elfutni próbáló not, ugyanolyan kezelésben részesíti azt, mint korábban a társa a férfit.

"Üdv újra köztünk." szól a Királynő, mikor újabb jelzés válik láthatóvá a levegőben függő monitoron, "982-es térbeli rácspont, 461-es kocka."

Az időközben háromra szaporodott dolgozók épp egy gyereket üldöznek a nullás unimátrixban, s sikerül is bekeríteniük, ám ekkor eroben hozzájuk illobb ellenfélre akadnak Korok, a klingon személyében, aki a hátára szíjazott batlh'etlht kézbe kapva kevés híján lefejezi az első borgot, ami a földre zuhanva eltunik, majd a fegyver hosszú külső pengéjével felnyársalja a másodikat, így az is hasonló sorsra jut. A harmadik azonban kihasználva a helyzetet, egy pusztító erejű ütéssel leteríti a klingont, épp, mikor Janeway, Seven, és Axum megérkeznek a helyszínre. Janeway ocsúdik fel elsoként, és a klingon elejtett fegyverét felkapva nem éppen a legelegánsabb mozdulatokkal, de hatékonyan intézi el vele a harmadik, egyben utolsó dolgozót.

"Janeway..." mondja a Királynő, a megtámadott borg szemein keresztül nézve a támadásba lendülő kapitány arcába.

"Hogy áll a fejfájása?" kérdezi Chakotay vidáman a Tuvok nyomában a hídra érkező Janewayt, de a kapitány szemmel láthatóan nem vevo a viccelődésre, komor arccal indul a készenléti helyiség felé, maga után intve Chakotayt. "Ha jól sejtem, nem ment valami jól." állapítja meg a parancsnok, miután becsukódott mögöttük a készenléti helyiség ajtaja. "Mondjuk úgy, beleszaladtunk egy kis zurbe. Üljön le, parancsnok." "Inkább állnék." Janeway nagy levegőt vesz, és a parancsnok felé fordulva belekezd: "A Kollektíva módot talált a beszívargásra a nullás unimátrixba. Nem fog sokáig tartani, míg képesek lesznek belülről elpusztítani. ... Úgy tervezem, megállítom őket." mondja Janeway elszántan. "Mit forgat a fejében?" "Az emberek ott sebezhetők. Nem képesek a valódi világban cselekedni... Mi megadjuk nekik ezt a képességet." "Hogyan?" "A Doktor és B'Elanna már dolgozik rajta. ... Tudom, mire gondol. Meg fogunk szegni fél tucat Csillagflotta-előírást... És ha a Kollektíva megtudja, benne voltunk, egy polgárháború közepébe juttatjuk a Voyager-t. Van miért tiltakozni. ... Chakotay... Voltak nézeteltéréseink. És voltak alkalmak, mikor az egyetértése nélkül cselekedtem. De ez a mostani nem lehet ilyen. ... Az első tisztem nélkül nem fogok belekezdeni." mondja Janeway, az utolsó mondatnál Chakotay elé lépve. "Ahogy én látom... A Voyager biztonságának kockáztatása kis ár. Ha segítünk ezeknek az embereknek... Ez lehet a fordulópontja a borg ellen vívott harcnak." "Örülök, hogy egyetért." mondja Janeway megkönnyebbülve, "Mert én már majdnem lebeszéltem magam róla." Chakotay erre elmosolyodva jegyzi meg: "Én valahogy úgy gondoltam, önnél ez a veszély sosem fenyeget." "Tájékoztatja a legénységet?" kérdezi Janeway, kissé megenyhülve eddigi ridegsége után, mire Chakotay bólint, majd távozik a hídra vezető ajtón át.

"Ez az a nanovírus, amit Axum tervezett, hogy megakadályozza a borgot a mutálódottak felderítésében." magyarázza a Doktor Sevennek, Torresnek és Janewaynek a gyengélkedőben, "Én azonban módosítottam őket, hogy ehelyett semlegesítsék az agykérgi gátlófaktorokat. Miután

megfertőzödték, képessé kell válniuk arra, hogy megőrizzék emlékeiket a nullás unimátrixról... Miután elhagyták a fülkéiket." "Ez azt jelenti, egyénekként lesznek képesek cselekedni, ellenszegülve a Kollektívának?" kérdezi Seven. "Nem lehet megmondani." csóválja meg a fejét a Doktor, "Ez nagyon kísérleti jellegű eljárás." "Hogyan vetjük be?" kérdezi Janeway, de mielőtt a Doktor eloállhatna valamivel, Torres szólal meg: "Javítsanak ki, ha tévedek, de minden borg hajónak van egy berendezése, ami összeköti az összes többi borg hajóval." "A központi plexus." bólint Seven. "Ha hozzá tudunk férni egy olyanhoz, és ott szabadon engedni a vírust, az elterjedne az egész Kollektívában... Azonnal." "Van borg tevékenység a térségben?" kérdezi Janeway, mire Torres megkerüli a diagnosztikai konzolt, és kapcsolatba lép a szenzorrendszerrel. "Épp most léptek ki transwarpból, három egész hattized fényévre innen." mondja Torres, miután megtalálta, amit keresett. "Ez egy négyes osztályú taktikai jármű, eros fegyverzettel. A központi plexust több, regenerálódó biztonsági rendszer védi." mondja Seven, "Jóval az előtt észlelnének, mit hogy elérhetnénk." "Találkozzunk a gépházban. Megtaláljuk a megoldást." szól oda Janeway Torresnek, mire az elsiet, a kapitány pedig a Doktor felé fordul: "Készítse elő a vírust." "Igen, kapitány." "Azt hiszem, itt az ideje, hogy ismét szunyókáljon egyet." néz Janeway Sevenre, miután maguk mögött hagyták a gyengélkedőt, "Tegyen látogatást a nullás unimátrixban. Mondja meg a barátainknak, hogy nem felejtettük el őket." Ezután csendben tesznek meg néhány lépést, majd ismét a kapitány szólal meg: "Nem tudtam nem észrevenni, hogy a nullás unimátrixban kicsit másképp nézett ki. És nem a borg implantjainak hiányára gondoltam. Valahogy sokkal..." "Emberibb voltam." "És ha szabad megjegyezmem, jól állt önnek." "Azt mondták, nagyon sok időt töltöttem ott. De mivel nem emlékszem jobban a nullás unimátrixra, mint a Földre, mindez lényegtelen." "Önnek talán. De ha az, amit láttam, bárminek is a jele volt... Akkor Annika tiltakozna."

"A klingonok összegyűltek, és batlh'etlh-t adnak mindenkinek, aki képes bánni vele." mondja Axum Sevennek a nullás unimátrixban levo települések egyikében, "Hirogen vadászok járják a környező erdőket, dolgozókat keresve. ... De így is embereket veszítünk minden órában!" "Janeway kapitány szándékszik betartani az ígérteét." "Ez nem a maguk harca. Nem tartoznak nekünk semmivel." "A Voyager nem hagyja magukra önöket." jelenti ki Seven, mire Axum hosszan néz rá, majd felkapja a közelben levo padnak támasztott batlh'etlht: "Ajándék Koroktól. ... Azt hiszem, kezdek hozzászokni." "Biztos vagyok benne, hogy alkalmazkodni fog." jelenti ki Seven, megszemlélve a fegyvert Axum kezében. Ekkor Laura érkezik valahonnan, meglehetősen kifulladásra, és mikor újra levegőhöz jut, így szól: "Még tizenegy dolgozó, háromszáz méterre." Seven és Axum összenéznek, Laura pedig közben már el is indult vissza arra, amerre jött, majd a páros is a nyomába ered. Axum és Seven valamivel később már mélyen az erdőben járnak, majd mikor meghallják a dolgozók közeledését, meglapulnak egy szikla mögött. Három borg áll meg néhány lépéssel odébb, és hosszan nézelődnek, mielőtt tovább indulnának. Seven és Axum közben lélegzetvisszafojtva kuporognak a szikla mögött, és a férfi csak az után veszi észre, hogy közben önkéntelenül átkarolta Sevent, miután a dolgozók végül továbbálltak. "Sajnálom." mondja Axum zavartan, gyorsan visszahúzza a kezét Seven válláról. "Ismeros... Érzés volt. Az érintés." mondja Seven akadozva. "Mondtam már. Barátok voltunk." "Részletezze." "Ez most nem a legjobb alkalom." fordul el Axum zavartan, mire Seven odahajol hozzá, megcsókolja, majd elhulve húzódik vissza: "Nem egyszerűen csak barátok voltunk. Ugye?" Axum erre lassan bólint. "Miért nem szólt?" "Elfelejtette. Nekem már nem lett volna helyem." "Meddig?" "Hat évig. Csak miközben regenerálódtunk. ... Nagyon emlékezetes hat év. Számomra, legalábbis." "Vissza kellene ténnem a Voyager-re." emelkedik fel Seven a szikla mögül. "Annika..." próbálja megállítani Axum, mire a Voyager legénysége által már jól ismert, kimért hang válaszol: "A nevem Seven of Nine." Seven ezzel eltunik, és pár pillanattal később elbizonytalanodva lép ki a regenerációs fülkéből a kettes raktérben.

"Nem tudnánk találni egy másik borg hajót? Egy gömböt, például..." kérdezi a homlokát ráncoló Doktor a gépházban, miután Janeway és Torres megmutatták neki egy erosen páncélozott, a szokásosnál sokkal masszívabbnak látszó borg kocka képét, "Valami kevésbé... Jelentősebb?" "Újra

ellenoriztem a távolsági szenzorokat. Nincs semmi más." csóválja a fejét Torres. "Ez a célpontunk." jelenti ki Janeway, majd a többiekre pillant: "Transzporterés bemérés alatt tartanak. Amint elértem a központi plexust, és szabadon engedtem a vírust, visszasugároznak." "De hány darabban?!" grimaszol a Doktor, "Ez nevetséges!" "Nekem kellene mennem." jelenti ki Seven, "Csak nekem vannak tapasztalataim." "Maga az egyetlen kapcsolatunk a nullás unimátrixal." mutat rá Janeway, "Önre itt van szükség. Az én döntésem, hogy segítünk ezeknek az embereknek... Így ez az én felelősségem." "Harminchatos számú Csillagflotta taktikai direktíva." szól a közelebb lépo Tuvok, "A hajó kapitánya nem bocsátkozhat harcba ellenséges erőkkel biztonsági tiszt kíséréte nélkül. ... A siker valószínűsége nagyobb, ha ketten vagyunk." "Legyen inkább három." szól Torres, "Ha meg akarják játszani ezt, szükségük lehet egy mérnökre." "B'Elanna...!" lép Torres mellé Paris. "Harminchat per 'A' direktíva." néz rá B'Elanna. "Nincs olyan, hogy harminchat per 'A' direktíva!" tiltakozik Paris. "Most már van." szól Torres elszántan. "Értékelem a felajánlást." mondja Janeway, "De ha az a kocka megtámadja a Voyager-t, önre itt lesz szükség. ... Most már megkapták a parancsaikat. Álljunk irányba, Mr. Paris." mondja Janeway, ezzel a kijárat felé indul. Chakotay, aki mindeddig szótlanul, maga elé bámulva támasztotta az egyik közeli konzolt, most Janeway után indul, és a folyosóra érve felzárkózik mellé: "Emlékszik, mikor mondtam, hogy nincs ellenvetésem?" "Nem várhatna, míg visszajövök?" kérdezi Janeway ridegen, valószínűleg sejtve, mivel akar Chakotay elhozakodni. "Már látom, nem fogom tudni lebeszélni erről. De vesszek meg, ha hagyom egyedül átmenni oda." "Sok munka vár ránk, parancsnok." "Azt mondta, szüksége van a támogatásomra." állja el Chakotay félig Janeway útját, megállásra kényszerítve ezzel a kapitányt, "Akkor vigye magával Tuvokot és B'Elannát. "És ha nem?" "Meglehet, én csak az első tiszt vagyok, de pár szál az én kezemben is összefut. Azt hiszem, rá lehet venni a Doktort, hogy vonja kétségbe az orvosi alkalmasságát." "Én feltétel nélküli engedelmisséget reméltem..." mondja Janeway somolyogva. "Csak ennyi telik tolem." von vállat Chakotay. "Szóljon nekik, hogy ne hozzanak nagy csomagot..." szól végül Janeway, ám még be sem fejezte a mondatot, mikor a folyosó világítása hunyorogni kezd. "Janeway a hídnak: jelentést!" "Valaki megpróbál betörni a fő számítógépbe." üzeni a hídügyeletes Kim. "Forrás?" "Egy transwarp jel. Aktiválta a kommunikációs rendszert." A híd világítása ekkor teljesen kialszik, csak a kék vészfények maradnak üzemben, majd egyre hangosodó zúgás hallatszik, és zöld fény ragyog fel a fomonitor felől. "Kapitány... Azt hiszem, önt keresik..." hallatszik Kim döbrent hangja Janeway kommunikátorából, mire a kapitány Chakotayra pillant, majd sietosen útnak indulnak a legközelebbi lift felé. Janeway, megérkezve a hídra, néhány másodpercig szemléli a fomonitort, mielőtt tovább indulna. "Kapitány..." mondja a fomonitoron látható Borg Királynő. "Rég láttam..." mondja Janeway, felzárkózva a hátsó középkonzol mellett megállt Chakotayhoz, "Hogy mennek a dolgok a Kollektívában?" "Tökéletesen. Jobbára. A Voyager?" "Sosem voltunk jobban." "Tudomásom van róla, kapcsolatba léptek a Csillagflottával. Talán hamarabb hazajutnak, mint számítanának rá." "Talán." "Segíthetnének." célozgat a Királynő. "Hogyhogy?" kérdezi Chakotay. "Transwarp technológia. Rájöhetnének, hogy nagyon alkalmazkodók tudunk lenni. ... De cserébe is ezt várnánk el." "Nem vagyok biztos benne, tudom-e, mire gondol." jegyzi meg Janeway. "Pontosan tudja, mire gondolok." lép közelebb a Királynő a képfelvevőhöz, "Foglalkozzon a saját legénységével, és maradjon távol azoktól a dolgoktól, amikhez nincs köze." "Attól tartok, nem tehetem, de az ajánlatot azért köszönjük." "Legközelebb már nem leszek ilyen engedelkeny. Gondolja át újra." "Sajnálom." szól Janeway. A Királynő néhány másodpercig méregeti a hídon tartózkodókat, majd így szól: "Hamarosan találkozunk, Harry." A kapcsolat ezzel megszakad, Kim pedig összevont szemöldökkel fordul Janeway felé: "Ezzel meg mit akart mondani?" "Mi ez a hirtelen diplomácia?" kérdezi Chakotay, megkerülve Janewayt. "Ki akarja deríteni, mire készülünk. Aggódik. ... B'Elanna és Tuvok várjanak a gyengélkedőn." mondja Janeway, ezzel elhagyja a hidat.

"Figyelj a jobb oldali plazmainjektorra, hajlamos kicsit túlmelegedni magas impulzussebességen." mondja Paris Torresnek a Delta Flyer fedélzetén, amit a közelgo küldetésre készítenek elő. "Majd rajta tartom a szemem." "A görbületi mátrix el van állítódva." állapítja meg Paris bosszúsan. "Nulla egész három mikronnal. Mióta vagy te ilyen akkurátus?" kérdezi Torres. "Mondjuk, mióta jelentkezél erre az eszemment küldetésre. Tudod... Szabotálhatnám a kormányművet, hogy még a hangárkapun se jussatok ki." "Amit nekem jelentenem kellene, így aztán megint elvesztenéd azt az új pöttyöt." vág vissza Torres. "Kis ár volna..." mondja Paris, aki közben B'Elanna közelébe húzódott, mire Torres hirtelen nagyon elkomolyodik, majd zavartan folytatja a munkát.

"Látótávolságban vagyunk." jelenti Tuvok a hídon, mire a székében ülő Janeway így szól: "Képernyőre. ... Nagyítást." Az eros páncélzatú borg kocka megjelenik a fomonitoron, Janeway előrehajolva kezdi tanulmányozni. "Torres hívja a hidat." "Mondja." "A Delta Flyer kifutásra kész." "Megyek..." mondja Janeway, de a jelek szerint nagyon nem akaródzik neki útnak indulni. Nagy sóhajjal dol hátra a székében, majd Chakotayra pillant: "Azt hiszem, jobb volna elindulnom." "Van valami, amit meg kéne csinálnunk, míg oda van? ... Beszabályozni a gravitációvezeteket...? Kiporszívózni a szonyeget..." Janeway elmosolyodik, majd kinyújtja a kezét Chakotay felé: "Lepjenek meg." Chakotay megfogja Janeway kezét, így állnak fel székeikből. "Az öné a híd." mondja a kapitány halkán, majd Chakotay bólintása után a lift felé indul, ahol Tuvok csatlakozik hozzá.

"Fel kell készítenünk a többieket." magyarázza Seven a nullás unimátrixban köréje gyűlt embereknek, "Mikor elhagyják a fülkéiket, zavartak, dezorientáltak lehetnek. De dolgozókként kell viselkedniük, különben mind lelepleződhetünk." "A hajóink szét vannak szóródva az egész galaxisban, a legtöbb az egyedüli dolgozó leszünk a fedélzetén, aki tud erről a helyről!" mutat rá Laura. "Igaza van. Mit remélhetünk elérni?" kérdezi Korok. "Mindannyiunknak annyi taktikai adatot kell összegyűjtenie, amennyit tud." mondja Axum, "Milyen hajón van, milyen a fegyverzete, hol tartózkodnak. És majd innen hangoljuk össze a munkánkat." A jelenlevők lassan szétszélednek, bár sokan nem tunnek túl bizakodónak. "Ha minden rendben megy, nagyon szorosan fogunk együtt dolgozni." néz Axum Sevenre, mire a nő hűvösen így szól: "Mint munkatársak... És semmi több." A férfi erre zavartan bólint, Seven pedig így folytatja: "A korábbi... Barátságunk..." "Igen..." "Lényegtelen." "Lényegtelen." bólint Axum újra, "Akár képes leszek megőrizni az emlékeimet, akár nem... Ezt észben fogom tartani."

A Voyager elszántan repked a borg csatakocka körül, fézereivel és torpedóival próbálva kárt tenni a hatalmas hajóban, jobbára persze eredménytelenül.

"Jelentést!" szól Chakotay a rázkódó hídon. "Közvetlen találat egy pajzsemitterükön, nincs károsodás." mondja Kim. "Növelje a fézerteljesítményt. A Flyer hol van?" "Közelednek. Irány: 017.3." jelenti Paris.

A Delta Flyert irányító Janeway az elülső ablakon át figyeli a borg kockával csatázó Voyager-t, majd komor arccal így szól: "Helyzet?" "A Voyager károkat szenvedett, de folytatják a támadást." mondja Tuvok. "Gyerünk, Chakotay..." szól Torres a mérnöki munkahelyről. "A kocka egyik pajzshálózata ingadozik. Hasi oldal, másodlagos emitter." állapítja meg Tuvok. "Fő energiarendszer ki. Csak navigációs hajtóművek." rendelkezik Janeway.

A Borg Királynő termében még mindig zajlik az elfogott dolgozók szétszerelése és vizsgálata, maga a Királynő nyugodt léptekkel sétál a helyiségben, míg hangjelzés nem szólal meg. "A 138-as taktikai kocka támadás alatt." állapítja meg a Királynő, majd a levegőben lógó monitor felé fordul, amin láthatóvá válik a kockát támadó Voyager.

"A bal oldali pajzs kisült." jelenti Kim, mire Chakotay felpattan a székéből, és előresiet a kormányospulthoz: "A Flyer?" "Közelednek. Ötven kilométer." feleli Paris. "Folytatni a tüzelést." szól Chakotay. "Harminc kilométer. ... Húsz. ... Hatósugárban vannak."

"Hat egy egy kilences négyzetet felnagyítani." szól a monitoron folyó csatát figyelő Királynő, mire az ur egy látszólag üres szelete úszik be a képbe, majd a nagyítás után megjelenik a halott fémdarabként közeledő Delta Flyer. "Kapitány... Valami ennél sokkal rafináltabbat vártam öntől." mondja a Királynő csalódottan.

"Itt az idő." szól Torres a Delta Flyer fedélzetén, aki közben magához vett három fézerkarabélyt, amelyek közül egyet átad Tuvoknak. "A hasi pajzsháló?" kérdezi Janeway, aki még mindig a pilótaülésben ül, mire Tuvok gyorsan ellenőrizi a dolgot: "Még mindig ingadozik, nulla egész nulla hat terahertz." "Állítsa a transzportert ehhez." szól Janeway, majd otthagyja a kormányospultot, és ő is elindul hátra a transzporterhez. "Igenis."

"Észlelték őket." jelenti Paris.

A Delta Flyer pajzsa két lövést bír ki a borg hajó számos fegyverének egyikéből, a harmadik átszakítja azt, és jobbra-lefelé billenti a hajót, a negyedik pedig teljesen megsemmisíti.

Azonban ekkorra a felderítők már megérkeztek a kocka egyik folyosójára, és gyors tájékozódás után útnak indulnak.

"Bent vannak." jelenti a Doktor a hídon. "Közvetlen találat a bal gondolán, plazmát eresztünk." szól Kim egy nagyobb találat után. "Visszavonuljak?" kérdezi Paris. "Ne. Közel kell maradnunk." mondja Chakotay.

Janewayék a borg hajó folyosóinak labirintusában bolyonganak, nem tudva, de talán sejtve, hogy a Királynő figyel minden lépésüket. Hamarosan felbukkan az első két borg, amiket Tuvok és Janeway egy-egy lövéssel ártalmatlanná tesz. Újabb ketto közeledik hátulról, Torres megpróbálja lelőni őket, de a dolgozó körül felvillannak a szubtérpajzsok, és a két borg rendíthetetlenül közeledik tovább.

"Alkalmazkodtak!" kiáltja Torres figyelmeztetően, majd a csapat a két lelőtt borg fölött átlépve sietősen folytatja útját.

A Voyager ekkortájt épp egy közeli rárepülést végez, úgy száz-százötven méterrel a kocka páncélozott felszíne fölött húz el nagy sebességgel, alsó tüzéiből megpróbálva hatásos találatot elérni. Ám ami a Voyager-nek nem sikerül, a borg hajónak igen: a bal gondolát újabb találat éri, nagyjából a plazmainjektornál, és a visszahutoból annak teljes hosszában dolni kezd a plazma.

"Átszakadt a burkolat, tizenegyes szint!" jelenti Kim. "A hajtóműmagot célozzák." állapítja meg Paris. Chakotay kérden a Doktor felé fordul, de az csak a fejét rázza: "Még nincs változás."

Egy hosszabb folyosószakasz végére érve Janeway előtt felvillan egy kiépülő erotér, a kapitány alig tudja elkerülni, hogy komolyabban nekimenjen. "A hosszabb úton kell mennünk." mondja, ezzel a csapat visszafordul. Néhány lépéssel odébb azonban egy másik erotér kapcsol be, a felderítők egy néhány négyzetméteres folyosószakaszba zárva rekednek. A szomszédos folyosóról két borg érkezik, és az erotér előtt megállnak egy pillanatra, hogy szinkronizálják pajzsukat az áthaladás lehetővé tételéhez. A felderítők közelharcfegyverként próbálják használni másra már egyébként sem jó fegyvereiket, ám a folyamatosan érkező borg utánpótlással még akkor sem bírnának, ha azokat nem segítené fizikai páncélzatuk, és kibernetikus rendszerekkel támogatott izomzatuk. Eloszor Tuvokot fogják közre, és asszimilálják, majd Torresre és Janewayre is sor kerül szinte egy időben.

A Borg Királynő elégedetten figyel a jelenetet, majd mikor Janeway a földre roskad, mélyen fellélegezve elmosolyodik.

"Az életeik instabillá váltak!" jelenti a Doktor, ám ez meglepo módon nem azt a reakciót váltja ki a többiekben, amire számítani lehetne. Chakotay és Paris összenéznek, majd a parancsnok így szól: "Eddig jó. .. Most már elhúzhatunk innen, Tom."

A Voyager beszünteti a tüzelést, és a borg kocka egyik oldala mellett elrepülve görbületi sebességre gyorsít.

A behatolók elfogására küldött borg osztag a feladat végeztével útnak indul vissza a korábbi rendeltetési helyére, a menet végén három új dolgozóval, akiket nemrég még Tuvok, B'Elanna Torres, és Kathryn Janeway neven ismertek társaik.

